JOHN JOSEPH ADAMS

EPIC

LEGENDE FANTASY

FANTASY

„Cea mai bună antologie fantasy a anului."
Fantasy Literature

TREI

F A N T A S Y

COLECȚIE COORDONATĂ DE
MIHAI DAN PAVELESCU

JOHN JOSEPH ADAMS

EPIC

LEGENDE FANTASY

FANTASY

TRADUCERE DIN ENGLEZĂ DE
ANA VERONICA MIRCEA,
LAURA BOCĂNCIOS,
MIHAI-DAN PAVELESCU

TREI

EDITORI:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

DIRECTOR EDITORIAL:
Magdalena Mărculescu

REDACTOR:
Florin Leodor Dănilă

DESIGN:
Faber Studio
Ilustrație copertă: © Andrei Gamarț

DIRECTOR PRODUCȚIE:
Cristian Claudiu Coban

DTP:
Eugenia Ursu

CORECTURĂ:
Rodica Petcu
Eugenia Ursu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ADAMS, JOHN JOSEPH
Epic : legende fantasy / John Joseph Adams ; trad.: Ana Veronica Mircea, Laura Bocancios, Mihai-Dan Pavelescu. - București : Editura Trei, 2014
ISBN 978-973-707-882-7
I. Mircea, Ana Veronica, trad
II. Bocancios, Laura (trad.)
III. Pavelescu, Mihai Dan (trad.)
821.111-31=135.1

Titlul original: EPIC: Legends of Fantasy
Autor: John Joseph Adams

Copyright © 2012 by John Joseph Adams
Introduction © 2012 by John Joseph Adams

Foreword © 2012 by Brent Weeks

Copyright © Editura Trei, 2014
pentru prezenta ediție
O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20
e mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-973-707-882-7

Pentru Robert Barton Bland,
individul cel mai epic pe care-l cunosc

CUVÂNT ÎNAINTE

BRENT WEEKS

Toate ficțiunile sunt minciuni, care variază doar ca sferă de cuprindere și cutezanță. Fantasy-ul epic înseamnă minciuni duse la extrem. Subgenul acesta este proscrisul care trăiește pe marginile hărților noastre literare, acolo unde scribi temători au caligrafiat „Aici sunt dragoni".

Poate că asta explică împotrivirea constantă a criticilor. Ați cunoscut vreodată un mincinos inveterat, plin de zgomot și furie? Este fascinant pentru zece minute, poate chiar pentru douăzeci. Dar de ce ați citi o mie de pagini acoperite de vorbele goale ale unei imaginații arse de febră? Până și Tolkien a avut de-a face cu așa ceva: critici care doreau să atârne literatura pe un perete și s-o încadreze în rame late, care să acopere stânjeneala cauzată de prostioarele de pe margini.

Însă fiecare gen literar înseamnă o convenție. Există cereri formulate de un public și așteptări legate de un autor. Dacă scrieți ficțiune de inspirație istorică și vă situați acțiunea pe 12 septembrie 2001 în New York, există anumite evenimente pe care, pur și simplu, nu le puteți ignora. Dacă scrieți în genul romance și fata decide să devină călugăriță, ați înșelat

așteptările. Dacă scrieți romane cu detectivi și se dovedește că n-a murit nimeni — că în realitate nemernicul și de două ori divorțatul director executiv Tom își petrece, de fapt, fericit vacanța în Fiji —, ați aruncat publicului o piatră, însă el vă ceruse o bucată de pâine. Dacă scrieți inspirându-vă din procedurile poliției și suspectul este bătut până la pierderea cunoștinței într-o fundătură din Seattle de polițiști care nu-i citesc niciodată drepturile de care beneficiază, ar fi bine să oferiți un motiv foarte valabil pentru care fapta lor nu-l transformă în acuzator. (Chiar dacă acțiunea s-ar petrece în același oraș, aceeași scenă n-ar ridica însă nici măcar o sprânceană, dacă romanul ar fi un western din 1860.)

Convenția despre care aminteam își atinge, pur și simplu, dimensiunile maxime în fantasy-ul epic. Spune-mi o poveste grozavă, cere cititorul. Eu mă voi strădui să-mi amintesc o mulțime de nume și termeni străini, de culturi stranii și obiceiuri ciudate, cu condiția să mă uluiești.

Iar autorii se conformează.

Așa cum veți vedea chiar în acest volum, fantasy-ul epic cuprinde un domeniu enorm. De la texte conciliatorii în care eroii pozitivi înving (deși adesea cu prețuri uriașe) în maniera lui Tolkien, până la discutabilul „nu există eroi pozitivi, cu atât mai puțin învingători" în argou abercrombian, toți scriitorii se străduiesc să spună povești mișcătoare în lumi care să te absoarbă.

Ceva magic se întâmplă când un autor cu imaginație măreață, capabil în același timp de explicații iscusite, întâlnește un cititor perspicace: scara povestirii transformă calitativ perceperea ei. Ceea ce ne-am străduit din greu să digerăm ne înghite acum cu totul. Fantasy-ul epic captivează în chip unic. Pătrundem într-o lume nouă și, de foarte multe ori, nu mai dorim s-o părăsim. (Pe de o parte, așa se explică motivul pentru care romanele acestea sunt atât de lungi.)

Dar nu tocmai această captivare dovedește că fantasy-ul este escapist? Că este mai potrivit pentru copii și pentru cei incapabili să se confrunte cu lumea reală?

În *On Fairy Stories* (*Despre basme*), Tolkien a afirmat că aceia care tratează cu superioritate fantasy-ul, considerându-l escapist, „confundă Evadarea Prizonierului cu Fuga Dezertorului... De ce ar trebui cineva să fie disprețuit dacă, trezindu-se într-o temniță, încearcă să scape și să ajungă acasă? Sau dacă, atunci când nu poate scăpa, se gândește și vorbește despre alte subiecte decât temniceri și ziduri de celulă?"

Rama focalizează tabloul sau harta, dar dacă o faceți prea lată, astfel încât să acopere „prostioarele" de pe marginile hărții, unde scrie „Aici sunt dragoni", excludeți un element esențial. Nu numai că vom pierde din literatura noastră totul, de la Homer la Virgiliu, la Dante și *Beowulf*, dar vom pierde în același timp și ceva din spectrul creativității umane. Ar fi ca și cum le-am spune artiștilor că în nicio Artă Adevărată nu poate exista culoarea violet. Desigur, multe opere mărețe de artă ar putea fi create fără culoarea violet, dar de ce să acceptăm limitarea aceasta?

Dacă putem accepta o hartă dincolo de cadrele critice tradiționale, genul fantasy ne poate purta într-o călătorie dincolo de cadrele de referință tradiționale. El poate oferi răgaz și consolare, poate provoca, ne poate spune adevărul, trecând dincolo de prejudecățile noastre. Adesea înțelegem felul în care ne modelează o poveste abia ulterior, după ce am absorbit-o și am fost absorbiți de ea. Când citim o poveste care ne rămâne în suflet, ea devine parte din cadrul nostru de referință. Un puști care susține un test de intrare într-un club sportiv celebru s-ar putea simți ca David înfruntându-l pe Goliat... și este îmbărbătat de faptul că David a învins! *Stăpânul inelelor* nu este o poveste ecologică, totuși milioane de cititori au fost oripilați de felul în care Saruman a pângărit

natura. *Odiseea* nu vorbește despre abuzul de droguri, dar întâlnirea lui Odiseu cu lotofagii i-a avertizat de 2 800 de ani pe cititori asupra pericolelor narcoticelor.

Poveștile grozave nu schimbă minți, ci schimbă inimi.

G.K. Chesterton a spus-o în glumă: „Basmele nu le spun copiilor că dragonii există. Copiii știu deja că dragonii există. Basmele le spun copiilor că dragonii pot fi omorâți".

Există dragoni. Și ei sunt aici. Bucurați-vă!

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

INTRODUCERE

JOHN JOSEPH ADAMS

Subgenul numit fantasy epic a devenit literatura lui *mai mult*. Îl echivalăm cu mai multe pagini decât o carte medie, cu mai multe volume decât o serie medie. Există mai multe personaje, mai multe hărți, mai multe denumiri și mai multe informații. Poveștile și lumile sunt mai vaste pentru a putea conține tot acest *mai mult*. Iar după ce toate volumele au fost devorate, fanii vor încă și mai mult.

Acum cincizeci de ani, cărțile din subgenul acesta erau foarte puține. În prima jumătate a secolului XX, fantasy-ul epic modern n-a existat până la publicarea *Stăpânului inelelor* de J.R.R. Tolkien. În anii următori, panteonului aveau să-i fie adăugate câteva romane clasice, dar, lăsând deoparte excepțiile notabile, puțini îl credeau un gen comercial viabil. Aparițiile au fost rare. Totul s-a schimbat în anul 1977, când *Sabia lui Shannara*[1] de Terry Brooks a devenit prima carte de fantasy care a figurat pe lista de bestselleruri din *New York Times*, iar restul este istorie.

Însă aceasta este doar istoria *modernă*. Fantasy-ul epic are rădăcini foarte adânci. Bazate pe tradițiile poemelor lungi și

[1] Ed. Minerva, 2007. (*N.t.*)

ale poveștilor orale care constituie originile literaturii, creațiile epice sunt unele dintre cele mai îndrăgite din cultura umană. Semnele distinctive ale epicului modern pot fi remarcate chiar și în narațiunile acelea străvechi: decoruri exotice fantastice, populate cu personaje flamboaiante, în care adesea destinele unor lumi stau pe umerii protagoniștilor, care sunt siliți să devină eroi sau să se năruie sub povară.

Cea mai veche operă literară scrisă este *Epopeea lui Ghilgameș*, din Mesopotamia antică — povestea unui rege care-și folosește puterea pentru a-și asupri poporul. Aventurile prin care trece îi provoacă suferințe sufletești, conflicte cu zeii și-l silesc, în cele din urmă, să recunoască faptul că e muritor... până când revine acasă și înțelege virtuțile și frumusețea civilizației pe care ar fi trebuit s-o conducă și protejeze. Călătoria îl transformă într-un om mai bun. Ciclul acesta, al unui om simplu sau imperfect care înfruntă pericole pentru a apăra existența lumii sale, apare în mod repetat în literatură, iar eruditul specialist în mitologie Joseph Campbell l-a numit *monomit* sau, poate mai potrivit, Călătoria Eroului. El a afirmat că istoriile personajelor din multe religii și mituri urmează același ciclu al eroului care luptă pentru a-și salva poporul sau civilizația.

Alături de creșterea fantasy-ului epic modern în atotputernicul *mai mult*, literatura a evoluat în feluri care l-ar fi fascinat pe Campbell. Deși genul a explodat în anii 1980, mare parte din producția acelui deceniu — cel puțin în privința cărților — a urmat modelul stabilit de Tolkien: o entitate rea, străveche și atotputernică, de obicei un lord întunecat, revine la viață și va distruge o lume secundară plină de magie și minuni, dacă un grup mic de eroi nu poate recupera un obiect fermecat, care va ajuta oștile binelui în bătălia finală. Modelul acesta, care a copiat până și rasele de creaturi mitice, a inundat rafturile librăriilor când editurile au produs bestselleruri pe bandă rulantă.

Deși, așa cum am mai spus, fantasy-ul epic a explodat în anii 1980 și majoritatea au urmat șablonul descris mai sus, în subgen au existat și alte apariții notabile anterioare, care evadaseră din matrița lui Tolkien. Personajul principal al Ursulei K. Le Guin din *Un vrăjitor din Terramare*[2], Ged, se inspiră din poveștile vechi ale protagonistului imperfect și mândru care provoacă rău cu puterile lui magice și trebuie să învețe să le stăpânească înainte de a putea semăna cu un erou. Existaseră, de asemenea, antieroii Thomas Covenant al lui Stephen R. Donaldson (1977) și Elric de Melniboné al lui Michael Moorcock (1961), precursori ai protagoniștilor ambigui moral pe care mulți cititori din secolul al XXI-lea au ajuns să-i prefere în fantasy-ul epic.

Tyrion Lannister din seria *Cântec de gheață și foc* de George R.R. Martin a devenit simbolul pentru astfel de protagoniști „gri" ai genului, iar cărțile lui Martin — tomuri de mii de pagini, groase ca niște cărămizi — sunt esența atotputernicului *mai mult*, deși cărțile din seria *Roata Timpului* de Robert Jordan au fost primele care au spulberat modelul trilogiei stabilit de Tolkien și au jucat un rol important în modelarea pieței contemporane a fantasy-ului epic.

Pe lângă complexitatea morală mai sus amintită, subgenul se fundamentează de obicei pe lumi realizate în detaliu și pe observații profunde asupra condiției umane. Altă componentă prevalentă este lupta care se dă cu șanse infime de reușită și/sau împotriva unei/unor puteri copleșitoare și care duce la transformări importante ale lumii. În timp ce acest element final se găsește frecvent în fantasy-ul epic de calitate, luptele monumentale nu sunt absolut esențiale, așa cum vor demonstra unele dintre povestirile cuprinse în volumul de față. *Omul din flăcări* de Tad Williams, *Cavalerul misterios* de George R.R. Martin și *Drumul spre casă* de Robin Hobb se petrec în lumi

---

2. Ed. Alexandria, 2007. (*N.t.*)

de fantasy epic la care autorii lor au revenit în numeroase cărți; ele se derulează la scară mai mică, totuși plasarea în aceeași lume le conferă aceeași percepție epică. (Fanii genului vor descoperi și alte texte din antologie ale căror acțiuni se petrec în decoruri din seriile de romane ale respectivilor autori.) Pe de altă parte, *Lupta stăruie în amintiri* de Carrie Vaughn este o povestire de sine stătătoare, care oferă o întorsătură de situație pentru elementul „luptă monumentală", prezentând o istorie ce are loc după terminarea unei asemenea bătălii. În antologie există de asemenea texte care nu au legături sau care nu fac aluzii la bătălii apocaliptice, totuși rămân la fel de epice.

Povestirile cuprinse în volumul acesta sunt epice prin lumile exotice pe care le creează și umanitatea remarcabilă a personajelor, care luptă să răzbească prin situațiile în care se găsesc. Toate încep și se termină în inima eroilor. Când știm ce forțe din lume au modelat inimile acelea și aflăm ce îi împinge pe protagoniști până la limitele lor, vom înțelege forma pe care o capătă chinul lor personal.

Orice povestire care ne poate arăta asta este cu adevărat epică, indiferent de numărul de pagini sau de bătăliile ce-i cutremură ori nu tărâmul... iar dacă descoperim ceva realmente epic, n-ar trebui să fie de mirare că atâția dintre noi doresc *mai mult*.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

DRUMUL SPRE CASĂ

ROBIN HOBB

Robin Hobb (cunoscută și ca Megan Lindholm) este autoarea seriei epic fantasy *The Realm of the Elderlings*, formată în principal din subseriile *The Farseer Trilogy* („Trilogia Farseer"), *The Liveship Traders*, *The Tawny Man* și *The Rain Wilds Chronicles*. Cea mai recent apărută carte a sa este *City of Dragons*, al treilea volum din *The Rain Wilds Chronicle*, publicată în februarie 2012. Printre cărțile ei recente se numără *The Inheritance and Other Stories*, care cuprinde bucăți de ficțiune mai scurte, publicate sub ambele ei pseudonime. *Blood of Dragons* este ultimul volum din *The Rain Wilds Cronicles* (martie 2013). Robin Hobb locuiește în prezent în Tacoma, statul Washington.

Ziua a șaptea din Luna Peștelui

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Astăzi mi-au fost confiscate, fără motiv și pe nedrept, cinci lăzi și trei cufere. Acest lucru s-a petrecut în timpul încărcării vasului *Aventura*, care pleca, la inițiativa Satrapului Esclepius, să colonizeze Țărmurile Blestemate. Conținutul coșurilor este următorul: un bloc de marmură albă fină, de dimensiuni potrivite pentru un bust, două blocuri de jad parthian, de dimensiuni potrivite pentru busturi, o bucată mare de steatit, de înălțimea și lățimea unui om, șapte lingouri mari de cupru, de calitate excelentă, trei lingouri de argint, de calitate acceptabilă, și trei butoiașe cu ceară. O ladă

conținea cântare, unelte de lucrat în metal și piatră, precum și echipament de măsurat. Conținutul cuferelor este următorul: două rochii de mătase, una albastră, una roz, cusute de croitoreasa Wista și purtând semnul ei. Un cupon de postav cât pentru o rochie, de culoare verde. Două șaluri, unul din lână albă, altul din olandă albastră. Mai multe perechi de ciorapi, de iarnă și de vară. Trei perechi de papuci, una de mătase și brodată cu boboci de trandafir. Șapte jupe, trei de mătase, una de olandă și trei de lână. Un corset, din os ușor și mătase. Trei volume de poezie, scrise de mâna mea. O miniatură de Soiji, reprezentându-mă pe mine, lady Carillion Carrock, născută Waljin, trimisă de mama, lady Arston Waljin, cu ocazia celei de-a paisprezecea aniversări a zilei mele de naștere. De asemenea, se mai găseau veșminte și așternuturi pentru un bebeluș, o fată de patru ani și doi băieți, de șase, respectiv zece ani, printre care haine de iarnă și de vară pentru ocazii festive.

Consemnez această confiscare pentru ca hoții să poată fi deferiți justiției la întoarcerea mea în orașul Jamaillia. Furtul s-a petrecut în următorul mod: în timp ce corabia noastră era încărcată pentru plecare, bunurile aparținând unor diverși nobili de la bordul vaselor au fost reținute pe docuri. Căpitanul Triops ne-a informat că lucrurile noastre vor fi păstrate, pe termen nelimitat, în custodia Satrapului. N-am încredere în omul acesta, căci nu ne arată respectul cuvenit nici soțului meu, nici mie. Așadar, fac această consemnare și când mă întorc, la primăvară, în orașul Jamaillia, tatăl meu, lordul Crion Waljin, va duce reclamația mea în fața Curții de Justiție a Satrapului, întrucât soțul meu nu pare dispus s-o facă. Asta declar sub jurământ.

Lady Carillion Waljin Carrock.

Ziua a zecea din Luna Peştelui

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
al Magnificului Satrap Esclepius

Condiţiile de la bordul corabiei sunt intolerabile. Încă o dată, scriu în jurnalul meu ca să consemnez privaţiunea şi nedreptatea, pentru ca responsabilii să poată fi pedepsiţi. Deşi sunt de sânge nobil, din Casa Waljin, deşi soţul meu nu e doar nobil, ci şi moştenitor al titlului de lord Carrock, locul care ni s-a oferit nu e cu nimic mai bun decât cele atribuite emigranţilor şi speculanţilor de rând, adică un spaţiu urât mirositor în cala corabiei. Doar criminalii de rând, ţinuţi în lanţuri în cele mai adânci celule, suferă mai mult decât noi.

Podeaua este o punte de lemn sfărâmată, pereţii sunt scândurile goale ale cocii vasului. Există multe dovezi că şobolanii au fost ultimii locatari ai acestui compartiment. Suntem trataţi întocmai ca nişte vite. Nu există un spaţiu separat pentru servitoarea noastră, aşa că trebuie s-o suportăm dormind aproape lângă noi! Ca să-mi feresc copiii de progeniturile emigranţilor, am sacrificat trei perdele de damasc, cu care am despărţit locul. Aceşti oameni nu-mi acordă pic de respect. Bănuiesc că ne fură pe ascuns proviziile de mâncare. Când mă iau în derâdere, soţul meu îmi cere să-i ignor. Acest lucru are un efect îngrozitor asupra comportamentului servitoarei mele. Azi-dimineaţă, slujnica mea, care îndeplineşte şi rolul de dădacă în familia noastră diminuată, i-a vorbit aproape cu asprime micului Petrus, cerându-i să tacă şi să nu mai pună întrebări. Când am mustrat-o pentru asta, a îndrăznit să se încrunte la mine.

Vizita mea pe puntea deschisă a fost o pierdere de timp. E înţesată de funii, pânză de vele şi bădărani, fără nicio posibilitate pentru femei şi copii să facă o plimbare. Marea era plictisitoare, priveliştea, doar insule îndepărtate învăluite în ceaţă. Nu am găsit acolo nimic care să mă înveselească, în

timp ce acest vas detestabil mă duce tot mai departe de turlele albe și înalte ale binecuvântatului oraș Jamaillia, închinate lui Sa.

Nu am prieteni la bordul corabiei să mă amuze ori să mă mângâie la greu. Lady Duparge m-a vizitat o dată și am fost politicoasă, dar diferența de statut dintre noi face conversația dificilă. Lordul Duparge și-a moștenit doar titlul, două vase și o proprietate de la marginea Mlaștinilor Gerfen. Doamnele Crifton și Anxory par mulțumite una de compania celeilalte și nu m-au vizitat defel. Sunt amândouă prea tinere ca să aibă vreo realizare de împărtășit, însă mamele lor ar fi trebuit să le învețe responsabilitatea socială față de cei care le sunt superiori. Amândouă ar fi putut profita de pe urma prieteniei cu mine, la întoarcerea în orașul Jamaillia. Faptul că au ales să nu încerce să-mi intre în grații nu le pune intelectul într-o lumină favorabilă. Fără îndoială m-ar plictisi.

Sunt nefericită în acest mediu sordid. De ce a ales soțul meu să-și investească timpul și banii în această aventură mă depășește. Bărbații cu firi mai aventuroase l-ar sluji cu siguranță mai bine pe Ilustrul nostru Satrap în această expediție. După cum nu pot înțelege nici de ce copiii noștri și cu mine trebuie să-l însoțim, mai cu seamă în situația mea. Nu cred că soțul meu s-a gândit la dificultățile pe care această călătorie avea să le creeze unei femei gravide. Ca întotdeauna, nu a considerat nimerit să-și discute deciziile cu mine, după cum nici eu nu-l consult în privința demersurilor mele artistice. Dar ambițiile mele trebuie să sufere pentru ca el să și le poată urmări pe ale lui! Absența mea va întârzia substanțial finalizarea creației *Clopote suspendate de piatră și metal*. Fratele Satrapului va fi extrem de dezamăgit, căci montarea operei mele urma să se facă în onoarea celei de-a treizecea aniversări a acestuia.

Ziua a cincisprezecea din Luna Peştelui

Al cincisprezecelea an al domniei Augustului
şi Binefăcătorului Satrap Esclepius

Am fost nesăbuită. Nu, am fost indusă în eroare. Nu este nesăbuinţă să ai încredere când eşti îndreptăţit să aştepţi onestitate din partea cuiva. Când tatăl meu i-a încredinţat lordului Jathan Carrock mâna şi soarta mea, l-a crezut un om cu dare de mână şi bună reputaţie. Tatăl meu a binecuvântat numele lui Sa că realizările mele artistice au atras un peţitor de condiţie atât de bună. Când am plâns soarta care m-a legat de un bărbat atât de vârstnic faţă de mine, mama m-a sfătuit s-o accept, să-mi văd mai departe de arta mea şi să-mi creez reputaţia sub aripa influenţei lui. Le-am onorat înţelepciunea. În ultimii zece ani, în timp ce tinereţea şi frumuseţea mea au pălit în umbra acestui om, i-am născut trei copii şi port acum sub inimă sămânţa roditoare a încă unuia. Am fost pentru el o podoabă şi o binecuvântare, şi totuşi el m-a înşelat. Când mă gândesc la orele petrecute cu administrarea gospodăriei sale, ore pe care le-aş fi putut dedica artei mele, mă umplu de amărăciune.

Astăzi am început prin a-l implora, apoi, chinuită de datoria de a mă îngriji cum se cuvine de copiii mei, i-am cerut insistent să-l oblige pe căpitan să ne dea un spaţiu mai bun. Trimiţându-i pe copii afară pe punte, cu dădaca lor, soţul meu mi-a mărturisit că nu suntem investitori benevoli în planul de colonizare al Satrapului, ci exilaţi cărora li s-a dat şansa să fugă de dizgraţie. Tot ce-am lăsat în urmă, moşii, case, lucruri de preţ, cai, vite... toate sunt confiscate pentru Satrap, după cum sunt şi lucrurile ce ne-au fost luate cu forţa la îmbarcare. Distinsul şi respectabilul meu soţ este un trădător pentru bunul şi iubitul nostru Satrap şi un uneltitor împotriva Tronului Binecuvântat de Sa.

Am reușit să-l fac să recunoască, pic cu pic. Spunea întruna că n-ar trebui să mă frământ cu politica, s-o las în grija lui. A spus că o soție ar trebui să-și lase soțul să organizeze viața familiei. A spus că până la primăvară, când vorveni corăbiile să reaprovizioneze colonia noastră, averea noastră va fi răscumpărată și ne vom întoarce în societatea jamailliană. Dar am continuat să insist cu întrebările mele prostești de femeie.

— Toate averile confiscate? l-am întrebat. Toate?

Iar el a recunoscut că totul a fost făcut pentru salvarea numelui Carrock, pentru ca părinții și fratele lui mai mic să poată trăi cu demnitate, nepătați de acest scandal. O mică proprietate rămâne să fie moștenită de fratele lui. Curtea Satrapului va crede că Jathan Carrock a ales să-și investească întreaga avere în expediția Satrapului. Doar cei din cercurile cele mai apropiate ale Satrapului știu că a fost confiscată. Ca să obțină această concesie, Jathan a cerșit multe ore în genunchi, umilindu-se și cerând iertare.

Mi-a povestit asta în cele mai mici detalii, de parcă ar fi trebuit să fiu impresionată. Dar nu-mi păsa deloc de genunchii lui.

— Dar Thistlebend? l-am întrebat. Ce s-a ales de căsuța de lângă apă și banii de pe urma ei?

Casa am adus-o eu ca zestre și, așa modestă cum e, mă gândeam că-i va reveni Narissei, când se va mărita.

— Am pierdut-o, a răspuns el. Am pierdut totul.

— Dar de ce? am cerut să știu. Eu nu am complotat împotriva Satrapului. Eu de ce sunt pedepsită?

Mi-a răspuns furios că sunt soția lui și e firesc să împărtășim aceeași soartă. Eu nu înțelegeam de ce, el nu putea să-mi explice, așa că în cele din urmă mi-a spus că o femeie atât de proastă n-ar putea înțelege niciodată și să nu mai dau din gură ca să-mi arăt ignoranța. Când am protestat, susținând că nu sunt o proastă, ci o artistă renumită, mi-a zis că sunt acum nevasta unui colonist și să-mi scot fumurile artistice din cap.

Mi-am mușcat limba, ca să nu țip la el. Dar inima îmi urlă de furie împotriva acestei nedreptăți. Thistlebend, unde surioarele mele și cu mine ne scăldam în apă și culegeam crini, ca să ne prefacem că suntem zeițe și crinii sunt sceptrele noastre albe și galbene... Pierdută din cauza tâmpeniei trădătoare a lui Carrock.

Auzisem zvonuri despre descoperirea unei conspirații împotriva Satrapului. Nu le-am acordat nicio atenție. Am crezut că n-are nicio legătură cu mine. Aș spune că pedeapsa a fost dreaptă, dacă eu și copiii mei nevinovați n-am fi prinși în aceeași plasă cu uneltitorii. Toată averea confiscată a finanțat această expediție. Nobilii căzuți în dizgrație au fost obligați să se alăture unei Companii formate din speculanți și exploratori. Mai rău, criminalii expulzați, ținuți închiși în cală, hoții, tâlharii și bandiții vor fi eliberați, să se alăture Companiei noastre, la debarcare. Aceasta va fi societatea din jurul gingașilor mei copii.

Binecuvântatul nostru Satrap ne-a oferit cu generozitate o șansă de a ne răscumpăra. Magnificul și Preamilostivul nostru Satrap a oferit fiecărui bărbat din companie două sute de *le fre* de pământ, pe care și le poate revendica oriunde pe malurile Râului Ploilor Sălbatice, granița care ne separă de barbarul Chalced, sau de-a lungul Țărmurilor Blestemate. Ne îndrumă să ne stabilim prima așezare lângă Râul Ploilor Sălbatice. Alegerea acestui loc pentru noi a fost inspirată de vechile legende ale Regilor Înaintași și ale Reginelor lor Curtezane. Își poleiau pielea cu aur și purtau giuvaiere deasupra ochilor. Așa zic poveștile. Demult, se spune, minunatele lor orașe se înșirau de-a lungul râului. Jathan mi-a spus că un vechi pergament, care le indică așezările, a fost tradus de curând. Eu sunt sceptică.

În schimbul acestei șanse de a ne făuri noi averi și de a ne restabili reputația, Gloriosul Nostru Satrap Esclepius ne cere doar să-i cedăm jumătate din tot ce găsim ori producem

aici. În schimb, ne va ține sub aripa lui ocrotitoare, se vor face rugăciuni pentru bunăstarea noastră, iar de două ori pe an corăbiile lui însărcinate cu colectarea impozitelor ne vor vizita coloniile pentru a se asigura că prosperăm. O Cartă pentru Compania noastră, semnată de mâna Satrapului, garantează asta.

Lorzii Anxory, Crifton și Duparge sunt și ei în dizgrație, deși, ca lorzi mai mărunți, au căzut mai de jos. Mai sunt și alți nobili la bordul celorlalte două vase din flota noastră, dar niciunul pe care să-l cunosc eu bine. Mă bucur că dragii mei prieteni nu împărtășesc aceeași soartă, deși regret că intru singură în exil. Nu mă voi bizui pe soțul meu să mă aline în nenorocirea pe care a adus-o asupra noastră. Puține secrete sunt păstrate mult la curte. Oare de aceea niciunul dintre prietenii mei n-a venit în port să-și ia rămas-bun?

Nici mama și nici sora mea n-au avut mult timp să se dedice bagajelor mele și despărțirii. Au plâns când mi-am luat rămas-bun din casa tatălui meu, fără măcar să mă însoțească la docurile murdare unde mă aștepta această corabie a exilului. De ce, o, Sa, nu mi-au spus adevărul despre soarta mea?

La acestea, m-a cuprins o criză de isterie, am tremurat și am plâns, scăpând câte un țipăt din când în când, fără să vreau. Chiar și acum îmi tremură mâinile atât de violent, încât aceste rânduri disperate șerpuiesc pe pagină. Am pierdut totul, casă, părinți iubitori și, cel mai chinuitor, arta care-mi dădea bucurie în viață. Lucrările începute pe care le-am lăsat în urmă nu vor fi niciodată terminate și asta mă face să sufăr. Trăiesc numai pentru ziua în care mă pot întoarce în eleganta Jamaillia de lângă mare. În acel moment — iartă-mă, Sa — îmi doresc să fiu văduvă. Nu-l voi ierta niciodată pe Jathan Carrock. Mi se revarsă fierea la gândul că și copiii mei trebuie să poarte numele unui trădător.

Ziua a douăzeci şi patra din Luna Peştelui

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
Magnificului Satrap Esclepius

Sufletul mi-e întunecat. Această călătorie către exil a durat o veşnicie. Omul pe care trebuie să-l numesc soţul meu mi porunceşte să mă îngrijesc mai bine de familie, dar abia am puterea să ţin condeiul în mână. Copiii plâng, se ceartă şi se lamentează întruna, iar slujnica mea nu face niciun efort să-i distreze. Pe zi ce trece e mai neascultătoare şi i-aş şterge cu o palmă încruntătura obraznică de pe faţă dacă aş avea puterea. Deşi sunt însărcinată, îi lasă pe copii să mă tragă de fuste şi să mi ceară să le dau atenţie. Toată lumea ştie că o femeie în situaţia mea are nevoie e o viaţă liniştită. Ieri după-masă, când am încercat să mă odihnesc, a lăsat copiii să doarmă lângă mine în timp ce ea s-a dus să flirteze cu un matelot de rând. M am trezit în plânsetele Narissei şi am fost nevoită să mă ridic şi să-i cânt până s-a liniştit. Se plânge c-o doare burta şi pătul. Nici nu s-a potolit bine, că s-au trezit Petrus şi Carlmin şi au început o încăierare ca între băieţi, care mi-a distrus nervii complet. Eram epuizată şi în pragul isteriei până când s-a întors servitoarea. Când am mustrat-o pentru că şi-a neglijat obligaţiile, mi-a răspuns cu obrăznicie că mama ei a crescut nouă copii fără nicio servitoare s-o ajute. De parcă eu ar trebui să aspir la o asemenea corvoadă! Dacă aş avea cu cine s-o înlocuiesc, i-aş face vânt.

Şi unde e lordul Carock în acest timp? Păi, sus pe punte, consultându-se tocmai cu nobilii care l-au dus în dizgraţie.

Mâncarea e din ce în ce mai rea şi apa are un gust scârbos, dar căpitanul nostru laş nu vrea să acosteze să caute ceva mai bun. Servitoarea mea susţine că marinarul ei i-a zis că Ţărmurile Blestemate îşi merită numele şi că nenorocirea se abate asupra celui care poposeşte acolo, aşa cum s-a abătut

asupra celor care le-au locuit cândva. Oare căpitanul Triops crede asemenea superstiții absurde?

Ziua a douăzeci și șaptea din Luna Peștelui

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Suntem bătuți de furtună. Corabia duhnește de voma nefericiților locatari ai măruntaielor ei. Legănarea constantă zgâlțâie apele murdare din santină, așa că trebuie să le respirăm putoarea. Căpitanul nu ne lasă să ieșim pe punte deloc. Aerul de aici de jos e umed și greu și de pe bârne picură apă peste noi. Am murit, cu siguranță, și am ajuns în cine știe ce altă viață păgână de pedeapsă.

Și totuși, în toată umezeala asta, nu e destulă apă e băut, iar pentru spălat nu există deloc. Hainele și așternuturile murdărite de boală trebuie limpezite în apă de mare, care le face țepene și le pătează de sare. Micuța Narissa a fost cea mai nenorocită dintre copii. Nu mai vomită, dar abia s-a ridicat astăzi de pe priciul ei, biata făptură. Te rog, Sa, fă ca legănatul și duhoarea asta să se termine curând.

Ziua a douăzeci și noua din Luna Peștelui

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Copilul meu a murit. Narissa, unica mea fiică, nu mai e. Ai milă de mine, Sa, și abate-ți dreptatea asupra lordului trădător Jathan Carrock, căci răul pe care l-a făcut el e pricina tuturor suferințelor mele! Mi-au înfășurat fetița în pânză de

vele și au trimis-o, împreună cu alți doi, în valuri, iar marinarii nici nu s-au oprit din munca lor să-i vadă plecând. Cred că am înnebunit puțin atunci. Lordul Carrock m-a prins în brațe când am încercat s-o urmez în mare. M-am zbătut, dar era prea puternic pentru mine. Rămân captivă în această viață pe care trădarea lui m-a condamnat s-o îndur.

Ziua a șaptea din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului și Magnificului Satrap Esclepius

Copilul meu e tot mort. Ah, ce inepție, să așterni asta pe hârtie, și totuși mi se pare imposibil. Narissa, Narissa, nu se poate să fii pierdută pe veci. Cu siguranță e doar un vis monstruos, din care mă voi trezi!

Astăzi, pentru că stăteam și plângeam, soțul meu mi-a întins acest caiet și mi-a spus:

— Scrie o poezie ca să te liniștești. Refugiază-te în artă până când te simți mai bine. Fă orice, dar nu mai plânge!

De parcă ar fi oferit unui prunc care urlă o cârpă înmuiată în zahăr. De parcă arta te-ar îndepărta de viață, nu te-ar azvârli în ea cu capul înainte! Jathan mi-a făcut reproșuri pentru suferința mea, spunând că jelania nesăbuită îi sperie pe fiii noștri și-mi pune în pericol pruncul din pântece. De parcă i-ar păsa! Dacă i-ar fi păsat de noi, ca soț și ca tată, nu l-ar fi trădat niciodată pe iubitul nostru Satrap, osândindu-ne la această soartă.

Dar, ca să nu se mai încrunte la mine, voi sta aici și voi scrie o vreme, ca o bună soție.

Douăzeci și patru de pasageri și doi membri ai echipajului au murit de dizenterie. Din o sută șaisprezece, câți am început această călătorie, am mai rămas nouăzeci și doi. Vremea s-a potolit, dar soarele cald de pe punte nu face decât să-și râdă

de durerea mea. Deasupra mării plutește un abur, iar spre vest, fumul îndepărtat al munților.

Ziua a optsprezecea din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

N-am poftă să scriu, dar nu găsesc altceva cu care să-mi ocup mintea. Eu, care cândva compuneam cea mai spirituală proză și cea mai avântată poezie, aștern cu trudă fiecare cuvânt de pe o pagină.

Acum câteva zile am ajuns la gura râului. N-am notat data, atât de îndurerată eram. Toți s-au bucurat când au văzut râul. Unii vorbeau de aur, alții de orașe legendare bune de jefuit, iar alții despre păduri virgine și pământ care așteaptă să-l lucrăm. Am crezut că este sfârșitul călătoriei, dar ne târâm în continuare.

La început, fluxul ne-a ajutat să înaintăm în susul râului. Acum echipajul trebuie să trudească la vâsle pentru fiecare metru pe care-l câștigăm. Prizonierii au fost scoși din lanțuri și folosiți ca vâslași în bărci micuțe. Vâslesc în amonte, aruncă ancore și ne trag împotriva curentului. Noaptea, ancorăm și ascultăm vuietul apei și țipetele creaturilor nevăzute din jungla de pe mal. Cu fiecare zi, peisajul devine mai fantastic și în același timp mai amenințător. Copacii de pe maluri sunt de două ori mai înalți decât catargul nostru, iar cei din spatele lor sunt încă de două ori pe-atât. Acolo unde râul se îngustează, copacii aruncă umbre adânci peste noi. Vedem un zid de verdeață aproape de nepătruns. Căutarea unui țărm prietenos pare o nebunie. Nu văd niciun indiciu că aceste locuri ar fi fost vreodată locuite. Singurele ființe sunt păsări viu colorate, șopârle mari care se scaldă în soare pe rădăcinile copacilor de la marginea apei și ceva care țipă

și aleargă prin vârfurile copacilor. Nu există poieni blânde ori maluri ferme, doar ţărmuri mlăştinoase şi vegetaţie luxuriantă, împodobite de imense rădăcini de copaci, ca nişte picioroange în apă, şi lujere curgătoare, care se întind în apele lăptoase. Unele au flori care scânteiază albe în noapte. Florile atârnă, mari şi cărnoase, iar vântul le poartă parfumul dulce, senzual. Suntem chinuiţi de înţepăturile insectelor, iar vâslaşii suferă de iritaţii dureroase. Apa râului nu e potabilă. Mai rău, mănâncă şi carnea, şi lemnul, înmuind vâslele şi provocând ulceraţii. Dacă e lăsată să stea în vase, stratul de sus devine bun de băut, dar sedimentele sapă iute în spărturile din găleată. Cei care beau se plâng de dureri de cap şi vise sălbatice. Un criminal a delirat despre „şerpi drăgălaşi" şi s-a aruncat peste bord. Doi membri ai echipajului au fost legaţi în lanţuri pentru că aiurau.

Nu văd sfârşitul acestei oribile călătorii. Am pierdut din ochi cele două vase tovarăşe de drum. Căpitanul Triops are misiunea să ne debarce într-un loc sigur, prielnic pentru întemeierea unei colonii şi cultivarea pământului. Speranţa echipajului de a găsi pajişti însorite şi dealuri domoale pălește cu fiecare zi care trece. Căpitanul spune că această apă curgătoare este dăunătoare pentru carena vasului. Doreşte să ne debarce în mlaştină, zicând că arborii de pe mal ar putea să ascundă un teren mai înalt şi o pădure deschisă. Oamenii noştri se împotrivesc şi adesea desfăşoară un hrisov pe care ni l-a dat Satrapul şi punctează ce ne-a promis. Căpitanul îi contrazice, arătând ordinele pe care i le-a dat Satrapul. Documentul vorbeşte despre repere care nu există, despre canale navigabile, scunde şi pietroase, şi despre oraşe în locuri năpădite de junglă. Preoţii lui Sa au făcut această traducere şi nu pot minţi. Dar ceva e foarte greşit.

Toată lumea e deprimată. Certurile sunt frecvente, echipajul mormăie împotriva căpitanului. Eu manifest o nervozitate teribilă, aşa că sunt tot timpul pe cale să plâng. Petrus

suferă de coşmaruri, iar Carlmin, mereu un copil retras, a devenit aproape mut.

O, frumoasă Jamaillia, oraşul meu natal, voi revedea vreodată dealurile tale unduite şi turlele graţioase? Mamă, tată, mă jeliţi ca pe una pierdută pentru voi pe vecie?

Iar pata asta mare este Petrus, care mă înghiontește în timp ce se urcă în poala mea, spunând că se plictisește. Servitoarea mea e aproape inutilă. Face câte ceva, prea puţin ca să-şi merite toată mâncarea pe care o devorează, şi apoi pleacă să se plimbe tiptil pe corabie, ca o pisică în călduri. Ieri i-am zis că dacă rămâne însărcinată de pe urma pasiunilor ei imorale, o concediez pe loc. A îndrăznit să răspundă că n-o interesează, fiindcă oricum zilele în slujba mea îi sunt numărate. Uită oare târfa nesăbuită că este angajată prin contract pentru încă cinci ani?

Ziua a douăzeci şi doua din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

S-a întâmplat aşa cum m-am temut. Stau ghemuită pe o rădăcină aeriană uriaşă, iar masă de scris mi-e un cufăr cu puţinele mele lucruri. Copacul din spatele meu e gros ca un turn. Fire şi gheme de rădăcini, unele cu circumferinţa cât butoaiele, sunt ancorate în pământul mlăştinos. Stau cocoţată pe una dintre ele, ca să-mi feresc fustele de pământul ud şi plin de bulgări. Pe corabie, în mijlocul râului, eram măcar binecuvântaţi de lumina soarelui de deasupra. Aici, frunzişul ne acoperă cu o umbră deasă, un amurg etern.

Căpitanul Triops ne-a abandonat aici, în mlaştini. Susţinea că vasul lui ia apă şi că singura soluţie este să-l uşureze şi să părăsească degrabă acest râu coroziv. Când am

refuzat să debarcăm, echipajul ne-a forțat prin violență să coborâm. După ce unul sau doi oameni au fost aruncați peste bord și duși de ape, voința noastră de a ne împotrivi a dispărut. Rezervele care ne erau destinate le-au păstrat ei. Unul dintre oamenii noștri a înhățat colivia cu păsări-mesager și s-a luptat pentru ea. În încăierare, colivia s-a spart și toate păsările noastre s-au ridicat în stol și au dispărut. Echipajul a aruncat lăzile cu unelte, semințe și provizii care erau menite să ne sprijine la întemeierea coloniei noastre. Au făcut-o ca să ușureze corabia, nu ca să ne ajute. Multe au căzut în apele adânci, unde nu puteam ajunge. Oamenii au salvat ce-au putut din cele căzute pe pământul moale de la mal. Nămolul le-a înghițit pe celelalte. Suntem acum șaptezeci și două de suflete în acest loc urgisit, dintre care patruzeci de bărbați în putere.

Deasupra noastră se înalță copaci uriași. Pământul ne tremură sub picioare, ca o crustă pe-un terci, și acolo unde oamenii au pășit când au adunat lucrurile se strecoară apa, umplând urmele.

Curentul a măturat iute corabia și pe necinstitul nostru căpitan. Unii spun că trebuie să stăm unde suntem, lângă râu și să așteptăm celelalte două corăbii. Ne vor ajuta cu siguranță, zic ei. Eu cred că trebuie să pătrundem mai adânc în pădure, ca să căutăm un teren mai ferm și să scăpăm de insecte. Dar eu sunt femeie și n-am niciun cuvânt în această privință.

Acum bărbații stau la sfat, să aleagă conducerea companiei noastre. Jathan Carrock s-a autopropus, ca fiind de viță cea mai nobilă, dar a fost redus la tăcere de alții, foști prizonieri, negustori și speculanți care au spus că numele tatălui său nu are nicio valoare aici. L-au luat în batjocură, fiindcă toți păreau să știe „secretul" că suntem în dizgrație în Jamaillia. N-am mai stat să-i privesc, simțind amărăciune.

Situația mea personală e una disperată. Slujnica mea inutilă n-a părăsit corabia cu noi, ci a rămas la bord, târfă de marinar. Îi doresc să aibă parte de tot ce merită! Iar acum

Petrus şi Carlmin se agaţă de mine, plângându-se că li s-au îmbibat pantofii de apă şi că îi ustură picioarele de la umezeală. Nu ştiu când voi mai avea un moment doar pentru mine. Blestem artista din mine, fiindcă, atunci când ridic privirea la raza piezişă de lumină ce se strecoară printre straturile de crengi şi frunze, găsesc în locul acesta o frumuseţe sălbatică şi primejdioasă. Dacă m-aş lăsa prinsă în mrejele lui, cred că ar putea fi la fel de seducător ca privirea aspră a unui bărbat dur.

Nu ştiu de unde vin asemenea gânduri. Pur şi simplu, vreau să merg acasă.

Undeva pe frunzele de deasupra noastră plouă.

Ziua a douăzeci şi patra din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Am sărit din somn înainte să se lumineze de ziuă, smulsă dintr-un vis intens cu un festival de stradă de pe alte meleaguri. A fost ca şi cum pământul ar fi sărit în lături sub noi. Apoi, când soarele era destul de sus pe cerul nevăzut, am simţit din nou pământul tremurând. Cutremurul a trecut pe lângă noi, prin Tărâmul Ploilor Sălbatice, ca un val. Am mai trăit cutremure, dar în această regiune pustie vibraţia a părut mai puternică şi mai ameninţătoare. E uşor să-ţi imaginezi acest pământ mlăştinos înghiţindu-ne cum înghite un crap galben o fărâmă de pâine.

Deşi ne îndepărtăm de râu, pământul rămâne mlăştinos şi înşelător sub picioarele noastre. Astăzi, m-am pomenit faţă în faţă cu un şarpe ce atârna dintr-un desiş verde. Inima mi s-a umplut atât de frumuseţea lui, cât şi de spaima mea. Cât de uşor s-a ridicat, după ce m-a examinat, ca să-şi continue

drumul prin crengile întreţesute de deasupra! Ce n-aş da să pot traversa şi eu ţinutul acesta la fel de uşor!

Ziua a douăzeci şi şaptea din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului şi Magnificului Satrap Esclepius

Scriu în timp ce stau cocoţată într-un copac, ca unul dintre papagalii viu coloraţi care împart creanga cu mine. Am o senzaţie de ridicol şi exaltare în acelaşi timp, în ciuda foamei, a setei şi a imensei oboseli. Poate că ameţeala mea e un efect secundar al înfometării.

De cinci zile încoace, înaintăm greoi pe pământul moale şi prin desişul gros, departe de râu, căutând un teren mai uscat. Unii din grupul nostru protestează, spunând că la primăvară, când va veni corabia promisă, nu ne vor putea găsi. Am tăcut, dar mă îndoiesc că o să mai vină vreodată vreo corabie pe râul ăsta.

Călătoria departe de râu nu ne-a îmbunătăţit soarta. Pământul rămâne tremurător şi mocirlos. După ce trecem toţi printr-un loc, rămâne un şanţ de noroi şi apă adunată. Umezeala ne umflă picioarele şi putrezeşte materialul rochiei mele. Toate femeile au acum un tiv de noroi.

Am abandonat ce nu puteam căra. Fiecare dintre noi, bărbat, femeie, copil, duce cât poate mai mult. Cei mici obosesc. Simt copilul din pântece tot mai greu cu fiecare pas afundat în noroi.

Bărbaţii au format un Consiliu care să ne conducă. Fiecare bărbat va avea dreptul la un vot. Consider că această ignorare a ordinii naturale este periculoasă, dar nu e chip ca nobilii proscrişi să-şi revendice supremaţia. Jathan mi-a spus în particular că e cel mai bine să lăsăm lucrurile aşa, căci în curând

Compania va vedea că țăranii de rând, pungașii și aventurierii nu sunt potriviți să conducă. Deocamdată, respectăm regulile lor. Consiliul a adunat rezervele împuținate de hrană într-un stoc comun. Ni se repartizează câte o rație pe zi. Consiliul spune că toți bărbații vor munci egal. Astfel, Jathan trebuie să stea de gardă noaptea cu tovarășii lui, ca un soldat de rând. Bărbații stau de veghe câte doi, căci unul singur e mai expus la strania nebunie care pândește în acest loc. Vorbim puțin despre asta, dar avem cu toții vise ciudate și unii din grupul nostru par să aiureze. Oamenii dau vina pe apă. Se vorbește despre formarea unor echipe de explorare care să meargă să caute un loc bun și uscat pentru colonia noastră.

N-am încredere în planurile lor curajoase. Locul acesta sălbatic nu se sinchisește de regulile noastre ori de Consiliul nostru.

N-am găsit până acum mai nimic cu care să ne hrănim. Vegetația e ciudată și singurele animale pe care le-am văzut se mișcă în zonele mai înalte ale copacilor. Totuși, în mijlocul acestei întinderi sălbatice și încâlcite, există frumusețe, dacă ai ochi pentru ea. Lumina soarelui care străbate până la noi prin bolta copacilor e blândă și bălțată, scânteind pe mușchiul pufos ce încarcă lianele. Ba îl blestem, când ne chinuim să trecem prin plasele lui agățătoare, ba, în clipa următoare, îl văd ca o dantelă de un verde întunecat. Ieri, în ciuda oboselii mele și a nerăbdării lui Jathan, m-am oprit să admir frumusețea unui lujer înflorit. Examinându-l, am observat că în fiecare floare în formă de trompetă era adunată o cantitate mică de apă, îndulcită de nectarul florii. Sa, iartă-mă că eu și copiii mei am băut bine din multe flori înainte să le spun celorlalți despre descoperirea mea. Am găsit și ciuperci care cresc ca scoicile pe trunchiurile copacilor, și viță care are fructe roșii. Nu e de-ajuns.

Este meritul meu că în noaptea asta dormim la loc uscat. Mă îngrozea încă o noapte de dormit pe pământul umed,

trezindu-mă udă și cu mâncărimi ori cuibărită în vârful lucrurilor noastre, în timp ce se scufundă încet în pământul mlăștinos. În seara asta, când umbrele au început să se adâncească, am observat cuiburile păsărilor atârnând ca niște traiste care se leagănă de unele crengi ale copacilor. Știu bine cât de abil se poate cățăra Petrus pe mobilă și chiar pe draperii. Alegând un copac cu multe crengi solide aproape la același nivel, mi-am provocat fiul să-mi arate dacă poate ajunge la ele. S-a agățat de lianele care împânzesc copacul, găsind cu picioruşele puncte de sprijin pe scoarța aspră. Curând stătea sus, deasupra noastră, pe o creangă foarte groasă, legănându-și picioarele și râzând când vedea cum ne holbăm la el.

L-am rugat pe Jathan să-și urmeze fiul și să ia cu el draperiile de damasc pe care le-am adus până aici. Curând, mi-au văzut și alții planul. Fâșii de tot felul atârnă acum în acești copaci cu frunza deasă, ca niște fructe viu colorate. Unii dorm pe crengile mai mari sau la bifurcații, alții în hamacuri. Sunt culcușuri precare, dar uscate.

Toți m-au lăudat.

— Soția mea a fost întotdeauna deșteaptă, a declarat Jathan, de parcă ar fi vrut să-mi fure meritele, așa că i-am amintit:

— Am un nume al meu. Am fost Carillion Waljin cu mult înainte de a fi lady Carrock! Unele dintre cele mai cunoscute lucrări ale mele ca artist, *Vase suspendate* și *Felinare plutitoare,* au necesitat exact aceleași cunoștințe despre echilibru și sprijin! Diferența e de scară, nu de proprietate.

La acestea, multe dintre femei au icnit, socotindu-mă lăudăroasă, dar lady Duparge a exclamat:

— Are dreptate! Am admirat întotdeauna opera lui lady Carrock.

Apoi un individ bădăran a îndrăznit să adauge:

— Va fi la fel de deșteaptă ca soție a negustorului Carrock, căci aici n-o să avem vreun lord sau vreo lady.

Acest gând m-a descurajat și totuși mă tem că are dreptate. Obârșia și educația contează prea puțin aici. Voturile sunt deja ale unor oameni obișnuiți, mai puțin educați decât lady Duparge sau decât mine. Un fermier are un cuvânt mai greu decât mine în planurile noastre.

Și ce mi-a șoptit soțul meu?

— M-ai făcut de rușine atrăgând atenția asupra ta. Ce frivolitate, să te fălești cu „realizările tale artistice"! Ocupă-te de nevoile copiilor tăi, nu sta să te fudulești.

Și așa m-a pus la punct.

Ce se va alege de noi? La ce folos să dormim în culcușuri uscate, dacă avem burțile goale și gâtlejurile însetate? Mi-e atât de milă de copilul din pântecele meu! În timp ce foloseau un sistem de ridicare cu funii ca să mă ridice aici, toți bărbații își strigau unul altuia: „Atenție!" Însă toată atenția din lume nu poate ajuta copilul acesta să nu se nască în sălbăticie. Încă mi-e dor de Narissa și totuși cred că sfârșitul ei a fost mai blând decât năpasta pe care ne-o poate aduce această stranie pădure.

Ziua a douăzeci și noua din Luna Plugului

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Am mâncat încă o șopârlă în seara asta. Mi-e rușine să recunosc. Prima oară, am mâncat-o fără să stau mai mult pe gânduri decât o pisică atunci când se năpustește asupra unei păsări. În timpul unui popas, am observat minuscula ființă pe o frunză de ferigă. Era verde ca o nestemată și atât de neclintită. Doar sclipirea ochilor ei strălucitori și minusculul puls de viață în gât au trădat-o. Iute ca un șarpe, am lovit, am prins-o în palmă și într-o clipă mi-am dus la gură burta

ei netedă. Am mușcat și era amară, acră și dulce în același timp. Am mestecat-o pe toată, cu tot cu oase, ca pe o ciocârlie măbușită de pe masa de banchet a Satrapului. Apoi nu mi-a venit să cred că am făcut-o. Mi-a fost prea rușine să povestesc cuiva. Asemenea hrană pare nepotrivită pentru o ființă umană civilizată, ca să nu mai vorbim de maniera în care am devorat-o. Mi-am spus că erau nevoile copilului care crește în mine, o rătăcire de moment pricinuită de foamea ucigătoare. Am hotărât să n-o mai fac niciodată și mi-am alungat asta din minte.

Dar în seara asta, am făcut-o din nou. Era un animal suplu și cenușiu, de culoarea copacului. Mi-a văzut mâna țâșnind și s-a ascuns într-o crăpătură din scoarță, dar l-am tras afară de coadă. L-am ținut între degetul arătător și degetul mare. S-a zbătut nebunește, apoi s-a liniștit, știind că e zadarnic. M-am uitat la el de aproape, gândindu-mă că dacă fac asta, voi putea să-i dau drumul. Era frumos, cu ochii lui scânteietori, gheare mici, coada agitată. Avea spatele cenușiu și aspru, ca scoarța copacului, dar micuța burtă netedă era de culoarea caimacului. Solzii de pe burtă erau mici și fini când mi-am lipit limba de ei. I-am simțit bătăile minusculei inimi și duhoarea fricii, în timp ce îmi zgâria cu gheruțele buzele crăpate. Totul mi era cumva familiar. Apoi am închis ochii și am mușcat, ținându-mi ambele mâini la gură, să fiu sigură că nu-mi scapă nicio fărâmă. Am avut o pată mică de sânge în palmă, după aceea. Am lins-o. N-a văzut nimeni.

Sa, dulce Stăpân peste toate, în ce mă transform? Ce mă îndeamnă să mă port în felul acesta? Înfometarea sau sălbăticia molipsitoare a acestui loc? Nu mă mai recunosc. Visele care-mi otrăvesc somnul nu sunt cele ale unei doamne damailliene. Apele pământului îmi opăresc mâinile și-mi usucă picioarele, până când se vindecă, aspre ca știuleții. Mă îngrozesc când mă gândesc cum trebuie să-mi arate fața și părul.

Ziua a doua din Luna Înverzirii

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Astă-noapte a murit un băiat. Am fost cu toţii şocaţi. Pur şi simplu nu s-a mai trezit dimineaţă. Era un flăcău sănătos de vreo doisprezece ani. Îl chema Durgan şi, cu toate că era doar fiul unui negustor, împărtăşesc durerea părinţilor lui foarte intens. Petrus se ţinea după el peste tot şi pare foarte afectat de moartea lui. Mi-a şoptit că a visat astă-noapte că pământul şi-a amintit de el. Când l-am întrebat ce vrea să spună cu asta, n-a putut să-mi explice, dar a zis că probabil Durgan murise din cauză că locul acesta nu-l voia. N-am înţeles nimic, dar a repetat insistent, până când am clătinat din cap şi am spus că probabil are dreptate. Dulce Sa, nu lăsa nebunia să pună stăpânire pe băiatul meu. Mă sperie nespus. Poate că e bine că fiul meu nu va mai căuta compania unui flăcău de rând ca acela, deşi Durgan avea un zâmbet larg şi un râs plăcut care o să ne lipsească tuturor.

De îndată ce bărbaţii au săpat o groapă, s-a umplut de apă murdară. În cele din urmă, mama a trebuit luată de acolo, până când tatăl a condamnat trupul fiului său la apă şi nămol. În timp ce chemam pacea lui Sa asupra lui, copilul din pântecele meu a lovit furios cu picioarele. M-a speriat.

Ziua a opta din Luna Înverzirii
(Aşa cred. Marthi Duparge zice că este a noua.)

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Am găsit un petic de pământ mai uscat şi majoritatea dintre noi ne vom odihni aici câteva zile, în timp ce un grup de bărbaţi caută un loc mai bun. Refugiul nostru nu este decât

o insulă ceva mai fermă în mijlocul mlaștinii. Am aflat că un anume tip de tufișuri cu ace indică un teren mai ferm, iar aici astfel de tufișuri sunt chiar dese. Sunt destul de rășinoase ca să le arzi chiar și când sunt verzi. Produc un fum dens și înecăcios, dar care ține la distanță insectele mușcătoare.

Jathan este unul dintre cercetași. Având în vedere copilul care se va naște curând, am socotit că ar fi trebuit să rămână aici, să mă ajute să am grijă de băieți. El a spus că trebuie să meargă, ca să se instaleze ca lider în grup. Lordul Duparge va pleca și el cercetaș. Întrucât lady Marthi Duparge e și ea însărcinată, Jathan a spus că ne-am putea ajuta una pe alta. E o soție atât de tânără, încât nu poate fi de mare ajutor la naștere, dar compania ei va fi preferabilă singurătății. Noi, femeile, ne-am apropiat toate, întrucât privațiunile ne-au forțat să ne împărțim puținele resurse pentru binele copiilor noștri.

O altă femeie, nevasta unui țesător, a conceput un mod de a face covorașe din lianele abundente. Am început să învăț, căci nu prea mai pot să fac altceva, atât de grea am devenit. Covorașele pot fi utilizate ca saltele și, legate laolaltă, ca paravane. Toți copacii din împrejurimi au coaja netedă, iar crengile lor încep foarte sus, așa că trebuie să improvizăm culcușurile pe sol, cum putem. Multe femei ni s-au alăturat și a fost plăcut și aproape ca acasă să stăm împreună, să vorbim și să lucrăm manual. Bărbații au râs de noi când ne-am ridicat zidurile țesute, întrebându-ne ce pot ține la distanță asemenea bariere fragile. M-am simțit ridicolă, dar, când s-a lăsat întunericul, ne-am simțit ocrotite în coliba noastră precară. Sewet, țesătoarea, are o voce frumoasă și mi-a adus lacrimi în ochi când și-a adormit copilul cel mic cântându-i vechiul cântec *Slavă lui Sa în suferință*. Mi se pare o veșnicie de când am auzit muzică. Cât timp trebuie să trăiască copiii mei fără cultură și fără dascăli, doar cu judecata nemiloasă a acestui loc sălbatic?

Oricât de mult îl desconsider pe Jathan Carrock că ne-a adus în exil, în seara asta mi-e dor de el.

Ziua a douăsprezecea sau a treisprezecea din Luna Înverzirii

A l paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Noaptea trecută s-a abătut o nebunie asupra taberei noastre. A început cu strigătele unei femei în noapte:

— Ascultaţi! Ascultaţi! Nu le mai aude nimeni cântecul?

Soţul ei a încercat s-o liniştească, dar un băiat a exclamat că aude cântecul deja de mai multe nopţi. Apoi s-a avântat în întuneric, de parcă ar fi ştiut unde merge. Mama lui a alergat după el. Apoi femeia care strigase s-a eliberat din strânsoarea soţului ei şi a fugit în mlaştină. Alţi trei au mers după ea, nu ca s-o aducă înapoi, ci ţipând:

— Stai, stai, venim cu tine!

M-am ridicat şi mi-am ţinut lângă mine amândoi fiii, ca să nu-i apuce nebunia. O stranie fosforescenţă scaldă această junglă noaptea. Licuricii îmi sunt cunoscuţi, dar nu şi un păianjen ciudat care lasă un cocoloş de secreţie strălucitoare în mijlocul pânzei sale. Insectele minuscule zboară direct în el, aşa cum sunt atraşi fluturii de noapte de flacăra unui felinar. Mai există un muşchi atârnător care răspândeşte o lumină palidă şi rece. Mă feresc să observe băieţii mei cât de macabru mi se pare. Le-am spus că tremur din cauza frigului şi de grija acelor bieţi nefericiţi pierduţi noaptea în mlaştină. Cu toate acestea, m-a luat cu frisoane şi mai mult când l-am auzit pe micul Carlmin vorbind despre minunăţia junglei noaptea şi dulcele parfum al florilor nocturne. A spus că-şi aminteşte cum făceam prăjituri aromate cu aceste flori. N-am avut niciodată asemenea flori în Jamaillia, deşi, când povestea el, aproape că

îmi aminteam niște prăjiturele brune, moi în mijloc și rumene la margini. Chiar în timp ce scriu aceste rânduri, aproape că îmi aduc aminte cum le dădeam formă de flori înainte să le frig în grăsime fierbinte.

N-am gătit în viața mea așa ceva, jur.

E amiază și încă niciun sem de la cei pe care i-a luat nebuna nopții. Au plecat căutători după ei, dar s-au întors uzi mușcați de insecte și nefericiți. Jungla i-a înghițit. Femeia a lăsat în urmă un băiețel care a plâns după ea aproape toată ziua.

N-am suflat nimănui niciun cuvânt despre muzica aceea care-mi bântuie visele.

Ziua a paisprezecea sau a cincisprezecea din Luna Înverzirii

În paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Cercetașii noștri nu s-au întors nici acum. Ziua, ne prefacem că totul e bine, de dragul copiilor, dar noaptea, când băieții dorm, Marthi Duparge și cu mine ne împărtășim temerile. Bărbații noștri s-ar fi întors cu siguranță până acum, măcar ca să spună că n-au găsit alt loc mai bun decât această insulă mlăștinoasă.

Noaptea trecută, Marthi a plâns și a zis că Satrapul ne-a trimis intenționat la moarte. Am fost șocată. Preoții lui Sa au tradus vechile pergamente care vorbeau despre orașe pe acest ținut. Oamenii dedicați lui Sa nu pot să mintă. Dar poate că au greșit și eroarea lor e destul de gravă ca să ne coste viața.

Nici vorbă de belșug aici, doar ciudățenia care pândește ziua, iar noaptea umblă după pradă printre colibele noastre. Aproape în fiecare noapte, unul sau doi oameni se trezesc urlând din coșmaruri pe care nu și le pot aminti. O tânără femeie de moravuri ușoare a dispărut de două zile. A fost

prostituată pe străzile din Jamaillia și și-a continuat meseria aici, cerând mâncare de la bărbații care o foloseau. Nu știm dacă a plecat sau a fost ucisă de cineva din grupul nostru. Nu știm dacă adăpostim un criminal în mijlocul nostru sau dacă acest ținut îngrozitor a mai revendicat încă o victimă.

Noi, mamele, avem cel mai mult de suferit, deoarece copiii noștri ne cer mai mult decât rațiile insuficiente care ne sunt alocate. Proviziile de pe corabie s-au dus. Eu caut zilnic hrană, cu fiii mei alături. Acum câteva zile am găsit un morman de pământ afânat și, scotocind prin el, am descoperit ouă cu coaja maro pestriță. Au fost aproape cincizeci și, cu toate că unii dintre bărbați le-au refuzat, spunând că nu mănâncă ouă de șarpe sau de șopârlă, niciuna dintre mame n-a făcut-o. O anumită plantă asemănătoare cu crinul e dificil de smuls din mocirlă, pentru că are rădăcinile lungi și fibroase și mă stropesc inevitabil cu apa usturătoare. Pe rădăcini sunt niște noduli, nu mai mari decât niște perle grase, care au un gust pipărat plăcut. Sewet lucrează chiar și cu rădăcinile, făcând coșuri și, recent, o țesătură aspră. Aceasta va fi binevenită. Fustele noastre sunt zdrențe până pe pulpe, iar pantofii încep să devină subțiri ca hârtia. Toți au fost surprinși când am găsit perlele de crin. Mai mulți m-au întrebat de unde am știut că sunt comestibile.

N-am avut niciun răspuns. Florile îmi erau cumva cunoscute. Nu pot spune ce m-a făcut să smulg rădăcinile, nici ce m-a îndemnat să culeg nodulii ca niște perle și să-i bag în gură.

Bărbații care au rămas aici se plâng constant că trebuie să stea de veghe noaptea și să întrețină focurile, dar, la drept vorbind, cred că noi femeile muncim la fel de mult. Este istovitor să avem grijă de siguranța copiilor noștri, să-i hrănim și să-i spălăm în aceste condiții. Mărturisesc că am învățat multe despre cum să mă ocup de băieții mei de la Chellia. În Jamaillia era spălătoreasă și totuși aici mi-a devenit prietenă și împărțim

colibă mică pe care am construit-o pentru cei cinci copii și pentru noi. Bărbatul ei, un anume Ethe, se numără și el printre exploratori. Cu toate acestea ea păstrează o mină veselă și insistă ca toți cei trei copii ai ei s-o ajute la treburile zilnice. Pe băieții noștri mai mari îi trimitem împreună să adune lemne uscate pentru foc. Îi avertizăm să nu se ducă niciodată mai departe de sunetele taberei, dar atât Petrus, cât și Olpey se plâng că nu mai se găsește niciun lemn uscat în apropiere. Fiicele ei, Piet și Likea, au grijă de Carlmin în timp ce noi adunăm apa din florile-trompetă și culegem toate ciupercile pe care le găsim. Am descoperit o coajă din care se face un ceai aromat. Potolește și foamea.

Sunt recunoscătoare pentru compania Chelliei. Marthi și cu mine ne vom bucura de ajutorul ei când va veni sorocul pentru fiecare. Totuși, fiul ei Olpey e mai mare decât Petrus al meu și îl antrenează în acțiuni curajoase și nesăbuite. Ieri, cei doi au lipsit până seara și s-au întors doar cu câte un braț de lemne de foc. Au spus că au auzit o muzică îndepărtată și au urmărit-o. Sunt sigură că s-au aventurat mai adânc decât e înțelept în această pădure mlăștinoasă. I-am certat pe amândoi și Petrus a fost intimidat, dar Olpey și-a întrebat sarcastic mama ce altceva ar trebui să facă, să stea acei în noroi și să culeagă rădăcini? Am fost șocată să-l aud vorbindu-i astfel mamei sale. Sunt sigură că influența lui se află în spatele coșmarurilor lui Petrus, căci lui Olpey îi place să spună povești pline de năluci parazite care plutesc ca niște aburi ai nopții și despre șopârle care sug sângele. Nu vreau ca Petrus să fie influențat de asemenea superstiții absurde și totuși, ce pot să fac? Băieții trebuie să ne aducă lemne și nu-l pot trimite singur. Toți ceilalți băieți din compania noastră primesc astfel de corvezi. Mă doare să-l văd pe Petrus, descendent a două familii ilustre, pus la asemenea muncă alături de băieții de rând. Mă tem că va fi distrus înainte să ne întoarcem în Jamaillia.

Şi de ce nu s-a întors Jathan la noi? Ce s-a ales de bărbaţii noştri?

Ziua a nouăsprezecea sau a douăzecea din Luna Înverzirii

A l paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Astăzi trei bărbaţi plini de noroi şi o femeie au sosit în tabăra noastră. Când am auzit gălăgia, inima mi-a tresăltat de emoţie: am crezut că se întorseseră bărbaţii noştri. În schimb, am descoperit cu stupefacţie acest grup de pe una dintre celelalte corăbii.

Căpitanul, echipajul şi pasagerii s-au aruncat în râu într-o seară, când corabia s-a dezmembrat pur şi simplu. N-au avut şansa să salveze proviziile de pe vasul care eşua. Mai mult de jumătate din sufletele de la bord au pierit. Dintre cei care au reuşit să ajungă la mal, mulţi au înnebunit şi, în zilele care au urmat naufragiului, şi-au pus capăt zilelor sau au dispărut în sălbăticie.

Mulţi au murit în primele nopţi, negăsind niciun petic de pământ solid. Mi-am acoperit urechile când au povestit despre oameni care au căzut şi s-au înecat pur şi simplu în noroi. Unii s-au trezit bezmetici şi delirând, după ce au avut parte de vise ciudate. Câţiva şi-au revenit, dar alţii au plecat să cutreiere mlaştinile şi n-au mai fost văzuţi. Aceştia trei erau avangarda celor rămaşi în viaţă. Minute mai târziu, au început să sosească şi alţii. Au venit câte trei, câte patru, murdari şi muşcaţi de insecte şi opăriţi îngrozitor de contactul prelungit cu apa râului. Sunt şaizeci şi doi. Câţiva sunt nobili în dizgraţie, iar alţii sunt oameni de rând care s-au gândit să-şi caute o viaţă nouă. Speculanţii care au investit averi în această expediţie în speranţa de a se îmbogăţi par cei mai amărâţi.

Căpitanul n-a supraviețuit primei nopți. Marinarii care au supraviețuit sunt deprimați și consternați de plonjarea lor brutală în exil. Unii dintre ei se țin departe de „colonișt", cum ne spun nouă. Alții par să înțeleagă că trebuie să-și găsească un loc printre noi sau să piară.

Unii din grupul nostru s-au retras și au bombănit că spațiul și proviziile nu sunt suficiente nici pentru noi, dar majoritatea am împărțit totul cu dragă inimă. Nu mi-am imaginat că voi vedea oameni mai disperați decât noi. Simt că avem cu toții de câștigat, iar Marthi și cu mine probabil cel mai mult. Din grupul lor făcea parte Ser, o moașă cu experiență. Aveau și un profesor, tâmplarul navei și oameni pricepuți la vânătoare.

Încă niciun semn de la oamenii noștri.

Ziua a douăzeci și șasea din Luna Înverzirii

Al paisprezecelea an al domniei Augustului și Magnificului Satrap Esclepius

Sorocul mi-a sosit. Copilul s-a născut. Nici măcar nu mi-am văzut fiica înainte s-o ia moașa. Marthi, Chellia și moașa Ser spun toate că s-a născut moartă, dar eu sunt sigură că am auzit-o țipând o dată. Eram obosită și în pragul leșinului, dar știu sigur ce am auzit. Fetița mea a plâns după mine mainte de a muri.

Chellia zice că nu e așa, că fetița s-a născut albastră și nemișcată. Am întrebat de ce n-am putut s-o țin în brațe o dată, înainte s-o dea pământului. Moașa a spus că va fi mai puțin dureros așa. Dar pălește ori de câte ori întreb. Marthi nu vorbește despre asta. Se teme de sorocul ei sau îmi ascund ele ceva? Sa, de ce mi-ai luat ambele fiice cu atâta cruzime?

Jathan va afla când se va întoarce. Poate, dacă ar fi fost aici, să mă ajute în ultimele zile grele, n-ar fi trebuit să trudesc

atât de mult. Poate că fetița mea ar fi trăit. Dar el n-a fost cu mine atunci și nu e cu mine acum. Și cine se va ocupa de băieții mei, cine le va găsi mâncare și va avea grijă să se întoarcă teferi în fiecare seară, în timp ce eu trebuie să zac și să sângerez pentru un copil care n-a trăit?

Ziua întâi din Luna Grânelor

A l paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

M-am ridicat din pat. Simt că inima mi-e îngropată împreună cu copila mea. Am purtat-o atât de departe și prin atâtea încercări, dar în zadar.

Tabăra noastră este acum atât de plină, cu nou-veniții, încât abia mai poți găsi o cărare printre adăposturile improvizate.

Separat de mine în timpul lăuziei, micul Carlmin mă urmărește acum peste tot, ca o umbră mică și firavă. Petrus a strâns prietenia cu Olpey și nu mă mai ascultă deloc. Când îi cer să stea aproape de tabără, mă sfidează și se aventurează și mai adânc în mlaștini. Chellia îmi spune să-l las în pace. Băieții au devenit răsfățații taberei, după ce au descoperit niște ciorchini de boabe mici și amare. Minusculele fructe sunt de un galben intens și amare ca fierea, dar chiar și o hrană atât de dezgustătoare e bine-venită pentru oameni flămânzi ca noi. Totuși, mă înfurie că toți îl încurajează pe fiul meu să nu mă asculte. Oare ei nu aud poveștile ciudate pe care le spune băiatul, despre o muzică stranie ce se aude în depărtare? Băieții se fălesc că vor găsi sursa ei, iar inima mea de mamă știe că nimic din ceea ce îi atrage tot mai adânc în această junglă pestilențială nu e normal și bun.

Tabăra se deteriorează pe zi ce trece. Cărările călcate în picioare devin din ce în ce mai noroioase și se transformă în

mocirle. Prea mulți dintre noi nu fac nimic pentru a îmbunătăți viața noastră comună. Trăiesc doar pentru ziua de azi, fără să-și facă provizii pentru ziua de mâine, bizuindu-se pe noi, ceilalți, pentru mâncare. Unii stau și se uită, alții se roagă și plâng. Oare așteaptă ca însuși Sa să se pogoare din cer și să-i salveze? Noaptea trecută cinci membri ai unei familii au fost găsiți morți, ghemuiți în jurul unui copac, sub o mizerabilă cortină de rogojini. Nu-ți poți da seama ce i-a ucis. Nimeni nu vorbește despre ceea ce ne sperie pe toți: prezența unei nebunii insidioase în apă sau care urcă poate din pământul însuși, furișându-se în visele noastre ca o muzică nepământească. Mă trezesc din vise cu un oraș ciudat, crezând că sunt altcineva, altundeva. Și când deschid ochii și văd noroiul, insectele și foamea, îmi doresc uneori să-i închid înapoi și să mă întorc pur și simplu în visul meu. Oare asta i s-a întâmplat acelei nefericite familii? Toți aveau ochii larg deschiși când i-au găsit. Le-am lăsat trupurile în voia râului. Consiliul a luat puținele lucruri pe care le aveau și le-au împărțit, dar mulți mormăie că membrii Consiliului își favorizează prietenii în loc să dea celor care au mai mare nevoie. Nemulțumirea crește față de această mână de oameni care ne impune tuturor regulile ei.

Refugiul nostru precar începe să se năruie. Până și neînsemnata greutate a colibelor noastre țesute transformă iarba firavă în noroi. Obișnuiam să vorbesc cu dispreț despre cei care trăiesc în mizerie, spunând: „trăiesc ca animalele". Dar adevărul e că fiarele acestei jungle trăiesc mai decent decât noi. Invidiez păianjenii pentru pânzele lor suspendate în razele de lumină de sus. Invidiez păsările ale căror cuiburi împletite atârnă deasupra capetelor noastre, departe de atingerea noroiului și a șerpilor. Invidiez până și iepurii de mlaștină, cu picioarele lor plate, după cum numesc vânătorii noștri micile animale care aleargă, parcă fără să atingă pământul, peste stuful încâlcit și frunzele ce plutesc în bălțoace. Ziua, la

fiecare pas, pământul îmi absoarbe picioarele. Noaptea, rogojinile pe care dormim se afundă în pământ şi ne trezim uzi. Trebuie găsită o soluţie, dar toţi ceilalţi spun: „Să aşteptăm. Exploratorii noştri se vor întoarce şi ne vor conduce într-un loc mai bun."

Cred că singurul loc mai bun pe care l-au găsit este sânul lui Sa. Acolo ar fi mai bine pentru noi toţi. Voi revedea vreodată dulcea Jamaillia, voi mai păşi vreodată într-o grădină cu plante îmbietoare, voi mai fi liberă să mănânc şi să beau pe săturate, fără grija zilei de mâine? E de înţeles tentaţia mea de a evada în ore lungi de somn, visând un loc mai bun. Doar fiii mei mă mai ţin ancorată în această lume.

Ziua a şaisprezecea din Luna Grânelor

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
şi Magnificului Satrap Esclepius

Ceea ce mintea lucidă nu poate percepe, inima ştie deja. Într-un vis, traversam ca vântul acest Tărâm al Ploilor Sălbatice, alunecând uşor peste pământul moale şi apoi gonind printre ramurile legănate ale copacilor. Fără să mai fiu stingherită de nămol şi apă caustică, puteam vedea dintr-o dată frumuseţea în multiple straturi a împrejurimilor. Un spirit al pădurii mi-a şoptit: „Încearcă s-o stăpâneşti şi te va înghiţi. Contopeşte-te cu ea şi vei trăi".

Nu ştiu dacă mintea mea trează crede toate astea. Inima mea strigă după turlele albe ale Jamailliei, după domoalele ape albastre ale portului, după aleile umbrite şi pieţele însorite. Tânjesc după muzică şi artă, după vin şi poezie, după mâncare pentru care n-am fost nevoită să scotocesc hăţişurile acestei jungle respingătoare. Tânjesc după frumuseţe în loc de mizerie.

Astăzi n-am adunat nici mâncare, nici apă. În schimb, am sacrificat două pagini ale jurnalului ca să schițez locuințe adaptate acestui loc necruțător. Am proiectat și niște pasarele plutitoare, care să lege casele între ele. Pentru asta ar fi nevoie să tăiem niște copaci și să fasonăm lemnul. Când le-am arătat, unii au râs de mine, spunând că e o muncă prea gigantică pentru un grup atât de mic de oameni. Alții au remarcat că uneltele noastre s-au corodat rapid aici. Am replicat că trebuie să ne folosim uneltele acum, ca să construim adăposturi care nu se vor deteriora atunci când uneltele vor fi distruse.

Unii s-au uitat cu dragă inimă la desenele mele, dar apoi au ridicat din umeri, spunând că nu are sens să muncim atât de mult când cercetașii noștri s-ar putea întoarce în orice clipă să ne conducă spre un loc mai bun. Nu putem să trăim o veșnicie în mlaștina asta, au afirmat ei. Am răspuns că au dreptate, că dacă nu ne punem pe treabă, o să murim aici. Nu am exprimat, de teamă să nu ispitesc soarta, cea mai neagră temere a mea: că nu există nimic sub acești copaci în afară de mlaștină, leghe în șir, și că exploratorii noștri nu se vor întoarce niciodată.

Cei mai mulți s-au retras în fața indignării mele, dar doi bărbați m-au admonestat, întrebându-mă care femeie jamailliană cuviincioasă ar ridica glasul cu furie în fața bărbaților. Erau doar niște oameni de rând, la fel și nevestele care stăteau și clătinau aprobator din cap în spatele lor. Totuși, nu mi-am putut stăvili lacrimile, nici tremurul din glas când am întrebat ce fel de bărbați sunt ei, să-mi trimită băieții în junglă ca să le caute mâncare, în timp ce ei stau cu mâinile în sân și așteaptă ca altcineva să le rezolve problemele. Au ridicat mâinile și au făcut un semn infamant, ca și cum aș fi o femeie de stradă. Apoi au plecat cu toții.

Nu-mi pasă. Am să le demonstrez că greșesc.

Ziua a douăzeci şi patra din Luna Grânelor

Al paisprezecelea an al domniei Augustului şi Magnificului Satrap Esclepius

Sunt sfâşiată între exaltare şi durere. Copilul meu e mort. Jathan nu s-a întors şi totuşi astăzi trăiesc un sentiment de triumf mai intens decât la inaugurarea operelor mele de artă. Chellia, Marthi şi micul Carlmin au muncit cot la cot cu mine. Sewet, ţesătoarea, a propus îmbunătăţiri la experimentele mele. Piet şi Likea au adunat mâncare în locul meu. Carlmin m-a uimit cu dexteritatea mânuţelor sale şi mi-a încălzit inima cu voinţa lui de a se face folositor. Prin acest efort, Carlmin s-a dovedit un fiu pe placul sufletului meu.

Am amenajat podeaua unei colibe mari aşezând saltele în straturi intersectate deasupra unui pat de stuf şi nuiele. Astfel, greutatea este repartizată uniform şi plutim deasupra pământului spongios la fel de uşor cum pluteşte stuful întreţesut pe apele învecinate. În timp ce alte adăposturi se afundă zi de zi şi trebuie mutate, peste al nostru au trecut patru zile fără să se lase. Fără unelte, am doborât copăcei şi le-am rupt crengile. Bucăţi din trunchiurile lor, împletite cu rădăcini de crin într-o scară orizontală, formează baza pentru cărările din jurul colibei noastre. Secretul, sunt convinsă, este să repartizezi greutatea traficului pe o suprafaţă cât mai mare, cam aşa cum fac iepurii de mlaştină cu picioarele lor plate. Peste porţiunile cele mai ude, în spatele colibei, am suspendat pasarela, ancorând-o cât am putut de bine între copaci, ca o pânză de păianjen. E un lucru dificil, pentru că circumferinţa pomilor e mare şi coaja netedă. A cedat de două ori în timp ce ne chinuiam s-o fixăm şi unii dintre cei care ne priveau ne-au luat în râs, dar la a treia încercare a rezistat. Nu doar am traversat-o de mai multe ori în siguranţă, dar am reuşit să stăm pe podul nostru suspendat şi să privim peste întreaga tabără. N-a

fost o vedere panoramică, deoarece ne aflam la înălțimea unei talii de om, dar, chiar și așa, mi-a oferit o perspectivă asupra mizeriei noastre. Spațiul e irosit cu poteci șerpuitoare și colibe așezate la întâmplare. Unul dintre marinari s-a apropiat, să ne examineze rezultatul, clătinându-se pe picioare și molfăind o nuia. Apoi a avut obrăznicia să refacă jumătate din noduri. „Asta va ține, doamnă, mi-a spus, dar nu pentru multă vreme și nu dacă e folosită mult. Trebuie s-o fixăm mai bine. Uită-te sus. Acolo vrem să fie, ancorată de toate crengile alea."

Am ridicat privirea către înălțimile amețitoare unde încep ramurile și i-am spus că fără aripi niciunul dintre noi nu poate să ajungă acolo. A rânjit și a zis: „Cunosc un om care poate-ar reuși. Dacă socotește cineva că merită încercat". Apoi a făcut unul dintre acele saluturi ridicole de marinar și s-a îndepărtat.

Trebuie să luăm măsuri imediat. Căci această insulă tremurătoare se micșorează pe zi ce trece. Pământul e foarte bătătorit și apa stă în șanțurile potecilor noastre. Trebuie să fiu nebună să încerc. Eu sunt artistă, nu inginer și nici constructor. Și totuși, dacă nimeni altcineva nu ia inițiativa, sunt silită să încerc. Dacă dau greș, măcar am dat greș încercând.

Ziua a cincea sau a șasea din Luna Rugăciunii

Al paisprezecelea an al domniei Augustului
și Magnificului Satrap Esclepius

Astăzi, unul dintre podurile mele a căzut. Trei oameni au fost azvârliți în mlaștină și unul și-a rupt un picior. A dat vina pe mine pentru accidentul lui și a afirmat că așa se întâmplă când femeile își încearcă în construcții talentul la croșetat. Nevasta lui a început și ea să mă acuze. Dar nu m-am lăsat intimidată. Le-am spus că nu i-am cerut eu să-mi folosească pasarelele și că oricine n-a contribuit la ele și totuși îndrăznește să

le calce merită soarta pe care le-o hărăzește Sa pentru lene și ingratitudine.

Cineva a strigat „blasfemie", dar altcineva a strigat: „Adevărul e sabia lui Sa". M-am simțit răzbunată. Numărul ajutoarelor mele a crescut destul ca să formez două echipe. Am s-o pun pe Sewet la comanda celei de-a doua și vai de cel care îmi ia în râs decizia. Priceperea ei la țesut o recomandă de la sine.

Sperăm că mâine vom începe să urcăm primii stâlpi pentru Marile Platforme în copaci. Aș putea să eșuez cât se poate de spectaculos. Buștenii sunt mai grei și nu avem sfoară adevărată pentru ridicat, doar funie împletită din rădăcini. Marinarul ne-a confecționat mai multe dispozitive de ridicare improvizate. El și Petrus al meu au fost cei care au escaladat trunchiul neted al unui copac până la locul unde se bifurcă imensele ramuri. Au bătut piroane pe măsură ce au înaintat, dar, și așa, mi-a tremurat inima să-i văd aventurându-se atât de sus. Retyo, marinarul, spune că sistemul lui de scripeți va rezista la orice sarcină. Aștept să văd. Mă tem că nu va face decât să uzeze și mai mult funiile noastre împletite. Ar trebui să dorm și totuși zac aici, întrebându-mă dacă avem suficientă funie ca să ridicăm bârnele. Oare scările noastre de sfoară vor rezista la drumurile zilnice ale muncitorilor? Ce-am făcut? Dacă o să cadă cineva de la o asemenea înălțime, o să moară sigur. Însă vara e pe sfârșite și când vor veni ploile iernii, trebuie să avem un refugiu uscat.

Ziua a douăsprezecea sau a treisprezecea din Luna Rugăciunii

Anul al paisprezecelea al Satrapului Esclepius

Eșec după eșec după eșec. Abia am energie să scriu despre asta. Retyo marinarul spune că trebuie să socotim un succes faptul că nimeni n-a fost rănit. Când a căzut prima noastră

platformă, s-a prăbușit pe pământul moale și nu s-a spart în bucăți. Marinarul a zis vesel că asta dovedește că platforma e solidă. E un tânăr ingenios, inteligent, în ciuda lipsei sale de educație. L-am întrebat astăzi dacă se simte neîmpăcat că Soarta l-a silit să construiască o colonie pe Tărâmul Ploilor Sălbatice în loc să călătorească pe mare. A ridicat din umeri și a zâmbit. A fost tinichigiu și țăran înainte de a fi marinar, așa că spune că nu are habar care e soarta lui cu adevărat. Se simte îndreptățit s-o accepte pe oricare și să tragă foloase din ea. Mi-aș dori să am entuziasmul lui.

Leneșii din Compania noastră stau gură-cască și râd de noi. Scepticismul lor mă secătuiește așa cum apa lăptoasă a râului usucă pielea. Cei care se plâng cel mai mult de situația noastră fac cel mai puțin s-o îmbunătățească. „Să așteptăm, spun ei, să așteptăm să se întoarcă exploratorii noștri și să ne ducă într-un loc mai bun." Cu toate acestea, starea noastră e din ce în ce mai rea. Am ajuns să umblăm aproape în zdrențe, deși Sewet încearcă zilnic să folosească fibrele pe care poate să le scoată din liane ori să le extragă din rădăcini. Găsim cu greu mâncarea cu care să supraviețuim în fiecare zi și nu avem deloc rezerve pentru iarnă. Leneșii mănâncă la fel de mult ca oamenii care muncesc zi de zi. Băieții mei trudesc alături de noi și totuși primesc aceeași rație ca toți aceia care zac și își plâng soarta. Petrus are o eczemă care se întinde la baza gâtului. Sunt sigură că e din cauza hranei proaste și a umezelii constante.

Chellia trebuie să simtă același lucru. Fetițele ei, Piet și Lieka, sunt numai piele și os, căci, spre deosebire de băieți, care mănâncă în timp ce adună, ele trebuie să se mulțumească doar cu ce primesc la sfârșitul zilei. În ultimul timp, Olpey a devenit un băiat ciudat, atât de ciudat, încât îl sperie până și pe Petrus. Fiul meu pleacă în fiecare zi cu Olpey, dar se întoarce acasă adesea înaintea lui. Astă-noapte m-am trezit și l-am auzit pe Olpey cântând prin somn. Erau o melodie și o limbă

pe care jur că nu le-am mai auzit niciodată, şi totuşi m-am simţit bântuită de impresia că-mi sunt cunoscute.

Astăzi plouă torenţial. Colibele noastre ne apără aproape perfect. Mi-e milă de cei care n-au făcut niciun efort ca să-şi încropească un adăpost şi mă miră lipsa lor de inteligenţă. Două femei au venit la coliba noastră cu trei copii. Marthi, Chellia şi cu mine n-am fi vrut să le lăsăm să se înghesuie înăuntru cu noi, dar nu ne-a lăsat inima să vedem bieţii copii tremurând. Aşa că le-am îngăduit să intre, dar le-am avertizat sever că mâine trebuie să ne ajute la construcţie. Dacă o fac, le vom ajuta să-şi înalţe o colibă a lor. Dacă nu, sunt nevoite să plece. Poate că ar trebui să obligăm oamenii să acţioneze în propriul lor interes.

Ziua a şaptesprezecea sau a optsprezecea din Luna Rugăciunii

Anul al paisprezecelea al Satrapului Esclepius

Am ridicat şi am fixat prima Mare Platformă. Sewet şi Retyo au împletit scări de plasă care atârnă până la pământ. A fost un moment de mare triumf pentru mine să stau jos şi să ridic ochii la platforma solid fixată printre crengile copacului. Ramurile mai joase aproape că o ascundeau privirii. Aceasta este opera mea, mi-am zis. Retyo, Crorin, Finsk şi Tremartin sunt cei care făcuseră cea mai mare parte din munca de ridicare şi fixare, dar proiectul platformei, felul în care îşi menţine echilibrul pe crengi, apăsând doar acolo unde greutatea poate fi suportată, alegerea locului, toate erau realizarea mea. Mă simţeam atât de mândră!

Însă n-a durat mult. Să urci o scară din liane care cedează la fiecare pas şi care se leagănă tot mai mult pe măsură ce urci nu e o treabă pentru cei slabi de inimă, nici pentru firavele puteri ale unei femei. La jumătatea drumului, puterile m-au

părăsit. Am rămas agățată, pe jumătate leșinată, și Retyo a fost nevoit să urce să mă salveze. Mi-e rușine să spun că eu, femeie măritată, mi-am încolăcit brațele pe după gâtul lui, ca o fetiță. Spre consternarea mea, nu m-a coborât, ci a insistat să urce cu mine, ca să pot admira priveliștea nouă de pe platforma noastră.

A fost deopotrivă captivant și dezamăgitor. Am stat sus, deasupra ținutului mlăștinos în care ne-am afundat picioarele atâta vreme, însă tot sub umbrela de frunze care nu lasă să străbată aproape nicio rază de soare. Am privit în jos la covorul de frunze, crengi și liane, cu înșelătoarea lui aparență de fermitate. Deși alte imense trunchiuri și ramuri ne obturau privirea, dintr-o dată am putut vedea la mare depărtare în pădure, în unele direcții. Se pare că se întinde la nesfârșit. Și totuși, văzând cum crengile copacilor din preajmă ating crengile noastre, m-a însuflețit o idee ambițioasă. Următoarea noastră platformă va fi instalată în trei arbori adiacenți. Platforma Unu și Platforma Doi vor fi unite printr-o pasarelă. Chellia și Sewet împletesc deja plasele de siguranță care îi vor împiedica pe copiii noștri mai mici să cadă de pe Platforma Unu. Când le vor termina, am să le cer să întindă pasarelele și rețeaua de plase care le vor mărgini.

Copiii mari se cațără cel mai iute și se adaptează cel mai rapid la locuința noastră din copac. Deja sunt îngrozitor de imprudenți când părăsesc platforma și pășesc de-a lungul crengilor care o sprijină. După ce i-am prevenit să fie atenți, Retyo m-a dojenit:

— Aceasta este lumea lor, mi-a spus. Nu se pot teme de ea. Vor deveni la fel de sprinteni ca marinarii care aleargă pe cordaje și vergi. Crengile sunt mai mari decât pasarelele din unele orașe pe care le-am vizitat. Singurul lucru care te împiedică să umbli pe creanga aceea este faptul că știi cât de mare este înălțimea de la care ai putea să cazi. Gândește-te în schimb la lemnul de sub picioarele tale.

Sub îndrumarea lui și strângându-l de braț, chiar am parcurs una dintre crengi. Dar după ce am mers o bună bucată și a început să se clatine sub greutatea noastră, mi-am pierdut curajul și m-am retras iute pe platformă. Privind în jos, abia am zărit colibele micii noastre așezări noroioase. Ajunsesem într-o lume diferită. Aici lumina e mai intensă, deși tot difuză, și suntem mai aproape de fructe și flori. Păsări viu colorate țipă când ne văd, de parcă ne-ar contesta dreptul de a fi acolo. Cuiburile lor se leagănă ca niște coșuri agățate în copaci. Privesc casele lor suspendate și mă întreb dacă n-aș putea adapta exemplul lor ca să-mi fac și eu un „cuib" sigur. Simt deja am dobândit, prin artă și ambiție, dreptul la acest teritoriu nou, ca și cum aș locui într-una din sculpturile mele suspendate. Aș putea oare să imaginez un oraș format din colibe suspendate? Chiar și această platformă, așa goală cum e în clipa aceasta, are echilibru și grație.

Mâine voi sta de vorbă cu Retyo marinarul și Sewet țesătoarea. Îmi amintesc plasele care au ridicat încărcăturile grele de pe doc pe puntea navei. Oare n-am putea amplasa o platformă în interiorul unei asemenea plase, acoperind-o cu stuf, pentru intimitate, și tot ansamblul să fie fixat de o creangă solidă, pentru a deveni cameră confortabilă? Cum, atunci, am realiza accesul dinspre asemenea locuințe spre Marile Platforme? Zâmbesc în timp ce scriu asta, știind că, de fapt, nu mă întreb dacă asta se poate, ci cum.

Olpey și Petrus au eczeme pe scalp și pe gât. Se scarpină și se plâng că pielea e aspră ca solzii la atingere. Nu găsesc niciun mod de a-i scăpa de ea și mă tem să nu se molipsească și alții. Am văzut numeroși copii scărpinându-se, cu un aer chinuit.

Ziua a şasea sau a şaptea din Luna Aurului

Anul al paisprezecelea al Satrapului Esclepius

Două evenimente de mare importanţă. Totuşi, sunt atât de obosită şi deznădăjduită, încât abia pot scrie despre ele. Noaptea trecută, pe când adormeam în această colivie legănată care ne e casă, mă simţeam în siguranţă şi aproape liniştită. În noaptea asta, toate acestea mi-au fost răpite.

Primul eveniment: noaptea trecută m-a trezit Petrus. Tremurând, s-a strecurat lângă mine sub rogojini, de parcă ar fi fost iarăşi doar un copilaş. Mi-a şoptit că Olpey îl sperie, cântând cântece din oraş, şi că trebuie să-mi spună, deşi a promis tăcerea.

În timp ce căutau mâncare, Petrus şi Olpey au descoperit în pădure o movilă nefiresc de pătrăţoasă. Lui Petrus i-a inspirat teamă şi n-a vrut să se apropie. N-a putut să-mi spună de ce. Olpey a fost atras de ea. A insistat în fiecare zi să revină acolo. În acele zilele când Petrus s-a întors singur, îl lăsase pe Olpey explorând movila. La un moment dat, lovind cu piciorul şi săpând, a descoperit o cale de intrare. De atunci băieţii au pătruns în interior de mai multe ori. Petrus a descris locul ca pe un oraş îngropat, ceea ce mie mi se pare de neînţeles. A spus că zidurile sunt crăpate şi înăuntru se strecoară umezeala, dar în rest totul e solid. În interior se află tapiserii şi mobile vechi, unele întregi, unele putrezite, şi alte semne că odinioară spaţiul a fost locuit. Însă Petrus tremura când mi-a povestit, zicând că nu crede că au fost oameni ca noi. Spune că de acolo vine muzica.

Petrus a coborât doar un nivel în interior, dar Olpey i-a zis că oraşul pătrunde mult mai adânc. Lui Petrus i-a fost frică să coboare în beznă, dar apoi, printr-un fel de vrajă, Olpey a făcut turnul să strălucească de lumină. Olpey a făcut haz de frica lui Petrus şi i-a spus poveşti despre imensele bogăţii şi obiectele

stranii din adâncimile turnului. Susținea că fantomele i-au vorbit și i-au împărtășit secretele locului, inclusiv unde poate găsi comoara. Apoi Olpey a început să susțină că el a locuit cândva în turn, cu multă vreme în urmă, când era bătrân.

N-am așteptat dimineața. Am trezit-o pe Chellia, care, după ce mi-a auzit povestea, l-a trezit pe Olpey. Băiatul s-a înfuriat, șuierând că n-o să se mai încreadă niciodată în Petrus și că turnul era secretul lui, comoara, numai a lui și că nu vrea s-o împartă cu nimeni. Era încă întuneric când a fugit, gonind de-a lungul uneia dintre crengile copacului devenite cărări pentru copii și de acolo nu știm încotro.

Când, în sfârșit, lumina zorilor s-a strecurat printre crengi, Chellia și cu mine l-am urmat pe Petrus prin pădure către movila-turn. Retyo și Tremartin au venit cu noi, iar Carlmin a refuzat să rămână cu fetele Chelliei. Când am văzut movila colțuroasă înălțându-se din mlaștină, mi s-a făcut inima cât un purice. Dar n-am vrut ca Retyo să mă considere lașă, așa că m-am forțat să înaintez.

Vârful turnului era năpădit de mușchi și învăluit de liane, însă forma era prea regulată ca să se contopească în junglă. Pe una dintre laturi, băieții smulseseră lianele și mușchii, dezgolind o fereastră în zidul de piatră. Retyo a aprins torța pe care o adusese și apoi, unul după altul, am pășit cu prudență înăuntru. În încăpere pătrunsese vegetația, prin lujerele ei cățărătoare și rădăcini. Pe podeaua soioasă se vedeau urmele de noroi lăsate de picioarele băieților. Bănuiesc că amândoi au explorat locul de mult mai mult timp decât recunoaște Petrus. Într-un colț se afla cadrul unui pat, îmbrăcat în fâșii zdrențuite de stofă. Insectele și șoarecii transformaseră cuverturile în zdrențe.

În ciuda luminii obscure și a degradării, încăperea păstra ecouri ale frumuseții. Am luat un pumn de zdrențe putrezite și am frecat o dâră pe o friză, ridicând un nor de praf. Uluirea mi-a amuțit tusea. Sufletul meu de artistă a tresăltat la vederea

plăcilor de ceramică fasonate și pictate cu gingășie și a culorilor delicate pe care le dezgolisem. Dar inima mea de mamă a încremenit în fața tabloului ce ni s-a înfățișat. Siluetele erau malte și suple, ființe umane reprezentate ca niște insecte-băț. Totuși, am știut că nu este vorba despre fantezia unui artist. Unele dintre acele ființe țineau ceva ce ar fi putut fi instrumente muzicale sau arme. Nu ne-am putut da seama. În fundal, niște lucrători munceau o parcelă de stuf lângă un râu, ca niște culegători pe câmp. O femeie, pe un jilț de aur, supraveghea totul și părea mulțumită. Avea o față severă, însă prietenoasă. Am avut senzația că o mai văzusem. Aș mai fi rămas să privesc, dar Chellia a insistat să plecăm în căutarea fiului ei.

Cu o severitate pe care n-o simțeam în suflet, i-am cerut lui Petrus să ne arate unde s-au jucat. A pălit, dându-și seama că ghicisem adevărul, dar ne-a condus. Am părăsit dormitorul coborând câteva trepte. Pe palier se aflau două ferestre cu sticlă groasă, dar când Retyo a apropiat torța de una dintre ele, a luminat niște viermi lungi și albi care scurmau în mâzga depusă pe ele. Cum a rezistat sticla forței pământului, nu știu. Am intrat într-o sală mare. Sub picioarele noastre, covoarele umede se sfărâmau. Am trecut pe lângă uși, unele închise, altele, arcade deschise, ca niște guri căscate în beznă, dar Petrus ne-a condus mai departe. În cele din urmă, am ajuns în vârful unei scări, mult mai mare decât prima. În timp ce coboram într-o groapă tenebroasă, eram recunoscătoare că-l aveam pe Retyo alături. Calmul lui îmi stimula puținul curaj. Frigul secular al pietrei îmi pătrundea prin pantofii uzați și îmi urca pe picioare către șira spinării, de parcă ar fi vrut să-mi ajungă la inimă. Torța abia dacă lumina mai mult decât fețele noastre speriate, iar șoaptele ni se pierdeau, stârnind ecouri fantomatice. Am trecut de un palier, apoi de al doilea, dar Petrus nici nu vorbea, nici nu se oprea, conducându-ne tot mai jos. Mă simțeam ca și cum aș fi înaintat prin gâtul unui animal uriaș, coborând spre burta lui.

Când, în sfârșit, am ajuns jos, singura noastră torță n-a putut străpunge bezna ce ne înconjura. Flacăra pâlpâia în curentul de aer al unei încăperi mult mai mari decât prima. Deși era întuneric, am știut că sala de bal din palatul Satrapului ar fi părut mică pe lângă încăperea în care ne aflam. Am înaintat încet, pe bâjbâite, dar dintr-o dată Carlmin a grăbit pasul, fără frică, departe de lumina torței și de întinderea brațului meu. L-am strigat, dar singurul răspuns a fost răpăitul pașilor lui, îndepărtându-se.

— O, du-te după el! l-am implorat pe Retyo, dar, când marinarul a iuțit pasul, sala s-a luminat dintr-o dată, ca și cum o hoardă de spirite și-ar fi dezvelit felinarele.

Am scăpat un țipăt de spaimă și apoi am amuțit.

În mijlocul sălii, un uriaș dragon verde stătea ridicat pe picioarele din spate. Ghearele îi erau înfipte adânc în piatră, iar coada ca un bici i se întindea pe jumătate din podea. Aripile lui de smarald erau larg deschise, sprijinind tavanul. În vârful gâtului sinuos, capul său era de dimensiunea unui car cu boi. În ochii strălucitori, argintii, ai dragonului, sclipea inteligența. Cu membrele din față, mai mici, ținea mânerul unui coș mare, împodobit cu panglici legate în funde de jad și fâșii de fildeș. Iar în interiorul coșului, stătea senină o femeie cu un aer supranatural de autoritate. Nu era frumoasă; puterea pe care o degaja făcea ca frumusețea să fie neimportantă. Nu era nici tânără, nici atrăgătoare. Era o femeie trecută de vârsta mijlocie, însă ridurile pe care sculptorul le gravase pe fața ei păreau semne ale înțelepciunii, pe frunte, și ale cugetării, în colțurile ochilor. Deasupra ridurilor de pe frunte și pe pomeți, fața femeii fusese împodobită cu șiraguri de nestemate ce imitau solzii dragonului. Nu era o reprezentare inexpresivă a aspectului feminin al lui Sa. Am știut, fără urmă de îndoială, că statuia aceea fusese făurită în cinstea unei femei reale și asta m-a bulversat profund. Gâtul suplu al dragonului era astfel sculptat ca privirea să

fie îndreptată către femeie. Până și expresia lui reptiliană dovedea respect pentru ea.

Nu mai văzusem niciodată o asemenea reprezentare a unei femei. Auzisem legendele străine despre Regine Curtezane și femei suverane, dar mi se păruseră mereu plăsmuiri ale vreunei țări barbare și înapoiate, femei seducătoare cu intenții malefice. Această femeie depășea orice legendă. O bună bucată de vreme, n-am mai văzut-o decât pe ea. Apoi mi-am amintit de mine și de datoria mea.

Micul Carlmin stătea la o oarecare distanță de noi, numai zâmbet, cu mâna apăsată pe un panou atașat de o coloană. În lumina artificială, carnea lui părea de gheață. Statura mică a băiatului punea în perspectivă sala imensă și, dintr-o dată, am văzut tot ceea ce dragonul și femeia îmi ascunseseră.

Lumina plutea în palide stele și dragoni zburători pe tot cuprinsul tavanului. Se târa în liane pe ziduri, încadrând patru uși îndepărtate către coridoare cufundate în beznă. Fântâni secate și statui sparte fragmentau imensa întindere a podelei acoperite de praf. Ne aflam într-o uriașă piață interioară, un loc în care să se adune oamenii și să discute ori să se plimbe printre fântâni și sculpturi. Coloane mai mici sprijineau lianele șerpuitoare cu frunze de jad și flori de cornalină. Un pește de piatră în poziție de salt sfida fântâna secată de dedesubt. Mormanele de dărăpănături risipite prin toată sala marcau locul unde se aflaseră cândva construcții de lemn, dughene ori estrade. Și totuși, nici praful și nici ruina nu puteau să distrugă frumusețea copleșitoare a locului. Dimensiunile și grația acelui spațiu mi-au tăiat respirația și au trezit în mine o venerație amestecată cu teamă. Cei care au creat un asemenea loc nu puteau să piară ușor. Ce soartă se abătuse asupra unor oameni a căror magie putea încă să lumineze o încăpere, la ani după dispariția lor? Oare pericolul care i-a distrus ne amenința și pe noi? Care fusese acesta? Unde dispăruseră?

Oare dispăruseră cu adevărat?

La fel ca în sala de deasupra, am avut senzația că oamenii plecaseră pur și simplu, lăsând în urmă totul. Din nou, urmele noroioase ale băieților pe podea trădau faptul că mai fuseseră pe-aici. Majoritatea duceau către o singură ușă.

— Nu mi-am dat seama că locul acesta e atât de mare.

Glasul șoptit al lui Petrus părea strident în imensitatea sălii, când a ridicat privirea către femeie și dragonul ei. S-a învârtit în cercuri mici, cu privirea în tavan.

— Noi a trebuit să folosim torțe aici. Cum ai făcut lumină, Carlmin?

Petrus părea stânjenit de știința fratelui său mai mic.

Dar Carlmin n-a răspuns. Micuțul meu tropăia entuziasmat prin imensa încăpere, de parcă ar fi fost atras de un joc.

— Carlmin! am strigat și glasul meu a trezit în ecou o sută de glasuri-fantomă.

În timp ce priveam cu gura căscată, Carlmin a dispărut prin arcada unei uși care s-a luminat de o lumină slabă, nesigură. Am fugit după el și ceilalți m-au urmat. Gâfâiam după ce am traversat piața. L-am urmărit pe un coridor prăfos.

Când am intrat după el într-o cameră întunecoasă, în jurul meu a pâlpâit lumina. Fiul meu stătea în capul unei mese lungi la care erau așezați oaspeți în veșminte exotice. Se auzeau râsete și muzică. Apoi am clipit și de-a lungul ambelor laturi ale mesei scaunele erau goale. Din ospăț nu mai rămăseseră decât pete întărite în cupele de cristal și în farfurii, dar muzica se auzea în continuare, înăbușită și tărăgănată. O cunoșteam din vise.

Carlmin a ridicat cupa într-un toast și a rostit cu glas cavernos:

— În cinstea doamnei mele.

A zâmbit drăgăstos când ochii lui de copil au întâlnit ochi nevăzuți. Când a dat să ducă pocalul la buze, l-am apucat de încheietură și i l-am scuturat din mână. Pocalul a căzut în praf și s-a făcut țăndări.

Carlmin m-a privit fără să mă recunoască. Deși a crescut în ultima vreme, l-am smuls de pe scaun și l-am lipit de mine. Și-a lăsat capul pe umărul meu și a închis ochii, tremurând. Muzica a amuțit treptat. Retyo l-a luat pe Carlmin din brațele mele, spunând pe un ton sever:

— N-ar fi trebuit să-l lăsăm să vină cu noi. Cu cât plecăm mai repede din locul ăsta, cu vraja lui muribundă, cu atât mai bine.

A privit împrejur neliniștit.

— Mă hărțuiesc gânduri care nu-mi aparțin și aud voci. Am senzația că am mai fost aici, deși știu că nu-i adevărat. Ar trebui să lăsăm acest oraș spiritelor care-l bântuie.

Părea rușinat să-și recunoască frica, dar am fost ușurată să-l aud pe unul de-ai noștri vorbind despre asta cu voce tare.

Atunci Chellia a strigat că nu-l putem lăsa pe Olpey aici, să cadă sub farmecele care au pus stăpânire pe Carlmin. Iartă-mă, Sa, nu voiam decât să-mi iau copiii și să fug. Dar Retyo ne-a condus mai departe, purtând și torța, și pe fiul meu. Prietenul său, Tremartin, a spart un scaun de podeaua de piatră și a luat un picior, pe post de ciomag. Nimeni nu l-a întrebat la ce ar putea folosi un ciomag împotriva nălucirilor care se agață de noi ca o pânză de păianjen. Petrus a pășit în față, pentru a prelua conducerea. Când am privit înapoi, luminile din sală se stinseseră.

Am străbătut sala și apoi am coborât alt șir sinuos de trepte. De-a lungul zidurilor, în nișe, erau aliniate statui, cu cioturile acoperite de praf ale unor lumânări topite, în fața lor. Multe dintre statui reprezentau femei, încoronate și glorificate ca niște regine. Veșmintele lor sculptate scânteiau de minuscule nestemate, iar în păr aveau șiraguri de perle.

Lumina stranie era albastră și nesigură, pâlpâind și amenințând să ne lase în beznă. Îmi provoca o somnolență ciudată. Mi se părea că aud șoapte și, o dată, când am intrat pe o ușă, am auzit două femei cântând în depărtare. Am început să

tremur de frică, iar Retyo a aruncat o privire în spate, de parcă le-ar fi auzit și el. N-am spus niciunul nimic. Ne-am văzut de drum. Unele culoare ne scăldau în lumină când intram. Altele se încăpățânau să rămână cufundate în beznă și făceau ca torța noastră să pară o minciună. Nu știu ce era mai deprimant pentru mine.

Într-un târziu, l-am găsit pe Olpey. Stătea într-o încăpere mică, pe un scaun opulent sculptat, în fața unei măsuțe de toaletă bărbătești. Poleiala căzuse de pe lemn și foițele desprinse erau împrăștiate de jur împrejur. Se uita într-o oglindă mătuită de trecerea anilor, în care apăruseră pete negre. Pe măsuța din fața lui erau de-a valma piepteni-scoică și mânerul unei perii. Ținea pe genunchi un mic cufăr deschis, iar în jurul gâtului îi atârnau mai multe pandantive. Avea capul căzut într-o parte, dar ochii deschiși, cu privirea în gol. Murmura singur. Când ne-am apropiat, a întins mâna după o sticluță de parfum și, întorcându-și capul într-o parte și-n alta în fața reflecxiei sale încețoșate, a mimat că se tamponează cu parfumul lui de mult uscat. Gesturile lui erau ale unui bărbat arogant și îngâmfat care se dichisește.

— Încetează! a șuierat mama lui, îngrozită.

Nici n-a tresărit și aproape că aveam impresia că acolo fantomele suntem noi. Chellia l-a luat și l-a scuturat. Atunci s-a trezit, dar s-a trezit terorizat. A scos un țipăt când a recunoscut-o, s-a uitat împrejur cu o privire rătăcită, după care a leșinat.

— Oh, ajutați-mă să-l scot de-aici! s-a rugat biata Chellia.

Tremartin și-a trecut brațele lui Olpey pe după umeri și aproape l-a târât după el, în timp ce fugeam. Luminile se stingeau pe măsură ce părăseam fiecare zonă, de parcă bezna ne-ar fi urmărit, mereu doar cu un pas în spatele nostru. O dată, muzica s-a stârnit cu zgomot în jurul nostru și a pierit pe măsură ce ne-am îndepărtat. Când, în cele din urmă, am ieșit în aer liber, prin fereastră, mlaștina ni s-a părut un loc sănătos,

plin de lumină și prospețime. Am constatat cu stupoare că trecuse aproape toată ziua cât timp am fost sub pământ.

Carlmin și-a revenit repede la aer. Tremartin s-a răstit la Olpey și l-a scuturat, la care băiatul și-a venit, furios, în simțiri. S-a smuls din strânsoarea bărbatului și n-a vrut să vorbească rațional cu noi. Ba ursuz, ba sfidător, a refuzat să explice de ce fugise către oraș sau ce făcuse. N-a recunoscut că a leșinat. L-a tratat pe Petrus cu o furie rece și s-a arătat extrem de posesiv față de colierele cu nestemate pe care le purta. Pietrele prețioase scânteiau în toate culorile și, totuși, nu mi-aș fi dorit unul la gât mai mult decât îmbrățișarea unui șarpe.

— Sunt ale mele, exclama el întruna. Iubita mea mi le-a dat, demult. Nimeni n-o să mi le mai ia acum!

Chellia și-a folosit toată răbdarea și toate tertipurile materne ca să-l convingă să se întoarcă împreună cu noi. Chiar și așa, băiatul ne-a urmat îmbufnat, târându-și picioarele. Când am ajuns la marginea taberei, amurgul trecea în noapte și insectele se ospătau din noi.

Platformele zumzăiau de glasuri agitate, ca un stup a cărui liniște a fost tulburată. Am urcat scările și eram atât de obosită, încât nu mă mai gândeam decât la culcușul meu. Dar, odată ajunși pe Platformă, am fost întâmpinați cu strigăte de bucurie. Exploratorii se întorseseră. Când mi-am văzut soțul, slab, bărbos și zdrențuit, dar viu, mi-a tresăltat inima. Micul Carlmin l-a privit cu gura căscată, ca pe un străin, dar Petrus a fugit să-l salute. Iar Retyo și-a luat rămas-bun de la mine, cu un aer grav, și s-a pierdut în mulțime.

Jathan nu și-a recunoscut fiul la început. Apoi și-a ridicat ochii și s-a uitat peste mulțime. Când privirea lui a trecut de două ori peste mine, am înaintat, ducându-l pe micul Carlmin de mână. Cred că m-a recunoscut mai degrabă după expresia chipului decât după înfățișare. A venit încet spre mine, spunând:

— Slavă lui Sa, Carillion, tu ești? Ai milă de noi toți.

Din care am înțeles că nu-i plăcea înfățișarea mea. De ce a trebuit să mă doară asta atât de mult, nu știu, nici de ce m-am simțit rușinată când m-a luat de mână, dar nu m-a îmbrățișat. Micul Carlmin stătea lângă mine, privindu-și tatăl cu ochi goi.

Iar acum am să încetez să-mi mai plâng de milă și am să rezum relatarea lor. N-au găsit decât mlaștină și iar mlaștină. Râul Ploilor Sălbatice este principala apă curgătoare dintr-o vastă rețea de canale care împânzește o vale largă, în drumul spre mare. Apa curge pe sub pământ la fel de mult ca deasupra. N-au găsit niciun petic de teren solid, doar mocirlă, mlaștini și smârcuri. N-au văzut niciodată orizontul drept, de când au plecat. Din cei doisprezece bărbați care au pornit la drum, s-au întors șapte. Unul s-a înecat în nisipuri mișcătoare, unul a dispărut într-o noapte, iar ceilalți au fost uciși de febră. Ethe, soțul Chelliei, nu s-a întors.

N-au fost în măsură să spună cât de departe au mers. Coroanele copacilor le-au zădărnicit eforturile de a se orienta după stele și, până la urmă, au făcut probabil un ocol mare, căci s-au pomenit înapoi pe malul râului.

Pe drumul de întoarcere, au întâlnit supraviețuitorii celei de-a treia corăbii. Au fost debarcați în aval de locul în care am fost abandonați noi. Căpitanul a renunțat la misiunea sa când a văzut epava unui vas plutind pe lângă ei. Căpitanul lor a fost mai milostiv decât al nostru, căci s-a îngrijit ca toate lucrurile să fie duse la mal, împreună cu ei. Și chiar le-a lăsat una dintre bărcile navei. Cu toate acestea, viața lor era aspră și mulți își doreau să meargă acasă. Vestea prețioasă era că mai aveau patru păsări-mesager. Una fusese lansată când au fost debarcați. O alta a fost trimisă acasă cu vești despre greutățile lor după prima lună.

Exploratorii noștri le-au spulberat toate speranțele. Au hotărât să renunțe la efortul de a înființa o colonie. Șapte dintre tinerii lor au venit cu exploratorii noștri, să ne ajute să evacuăm și noi. Când ne vom strânge toți laolaltă, vor trimite o

pasăre-mesager în Jamaillia, cu rugămintea să ne fie trimis un vas de salvare. Apoi vom călători în josul râului și către coastă, în speranța unei salvări.

Atunci când Chellia, Retyo și cu mine ne-am întors din orașul îngropat, oamenii din compania noastră preziceau cu amărăciune că nu va fi trimis niciun vas de salvare. Cu toate acestea, toată lumea împacheta. Apoi a apărut Chellia, cu fiul ei încărcat de giuvaere. În timp ce încerca să-și spună povestea în fața unei mulțimi prea mari ca s-o audă, era cât pe ce să izbucnească o răscoală. Unii voiau să se ducă imediat la turnul îngropat, deși se lăsa noaptea. Alții cereau să atingă bijuteriile și, cum tânărul Olpey refuza să lase pe oricine să le atingă, aproape că s-a stârnit o încăierare. Băiatul s-a eliberat și, făcând un salt de pe marginea Platformei, a sărit din creangă în creangă, ca o maimuță, până când silueta i s-a pierdut în întuneric. Mă rog să nu pățească nimic în noaptea asta, dar mă tem că nebunia a pus stăpânire pe el.

Un alt fel de nebunie a pus stăpânire pe oamenii noștri. Mă cuibăresc în adăpostul meu, cu cei doi fii ai mei. Afară, pe platforme, noaptea răsună de strigăte. Aud femei insistând să plecăm și bărbați spunând, da, da, vom pleca, dar mai întâi să vedem ce comori ne va oferi orașul acela. O pasăre-mesager, cu o nestemată legată la picior, ar aduce o corabie în grabă, râd ei. Ochii sunt strălucitori, glasurile sonore.

Soțul meu nu e cu mine. În ciuda lungii noastre despărțiri, e în mijlocul acestor discuții aprinse, nu cu soția și fiii lui. Oare a observat măcar că nu mai sunt însărcinată, dar bratele-mi sunt goale? Mă îndoiesc.

Nu știu unde s-au dus Chellia și fiicele ei. Când a descoperit că Ethe nu s-a întors, a fost distrusă. Soțul ei e mort și Olpey ar putea fi pierdut sau mai rău. Mă tem pentru ea și jelesc alături de ea. Credeam că întoarcerea exploratorilor mă va umple de bucurie. Acum nu știu ce simt. Dar știu că nu e bucurie, nici măcar ușurare.

Ziua a şaptea sau a opta din Luna Aurului

Anul al paisprezecelea al Satrapului Esclepius

A venit la mine în toiul nopţii şi, cu toate că aveam inima frântă şi cei doi fii ai mei dormeau în apropiere, i-am dat ce căuta. O parte din mine tânjea după o atingere blândă, o parte din mine mă ironiza pentru asta, căci soţul meu venise la mine abia după ce şi-a încheiat celelalte treburi, mai presante. A vorbit puţin şi şi-a făcut plăcerea pe întuneric. Pot să-l învinuiesc? Ştiu că am ajuns numai os, că am pielea aspră şi părul uscat ca paiul. Eczema care i-a chinuit pe copii mi se urcă acum ca un şarpe pe şira spinării. M-am temut să n-o atingă, mai ales pentru că asta mi-ar fi amintit că e acolo, dar n-a atins-o. N-a făcut risipă de îmbrăţişări. Eu m-am uitat în întuneric, peste umărul lui, şi nu m-am gândit la soţul meu, ci la Retyo, la marinarul simplu care vorbeşte cu accentul docherilor.

Ce-am devenit aici?

După-amiaza

Şi, astfel, sunt iarăşi soţia lordului Jathan Carrock şi el e stăpânul vieţii mele. El ne-a hotărât soarta. Întrucât Olpey a dispărut, iar Retyo şi Tremartin nu sunt nici ei de găsit, Jathan a declarat că descoperirea oraşului ascuns de către fiul său îi dă dreptul de întâietate asupra tuturor comorilor din el. Petrus îi va conduce, pe el şi pe ceilalţi bărbaţi, la turnul îngropat. Îl vor scotoci sistematic, în căutarea comorilor cu care ne vom cumpăra reintrarea în graţiile Satrapului. Susţine cu mare mândrie că Petrus a descoperit turnul şi astfel familiei Carrock i se cuvine o parte mai mare din comoară. Nu-l tulbură faptul că Olpey nu s-a întors, iar Chellia şi fiicele ei sunt înnebunite de îngrijorare. Vorbeşte numai despre felul cum comoara ne va asigura întoarcerea glorioasă în societate. Pare să uite leghele de mlaştină şi mare care ne despart de Jamaillia.

I-am spus că orașul e un loc periculos și că n-ar trebui să se aventureze acolo, cu gândul doar la pradă. L-am avertizat despre vraja nefastă, despre luminile care se aprind și se sting, despre muzica și glasurile care se aud în depărtare, dar el nesocotește toate astea, considerându-le „imaginația surescitată a unei femei". Îmi cere să stau departe de pericol, aici, în „micul meu cuib de maimuță", până când se întoarce. Așa că am decis să vorbesc fără menajamente: Compania nu are nici rezervele de hrană, nici puterea pentru o expediție spre coastă. Dacă nu ne pregătim mai bine, vom muri pe drum, cu sau fără comoară. Cred că ar trebui să rămânem aici până vom fi mai bine pregătiți sau până vine o corabie după noi. Nu trebuie să ne recunoaștem înfrânți. Am putea prospera, dacă am pune toți oamenii să adune mâncare și dacă am găsi un mod de a aduna apa de ploaie pentru nevoile noastre. Orașul nostru din copaci ar putea deveni un loc frumos și armonios. Jatham a clătinat din cap, de parcă aș fi fost un copil care bate câmpii despre zâne în frunzare înflorite.

— Mereu cufundată în arta ta, a spus. Nici măcar în zdrențe și flămândă nu poți vedea realitatea.

Apoi a zis că admiră ce-am făcut în absența lui, dar că acum a revenit și va prelua el frâiele familiei sale. Mi-a venit să îl scuip.

Petrus n-a vrut să-i conducă la oraș. Crede că turnul l-a rapit pe Olpey și nu-l vom mai vedea niciodată. Vorbește cu groază despre orașul îngropat. Carlmin i-a spus tatălui său că n-a fost niciodată într-un oraș îngropat, după care s-a așezat și și-a molfăit degetul mare, cum n-a mai făcut de la doi ani.

Când Petrus a încercat să-l pună în gardă, Jathan a râs.

— Nu mai sunt nobilul moale care a plecat din Jamaillia. Nu mă sperii eu de piticii prostuței de maică-ta.

Când i-am spus, pe un ton aspru, că și eu sunt altă femeie decât cea pe care a lăsat-o singură să se descurce în sălbăticie, mi-a răspuns bățos că a văzut asta foarte limpede și nu poate

decât să spere că întoarcerea la civilizaţie îmi va reda bunacuviinţă. Apoi l-a forţat pe Petrus să-i conducă la ruine.

Nicio comoară nu m-ar putea convinge să mă întorc acolo, nici dacă ar fi diamante împrăştiate pe jos şi şiraguri de perle atârnând din tavan. Nu mi-am imaginat pericolul şi îl urăsc pe Jathan că l-a târât pe Petrus înapoi acolo.

Îmi voi petrece ziua cu Marthi. Bărbatul ei s-a întors teafăr, doar ca să plece din nou, la vânătoare de comori. Spre deosebire de mine, ea e încântată de planurile lui şi zice că soţul ei le va readuce viaţa în societate şi bunăstare. Mi-e greu să ascult asemenea aberaţii.

— Copilul meu va creşte în oraşul binecuvântat al lui Sa, spune Marthi.

Femeia e slabă ca un băţ, cu pântecele ca un nod.

Ziua a opta sau a noua din Luna Aurului

Anul al paisprezecelea al Satrapului Esclepius

O dată ridicolă pentru noi. Aici nu va fi luna recoltei de aur şi nici Satrapul nu mai înseamnă nimic pentru mine.

Ieri, Petrus le-a arătat fereastra turnului, dar a fugit când bărbaţii au intrat, lăsându-şi tatăl să strige furios după el. S-a întors la mine, palid şi tremurând. Spune că muzica din turn a devenit atât de puternică, încât nu poate să mai gândească deloc cu mintea lui atunci când se află în preajmă. Uneori, pe coridoarele de piatră neagră, zăreşte oameni ciudaţi. Vin şi dispar cu intermitenţe, ca scânteierea luminii lor. L-am rugat să tacă, pentru că vorbele lui o tulbură pe Marthi. În ciuda planurilor lui Jathan, mi-am petrecut ziua de ieri făcând pregătiri pentru iarnă. Am aşezat un al doilea strat pe acoperişurile ambelor noastre colibe suspendate, folosind frunze mari fixate cu liane. Cred că adăposturile noastre, mai ales colibele suspendate mai mici şi mica pasarelă care le leagă de Marile

Platforme, vor avea nevoie de consolidări împotriva vânturilor și ploilor iernii. Marthi nu mi-a fost de mare ajutor. Sarcina a făcut-o greoaie și apatică, dar adevărata problemă este că ea crede că vom merge curând acasă, în Jamaillia. Majoritatea femeilor așteaptă acum doar să plece.

Câțiva dintre vânătorii de comori s-au întors aseară, cu povești despre un imens oraș îngropat. E foarte diferit de Jamaillia, străbătut de pasaje unite între ele, ca un labirint. Poate că unele părți au fost mereu sub pământ, căci încăperile de la bază nu au nici ferestre, nici ieșiri. Nivelele superioare ale clădirilor au fost locuințe și locuri private, iar cele inferioare par să fi fost prăvălii, magazii și piețe. Înspre râu, o porțiune din oraș s-a prăbușit. În unele săli, zidurile sunt umede și mobilele sunt într-o stare avansată de putrezire, dar alte încăperi au rezistat timpului, conservând covoare, tapiserii și veșminte. Cei care s-au întors au adus cu ei farfurii și scaune, prețuri și bijuterii, statui și unelte. Un bărbat purta o mantie care licărea ca apa curgătoare, moale și suplă. Descoperiseră amfore cu vin neatinse, încă sigilate, într-una dintre magazii. Vinul e auriu și atât de tare, încât bărbații s-au îmbătat aproape instantaneu. S-au întors râzând și mirosind a băutură, poftindu-ne pe toți să venim în oraș și să sărbătorim cu vin bogăția peste care am dat. Aveau o sclipire sălbatică în ochi, care nu mi-a plăcut.

Alții s-au întors bântuiți și speriați, refuzând să vorbească despre cele trăite. Aceștia au început imediat să plănuiască să plecăm în zori în josul râului și să ne alăturăm celorlalți de acolo.

Jathan nu s-a întors deloc.

Cei obsedați de pradă vorbesc tare, îmbătați de vin vechi și vise nebune. Își strâng deja comori. Doi oameni s-au întors răniți, ajungând să se bată pentru o vază. Unde ne va duce lacomia? Mă simt singură cu viziunile mele sumbre.

Orașul nu este un este un teritoriu cucerit, care să fie prădat, ci mai degrabă un templu părăsit, care trebuie tratat cu

respectul cuvenit oricărui zeu necunoscut. Nu sunt oare toţi zeii doar faţete ale prezenţei lui Sa? Dar e prea târziu să rostesc aceste cuvinte. Nimeni nu-mi va da ascultare. Am presentimentul sumbru că această orgie a jafului va avea consecinţe grave.

Tabăra mea din copac a fost aproape pustie astăzi mai devreme. Cei mai mulţi s-au molipsit de febra comorii şi au coborât sub pământ. Doar cei infirmi şi femeile cu copii foarte mici au rămas în satul nostru. Privesc împrejur şi mă umplu de tristeţe, căci văd moartea din visele mele. Să devin mai elocventă, mai convingătoare, mai poetică, aşa cum aş fi gândit odinioară? Nu. Voi spune pur şi simplu că am căzut în decepţie. Şi sunt şocată s-o simt.

Mi-e greu să-mi înfrunt durerea. Ezit să aştern asta pe hârtie, deoarece cuvintele rămân aici, să mă acuze mai târziu. Totuşi, mai presus de orice, arta înseamnă sinceritate, iar eu sunt o artistă înainte de a fi soţie, mamă ori femeie. Aşadar, voi scrie. Acum există un bărbat pe care l-aş prefera soţului meu, dar nu despre asta e vorba. O recunosc de bunăvoie. Puţin îmi pasă că Retyo e un marinar de rând, cu şapte ani mai tânăr, fără o educaţie ori un nume care să-l recomande. Nu ceea ce este, ci mai degrabă cine este îmi întoarce inima şi ochii spre el. L-aş accepta în patul meu la noapte, dacă aş putea s-o fac fără să risc viitorul fiilor mei. Asta voi scrie limpede. Poate fi o ruşine să spun că aş preţui mai mult atenţia lui decât a soţului meu, când soţul meu mi-a arătat atât de clar că preţuieşte mai mult atenţia celorlalţi oameni din această companie decât iubirea soţiei sale?

Nu. Ceea ce-mi sfâşie inima astăzi este faptul că întoarcerea soţului meu, descoperirea comorii din oraşul îngropat şi discuţiile despre întoarcerea în Jamaillia distrug viaţa pe care am construit-o aici. Asta mă îndurerează. E un lucru la care mi-e greu să mă gândesc. Când m-am schimbat atât de profund? Această viaţă este aspră şi nemiloasă. Frumuseţea

acestui ţinut este cea a unui şarpe întins la soare. Ameninţă şi în acelaşi timp atrage. Visez că-l pot stăpâni oferindu-i sincerul meu respect. Fără să-mi dau seama, am început să fiu mândră de capacitatea mea de a supravieţui şi de a îmblânzi o mică parte din această sălbăticie. Şi am arătat altora cum s-o facă. Am realizat ceva aici, şi e vorba de lucruri importante.

Acum, că voi pierde asta, voi deveni iarăşi soţia lordului Jathan Carrock. Prudenţa mea va fi socotită drept teamă prosteasc㠹i ambiţiile mele de a construi un sălaş frumos printre copaci, doar un moft de femeie.

Probabil că Jathan ar avea dreptate. Nu, ştiu că are dreptate. Dar, cumva, nu-mi mai pasă ce e just şi înţelept. Am lăsat în urmă viaţa în care am creat pentru ca arta mea să fie admirată de oameni. Acum arta mea e modul în care trăiesc şi asta mă susţine zi de zi.

Nu cred că pot face abstracţie de asta. Să mi se spună că trebuie să abandonez tot ce-am început aici este mai mult decât pot suporta. Şi pentru ce? Ca să mă întorc în lumea lui, unde nu sunt mai importantă decât o pasăre cântătoare într-o colivie de aur?

Marthi a fost cu mine astăzi când Chellia a venit să-i ceară ajutor lui Petrus în căutarea lui Olpey. Petrus n-a vrut să se ducă la ea. Chellia a început să-l implore, iar el şi-a acoperit urechile. L-a hărţuit până când băiatul a început să plângă, speriindu-l pe Carlmin. Chellia ţipa ca o nebună, acuzându-l că nu-i pasă de prietenul lui, ci doar de bogăţiile din oraş. A ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să-mi lovească băiatul, iar eu am fugit şi am împins-o. A căzut, iar fetele ei au ridicat-o în picioare şi apoi au târât-o de acolo, rugând-o:

Vino acasă, mamă, vino acasă.

Când m-am întors, Marthi dispăruse.

Stau singură în noapte pe creanga de deasupra colibei mele, în timp ce băieţii dorm. Mi-e ruşine. Dar fiii mei

sunt tot ce am. Greşesc că-i protejez? La ce bun să-mi sacrific eu fiii, ca să-l salvez pe-al ei? S-ar putea doar să-i pierdem pe toţi.

A cincea zi a Oraşului

Anul întâi al Tărâmului Ploilor Sălbatice

Mă tem că am trecut prin multe încercări şi suferinţe, doar ca să pierim din cauza propriei noastre lăcomii. Noaptea trecută, în oraş au murit trei oameni. Nimeni nu vrea să spună cum; au adus înapoi trupurile intacte. Unii spun că a fost nebunia, alţii vorbesc despre magie neagră. În urma macabrului eveniment, şaptesprezece oameni s-au asociat şi ne-au zis la revedere. Le-am dat funii şi rogojini ţesute şi ce-am mai putut şi la plecare le-am urat noroc. Sper că vor ajunge teferi în cealaltă colonie şi că, într-o bună zi, cineva din Jamaillia va auzi povestea celor întâmplate aici. Marthi i-a rugat să le spună celorlalţi să mai aştepte o zi sau două înainte să pornească spre coastă, căci soţul ei o va duce curând să li se alăture.

Nu l-am mai văzut pe Retyo de la întoarcerea soţului meu. N-am crezut că s-a dus să vâneze comori în oraş, dar probabil că aşa este. M-am obişnuit fără Jathan. Retyo nu-mi aparţine şi totuşi, dintre cei doi, el îmi lipseşte cel mai mult.

Am vizitat-o din nou pe Marthi. A devenit mai palidă şi suferă acum, la rândul ei, de eczemă. Are pielea uscată ca o şopârlă. E chinuită din cauza sarcinii. Vorbeşte cu înflăcărare despre imensa bogăţie pe care o va găsi soţul ei şi cum se va împăuna cu ea în faţa celor care ne-au exilat. Visează că de îndată ce pasărea-mesager va ajunge în Jamaillia, Satrapul va trimite o corabie rapidă, să ne aducă pe toţi înapoi, unde copilul ei se va naşte în belşug şi siguranţă. Soţul ei s-a întors pe fugă din oraş, să-i aducă o casetă cu bijuterii. Părul ei ofilit e împletit cu şiraguri de bijuterii, iar la încheietura-i subţire

atârnă brățări strălucitoare. O evit, ca să nu-i spun că e o proastă. Nu este, de fapt, doar că speră degeaba. Urăsc această comoară pe care nu putem nici s-o mâncăm, nici s-o bem. Toți sunt preocupați doar de ea și se înfometează de bunăvoie, în timp ce caută să adune și mai mult.

Cei care au mai rămas în compania noastră se împart acum în facțiuni. Bărbații au format alianțe și au împărțit orașul în teritorii pe care și le-au însușit. Au început prin a se certa pentru mormanele de averi adunate de fiecare, acuzându-se reciproc de furt. Asta a dus curând la formarea de tovărășii, unele ca să păzească comorile în timp ce alții prăduiesc orașul. Acum oamenii au ajuns să se înarmeze cu ciomege și cuțite și să-și pună santinele să păzească coridoarele pe care și le-au revendicat. Însă orașul e un labirint și nu sunt multe trasee. Oamenii se războiesc între ei pentru pradă.

Eu și fiii mei rămânem cu infirmii, bătrânii, copiii foarte mici și femeile însărcinate aici, la Platformă. Formăm și noi alianțe, pentru că, în timp ce bărbații sunt preocupați să fure unul de la altul, nimeni nu mai adună hrană. Arcașii care vânau pentru noi vânează acum comori. Bărbații care puneau curse pentru iepurii de mlaștină își întind acum curse unii altora. Jathan s-a întors la colibă, a mâncat tot ce-a mai rămas din rezervele noastre și apoi a plecat din nou. A râs când mi-a văzut furia, spunându-mi că eu îmi bat capul cu rădăcini și semințe în timp ce în oraș sunt nestemate și monede de adunat. M-am bucurat când a plecat înapoi. Poate orașul o să-l devoreze! Orice găsesc acum de mâncare le dau imediat băieților sau mănânc eu. Dacă pot găsi un loc secret unde să ascund hrana, mă voi pune pe treabă neîntârziat.

Petrus, ținut departe de oraș, a reînceput să adune hrană, cu folos. Astăzi s-a întors cu rădăcini asemănătoare acelora pe care le-am văzut îngrijite de țăranii din mozaicul din oraș. Mi-a spus că oamenii orașului nu le-ar fi cultivat dacă n-ar fi fost bune de nimic și că trebuie să descoperim la ce pot fi

folosite. Am fost şi mai descumpănită când mi-a spus că îşi aminteşte că acesta e sezonul în care se recoltează. Când i-am răspuns că n-are cum să-şi amintească una ca asta, a clătinat din cap şi a mormăit ceva despre „amintirile lui din oraş".

Sper că influenţa acestui loc straniu va dispărea cu timpul.

Eczema lui Carlmin s-a agravat, răspândindu-se pe obraji şi pe frunte. I-am pus o cataplasmă, cu speranţa c-o va domoli. Fiul meu cel mic nu mi-a adresat astăzi niciun cuvânt şi mă tem de ceea ce-i ocupă mintea.

Viaţa mea a devenit doar aşteptare. Soţul meu se poate întoarce din oraş în orice clipă, anunţând că e timpul să ne începem călătoria în josul râului. Nimic din ceea ce construiesc acum nu poate avea vreo importanţă, când ştiu că vom abandona totul curând.

Olpey n-a fost găsit. Petrus îşi face reproşuri. Chellia a aproape nebună de durere. O privesc de la distanţă, căci nu mai vorbeşte cu mine. Abordează fiecare bărbat care se întoarce din oraş, cerând veşti despre fiul ei. Majoritatea ridică din umeri, unii se înfurie. Ştiu de ce se teme, pentru că de asta mă tem şi eu. Cred că Olpey s-a întors în oraş. S-a simţit îndreptăţit să-şi revendice comorile, dar, fără tată şi cu obârşia lui modestă, cine să-i respecte pretenţiile? Ar fi, oare, în stare să-l omoare pe băiat? Aş da orice să nu mă simt atât de vinovată în privinţa lui Olpey. Ce pot să fac? Nimic. De ce mă simt, atunci, atât de prost? La ce ne-ar fi folosit să-l pun în pericol pe Petrus, într-o nouă vizită în oraş? Nu ajunge tragedia unui singur băiat dispărut?

A opta zi a Oraşului

Anul întâi al Tărâmului Ploilor Sălbatice

Jathan s-a întors astăzi la prânz. Căra un coş plin cu bijuterii şi podoabe ciudate, unelte mici dintr-un metal

neobișnuit și o geantă împletită din zale și plină cu monede de aur bătute într-un fel ciudat. Avea multe răni pe față. A spus brusc că e de-ajuns, că această lăcomie e absurdă. A anunțat că îi vom ajunge din urmă pe cei care au plecat deja. A afirmat că orașul nu ne aduce nimic bun și că ar fi mai înțelept să plecăm cu ce avem decât să ne chinuim să adunăm mai mult și să murim aici.

Nu mâncase de când a plecat. I-am pregătit un ceai din coajă aromată de copac și un terci din rădăcini de crin și l-am îndemnat să vorbească despre ce se întâmplă în subteran. La început a vorbit doar despre cei din compania noastră și ce-au făcut ei. I-a acuzat cu amărăciune de înșelătorie și trădare. S-a ajuns la vărsare de sânge pentru comoară. Bănuiesc că Jathan a fost alungat cu ce a putut duce. Dar sunt vești și mai proaste. Părți din oraș se prăbușesc. Oamenii au forțat uși închise, cu rezultate dezastruoase. Unele nu erau încuiate, ci blocate de forța pământului din spatele lor. Acum, dinspre ele se scurge noroiul, inundând treptat coridoarele. Unele sunt deja impracticabile, dar oamenii ignoră pericolul, încercând să salveze bogății înainte să fie îngropate pentru totdeauna. Noroiul ce se scurge pare să slăbească străvechea vrajă a orașului. Multe încăperi se cufundă în beznă. Luminile strălucesc, apoi se sting. Muzica izbucnește și apoi devine o șoaptă.

Când l-am întrebat dacă asta l-a speriat, mi-a spus furios să tac și să-mi amintesc respectul pe care i-l datorez. A negat ideea mea cum că ar fi fugit. A zis că era limpede că vechiul oraș se va prăbuși curând sub greutatea mlaștinii și că n-avea de gând să moară acolo. Nu cred că asta a fost tot, dar presupun că mă bucur că a avut inteligența să plece. Mi-a poruncit să pregătesc copiii de drum și să adun toată mâncarea pe care o avem.

Fără tragere de inimă, am început să fac ce mi-a cerut. Petrus, cu un aer ușurat, s-a repezit să împacheteze. Carlmin a rămas tăcut, dezlipindu-și cataplasma de pe eczemă. M-am

grăbit s-o acopăr la loc. Nu voiam ca Jathan să vadă solzii arămii de pe pielea fiului său. Mai devreme, încercasem să îndepărtez crusta, dar când o scarpin, Carlmin plânge și carnea de dedesubt sângerează. Arată de parcă i-ar crește solzi de pește. Încerc să nu mă gândesc la eczema de pe spatele meu. Scriu în grabă aceste rânduri și pe urmă voi înfășura bine acest mic jurnal și îl voi pune în coșul meu. Sunt extrem de puține alte lucruri de pus în el.

Mă doare să părăsesc ce am construit, dar nu pot ignora ușurarea din ochii lui Petrus când tatăl lui i-a spus că plecăm. Mi-aș dori să nu ne fi aventurat niciodată în oraș. Dacă n-ar fi fost locul acela bântuit, probabil că am fi putut să rămânem aici și să ne simțim acasă. Mi-e groază de călătoria noastră, dar n-am de ales. Poate că dacă-l luăm pe Carlmin de-aici, va reîncepe să vorbească.

Mai târziu

Voi scrie în grabă și pe urmă voi lua acest jurnal cu mine în oraș. Dacă trupul meu va fi găsit vreodată, poate că vreun suflet milostiv va duce acest carnet în Jamaillia, ca părinții mei să știe ce s-a ales de Carillion Waljin și unde și-a sfârșit zilele. Dar e mai probabil că voi fi îngropată pe veci în noroiul din orașul ascuns.

Terminasem de împachetat când Chellia a venit la mine cu Tremartin. Omul era numai piele și os și hainele îi erau acoperite de o crustă de noroi. L-au găsit, în sfârșit, pe Olpey, dar băiatul nu mai e în toate mințile. S-a baricadat în spatele unei uși și refuză să iasă. Retyo și Tremartin scotociseră orașul în căutarea lui Olpey, în tot acest timp. Retyo a rămas în fața ușii, încercând să îndepărteze noroiul care se strecoară neîncetat și umple galeria. Tremartin nu știe cât se mai poate descurca marinarul. Retyo crede că Petrus l-ar putea convinge pe Olpey să deschidă ușa. Tremartin și Chellia au venit la noi să ne ceară această favoare.

N-am mai putut ignora disperarea din ochii prietenei mele și m-am simțit rușinată că am făcut-o atâta vreme. Am încercat să-l înduplec pe Jathan, spunând că am putea să mergem direct în locul unde se află băiatul, îl convingem să iasă și pe urmă să plecăm toți împreună. Am încercat chiar să argumentez zicând că un grup mai mare am înfrunta mai bine Tărâmul Ploilor Sălbatice decât noi singuri cu fiii noștri.

Nici măcar nu s-a ostenit să mă ia deoparte sau să coboare glasul când m-a întrebat de ce și-ar pune în pericol fiul moștenitor de dragul băiatului unei spălătorese, pe care n-am fi angajat-o nici ca servitoare pe când eram în Jamaillia. M-a ocărât că l-am lăsat pe Petrus să se atașeze de un băiat de rând și apoi mi-a zis răspicat că mă înșel amarnic dacă îmi închipui că e atât de prost să nu știe despre Retyo. Multe lucruri odioase a spus apoi, cum că aș fi o târfă, să iau un om de rând în patul ce aparține de drept unui nobil, cum că aș fi o trădătoare, care a ajutat pe ascuns un marinar ticălos să-și revendice conducerea companiei.

Nu voi mai consemna și alte acuzații rușinoase. La drept vorbind, nu știu de ce are încă puterea să mă facă să plâng. În cele din urmă, l-am înfruntat. Când a spus că trebuie să-l urmez acum ori niciodată, i-am răspuns:

— Niciodată. Voi rămâne și-mi voi ajuta prietena. Puțin îmi pasă ce muncea înainte, aici e prietena mea.

Dar am avut de plătit pentru decizia mea. Jathan l-a luat pe Petrus cu el. Am văzut că fiul meu cel mare era sfâșiat, dar totuși voia să plece cu tatăl lui. Nu-l învinuiesc. Jathan l-a lăsat pe Carlmin cu mine, spunând că lipsa mea de discernământ l-a transformat pe fiul nostru într-un imbecil și un ciudat. Carlmin și-a îndepărtat cataplasma de pe față, dezgolind solzii care îi pun acum în evidență fruntea și pometii. Băiețelul meu nici nu a tresărit la cuvintele tatălui său. N-a avut absolut nicio reacție. L-am sărutat pe Petrus și i-am promis că-i voi ajunge din urmă cât de curând. Sper că voi putea respecta această promisiune. Jathan și Petrus au luat cu ei tot ce-au

putut căra din lucrurile noastre. Când Carlmin şi cu mine vom porni după ei, nu vom avea prea multe provizii, până când îi ajungem din urmă.

Iar acum voi înfăşura acest mic jurnal şi îl voi strecura, cu tot cu condei şi călimară, în coşuleţul pe care mi l-au lăsat, împreună cu cele necesare pentru torţe şi aprinderea focului. Cine ştie când voi mai scrie în el? Dacă citiţi aceste rânduri, dragi părinţi, să ştiţi că v-am iubit până la moarte.

Ziua a noua a Oraşului, cred

Anul întâi al Tărâmului Ploilor Sălbatice

Cât de stupidă şi melodramatică mi se pare acum ultima mea însemnare.

Scriu în grabă aceste rânduri, înainte să se stingă lumina. Prietenii mei mă aşteaptă răbdători, deşi Chelliei i se pare absurd că mă încăpăţânez să scriu înainte de a merge mai departe.

Au trecut mai puţin de zece zile de când am văzut pentru prima oară oraşul, dar parcă au trecut ani peste el. Când am intrat, erau vizibile multe urme noroioase de paşi şi pretutindeni am observat devastările provocate de căutătorii de comori. Ca nişte băieţi furioşi, au distrus tot ce n-au putut să ia, smulgând plăci din mozaic, rupând membrele statuilor prea mari ca să fie transportate şi folosind ca lemn de foc frumoase piese de mobilier vechi. Oricât de mult mă sperie oraşul, mă întristează să-l văd jefuit şi distrus. A rezistat atâţia ani împotriva mlaştinii, doar ca să cadă pradă lăcomiei noastre în câteva zile.

Vraja lui se stinge. Doar porţiuni din încăpere mai erau luminate, iar dragonii de pe plafon erau în penumbră. Uriaşa statuie reprezentând femeia şi dragonul purta urmele unor lovituri răzleţe de ciocan. Jadul şi fildeşul ce împodobesc coşul femeii au rămas departe de mâna jefuitorilor. Restul

pavilionului n-a scăpat la fel de ușor. Fântâna cu pește a fost transformată într-un vas uriaș în care erau adunate comorile cuiva. Un bărbat stătea în vârful unui morman de obiecte de preț, cu un cuțit într-o mână și un ciomag în alta și ne-a strigat că o să omoare orice hoț care se apropie. Înfățișarea lui era atât de sălbatică, încât l-am crezut. Mi-a fost rușine în locul lui și am întors privirea, când am trecut în goană pe lângă el. În sală ardeau focuri, iar lângă fiecare erau obiecte de preț și câte un paznic. Am auzit glasuri în depărtare și, uneori, strigăte de amenințare și bubuituri. Am zărit patru bărbați urcând treptele, cu saci încărcați de pradă.

Tremartin a aprins de la un foc abandonat una dintre torțele noastre. Am ieșit din sală pe același coridor pe care-l folosisem prima oară. Carlmin, mut de azi-dimineață, a început să mângâne o melodie ciudată, dezlânată, care mi-a zburlit părul pe ceafă. L-am condus înainte. Chellia și cele două fete plângeau în întuneric, în timp ce ne urmau ținându-se de mână.

Am trecut de ușa sfărâmată a unei camere. Din interior se scurgea o mocirlă groasă. Am aruncat o privire înăuntru: o crăpătură mare în zidul din spate lăsase noroiul să umple încăperea până la jumătate. Totuși, cineva intrase și căutase comori. Pieturi mucegăite fuseseră smulse de pe pereți și abandonate în namolul care sporea. Ne-am văzut grăbiți de drum.

La o întretăiere de coridoare, am zărit un val de noroi care înainta încet și am auzit un scârțâit gros în depărtare, ca zumetul unor bârne care cedează încetul cu încetul. Cu toate acestea, un bărbat păzea acea intersecție, zicându-ne că tot ce se află în spate îi aparține lui și prietenilor lui. Ochii îi licăreau ca ai unui animal sălbatic. L-am asigurat că noi doar căutam un băiat pierdut și ne-am continuat iute drumul. În spatele bărbatului, au început să răsune lovituri de ciocan și am presupus că prietenii lui doborau încă o ușă.

— Ar trebui să ne grăbim, a spus Tremartin. Cine știe ce va fi dincolo de următoarea ușă pe care o sparg! N-o să plece

până nu intră râul în oraș. L-am lăsat pe Retyo în fața ușii lui Olpey. Ne-am temut amândoi să nu vină alții și să creadă că păzește comori.

— Nu-mi vreau decât băiatul. Apoi o să părăsesc bucuroasă locul ăsta, a zis Chellia.

Ceea ce încă sperăm cu toții.

Nu pot scrie prea multe din ce am mai văzut, pentru că lumina pâlpâie. Am văzut oameni târând obiecte de preț pe care nu le-ar putea transporta niciodată prin mlaștină. Am fost atacați în treacăt de o femeie cu ochi sălbatici, care striga:

— Hoții, hoții!

Am împins-o la pământ și am fugit. În timp ce alergam, am dat întâi de umezeală, apoi de apă și, în cele din urmă, de mocirlă pe podea. Picioarele ni se afundau în noroi în timp ce treceam pe lângă micul salon unde îl găsisem pe Olpey prima oară. Acum e distrus. Frumoasa măsuță de toaletă e țăndări. Tremartin ne-a condus de-a lungul unui culoar lateral pe care nu l-aș fi observat și în josul unui șir îngust de trepte. Am simțit miros de apă stătută. Am încercat să nu mă gândesc la pământul îmbibat care apasă întruna, în timp ce am coborât alt șir de trepte, mai scurt, și am pătruns într-o sală mare. Ușile pe lângă care treceam acum erau de metal. Câteva aveau urme de ciocan, dar rezistaseră atacului căutătorilor de comori.

Când am trecut de o intersecție, am auzit un pârâit îndepărtat, ca un fulger, și apoi oameni urlând îngroziți. Nervurile stranii de lumină de pe ziduri au pâlpâit și apoi s-au stins. O clipă mai târziu, pe lângă noi au trecut în goană oameni, fugind înapoi pe unde veniseră. În urma lor se revărsa un șuvoi de apă, care ne-a udat până la glezne, risipindu-se pe măsură ce înainta. Apoi s-a auzit un vuiet amenințător.

— Haideți! ne-a ordonat Tremartin, și l-am urmat, deși cred că știam cu toții că alergam spre pericol în loc să ne îndepărtăm de el.

După ce coridorul a mai cotit de două ori, piatra zidurilor s-a schimbat brusc, imensele blocuri gri lăsând locul pietrelor negre și netede, străbătute ici și colo de vinișoare arginti. Am coborât un șir lung de trepte apropiate una de alta și, brusc, coridorul era mai larg și tavanul mai înalt, de parcă am fi lăsat în urmă zona servitorilor și am fi pătruns pe teritoriul celor privilegiați. Nișele din ziduri fuseseră jefuite de statuile lor. Am alunecat pe podeaua umedă. Când m-am sprijinit cu mâna de un perete, ca să nu cad, am zărit dintr-o dată oameni mișunând de jur împrejurul nostru. Veșmintele și înfățișarea lor erau stranii. Era o zi de târg, plină de lumină și murmur de glasuri și de mirosuri pătrunzătoare de cozonaci. Viața unui oraș se învârtea în jurul meu. În clipa următoare, Tremartin m-a înhățat de braț și m-a smuls de lângă zid.

— Nu atinge piatra neagră! m-a prevenit el. Te duce în lumea fantomelor. Haide! Vino după mine.

În depărtare, am văzut strălucirea unei flăcări, pe lângă care lumina pâlpâitoare și nesigură din încăpere pălea.

Focul era torța lui Retyo. Era mânjit de noroi din cap până-n picioare. Chiar și după ce ne-a văzut, a continuat să dea la o parte noroiul de lângă ușă, cu o lopată grosolană de lemn. Noroiul apos curgea într-un șuvoi continuu în josul coridorului. Nici doisprezece oameni n-ar fi putut spera să-i facă față. Dacă Olpey nu deschidea ușa curând, noroiul avea să umple coridorul, blocându-l înăuntru.

Am coborât în micul canal pe care Retyo îl curățase întruna. Fără să-mi pese că era murdar de noroi, fără să-mi pese că fiul și prietena mea mă privesc, l-am îmbrățișat. Dacă aș fi avut timp, aș fi devenit ceea ce soțul meu mă acuzase că sunt. Probabil, în sufletul meu, sunt deja o soție necredincioasă. Puțin îmi pasă acum. Le-am rămas credincioasă prietenilor mei.

Îmbrățișarea noastră a fost scurtă. Timpul ne zorea. L-am strigat pe Olpey prin ușă, dar a rămas tăcut până când și-a

auzit surioarele plângând. Atunci ne-a poruncit furios să plecăm. Mama lui l-a implorat să iasă, spunând că orașul se prăbușește și că noroiul care curge o să-l prindă curând în capcană. Olpey a replicat că locul lui e aici, că aici a locuit mereu și aici va muri. Și în tot acest timp, în care noi strigam și îl imploram, Retyo muncea cu îndârjire, îndepărtând nămolul de pragul ușii. Văzând că stăruințele noastre nu funcționează, Retyo și Tremartin au încercat să forțeze ușa, dar lemnul se încăpățâna să nu cedeze la pumni și picioare, iar unelte nu aveam. Cu glas abia șoptit, Tremartin a spus că trebuie să-l părăsim. Plângea în timp ce vorbea. Noroiul curgea mai repede decât îl puteau stăvili cei doi bărbați și aveam alți trei copii la care trebuia să ne gândim.

Glasul Chelliei s-a înălțat într-un țipăt de refuz, dar a fost înăbușit de un huruit care stârnea ecouri în spatele nostru. Ceva cedase, ceva mare. Șuvoiul de noroi s-a dublat, fiindcă acum venea din ambele direcții. Tremartin a ridicat torța. La cele două capete, coridorul era cufundat în beznă.

— Deschide ușa, Olpey! l-am implorat. Dacă nu, vom pieri aici, înecați în noroi. În numele lui Sa, lasă-ne să intrăm!

Nu cred c-a dat ascultare cuvintelor mele. A fost mai degrabă vocea lui Carlmin, vorbindu-i autoritar într-o limbă pe care n-am mai auzit-o niciodată, cea care i-a provocat, în sfârșit, o reacție. Au auzit sunet de zăvoare și pe urmă ușa s-a deschis cu chiu, cu vai, în afară, târșâindu-se prin noroi. Când am intrat valvârtej, lumina din cameră ne-a orbit. Apa și noroiul au încercat să ne urmeze, pe elegantele dale ale podelei, dar Tremartin și Retyo au tras ușa după ei. Ca să reușească, Retyo a fost nevoit să îngenuncheze și să împingă noroiul din cale. Apa murdară a continuat să se strecoare cu hotărâre pe sub ușa închisă.

Era cea mai bine conservată încăpere pe care o văzusem. Am fost cu toții uluiți de decorul somptuos și de vremelnica iluzie de siguranță pe care ne-a oferit-o în mijlocul acestui loc

straniu. Pe etajerele de lemn lucios se odihneau vase superbe și statuete de piatră, sculpturi migăloase și bibelouri de argint înnegrite de timp. O mică scară șerpuitoare urca și se făcea nevăzută. Fiecare treaptă era încadrată de lumină. Obiectele din cameră ar fi fost suficiente ca să răscumpere întreaga noastră companie, readucând-o în grațiile Satrapului, căci toate erau deopotrivă splendide și nemaivăzute. Olpey s-a aplecat pentru a rula, protector, un covor aflat în pericol să fie acoperit de noroi. Covorul era docil în mâinile lui, iar când băiatul a stârnit praful, culorile vii au ieșit la iveală. Preț de câteva clipe, nimeni n-a scos un cuvânt. Când Olpey s-a ridicat și a rămas în picioare în fața noastră, mi s-a tăiat răsuflarea. Purta un veșmânt care se unduia la fiecare mișcare, scăldat în culori feluri te. În jurul frunții își legase o cunună din discuri de metal, care păreau să răspândească o lumină proprie. Chellia n-a îndrăznit să-l îmbrățișeze. Olpey a clipit ca o bufniță și mama lui l-a întrebat șovăitoare dacă o recunoaște.

Răspunsul băiatului a venit încet:

— Te-am visat cândva.

Apoi, rotindu-și privirea prin încăpere, a rostit îngrijorat:

— Sau poate am pășit într-un vis. E așa de greu de spus!

— A atins prea mult zidul ăla negru, a mârâit Tremartin. Trezește fantomele și îți fură mintea. Acum două zile am văzut un bărbat care stătea cu spatele la zid și cu capul sprijinit de el, zumbind, gesticulând și vorbind cu oameni care nu erau acolo.

Retyo a clătinat din cap, cu un aer sumbru.

— Chiar și fără să-l atingi, după ce ai petrecut o vreme aici, în întuneric, trebuie să-ți impui toată voința ca să ții la distanță fantomele.

Apoi a adăugat șovăielnic:

— S-ar putea să fie prea târziu să-l readucem pe Olpey printre noi cu totul. Dar putem încerca. Și trebuie să ne păzim cu toții mințile cum putem mai bine, vorbind unul cu altul. Și să-i scoatem pe cei mici de-aici cât mai repede.

Am înțeles ce-a vrut să spună. Olpey se dusese la o măsuță dintr-un colț. O carafă de argint aștepta lângă o cupă mică de argint. În timp ce-l urmăream în tăcere, a turnat o băutură imaginară din carafă și a dat-o pe gât. S-a șters la gură cu dosul palmei și s-a strâmbat, de parcă tocmai înghițise o băutură prea tare pentru el.

— Dacă vrem să plecăm, trebuie să plecăm acum, a spus Retyo.

N-a fost nevoie să adauge: „Până nu e prea târziu". Asta gândeam cu toții.

Dar era deja prea târziu. Apa se infiltra constant pe sub ușă și, când bărbații au încercat s-o deschidă, n-au putut s-o urnească. Nici când am pus umărul toți adulții, nu s-a clintit. Și apoi luminile au început să pâlpâie sinistru.

Acum lemnul geme de presiunea din ce în ce mai mare a noroiului asupra ușii. Trebuie să scriu repede. Scara urcă spre o beznă absolută și torțele pe care le-am încropit din obiecte din cameră nu vor ține mult. Olpey a intrat într-un fel de transă și nici Carlmin nu e mult mai bine. Abia ne răspunde, cu un mormăit. Bărbații vor duce băieții, iar Chellia își va conduce celedouă fiice. Eu voi căra rezerva noastră de torțe. Vom merge cât de departe vom putea, sperând să descoperim o altă cale de întoarcere în camera femeii și a dragonului.

Ziua — nu știu

Anul întâi al Tărâmului Ploilor Sălbatice

Datez astfel această însemnare, pentru că nu avem idee cât timp a trecut. Mie îmi pare că ani. Tremur, dar nu știu sigur dacă e frigul sau efortul pe care îl depun să rămân cine sunt. Cine am fost. Mintea mea plutește între aceste diferențe și aș putea să mă înec în ele, dacă m-aș lăsa dusă de val. Dar dacă vreau ca această relatare să le fie de vreun folos

altora, trebuie să-mi găsesc disciplina și să-mi pun gândurile în ordine.

În timp ce urcam scara, lumina din cameră și-a dat ultima suflare. Tremartin a ridicat torța vitejește, însă abia dacă i-a luminat capul și umerii, în bezna lacomă. N-am mai cunoscut vreodată un întuneric atât de absolut. Tremartin îl strângea pe Olpey de încheietură și îl forța să-l urmeze. În spatele lui venea Retyo, ducându-l pe Carlmin în brațe, și apoi Chellia, conducându-și cele două fete care tremurau. Eu eram ultima, cu povara torțelor încropite din mobilierul și perdelele camerei. Acele ultime pregătiri l-au înfuriat pe Olpey. L-a atacat pe Retyo și n-a încetat decât când marinarul i-a tras o palmă zdravănă peste față. Băiatul a amețit, iar mama și surorile lui s-au îngrozit, dar măcar a devenit docil, dacă nu cooperant.

Scara ducea într-o sală de serviciu. Fără îndoială, nobilul privilegiat din camera confortabilă de jos suna dintr-un clopoțel și servitorii săreau să satisfacă dorințele stăpânului. Am văzut albii de lemn, poate pentru spălat, și am zărit o masă de lucru înainte ca Tremartin să ne zorească. Exista o singură ieșire. Odată ajunși afară, coridorul ne-a oferit beznă în ambele direcții.

Sunetul torței care ardea părea aproape zgomotos. Singurul sunet care se mai auzea era picurul apei. Liniștea aceea îmi inspira teamă. La hotarul ei, stăruiau muzica și glasurile fantomatice.

— Flacăra arde constant, a remarcat Chellia. Nu sunt curenți de aer.

Nu mă gândisem, dar avea dreptate.

— Ceea ce înseamnă că există o ușă între noi și exterior.

Chiar și eu mă îndoiam de vorbele mele.

— O ușă pe care trebuie s-o găsim și s-o deschidem.

— În ce direcție s-o apucăm? ne-a întrebat Tremartin pe toți.

Îmi pierdusem de mult orice reper, așa că am tăcut.

— Într-acolo, a răspuns Chellia. Cred că drumul duce în direcția din care am venit. Poate vom recunoaște ceva sau poate va reveni lumina.

N-aveam nicio sugestie mai bună. Au luat-o înainte și eu i-am urmat. Fiecare dintre ei avea pe cine să strângă aproape, ca să țină fantomele orașului la distanță. Eu aveam doar mănunchiul de torțe în brațe. Prietenii mei au devenit umbre între mine și lumina pâlpâitoare a torței. Dacă ridicam privirea, flacăra mă orbea. Privind în jos, vedeam umbrele dansând ca niște spiriduși printre picioarele mele. Răsuflarea noastră răgușită, pașii târșâiți pe piatra umedă și trosnetul torței erau singurele sunete pe care le-am perceput inițial. Apoi am început să aud alte zgomote, sau cred că am auzit: stropii de apă ce cădeau neregulat și, o dată, un sunet prelung, ca și când ceva ar fi cedat în depărtare.

Și muzică. Era o muzică diluată, ca o cerneală apoasă, o muzică înăbușită de piatra groasă și de timp, dar care ajungea până la mine. Eram hotărâtă să urmez sfatul bărbaților și s-o ignor. Ca să-mi păstrez propriile gânduri, am început să fredonez un vechi cântec de leagăn jamaillian. Mi-am dat seama că murmurul meu devenise melodia obsedantă a pietrei abia când Chellia a șuierat:

— Carillion!

M-am oprit, mușcându-mi buza.

— Dă-mi încă o torță. Mai bine să aprindem una nouă, înainte să se stingă.

Când am auzit aceste cuvinte, mi-am dat seama că Tremartin mi le repetase deja de două ori. Am înaintat năucă, întinzându-i brațul de torțe înjghebate de noi. Primele două pe care le-a ales erau eșarfe înfășurate în jurul unor picioare de masă. Nu s-au aprins deloc. Materialul din care erau făcute refuza să ia foc. A treia era o pernă legată la repezeală de un picior de scaun. A ars cu mult fum și o duhoare îngrozitoare. Dar nu puteam să facem mofturi, așadar, ținând sus

perna aprinsă și torța care se împuținа, ne-am continuat încet drumul. Când flacăra torței a ajuns atât de aproape de degetele lui Tremartin încât a trebuit să-i dea drumul, ne-a mai rămas doar flacăra înăbușită a pernei să ne lumineze calea. Întunericul se strângea în jurul nostru mai aproape ca oricând, iar mirosul respingător al pernei îmi provoca dureri de cap. Înaintam cu greu, amintindu-mi cât de sâcâitor mi se încâlciseră firele lungi și aspre de păr printre degetele zdrelite, când le-am îndesat în pernă, ca s-o fac mai elastică și mai durabilă.

Retyo m-a zgâlțâit și pe urmă Carlmin a venit în brațele mele, trăgând pe nas.

— Poate ar trebui să-ți ții fiul o vreme, mi-a spus marinarul, fără reproș, în timp ce se apleca să adune torțele pe care le scăpasem.

În fața noastră, în întuneric, ceilalți din grup nu erau decât umbre în umbră, iar torța, o pată roșie. Tocmai mă opriseem. Dacă Retyo nu mi-ar fi remarcat absența, mă întreb ce s-ar fi întâmplat cu mine. Chiar și după ce am vorbit cu el, mă simțeam de parcă m-aș fi dedublat.

— Mulțumesc, i-am spus rușinată.

— Nicio problemă. Numai stai aproape, mi-a răspuns.

Ne-am continuat drumul. Greutatea istovitoare a lui Carlmin în brațe mă ajuta să-mi păstrez mintea trează. După o vreme, l-am lăsat jos și l-am obligat să meargă lângă mine, dar cred că a fost mai bine pentru el. După ce căzusem o dată în capcana fantomelor, am hotărât să fiu mai prudentă. Chiar așa, fragmente răzlețe de vise, năluciri și glasuri care vorbeau în depărtare îmi pluteau prin minte în timp ce mergeam cu ochii deschiși prin întuneric. Ne-am târât picioarele la nesfârșit. Foamea și setea ne dădeau târcoale. Firișoarele de apă care se prelingeau aveau un gust amar, dar am băut oricum cu măsură.

— Urăsc orașul ăsta, i-am spus lui Carlmin.

Mânuța lui într-a mea se răcea pe măsură ce orașul îngropat ne fura căldura trupului.

— E plin de capcane și primejdii. Încăperi pline de noroi, așteptând să ne zdrobească și fantome încercând să ne fure mințile.

Vorbisem nu numai cu el, dar și cu mine însămi. Nu mă așteptam la un răspuns. Însă apoi Carlmin a spus încet:

— N-a fost construit să fie întunecat și gol.

— Poate că nu, dar așa e acum. Iar fantomele celor care l-au construit încearcă să ne fure mințile!

Mai mult i-am auzit, decât i-am văzut încruntătura.

— Fantome? Nu fantome. Nu hoți.

— Ce sunt, atunci? l-am întrebat, mai mult ca să-l determin să continue să vorbească.

A tăcut o vreme. Am ascultat sunetul pașilor noștri și respirația. Apoi Carlmin a spus:

— Nu e nimeni. E arta lor.

Arta mi se părea acum un lucru îndepărtat și inutil. Cândva o folosisem ca să-mi justific existența. Acum mi se părea o trândăvie și un șiretlic, ceva ce am făcut ca să ascund insignifianța vieții mele cotidiene. Cuvântul aproape că mă rușina.

— Arta, a repetat el.

Cuvintele pe care le-a rostit în continuare n-au părut ale unui copil:

— Arta este modul în care ne definim și ne explicăm pe noi înșine. În oraș, am hotărât că viața de zi cu zi a oamenilor este arta orașului. De la an la an, trepidațiile pământului s-au înmulțit, la fel și furtunile de praf și cenușă. Ne-am ascuns, închizându-ne orașele și săpând sub pământ. Și totuși știam că va veni vremea când nu vom mai putea să ținem piept pământului. Unii au vrut să plece și i-am lăsat. Nimeni n-a fost obligat să rămână. Orașele noastre, care odinioară pulsau de seva vieții, au rămas doar cu un firișor de suflete. O

vreme, pământul s-a calmat, tremurând doar uneori, să ne aducă aminte că viața ne este oferită în dar zi de zi și ne poate fi luată oricând. Dar mulți dintre noi am decis că acesta e locul în care am trăit de generații și aici vom muri. Viețile noastre individuale, oricât ar fi durat, aveau să se sfârșească aici. Dar nu și orașele noastre. Nu. Orașele noastre aveau să trăiască și să-și amintească de noi. Să-și amintească de noi... să ne cheme acasă ori de câte ori cineva avea să trezească ecourile noastre, pe care le-am depozitat aici. Suntem aici cu toții, toată bogăția și complexitatea noastră, toate bucuriile și tristețile...

Glasul i s-a stins și Carlmin a căzut din nou în contemplare. Eram încremenită.

— O magie care readuce fantomele la viață.

— Nu magie. Artă. Avea un ton iritat.

Dintr-o dată, Retyo a spus cu glas șovăitor:

— Aud întruna voci. Vorbiți cu mine, careva.

I-am pus mâna pe braț.

— Le aud și eu. Dar am impresia că vorbesc în jamailliană.

Cu inimile bubuind, ne-am grăbit în direcția lor. La următoarea întretăiere de coridoare, am cotit spre dreapta și vocile s-au auzit mai limpede. Am strigat și ne-au răspuns. Prin întuneric, am auzit pași grăbiți. Au binecuvântat torța noastră roșie și fumegătoare: a lor se consumase. Erau patru bărbați tineri și două femei din compania noastră. Așa speriați cum erau, continuau să-și strângă în brațe prada. Am fost copleșiți de bucurie să-i găsim, până când ne-au transformat ușurarea în disperare. Ieșirea către lumea exterioară era blocată. Se aflaseră în sala dragonului și femeii când au auzit un bubuit puternic din încăperile de deasupra. Un trosnet puternic a fost urmat de geamătul prelung al grinzilor care cedau. Când zgomotul scrâșnit a crescut în intensitate, luminile sălii au pâlpâit și un norol apos a început să se prelingă pe scara principală. Au încercat imediat să fugă, dar au găsit scara blocată de zidăria prăbușită și de nămol.

Probabil cincizeci de oameni se adunaseră în sala dragonului și a femeii, atrași aici de sunetul amenințător. Când luminile au pălit și, în cele din urmă, s-au stins, unii au pornit într-o direcție, alții într-alta, căutând o cale de scăpare. Suspectându-se unul pe altul de hoție, nu și-au unit forțele nici măcar în fața acestui pericol. Mă dezgustau și le-am spus-o. Spre surprinderea mea, mi-au dat dreptate, rușinați. Apoi, o vreme, am stat degeaba în întuneric, ascultând sunetul torțelor care se consumau și întrebându-ne ce-i de făcut.

Văzând că nimeni nu zice nimic, am întrebat:

— Știți care e drumul înapoi spre sala dragonului?

M-am străduit să vorbesc pe un ton ferm.

Un bărbat a spus că el știe.

— Atunci trebuie să ne întoarcem acolo. Să adunăm cât de mulți oameni putem și să punem cap la cap tot ce știm despre acest labirint. E singura noastră speranță ca să găsim o cale de ieșire, până mai avem torțe. Altfel, s-ar putea să rătăcim până murim.

Aprobarea lor a venit ca o tăcere sinistră. Tânărul a pornit în fruntea grupului. În timp ce treceam pe lângă sălile pustiite, am adunat tot ce putea să ardă. Curând, cei care ni se alăturaseră au fost nevoiți să-și abandoneze prada, ca să poată căra mai mult lemn. Credeam că vor prefera să se despartă de noi decât să-și abandoneze comoara, dar au hotărât s-o lase într-una dintre încăperi. Au însemnat ușa, cu amenințări împotriva eventualilor hoți. Mi s-a părut o prostie, fiindcă eu aș fi dat toate bijuteriile din oraș doar ca să văd lumina sănătoasă a zilei. Apoi ne-am continuat drumul.

În cele din urmă, am ajuns în camera dragonului și a femeii. O recunoșteam mai mult după ecouri decât după ceea ce puteam distinge în lumina împuținată a torței noastre. Aici mocnea un foc mic, în jurul căruia erau adunați câțiva oameni cu chipurile triste. Am adăugat lemne, ca să trezim flăcările la

viață. Focul a atras și alți oameni alături de noi și împreună am mărțat un strigăt ca să-i chemăm pe toți cei care ne-ar putea auzi. Curând, micul nostru foc lumina un cerc de vreo treizeci de oameni osteniți și plini de noroi. În lumina flăcărilor, am văzut fețe palide și speriate, ca niște măști. Mulți continuau să-și strângă prada la piept și să schimbe priviri bănuitoare. Asta era aproape mai înfricoșător decât noroiul vâscos care se furișa lent dinspre scară. Greu și gros, se prelingea inexorabil în josul scării și știam că locul în care ne adunasem nu va mai fi mult timp un refugiu din calea lui.

Formam un grup demn de milă. Unii dintre oamenii aceștia fuseseră nobili și doamne, iar alții pungași și târfe, dar în locul acela am devenit, în cele din urmă, egali și ne-am recunoscut drept ceea ce eram: oameni disperați, dependenți unul de altul. Ne-am reunit la picioarele statuii. Retyo s-a urcat pe coada dragonului și ne-a poruncit:

— Liniște! Ascultați!

Vocile s-au stins treptat. Am auzit trosnetul focului, apoi gemetele îndepărtate ale lemnului și pietrei și sunetul noroiului apos, picurând și prelingându-se. Erau sunete înspăimântătoare și m-am întrebat de ce ne-a obligat Retyo să le ascultăm. Când a vorbit din nou, vocea lui umană a fost o bucurie, căci acoperea amenințările zidurilor care stăteau să se prăbușească.

— N-avem timp de pierdut gândindu-ne la comori sau furturi. Viețile noastre sunt singurele pe care putem spera să le salvăm, și asta numai dacă punem laolaltă tot ce știm, ca să nu pierdem vremea explorând coridoare care nu duc nicăieri. Sîntem cu toții de acord?

O tăcere a urmat cuvintelor sale. Apoi un bărbat soios și barbos a spus:

— Eu și părinții mei ne-am revendicat coridoarele din aripa vestică. Le explorăm deja de multe zile. Nu sunt scări care să urce, iar culoarul principal e blocat de dărâmături.

Erau veşti dezamăgitoare, dar Retyo nu ne-a lăsat să zăbovim asupra lor.

— Bine. Altcineva?

Au urmat foieli agitate.

Glasul lui Retyo s-a înălţat sever:

— Voi continuaţi să vă gândiţi la pradă şi secrete. Lăsaţi-le sau rămâneţi aici cu ele. Nu vreau decât o cale de scăpare. Acum. Nu ne interesează decât scările care urcă. Cunoaşte cineva vreuna?

Într-un târziu, un bărbat a luat cuvântul, fără tragere de inimă:

— Erau două înspre arcul estic. Dar... păi, un zid a cedat când am deschis o uşă. Nu mai putem ajunge la ele.

O tăcere şi mai grea ne-a învăluit şi lumina focului părea să se micşoreze.

Când Retyo a vorbit din nou, glasul lui era imperturbabil:

— Ei bine, asta simplifică lucrurile. Avem mai puţin de căutat. Va trebui să formăm două echipe mari de căutare, care să se poată împărţi la fiecare intersecţie. Pe măsură ce înaintaţi, vă însemnaţi drumul. Intraţi în fiecare încăpere deschisă şi căutaţi tot timpul scări care duc în sus, asta e singura noastră de scăpare. Marcaţi fiecare loc pe unde treceţi, ca să vă puteţi întoarce la noi.

Şi-a dres glasul:

— Nu e nevoie să vă previn: dacă o uşă nu se deschide, n-o forţaţi.

— Trebuie să facem un pact: oricine găseşte o cale de ieşire îşi va risca viaţa să se întoarcă şi să-i conducă pe toţi ceilalţi. Pentru cei care pleacă, noi, cei care rămânem aici, ne angajăm că vom încerca să întreţinem focul, ca, în situaţia în care nu găsiţi o ieşire, să vă puteţi întoarce aici, la lumină şi la o nouă încercare.

Retyo a privit împrejur, cercetând toate feţele îndreptate în sus.

— În acest scop, fiecare dintre noi va lăsa aici toate comorile pe care le-a găsit. Ceea ce va încuraja pe oricine află o ieșire să se întoarcă aici, de dragul câștigului, dacă nu din loialitate față de noi.

Eu n-aș fi îndrăznit să-i pun la încercare în felul acesta. Dar am înțeles ce-a făcut. Mormanul de obiecte de preț avea să le dea speranță celor nevoiți să rămână să întrețină focul și, în același timp, îi va încuraja pe toți cei care găsesc o scăpare să se întoarcă după ceilalți. Celor care au insistat să-și ia comorile cu ei, Retyo le-a spus pur și simplu:

— Faceți cum vreți. Dar țineți bine minte ce ați ales. Nimeni din cei rămași aici nu vă datorează niciun ajutor. Dacă vă întoarceți și găsiți focul stins și locul gol, să nu sperați că ne vom întoarce după voi.

Trei bărbați, cu poveri grele, au ieșit să discute aprins între ei. Alții au început să vină, pe rând, în pavilionul dragomului și au fost repede informați despre pact. Aceștia încercaseră deja să găsească o ieșire și au acceptat repede condițiile. Cineva a spus că poate ceilalți din companie sapă în jos, ca să ne elibereze. Ideea a fost întâmpinată cu o tăcere generală, căci ne gândeam cu toții la numeroasele trepte pe care le coborâserăm ca să ajungem acolo și la tot nămolul și pământul care ne despărțeau de aerul de afară. Nimeni n-a mai spus nimic după aceea. Când, în cele din urmă, am convenit cu toții să respectăm planul lui Retyo, ne-am numărat și am descoperit că eram cincizeci și doi de oameni soioși și istoviți, bărbați, femei și copii.

Două grupuri au pornit la drum. Cea mai mare parte din lemnul de foc a plecat cu ei, sub formă de torțe. Înainte de plecare, ne-am rugat împreună, dar mă îndoiesc că Sa ne-a putut auzi, aflați atât de adânc sub pământ și atât de departe de sacra Jamaillia. Eu am rămas cu fiul meu, să am grijă de foc. Am făcut fiecare pe rând scurte drumuri în camerele învecinate, ca să târâm afară orice putea să ardă. Căutătorii

de comori arseseră deja tot ce se afla la îndemână, însă am mai găsit obiecte, de la mese masive pe care abia le-am ridicat opt oameni la bucăți de scaune putrede și zdrențe din perdele.

Majoritatea copiilor rămăseseră lângă foc. Pe lângă fiul meu și copiii Chelliei, mai erau patru copilași. Le-am spus povești ori le-am cântat, fiecare pe rând, încercând să le ferim mintea de fantomele care se strângeau din ce în ce mai aproape, pe măsură ce flacăra micului nostru foc se micșora. Ne zgârceam la fiecare bețișor cu care îl hrăneam.

În ciuda eforturilor noastre, copiii au amuțit rând pe rând și au alunecat în vise ale orașului îngropat. Îl scuturam pe Carlmin și-l ciupeam, dar nu-mi venea să fiu atât de crudă încât să-l trezesc. La drept vorbind, fantomele mă hărțuiau și pe mine, până când conversațiile îndepărtate, într-o limbă necunoscută, păreau mai inteligibile decât mormăielile disperate ale celorlalte femei. Am ațipit, apoi m-am trezit brusc, când nevoile focului care se stingea m-au chemat la datorie.

— Poate că am fi mai blânzi dacă i-am lăsa să viseze până se cufundă în moarte, a spus o femeie, în timp ce mă ajuta să împing în foc capătul unei mese grele.

A tras adânc aer în piept și a adăugat:

— Poate că ar trebui să mergem toți la zidul negru și să ne sprijinim de el.

Ideea era mai ispititoare decât îmi plăcea să recunosc. Chellia s-a întors obosită după o expediție în căutare de lemne.

— Cred că ardem mai mult lemn cu torțele decât aducem pentru foc, a arătat ea. Eu rămân puțin cu copiii. Vezi ce poți găsi de ars.

Așadar, am luat ciotul care mai rămăsese din torța ei și am pornit să caut lemn pentru foc. Când am revenit cu jalnica mea recoltă, un grup desprins dintr-una din echipele de căutare se întorsese. Își epuizaseră rapid posibilitățile și torțele și reveniseră în speranța că alții au avut mai mult noroc.

Când un al doilea grup s-a întors, la scurt timp după aceea, m-am simțit și mai descurajată. Au adus cu ei alți șaptesprezece, pe care îi găsiseră rătăcind prin labirint. Cei șaptesprezece erau „proprietarii" acelei porțiuni din oraș și spuneau că au descoperit, cu câteva zile în urmă, că nivelurile superioare din partea aceea se prăbușiseră. Le-au explorat zile în șir, dar toate drumurile duceau spre interiorul orașului sau în jos. Ar fi fost nevoie de mai multe torțe decât aveam în prezent ca să continuăm orice explorare în direcția aceea.

Rezerva noastră de combustibil se împuțina și nu găseam mai nimic în încăperile jefuite din care să confecționăm torțe. Foamea și setea îi chinuiau deja pe mulți dintre noi. Foarte curând, urma să facem față unei lipse și mai descurajatoare. Odată focul stins, aveam să ne cufundăm într-o beznă totală. Dacă îndrăzneam să mă gândesc la asta, inima îmi bubuia și mă cuprindea o senzație de leșin. Era oricum un efort destul de mare pentru mine să mă țin la distanță de „arta" stăruitoare a orașului. Cufundată în beznă, știam că i-aș fi cedat.

Nu eram singura care înțelegea situația. Tacit, am lăsat focul să scadă și să ardă cu o flacără mai mică. Noroiul ce curgea pe scara principală aducea în aer o umezeală rece. Oamenii se cuibăreau unul lângă altul, ca să-și țină de urât, dar și de frig. Mă gândeam cu groază la prima atingere a apei pe picioarele mele. Mă întrebam ce va pune mai întâi stăpânire pe mine, bezna absolută sau noroiul ce sporea.

Nu știu cât timp a trecut până când s-a întors la noi un al treilea grup. Găsiseră trei scări urcătoare. Toate erau blocate înainte de a ajunge la suprafață. De fiecare dată, casa scărilor fusese tot mai distrusă pe măsură ce înaintau. Nu departe, ajunseseră să calce prin bălți, iar mirosul de pământ devenise puternic. Când torțele erau pe terminate, iar apa le trecea de genunchi și devenea tot mai rece, se întorseseră. Retyo și Tremartin fuseseră membri ai acestui grup. Am simțit o bucurie egoistă să-l am pe Retyo iarăși lângă mine, deși

asta însemna că speranța noastră se reducea acum la o singură echipă de căutare.

Retyo a vrut să-l scoată pe Carlmin din transa lui, dar l-am întrebat: „La ce bun? Ca să poată să privească în beznă cu ochi goi și să cunoască disperarea? Lasă-l să viseze. Nu pare să aibă coșmaruri. Dacă pot să-l scot la lumină, atunci o să-l trezesc și-o să încerc să-l chem înapoi la mine. Până atunci, vreau să-l las în pace". M-am așezat, cu brațul lui Retyo pe după umerii mei, și m-am gândit în tăcere la Petrus și la Jathan, soțul meu de odinioară. Ei bine, luase singura lui decizie înțeleaptă. Îi purtam o stranie recunoștință pentru că nu mă lăsase să risipesc viața ambilor noștri fii. Speram că el și Petrus au ajuns teferi pe coastă și s-au întors, în cele din urmă, în Jamaillia. Poate că măcar unul dintre copiii mei avea șansa să ajungă la maturitate.

Și așa așteptam, iar speranțele noastre se împuținau odată cu lemnele de foc. Bărbații erau nevoiți să se aventureze din ce în ce mai departe în beznă, în căutarea lemnului. În cele din urmă, Retyo a spus cu glas sonor:

— Ori încă explorează, în speranța că vor găsi o ieșire, ori au găsit o ieșire și le e prea frică să se întoarcă după noi. În ambele cazuri, nu câștigăm nimic dacă stăm aici. Haideți să mergem încotro au mers ei, ghidându-ne după semnele lor, cât mai avem lumină să le vedem. Fie vom găsi calea de ieșire pe care au găsit-o și ei, fie vom muri împreună.

Am luat cu noi fiecare așchie de lemn. Cei mai nesăbuiți dintre noi au luat obiecte de preț, să le ducă afară. Nimeni nu le-a reproșat nimic, deși mulți le-au întâmpinat lăcomia cu un râs amar. Retyo l-a ridicat pe Carlmin în brațe, fără un cuvânt. M-a mișcat faptul că fiul meu era atât de prețios pentru el. La drept vorbind, eram atât de slăbită de foame, încât nu știu dacă mi-aș fi putut purta fiul în brațe. Ceea ce știu e că nu l-aș fi lăsat aici. Tremartin l-a luat pe Olpey, atârnat peste umerii lui. Băiatul era moale ca un înecat. Înecat în artă, mi-am spus. Înecat în amintirile orașului.

Cât despre cele două fiice ale Chelliei, Piet se agăța încă de starea de trezie. Se împleticea jalnic lângă mama ei. Un tânăr pe nume Sterren s-a oferit s-o ducă pe Likea în brațe. Chellia a fost atât de recunoscătoare, încât a plâns.

Și, astfel, am pornit cu greu. Aveam o singură torță să ne călăuzească și una să încheie procesiunea noastră, astfel ca nimeni să nu cadă în plasa ademenitoare a orașului și să rămână în urmă. Eu mergeam în mijlocul grupului și întunericul părea să-mi hărțuiască simțurile. Sunt puține de spus despre acel drum nesfârșit. Nu am făcut niciun popas, căci focul mistuia torțele cu o viteză alarmantă. Eram înconjurată de întuneric, umezeală și mârâitul oamenilor flămânzi, însetați și istoviți, și iar întuneric. Nu puteam să văd cu adevărat sălile prin care treceam, doar pata de lumină pe care o urmăream. Bucată cu bucată, am cedat toată povara mea de lemne purtătorilor noștri de torțe. Când am păsit înainte ca să predau ultima mea torță, am văzut că zidurile erau din piatră neagră și lucioasă, străbătute de nervuri argintii. Erau minuțios decorate cu siluete de oameni, înveșmântate într-un fel de metal strălucitor. Curioasă, am întins mâna să ating una. Nici măcar nu mi-am dar seama că Retyo era lângă mine. Mi-a prins încheietura înainte să apuc să ating silueta.

— Nu! m-a prevenit el. Am atins una odată. Îți sar în minte, dacă le atingi. Nu!

Am urmărit semnele lăsate de echipa de căutători care nu revenise. Însemnaseră culoarele înfundate și desenaseră săgeți pe măsură ce au înaintat, așa că ne-am continuat drumul, speriați. Apoi, spre oroarea noastră, i-am ajuns din urmă.

Erau îngrămădiți în mijlocul unui coridor. Cu torțele stinse, se opriseră aici, paralizați de acest întuneric absolut, incapabili să meargă mai departe ori să se întoarcă la noi. Unii au rămas într-o stare de apatie. Alții au scâncit de bucurie când ne-au văzut și s-au adunat în jurul torței, de parcă lumina i-ar fi umplut din nou de viață.

— Aţi găsit vreo ieşire? ne-au întrebat, ca şi cum ar fi uitat că ei erau căutătorii.

Când, în cele din urmă, au înţeles că fuseseră ultima noastră speranţă, viaţa s-a scurs parcă din ei.

— Coridorul acesta continuă la nesfârşit, au spus. Dar încă n-am găsit niciun loc unde urcă. Încăperile în care am reuşit să intrăm n-au ferestre. Credem că această parte a oraşului a fost dintotdeauna sub pământ.

Cumplite cuvinte. Inutil să zăbovim asupra lor.

Şi, astfel, am pornit împreună mai departe. Am întâlnit câteva intersecţii şi de fiecare dată ne-am făcut alegerea aproape la întâmplare. Nu mai aveam torţe destule ca să explorăm toate posibilităţile. La fiecare intersecţie, cei aflaţi în fruntea grupului discutau şi apoi hotărau. Iar noi îi urmam, dar trebuia să ne întrebăm de fiecare dată dacă am făcut o greşeală fatală. Oare ne îndepărtam de galeria care ne-ar fi dus la lumină şi aer? Am renunţat la torţa de la capătul procesiunii, dar oamenii trebuiau să se ţină de mână şi să stea unul în spatele celuilalt. Chiar şi aşa, mult prea curând am rămas doar cu trei torţe, apoi cu două. Când a fost aprinsă ultima torţă, o femeie a început să bocească. Nu ardea bine sau poate spaima de întuneric era atât de mare în noi, încât nicio lumină nu ne-ar fi părut suficientă. Ştiu că ne-am strâns mai aproape în jurul purtătorului torţei. Coridorul se lărgise şi tavanul se îndepărtase. Din când în când, lumina torţei prindea o siluetă argintie sau o vână de mineral argintiu în zidul negru şi lucios, şi îmi clipea ademenitor. Continuam să înaintăm disperaţi, înfometaţi, însetaţi şi din ce în ce mai obosiţi. Nu mergeam repede, dar, pe de altă parte, nu ştiam dacă aveam altă destinaţie decât moartea.

Spiritele pierdute ale oraşului mă atrăgeau spre ele. Tentaţia de a renunţa la viaţa mea firavă şi de a mă cufunda în amintirea ademenitoare a oraşului era din ce în ce mai puternică. Frânturi din muzica lor, conversaţii auzite ca un murmur îndepărtat, chiar — mi se părea — adieri de parfumuri stranii,

toate mă asaltau și mă ademeneau. Oare nu tocmai asta îmi spusese Jathan mereu? Că dacă nu îmi iau viața în stăpânire, mă voi cufunda în arta mea, care apoi mă va devora? Dar era atât de greu să mă opun. Trăgea de mine ca un cârlig în buza unui pește. Știa că m-a prins, dar aștepta întunericul ca să mă soarbă totul.

Forța se micșora cu fiecare pas pe care îl făceam. Fiecare pas pe care îl făceam putea fi încă un pas în direcția greșită. Culoarul se lărgise în jurul nostru și ne aflam într-o sală. Nu mai vedeam scânteietoarele ziduri negre, dar le simțeam dominându-mi gândurile. Am trecut pe lângă o fântână flanchează de bănci de piatră. Am căutat în zadar cu privirea ceva care ar putea întreține focul. Aici, acești oameni din vechime construiseră pentru eternitate din piatră, metal și argilă arsă. Știam că aceste încăperi erau depozitarele a tot ceea ce fuseseră ei. Crezuseră că vor locui veșnic aici, că apele fântânii și spiralele de lumină vor dansa mereu la atingerea lor. Știam asta la fel de limpede cum îmi știam numele. Ca și mine, crezuseră prosteşte că vor trăi etern prin arta lor. Acum, era singura parte din ei care supraviețuia.

Și, în acel moment, am știut ce decizie am de luat. Mi-a apărut în minte atât de clar, încât nu sunt sigură că a fost doar a mea. Să fi întins mâna vreo artistă moartă de mult, trăgându-mă de mânecă și cerând să fie auzită și văzută pentru ultima oară, înainte ca noi să ne prăbușim în bezna și tăcerea care mistuise orașul ei?

Am atins brațul lui Retyo:

— Acum mă duc la zid, am spus simplu.

A știut imediat ce vreau să zic.

— Vrei să ne părăsești? m-a întrebat cu tristețe. Nu doar pe mine, dar pe micul Carlmin? Vrei să te îneci în vise și să mă lași să înfrunt moartea de unul singur?

M-am ridicat pe vârfuri ca să-i sărut obrazul țepos și ca să-mi lipesc iute buzele de capul pufos al fiului meu.

— N-o să mă înec, i-am promis.

Dintr-o dată mi se părea atât de simplu:

— Știu cum să înot în apele acelea. Am înotat în ele de când m-am născut și, ca un pește, le voi urma în sus, spre izvor. Și tu mă vei urma pe mine. Voi toți.

— Carillion, nu înțeleg. Ești nebună?

— Nu. Dar nu pot să-ți explic. Urmează-mă doar și ai încredere în mine, așa cum te-am urmat eu când am pășit pe creanga copacului. Voi testa drumul. Nu te voi lăsa să cazi.

Apoi am făcut cel mai scandalos lucru pe care îl făcusem în viața mea. Mi-am ridicat fustele, zdrențuite până peste gambe, le-am smuls din cordonul meu pătat și am rămas doar în pantaloni. Am legat fustele și le-am vârât în mâinile lui Retyo, care mă privea șocat. În jurul nostru, alții își întreruseseră drumul greoi prin întuneric, ca să-mi privească spectacolul ciudat.

— Folosește-le pentru torță, câte o bucată, s-o țină aprinsă. Și urmează-mă.

— O să umbli pe jumătate goală în fața tuturor? m-a întrebat el îngrozit, de parcă ar fi avut cine știe ce importanță.

N-am putut să nu zâmbesc.

— Cât timp vor arde fustele mele, nimeni nu va observa goliciunea celei care s-a dezbrăcat ca să le dea lumină. Iar după ce vor arde, vom fi cu toții ascunși în beznă. Întocmai ca arta acestor oameni.

Apoi am plecat de lângă el, în bezna lacomă care ne înconjura. Retyo i-a strigat purtătorului torței să se oprească, iar pe alții i-am auzit spunând că am înnebunit. Dar eu simțeam că mă aruncasem în sfârșit în apele râului după care fusesem însetată toată viața. M-am dus la zidul orașului de bunăvoie și, în timp ce mă apropiam, mi-am deschis mintea și inima către arta oamenilor care au locuit acolo, pentru ca atunci când voi atinge piatra rece, să mă plimb deja printre ei, ascultându-le flecăreala și muzicienii de stradă și târguielile.

Era o piață. Când am atins piatra, totul a prins viață, zgomotos. Dintr-odată mintea mea a perceput lumină acolo unde ochii mei închiși n-o văzuseră. Am simțit mirosul peștelui de mâncărit pe micile mangaluri fumegânde și am văzut frigăruile de fructe cu miere picurând pe tava unui vânzător ambulant. Ceaunele glazurate fumegau pe un mangal scund. Copii fugeau unul după altul pe lângă mine. Oameni se plimbau pe străzi, etalând veșminte sclipitoare care își unduiau culorile la fiecare pas. Și ce oameni, oameni pe măsura unui oraș atât de grandios! Unii ar fi putut să fie jamaillieni, dar printre ei se mișcau alții, înalți și supli, cu solzi ca de pește sau cu pielea arămie ca metalul lustruit. Ochii le sclipeau și ei, argintii, arămii și aurii. Oamenii de rând le făceau loc să treacă acestor personaje solemne, mai degrabă cu bucurie decât cu un respect rece. Negustorii ieșeau din dughenele lor să le ofere ce aveau mai bun, iar copiii se uitau cu gura căscată pe după pantalonii mamelor lor, să vadă capetele încoronate trecând. Căci sunt sigură că asta erau.

Cu un efort, mi-am întors ochii și gândurile de la acest spectacol grandios. Am încercat să-mi amintesc cine și unde eram cu adevărat. Mi i-am readus în minte pe Carlmin și Retyo. Apoi am privit cu atenție împrejur. Sus și Cer, mi-am spus. Sus și Cer, la aer. Cer albastru. Copaci.

Atingând ușor zidul cu degetele, am înaintat.

Arta înseamnă cufundare, iar arta veritabilă e cufundare totală. Retyo avea dreptate. Arta încerca să mă înece. Dar Carlmin avea și el dreptate. Arta nu caută să te înece cu intenție rele, îți cere doar să te cufunzi în ea. Iar eu eram o artistă și practicam acea magie. Eram obișnuită să-mi țin capul deasupra apei, chiar și în curentul cel mai puternic și mai iute.

Chiar și așa, tot ce-am putut să fac a fost să mă agăț de cele două cuvinte: Sus și Cer. Nu-mi dădeam seama dacă tovarășii mei mă urmau sau dacă mă lăsaseră pradă nebuniei mele. Dar Retyo n-ar fi făcut asta. Eram sigură că venea în spatele meu,

aducându-mi fiul cu el. Apoi, o clipă mai târziu, efortul de a-mi aminti numele lor a devenit prea mare. Asemenea nume și asemenea oameni nu existaseră niciodată în acest oraș, iar acum eu eram o cetățeană a orașului.

Am străbătut piața lui aglomerată cu pași mari. În jurul meu, oamenii vindeau și cumpărau mărfuri exotice și fascinante. Culorile, sunetele, până și mirosurile mă ispiteau să zăbovesc, dar mă agățam de cuvintele Sus și Cer.

Aceștia nu erau oameni care prețuiau lumea exterioară. Își construiseră o vizuină, în mare parte sub pământ, luminoasă și caldă, curată și ferită de vânt, furtună ori ploi. Aduseseră înăuntru lucruri din natură care le plăceau, pomi înfloriți și păsări cântătoare în colivii și mici șopârle sclipitoare ponite de tufe în ghivece. Peștii săltau și zburdau în fântâni, dar niciun câine nu alerga și nu lătra, nicio pasăre nu zbura în aer. Nimic care ar fi putut crea dezordine nu era îngăduit. Totul era ordonat și controlat, cu excepția oamenilor înzorzonați care strigau, râdeau și fluierau pe străzile lor dichisite.

Sus și Cer, le-am spus. Nu m-au auzit, desigur. Conversația lor zumzăia în jurul meu fără sens și, chiar după ce am început să-i înțeleg, lucrurile despre care vorbeau nu mă interesau. Ce importanță aveau pentru mine politica unei regine moarte de o mie de ani, căsătoriile mondene și afacerile clandestine despre care se clevetea zgomotos? Sus și Cer, mi-am șoptit. Și, încetul cu încetul, amintirile pe care le căutam au început să curgă spre mine. Fiindcă mai erau și alții în oraș, pentru care arta era Sus și Cer. Era un turn, un observator. Se înălța deasupra aburilor râului în nopțile cețoase și acolo bărbații învățați și femeile puteau să cerceteze stelele și să prevadă ce efect ar putea avea ele asupra muritorilor. M-am concentrat asupra turnului și curând mi-am „amintit" unde se afla. Sa ne-a binecuvântat pe toți, căci turnul nu era departe de piață.

O dată m-am poticnit pentru că, deși ochii îmi spuneau că drumul din fața mea e neted și bine luminat, mâinile mele

băjbâitoare au găsit un morman rece de pietre căzute și pământ din care se prelingea apă. Un bărbat mi-a strigat în ureche și m-a apucat de mâini. Ca prin ceață, mi-am amintit cealaltă viață a mea. Ce straniu să deschid ochii și să văd întuneric și să simt cum Retyo îmi strânge mâinile într-ale lui. În jurul meu, în beznă, am auzit oameni plângând sau murmurând disperați ca au urmat către moarte o visătoare. Nu vedeam nimic. Bezna era absolută. Nu știam cât timp trecuse, dar dintr-o dată am simțit o sete care aproape mă sufoca. Mâna lui Retyo continua să mă țină și am fost conștientă atunci de lanțul lung oameni care, mână în mână, mă urmau cu încredere.

Le-am strigat cu glas răgușit:

— Nu renunțați. Știu drumul. Îl știu. Urmați-mă.

Mai târziu, Retyo mi-a spus că vorbele mele au fost într-o limbă pe care n-o mai auzise vreodată, dar că strigătul meu încurajator i-a convins. Am închis ochii și din nou orașul mișuna de viață în jurul meu. Un alt drum, trebuie să fie un alt drum către observator. M-am întors pe coridoarele aglomerate, dar acum, când treceam pe lângă ele, fântânile arteziene mă inundau cu apa lor din amintire. În aer stăruiau amintirile ispitoare ale unor mirosuri de mâncare și simțeam cum mi se strânge stomacul de foame. Dar Sus și Cer erau cuvintele mele și am mers înainte, deși mi-am dat seama că devenise un chin să mi mișc trupul. În alt loc, limba îmi era uscată, stomacul, un ghem de durere. Dar aici, mă mișcam împreună cu orașul, cufundată în el. Acum înțelegeam cuvintele care pluteau pe lângă mine. Simțeam miros de mâncăruri cunoscute, chiar știam toate cuvintele cântecelor pe care le cântau menestrelii pe la colțuri. Eram acasă și, în timp ce orașul curgea prin mine ca artă, eram acasă într-un sens mai profund decât fusesem vreodată în Jamaillia.

Am găsit cealaltă scară care ducea către observator, scara din spate pentru servitori și oamenii care făceau curățenie. Pe scări în sus, oameni simpli duceau divane și tăvi cu pahare

de vin pentru nobilii care doreau să stea întinși și să se uite la stele. Era o ușă modestă de lemn. A sărit în lături când am împins-o. Am auzit un suspin înăbușit în spatele meu și apoi strigăte de slavă care m-au făcut să deschid ochii.

Lumina zilei, plăpândă și șovăitoare, s-a strecurat spre noi. Scara șerpuitoare era de lemn și era șubredă, dar am decis să ne încredem în ea.

— Sus și Cer, i-am spus companiei mele când am pus piciorul pe prima treaptă scârțâitoare.

Era un efort să-mi amintesc cuvintele mele prețioase și să le rostesc cu voce tare.

— Sus și Cer.

Și m-au urmat.

În timp ce urcam, lumina venea mai puternică și toți clipeam ca niște cârtițe în acea dulce penumbră. Când, în sfârșit, am ajuns pe podeaua de piatră a camerei de sus, am zâmbit și buzele uscate mi-au crăpat.

Ochiurile groase de sticlă ale ferestrelor observatorului cedaseră, iar prin crăpături se strecuraseră liane iscoditoare care păleau și se scofâlceau pe măsură ce lăsau în urmă lumina zilei. Lumina ce răzbătea prin ferestre era verzuie și murdară, dar era lumină. Lianele au devenit scara noastră către libertate. Mulți dintre noi am plâns cu lacrimi uscate în timp ce făceam acel ultim drum dureros. Ne-am dat de la unul la altul copiii inconștienți și adulții amețiți. Am luat în brațe un Carlmin inert și l-am ridicat în lumină și aer proaspăt.

Flori de ploaie ne așteptau, ca și cum Sa ar fi vrut să știm că voința ei era să supraviețuim aici. Flori destule pentru ca fiecare să ne umezim buzele și să ne revenim. Vântul ni s-a părut rece și am râs veseli când am tremurat sub atingerea lui. Stăteam în vârful observatorului de odinioară și contemplam cu dragoste un ținut pe care îl cunoscusem cândva. Valea mea largă și frumoasă era acum o mlaștină, însă tot a mea era. Turnul care se înălțase atât de falnic deasupra întregii întinderi

era acum doar o movilă, dar în jurul nostru erau rămășițele gârbovite și năpădite de mușchi ale altor construcții, care făceau ca pământul de sub picioarele noastre să fie ferm și uscat. Nu era mai mult de-o *lefră* de teren uscat, și totuși, după lunile petrecute în mlaștină, părea o parcelă uriașă. Din vârful ei, puteam privi peste râul leneș, unde lumina soarelui cădea oblic peste apele lăptoase. Ținutul meu se schimbase, dar tot al meu era.

Toți cei care au părăsit sala dragonului au ieșit la lumină vii și nevătămați. Orașul ne-a înghițit, ne-a făcut să coborâm în măruntaiele lui și ne-a luat în stăpânire, apoi ne-a eliberat, schimbați, în acest loc mai îndurător. Aici, datorită orașului îngropat sub noi, terenul e mai ferm. În apropiere sunt copaci uriași, cu crengi solide, în care putem construi o nouă platformă. Se găsește chiar și hrană aici, din abundență, după criteriile Tărâmului Ploilor Sălbatice. Un fel de viță cățărătoare împodobește trunchiurile copacilor, încărcată de fructe cărnoase. Îmi amintesc aceleași fructe vândute în tarabele din orașul meu. Ne vor hrăni. Deocamdată, avem tot ce ne trebuie ca să supraviețuim acestei nopți. Mâine va fi timp destul să ne gândim la toate celelalte.

Ziua a șaptea a Luminii și a Aerului

Anul întâi al Tărâmului Ploilor Sălbatice

A durat șase zile întregi ca să călătorim în josul râului către tabăra noastră de la început. Timpul petrecut în aer liber și lumină ne-a ajutat aproape pe toți să ne revenim, deși toți copiii sunt parcă mai placizi ca înainte. Și nu cred că sunt singura care trăiește vise însuflețite ale vieții din oraș. Acum le întâmpin cu bucurie. Ținutul de aici s-a schimbat enorm din vremurile orașului. Cândva, totul a fost un teren solid, iar râul, o panglică strălucitoare de argint. Pământul era agitat și

în acele vremuri, iar râul curgea uneori lăptos și acid. Acum copacii au luat în stăpânire pajiștile și câmpurile cultivate, însă recunosc, totuși, unele trăsături ale peisajului. Și mai recunosc arborii buni pentru lemn de construcție, din care frunze se prepară un ceai plăcut și înviorător, ce rădăcini pot fi transformate și în hârtie și în stofă, când le bați până separi firele de pastă, și, oho, atât de multe alte lucruri! Vom supraviețui aici. Nu va fi o viață luxoasă, nici ușoară, dar, dacă acceptăm ceea ce ne oferă pământul, poate fi de-ajuns.

Și asta e bine. Mi-am găsit orașul din copac aproape pustiu. După dezastrul care ne-a izolat în oraș, majoritatea celor de aici ne-au crezut pierduți și au fugit. Din toate comorile pe care le adunaseră și le așezaseră în mormane pe platformă, n-au luat aproape nimic. Doar câțiva oameni au mai rămas. Marthi, soțul și fiul ei se numără printre aceștia. Marthi a plâns de bucurie la întoarcerea mea.

Când mi-am exprimat furia că ceilalți au plecat fără ea, mi-a spus, foarte serioasă, că promiseseră să trimită înapoi ajutoare și că era sigură că se vor ține de cuvânt, căci comoara lor e încă aici.

Cât despre mine, eu mi-am găsit comoara. Petrus rămăsese aici, până la urmă. Jathan, cu inima lui de piatră, plecase fără el când, în ultimul moment, băiatul s-a răzgândit și a declarat că vrea să aștepte aici întoarcerea mamei sale. Mă bucur că nu m-a așteptat în zadar.

Am fost șocată că Marthi și soțul ei au rămas, până când mi-a așezat în brațe motivul ei. I s-a născut copilul și, de dragul lui, vor locui aici. E un omuleț mlădios și plin de viață, dar are solzi ca de șarpe. În Jamaillia, ar fi un monstru. Tărâmul Ploilor Sălbatice e locul care îi aparține.

După cum ne aparține acum nouă, tuturor.

Cred că am fost la fel de șocată de transformările prin care a trecut Marthi, cum a fost ea de transformările mele. În jurul gâtului și la încheieturi, unde purtase bijuteriile aduse din

oraș, avea acum mici umflături. Când s-a uitat lung la mine, am crezut că vede cât de mult îmi schimbaseră sufletul amintirile orașului. În realitate, solzii pufoși care începeau să-mi crească pe pleoape și în jurul buzelor erau cei care îi atrăseseră privirea. Nu am oglindă, așa că nu pot spune cât de pronunțați sunt. Și am doar cuvântul lui Retyo că linia de solzi sângerii ce îmi coboară pe șira spinării e mai degrabă atrăgătoare decât respingătoare.

Văd solzii care au început să apară pe copiii noștri și, sincer să fiu, nu-i găsesc dezgustători. Aproape toți cei care am coborât în măruntaiele orașului purtăm semnele lui, fie o privire în spatele ochilor, fie o linie delicată de solzi sau poate o dară de carne întărită de-a lungul maxilarului. Tărâmul Ploilor Sălbatice ne-a însemnat pe toți ca fiind ai lui și ne primește cu brațele deschise acasă.

Traducerea: Laura Bocăncios

ELIBERAREA

URSULA K. LE GUIN

Ursula K. Le Guin este autoarea unui număr extrem de mare de scrieri SF și fantasy excelente, ca *Mâna stângă a întunericului*[3], *Sfâșierea cerului*[4], *Deposedații*[5] și *Un vrăjitor din Terramare* (și celelalte romane din ciclul *Terramare*). Pentru întreaga ei activitate, organizația SFWA a desemnat-o Grand Master și este deținătoarea a cinci premii Hugo, șase Nebula, două Word Fantasy și douăzeci Locus. Se numără printre scriitorii care au câștigat Newbery Honor, National Book Award și premiul PEN/Malamud, iar Biblioteca Congresului a declarat-o o legendă vie.

Unde se afla? Podeaua era tare și slinoasă, aerul, întunecat și duhnitor, și nu mai exista nimic altceva. În afară de o durere de cap. Zăcând pe podeaua rece și umedă, Festin gemu, apoi rosti:

— Baghetă!

Când bagheta lui de vrăjitor, făurită din lemn de arin, nu-i ajunse în mână, știu că era în pericol. Cu ea ar fi făcut lumina potrivită, dar, fiindcă îi lipsea, se săltă în capul oaselor, pocni din degete și, murmurând un Cuvânt anume, scoase o scânteie. Din aceasta țâșni o flăcăruie fantomatică, albastră, care se răsuci abia vizibil în aer, sfârâind.

— Sus, spuse și ghemul de foc se înălță, legănându-se, până ce ajunse să lumineze o trapă bolită, aflată foarte sus, atât de sus, încât Festin, proiectându-se pentru o clipă între flăcări,

3 Ed. Nemira, mai multe ediții. (*N.t.*)
4 Ed. Trei, 2013. (*N.t.*)
5 Ed. Nemira, mai multe ediții. (*N.t.*)

își zări propria față, la câteva staturi bune de om dedesubt, ca pe un punct palid în întuneric. Lumina nu arunca reflexii pe pereții umezi; cineva îi întreținuse în noapte, printr-o vrajă. Își adună gândurile și zise:

— Gata.

Globul pieri. Rămase în întuneric, trosnindu-și degetele.

Era pesemne o vrajă mai puternică decât ale lui, aruncată asupră-i din spate, luându-l prin surprindere. Ultimul lucru de care-și aducea aminte era că se plimbase pe înserate prin pădurea lui, vorbind cu copacii. În ultima parte a acelor ani singuratici de la mijlocul vieții sale, fusese împovărat cu un sentiment al puterii irosite, necheltuite, așa că, trebuind să învețe ce era răbdarea, părăsise satele și se dusese să stea de vorbă cu arborii, și mai ales cu stejarii, cu castanii și cu arinii cenușii, ale căror rădăcini se află într-o comunicare profundă cu apele curgătoare. Trecuseră șase luni de când nu mai schimbase niciun cuvânt cu vreo ființă omenească. Fusese ocupat cu lucruri esențiale, nu făcuse nicio vrajă și nu supărase pe nimeni. Așa că de ce să-și fi aruncat altcineva vrăjile asupra lui, de ce să-l fi închis în puțul ăla împuțit?

— Cine? întrebă zidurile, pe care prinse să se adune încet un nume, prelingându-se apoi către el, ca o picătură neagră, vâscoasă, ca o sudoare izvorâtă din pori de piatră și din spori de ciuperci: „Voll".

Pentru o clipă, Festin simți că era el însuși scăldat într-o transpirație rece.

Trecuse mult timp de când auzise pentru prima oară de Voll Necruțătorul, despre care se spunea că ar fi fost mai mult decât un vrăjitor și mai puțin decât un om. Acesta străbătea întinderea de Afară trecând din insulă în insulă, preschimbând truda Celor Vechi în ruine, înrobind oamenii, tăind pădurile, distrugând ogoarele și închizând în morminte din adâncul pământului orice vrăjitor sau Mag care încerca să-l înfrunte.

Refugiații din insulele distruse spuneau întotdeauna aceeași poveste, istoriseau că venea noaptea, pe o rafală de vânt întunecat dinspre mare. Sclavii lui îl urmau în corăbii; aceștia fuseseră văzuți. Dar niciunul dintre ei nu-l văzuse vreodată pe Voll... Oameni răi și creaturi răuvoitoare se găseau din belșug pe insule, și Festin, un vrăjitor tânăr, absorbit de propria sa instruire, nu dăduse prea mare atenție acestor povești despre Voll Necruțătorul. „Pot să apăr insula asta", se gândise, cunoscându-și puterea încă nepusă la încercare, și se întorsese la stejarii și la arinii lui, la foșnetul vântului printre frunze, la ritmul creșterii din trunchiurile lor rotunde, din ramuri și rămurele, la savoarea luminii soarelui de pe frunze sau la pânza de apă subpământeană întunecoasă din jurul rădăcinilor... Unde erau ei acum, unde erau copacii, bătrânii lui tovarăși? Oare Voll distrusese pădurea?

În sfârșit treaz și în picioare, Festin făcu două mișcări largi cu brațele înțepenite, strigând un nume care ar fi trebuit să spulbere orice lacăt și să spargă orice ușă făurită de o mână omenească. Dar acei pereți îmbibați cu noapte și cu numele ziditorului lor nu se sinchiseau, nu auzeau. Ecoul aduse înapoi cuvântul, care tună în urechile lui Festin cu atâta putere, încât el căzu în genunchi, ascunzându-și capul sub brațe până când se stinseră ultimele răsunete, pierzându-se în bolta de deasupra lui. Pe urmă, încă zdruncinat de rezultatul nedorit al încercării sale, se așeză în capul oaselor și căzu pe gânduri.

Aveau dreptate: Voll era puternic. Acolo, pe propriul pământ, în acea temniță subterană construită prin vrajă, magia lui putea să se opună oricărui atac direct; iar puterea lui Festin fusese înjumătățită prin pierderea baghetei. Dar nici măcar cel care-l întemnițase nu-i putea lua puterile de Ieșire din Sine și Preschimbare, care țineau numai de el însuși. Așa că, după ce-și frecă fruntea chinuită acum de o durere de două ori mai puternică, se transformă. Trupul i se risipi, încet, într-un nor de ceață fină.

Cu mișcări leneșe, norul se înălță de la podea, lăsându-se purtat de curenții de aer în susul pereților murdari, până când găsi, la întâlnirea unuia dintre ei cu bolta, o crăpătură ca un fir de păr. Se prelinse prin ea, picătură cu picătură. Trecuse aproape cu totul de partea cealaltă când un vânt fierbinte, arzător ca suflul unui furnal, îl lovi spulberându-i stropii, uscându-i. Ceața se grăbi să se retragă înapoi, în crăpătura bolții, coborî către podea spiralându-se și recăpătă forma lui Festin, care rămase întins, gâfâind. Pentru vrăjitorii introvertiți, de soiul lui, preschimbarea e o încordare emoțională; iar când i se adaugă șocul înfruntării unei morți inumane, într-o formă falsă, experiența devine oribilă. Festin zăcu o vreme, abia mai izbutind să respire. Și era furios pe el însuși. La urma urmelor, încercarea de evadare în chip de ceață fusese destul de prostească. Orice neghiob cunoștea trucul. Probabil că Volt lăsase vântul fierbinte în așteptare. Festin se adună într-un mic fulger negru, zbură către tavan, se retransformă într-un curent firav de aer limpede și se strecură prin crăpătură.

De data asta reuși să treacă și plutea pe coridorul în care se pomenise, îndreptându-se spre o fereastră, când o senzație ciudată de pericol îl făcu să se adune laolaltă, luând cea mai mică formă bine închegată care-i veni în minte — a unui inel de aur. Era oricum bine. Suflul înghețat al uraganului care ar fi spulberat forma lui de pală de vânt, preschimbând-o într-un haos din care nu s-ar mai fi putut reface, sub chipul inelului abia dacă-l înfrigură ușor. După trecerea furtunii, rămase pe pardoseala de marmură, întrebându-se în ce să se transforme ca să iasă pe fereastră cât mai repede.

Prea târziu, începu să se rostogolească. Un trol uriaș, cu chipul lipsit de expresie, traversă podeaua cu pași mari, ca un cataclism, se opri, apucă inelul care se rostogolea grăbit și-l ridică în mâna sa imensă, ca un bolovan de calcar. Se îndreptă spre trapă, o deschise trăgând de un mâner de fier și murmurând o vrajă și-l aruncă pe Festin în beznă. El căzu drept către

podeaua de piatră aflată la câteva staturi bune de om mai jos și aterizâ zornăind.

Recăpătându-și adevărata înfățișare, se ridică în capul oaselor, frecându-și cu jale cotul învinețit. De-ajuns cu toate transformările astea pe stomacul gol. Tânjea cu amărăciune după bagheta lui, care i-ar fi putut aduce oricât de multă mâncare. Fără ea, deși putea să-și schimbe forma și să întrebuințeze anumite vrăji și puteri, nu era în stare nici să transforme, nici să cheme la sine vreun obiect material — nici fulgerul, nici măcar un cotlet de miel.

— Răbdare, își spuse și, când își recăpătă răsuflarea, își dizolvă trupul în uleiuri volatile de o nețărmurită delicatețe, devenind aroma unui cotlet de miel în tigaie.

Pluti încă o dată prin crăpătură. Trolul în așteptare adulmecă bănuitor, dar Festin se readunase deja sub forma unui șoim, avântându-se în zbor drept către fereastră. Trolul se întinse după el, îl rată cu câteva palme bune și urlă cu voce aspră:

— Șoimul, prindeți șoimul!

Trecând peste castelul vrăjit și năpustindu-se spre pădurea lui, care se zărea, întunecată, către apus, orbit de strălucirea soarelui și a mării, Festin se lăsă purtat de vânt ca o săgeată. Dar o alta, mai iute, îl găsi. Se prăbuși cu un țipăt. Soarele, apa și turnurile i se învârtejiră în jur și leșină.

Se trezi din nou pe podeaua rece a temniței, cu mâinile, părul și buzele ude de propriul sânge. Săgeata îi lovise aripa trupului de șoim, iar trupul de om o primise în umăr. Zăcând nemișcat, murmură cuvinte magice pentru închiderea rănii. Și putu imediat să se ridice în șezut și să-și aducă aminte o vrajă mai lungă și mai profundă, pentru vindecare. Dar pierduse destul de mult sânge și, odată cu el, putere. Simțea în măduva oaselor un frig pe care nici măcar magia lecuitoare nu putea să-l alunge. În ochi avea o întunecime care rămase chiar și după ce aprinse flăcăruia fantomatică, luminând aerul plin de duhoare: era aceeași pâclă neagră pe care, în timp ce zbura,

o văzuse atârnând deasupra pădurii și a micilor așezări de pe pământul lui.

El trebuia să apere pământul acela.

Nu putea încerca din nou o evadare directă. Era prea slăbit, prea istovit. Încrezându-se prea mult în puterile sale, își pierduse forțele. Indiferent ce formă ar fi luat acum, aceasta i-ar fi văzut pradă aceleiași slăbiciuni, s-ar fi văzut prinsă în cursă.

Tremurând de frig, se ghemui, lăsând globul de flăcări să sfârâie, cu un ultim pufăit de metan — gazul de mlaștină. Mirosul îi aduse sub ochii minții mlaștinile întinse de la marginea pădurii până la mare, iubitele lui mlaștini, unde nu călca picior de om, unde toamna zburau lebedele, planând îndelung, unde, printre bălți încremenite și insule de trestii, curgeau către mare pârâiașe tăcute și repezi. O, să fii un pește în șuvoaiele acelea; sau mai bine mai departe, în susul apei, lângă izvoare, în pădure și sub umbra copacilor, în apa de un maroniu limpede a răstoacei de sub rădăcinile unui arin, odihnindu-te, ascuns...

Asta ținea de marea magie. Festin n-o mai încercase decât așa cum o face orice om aflat în exil sau în primejdie, care tânjește după pământurile și apele de pe meleagurile sale, savurând cu jind viziunea pragului casei, a mesei la care mânca, a crengilor de dincolo de fereastra dormitorului. În afară de marii Magi, această vrajă a întoarcerii acasă nu-i reușea nimănui, nu și altfel decât în vise. Dar Festin, cu frigul furișându-i-se din măduva oaselor în nervi și în vene, se ridică în picioare între pereții negri, își adună voința până când ajunse să i strălucească precum o lumânare în întunecimea cărnii și începu să lucreze la măreața și tăcuta vrajă.

Zidurile dispăruseră. El era în pământ, cu stâncile și vinele de granit drept oase, cu apa din adânc drept sânge, cu toate rădăcinile drept nervi. Ca un vierme orb, străbătu lutul, mergând către apus, cu beznă înainte și cu beznă în urmă. Pe urmă, brusc, răceala i se revărsă peste spate și peste pântec,

o dezmierdare vioaie, irezistibilă, neobosită. Din lateral veni gustul apei, îi simți curgerea; și, cu ochi fără pleoape, văzu în fața lui adâncimea gârlei dintre rădăcinile imense ale unui arin. Se repezi înainte, argintiu, intrând în umbră. Se eliberase. Era acasă.

Șuvoiul se prelingea la nesfârșit din izvorul său limpede. Festin se întinse pe fundul nisipos, lăsând apa curgătoare, mai puternică decât orice vrajă de tămăduire, să-i aline rana, în vreme ce răceala ei îndepărta frigul sumbru care-i intrase în trup. Dar, în timp ce se odihnea, simți și auzi în pământ zdruncinături și tropăituri. Cine umbla prin pădurea lui? Prea ostenit ca să-și mai schimbe forma, își ascunse trupul de păstrăv lucitor sub rădăcina arcuită a arinului și aștepta.

Degete uriașe, cenușii, bâjbâiră prin apă, învârtejind nisipul. În semiîntunericul de deasupra gârlei, fețe neclare și ochi goi prinseră contur, dispărură și reapărură. Năvoade și mâini căutară pe dibuite, îl scăpară, îl scăpară încă o dată, apoi îl prinseră și îi săltară în aer trupul care se zvârcolea. Festin se strădui zadarnic să-și recapete vechea înfățișare: propria lui vrajă de întoarcere acasă îl încătușase. Se zbătu în plasa de pește, cu răsuflarea tăiată în aerul uscat, strălucitor, cumplit, sufocându-se. Agonia continuă și dincolo de ea nu mai știu nimic.

După o vreme îndelungată redeveni, încetul cu încetul, conștient că avea din nou formă umană. Pe gât i se turna cu forța un lichid usturător, acru. După un alt timp, se pomeni întins cu fața în jos pe podeaua rece a criptei. Se afla iarăși în puterea dușmanului. Și, cu toate că se simțea din nou în stare să respire, moartea nu-i era prea departe.

Frigul îl cuprinsese acum cu totul; iar trolii, slugile lui Voll, îi striviseră probabil trupul fragil, de păstrăv, fiindcă durerea îi înjunghia coșul pieptului și un antebraț la fiecare mișcare. Zăcea pe fundul puțului nopții, zdrobit, fără putere. În el nu mai era destulă forță ca să-și schimbe forma, nu mai exista nicio cale de scăpare, în afară de una.

Zăcând așa, neclintit, aproape dincolo de durere, dar fără să se fi desprins cu desăvârșire de atingerea ei, Festin se întrebă: De ce nu m-a ucis? De ce mă ține aici, viu?

De ce nu e văzut niciodată? Cu ce ochi poate fi zărit, pe ce pământ umblă?

Se teme de mine, deși nu mi-a mai rămas niciun strop de vlagă.

Se spune că toți vrăjitorii și toți bărbații cu putere pe care i-a învins vieţuiesc în morminte sigilate, ca ăsta, că trăiesc, an după an, încercând să se elibereze...

Dar dacă unul se hotărăște să nu mai trăiască?

Și el se hotărî. Dacă mă înșel, lumea o să mă creadă laș, își spuse, în ultimul gând. Dar nu zăbovi asupra lui. Întorcându-și capul ușor într-o parte, închise ochii, trase pentru ultima oară aer în adâncul pieptului și șopti cuvântul de dezlegare, cel care nu se rostește decât o singură dată.

Nu se petrecu nicio transformare. Rămase același. Trupul lui, brațele și picioarele lungi, mâinile iscusite, ochii, cărora le plăcuse să privească arbori și ape curgătoare, zăceau fără să se fi schimbat, doar că erau neclintite, perfect neclintite, și le umpluse frigul. Dar zidurile dispăruseră. Hrubele construite prin magie nu mai erau, nu mai erau nici odăi, nici turnuri; și nici pădurea, nici marea, nici cerul serii. Toate pieriseră și Festin coborî încet îndepărtata pantă a dealului existenței, sub stele noi.

În viață avusese o mare putere, așa că aici nu uită. Ca o flacără de lumânare, străbătu întunericul către un loc mai larg. Și, amintindu-și, strigă numele dușmanului său:

— Voll!

Chemat și nefiind în stare să se opună, Voll veni către el, o formă masivă, palidă în lumina stelelor. Festin se apropie și celălalt se chirci și țipă, de parcă s-ar fi ars. Festin îl urmări când o luă la fugă, ținându-se aproape. Străbătură un drum lung, trecând peste valuri de lavă întărită, revărsată de marii

vulcani stinși ce-și înălțau conurile către stele fără nume, traversând creste de dealuri cufundate în tăcere, străbătând văi cu iarbă neagră, pitică, mergând pe lângă orașe sau pe străzile lor neluminate, printre case cu ferestre de dincolo de care nu privea nimeni. Stelele atârnau în văzduh; niciuna nu apunea, niciuna nu răsărea. În locul acela nu se schimba nimic. N-avea să vină nicio zi. Dar ei mergeau mai departe, Festin împingându-l mereu pe celălalt înaintea lui, până când ajunseră într-un loc pe unde cândva, cu foarte mult timp în urmă, cursese un râu. În albia secată, printre bolovani, zăcea un cadavru: trupul unui om bătrân, gol, cu ochii plictisiți holbându-se la stelele care nu știu nimic despre moarte.

— Intră în el, spuse Festin.

Voll-umbra scânci, dar el veni mai aproape. Voll se retrase tremurând, se gârbovi și intră în gura deschisă a propriului său trup fără viață.

Leșul dispăru imediat. Fără să poarte nicio urmă, neprihăniți, bolovanii uscați luceau în lumina stelelor. Festin rămase o vreme nemișcat, apoi se așeză încet să se odihnească printre pietrele uriașe. Să se odihnească, nu să doarmă, fiindcă trebuia să facă de pază până când trupul lui Voll, trimis înapoi, în mormântul său, avea să se întoarcă în țărână, cu toată puterea răului dispărută, să fie spulberat de vânt și dus de apa ploilor către mare. Trebuia să păzească locul acela, prin care moartea găsise cândva o cale înapoi, către celălalt tărâm. Acum, răbdător, de o răbdare fără margini, Festin așteptă printre pietrele peste care n-avea să mai curgă niciun râu, niciodată, în inima unei țări fără niciun țărm de mare. Stelele stăteau deasupra lui neclintite și, privindu-le, începu, încet, foarte încet, să uite glasul pâraielor și ropotul ploii pe frunzele din pădurea vieții.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

OMUL DIN FLĂCĂRI

TAD WILLIAMS

Tad Williams este autorul seriilor de succes *Memory, Sorrow & Thorn, Otherland* și *Shadowmarch*. A scris și multe alte romane, precum *Tailchaser's Song, The War of the Flowers* și *The Dragons of Ordinary Farm* — acesta în colaborare cu soția sa, Deborah Beale. Proza sa scurtă a apărut în publicații precum *Weird Tales, The Magazine of Fantasy & Science Fiction* și în antologiile *Legends* și *Legends II*. O culegere de povestiri, *Rite*, a fost publicată în anul 2006. Cu miniseria *The Next* a început o colaborare cu D.C. Comics, continuată cu un scenariu pentru *Aquaman*.

După ani și ani, încă mă trezesc în cea mai întunecată parte a nopții cu figura lui torturată în fața mea. Și de fiecare dată, în aceste vise îngrozitoare, sunt incapabilă să-i alin suferința.

Voi spune povestea, așadar, cu speranța că ultimele fantome pot fi trimise să-și găsească odihna, dacă un asemenea lucru este posibil aici, unde sunt mai multe fantome decât ființe vii. Dar va trebui să fiți cu băgare de seamă — aceasta e o istorisire pe care povestitoarea însăși n-o înțelege pe deplin.

Am să vă povestesc despre lordul Sulis, faimosul meu tată vitreg.

Am să vă povestesc ce mi-a prezis vrăjitoarea.

Am să vă povestesc despre iubirea pe care am avut-o și pe care am pierdut-o.

Am să vă povestesc despre noaptea în care am văzut omul din flăcări.

Tellarin îmi aducea lucruri mărunte, dar pentru mine nu erau mărunte. Iubitul meu îmi aducea dulciuri și râdea când mă vedea mâncându-le cu atâta lăcomie.

— Ah, mică Breda, îmi spunea, e straniu și minunat ca un simplu soldat să trebuiască să fure smochine cu miere pentru fiica unui rege.

Și apoi mă săruta, își lipea fața aspră de a mea și mă săruta, iar sărutul lui era mai dulce decât orice smochină pe care a făcut-o Atotputernicul vreodată.

Dar Sulis nu era cu adevărat un rege, după cum nu eram nici eu fiica lui adevărată.

Tellarin nu se înșela în toate privințele. Bucuria pe care o simțeam când îmi vedeam oșteanul ori îl auzeam fluierând sub fereastra mea era într-adevăr stranie și minunată.

Adevăratul meu tată, bărbatul din a cărui sămânță am fost zămislită, a murit în apele reci ale Lacului Regelui, pe când eram foarte mică. Tovarășii lui povestiseră că o știucă uriașă s-a prins în plase și l-a tras pe tatăl meu, Ricwald, spre moarte, dar lumea șușotea că tocmai tovarășii lui l-au ucis, după care i-au legat pietre de trup.

Toată lumea știa că tatăl meu ar fi primit stindardul și sulița de Mare Senior la următoarea întâlnire a seniorilor Oamenilor Lacului. Tatăl și unchiul lui fuseseră amândoi Mari Seniori la vremea lor, așa că unii spuneau că Atotputernicul l-a lovit pe bietul meu tată pentru că o familie nu trebuie să dețină puterea atât de multă vreme. Alții credeau că tovarășii din barcă ai tatălui meu fuseseră pur și simplu cumpărați să-l înece, pentru a satisface ambițiile uneia dintre celelalte familii.

Știu toate astea doar din poveștile mamei mele, Cynethrith. Era tânără când a murit tata și avea doi copii mici: pe mine, de nici cinci ani, și pe fratele meu, Aelfric, cu doi ani mai mare. Împreună, ne-am dus să locuim în casa tatălui tatălui meu, pentru că eram ultimii din linia lui, o viță foarte

renumită printre Oamenii Lacului din Erkynland. Dar nu era o casă veselă. Godric, bunicul meu, fusese la rândul lui Mare Senior — de două ori, cu zece ani înainte ca boala să pună capăt cârmuirii sale, și își pusese mari speranțe că tata îl va urma, însă după moartea acestuia a trebuit să vadă un bărbat din altă familie ales să poarte sulița și stindardul în locul lui. Din momentul acela, tot ce se întâmpla în lume părea doar să-i dovedească bunicului meu că vremurile bune apuseseră pentru Erkynland și Oamenii Lacului.

A murit înainte ca eu să împlinesc șapte ani, dar i-a făcut mamei mele anii aceia, dintre moartea tatălui meu și moartea lui, foarte nefericiți, cu multe critici și reproșuri aspre pe seama felului cum ținea gospodăria și cum ne creștea pe Aelfric și pe mine, singurii copii ai fiului său mort. Bunicul petrecea multă vreme cu Aelfric, încercând să facă din el genul de bărbat care avea să readucă sulița și stindardul în familie, dar fratele meu era mărunțel și sfios — trebuie să fi fost limpede că nu avea să conducă vreodată mai mult decât propria-i casă. Pentru asta, Godric o învinuia pe mama, spunând că-l educase pe băiat muierește.

De mine bunicul era mai puțin interesat. Nu era niciodată crud cu mine, doar hapsân și zgârcit la vorbă, dar era o apariție atât de înfricoșătoare, cu barba-i albă și țepoasă, cu vocea-i hârâită și degetele lipsă, încât nu eram în stare decât să mă feresc de el. Dacă acesta era unul dintre motivele pentru care viața nu-i aducea aproape nicio plăcere, atunci regret asta acum.

În orice caz, viața de văduvă a mamei mele era una tristă și amară. Din stăpână a propriei case și soție a Marelui Conte, devenise acum doar una dintre cele trei fiice adulte din casa unui bătrân ursuz, căci una dintre surorile tatălui meu își pierduse și ea soțul, iar cea mai mică fusese ținută acasă, nemăritată, ca să aibă grijă de tatăl ei decrepit.

Cred că dacă ar fi curtat-o și cel mai umil dintre pescari, mama și-ar fi plecat ochii asupra lui cu bunăvoință, dacă ar

fi avut o casă a lui și nicio rudă în viață. În schimb, un bărbat care a făcut întreaga epocă să tremure ne-a călcat pragul.

— Cum e tatăl tău vitreg? m-a întrebat odată Tellarin. Povestește-mi despre el.

— E stăpânul și conducătorul nostru, am răspuns zâmbind. Ce-aș putea să-ți spun și să nu știi?

— Povestește-mi ce vorbește când e în casa lui, la masa lui, ce face.

Apoi Tellarin s-a uitat la mine și fața-i prelungă a devenit dintr-o dată copilăroasă și surprinsă.

— Ha! Parc-ar fi un sacrilegiu și să te-ntrebi.

— E un om ca oricare, i-am spus, dându-mi ochii peste cap.

Bărbații simt lucruri atât de ridicole despre alți bărbați: că unul e atât de măreț și important, în timp ce ei sunt atât de neînsemnați!

— Mănâncă, doarme, bea vin, am adăugat. Pe când trăia mama, obișnuia să spună că ocupă mai mult loc în pat decât ar ocupa alți trei, asta pentru că se vânzolea atât de mult și vorbea în somn.

L-am prezentat ca pe un om obișnuit pentru că nu-mi plăcea când Tellarin părea mai interesat de persoana lui decât de mine.

Oșteanul meu nabbanai a devenit atunci serios:

— Cât trebuie să-l fi îndurerat moartea mamei tale! Trebuie s-o fi iubit foarte mult.

De parcă pe mine nu m-ar fi îndurerat! Am rezistat ispitei de a-mi da iarăși ochii peste cap și, în schimb, i-am spus, cu toată siguranța tinereții:

— Nu cred c-a iubit-o deloc.

Mama mi-a povestit odată că, atunci când tatăl meu vitreg și suita lui și-au făcut apariția peste câmpii, călărind spre nord,

spre Lacul Regelui, a fost ca și cum însăși oastea cerească s-ar fi pogorât pe pământ. Goarnele vesteau apropierea lor, atrăgând oameni din fiecare oraș, de parcă ar fi vrut să asiste la un pelerinaj sau la procesiunea unor sfinte moaște. Armurile și lăncile cavalerilor scânteiau, atât erau de lustruite, iar bâtlanul, blazonul stăpânului lor, strălucea în fir de aur pe toate înaltele flamuri. Până și caii nabbanailor erau mai mari și mai semeți decât bieții noștri ponei din Erkynland. Mica oștire era urmată de turme de oi și cirezi de vite, de zeci și zeci de căruțe și care cu boi, un alai atât de imens, încât drumul pe care au tropăit e încă vizibil pe fața ținutului, după șaizeci de ani.

Dar eu eram copil și n-am văzut nimic din toate acestea — nu atunci. În casa bunicului meu am auzit doar zvonuri, lucruri șoptite de mătușile și mama mea, când se adunau să coasă. Puternicul lord care venise era un nobil nabbanai, povesteau ele, căruia mulți îi ziceau Sulis Apostatul. Acesta susținea că a venit cu gând de pace și că nu voia decât să se stabilească aici, lângă Lacul Regelui. Era un exilat din propria-i țară — un eretic, susțineau unii, alungat de Lector sub amenințarea excomunicării, din pricina întrebărilor sale impertinente despre viața lui Usires Aedon, binecuvântatul nostru Răscumpărător. Nu, Sulis fusese forțat să plece de acasă de conspirația escritorilor, spuneau alții. Să mânii un om al bisericii e ca și cum ai călca un șarpe, așa spuneau.

Pe vremea aceea, Biserica Mamă avea încă o influență firavă în Erkynland și, cu toate că majoritatea fuseseră botezați în credința aedonită, foarte puțini dintre Oamenii Lacului aveau încredere în Sancellan Aedonitis. Mulți îl numeau „stupul preoților" și spuneau că scopul principal nu era voința Atotputernicului, ci sporirea puterii acestui stup.

Mulți cred așa și acum, dar nu mai vorbesc de rău biserica atunci când pot fi auziți de străini.

Astăzi știu mult mai multe despre aceste lucruri decât atunci când s-au petrecut. Înțeleg mult mai multe acum că

sunt bătrână și toți cei din povestea mea sunt morți. Desigur, nu sunt prima care a traversat acest parcurs trist. Înțelegerea vine întotdeauna prea târziu, cred eu.

Lordul Sulis intrase într-adevăr în conflict cu biserica, iar în Nabban biserica și statul erau atât de strâns legate, încât își atrăsese și dușmănia Imperatorului din Sancellan Mahistrevis, dar familia viitorului meu tată vitreg era așa de puternică și de importantă, încât n-a fost nici întemnițat, nici executat, însă a fost puternic încurajat să părăsească Nabbanul. Conaționalii lui credeau că s-a stabilit în Erkynland pentru că orice nobil putea să fie rege în acea țară înapoiată — țara mea —, dar Sulis avea motivele lui, mai întunecate și mai stranii decât putea bănui cineva. Așa s-a făcut că și-a adus cu el la Lacul Regelui întreaga suită, cavalerii și servitorii, cu toate femeile și copiii lor, cât populația unui orășel.

Deși aveau săbii ascuțite și armuri puternice, nabbanaii i-au tratat pe Oamenii Lacului cu o surprinzătoare curtoazie și, pe parcursul primelor săptămâni, între tabăra lor și orașul nostru a fost colaborare și multă frăție. Abia când lordul Sulis i-a anunțat pe seniorii Oamenilor Lacului că are de gând să se stabilească în Cetatea de Sus, castelul părăsit înălțat pe promontoriu, oamenii din Erkynland au început să se neliniștească.

Imensă și goală, lăsată pradă vântului și umbrelor, Cetatea de Sus ne dominase ținuturile de la începuturile celei mai vechi povești. Nimeni nu-și amintea cine a construit-o — unii spun că uriașii, dar alții jură că făpturile vrăjite din basme. Se zicea că Oamenii Nordului din Rimmersgard o ocupaseră o vreme, dar plecaseră de mult, alungați de un dragon din fortăreața pe care o furaseră de la Cei Pașnici. Atât de multe legende înconjurau castelul! Când eram mică, una dintre slujnicele mamei mele mi-a spus că acum era bântuit de vrăjitoare-broaște și fantome care nu-și găsesc odihna. Nopți la rând mă gândisem

la acea fortăreață, înălțându-se părăsită pe stâncile bătute de vânt, la doar o jumătate de zi de drum călare, și nu puteam dormi de frică.

Ideea ca cineva să reconstruiască fortăreața ruinată îi tulbura, dar nu numai de teamă să nu-i trezească spiritele. Cetatea de Sus ocupa o poziție puternică, poate una impenetrabilă: așa părăginite cum erau, zidurile erau aproape imposibil de atacat dacă le apărau oameni înarmați. Dar seniorii se aflau într-o situație dificilă. Deși Oamenii Lacului îi depășeau, probabil, numeric pe cei ai lui Sulis, cavalerii bâtlanului erau mai bine înarmați, iar disciplina luptătorilor nabbanai era renumită: o mică legiune a Lupilor Mărilor de care dispunea Imperatorul măcelărise într-o bătălie de zece ori mai mulți thrithingi, cu doar câțiva ani în urmă. Iar Osweard, noul Mare Senior, era tânăr și lipsit de experiența unui conducător de oști. Seniorii mai mici au apelat la înțelepciunea bunicului meu Godric, cerându-i să discute cu acest lord nabbanai și să vadă ce poate afla din adevăratele lui intenții.

Și astfel a venit lordul Sulis la reședința bunicului meu și a văzut-o pe mama pentru prima oară.

Când eram o copilă, îmi plăcea să cred că Sulis s-a îndrăgostit de mama mea, Cynethrith, în clipa în care a văzut-o stând tăcută în spatele jilțului socrului ei, în sala mare din conacul acestuia. Era frumoasă, asta știu — înainte de moartea tatei toată lumea din casă îi spunea Lebăda lui Ricwald, datorită gâtului ei lung și umerilor albi. Părul ei era de un auriu palid, palid, iar ochii, verzi ca Lacul Regelui vara. Orice bărbat obișnuit s-ar fi îndrăgostit de ea la prima vedere. Dar „obișnuit" este probabil cel mai nepotrivit cuvânt care ar putea să-l descrie pe tatăl meu vitreg.

Când eram o tânără fecioară, îndrăgostită eu însămi pentru întâia oară, am știut sigur că era imposibil ca Sulis s-o fi iubit. Cum putea cineva care iubește să fie atât de rece și

distant ca el? Atât de îngrozitor de politicos? Chinuită de dor doar gândindu-mă la Tellarin, iubitul meu secret, am știut atunci că un bărbat care se comportă cu mama așa cum se comporta tatăl meu vitreg nu putea să simtă nimic care să semene a iubire.

Astăzi nu mai sunt sigură. Atât de multe lucruri sunt diferite când le privesc acum. La capătul vieții, sunt atât de departe, încât parcă mi-aș privi viața de pe vârful unui munte, dar, în anumite privințe, se pare că văd lucrurile mai de aproape.

Sulis era un om isteț și n-ar fi putut să nu observe cât de mult îl ura bunicul Godric pe noul Mare Senior — asta se regăsea în tot ce spunea. Nu putea să vorbească despre vreme fără să menționeze că verile erau mai calde și iernile mai scurte pe vremea când era el Mare Senior și cum, dacă fiul lui ar fi fost lăsat să-i urmeze, fiecare zi, după cum declarase acesta, ar fi fost prima zi a lunii Maia. Văzând aceasta, Sulis s-a raliat cu înverșunatul bătrân, mai întâi prin darurile și complimentele subtile pe care i le făcea, dar în curând prin a-i curta și nora.

În timp ce bunicul era din ce în ce mai impresionat de judecata sănătoasă a acestui nobil străin, Sulis și-a făcut mișcarea de maestru. Nu numai că a oferit pentru mama — pentru o văduvă! — un preț mai mare decât s-ar fi plătit pentru fiica fecioară a Marelui Senior în exercițiu, o avere considerabilă în săbii, mândri cai nabbanai și talgere de aur, dar Sulis i-a spus lui Godric chiar că ne va lăsa, pe mine și fratele meu, să fim crescuți în casa bunicului.

Godric nu renunțase încă la orice speranță în privința lui Aelfric, așa că ideea l-a încântat, însă cu mine nu prea avea ce face. Cei doi bărbați au decis, în cele din urmă, că mama ar fi mai fericită dacă i s-ar îngădui să ia cel puțin unul dintre copii în noul ei cămin de pe promontoriu.

Acestea fiind stabilite, puternicul lord străin s-a însurat în casa bătrânului Mare Senior. Godric le-a spus celorlalți seniori că Sulis avea doar intenții bune și că prin gestul lui își dovedise dorința sinceră de a trăi în pace cu Oamenii Lacului. În suita lui Sulis existau preoți care aveau să curețe Cetatea Înaltă de orice spirite neliniștite, le-a explicat seniorilor bunicul meu — după cum Sulis însuși îl asigurase — și astfel, susținea el, dacă Sulis era lăsat să preia vechea fortăreață, poporul nostru ar fi de două ori binecuvântat.

Ce au gândit Osweard și seniorii mărunți, nu știu. Confruntați cu entuziasmul lui Godric, cu puterea lordului nabbanai și poate chiar și cu rușinea lor secretă legată de moartea tatălui meu, au ales să cedeze. Lordul Sulis și mireasa lui au primit în dar Cetatea Înaltă, cu zidurile părăginite și fantomele ei.

Oare l-a iubit mama pe cel de-al doilea soț al ei? Nu pot răspunde la această întrebare mai bine decât pot spune ce simțea Sulis, și au murit amândoi atât de demult, încât am rămas singura persoană în viață care i-a cunoscut pe amândoi. Când l-a văzut pentru prima oară în pragul casei lui Godric, Sulis trebuie să fi fost o încântare pentru oricine. Era tânăr — asemenea mamei, pierduse deja o soție, dar trecuseră zece ani de atunci, în timp ce mama era văduvă de curând —, dar era un om măreț din cel mai măreț oraș dintre toate. Purta peste armură o mantie de un alb imaculat, prinsă la umăr cu o broșă de lazulit înfățișând blazonul familiei, bâtlanul. Avea coiful vârât sub braț când a intrat în sală și mama a putut vedea că avea părul foarte rar, doar un șir de zulufi la ceafă și peste urechi, astfel că fruntea îi strălucea în lumina focului. Era înalt și vânjos, avea bărbia pătrată, fără barbă, și nasul lat și proeminent. Trăsăturile lui puternice, bine conturate, aveau un aer profund și meditativ, dar și o urmă de tristețe, semănând cu chipul pe care mama — după cum mi-a spus

odată — își imagina că l-ar putea avea Atotputernicul Însuși în Ziua Judecății.

O înfricoșa și o stârnea — aceste două lucruri le știu din felul cum vorbea despre acea primă întâlnire. Dar oare l-a iubit, atunci ori în zilele ce-au urmat? Nu pot spune. Are vreo importanță? După atâția ani, e greu de crezut că da.

Însă viața mamei în casa socrului ei fusese grea. Oricare ar fi fost sentimentele ei cele mai tainice față de Sulis, nu mă îndoiesc că era fericită să se mărite cu el.

În luna când a murit, pe când aveam treisprezece ani, mama mi-a zis că ea crede că Sulis se temuse s-o iubească. Nu mi-a explicat asta niciodată — era pe patul de moarte și îi era greu să vorbească — și nu știu nici acum ce-a vrut să spună.

Și mai puțin am înțeles penultimul lucru pe care mi l-a spus înainte să moară. Când era deja atât de înfiorător de slăbită, încât adesea nu mai avea putere în piept să respire, clipe lungi în șir și-a adunat forța să declare:

— Sunt o fantomă.

Poate vorbea despre suferința ei — că se simțea ca un spirit sfios care se agață de lume doar pentru că nu vrea să ia drumul Raiului și zăbovește pe veci în preajma locurilor pe care le cunoaște. Cu siguranță, ultima ei dorință a arătat limpede că era obosită de cercurile acestei lumi. Dar de atunci mă întreb dacă vorbele ei ar putea avea vreun alt înțeles. Oare voia să spună că propria ei viață, după ce tata a murit, nu fusese nimic mai mult decât viața unei fantome? Sau poate voia să spună că devenise o umbră în propria-i casă, o făptură care așteaptă în întuneric, care bântuie pe coridoarele Cetății de Sus în speranța că atenția celui de-al doilea soț îi va da viață cu adevărat — o atenție care nu avea să vină niciodată de la acel om tăcut, împovărat de secrete?

Biata mea mamă! Biata noastră familie bântuită!

Îmi amintesc puține despre primul an de căsnicie al mamei mele cu lordul Sulis, dar nu pot uita ziua când ne-am luat în posesie noul cămin. Alții se duseseră înaintea noastră să ne facă sosirea cât mai ușoară — știu asta pentru că pe iarba din Curtea Interioară fusese deja ridicat un cort, în care am dormit în primele luni —, dar pentru copilul care eram părea o călătorie pe un tărâm unde niciun muritor nu mai pusese vreodată piciorul. Mă așteptam la vrăjitoare ori căpcăuni după fiecare colț.

Am urcat pe drumul stâncos de lângă Lacul Regelui până când am ajuns la zidul de apărare și am început să ocolim castelul însuși. Cei care veniseră înaintea noastră tăiaseră un drum în umbra zidurilor, ca să trecem mult mai ușor decât am fi putut doar cu câteva zile în urmă. Am înaintat printr-un tunel săpat între zid și pădure. Acolo unde copacii și tufișurile nu fuseseră tăiate, Pădurea Regelui creștea până la marginea castelului, luptându-se, cu rădăcini și lujere cățărătoare, să străpungă pietrele uriașe ale zidului.

La poarta nordică a castelului n-am găsit decât un loc defrișat în coasta muntelui, un peisaj pustiit, cu buturugi și iarbă pârjolită — înfloritorul oraș Erkynchester, care se întinde astăzi la poalele castelului, nu existase pe atunci nici în închipuire. Nu toate plantele pădurii fuseseră tăiate. Vița-de-vie se agăța de stâlpii ruinei casei porții, își făcea rădăcini în crăpăturile pietrei lucioase, neregulate, care era tot ceea ce mai rămăsese din intrarea inițială, atârnând în cosițe lungi peste poartă pentru a crea un arbore viu, încâlcit.

— Vezi? a zis lordul Sulis și și-a desfăcut brațele de parcă el însuși ar fi proiectat și făurit ținutul. O să ne facem un cămin în cea mai mare și mai veche dintre toate locuințele.

Și, în timp ce a condus-o peste acel prag, în ruinele străvechiului castel, mama și-a făcut semnul Copacului peste piept.

Astăzi știu multe lucruri pe care nu le știam în ziua când am sosit în Cetatea de Sus. Dintre toate poveștile despre acel loc, unele pot spune acum că sunt false, dar altele am convingerea că sunt adevărate. De pildă, nu am nicio îndoială că Oamenii Nordului au trăit aici. De-a lungul anilor, am găsit multe monede de-ale lor, scrijelite cu runa „F" a regelui Fingil. Au lăsat în urmă și rămășițele putrezite ale hambarelor lor, în Curtea Exterioară, pe care lucrătorii tatălui meu vitreg le-au găsit în timpul săpăturilor. Astfel, am ajuns să-mi dau seama că dacă povestea care spune că Oamenii Nordului au locuit aici era adevărată, era posibil ca și legenda dragonului să fie adevărată, precum și teribila istorisire despre cum au măcelărit Oamenii Nordului locuitorii depravați ai castelului.

Dar nu aveam nevoie de dovezi precum monedele și ruinele dezgropate ca să-mi arate că locuința noastră era plină de fantome fără odihnă. Asta am aflat singură, dincolo de orice îndoială, în noaptea când l-am văzut pe omul din flăcări.

Cineva crescut în Nabban sau într-unul dintre celelalte mari orașe ale sudului n-ar fi fost, probabil, atât de uluit când ar fi dat cu ochii prima oară de Cetatea de Sus, dar eu eram un copil al Oamenilor Lacului. Înainte de ziua aceea, cea mai mare clădire de care mă apropiasem vreodată fusese conacul orășelului nostru, unde se întâlneau seniorii în fiecare primăvară: o clădire care ar fi putut să se ascundă ușor în oricare dintre numeroasele părți ale Cetății de Sus, fără s-o mai descopere nimeni vreodată. În acea primă zi, mi-a fost limpede că mărețul castel nu putea fi construit decât de uriași.

Zidul de apărare era destul de impresionant pentru o fetiță — de zece ori mai înalt decât mine, clădit din imense pietre neprelucrate, pe care nu-mi puteam închipui că le-ar fi putut ridica vreo ființă mai mică decât cei mai mari căpcăuni —, dar zidurile interioare, acolo unde stăteau încă în

picioare, nu erau doar imense, ci și frumoase. Erau construite din pietre albe, lucioase, care fuseseră șlefuite ca nestematele. Blocurile de piatră erau egale ca dimensiuni cu cele ale zidului exterior, dar toate îmbinările erau atât de perfecte, încât de la distanță fiecare zid părea o singură bucată, o bucată curbată de fildeș sau de os țâșnind din coasta muntelui.

Multe dintre clădirile inițiale ale cetății fuseseră arse sau dărâmate, ca oamenii din Rimmersgard să poată lua pietrele din care și-au construit propriul turn, teșit ca un butoi, dar foarte înalt. În orice alt loc, imensa construcție a Oamenilor Nordului ar fi dominat întreg ținutul și cu siguranță m-ar fi uluit. Dar în alt loc n-ar fi existat Turnul Femeii Înger.

Pe atunci nu știam cum se numește — de fapt, nu avea niciun nume, de vreme ce silueta din vârful lui abia putea fi zărită —, dar în clipa în care am văzut-o am știut că nu poate exista nimic la fel pe pământ și, de data asta, exagerarea copilărească era un adevăr. Intrarea era blocată de mormane de moloz, pe care Oamenii Nordului nu terminaseră să le îndepărteze, și o mare parte din zona de jos a fațadei crăpase și căzuse în cine știe ce inimaginabil cataclism. Baza lui era acum doar piatră brută, însă turnul se avânta către cer ca un imens colț alb, mai înalt decât orice copac, mai înalt decât orice zidiseră vreodată muritorii.

Emoționată, dar în același timp înfricoșată, am întrebat-o pe mama dacă turnul ar putea să se prăbușească peste noi. Ea a încercat să mă liniștească, spunând că turnul stătea în picioare de mai multă vreme decât îmi puteam eu închipui, probabil dinainte ca lângă Lacul Regelui să locuiască oameni, dar asta n-a făcut decât să-mi provoace un alt sentiment, și mai ciudat.

Ultimele cuvinte pe care mi le-a spus mama au fost:

— Adu-mi o gheară de dragon.

Am crezut că, în cele din urmă ore ale bolii, gândurile îi rătăceau în trecut, către primele noastre zile la castel.

Povestea dragonului din Cetatea de Sus, creatura care îi alungase pe ultimii dintre Oamenii Nordului, era atât de veche, încât își pierduse o mare parte din puterea de-a înfricoșa, dar era încă impresionantă pentru o fetiță. Oamenii tatălui meu vitreg obișnuiau să-mi aducă bucățele de piatră șlefuită — am aflat după o vreme că erau cioburi ale unor basoreliefuri, din cele mai vechi părți ale castelului — și să-mi spună:

— Vezi, aici e o bucată ruptă din gheara marelui dragon roșu. Trăiește jos, în cavernele de sub castel, dar, uneori, noaptea iese și adulmecă împrejur. Adulmecă după fetițe, să le mănânce!

La început i-am crezut. Apoi am mai crescut și am devenit mai greu de impresionat, am învățat cum să iau în râs însăși ideea existenței dragonului. Acum, că sunt femeie bătrână, visele cu el mă chinuie din nou. Uneori, chiar și atunci când sunt trează, mi se pare că pot să-i simt prezența în întuneric, sub castel, să simt momentele de neliniște care-i tulbură somnul lung și adânc.

Așadar, în noaptea aceea de demult, când mama mi-a cerut de pe patul de moarte să-i aduc o gheară de dragon, am crezut că-și amintește ceva din primul nostru an la castel. Eram cât pe ce să caut una dintre vechile pietre, dar roaba ei Ulca — după cum o numeau nabbanaii pe camerista ori slujitoarea ei — mi-a spus că altceva voia mama. O gheară de dragon, mi-a explicat ea, era un talisman care-i ajută pe cei care suferă să aibă parte de o moarte iute și ușoară. Ulca avea lacrimi în ochi și cred că era destul de aedonită ca ideea s-o tulbure, dar era o tânără sensibilă și n-a stat să judece dacă era bine sau rău. Mi-a spus că puteam să-i aduc în grabă un asemenea obiect numai de la o femeie pe nume Xanippa, care locuia în așezarea ce răsărise chiar lângă zidurile Cetății de Sus.

Eram aproape femeie, dar mă simțeam foarte mult copil. Ideea unei călătorii, chiar și atât de scurte, dincolo de zidurile cetății, după căderea întunericului, mă înspăimânta, dar

mama mi-o ceruse și să refuzi dorința unui muribund era considerat un păcat cu mult înainte ca Mama Biserică să vină și să despartă lucrurile bune ale vieții de cele rele și să le dea nume. Am lăsat-o pe Ulca lângă patul mamei și am străbătut în grabă castelul scăldat în ploaie și beznă.

Femeia Xanippa fusese cândva o târfă, dar pe măsură ce îmbătrânise și se îngrășase hotărâse că avea nevoie de altă meserie și își făcuse un nume ca tămăduitoare. Coliba ei părăginită, sprijinită de zidul sudic de apărare al cetății, deasupra Pădurii Regelui, era plină de fum și miasme. Xanippa avea părul ca un cuib de păsări, legat cu ceea ce fusese cândva o panglică frumoasă. Fața ei fusese poate odată bucălată și drăgălașă, dar anii și grăsimea o transformaseră în ceva scos parcă dintr-un năvod. Era atât de masivă, încât nu s-a ridicat de pe taburetul ei de lângă foc cât timp am fost eu acolo — sau în majoritatea altor ocazii, bănuiam.

La început, Xanippa a fost foarte suspicioasă, dar când a aflat cine sunt și ce vreau și mi-a văzut chipul drept dovadă, a acceptat cele trei mici monede pe care i le-am dat și mi-a făcut semn să-i aduc cufărul de lemn crăpat din colțul șemineului. Aidoma stăpânei lui, cufărul fusese cândva, evident, într-o stare mai bună și mai frumos pictat. Xanippa așează cufărul pe curbura pântecelui ei și începu să scotocească în el cu o meticulozitate care părea în dezacord cu tot ceea era legat de ea.

— Ah, uite, a spus ea în cele din urmă. Gheara dragonului.

A întins mâna să-mi arate ceva negru și curbat. Era cu siguranță o gheară, dar mult prea mică să aparțină oricărui dragon pe care mi-l puteam imagina. Xanippa mi-a văzut ezitarea.

— E un deget de bufniță, prostuțo. „Gheara dragonului" e doar un nume.

Arătă către un mic balon de sticlă din vârful ghearei.

— Să nu-l scoți de-acolo sau să-l spargi. De fapt, să n-o atingi deloc. Ai o pungă?

I-am arătat săculeţul care-mi atârna tot timpul de o sfoară în jurul gâtului. Xanippa s-a încruntat.

— Pânza e foarte subţire.

A găsit nişte cârpe într-unul dintre buzunarele halatului ei diform şi a înfăşurat gheara, după care a aruncat-o în săculeţul meu, vârându-mi-l înapoi în sân. Când a făcut asta, m-a strâns de piept atât de tare, încât am gemut de durere. Apoi femeia m-a mângâiat pe cap.

— Milostivă Rhiap, a mârâit ea, oare am fost vreodată atât de tânără? În orice caz, ai grijă, bombonica mea. În vârful ghearei e năpasta-inimii, din mlaştinile Wranului. Dacă eşti neatentă şi te înţepi, sigur o să mori virgină. Nu vrei asta, aşa-i? a zis râzând.

M-am retras spre uşă. Văzându-mă speriată, Xanippa a rânjit.

— Şi ai face bine să-i transmiţi tatălui tău vitreg un mesaj de la mine: nu va găsi ceea ce caută printre femeile de aici ori printre tămăduitoarele Oamenilor Lacului. Spune-i că poate să mă creadă pentru că, dacă aş putea să-i dezleg misterul, aş face-o... şi, oh, dar o să-l fac să plătească scump pentru asta! Nu, va trebui s-o găsească pe Vrăjitoarea Pădurii şi s-o întrebe pe ea.

Râdea din nou şi eu am deschis în sfârşit uşa şi am scăpat. Ploua şi mai tare acum. Am alunecat şi am căzut de multe ori, dar am continuat să alerg tot drumul până în Curtea Interioară.

Când am ajuns lângă patul mamei, preotul venise şi plecase deja, la fel şi tatăl meu vitreg, despre care Ulca mi-a spus că n-a scos nicio vorbă. Mama murise la foarte scurt timp după ce plecasem să-mi îndeplinesc misiunea. Îi înşelasem aşteptările: o lăsasem să sufere şi să moară fără nicio rudă lângă ea. Ruşinea şi regretele mă ardeau atât de tare, încât nu-mi puteam imagina că durerea va trece vreodată. În timp ce femeile se pregăteau s-o înmormânteze, n-am putut face altceva

decât să plâng. Gheara dragonului îmi atârna lângă inimă, uitată cu totul.

Săptămâni în șir am cutreierat prin castel, pierdută și nefericită. Mi-am adus aminte de mesajul pe care mi-l încredințase Xanippa abia la o lună după ce mama era moartă și îngropată.

L-am găsit pe tatăl meu vitreg pe zidul care dădea spre Lacul Regelui și i-am spus de mesajul de la Xanippa. Nu m-a întrebat cum am ajuns să port mesaje de la o asemenea femeie. Nici măcar n-a dat vreun semn că m-ar fi auzit. Ochii lui fixau ceva din depărtare: bărcile pescarilor, poate, abia deslușite în ceață.

Primii ani în ruinele Cetății de Sus au fost ani grei și nu doar pentru mama și pentru mine. Lordul Sulis a trebuit să supravegheze reconstrucția, o sarcină vastă și extrem de complicată, dar și să-și îmbărbăteze oamenii în timpul primei ierni mohorâte.

Una e ca un soldat, în elanul inițial de loialitate al celui insultat, să jure că-și va urma oriunde comandantul nedreptățit. Cu totul altceva e atunci când comandantul se oprește în loc și să-l urmezi devine un adevărat exil. Când trupele nabbanaiene și-au dat seama că acest ținut izolat și rece numit Erkynland avea să devină casa lor pentru totdeauna, au început problemele: bețiile și bătăi între soldați și chiar incidente mai nefericite între oamenii lui Sulis și localnici... oamenii din neamul meu, deși uneori îmi era greu să-mi amintesc asta. După ce mama a murit, mă simțeam uneori ca și cum aș fi fost într-adevăr în exil, înconjurată de nume și fețe și vorbe nabbanaiene, chiar în mijlocul ținutului meu natal.

Deși nu ne-a plăcut acea primă iarnă, i-am supraviețuit și am continuat așa cum am început, o casă a celor deposedați. Dar dacă vreun om a fost vreodată născut să îndure acea condiție, acela a fost tatăl meu vitreg.

Când îl văd acum în amintire, când îmi readuc în minte fruntea aceea grea și fața aceea severă, mă gândesc la el ca la o insulă, singură dincolo de ape primejdioase, aproape, dar niciodată vizitată. Eram prea tânără și prea sfioasă ca să încerc să strig peste golful ce ne despărțea, dar nu avea importanță: Sulis nici măcar nu părea omul care să regrete propria-i solitudine. În mijlocul unei încăperi înțesate, ochii lui priveau mereu pereții în loc de oameni, de parcă ar fi putut vedea prin piatră spre cine știe ce loc mai bun. Fie și în momentele sale cele mai vesele și mai festive, arareori l-am auzit râzând, iar zâmbetele lui fugare, absente, sugerau că glumele care-i plăceau cel mai mult nu puteau fi explicate cu adevărat nimănui altcuiva.

Nu era un om rău ori măcar un om dificil, așa cum fusese bunicul Godric, dar când vedeam imensa loialitate a oștenilor lui, îmi era uneori greu s-o înțeleg. Tellarin mi-a spus că, atunci când a intrat în compania lui Avalles, ceilalți i-au povestit cum lordul Sulis și-a cărat doi dintre robi de pe câmpul de luptă, pe rând, printr-o furtună de săgeți ale thrithingilor. Dacă e adevărat, e lesne de înțeles de ce-l iubeau oamenii lui, dar în sălile răsunătoare ale Cetății de Sus erau puține ocazii pentru asemenea dovezi de vitejie.

Când încă eram o copilă, Sulis mă mângâia pe creștet când ne întâlneam sau îmi punea întrebări menite să-i demonstreze interesul patern, dar care adesea trădau faptul că nu știa câți ani am ori ce îmi place să fac. Când trupul meu a început să capete forme femeiești, a devenit mai politicos și mai oficial și îmi făcea complimente legate de hainele ori cusăturile mele în același fel studiat cu care îi primea pe locuitorii Cetății de Sus la Aedonmansa, când, pe măsură ce șirurile treceau, le spunea fiecăruia pe nume — învățate din registrele contabile ale seneșalului — și le ura un an bun.

Sulis a devenit și mai distant în anul de după moartea mamei, de parcă pierderea ei îl dezlegase în sfârșit de sarcinile cotidiene pe care le îndeplinise întotdeauna într-un mod

atât de bățos, de exersat. Petrecea din ce în ce mai puțin timp ocupându-se de probleme administrative și, în schimb, stătea și citea ore în șir — uneori toată noaptea, înfofolit în veșminte grele, să-l apere de frigul nopții, arzând lumânări mai repede decât tot restul casei laolaltă.

Cărțile pe care le adusese cu el din casa mare a familiei sale din Nabban erau majoritatea tomuri cu instrucțiuni religioase, dar și unele militare și altele de istorie. Din când în când, îmi îngăduia să mă uit la câte una, dar, cu toate că învățam, încă citeam încet și nu puteam înțelege mai nimic din numele vechi și dispozitivele din descrierile de luptă. Sulis avea alte cărți la care nu mă lăsa nici să arunc o privire, volume legate în coperte groase pe care le ținea zăvorâte în cutii de lemn. Prima oară când am văzut una intrând înapoi în cufărul ei, m-am pomenit amintindu-mi de asta zile mai târziu. Ce fel de cărți erau, mă întrebam, de trebuiau ascunse?

Una dintre cutiile încuiate conținea propriile sale scrieri, dar n-am aflat decât după încă doi ani, până aproape de noaptea Focului Negru.

În anotimpul de după moartea mamei, la o zi după ce l-am găsit citind în lumina cenușie ce se revărsa în sala tronului, lordul Sulis s-a uitat cu adevărat la mine pentru prima și singura oară pe care mi-o amintesc.

Când l-am întrebat sfioasă ce face, m-a lăsat să-i studiez cartea din poală, o poveste frumos ornamentată a profetului Varris, cu bâtlanul lui Honsa Sulis gravat în auriu pe cotor. Am trasat cu degetul o ilustrație reprezentându-l pe Varris martirizat pe roată:

— Bietul om, am spus. Cât trebuie să fi suferit. Și totul din cauză că a rămas credincios Stăpânului său. Probabil că Domnul i-a făcut o dulce întâmpinare în Rai.

Imaginea lui Varris în agonie a săltat puțin: îl făcusem pe tatăl meu vitreg să tresară. Am ridicat privirea, descoperind că

se uita la mine concentrat, cu ochii lui căprui atât de copleșiți de sentimente pe care nu le puteam recunoaște, încât, pentru o clipă, am fost îngrozită că o să mă lovească. A ridicat o palmă mare, lată, dar cu blândețe. Mi-a atins părul, apoi și-a strâns mâna în pumn, fără să-și dezlipească acea privire dogoritoare de la mine.

— Mi-au luat totul, Breda.

Glasul lui era gâtuit de o durere pe care nici măcar nu începeam s-o înțeleg.

— Dar nu mă voi pleca niciodată. Niciodată.

Mi-am ținut răsuflarea, nesigură și încă puțin speriată. O clipă mai târziu, tatăl meu vitreg și-a revenit. Și-a dus pumnul la gură și s-a prefăcut că tușește — era omul cel mai puțin capabil să se prefacă din câți am cunoscut — și apoi m-a rugat să-l las să termine de citit până nu se întunecă. Până în ziua de azi, nu știu cine credea că i-a luat totul: Imperatorul și curtea din Nabban? Preoții Bisericii Mamă? Sau poate Atotputernicul însuși și armata lui de îngeri?

Dar ce știu e că a încercat să-mi spună ce-l ardea pe dinăuntru, dar n-a găsit cuvintele. Și ce mai știu e că, în clipa aceea, cel puțin, m-a durut sufletul pentru el.

Tellarin al meu m-a întrebat odată:

— Cum e posibil ca niciun alt bărbat să nu te fi făcut a lui? Ești frumoasă, ești fiica unui rege.

Dar, după cum am mai spus, lordul Sulis nu era tatăl meu, și nici rege nu era. Și ceea ce-mi arăta oglinda care îi aparținuse cândva mamei sugera că oșteanul meu exagera și când venea vorba despre frumusețea mea. Dacă mama fusese bălaie și radioasă, eu eram întunecată. Dacă ea avusese gâtul și brațele lungi și șoldurile largi, eu aveam o conformație mică, asemenea unui băietan. N-am ocupat niciodată prea mult spațiu pe pământ, nici nu voi ocupa dedesubt, de altfel. Oriunde va fi mormântul meu, săpatul n-o să mute mult pământ.

Dar Tellarin îmi spunea cuvinte de iubire, și iubirea e un fel de vrajă care alungă toată rațiunea.

— Cum poți să ții la un om simplu ca mine? m-a întrebat. Cum poți să iubești un bărbat care nu-ți poate aduce pământuri, ci doar ferma pe care o poate cumpăra cu solda unui oștean? Care nu poate să dea un titlu de noblețe copiilor tăi?

Pentru că dragostea nu stă să socotească, ar fi trebuit să-i spun. Dragostea face alegeri și apoi dăruiește totul.

Dacă ar fi fost el însuși așa cum l-am văzut eu la început, nu s-ar fi întrebat nimic.

Era o zi de început de primăvară, în al cincisprezecelea an al vieții mele, și santinelele văzuseră bărcile traversând Lacul Regelui când se mijea de ziuă. Nu erau vase obișnuite de pescuit, ci șlepuri încărcate cu mai mult de doisprezece oameni și caii lor de război. Mulți dintre oamenii castelului s-au adunat să vadă călătorii venind și să afle vești de la ei.

Și, după ce și-au adus toate lucrurile pe malul lacului, Tellarin și ceilalți din companie au încălecat, au pornit în susul muntelui și au pătruns pe porțile principale. Porțile fuseseră reconstruite abia de curând — erau cioplite grosolan, din scânduri grele, neprelucrate, dar puteau să-și facă treaba în caz de război. Tatăl meu vitreg avea motive să fie prudent, după cum avea să dovedească delegația care a sosit în ziua aceea.

Avalles, prietenul lui Tellarin, fusese numit căpitan al acestor oameni, pentru că era un cavaler ecvestru, unul dintre nepoții familiei Sulean, dar nu era greu de văzut care dintre cei doi avea devotamentul soldaților. Tellarin al meu nu împlinise încă douăzeci de ani când l-am văzut prima oară. Era chipeș. Fața lui era prea prelungă și nasul prea obraznic ca să împodobească chipul unuia dintre îngerii pictați din cărțile tatălui meu vitreg, dar îl consideram foarte, foarte frumos. Își scosese coiful, ca să simtă soarele dimineții în timp ce călărea, și părul-i auriu flutura în vântul ce adia dinspre lac. Până și ochiul meu neexperimentat putea să vadă că era încă tânăr pentru un

luptător, dar am văzut și că bărbații care călăreau alături de el îl admirau și ei.

Ochii lui m-au găsit în mulțimea din preajma tatălui meu și mi-a zâmbit ca și cum m-ar fi recunoscut, deși nu ne mai văzusem niciodată. Sângele mi s-a înfierbântat, dar pe atunci știam atât de puține despre lume, încât n-am recunoscut febra iubirii.

Tatăl meu vitreg l-a îmbrățișat pe Avalles, apoi le-a îngăduit lui Tellarin și celorlalți să îngenuncheze în fața lui și fiecare i-a jurat credință, deși sunt sigură că Sulis nu voia decât să se termine ceremonia ca să se poată întoarce la cărțile lui.

Compania fusese trimisă din Nabban de consiliul de familie al tatălui meu vitreg. O scrisoare din partea consiliului, adusă de Avalles, relata că în curtea imperiatorială din Nabban fuseseră reaprinse discuțiile împotriva lui Sulis, în mare parte atâțate de preoții aedoniți. Una era când un om sărac nutrește convingeri neobișnuite, poate nereligioase, scria consiliul, dar când aceleași convingeri aparțineau unui nobil cu bani, pământuri și un nume celebru, mulți oameni puternici aveau să-l considere o amenințare. Temându-se pentru viața tatălui meu vitreg, familia lui trimisese, așadar, această trupă aleasă cu grijă, împreună cu avertismentul ca Sulis să fie mai prudent ca oricând.

În ciuda misiunii neplăcute a companiei, veștile de acasă erau întotdeauna binevenite, și mulți din noua trupă luptaseră alături de alți membri ai armatei tatălui meu. Au avut loc multe revederi fericite.

Când lordul Sulis a fost lăsat, în sfârșit, să se retragă la cărțile lui, dar înainte ca Ulca să mă poată zori înapoi înăuntru, Tellarin l-a întrebat pe Avalles dacă putea să-mi fie prezentat. Avalles era un tânăr oacheș, cu fața cărnoasă și o barbă firavă, doar cu câțiva ani mai mare decât Tellarin, dar care avea atât de mult din gravitatea familiei Sulean, încât părea un fel de ridicol unchi bătrân. Mi-a apucat mâna prea strâns și a mormăit

o sumedenie de complimente stângace despre cât de frumos cresc florile în nord, după care m-a prezentat prietenului său.

Tellarin nu mi-a sărutat mâna, dar m-a ținut mult mai ferm doar cu ochii lui strălucitori. A spus:

— Îmi voi aminti mereu ziua aceasta, domniță.

După care a făcut o plecăciune

Ulca m-a apucat de cot și m-a târât acasă.

Deși eram mistuită de febra iubirii, care avea să se întindă pe tot parcursul celui de-al cincisprezecelea an din viața mea, n-am putut să nu observ că schimbările care începuseră la tatăl meu vitreg după moartea mamei erau din ce în ce mai grave.

Acum lordul Sulis abia dacă mai ieșea din camerele lui, încuindu-se cu cărțile și scrisul lui, fiind târât afară doar ca să se ocupe de cele mai presante treburi. Singurele lui discuții regulate erau cu părintele Ganaris, capelanul militar slobod la gură, singurul preot care părăsise Nabbanul alături de lord. Sulis își instalase vechiul camarad de arme în nou construita capelă a castelului, unul dintre puținele locuri unde stăpânul Cetății de Sus a continuat să meargă. Însă vizitele lui nu păreau să-i facă prea multă plăcere bătrânului capelan. O dată i-am privit luându-și rămas-bun și, când Sulis s-a întors și a traversat curtea către reședința noastră, înfruntând vântul, privirea pe care Ganaris a aruncat-o în urma lui a fost întunecată și tristă — expresia unui om al cărui prieten suferă de o boală necruțătoare.

Poate, dacă aș fi încercat, aș fi putut să fac ceva să-mi ajut tatăl vitreg. Poate că ar fi existat o altă cale decât cea care ne-a condus la baza copacului care crește în întuneric. Dar adevărul este că, deși am văzut toate aceste semne, nu le-am acordat multă atenție. Tellarin, oșteanul meu, începuse să mă curteze — mai întâi doar cu priviri fugare și gesturi de salut, mai târziu cu mici daruri — și orice altceva din viața mea părea neînsemnat prin comparație.

La drept vorbind, totul era atât de schimbat, de parcă un soare nou, mai mare, ar fi răsărit pe cer deasupra Cetății de Sus, încălzind fiecare colț cu lumina lui. Până și cele mai multe dintre muncile cotidiene aveau o semnificație nouă datorită sentimentelor mele față de Tellarin cel cu ochi strălucitori. Acum îmi urmam cu sârguință lecțiile de catehism și de citit, ca iubitul meu să nu mă socotească anostă în conversație... cu excepția acelor zile când nu mă puteam concentra pentru că visam la el. Plimbările mele prin curțile castelului au devenit pretexte pentru a-l căuta, pentru a spera la un schimb de priviri peste curte sau de-a lungul unui coridor. Chiar și basmele pe care mi le spunea Ulca în timp ce coseam, care înainte fuseseră doar un mod de a face timpul să treacă mai plăcut, mi se păreau acum cu totul noi. Prinții și prințesele care se îndrăgosteau erau Tellarin și cu mine. Fiecare clipă de suferință a lor mă ardea ca un foc, triumful lor final mă emoționa atât de profund, încât în unele zile mă temeam să nu leșin.

După o vreme, Ulca, neștiind nimic, dar bănuind, a refuzat să-mi mai spună orice poveste în care avea loc vreun sărut.

Dar eu deja aveam povestea mea, și o trăiam din plin. Primul meu sărut a venit pe când ne plimbam într-o grădină cu plante răzlețe, bătută de vânturi, aflată în umbra turnului Oamenilor Nordului. De-atunci înainte, clădirea aceea urâtă a rămas pentru mine frumoasă și, chiar în zilele cele mai friguroase, dacă aș vedea turnul acela, el m-ar încălzi.

— Tatăl tău vitreg mi-ar putea lua capul, mi-a spus oșteanul meu, atingându-și ușor obrazul de al meu. I-am trădat încrederea și, în același timp, mi-am încălcat statutul.

— Atunci, dacă ești oricum un om condamnat, am șoptit, poți să mai furi. Și l-am împins mai adânc în umbre și l-am sărutat până când gura mă ardea de durere. Eram vie într-un fel pe care nu-l mai cunoscusem și aproape înnebunită. Tânjeam după el, după sărutările lui, după răsuflarea lui, după sunetul glasului.

Îmi dăruia lucruri mici, care nu puteau fi găsite în casa mohorâtă și ordonată a lordului Sulis: flori, dulciuri, fleacuri pe care le găsea în piețele noului oraș Erkynchester, dincolo de porțile castelului. Abia mă lăsa inima să mănânc smochinele în miere pe care mi le aducea, nu pentru că erau prea scumpe pentru punga lui, deși erau — Tellarin nu era bogat, ca prietenul său Avalles —, ci pentru că erau daruri de la el, deci prețioase. Să le distrug mâncându-le mi se părea o pierdere inimaginabilă.

— Mănâncă-le încet, atunci, îmi spunea el. Îți vor săruta buzele când nu pot eu.

M-am dăruit lui, firește, cu totul și pe de-a-ntregul. Aluziile întunecate ale Ulcăi despre femeile pângărite care se înecau în Lacul Regelui, despre mirese trimise înapoi la familiile lor, în dizgrație, până și despre nașterea bastarzilor, ca rădăcină a zeci de războaie, toate le ignoram. I-am oferit lui Tellarin inima și trupul meu. De ce n-aș fi făcut-o? Și dacă aș fi din nou acea tânără fată ieșind din umbrele tristei sale copilării în lumina acelei zile, aș face-o din nou, cu egală bucurie. Chiar și acum, când înțeleg nesăbuința, nu pot s-o condamn pe fata de atunci. Când ești tânăr și viața se întinde atât de departe în fața ta, ești în același timp nerăbdător: nu poți să înțelegi că vor veni și alte zile, alte momente, alte șanse. Atotputernicul ne-a făcut așa. Cine știe de ce?

Eu una nu vedeam nimic în zilele acelea decât dogoarea din sângele meu. Când Tellarin mi-a bătut ușor la ușă, la ceas de noapte, l-am dus în patul meu. Când a plecat, am plâns, dar nu de rușine. A venit la mine iar și iar, în timp ce toamna s-a scurs spre iarnă, iar în timp ce iarna se târa, ne-am construit un o lume caldă, secretă, numai a noastră. Nu-mi puteam imagina viața fără prezența lui în fiecare clipă.

O spun din nou: tinerețea e nesăbuită, căci acum reușesc să trăiesc fără el de atâția ani. Au existat chiar multe lucruri plăcute în viața mea de când l-am pierdut, deși pe atunci n-aș

fi putut să cred așa ceva. Dar nu cred că am mai trăit vreodată atât de intens, atât de adevărat ca în acel prim an de necugetate descoperiri. A fost cumva ca și cum aș fi știut că momentele noastre împreună erau numărate.

Fie că asta se numește soartă, fie ursita noastră, fie voința Cerului, acum pot să privesc înapoi și să văd cum fiecare dintre noi a fost așezat pe un drum, cum am fost cu toții pregătiți să călătorim în locuri tainice, întunecate.

În anul acela, într-o noapte de la sfârșitul lunii Feyever, am început să-mi dau seama că tatăl meu vitreg nu era pur și simplu absent, altceva pusese stăpânire pe el. Mergeam amețită pe coridor, întorcându-mă în camera mea — tocmai îmi luasem rămas-bun cu un sărut de la Tellarin, în sala mare, și eram înnebunită de patimă —, când era să mă împiedic de lordul Sulis. La început am fost uimită, apoi îngrozită. Păcatul meu. Eram sigură că se putea vedea la fel de limpede ca sângele pe o coală albă. Am așteptat, tremurând, să mă acuze. În schimb, doar a clipit și și-a înălțat lumânarea.

— Breda? a întrebat el. Ce faci, copilă?

Nu-mi mai zisese „copilă" de la moartea mamei. Părul-i rar era ciufulit, de parcă tocmai venea și el de la o întâlnire amoroasă, dar dacă era așa, privirea lui năucită sugera că nu fusese una plăcută. Umerii-i largi s-au pleoștit și părea atât de obosit, încât abia își putea ține capul. Omul care o impresionase pe mama atât de mult în acea primă zi din conacul lui Godric era aproape de nerecunoscut.

Tatăl meu vitreg era înfășurat în pături, dar de la genunchi în jos i se vedeau picioarele goale. E cu putință, m-am întrebat, ca acesta să fie același Sulis care, de când îl știu, se îmbracă în fiecare zi cu aceeași grijă cu care și-a aranjat cândva liniile de luptă? Imaginea picioarelor lui albe, goale, era nespus de neliniștitoare.

— Eram... eram agitată și nu puteam dormi, tată. Aveam nevoie de o gură de aer.

Privirea lui a trecut repede peste mine, apoi a început iarăși să rătăcească în umbre. Nu părea doar confuz, ci de-a dreptul speriat.

— Ar trebui să fii în camera ta. E târziu și aceste coridoare sunt pline de...

A ezitat, pe urmă a părut să-și înăbușe pornirea de a spune altceva:

— Pline de curent, a rostit, în cele din urmă. Pline de aer rece. Hai, du-te, copilă.

Întreaga lui prezență îmi provoca o stare de neliniște. În timp ce mă retrăgeam, m-am simțit obligată să zic:

— Noapte bună, tată, și Atotputernicul să te binecuvânteze.

A clătinat din cap — părea aproape un tremur — apoi s-a întors și s-a îndepărtat.

Câteva zile mai târziu, vrăjitoarea a fost adusă la Cetatea de Sus în lanțuri.

Am aflat că femeia fusese adusă la castel abia când mi-a spus Tellarin. Pe când stăteam cuibăriți în patul meu, după ce făcusem dragoste, a anunțat pe neașteptate:

— Lordul Sulis a prins o vrăjitoare.

Am fost uimită. Chiar și cu puțina mea experiență, știam că nu era o conversație obișnuită de alcov.

— Ce vrei să zici?

— E o femeie care locuiește în pădurea Aldheorte, a spus el, pronunțând numele erkynlandez cu obișnuita lui stângăcie fermecătoare. Vine adesea la piața dintr-un oraș din Ymstrecca, la est de cetate. E renumită acolo — tămăduiește cu ierburi, cred, face farmece împotriva negilor, aiureli de felul ăsta. Așa spunea Avalles, cel puțin.

Mi-am amintit mesajul pe care fosta târfă Xanippa m-a pus să i-l transmit tatălui meu vitreg, în noaptea când mama a murit. Deşi era o noapte caldă, am tras pătura peste trupurile noastre umede.

— De ce să fi vrut lordul Sulis s-o prindă? am întrebat.

Tellarin clătină din cap nepăsător.

— Pentru că e o vrăjitoare, presupun, şi înseamnă că e împotriva Atotputernicului. Avalles şi alţi câţiva soldaţi au arestat-o în seara asta.

— Dar există zeci de vânzătoare de ierburi şi femei care fac farmece în oraşul de pe malul lacului, în care am crescut, şi altele care locuiesc dincolo de zidurile castelului. Ce vrea cu ea?

— Stăpânul nu crede că e o simplă bătrână nevinovată care face farmece, a spus Tellarin. A vârât-o într-una dintre celulele de jos, de sub sala tronului, cu lanţuri la mâini şi la picioare.

Trebuia să văd, desigur, nu numai din curiozitate, dar şi pentru că mă îngrijora ceea ce mi se părea nebunia crescândă a tatălui meu vitreg.

Dimineaţa, când lordul Sulis era încă în pat, am coborât în temniţă. Femeia era singura prizonieră — celulele de jos erau arareori folosite, întrucât cei ţinuţi acolo puteau să moară de frig şi umezeală înainte de a ispăşi un termen instructiv pentru alţii —, iar străjerul care făcea de gardă acolo a fost perfect de acord s-o lase pe fiica vitregă a stăpânului castelului să caşte gura la vrăjitoare. Mi-a făcut semn către uşa ultimei celule din sala subterană.

A trebuit să mă ridic pe vârfuri ca să văd prin fanta zăbrelită a uşii. Singura lumină era o torţă care ardea pe zid în spatele meu, aşa că vrăjitoarea era ascunsă în umbre. Avea lanţuri la încheieturi şi la glezne, întocmai cum spusese Tellarin, şi stătea pe podea, în fundul celulei fără geamuri, cu umerii adunaţi, semănând cu un uliu cu penele îmbibate de ploaie.

În timp ce o fixam cu privirea, lanțurile au zornăit foarte încet, deși femeia n-a ridicat privirea.

— Ce vrei, micuță fiică?

Vocea ei era surprinzător de groasă.

— Lordul... Lordul Sulis e tatăl meu vitreg, am zis, în cele din urmă, de parcă aș fi explicat ceva.

Ochii i s-au deschis brusc, imenși și galbeni. Mi se păruse deja că are forma unei păsări de pradă — acum aproape mă temeam că avea să zboare la mine și să mă sfâșie cu gheare ascuțite.

— Ai venit să pledezi în favoarea lui? m-a întrebat. Îți spun același lucru pe care i l-am spus lui: nu există răspuns la întrebarea lui. Oricum, niciunul pe care să i-l pot da eu.

— Ce întrebare? am zis, abia reușind să respir.

Vrăjitoarea m-a privit în tăcere o clipă, apoi s-a ridicat în picioare. Îmi dădeam seama că era un chin pentru ea să ridice lanțurile. S-a apropiat târându-și picioarele până când lumina ce pătrundea pe fanta ușii a căzut direct asupra ei. Părul ei negru era tuns scurt, ca al unui bărbat. Nu era nici frumoasă, nici urâtă, nici înaltă, nici scundă, dar avea o anume putere, mai cu seamă în neclintitele felinare galbene ale ochilor ei, care mă făcea să nu-mi pot dezlipi privirea de la ea. Era ceva ce nu mai văzusem niciodată și nu înțelegeam deloc. Vorbea ca o femeie obișnuită, dar era la ea ceva sălbatic, ca pârâitul unui tunet îndepărtat, ca fulgerarea unui cerb în luptă. Mă simțeam atât de incapabilă să-mi mut privirea, încât mă temeam că-mi făcuse o vrajă.

În cele din urmă, a clătinat din cap:

— N-am să te amestec în nebunia tatălui tău, copilă.

— Nu e tatăl meu. S-a însurat cu mama.

Râsul îi fu aproape un lătrat.

— Înțeleg.

M-am mutat, stânjenită, de pe un picior pe altul, cu fața încă lipită de gratii. Nu știam de ce vorbesc cu această femeie sau ce voiam de la ea.

— De ce ești în lanțuri?

— Pentru că se tem de mine.

— Cum te numești?

S-a încruntat și nu a spus nimic, așa că am încercat altă întrebare:

— Chiar ești vrăjitoare?

Femeia suspină:

— Micuță fiică, pleacă. Dacă n-ai nicio legătură cu ideile absurde ale tatălui tău vitreg, atunci cel mai bun lucru pe care poți să-l faci este să te ții departe de toate astea. Nu trebuie să fii vrăjitoare ca să-ți dai seama că nu se va sfârși cu bine.

Vorbele ei m-au îngrozit, dar tot nu mă puteam dezlipi de ușa celulei.

— Dorești ceva? Mâncare? De băut?

Ea s-a uitat din nou la mine, cu ochii mari strălucind febrili.

— Aceasta este o casă chiar mai ciudată decât mi-am închipuit. Nu, copilă. Vreau cerul liber și pădurea mea, dar asta e ceva ce nu voi obține de la tine ori altcineva. Dar tatăl tău spune că are nevoie de mine: nu mă va lăsa să mor de foame.

Apoi vrăjitoarea mi-a întors spatele și a pornit târșâindu-și picioarele spre fundul celulei, târând lanțurile pe piatră. Am urcat scările cu capul bubuind — gânduri de emoție, gânduri de tristețe, gânduri de spaimă, toate se învălmășeau și se agitau ca păsările într-o cameră închisă.

Tatăl meu vitreg a ținut-o întemnițată pe vrăjitoare până când luna Marris a lăsat loc lunii Avrel și zilele de primăvară au trecut. Nu știu ce voia tata de la ea, dar vrăjitoarea nu ceda. Am vizitat-o de multe ori, însă, deși era destul de amabilă în felul ei, nu-mi vorbea decât despre lucruri fără noimă. Îmi cerea adesea să-i descriu cum arătase broasca pe pământ în dimineața aceea, ori ce păsări erau în pomi și cum cântau,

pentru că, din celula ei fără ferestre, cioplită în piatra promontoriului, nu putea să vadă și să audă nimic din lumea exterioară.

Nu știu de ce eram atât de atrasă de ea. Părea cumva că deține cheia multor mistere: nebunia tatălui meu vitreg, tristețea mamei, propriile mele spaime crescânde că temeliile noii mele fericiri nu erau unele solide.

Cu toate că tatăl meu vitreg o hrănea, într-adevăr, așa cum promisese, și nu îngăduia să fie maltratată în niciun alt fel în afară de faptul că era întemnițată, vrăjitoarea continua să slăbească vizibil de la o zi la alta și sub ochi i se formau cercuri întunecate, ca niște vânătăi. Tânjea după libertate și nefericirea o îmbolnăvea ca pe un animal sălbatic ținut într-un țarc. Mă durea s-o văd așa, de parcă mi-ar fi fost furată propria libertate. De fiecare dată când o găseam mai trasă la față și mai slăbită decât înainte, îmi aminteam de agonia și rușinea oribilelor zile ale mamei dinaintea morții. De fiecare dată când părăseam temnița, mă duceam într-un loc unde știam că pot fi singură și plângeam. Nici măcar orele mele furate alături de Tellarin nu puteau să aline tristețea pe care o simțeam.

Mi-aș fi urât tatăl vitreg pentru ceea ce îi făcea, dar devenea și el, cu fiecare zi ce trecea, tot mai slăbit, de parcă ar fi fost captiv într-o versiune oglindită a friguroasei ei celule. Oricare era întrebarea despre care vorbise vrăjitoarea, aceasta îl chinuia pe Sulis atât de cumplit, încât el, un om cumsecade, îi furase libertatea. Atât de cumplit, încât nu mai dormea noaptea aproape deloc, ci stătea treaz până la primele raze ale zorilor, citind și scriind și mormăind singur, într-un fel de extaz. Oricare era întrebarea, am început să mă tem că amândoi, el și vrăjitoarea, aveau să moară din cauza ei.

Singura dată când mi-am făcut curaj să-mi întreb tatăl vitreg de ce o întemnițase, s-a uitat peste capul meu, la cer, de parcă și-ar fi schimbat complet culoarea, și mi-a spus:

— Locul ăsta are prea multe uși, copilă. Deschizi una, apoi alta, și te pomenești de unde-ai plecat. Nu pot să-mi găsesc calea.

Dacă acela a fost un răspuns, eu nu-l pot înțelege.

I-am oferit vrăjitoarei moartea și ea mi-a dat în schimb o profeție.

Santinelele de pe zidul Curții Interioare sunau garda de la miezul nopții când m-am sculat din pat. Stătusem culcată de ore în șir, dar somnul nici măcar nu-mi dăduse târcoale. Mi-am înfășurat în mantia cea mai grea și m-am strecurat pe coridor. Îl auzeam pe tatăl meu vitreg prin ușa lui, vorbind de parcă ar fi avut un musafir. Mă durea să-i aud vocea, pentru că știam că era singur.

La ora aceea, singurul gardian din temniță era un soldat bătrân și schilod, care nici măcar nu s-a trezit din somn când am trecut pe lângă el. Torța din suportul de pe perete arsese aproape până la capăt și la început n-am putut vedea silueta vrăjitoarei în umbre. Voiam s-o strig, dar nu știam ce să spun. Trupul imens al castelului adormit părea să mă strivească.

În cele din urmă, lanțurile grele au zornăit:

— Tu ești, micuță fiică?

Glasul ei era obosit. După o vreme, s-a ridicat și s-a apropiat, cu pas târșâit. Chiar și în lumina slabă, arăta îngrozitor, ca o muribundă. Mi-am strecurat mâna spre săculețul care-mi atârna la gât. Mi-am atins Pomul de aur și am rostit o rugăciune mută, apoi am simțit conturul celuilalt lucru, pe care îl purtasem cu mine din noaptea morții mamei mele. Într-un moment care a părut să aibă propria-i lumină, total separată de pâlpâirea torței, am scos gheara de dragon și i-am întins-o printre gratii.

Când a luat-o din mâna mea, vrăjitoarea a ridicat o sprânceană. A întors-o cu grijă în palmă și apoi a zâmbit cu tristețe:

— O gheară otrăvită de bufniță. Foarte nimerit. S-o folosesc asupra celui ce mă ține captivă? Sau e pentru mine?

Am ridicat din umeri, neajutorată.

— Vrei să fii liberă, a fost tot ce-am putut spune.

— Nu așa, micuță fiică. Cel puțin, nu de data asta. Întâmplarea face că m-am predat deja — sau, mai degrabă, am încheiat un târg. M-am învoit să-i dau tatălui tău vitreg ceea ce crede că vrea în schimbul libertății mele. Trebuie să văd și să simt cerul din nou.

Cu băgare de seamă, mi-a înapoiat gheara.

M-am uitat lung la vrăjitoare, aproape bolnavă de nevoia de a avea răspunsuri.

— De ce nu-mi spui care e numele tău?

Alt zâmbet trist:

— Pentru că numele meu adevărat nu-l spun nimănui. Pentru că numele meu adevărat ar fi o minciună.

— Spune-mi o minciună, atunci.

— O casă ciudată, într-adevăr. Foarte bine. Oamenii din nord îmi spun Valada.

Am încercat să rostesc numele:

— Valada. Acum te va elibera?

— Curând, dacă târgul e onorat de ambele părți.

— Ce înseamnă târgul acesta?

— Un târg prost pentru toată lumea.

Mi-a văzut privirea:

— Nu vrei să știi, zău. Cineva o să moară din cauza acestei nebunii. Văd asta la fel de clar cum îți văd fața ițindu-se prin ușă.

Inima îmi era un bolovan rece în piept.

— Cineva o să moară. Cine?

Expresia ei a devenit obosită și îmi dădeam seama că era un efort pentru ea să stea în picioare, cu greutatea lanțurilor.

— Nu știu. Și, slăbită cum sunt, ți-am spus deja prea multe, micuță fiică. Acestea nu sunt treburi pentru tine.

Eram alungată, încă şi mai nefericită şi buimacă. Vrăjitoarea avea să fie liberă, dar altcineva avea să moară. Nu puteam să mă îndoiesc de cuvântul ei — nimeni care i-a văzut ochii sălbatici şi trişti când vorbea nu putea. Făcând cale întoarsă spre camera mea, culoarele Curţii Interioare mi se păreau un loc cu totul nou, o lume stranie şi necunoscută.

Sentimentele mele pentru Tellarin continuau să fie uluitor de puternice, dar în zilele care au urmat prevestirii vrăjitoarei am fost atât de copleşită de nefericire, încât dragostea noastră a fost mai mult ca un foc care face locuibilă o încăpere rece, decât ca un soare care încălzeşte totul, aşa cum fusese până atunci. Dacă oşteanul meu n-ar fi avut propriile sale griji, cu siguranţă ar fi observat.

Frigul din sufletul meu a devenit ger de iarnă grea când i-am auzit pe Tellarin şi Avalles vorbind despre o misiune secretă pe care o avea lordul Sulis pentru ei, ceva legat de vrăjitoare. Îmi era greu să-mi dau seama ce aveau de gând: iubitul meu şi prietenul lui nu ştiau nici ei tot ce plănuia Sulis şi, oricum, vorbeau doar între ei, nu pentru cineva care trage cu urechea. Am reuşit să înţeleg că tatăl meu vitreg citise în cărţile lui că se apropia vremea pentru ceva important. Aveau să facă ori să găsească un fel de foc. Aveau să meargă noaptea într-o scurtă călătorie, dar n-au spus — probabil că nu ştiau încă — în care noapte. Amândoi, iubitul meu şi prietenul lui, Avalles, erau vizibil tulburaţi de această perspectivă.

Dacă mă temusem şi înainte, când credeam că riscul cel mai mare era pentru bietul, smintitul meu tată vitreg, acum eram aproape bolnavă de spaimă. Abia am reuşit să fac faţă următoarelor ore ale zilei, atât de mistuită eram de gândul că i se putea întâmpla ceva lui Tellarin. Mi-am scăpat lucrul de mână de atâtea ori, încât, până la urmă, Ulca mi l-a luat. Când s-a lăsat întunericul, n-am putut să adorm ore şi ore, iar după ce am adormit, m-am trezit gâfâind şi tremurând din pricina

unui vis în care Tellarin căzuse în flăcări și ardea chiar în fața mea, fără să pot ajunge la el.

M-am zvârcolit în pat toată noaptea. Cum puteam să-mi apăr iubitul? Avertizându-l, nu rezolvam nimic. Era încăpățânat și, totodată, nu credea cu adevărat decât în acele lucruri pe care le putea atinge, așa că știam că n-ar fi dat crezare vorbelor vrăjitoarei. În orice caz, chiar dacă m-ar fi crezut, ce-ar fi putut să facă? Să refuze un ordin al lordului Sulis din cauza unui avertisment de la mine, iubita lui secretă? Nu, era zadarnic să încerc să-l conving pe Tellarin să nu se ducă. Vorbea despre loialitatea sa față de comandantul lui aproape la fel de des cum vorbea despre sentimentele față de mine.

Eram torturată de o cumplită curiozitate. Ce plănuia tatăl meu vitreg? Ce citise în cărțile acele, de era acum dispus să riște nu doar propria-i viață, dar și pe cea a iubitului meu?

Știam că niciunul dintre ei nu avea să-mi spună nimic. Până și vrăjitoarea zicea că problema nu era pentru mine. Tot ce am descoperit, aveam să descopăr singură.

Am hotărât să caut în cărțile tatălui meu vitreg, cele pe care le ținea ascunse, de mine și de toată lumea. Cândva, ar fi fost absolut imposibil, însă acum — pentru că Sulis citea și scria și mormăia de unul singur noaptea întreagă — puteam să mă bizui că după ce adormea, dormea ca mort.

M-am furișat în camerele tatălui meu vitreg a doua zi dimineața, devreme. Își alungase servitorii cu săptămâni înainte, iar oamenii castelului nu mai îndrăzneau să-i bată la ușă decât chemați. Nu era nimeni acolo, în afară de tatăl meu vitreg și cu mine. Zăcea tolănit de-a curmezișul patului, cu capul atârnând peste marginea saltelei. Dacă n-aș fi știut cât de cumpătat era în cele mai multe privințe, aș fi crezut, judecând după răsuflarea lui adâncă, hârâitoare și după felul în care își răvășise păturile, că băuse până la leșin, dar Sulis bea foarte rar fie și un singur pahar de vin.

Cheia cutiilor încuiate îi atârna la gât de o sfoară. Când i-am scos-o de sub cămașă, cu toată grija de care am fost în stare, n-am putut să nu observ că arăta mult mai fericit învelit în păturile visului. Ridurile de pe frunte i se întinseseră, iar maxilarul nu-i mai era încleștat în acea grimasă de om absent care devenise expresia lui constantă. În clipa aceea, deși uram ceea ce-i făcuse vrăjitoarei Valada, l-am compătimit. Oricare ar fi fost nebunia care pusese stăpânire pe el în ultimul timp, fusese un om bun, în felul lui, la vremea lui.

S-a mișcat și a scos un sunet nedefinit. Cu inima gonind, m-am grăbit să-i trag sfoara și cheia peste cap.

Când am găsit cuferele de lemn și le-am descuiat, am început să scot și să examinez cărțile interzise ale tatălui meu vitreg, frunzărind-o repede și fără zgomot pe fiecare, cu o ureche ciulită la orice schimbare a respirației lui. Majoritatea volumelor cu coperte groase erau scrise în limbi pe care nu le știam, iar două sau trei cu caractere pe care nici măcar nu le recunoșteam. Cele din care am reușit să înțeleg puțin păreau să conțină povești despre Cei Pașnici ori istorisiri despre Cetatea de Sus pe vremea Oamenilor Nordului. Trecuse aproape o oră, când am descoperit un volum cu foi detașabile intitulat *Scrieri de Vargellis Sulis, al șaptelea lord de Honsa Sulis, acum stăpân al Casei Sulean în exil.* Mâna atentă a tatălui meu vitreg umpluse primele pagini cu un scris înghesuit, care devenea din ce în ce mai lăbărțat și mai dezordonat pe măsură ce înainta, până când ultimele pagini aproape că păreau scrise de un copil care abia învață literele.

Un zgomot dinspre pat m-a făcut să tresar, dar tatăl meu vitreg doar gemuse și se întorsese pe-o parte. Am continuat să răsfoiesc cartea cât am putut de repede. Părea să relateze doar cea mai recentă perioadă a vieții — primele date din volum erau din primul an în care locuisem la Cetatea de Sus. Tomul cuprindea liste ale sarcinilor de îndeplinit pentru reconstruirea Cetății de Sus și consemnări ale celor mai importante

decizii pe care Sulis le luase ca stăpân al fortăreței și al pământurilor arendate ale acesteia. Existau și alte însemnări, de o natură mai personală, dar erau scurte și nedezvoltate. Despre ziua aceea cumplită, de la care trecuseră aproape trei ani, scrisese doar atât: „Cynethrith Moartă de Febră Pulmonară. Va fi Înmormântată pe Promontoriu".

Unica mențiune despre mine era o singură propoziție, scrisă cu mai multe luni în urmă: „Breda Fericită Azi." Era ciudat de dureros pentru mine că sobrul meu tată vitreg observase și notase asta.

Paginile ulterioare nu mai pomeneau aproape nimic despre probleme legate de casă ori de administrare, după cum Sulis își pierduse interesul pentru amândouă și în viața de zi cu zi. În schimb, erau din ce în ce mai multe însemnări care păreau a fi despre lucruri pe care le citise în alte cărți. Una spunea: „Plesinnen susține că Atotputernicul mistuie Mortalitatea așa cum Focul mistuie o Creangă ori o Ramură. Cum, atunci..." „Continuarea era mânjită. Un cuvânt ar fi putut fi „unghii", iar mai departe am putut deslușI „Copacul Sfânt". O altă însemnare a sa enumera mai multe „Uși" care fuseseră identificate de cineva pe nume Nisses, cu explicații care nu explicau nimic, lângă fiecare: „Schimbat", am citit scrisul tatălui meu vitreg lângă una dintre ele, ori „dintr-o Vreme a Neocupării", sau chiar „Întâlnire cu un Lucru Întunecat".

Abia în ultimele două pagini am găsit referiri la femeia din celula de sub sala tronului.

„În Sfârșit am primit Vorbă de la femeia zisă Valada, scria mâzgălit. Nimeni altcineva care Trăiește la Nord de Perdruin nu are Cunoștință despre Focul Negru. Trebuie să fie Nebună să spună ce știe." Dedesubt, cu scrisul și mai dezordonat din altă zi, notase: „Vrăjitoarea îmi opune rezistență, dar nu pot avea parte de încă un Eșec, ca în Ajun de Elysiamansa. Noaptea Lapidării va fi următorul Moment al Glasurilor Puternice sub Cetate. Zidurile vor fi Subțiri. Ea îmi va arăta Calea Focului

Negru ori altă Speranță nu mai e. Ori va răspunde, ori Moartea."

M-am lăsat pe spătarul scaunului, încercând să deslușesc toate acestea. Orice punea la cale tatăl meu avea să se întâmple curând: Noaptea Lapidării era ultima noapte din Avrel, peste doar câteva zile. Nu-mi puteam da seama din ceea ce scria dacă vrăjitoarea era încă în pericol — dacă avea de gând s-o omoare dacă greșea sau doar dacă încerca să trișeze în târgul făcut cu el —, dar nu mă îndoiam că această căutare după lucrul numit Focul Negru avea să-i pună în pericol pe toți ceilalți și, cel mai important și mai înfricoșător, pe oșteanul meu, Tellarin. Tatăl meu vitreg a murmurat din nou prin somn, un sunet nefericit. I-am încuiat cărțile și m-am furișat afară.

Toată ziua m-am simțit tulburată și febrilă, dar de data aceasta nu era febra iubirii. Eram îngrozită pentru iubitul meu și speriată pentru tatăl meu vitreg și vrăjitoarea Valada, dar nu puteam să spun nimănui ce știam și cum descoperisem. Eram încărcată de secrete și, spre deosebire de Sulis, nu aveam nici măcar un caiet în care să le pot mărturisi.

Aveam să-i urmăresc, am decis în cele din urmă. Aveam să-i urmăresc în locul despre care vorbea tatăl meu vitreg, locul de sub cetate unde zidurile erau subțiri și vocile puternice. În timp ce ei căutau Focul Negru, eu aveam să veghez la pericole. Aveam să-i apăr. Aveam să fiu îngerul lor păzitor.

Noaptea Lapidării a venit, în sfârșit.

Chiar dacă nu aș fi citit cele scrise de tatăl meu vitreg, cred că aș fi știut că sosise ceasul când intenționau să caute Focul Negru, pentru că Tellarin era foarte tulburat și bântuit de umbre. Deși n-a recunoscut nimic, pe când stăteam întinși alături în dormitorul meu, simțeam că era neliniștit în privința unui lucru care urma să se petreacă în noaptea aceea. Dar avea o datorie de onoare și de sânge față de tatăl meu vitreg și nu avea de ales.

Când i-am sărutat urechea și m-am jucat cu degetele în părul lui, s-a răstit la mine:

— Mai lasă și tu în pace un bărbat, copilă.

— De ce tu ești bărbat și eu copilă? l-am tachinat, mimând o voioșie pe care n-o simțeam. E așa de mare diferența de vârstă dintre noi? Nu ți-am dăruit deja ceea ce mă face femeie?

Oșteanul meu era irascibil și n-a auzit dragostea din vorbele mele:

— Una care nu se potolește când i se cere se dovedește încă tot copilă. Iar eu sunt bărbat pentru că port însemnele de soldat și pentru că, dacă mi-o cere comandantul meu, trebuie să-mi dau viața.

Tellarin era cu cinci ani mai mare decât mine și, în zilele acelea de demult, eram aproape la fel de impresionată ca el de această diferență, dar acum cred că toți bărbații sunt mai tineri decât femeile lor, mai ales când le-a fost lezată onoarea.

În timp ce se uita în tavan, fața i-a devenit din furioasă, solemnă, și am știut că se gândea la ceea ce trebuia să facă în noaptea aceea. Eram speriată și eu, așa că l-am sărutat din nou, ușor de data aceasta, și mi-am cerut iertare.

După ce a plecat, invocând mii de scuze, ca să-și ascundă adevărata misiune, m-am pregătit pentru propria-mi călătorie. Ascunsesem cea mai grea mantie a mea și șase lumânări groase într-un loc unde Ulca și celelalte slujnice nu le puteau găsi. Îmbrăcată și pregătită de drum, am atins Copacul de Aur al mamei mele, aflat lângă inima mea, și am rostit o rugăciune pentru paza tuturor celor care aveau să meargă cu mine în beznă.

Noaptea Lapidării — ultima noapte a lui Avrel, în ajunul lunii Maia, orele negre în care poveștile spun că spiritele bântuie până când zorile și cântecul cocoșului le alungă înapoi în morminte. Cetatea de Sus era cufundată în liniște, în timp ce-i urmăream pe iubitul meu și pe ceilalți prin întuneric. Nu

aveam senzația că imensa fortăreață doarme, cât mai degrabă că își ține răsuflarea și așteaptă.

Sub Turnul Femeii Înger coboară o scară și într-acolo se îndreptau. Am aflat despre ea în noaptea aceea, stând în umbrele zidului aflat vizavi de turn, înfășurată în mantia mea întunecată și ascultând. Cei pe care-i urmăream erau patru: tatăl meu vitreg, Tellarin, prietenul lui, Avalles, și Valada. În ciuda înțelegerii pe care o încheiase, mâinile vrăjitoarei erau încă în lanțuri. M-a întristat s-o văd legată ca un animal.

Muncitorii care reparaseră turnul așezaseră o podea grosolană de lemn peste pietrele sparte ale celei vechi — probabil ca să se asigure că nimeni nu cade prin numeroasele găuri, ori poate, pur și simplu, ca să astupe orice deschidere spre adâncimile castelului. Unii chiar sugeraseră că toate podelele castelului ar trebui acoperite cu cărămidă, ca nimic să nu poată ieși să tulbure somnul credincioșilor.

Din cauza acestei podele de lemn, am așteptat multă vreme înainte să-i urmăresc dincolo de intrarea turnului, știind că tatăl meu vitreg și cei doi supuși ai lui aveau nevoie de timp să dea la o parte scândurile. Pe când mă furișam în umbrele din preajma turnului, sub vântul ce hoinărea prin Curtea Interioară, m-am gândit la Femeia Înger așezată în vârful turnului, o siluetă neagră de murdăria secolelor pe care ploaia nu putea s-o spele, înclinată într-o parte, de parcă era gata să-și piardă echilibrul și să cadă. Cine era? Una dintre sfintele binecuvântate? Era un semn — oare veghea asupra mea așa cum voiam eu să veghez asupra lui Tellarin și a celorlalți? Am ridicat privirea, dar vârful înalt al turnului nu se vedea în noapte.

În cele din urmă, am încercat să deschid ușa turnului și am descoperit că nu fusese zăvorâtă. Speram că asta însemna că într-adevăr Femeia Înger mă aștepta.

În interiorul turnului, lumina lunii se sfârșea. Încă din prag, am aprins prima lumânare din ascunzătoare, care arsese

aproape de tot. Pașii mei mi se păreau înfricoșător de sonori pe culoarul de piatră de la intrare, dar nimeni nu a ieșit din umbre să-mi ceară socoteală. N-am auzit niciun sunet făcut de tatăl meu vitreg ori ceilalți.

M-am oprit o clipă în fața scării imense, care șerpuia în sus, și n-am putut să nu mă întreb ce vor găsi muncitorii după ce vor îndepărta molozul și vor ajunge în vârf — ceea ce mă întreb și-acum, după toți acești ani, când istovitoarea lucrare e încă neterminată. Presupun că n-o voi vedea terminată până la sfârșitul vieții. Vor descoperi comori lăsate de Cei Pașnici? Sau poate doar oasele firave ale acelor făpturi străvechi.

Chiar dacă n-ar fi existat întâmplările din noaptea aceea fatidică, Turnul Femeii Înger tot m-ar bântui, așa cum bântuie imensa cetate și toate pământurile din umbra lui lungă. Cred că niciun muritor nu-i va afla vreodată secretele.

Odată, demult, am visat că tatăl mei vitreg mi-a dat Femeia Înger s-o curăț, dar oricât frecam nu reușeam să-i îndepărtez murdăria de pe membre și față. Mi-a spus că nu era vina mea, că Atotputernicul mi-ar fi dat puterea dacă ar fi vrut cu adevărat ca fața Femeii Înger să fie văzută, însă eu tot am plâns în fața eșecului.

Am înaintat dinspre coridorul de intrare către un loc unde podeaua se desprindea în bucăți mari și am încercat să-mi imaginez ce anume a putut să sfarme piatra atât de tare și totuși să lase turnul însuși în picioare. Nu era ușor să merg pe urmele tatălui meu vitreg și al iubitului meu, dar am coborât pe moloz, aplecându-mă ca să-mi așez lumânarea în față și să pot avea ambele mâini libere. Îmi doream, nu pentru prima oară, să fi purtat altceva decât pantofii mei ușori. Am coborât și am coborât, rănindu-mi picioarele, sfâșiindu-mi rochia în mai multe locuri, până când am ajuns la covorul de cioburi mai mici de piatră care era podeaua, aflată sub nivelul Curții Interioare la o adâncime ce măsura de cel puțin șase

ori înălțimea mea. În mijlocul câmpului de cioburi se căsca o imensă gaură neagră, mai mare decât celelalte, o gură zdrențuită care aștepta să mă înghită. Când m-am apropiat, ghemuită, am auzit ceea ce știam că trebuie să fie glasurile celorlalți urcând din adâncuri, deși mi se păreau străine.

Alte pietre fuseseră date la o parte, dezvăluind intrarea către puțul scării, marginea unor trepte de un alb strălucitor care dispăreau în umbre. Alt glas a plutit în sus, râzând. Nu era un glas pe care-l cunoșteam.

Cu toate cele întâmplate în zilele precedente, nu mă mai simțisem până atunci atât de înspăimântată, dar știam că Tellarin era acolo, în acele locuri întunecate. Mi-am făcut semnul Copacului peste piept, apoi am pășit pe scară.

La început n-am reușit să dau de urma lor.

Pe măsură ce coboram, lumina singurei mele lumânări nu făcea decât să-mi înfățișeze puțul scării ca un gât întunecat, care aștepta să mă înghită, însă teama nu mă putea ține departe de iubitul meu. Nu reușea decât să-mi grăbească pasul. Am coborât repede, până când mi s-a părut că distanța la care ajunsesem sub castel era aceeași cu distanța la care se înălța Turnul Femeii Înger, dar tot nu i-am prins din urmă.

Fie că era o iluzie auditivă, fie că erau vânturile despre care se spune că bat prin cavernele din stâncile Lacului Regelui, am continuat să aud glasuri necunoscute. Unele păreau atât de aproape, încât, dacă n-aș fi avut lumânarea, sunt sigură că aș fi putut să întind mâna și să ating persoana care îmi șoptea, dar lumina pâlpâitoare îmi arăta că scara era pustie. Vocile bolboroseau și uneori cântau, într-o limbă dulce, tristă, pe care n-o înțelegeam și nici măcar n-o recunoșteam.

Știam că trebuia să fiu prea speriată ca să rămân, că trebuia să mă întorc și să fug la aerul curat și lumina lunii de afară, dar, cu toate că șoaptele fără trup mă umpleau de spaimă, nu simțeam nimic malefic la ele. Dacă erau fantome, nu cred că

ştiau măcar că mă aflu acolo. Era ca şi cum castelul vorbea singur, asemenea unui bătrân care şade lângă foc, pierdut în amintirile zilelor de mult apuse.

Puţul scărilor se termina pe o platformă largă, cu uşi deschise la fiecare capăt, şi n-am putut să nu mă gândesc la uşile pomenite în scrierile tatălui meu. Când m-am oprit să mă gândesc pe care dintre ele s-o apuc, am studiat basoreliefurile de pe pereţi, lujere delicate şi flori de care nu mai văzusem vreodată. Deasupra cadrului unei uşi se afla o ciocârlie cocoţată pe creanga unui copac. Altă ramură era sculptată deasupra celeilalte uşi — sau mai degrabă, după cum am văzut când am mişcat torţa, erau două crengi din acelaşi copac, care fusese sculptat chiar deasupra mea, revărsându-şi coroana pe tavanul puţului scării, de parcă eu însămi eram trunchiul. Pe creanga de deasupra celei de-a doua uşi era încolăcit un şarpe suplu. M-am înfiorat şi am pornit spre poarta privighetorii, dar în clipa aceea din întuneric au plutit nişte vorbe:

— ... dacă m-ai minţit, sunt un om răbdător, dar...

Era tatăl meu vitreg şi, chiar dacă nu l-aş fi recunoscut după vocea-i pierită, i-aş fi recunoscut cuvintele, căci asta spunea mereu. Şi spunea adevărul: era un om răbdător. A fost întotdeauna ca una dintre pietrele cercului din vârful muntelui: rece, aspru şi fără grabă să se mişte, încălzindu-se doar după ce soarele unei veri întregi îl scăldase. Uneori simţeam că-mi vine să-l lovesc tare cu un băţ, doar ca să-l fac să se întoarcă şi să se uite cu adevărat la mine.

Crezusem că se uitase la mine o singură dată: în ziua aceea când mi-a zis că „ei" îi luaseră totul. Dar acum ştiam că se mai uitase şi altă dată, poate mă văzuse zâmbind într-o zi când iubitul meu îmi dăduse un dar sau un sărut, şi notase în caietul lui: „Breda Fericită Astăzi".

Cuvintele tatălui meu se înălţaseră prin cealaltă uşă. Am aprins altă lumânare pe care am aşezat-o deasupra celei dintâi,

care arsese aproape până la suport, după care am urmat glasul lui Sulis prin ușa șarpelui.

Am coborât și am coborât, tot mai departe — un drum care mi s-a părut călătorie de ore —, prin lungi coridoare în pantă care șerpuiau ca niște fire de tors revărsate dintr-un sac. Piatra pe care o vedeam în lumina lumânării părea mai nouă și mai strălucitoare decât cea pe care o văzusem sus, deși știam că era și mai veche. Pe alocuri, culoarele se deschideau spre camere încărcat de praf și moloz, dar care trebuie să fi fost uriașe, cu tavane înalte cât oricare dintre cele mai înalte castele din Nabban de care auzisem vreodată. Basoreliefurile pe care le vedeam erau atât de delicate, atât de perfecte, încât păreau desprinse din natură — păsări, plante, copaci — înghețate parcă în piatră de acele vrăji atât de întâlnite în poveștile spuse de mama sau de Ulca.

Era uimitor să mă gândesc că această lume întreagă zăcuse în cavoul pământului, sub noi, de când locuiam în Cetatea de Sus și de generații înainte. Știam că vedeam străvechea casă a Celor Pașnici. Cu toate poveștile, chiar și cu dovada turnului însuși, nu-mi imaginasem, totuși, până atunci, că Cei Pașnici fuseseră meșteri în piatră atât de iscusiți, încât s-o facă înspumată ca apa și sclipitoare ca gheața, s-o facă să se întindă în arcuri suple, asemenea celor mai delicate crengi de salcie. Oare chiar îi omorâseră Oamenii Nordului pe toți? Pentru prima oară, am înțeles ceva din ceea ce însemna asta și o profundă, mută oroare a pus stăpânire pe mine. Creatorii acestor frumusețí, măcelăriți, iar casele lor, uzurpate de ucigași — nu era de mirare că bezna era plină de glasuri ce nu-și găsesc odihna. Nu era de mirare că Cetatea de Sus era un loc de tristețe bântuită pentru toți cei care locuiau în ea. Castelul de astăzi se înalță pe temelia unei crime străvechi. Era construit pe moarte.

Gândul acela nu-mi dădea pace. În mintea mea se împletea cu imaginea privirii absente a tatălui meu vitreg și cu a

vrăjitoarei în lanțuri. Răul nu putea naște bine, eram sigură. Nu fără sacrificiu. Nu fără sânge și ispășire.

Teama îmi sporea din nou.

Cei Pașnici nu mai erau, dar eu aflam că imensa lor casă rămânea plină de viață.

În timp ce goneam în jos, pe urmele tatălui meu vitreg și ale însoțitorilor lui, prin praful secolelor, am descoperit dintr-o dată că apucasem pe un drum greșit. Coridorul se termina într-un morman de pietre sfărâmate, dar când m-am întors la ultimul coridor nu erau urme de pași și locul însuși nu-mi era cunoscut, de parcă ruinele își schimbaseră locul în jurul meu. Am închis ochii, căutând sunetul glasului lui Tellarin, convinsă fiind că inima mea va fi în stare să-l audă prin toată piatra din Erkynland, dar n-am auzit nimic decât șoaptele-fantomă care adiau ca vântul toamnei, un amalgam de foșnete și suspine fără înțeles.

Mă rătăcisem.

Pentru prima dată mi-a devenit limpede cât de nesăbuită fusesem. Venisem într-un loc unde nu aveam ce să caut. Nicio persoană cunoscută nu era aici, iar când ultima mea lumânare se va stinge, rămâneam pierdută în beznă.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi, dar le-am șters. Plânsul nu-l adusese pe tata înapoi, ori pe mama. Nu avea să-mi folosească la nimic nici acum.

Mi-am dat toată silința să refac traseul pe care venisem, dar glasurile ciripeau în jurul meu ca niște păsări invizibile și în scurt timp rătăceam orbește. Buimăcită de zgomotele din capul meu și de umbrele tremurătoare, era să mă împiedic și să cad de două ori în crăpăturile mari din podeaua coridorului. Am lovit cu piciorul o piatră, care a căzut fără să se lovească de nimic până când n-am mai suportat să stau și să ascult.

Bezna părea că se închide în jurul meu și aș fi putut rămâne pierdută pe vecie — aș fi putut deveni un glas în corul

de șoapte —, dar, din noroc ori întâmplare ori mâna sorții, am cotit pe un coridor pe care nu l-am recunoscut și m-am pomenit stând în fața unui nou puț de scări, ascultând glasul vrăjitoarei Valada înălțându-se din adâncuri:

— ... Nu sunt o armată sau suita unui nobil ca să le poți da ordine, lordule Sulis. Cei care au locuit aici sunt morți, dar locul e viu. Trebuie să iei ceea ce ți se dă...

Era de parcă mi-ar fi ghicit gândurile. Tulburată să-mi aud presimțirile rostite cu voce tare, m-am grăbit către sunet, îngrozită că, dacă dispărea, n-aveam să mai aud niciodată o voce cunoscută.

A mai trecut o oră, sau cel puțin așa mi s-a părut, dar eram de atâta timp în casa bântuită, încât nu puteam estima. Iubitul meu și ceilalți păreau să fi devenit ei înșiși fantome, plutind în fața mea ca niște semințe de păpădie, mereu doar cu un pas înainte, dar fără să-i pot ajunge.

Scările continuau să cotească în jos și, în timp ce ardea a treia sau a patra lumânare, am zărit crâmpeie din vastele spații prin care coborâserăm cu toții, nivel după nivel, ca într-un pelerinaj în josul nivelelor Raiului. Uneori, când lumânările licăreau pe podeaua de lemn, mi se părea că văd și mai mult. Din colțul ochiului ruinele păreau să prindă un fel de viață. Erau momente când glasurile-fantomă sporeau și umbrele păreau să prindă contur. Dacă îmi închideam ochii pe jumătate, aceste spații mohorâte mi se păreau pline de lumină și oameni surâzători.

De ce omorâseră Oamenii Nordului o asemenea frumusețe? Și cum putea un popor care a construit un astfel de loc să fie înfrânt de niște muritori, oricât de însetați de sânge și dornici de bătălie ar fi fost?

O lumină înflori în adâncuri, roșie și galbenă, făcând piatra șlefuită a puțului scării să pară că vibrează. Preț de o clipă, am crezut că nu e decât o altă iluzie creată de imaginația mea,

dar apoi am auzit vocea iubitului meu atât de aproape, încât părea că ne-am fi putut săruta dacă am fi vrut.

— Să n-ai încredere în ea, Stăpâne, spunea Tellarin, cu un glas în care se simțea multă teamă. Minte din nou.

Eram extrem de fericită, dar, redevenind brusc prudentă, mi-am umbrit lumânarea cu palma și m-am grăbit pe scări în jos, încercând să nu fac niciun zgomot. Când glasurile au început să se audă mai tare și am văzut că lumina care înflorea în beznă venea de la torțele lor, am ciupit flacăra ca să sting lumânarea de tot. Oricât eram eu de bucuroasă să-i găsesc, nu credeam că ei vor simți la fel.

M-am furișat mai aproape de lumină, dar nu-i puteam vedea pe Tellarin și pe ceilalți pentru că un fel de nor de fum îmi obtura privirea. Abia când am ajuns la baza scării și am pășit fără zgomot pe podeaua sălii imense am văzut propriu-zis cele patru siluete.

Stăteau în mijlocul unei încăperi atât de cavernoase, încât nici măcar torțele pe care iubitul meu și Avalles le țineau nu puteau lumina cele mai înalte colțuri. În fața lor se înălța ceea ce înainte crezusem că e un fum. Nu-l puteam vedea nici acum limpede, deși flacăra torței ardea la o întindere de mână de el, însă mi se părea un copac uriaș, cu trunchiul și frunzele negre. O umbră îl învăluia, lăsând să i se vadă doar conturul, un giulgiu întunecat ca negurile ce ascund munții în diminețile de iarnă. Dar nu era o negură cea care învăluia forma-copac, eram sigură. Era Întuneric pur.

— Trebuie să hotărăști dacă îmi dai ascultare mie sau tânărului tău soldat, îi spunea vrăjitoarea tatălui meu vitreg. Am să-ți repet: dacă tăiați o frunză măcar, o să purtați stigmatul de agresori și n-o să vă meargă bine. Nu simți?

— Iar eu cred că Tellarin are dreptate, a declarat Avalles, dar glasul nu-i era la fel de sigur cum îi erau vorbele. Încearcă să ne păcălească.

Tatăl meu s-a uitat de la forma-copac la vrăjitoare.

— Dacă nu putem să luăm nici măcar o crenguță, de ce ne-ai adus aici? a întrebat el rostind cuvintele rar, ca și cum ar fi făcut un mare efort și să vorbească.

Am putut să văd zâmbetul amar din răspunsul Valadei:

— M-ai ținut întemnițată vreme de două luni în mormanul tău umed de pietre, căutând un răspuns la întrebarea ta nebună. Dacă nu crezi că știu ce știu, de ce m-ai legat în lanțuri și m-ai adus aici?

— Dar lemnul...?

— N-am spus că nu puteți să luați nimic pentru ars, am spus că ai fi nebun să ridici securea sau cuțitul asupra Marelui Copac Vrăjit. E un morman de crengi uscate dedesubt, dacă sunteți destul de curajoși să căutați.

Sulis s-a întors spre Avalles:

— Du-te și adună niște lemn uscat, nepoate.

Tânărul cavaler a ezitat, apoi i-a dat torța tatălui meu vitreg și s-a apropiat șovăitor de marele copac întunecat. S-a aplecat sub crengile exterioare și a dispărut. După o perioadă de liniște, Avalles a ieșit înapoi, clătinându-se.

— E prea întuneric, a gâfâit el. Nu văd nimic.

Ochii lui aveau margini albe de jur împrejur.

— Și este ceva acolo... un animal, probabil. Îi... îi simt răsuflarea.

Avalles s-a întors spre tatăl meu vitreg:

— Ochii lui Tellarin sunt mai buni decât ai mei...

Nu! îmi venea să strig. Forma-copac stătea și aștepta, învăluită în umbre pe care lumina niciunei torțe nu le putea străbate. Eram gata să țâșnesc din ascunzătoare și să-mi implor iubitul să nu se apropie, însă, de parcă mi-ar fi auzit strigătul mut, lordul Sulis înjură și vârî torța înapoi în mâna lui Avalles.

— Pe Pelippa și pocalul ei! zise tatăl meu vitreg. O să mă duc eu însumi.

Chiar înainte să pășească printre crengi, mi s-a părut că am auzit frunzele foșnind, deși în sală nu era nicio adiere

de vânt. Probabil că foşnetul devenise mai sonor pentru că tatăl meu vitreg îşi croia drum pe sub crengile groase. Lungi momente s-au scurs, apoi foşnetul a devenit şi mai violent. În cele din urmă, clătinându-se puţin, Sulis şi-a făcut apariţia aducând ceva ce arăta ca o bucată lungă de umbră prinsă sub fiecare braţ. Tellarin şi Avalles s-au apropiat să-l ajute, dar el le-a făcut semn să plece, scuturând din cap de parcă ar fi primit o lovitură. Deşi sala era întunecată, am putut vedea că devenise foarte palid.

— Ai spus adevărul, Valada, a spus el. Fără secure, fără cuţit.

În timp ce priveam, le-a cerut lui Avalles şi iubitului meu să facă pe pământ un cerc din cioburile de piatră împrăştiate prin sală. Sulis a aşezat în cruce, în mijlocul cercului, cele două bucăţi de lemn pe care le adusese, apoi a folosit un aprinzător dintr-un săculeţ de la centură şi una dintre torţe ca să aprindă lemnul vrăjit. Pe măsură ce straniul foc prindea viaţă, încăperea părea să se întunece, de parcă însăşi lumina torţelor se înclina către vatra focului şi era absorbită acolo. Flăcările au început să se înalţe.

Foşnetul copacului umbros s-a oprit. Totul a amuţit — nici măcar flăcările nu scoteau vreun sunet. Inima îmi bătea cu putere când m-am apropiat, uitând o clipă să mă ascund. Era într-adevăr un Foc Negru care ardea acum în acel loc uitat din adâncul pământului, un foc ce scânteia ca orice vâlvătaie, dar ale cărui flăcări erau răni în substanţa însăşi a lumii, găuri atât de negre şi goale ca un cer fără stele.

E greu de crezut, însă eu asta am văzut. Am putut să mă uit prin flăcările Focului Negru nu către ceea ce se afla în partea cealaltă, ci spre altundeva: într-un nimic, la început, dar apoi culoarea şi forma au început să se extindă către spaţiul de deasupra focului, ca şi cum ceva ar fi întors însuşi aerul pe dos.

În foc a apărut un chip. Am reuşit cu greu să nu ţip.

Străinul înconjurat de flăcări negre nu semăna cu niciun om pe care-l văzusem vreodată. Toate unghiurile chipului său erau cumva strâmbe, bărbia prea subțire, ochii mari ridicați la colțuri. Avea părul lung și alb, dar nu arăta bătrân. Era gol de la brâu în sus, iar pielea-i palidă și lucioasă era plină de cicatrici îngrozitoare. Însă, cu toate că se scălda în flăcări, arsurile lui păreau vechi, nu noi.

Focul Negru deforma până și întunericul. Tot ce-l înconjura se pleca, de parcă lumea însăși devenea alungită și tremurătoare, ca o imagine oglindită în apa agitată a unui râu.

Omul din flăcări părea să doarmă în foc, dar era un somn îngrozitor de agitat. Se înălța și se zvârcolea, chiar și-a ridicat mâinile la față, vrând parcă să se apere de un teribil atac. Când, în cele din urmă, ochii i s-au deschis, erau întunecați și ei ca niște umbre, ațintiți asupra unor lucruri pe care eu nu le vedeam, asupra umbrelor de dincolo de foc. Gura îi era lăbărțată într-un teribil urlet tăcut și, în ciuda aspectului lui straniu, în ciuda faptului că eram atât de înfricoșată încât mă temeam că o să mi se oprească inima, mă durea să-l văd suferind. Dacă era viu, cum putea trupul să-i ardă fără să fie mistuit? Dacă era o fantomă, de ce moartea nu pusese capăt suferinței sale?

Tellarin și Avalles s-au retras de lângă foc, cu ochii măriți de spaimă. Avalles și-a făcut semnul Copacului.

Tatăl meu vitreg s-a uitat la gura contorsionată a omului din flăcări și la ochii lui orbi, apoi s-a întors către vrăjitoarea Valada:

— De ce nu ne vorbește? Fă ceva!

Valada a râs cu râsul ei usturător:

— Ai vrut să întâlnești un om din neamul sithi, lordule Sulis — unul dintre Cei Pașnici. Ai vrut să găsești o ușă, dar unele uși se deschid nu spre *altundeva*, ci spre *altcândva*. Focul Negru a găsit unul dintre Cei Pașnici dormind. Visează, dar acum poate să audă, peste secole. Vorbește-i! Eu am făcut ce-am promis.

Vizibil tulburat, Sulis s-a întoarse către omul din flăcări:

— Tu! a strigat el. Înțelegi ce spun?

Omul din flăcări a continuat să se zvârcolească, dar și-a întors ochii întunecați și orbi în direcția tatălui meu vitreg:

— Cine-i acolo? a întrebat și i-am auzit glasul mai degrabă în cutia craniană decât în urechi. Cine umblă pe Drumul Viselor?

Arătarea a ridicat mâna de parcă ar fi putut s-o treacă prin ani și să ne atingă. Pentru o clipă, uluirea a alungat agonia de pe fața lui diformă.

— Sunteți muritori! Dar de ce veniți la mine? De ce tulburați somnul lui Hakatri din Casa Dansului-Anilor?

— Sunt Sulis.

Tremurul din glasul tatălui meu vitreg îl făcea să pară un om bătrân, bătrân.

— Numit de unii „Apostatul", mi-am riscat tot avutul, am petrecut ani și ani studiind, ca să pun o întrebare la care numai Cei Pașnici pot să răspundă. Mă ajuți?

Omul din flăcări nu părea să asculte. Gura i s-a strâmbat din nou și, de data aceasta, țipătul din glasul lui avea sunet. Am încercat să-mi astup urechile, dar țipătul era deja în interiorul capului mau.

— Ah, arde! a gemut el. Sângele viermelui mă arde încă, chiar și atunci când dorm. Chiar și atunci când umblu pe Drumul Viselor!

— Sângele viermelui...? făcu tatăl meu vitreg, nedumerit. Un dragon? Ce spui acolo?

— Era ca o uriașă șerpoaică neagră, a murmurat Hakatri. Fratele meu și cu mine am urmărit-o în locul ei din adâncuri, ne-am luptat cu ea și am omorât-o, dar am simțit sângele ei dogoritor asupra mea și n-o să-mi mai găsesc alinarea. Pe Grădină, mă doare atât de rău!

Hakatri a scos un horcăit, după care a rămas tăcut un moment.

— Ambele noastre săbii au muşcat, a continuat el, şi glasul lui era aproape ca un cântec, dar fratele meu Ineluki a fost cel norocos. A scăpat de Întunericul înfricoşător care arde. Era negru sângele acela şi mai fierbinte decât flăcările Facerii! Mă tem că nici moartea însăşi n-ar putea să-mi uşureze chinul...

— Taci! a tunat Sulis, furios şi nefericit. Vrăjitoare, vraja asta nu ajută la nimic? De ce nu mă ascultă?

— Nu e nicio vrajă, în afară de cea care deschide uşa, a răspuns ea. Probabil că Hakatri a venit la uşa aceea pentru că l-a ars sângele dragonului. Nu mai există în toată lumea sânge ca sângele viermilor uriaşi. Cred că rănile îl ţin mereu aproape de Drumul Viselor. Pune-i o întrebare, omule din Nabban. E de aşteptat să-ţi răspundă ca oricare altul dintre nemuritorii pe care-i poţi găsi.

Acum simţeam: simţeam că soarta care ne adusese aici ne ia pe toţi în stăpânire. Mi-am ţinut respiraţia, prinsă între o teroare ca un vânt rece în interiorul minţii mele ce ţipa să-l las pe Tellarin, să las totul şi să fug, şi o teribilă nedumerire legată de ceea ce-l adusese pe tatăl meu vitreg la această întâlnire înfiorător de stranie.

Lordul Sulis şi-a vârât bărbia în piept o clipă, de parcă acum, că sosise momentul, nu era sigur ce vrea să spună. În cele din urmă a vorbit, tremurător la început, dar cu mai mare putere pe măsură ce continua.

— Biserica noastră ne învaţă că Atotputernicul s-a înfăţişat acestei lumi în trupul lui Usires Aedon, făcând multe miracole, vindecându-i pe cei bolnavi ori infirmi, până când, în cele din urmă, Imperatorul Crexis a poruncit să fie spânzurat de Copacul Execuţiei. Ştii asta, Hakatri?

Ochii orbi ai omului din flăcări au alunecat din nou spre Sulis. N-a răspuns, dar părea să asculte.

— Promisiunea lui Aedon Răscumpărătorul este că toţi cei care vor trăi vor fi ridicaţi la cer — că nu va fi moarte, a continuat tatăl meu vitreg. Iar acest lucru este o certitudine

pentru că el era Atotputernicul întrupat în lume, lucru dovedit prin miracolele pe care le-a înfăptuit. Dar am studiat mult despre neamul tău, Hakatri. Miracolele pe care le-a înfăptuit Usires Aedon ar fi putut aparține unuia dintre sithi sau poate unuia doar pe jumătate nemuritor.

Zâmbetul lui era sumbru ca al unui craniu.

— În definitiv, a adăugat el, până și criticii mei cei mai aprigi din Biserica Mamă sunt de acord că tatăl lui Usires n-a fost un om.

Sulis și-a plecat din nou capul, preț de o clipă, chemându-și vorbele ori puterea. Am gâfâit, trăgând aer în piept: uitasem să respir. Avalles și Tellarin aveau în continuare aceeași privire fixă, iar acum teama li se îngemăna cu uimirea, dar eu nu vedeam fața ascunsă în umbră a vrăjitoarei Valada.

— Amândouă soțiile mele mi-au fost răpite de moarte, amândouă înainte de vreme, a continuat tatăl meu vitreg. Prima soție mi-a dăruit un fiu înainte să moară, un băiat frumos pe nume Sarellis, care a murit și el, urlând de durere pentru că a călcat pe un cui de potcoavă — un cui! — și a făcut febra morții. Tinerii de sub comanda mea au fost măcelăriți cu sutele și miile, iar cadavrele lor împânzeau câmpul de luptă ca pleava unor lăcuste, și toată răfuiala pentru un petic de pământ ici și colo, sau uneori, pur și simplu, din pricina unor vorbe. Părinții mei sunt morți și ei, și prea multe lucruri au rămas nerostite între noi. Moartea mi i-a furat pe toți cei pe care i-am iubit vreodată cu adevărat.

Glasul lui răgușit căpătase o tulburătoare forță, o putere nebună, de parcă ar fi vrut să doboare zidurile Raiului însuși.

— Biserica Mamă îmi spune să cred că-i voi reîntâlni, a adăugat el. Îmi predică, zicând: „Ia aminte la lucrările lui Usires, Domnul nostru, și găsește-ți alinare, căci misiunea lui a fost să arate că moartea nu trebuie să inspire teamă". Așa mi s-a spus. Dar nu pot fi sigur — nu pot să cred pur și simplu!

Oare are dreptate biserica? Îi voi revedea pe cei pe care-i iubesc? Vom trăi mai departe? Conducătorii bisericii m-au numit eretic și m-au declarat apostat pentru că m-am încăpățânat să mă îndoiesc de divinitatea lui Aedon, dar trebuie să știu! Spune-mi, Hakatri, a fost Usires unul din neamul tău? Este povestea divinității lui doar o minciună, menită să ne facă fericiți, să-i îngrașe și să-i îmbogățească pe preoți?

Sulis a clipit, alungând lacrimi negre, cu chipu-i mereu impasibil, transfigurat de furie și durere.

— Chiar dacă Atotputernicul mă va osândi la iadul etern, trebuie să știu: credința noastră e o minciună?

Tremura deja atât de tare, încât s-a retras cu un pas poticnit din fața focului și era cât pe ce să cadă. Nimeni nu s-a clintit, cu excepția omului din flăcări, care l-a urmărit pe Sulis cu ochii lui negri și goi.

Mi-am dat seama că plângeam și eu și mi-am șters lacrimile în tăcere. Să văd adevărata și teribila suferință a tatălui meu vitreg era ca un cuțit răsucit în mine și totuși eram în același timp furioasă. Totul pentru asta? Pentru asemenea lucruri de necunoscut o lăsase singură pe mama și acum aproape și-a distrus toată viața?

După multă vreme, în care totul a rămas neclintit ca piatra în jurul lui, Hakatri a rostit rar:

— Voi, muritorii, v-ați torturat mereu.

A clipit și felul în care se mișca fața lui era atât de neomenesc, încât a trebuit să-mi întorc privirea și apoi să mă uit iarăși la el, înainte să înțeleg ce a spus.

— Dar tu te torturezi cel mai mult când cauți răspunsuri la lucruri care nu au niciunul.

— Niciun răspuns?

Sulis tremura.

— Cum e posibil?

Omul din flăcări și-a ridicat mâinile cu degete lungi în ceea ce puteam doar să ghicesc că era un gest de pace:

— Pentru că nimic din ceea ce le este menit muritorilor nu este dat să fie cunoscut de Zida'ya, după cum nici voi nu puteți afla despre Grădina noastră ori unde ne ducem după ce părăsim acest loc. Ascultă-mă, muritorule. Dacă mântuitorul tău a fost într-adevăr unul dintre Copiii Zorilor, ar demonstra asta în vreun fel că dumnezeul tău nu a ales să se întâmple așa?

Hakatri clătină din cap cu grația spectrală, nepământeană a unui nagâț.

— Spune-mi doar dacă Usires a fost unul din neamul tău, i-a cerut Sulis cu glas răgușit. Scutește-mă de filosofiile tale! Căci ard și eu! Durerea mă macină de ani și ani!

Când ecourile strigătului tatălui meu vitreg s-au stins, Cel Pașnic, în cercul lui de flăcări negre, a tăcut și pentru prima oară părea să vadă cu adevărat peste abis. Când a vorbit din nou, avea glasul plin de tristețe.

— Noi, Zida'ya, știm puține despre faptele muritorilor, și sunt unii născuți din sângele nostru care ne-au părăsit și ale căror lucrări ne sunt și ele ascunse. Nu cred că Usires Aedon al vostru a fost unul dintre Copiii Zorilor, dar mai mult de-atât nu pot să-ți spun și nimeni altul din neamul meu n-ar putea.

Omul din flăcări a înălțat din nou mâinile, împletindu-și degetele într-un gest complicat, de neînțeles:

— Îmi pare rău.

Apoi un tremur a străbătut creatura numită Hakatri: poate durerea arsurilor sale, revenind, o durere care fusese ținută cumva în frâu în timp ce-l ascultase pe tatăl meu vitreg. Sulis n-a așteptat să mai audă ceva. A făcut un pas înainte și a lovit cu piciorul focul lemnului vrăjit într-un nor de scântei învârtejite.

Omul din flăcări dispăruse.

După un marș al tăcerii care părea nesfârșit, s-a auzit vrăjitoarea:

— Acum vei onora înțelegerea făcută cu mine, lordule Sulis? Ai spus că dacă te aduc la unul dintre nemuritori mă vei elibera.

Glasul îi era categoric, dar mai păstra în el o urmă de blândețe, care m-a surprins.

Răspunsul tatălui meu vitreg, atunci când a venit, a fost gâtuit și greu de înțeles:

— Scoate-i lanțurile, Avalles. Nu mai vreau nimic de la ea.

În mijlocul imensului ocean sumbru de tristețe, am simțit un moment de vie fericire când mi-am dat seama că, în ciuda presimțirii mele, vrăjitoarea, iubitul meu, până și chinuitul meu tată vitreg aveau să supraviețuiască acelei cumplite nopți. Când Avalles a început să descuie cătușele vrăjitoarei, tremurând încât abia putea să țină cheia, a trebuit să visez un moment că tatăl meu vitreg se va însănătoși, că îl va răsplăti pe Tellarin pentru curajul și loialitatea lui și că iubitul meu și cu mine ne vom întemeia un cămin undeva departe de acest loc bătut de vânturi și bântuit de fantome.

Tatăl meu vitreg a scos un țipăt neașteptat, înfiorător. M-am întors și l-am văzut căzând cu fața în jos, cu trupul tremurând de plâns. Acest atac de durere la asprul și tăcutul Sulis era într-un fel cel mai înspăimântător lucru pe care-l văzusem în noaptea aceea lungă și îngrozitoare.

Apoi, chiar în timp ce țipătul lui răsuna în spațiile înalte, invizibile ale încăperii și provoca un foșnet ușor în frunzele copacului umbros, altceva mi-a atras atenția. Două siluete se încleștau în locul unde se aflase vrăjitoarea. La început am crezut că se luptau Avalles și Valada, dar apoi am văzut că vrăjitoarea făcuse un pas înapoi și privea lupta, cu ochii-i strălucitori măriți de uimire. Avalles și Tellarin erau cei încleștați, cu torțele căzute din mâini. Șocată, uluită, i-am privit prăbușindu-se la pământ. O clipă mai târziu, un pumnal s-a ridicat și a căzut, apoi scurta luptă s-a încheiat.

Am urlat, alergând spre el:

— Tellarin!

S-a ridicat, ștergându-și praful de pe pantaloni, și s-a uitat cu gura căscată la mine în timp ce ieșeam din umbre. Vârful cuțitului era înnegrit de sânge. Tellarin avea o neclintire care ar fi putut să fie teamă sau, pur și simplu, mirare.

— Breda? Ce faci aici?

— De ce te-a atacat? am strigat.

Avalles zăcea răsucit pe jos, într-o baltă neagră care creștea.

— Era prietenul tău!

Tellarin n-a spus nimic, dar a îngenuncheat să mă sărute, după care s-a întors și s-a dus către locul unde se afla tatăl meu vitreg, chircit și acum la pământ într-un atac de durere. Iubitul meu și-a așezat genunchiul pe spatele tatălui meu vitreg, apoi și-a vârât mâna în părul lui de la ceafă și a tras până când a înclinat fața înlăcrimată în lumina torței.

— N-am vrut să-l omor pe Avalles, a explicat oșteanul meu, în parte pentru mine, în parte pentru Sulis. Dar a insistat să vină, temându-se că voi intra mai mult în grațiile unchiului său, dacă nu era și el aici. Trist. Însă doar moartea ta, Sulis, a fost misiunea mea. Și aștept de,mult o asemenea ocazie perfectă.

În ciuda poziției sale chinuitoare, tatăl meu vitreg a zâmbit — un rânjet fantomatic, cu buzele foarte întinse.

— Care Sancellan te-a trimis?

— Are veo importanță? Ai mai mulți dușmani în Nabban decât poți număra, Sulis Apostatule. Ești un eretic și un schismatic și ești periculos. Ar fi trebuit să știi că nu vei fi lăsat aici, să-ți construiești puterea în sălbăticie.

— N-am venit aici să-mi construiesc puterea, a mârâit tatăl meu vitreg. Am venit aici să găsesc răspunsul la întrebările mele.

— Tellarin! am rostit, căznindu-mă să găsesc un înțeles acolo unde nu putea exista niciunul. Ce faci?

Glasul lui a regăsit puțin din tonu-i blând de altădată:

— Asta n-are nicio legătură cu noi doi, Breda.

— Te-ai...?

Nu puteam să rostesc cuvintele. Lacrimile începeţoşau încăperea, făcând-o mai neagră decât o făcuse focul negru vreodată.

— Te-ai... prefăcut doar că mă iubeşti? Ai făcut totul ca să reuşeşti să-l omori?

— Nu, n-aveam nevoie de tine, fetiţo. Eram deja unul dintre oamenii lui de încredere, mi-a răspuns, apoi a mărit strânsoarea, încât m-am temut că gâtul tatălui meu vitreg o să se frângă. Ceea ce este între noi, mică Breda, este real şi sincer. Te voi lua cu mine în Nabban: voi fi bogat acum, iar tu-mi vei fi soţie. Vei învăţa ce este un oraş adevărat, în locul acestui morman diavolesc de pietre din capătul lumii.

— Mă iubeşti? Chiar aşa, mă iubeşti?

Voiam nespus de mult să-l cred.

— Atunci lasă-mi tatăl vitreg în pace, Tellarin.

— Nu pot, a zis încruntat. Moartea lui e misiunea ce mi-a fost dată înainte de a te cunoaşte pe tine şi este o misiune ce trebuie îndeplinită. E nebun, Breda! După ororile din noaptea asta, după ce ai văzut demonul pe care l-a invocat cu magii interzise, înţelegi de ce nu poate fi lăsat să trăiască.

— Nu-l omorî, te rog! Te implor!

A ridicat mâna să mă facă să tac.

— I-am jurat stăpânului meu din Nabban. Doar acest lucru trebuie să-l fac şi pe urmă suntem amândoi liberi.

Nici măcar o rugăminte în numele iubirii nu-l putea opri. Năucită şi copleşită, incapabilă să mă mai lupt cu omul care îmi adusese atâta fericire, m-am întors către vrăjitoare, ca s-o rog să facă ceva. Dar Valada dispăruse. Îşi luase libertatea, lăsându-ne pe noi, ceilalţi, să ne omorâm unul pe altul, dacă voiam. Mi s-a părut că văd o mişcare în umbre, însă era doar cine ştie ce altă fantomă, ceva zburător care s-a înălţat deasupra puţului scării, plutind pe aripi tăcute.

Lordul Sulis nu scotea niciun sunet. Nu se zbătea să scape din strânsoarea lui Tellarin, ci aștepta să fie ucis, ca un taur bătrân. Când a înghițit, pielea gâtului i s-a întins atât de tare, încât, privindu-l, lacrimile mi-au umplut din nou obrajii. Iubitul meu își apăsa cuțitul pe beregata tatălui meu vitreg, când m-am împleticit către ei. Sulis s-a uitat la mine, dar tot n-a spus nimic. Orice gând o fi fost, plecase atât de adânc, încât nu puteam nici măcar să ghicesc ce-ar fi putut să fie.

— Mai spune-mi o dată că mă iubești, i-am cerut lui Tellarin, când am ajuns lângă el.

Când m-am uitat la fața speriată, dar triumfătoare a oșteanului meu, mi-am amintit fără să vreau de Cetatea de Sus, un loc bântuit, construit pe crimă, ale cărui adâncimi putrede și neodihnite dăinuiau încă. Preț de o clipă, am avut impresia că glasurile-fantomă au revenit, căci în cap îmi răsuna un răcnet tumultuos.

— Mai spune-mi o dată, Tellarin, l-am implorat. Te rog!

Iubitul meu nu și-a clintit cuțitul de la gâtul lui Sulis, dar a zis:

— Firește că te iubesc, Breda. O să ne căsătorim și o să ai tot Nabbanul la picioare. N-o să mai fii niciodată singură și înfrigurată.

S-a aplecat spre mine și i-am simți mușchii lungi și frumoși ai spatelui încordați sub mâna mea. A ezitat când a auzit zornăitul globului de sticlă căzând pe lespezi și rostogolindu-se.

— Ce? a întrebat, după care și-a îndreptat brusc spinarea, ducându-și mâna spre locul de la brâu unde îl înțepase gheara.

Am făcut câțiva pași clătinați și m-am prăbușit plângând. În spatele meu, Tellarin a început să gâfâie, apoi să se sufoce. I-am auzit cuțitul zăngănind pe pietre.

N-am putut să mă uit, dar sunetul ultimelor lui răsuflări horcăite mă vor urmări veșnic.

Acum, că sunt bătrână, știu că această fortăreață plină de secrete este locul unde voi muri. După ce-mi voi da ultima

suflare, presupun că mă vor îngropa în promontoriu, lângă mama și lângă lordul Sulis.

După ce lunga noapte din adâncimile castelului s-a sfârșit, Regele Bâtlan, după cum i-au zis tatălui meu vitreg Oamenii Lacului, a început să semene mai mult cu omul care fusese. A domnit peste Cetatea de Sus încă mulți ani și, treptat, până și poporul meu gâlcevitor și invidios l-a recunoscut drept conducător, deși domnia nu s-a perpetuat după moartea lui Sulis.

Urma pe care o voi lăsa eu în lume va fi și mai mică.

Nu m-am măritat niciodată, iar fratele meu Aelfric a murit căzând de pe cal, fără să zămislească vreun copil. Așadar, deși Oamenii Lacului se ceartă și acum cine să poarte stindardul și sulița de Mare Senior, nimeni din sângele meu nu-i va mai cârmui vreodată. Iar după moartea mea nu va mai locui nimeni, presupun, în imensul castel pe care lordul Sulis l-a reconstruit: au plecat deja destui din casa noastră, iar cei care au rămas stau doar de dragul meu. După ce nu voi mai fi, mă îndoiesc că vor rămâne să ne îngrijească mormintele.

Nu pot spune de ce am ales să locuiesc în continuare în locul acesta sumbru, după cum nu pot spune de ce am ales viața tatălui meu vitreg în locul vieții frumosului și amăgitorului meu Tellarin. Pentru că m-am temut să construiesc pe sânge ceva ce ar fi trebuit întemeiat pe ceva mai bun, presupun. Pentru că dragostea nu stă să socotească, ci face alegeri și apoi dăruiește totul.

Oricare ar fi motivele, eu acele alegeri le-am făcut.

După ce m-a scos din adâncuri, înapoi la lumina zilei, tatăl meu vitreg n-a mai pomenit niciodată nimic desprenoaptea aceea teribilă. La sfârșitul zilelor, era tot distant, tot plin de umbre, dar uneori mi se părea că simt în el o pace pe care n-o avusese înainte. De ce, n-aș putea zice.

Când zăcea pe patul de moarte, cu răsuflarea din ce în ce mai slabă, stăteam la căpătâiul lui ore și ore, în fiecare zi, și-i povesteam tot ce se întâmplă în Cetatea de Sus, vorbindu-i

despre reconstrucția care continua încă, despre oamenii lui și despre turme, de parcă în orice clipă s-ar fi putut ridica să-și reia munca de administrator. Dar știam amândoi că nu va fi așa.

Când i-a sosit clipa, avea pe chip un fel de așteptare tăcută: nici urmă de teamă, doar ceva mai dificil de descris. În timp ce-și dădea ultima suflare, mi-am amintit dintr-o dată ceva ce citisem în caietul lui și mi-am dat seama că greșise în noaptea aceea de demult.

„... Ea îmi va arăta Calea Focului Negru ori altă Speranță nu mai e, scrisese el. Ori îmi va răspunde, ori Moartea."

Tatăl meu vitreg nu voise să spună că o va omorî dacă nu-i va da ceea ce îi trebuie. Voise să spună că, dacă vrăjitoarea nu-l va putea ajuta să găsească un răspuns, atunci va trebui să aștepte până ce moartea va veni să-l ia, ca să afle adevărul.

Iar acum avea să primească, în sfârșit, răspunsul la întrebarea care-l chinuise atâta vreme.

Oricare ar fi acel răspuns, Sulis nu s-a întors să mi-l împărtășească. Acum sunt o femeie bătrână, bătrână, și-l voi afla eu însămi curând. E ciudat, probabil, dar am descoperit că nu-mi prea pasă. Într-un singur an alături de Tellarin, în acele luni de sălbatică iubire, am trăit o viață întreagă. După aceea am trăit o alta, o viață lungă și lentă, ale cărei mici plăceri au compensat din plin momentele de suferință. Cu siguranță, două vieți sunt pentru oricine destule: cine să aibă nevoie de viața nesfârșită a nemuritorilor? În definitiv, așa cum a arătat limpede omul din flăcări, o eternitate de suferință n-ar fi un dar.

Iar acum, că mi-am spus povestea, până și fantomele care mă fac să tresar uneori din somn la miezul nopții îmi par mai mult niște vechi prieteni decât ceva de temut.

Mi-am făcut alegerile.

Cred că sunt mulțumită.

Traducerea: Laura Bocăncios

CÂND SE ÎNTOARCE ROATA

ALIETTE DE BODARD

Aliette de Bodard locuiește în Paris. Împarte același apartament cu un număr mai mare de calculatoare decât de trupuri calde și cu două plante lovercraftiene, care îi iau treptat în stăpânire salonul. Ziua lucrează ca inginer de calculatoare, iar în timpul liber scrie ficțiune speculativă, delectându-se cu pasiunea ei pentru mitologie și istorie. Trilogia sa de fantezii aztece sumbre *Obsidian and Blood* a fost publicată de Angry Robot, iar ficțiunile de mică întindere i-au apărut în periodice ca *Asimov's* și *Interzone*, aducându-i nominalizări pentru premiile Hugo și Nebula și un premiu Nebula în 2013.

Prolog: Roata

În a Zecea Curte de Judecată a Iadului se află Roata Renașterii.

Spițele ei sunt din lemn roșu, lăcuit; scârțâie când o trag demonii, scoțându-i încărcătura de suflete înapoi în lume.

Iar în fața Roții stă Doamna.

Fiecare suflet care se-ndreaptă spre roată trebuie să-i suporte privirea. Fiecare suflet trebuie să i se oprească alături, să ia din mâinile ei palide o cupă de celadon și să bea.

Licoarea e din ierburi adunate de pe oglinzile lacurilor, din lacrimi strânse din ochii copiilor, din solzii dragonilor bătrâni și înțelepți. A bea înseamnă a uita; niciun suflet nu se poate întoarce în lume amintindu-și viețile sale din trecut sau pedepsele împărțite în celelalte Curți de Judecată ale Iadului.

Niciun suflet.
În afară de unul singur.

1. Yaoxin (Imperiul Wen-Min), la 316 ani după Întemeiere

Cu o înfățișare care stârnea mila, bătrânul cerșetor arunca priviri furișe, cu ochi urduroși. Îi lipsea un picior și se sprijinea pe cârjă ca să înainteze încet, clătinându-se.

Deși n-ar fi vrut, Dai-Yu îl privea. Avea ceva care-i atrăgea ochii. Ceva care-o făcea să uite de frunzele de ceai și de mirodeniile pe care-i ceruse mama ei să le cumpere din piața din Yaoxin.

Bătrânul părea, cumva, mai real, mai clar conturat decât restul lumii. Dai-Yu nu putea explica o asemenea senzație, nici măcar pentru sine însăși.

Când trecu pe lângă ea, scoase din mânecă un șirag de monede de aramă și i-l întinse.

Mâna cerșetorului se șterse de a ei, trimițându-i o căldură furnicătoare în susul brațului. Se opri, apoi îi ridică palma în lumină, holbându-se la pata mai întunecată de pe pielea fetei.

— O am de când mă știu, spuse Dai-Yu, pe tonul unei scuze. Nu e decât un semn din naștere.

— Cunosc semnul ăsta, zise cerșetorul. Așadar, tu ești aleasa, copilul făgăduit.

— Despre ce vorbești?

Degetele lui îi urmăreau, aproape nebunește, conturul semnului din palmă.

— Cea care alege. Asta spune semnul din mâna ta.

Era nebun. Nu se putea să nu fie.

— E doar un semn din naștere, protestă Dai-Yu. Nu sunt nimic.

Bătrânul îşi înălţă privirea spre ea cu o figură ucigător de serioasă.

— Eşti arbitrul. Va trebui să-l alegi pe unul dintre ei.

Dar nu cuvintele lui nebuneşti erau cel mai rău lucru, ci hotărârea cu care urmărea în continuare conturul petei, până când Dai-Yu îşi coborî la rândul ei privirea asupra semnului, încercând să vadă personajele despre care i se vorbea.

— Care ei...?

— Tigru, veni răspunsul. Cocor.

Cuvintele rostite nu erau numele animalelor, ci mai degrabă formele acestora din vechime. Chiar şi pentru Dai-Yu, care, până la cei paisprezece ani ai săi, nu primise altă educaţie în afară de artele întreţinerii unei gospodării, nu puteau însemna decât un singur lucru.

— Întemeietorii?

Râse, apoi se opri, văzând ochii lui. Urdorile se desprindeau, dezvăluind o privire pătrunzătoare, care o ţintuia.

— Da, îi răspunse cerşetorul. Va trebui să alegi.

— Să aleg între ce şi ce? Creatorii sunt morţi de veacuri! Fir-ai al demonilor, nu mi-ai spus nimic!

— Există o... o dispută, zise el. O problemă pe care n-au putut s-o rezolve.

— Ce problemă? întrebă Dai-Yu, dar el clătină din cap şi începu să se îndepărteze.

— Aşteaptă! strigă ea, dar mersul lui târşâit dispăruse — alerga către porţile Yaoxinului atât de repede cât îl puteau duce un singur picior şi cârja.

O luă şi Dai-Yu la fugă, apropiindu-se neîntrerupt de el — dar când trecu dincolo de poartă îl pierdu în forfota din piaţă. Se opri tremurând în mijlocul mulţimii, ştiind că ar fi trebuit să-l poată ajunge cu uşurinţă.

Mai târziu, în noaptea care urmă, se furişă în altarul străbunilor ei şi se holbă la cea mai veche dintre plăci: cea pe care

se împleteau numele celor doi filosofi războinici întemeietori ai Imperiului. Tigru. Cocor.

Cuvintele cerşetorului nu-i ieşeau din minte.

Cea care alege. Tu eşti arbitrul.

2. Yaoxin (Imperiul Wen-Min), la 321 de ani după Întemeiere

Îşi făcură apariţia câţiva ani mai târziu. Între timp, Dai-Yu se măritase şi se mutase în casa bogatului negustor He En-Lai, ca a doua soţie. Îşi petrecea zilele conducând gospodăria şi ajutând la creşterea celor trei copii ai primei soţii.

Într-o seară fierbinte şi furtunoasă de vară, stătea singură în apartamentele soţiilor, cântând la ţiteră o melodie tristă, când o pală de vânt îi trimise stropii de ploaie peste faţă. Surprinsă, se ridică să tragă storurile.

Şi, încetul cu încetul, îşi dădu seama că nu mai era singură.

— Dai-Yu, psalmodie o voce, şi păru tânguirea vântului.

O altă voce preluă cuvintele care-i alcătuiau numele, apoi şopti:

— Cea care Alege.

Ea se întoarse, tremurând, să-i privească în faţă.

Stăteau în întuneric, amândoi; siluete neclare, cu feţele imposibil de desluşit. Miroseau a obiecte vechi, mucegăite, aşa cum miros cărţile lăsate prea mult în părăsire.

— Ce căutaţi aici? îi întrebă.

Unul dintre ei zâmbi. Dinţii îi scânteiară în întuneric.

— Eşti copilul făgăduinţei, Dai-Yu. Trebuie s-alegi.

Alege alege alege, şopti cealaltă voce, o incantaţie răguşită, ritmată, aidoma chemării unei păsări.

— Sunteţi morţi, şopti Dai-Yu. Cronicile spun că aţi murit în Palatul Imperial.

— Noi nu putem muri, răspunse prima voce. Devenim altceva.

— N-are importanţă, zise vocea a doua. Ea trebuie s-aleagă.

— Sunteţi nebuni, spuse Dai-Yu, străduindu-se să renege spaima care-i încleşta pieptul. Plecaţi. N-am fost născută s-aleg nimic.

Prima voce râse. Sunetul reverberă, iarăşi şi iarăşi, sub tavanul lăcuit, luându-şi puterea din pereţi.

— Chiar crezi?

Şi Dai-Yu, şocată, văzu semnul din naştere strălucindu-i roşu în palmă, ca frunzele de arţar, ca lampioanele din ajunul Anului Nou.

— Nu, şopti.

— Asta e alegerea care ţi se aşterne înainte.

Prima voce era tărăgănată, ca a unei feline mari, care putea să se joace cu prada, istovind-o până-şi găsea moartea. Tigru.

— Acum trei sute de ani, când am întemeiat imperiul, am avut o dispută, n-am izbutit să hotărâm ce-o să-l menţină închegat.

— Datoria, spuse Cocor. Omagiul adus strămoşilor şi respectul legii. Mulţumită lor vom dăinui.

— Omul nu ştie ce e datoria, zise Tigru, şi răsuflarea lui aduse în încăpere mirosul umed al junglei. Nu ştie ce e respectul. Numai frica o să păstreze imperiul intact. Frica de vecini, ca să ne unească. Frica de moarte şi de haos, ca să ne-mpiedice să ne spulberăm.

— Asta e..., zise Dai-Yu, aşezată lângă fereastra deschisă.

... *o ceartă filosofică*, voia să adauge. Vorbe de copii, fără sens. Nu ideile sunt acelea care ne vor păstra împreună, care-i vor ţine poporul Hsiung Nu departe de hotarele noastre.

— Nu e un joc, şopti Cocor. Învinsul se va retrage. N-o să mai călăuzească destinele Imperiului.

— Pentru că voi luaţi toate hotărârile? Şi cum rămâne cu Împăratul? Cu toată Curtea Imperială?

Un hohot de râs sec, al lui Cocor.

— Toată lumea își ascultă strămoșii, copilă. Noi nu putem muri. Încă mai domnim. Acum alege.

Dai-Yu se holbă la ei, încercând să le deslușească fețele în întuneric.

— Eu nu știu nimic.

Erau amândoi atât de imenși și de înspăimântători, atât de impenetrabili.

— E ridicol. Găsiți pe altcineva.

— Nu există nimeni altcineva.

În întunecimea din spatele lui Cocor se înfiripă, mai întunecat, conturul care-i sugera aripile de culoarea obsidianului.

— Alege.

— Nu pot, șopti Dai-Yu, cu cele două cuvintele ieșindu-i cu forța dintre buze, înainte de a apuca să gândească.

Prin întuneric, simțea privirile lor contopite cântărind-o, judecând-o. Golul din stomac nu i se dădea dus.

— Bine, spuse Cocor. Nu ești pregătită.

— Gândește-te, șopti Tigru. O să ne-ntoarcem.

Plecară fără niciun zgomot, dar Dai-Yu putu să respire cu mai multă ușurință; nu mai avea senzația că fiecare cuvânt îi era despărțit de celelalte și cântărit.

Umbrele redeveniră cele din apartamentele soțiilor.

Nu se putea opri din tremurat. Cine credeau că era ea, ca să se-amestece în jocurile lor colosale, pe care nu putea ajunge nimeni să le cunoască? Făcea parte din neamul oamenilor. Avea un bărbat și urma să aibă în curând copiii ei. Nu era nici profet, nici femeie înțeleaptă.

Nu voia decât să doarmă și să uite. Să uite că ei fuseseră acolo sau că aveau să se-ntoarcă vreodată.

Străbătu casa în tăcere, fără ca scândurile podelei să facă vreun zgomot sub tălpile sandalelor ei. Aproape că ajunsese la ușa camerei sale când ceva o opri.

N-ar fi putut spune ce. Așa cum i se întâmplase cu cerșetorul, avea senzația că un anumit lucru era mai real decât ar fi trebuit să fie.

Ușa camerei copiilor era ușor întredeschisă, așa cum fusese și mai devreme, în cursul serii. Și totuși...

O împinse încet și intră. Prin golurile storurilor pătrundea lumina albă a lunii, conturând cele trei paturi.

Dai-Yu nu simțea nimic. Nici frică, nici furie. Se îndreptă spre patul cel mai îndepărtat, unde dormea Pao, mezinul.

O rază de lumină i se așternea pe față, scoțând în relief ceea ce îi făcuseră. Erau răni, ca niște urme de gheare: câte trei lovituri pe fiecare obraz, sângerând în lumina albă.

Și mai era încă una, care-i deschisese pieptul, lăsând inima dezgolită să se vadă prin coșul ei de coaste.

Vântul șopti, cu vocea lui Tigru: *Ceva care să-ți aducă aminte, Dai-Yu. Până ne-ntoarcem.*

Pe urmă țipă: un sunet rupt din adâncul plămânilor, un urlet de furie, de durere și de disperare. Țipătul îi trezi pe ceilalți doi băieți, care se ghemuiră în paturile lor, cu șocul înghețându-le chipurile. Și adună toate slugile în odaie, unde sosiră apoi și soțul ei, și prima soție.

— Dai-Yu? zise En-Lai, soțul ei.

O zgâlțâia, dar ea nu izbutea să-i răspundă. Nu-și putea alunga din fața ochilor imaginea băiatului mort în patul lui. Cu cât insista el mai mult, cu atât se retrăgea ea mai mult în sine însăși, până când ajunse pe marginea unui abis din propria minte, știind că, dacă se prăbușea acolo, nu mai exista cale de întoarcere.

— Lin Dai-Yu, spuse o altă voce.

Ea își ridică privirea. Era judecătorul din cartier, în roba lui oficială, de culoarea jadului, și cu boneta de catifea. La intrarea în încăpere luaseră poziție trei oșteni, cu bastoanele pregătite.

— Ce s-a petrecut aici?

Chipul judecătorului era aspru.

— Târâtura asta mi-a ucis băiatul, spuse prima soție, tremurând de furie.

Încă străduindu-se să se adune, Dai-Yu nu izbuti decât să scuture din cap. *Nu nu nu. Nu eu. El a făcut-o.*

Judecătorul se uită la ea, cu fața lipsită de expresie. Dai-Yu îi întoarse privirea.

Ochii judecătorului se îndreptară către pat, apoi din nou spre ea.

— Nu. E imposibil să fi fost ea. Ce armă ar fi putut folosi?

Îi ridică mâinile, arătându-le unghiile ei tăiate scurt.

— Vedeți? Astea nu sunt gheare.

— Atunci cine-a făcut-o? întrebă En-Lai, furios și îndurerat.

Privirea judecătorului se opri o clipă asupra slugilor.

— Într-adevăr, cine?

Pe urmă îi căzură ochii pe prima soție și pe unghiile ei lungi, lăcuite, cu care se mândrea. Erau protejate de câte o teacă elegantă, de bronz — cu vârf ascuțit, ca de gheară.

Femeia stătea lângă Dai-Yu, gata s-o învinovățească iarăși. Întâlni privirea judecătorului și furia îi lungi fața.

— Mă acuzați pe mine? întrebă, îndreptându-și spatele. De uciderea propriului meu fiu?

Judecătorul zâmbi cu tristețe.

— Am văzut mame care-au făcut lucruri încă și mai rele.

— Nu, șopti Dai-Yu, înțelegând că încă nu se terminase coșmarul.

Dar n-o asculta nimeni.

— Faceți o greșeală, zise En-Lai, în timp ce oștenii intrară și încătușară mâinile primei sale soții. Acuzația e absurdă.

Dai-Yu își regăsi vocea, într-un loc îndepărtat.

— Fapta n-a fost săvârșită de mâini omenești.

Judecătorul se întoarse spre ea. În lumina care i-o scălda, roba lui păru pentru o clipă albă, ca o mantie din

pene; pentru o singură clipă, dar, în clipa aceea, Dai-Yu îl privi în ochi și văzu privirea răutăcioasă și fără vârstă a lui Cocor.

Nu.

— Legea trebuie respectată, spuse judecătorul, cu un zâmbet subțire, și nu erau cuvintele lui, ci ceva mult mai vechi și mult mai rău. O crimă nu poate rămâne nepedepsită. O s-aflăm adevărul.

Vocea lui Tigru răsuna în mintea ei, șoptindu-și fără încetare făgăduiala: *Ceva care să-ți aducă aminte, Dai-Yu. Până ne-ntoarcem.*

Vocea lui Cocor: *O crimă nu poate rămâne nepedepsită.*

Un băiat mort în patul lui, cu fața ciopârțită, cu inima la vedere în pieptul căscat.

Prima soție, zbătându-se când o târau afară din odaie, țipând, insultându-i. Zadarnic.

Abisul din mintea lui Dai-Yu se deschise, încă și mai larg, și ea se prăvăli în adânc, urlând tot timpul.

Văzând cum i se vlăguia fața, En-Lai, soțul ei, o zgâlțâi din nou, dar ea își pierduse darul vorbirii.

Chemat la fața locului, doctorul găsi trupul băiatului, soțul protestând împotriva arestării soției sale și susținându-i nevinovăția și pe Dai-Yu, stând în picioare, dreaptă, dar tăcută.

Ascultă vocea inimii ei, dar nu găsi nimic neobișnuit. În cele din urmă, prescrise un ceai calmant pentru En-Lai, a cărui boală o înțelegea, și părăsi casa, bucuros să plece departe de privirea fixă a lui Dai-Yu.

Sub tortură, prima soție recunoscu că își ucisese fiul și fu executată.

En-Lai o mută pe Dai-Yu într-o cameră întunecoasă din fundul casei, unde îi purtau de grijă două servitoare foarte bătrâne. Vreme de șapte ani, vorbi puțin, cu starea agravându-i-se tot timpul, cu pielea întinzându-i-se pe oase

ca hârtia de orez translucidă, cu gesturi din ce în ce mai indiferente.

În cele din urmă, se îmbolnăvi de plămâni și muri.

Așa i se încheie prima viață.

Interludiu: A Zecea Curte de Judecată a Iadului

Sufletul vine în fața Roții, pentru prima sa renaștere. Dar Doamna nu se clintește. Mâinile ei sunt goale.

— De ce? întreabă sufletul, și vocea lui e o simplă șoaptă.

— Nu poți să bei. Trebuie să-ți aduci aminte, spune Doamna.

Pe chipul ei nu se citește nicio emoție.

— Trebuie să le răspunzi.

Fața sufletului e neclară; dacă ar putea să exprime ceva, atunci ar trăda furia.

— Niciodată, răspunde.

— N-ai de ales.

Mânecile galbene ale Doamnei se ondulează în vânt, făcându-i semn sufletului să înainteze.

— Haide, copilă. Te-așteaptă o altă viață.

3. Imperiul Wen-Min, anii 343-631 după Întemeiere

De aceea, Dai-Yu se năștea în fiecare viață știind totul, de la prima ei naștere până la ultima, Nu mai avea copilăriile inocente, nu mai trăia zile fără spaime. În fiecare viață, se temea că Tigru și Cocor aveau să se întoarcă, să-i pună întrebarea.

Nu veneau întotdeauna, dar când apăreau distrugeau totul. Tigru îi omora familia. Cocor avea grijă să fie arestate

rudele sau le trezea dorința să lupte la granițe: apucau săbiile de soldați și se întorceau rănite și tăcute sau nu se mai întorceau deloc.

Ceva care să-ți aducă aminte, spunea Tigru.

Gândește-te la Imperiu, șoptea Cocor. *Îl poți lăsa să se năruie din cauza unui capriciu?*

Și avuseseră dreptate — se aflau pretutindeni: în ochii negustorilor din piețe; pe chipurile preoților, când își spuneau rugăciunile; în judecătorii și în grefierii din tribunale, trecând prin toți aidoma unor umbre negre, fâlfâitoare.

Nu putea să scape de ei.

Dar nu le dădea răspunsul.

4. Shunliu (Imperiul Wen-Min), la 650 de ani după Întemeiere

Când avea paisprezece ani, Yi-Sen, care fusese cândva Dai-Yu, îi fu dată în căsătorie lui Zheng Lei, grefier principal la tribunalul din Shunliu.

Aduse pe lume doi fii și îi păzi pe amândoi, obsedată, în vreme ce dormeau în leagănele lor. Iar când veniră furtunile fierbinți ale verii, se mută în camera copiilor și își petrecu nopțile veghind asupra lor.

Soțul ei, Lei, avea apartamentul său separat, dar bârfele slugilor îi ajunseră în cele din urmă la urechi.

Într-o noapte, o chemă în biroul lui. Yi-Sen a venit șovăind, trecând în vârfurile picioarelor pe lângă rafturile ticsite cu cărți — biroul soțului ei era un teritoriu numai al lui, raiul unui cărturar, în care femeile n-aveau ce căuta.

Lei stătea la masa lui de citit, goală, dacă n-ar fi fost pensula pentru scris și lampa. Își ridică privirea spre ea.

— Probabil te-ntrebi de ce te-am chemat aici.

— Da, răspunse Yi-Sen.

Părinții o învățaseră, nu numai o singură dată, că, pentru o femeie, sinceritatea nu era o calitate. Dar nici măcar o întreagă oaste de profesori nu fusese în stare s-o lipsească de ea.

— Stai jos, spuse Lei.

Femeia își trase un scaun și se așeză în fața lui, așteptând să-i vorbească. Într-un târziu, bărbatul spuse:

— Yi-Sen. Nu sunt prost. De ce te temi?

Inima ei se opri o clipă.

— Ce vrei să spui?

— Nu te juca cu mine. Am văzut cum privești umbrele. Bărbații care se fac vinovați de o fărădelege nepedepsită arată la fel când trec pe lângă oșteni.

— Păi...

Yi-Sen șovăi. Păstrase secretul vieților ei trecute, al semnului din palmă, așa cum își păzește un avar aurul și jadul.

În ochii lui Lei nu se vedea nimic altceva decât o curiozitate moderată.

— N-o să mă crezi, spuse ea.

— Sunt cărturar. Lasă-mă să hotărăsc singur ce să cred și ce nu.

— Mă numesc Dai-Yu, începu ea. M-am născut în anul trei sute unu. Sunt copilul făgăduinței.

Pe urmă totul se revărsă din ea, istorisirile despre Tigru și Cocor, despre băiatul mort în patul său, despre rana care i se căsca în piept, despre ceilalți morți din trecutul ei.

Ochii cenușii ai lui Lei o priveau și o judecau, la fel ca ochii lui Tigru și ai lui Cocor. În cele din urmă spuse:

— Mi-ar plăcea să cred că n-ai inventat totul.

— Dar nu crezi? întrebă Yi-Sen.

Se așteptase la multe lucruri, dar nu la asta.

El îi răspunse rostind cuvintele pe îndelete:

— Nu știi să citești. Nu ești cărturar. Și totuși... totuși mi-ai povestit lucruri din trecut. Amănunte adevărate. Le-am citit în cărți.

— Eu nu le-am învățat, zise Yi-Sen. Eu țin minte. Întotdeauna.

Lei o privea și continuă s-o privească.

— Cred că ții minte.

— Mulțumesc.

— Nu e o soartă ușoară. Și nici o alegere ușoară.

— Nu înțelegi, zise Yi-Sen. De ce-ar trebui s-aleg? De ce aș face ceva pentru ei?

Vocea i se ridica, scăpând de sub control: se auzea rostind cuvintele dintr-un loc îndepărtat.

— N-aduc nimic altceva decât durere și întristare.

— Întemeietorii au trăit în vremuri aspre. Nu le caut scuze, adaugă Lei, ridicând mâna s-o liniștească. Îți dau doar informații, ca să-i poți înțelege.

— Nu-i înțeleg. Nu sunt oameni.

— Nu mai sunt, zise Lei. Se spun povești despre lucrurile care nu mor, care continuă să-mbătrânească, care nu coboară niciodată în Iad.

Se ridică și veni în spatele ei. Îi cuprinse umărul cu brațul. Ea se ridică la rândul său, își întoarse fața spre el în tăcere.

— Yi-Sen... Aici o să te dezamăgesc. Nu sunt decât un cărturar neînsemnat, nu un războinic sau un vrăjitor. Nu te pot ajuta.

— Nu contează. Lor nu li se poate împotrivi nimeni, nu-i așa?

— Ar fi nevoie de-un egal ca să li se împotrivească. Dar în Wen-Min nu există nimeni cu o asemenea putere. Însă o să fiu de partea ta, dacă va fi nevoie.

— De ce? întrebă ea. De ce-ai intra într-un asemenea necaz?

El o răsuci, ca să-l privească.

— N-ai ghicit?

Vocea lui era calmă, părea lipsită de emoții, dar un tremur nemascat îl trăda.

— Nu, zise Yi-Sen. Nu. Te rog, nu. Ei... îmi iau tot ce iubesc. Vor folosi asta împotriva mea.

— Ai spus-o singură. Nimeni nu li se poate împotrivi. Dacă așa stau lucrurile, nimic nu contează cu adevărat.

Ea ridică mâna și-i urmări conturul feței, în același timp familiar și cu desăvârșire străin pentru ea.

— Pentru mine contează. Să știu că nu sunt singură.

— N-o să mai fii niciodată singură. Îți făgăduiesc.

Yi-Sen își feri privirea de a lui, știind că era o promisiune pe care nu și-o putea îndeplini.

— Spune-mi. Tu ce-ai alege, dacă ar trebui?

— Nici una, nici alta, răspunse el. Și totuși, cât de mult avem nevoie de ele, ca să ne țină laolaltă. Datoria. Frica. Însă ceea ce au devenit... Poți s-alegi între furtună și potop?

Ea n-avea un răspuns.

După o vreme, el se îndepărtă și stinse lampa.

— O să mă uit în cărțile mele. S-ar putea să găsesc ceva în Cronicile vechi, ceva pe care să-l poți folosi împotriva lor.

Yi-Sen dădu din cap, deși nu credea c-o să descopere ceva.

— Ești un om bun.

El râse cu amărăciune.

— Nu. Îmi cunosc toate cusururile. Nu mă flata.

— Nu te flatez, protestă ea, dar Lei o îndepărta deja de masa de citit.

— Haide, îi spuse. Să-i dăm uitării, măcar în noaptea asta.

5. Shunliu (Imperiul Wen-Min), la 657 de ani după Întemeiere

Yi-Sen stătea la ultimul etaj al casei, privind cum izbucneau străzile în flăcări. Flori de piersic căzeau pretutindeni, ca ploaia, și ea se întrebă dacă ochii îi arătau adevărul sau nu făceau altceva decât să ia tăciunii drept flori.

Peste cadrul uşii se aşternu o umbră.

— Dai-Yu, spuse o voce profundă.

Cocor. Ea nu se întoarse. Ştia de ce venise.

— Ăsta nu e numele meu.

— A fost primul tău nume. E cel adevărat.

Cocor se apropie. Avea un miros bizar, de cărţi vechi, acelaşi miros pe care-l avusese judecătorul, cu mulţi ani în urmă.

— Soţul tău e mort, Dai-Yu.

Ea ştiuse imediat ce-i auzise vocea. Totuşi, frigul îi cuprinse pieptul, întinzându-se întruna, pentru a i se răspândi apoi în tot trupul, până când nu mai simţi nimic.

— Şi sângele lui e pe mâinile tale. Tu l-ai trimis să apere tribunalul, ştiind că mulţimea o să-l ucidă.

— Nu şi-a făcut decât datoria, spuse Cocor, cu vocea grea de răutate. Era grefierul principal. Trebuia să-mpiedice mulţimea să intre, să oprească revolta.

— El n-a luat nicio hotărâre, zise ea. A fost jucăria ta.

— Dacă ai fi ales, acum ar trăi.

Ea se umplu de furie.

— Dacă aş fi ales? Te-ai gândit să-mi forţezi mâna? Ai crezut c-o să spun c-ai avut dreptate, iar Tigru s-a înşelat?

Ochii ca mărgelele sticliră în întuneric: poate cu amuzament.

— E timpul s-alegi. Soţul tău e mort. O să-ţi laşi copiii să moştenească lumea asta, lumea asta nebună, în care răsculaţii îţi pot lua totul?

— Crezi că-mi pasă? întrebă ea, cu voce înceată.

Sub tavanul încăperii răsunară paşi moi. Auzi vocea lui Tigru în spatele ei.

— Soţul tău e mort, Dai-Yu. Vrei să ai aceeaşi soartă?

Ea nu scoase nicio vorbă. Nu mai avea loc pentru spaimă. Sub ea, oraşul în flăcări strălucea, roşu, răsunând de strigătele gloatei hotărâte să linşeze toţi funcţionarii cărora le dădea urmă.

— Alege, zise Tigru.

Mâna Cocorului îi strânse mai tare umărul.

— Alege.

Furtuni și potop, spusese Lei. Cum poți s-alegi între ele?

Alege.

Lei era mort, călcat în picioare de mulțime, totul fiindcă se îndrăgostise de ea. Ar fi putut să plângă, dar nu de asta avea nevoie. Trebuia să-și stârnească furia. Trebuia să-și adune curajul.

— V-am spus. N-o să aleg. N-o să vă las să mă siliți.

— N-ai unde să te duci, spuse Cocor.

— Dă-ne răspunsul tău, adăugă Tigru.

Nicio scăpare. Nu putea să scape de ei, niciodată.

Dar exista un loc unde nu putea merge niciunul dintre ei.

— Găsiți pe altcineva, zise Yi-Sen.

Și, înainte de a-și pierde curajul, sări pe fereastra deschisă, dintr-o singură mișcare fluidă.

Nu erau decât trei etaje, dar căderea păru să nu se mai sfârșească. Când aterizâ, durerea i se răspândi pretutindeni, în brațe, în piept, prin inimă. Fața i se răsuci către cer și florile de piersic căzură peste ea ca o ploaie.

Nu-l văzu nici pe Tigru, nici pe Cocor.

Când veni întunericul după ea, zâmbea.

Interludiu: A Zecea Curte de Judecată a Iadului

Doamna privește sufletul apropiindu-se și oprindu-se în fața ei.

— O altă viață, spune.

Sufletul nu se clintește. De data asta nu zice nimic, ceea ce, firește, nu înseamnă că nici nu simte nimic.

— Ar trebui să știi că nu poți rămâne în Iad la nesfârșit, spune Doamna. N-ai săvârșit niciun păcat. N-ai înșelat, n-ai mințit, n-ai abuzat de putere. N-ai câștigat nimic, în afară de un scurt răgaz.

— Chiar și numai câțiva ani sunt de-ajuns.

— Nu poți fugi la nesfârșit, zice Doamna.

— Nu, răspunde sufletul. Asta n-are importanță. Numai să nu mă trimiți unde s-a dus Lei.

— Copilă, el nu-i aici. A fost un bărbat virtuos, și-a câștigat o ședere în Paradisul din Miazăzi, înainte de următoarea viață.

Sufletul păstrează o vreme tăcerea. Roata se învârte.

— Mă bucur. Nu ni se vor mai încrucișa drumurile. Lucrurile sunt așa cum trebuie să fie.

În vocea Doamnei e pentru prima oară milă, abia deslușită.

— Dai-Yu, dă-le ceea ce vor. Tu nu ești nimic.

— Sunt copilul făgăduinței, răspunde sufletul. Puterea mea stă în a alege. Sau în a nu o face. N-o să mă-nduplec. Ei mă distrug, viață după viață. Îi ucid pe cei iubiți de mine, așa cum l-au ucis pe Lei. Nu le datorez nimic.

— Se poartă lupte, spune Doamna. În Laijing, politica Palatului Imperial e din ce în ce mai lipsită de sens.

— Și?

— Există oameni, continuă Doamna, care vor ști cum să profite de vrajbă. Unii care-au așteptat destul de mult ca să răstoarne domnia din Wen-Min.

— Așa e. Dar nu-mi pasă.

— Ar trebui să-ți pese, spune Doamna.

O pală de vânt îi duce vorbele cu sine.

— E timpul, copilă. Haide.

Și totul o ia de la început.

6. Imperiul Wen-Min, anii 701-987 după Întemeiere

Fugea. Nu-și îngăduia să iubească și nici măcar să-i pese de cineva. Fuseseră destule morți.

Devenea schimnică, umbla la nesfârșit pe drumurile imperiului. În timpul călătoriilor, își făcea cunoștințe cu care nu păstra legătura mai mult de câteva luni: negustori pe drumul către îmbogățire; oșteni care mergeau spre hotare, să le apere de neamul Hsiung Nu; familii rămase fără adăpost din pricina foametei și a inundațiilor. Când ținuturile de la graniță căzură în mâinile hoardelor Hsiung Nu, întâlni refugiați care fugiseră numai cu hainele de pe ei, oameni cu chipuri chinuite, care nu vorbeau despre trecutul lor.

Chiar dacă ar fi ales între Cocor și Tigru, pe oamenii aceia nu i-ar fi ajutat cu nimic. Alegerii ei i-ar fi urmat o simplă înlocuire a Împăratului cu un tiran, cu o putere nestăvilită de nimeni altcineva. Văzuse de ce erau în stare Tigru și Cocor. Învățase să se teamă de ei. Își împietrea inima și își vedea de drum.

Dar, oricât de departe s-ar fi dus, Tigru și Cocor o găseau întotdeauna, o presau întotdeauna, cerându-i un răspuns. Iar ea prefera de fiecare dată să-și ia viața în loc să aleagă.

Un scurt răgaz, așa spusese Doamna. Dar însemna totuși mai mult decât nimic.

Interludiu: A Zecea Curte de Judecată a Iadului

Sufletele se întâlnesc în fața Roții.

Nu vin din același loc. Unul, cel mai vârstnic, a trecut prin Cele Nouă Curți de Judecată ale Iadului. Celălalt a avut mai puține vieți: pentru că, într-o fostă încarnare, s-a dovedit atât de virtuos, încât și-a câștigat o ședere în Paradisul de la Miazăzi. Iar acum aceasta s-a încheiat și trebuie să renască. A cerut un singur lucru și cererea i-a fost îndeplinită.

Doamna știe că așa ceva n-ar trebui să se întâmple. Dar unde sunt reguli sunt și excepții. Nu există multe lucruri care-l

pot înrâuri pe un judecător din Iad, dar devotamentul și virtutea își primesc întotdeauna răsplata.

— Dai-Yu, spune sufletul mai tânăr.

Sufletul mai vârstnic nu se clintește. Se uită la celălalt, încercând să-i deslușească trăsăturile.

— Lei? spune, într-un târziu, cu vocea tremurându-i. N-ar trebui să fii aici. Ar fi trebuit să uiți.

— Sunt acolo unde e nevoie să fiu, răspunde cel mai tânăr. Ascultă-mă, Dai-Yu.

— Nu, ține-te departe de mine. Ultima oară, Cocor te-a ucis pentru simplul fapt că-mi erai soț. Cum ai putut fie și numai să te gândești să vii aici?

— Dai-Yu, spune sufletul lui Lei și întinde, cu tandrețe, un deget translucid. Am făgăduit ceva. Sunt aici.

— Nu poți face nimic. Ține-te departe. Te rog. Ca să renaști într-un loc unde nu voi fi nevoită să te întâlnesc.

— Am făcut ceva pentru tine, adaugă sufletul lui Lei. În Paradisul din Miazăzi e o bibliotecă unde găsești toate cărțile scrise vreodată în Wen-Min. Am fost acolo, am căutat. Tu ești copilul făgăduinței. Dar te-ai întrebat vreodată cine te-a făgăduit Întemeietorilor?

De data asta tăcerea e aproape palpabilă.

— Noi am uitat, continuă sufletul lui Lei. Tigru și Cocor au rescris istoria, ca să ne facă să uităm.

Vocea capătă ceva din monotonia ritmată a unei psalmodieri.

— Trei filosofi au întemeiat Imperiul, într-o vreme atât de îndepărtată, încât tot ce ne-a mai rămas din zilele acelea sunt legendele scrise pe fâșii sfărâmicioase de bambus. Și, după cum e obiceiul filosofilor, au început să se certe.

— Trei...

Vocea sufletului ei nu e decât o șoaptă.

— Cocor, Tigru, spune sufletul lui Lei. Și Broască Țestoasă. Cel din urmă n-a vrut să aleagă, Dai-Yu. N-a vrut să fie arbitru între Tigru și Cocor. Așa că s-a retras pe cel mai

înalt munte din Wen-Min, dar nu înainte de a făgădui c-avea să existe un copil.

— Eu, zice Dai-Yu.

Lei tace.

— Trebuie să-l găsesc.

— N-o să-l găsești. Fiindcă n-a vrut să facă parte din viitorul Imperiului, a fost aruncat în afara lui. A devenit schivnic și rătăcește pe drumurile din Wen-Min: un călugăr care nu răspunde nimănui...

— Un cerșetor, șoptește sufletul lui Dai-Yu.

— Ce?

— Nimic. Mulțumesc, Lei.

— Nu trebuie să-mi mulțumești, spune sufletul lui. Dai-Yu...

Sufletele li se ating în treacăt, se despart. Au schimbat ceva între ele: un sărut, dacă sufletele pot săruta. Sau poate o făgăduială.

Sufletul lui Lei ia cupa de celadon din mâinile Doamnei și bea. Lumina lui pălește și piere, amintirile i se spulberă. Sufletul lui Dai-Yu stă alături, tremurând. Nu bea din cupă. Nu bea niciodată. Pentru prima oară, îi trece prin gând că această reamintire e o binecuvântare.

Roata se învârte, ducându-și încărcătura de suflete înapoi, în lumea cărnii.

7. Muntele Xu (Imperiul Wen-Min), la 1021 de ani după Întemeiere

Pe Muntele Xu se afla un templu. Nu unul dintre Cele Cinci Mari Temple, nu un loc în care să se adune la nesfârșit pelerinii, căutându-și mântuirea printre nori de tămâie.

Templul de pe Muntele Xu era o simplă pagodă cu trei niveluri. Acoperișul său înclinat era din lemn lăcuit, neaurit.

La templul acesta ajunse Dai-Yu, după ani de căutări; ani petrecuți pe drumuri, din Yaoxin, orașul ei natal, până în fertilul Shandong din miazăzi, din vântosul și aridul Menzhou până la răsărit de Laijing, capitala din centrul Imperiului.

Aerul cald făgăduia dulceața verii, iar poteca era presărată cu flori roz de cireș. Dai-Yu se opri pe ultima pantă, respiră adânc și simți seninătatea acelui loc pătrunzând-o până în măduva oaselor, de parcă toată viața ei ar fi condus-o într-acolo.

În pagodă nu era nimeni. Poteca mergea mai departe, trecând prin grădini și afundându-se tot mai mult în inima muntelui.

Cerșetorul o aștepta la capăt, meditând sub umbra pinilor, în fața unei cascade. Era același bărbat pe care-l întâlnise Dai-Yu cu atât de mulți ani în urmă; același bărbat, cu un picior lipsă și cârjă de fier, cu ochii urduroși care străpungeau sufletul.

— Dai-Yu, o întâmpină el, când ajunse mai aproape. Copilul făgăduinței.

— Știai c-o să vin, spuse ea furioasă.

Fusese adusă acolo, manevrată de la bun început, ca o păpușă trasă de sfori?

— În Wen-Min nu sunt mulți munți, răspunse cerșetorul. Și eu n-am mai plecat de-aici de mulți ani.

Se ridică.

— Haide, copilă. Să ne plimbăm.

— Cum ai putut? întrebă ea. Cum ai putut să mă făgăduiești lor, ca să fac alegerea pe care n-ai avut curajul s-o faci tu însuți?

— Erau copii. Se agățau de ceea ce nu puteau avea.

Ochii lui Broască Țestoasă se întoarseră către cascada care-și vărsa la nesfârșit apele în lacul încețoșat.

— Nu există nicio alegere.

— Să nu alegi e o alegere.

— Așa cum e și fuga, spuse Broască Țestoasă. Cum e și sinuciderea.

Aluziile o înfuriară.

— Mă acuzi?

El ridică din umeri.

— Nu știu, copilă. Nu-ți pot spune ce să faci, fiindcă eu n-am putut afla niciodată. N-a mai rămas mult timp.

Soarele coborâse în spatele copacilor. Pădurea începea deja să se întunece. Frigul o pătrunse pe Dai-Yu, răspândindu-i-se în oase.

— Vin, spuse ea.

— Da, răspunse Broască Țestoasă.

— De ce?

— Au știut că, în cele din urmă, o s-ajungi la mine. Au știut în clipa când ai intrat în templul ăsta, în clipa când ne-am întâlnit, în sfârșit. Pentru că ești copilul făgăduinței, zise Broască Țestoasă. Copilul meu.

Părea adevărat. Și totuși era imposibil.

— Nu... Am... părinți. Am un suflet omenesc. Îmi aduc destul de bine aminte.

El întinse mâna, îi urmări conturul semnului din palmă. Gestul îi trimise o căldură furnicătoare în susul brațului, așa cum o mai făcuse, cu o eternitate în urmă, pe drumul către Yaoxin.

— Eu te-am făcut, zise el. Cine altcineva ar fi putut alege în locul meu? Cine altcineva ar fi putut să nu bea Licoarea Uitării în Curțile de Judecată ale Iadului?

— Nu...

— Ești suflare din suflarea mea, carne din carnea mea, sământă din sămânța mea. Dai-Yu...

Întunericul era aproape deplin. Se iscă un vânt rece, împrăștiind acele de pin căzute pe pământ, șoptind vorbe de jale. Și Dai-Yu, țintuindu-și semnul cu privirea în lumina săracă, văzu spaima din ochii lui, îi văzu culoarea pământie a pielii, și

înțelese că n-avea s-o ajute, că își uitase de mult puterea. Că, în comparație cu Tigru și Cocor, nici el nu era nimic.

— Nu, șopti, dar vântul îi luă vorba cu sine.

Din inima întunericului prinseră să se adune două umbre. Încremenită, Dai-Yu le privi căpătând substanță.

— Dai-Yu, spuse Tigru, cu un mârâit felin. E timpul.

— Alege, zise Cocor.

Vântul biciui mânecile lui Dai-Yu.

Broască Țestoasă continua să-i stea alături, înlemnit.

— Lăsați-o-n pace!

Tigru râse.

— Prea târziu, frățioare. Ai aruncat răspunderea pe umerii ei. Acum trebuie să facă ea ce n-ai fost în stare să faci tu.

— Tigru..., spuse Broască Țestoasă, trecând în fața lui Dai-Yu.

Un braț fulgeră, strălucind metalic în întuneric. Broască Țestoasă căzu pe spate, ducându-și o mână la piept, apoi ridicându-și-o spre față. Sângele picură de pe ea pe pământ, strop cu strop, un răpăit ușor, ca de ploaie. Dai-Yu simți tăietura ca și cum ar fi fost în pieptul ei; se împletici, cu respirația tăiată, apoi se strădui să rămână în picioare.

— Copila mea, șopti Broască Țestoasă.

Timpul încetini, se opri; în acea singură clipă în care Broască Țestoasă își reveni, ea auzi cuvinte pe care el nu le rostea.

Să nu alegi e o alegere.

Așa cum e și fuga.

Frica e o alegere.

Privind șocul întipărit pe chipul lui Broască Țestoasă, Dai-Yu simți cum urca în ea o certitudine rece. Se apropie până când ajunse în fața lui și îi văzu gaura din piept, aceeași gaură pe care-o căscase Tigru cândva în pieptul lui Pao.

Își aminti cuvintele lui Lei: *Ar fi nevoie de-un egal ca să li se împotrivească. Dar în Wen-Min nu există nimeni cu o asemenea putere.*

Însă Broască Țestoasă fusese cândva egalul lor. Puterea era încă în el, dar frica îl împiedicase s-o întrebuințeze.

— Suflare din suflarea mea, șopti Dai-Yu. Carne din carnea mea.

Apoi, tărăgănând cuvintele:

— Te-ai lepădat de răspundere.

Își puse mâna pe pieptul lui, o afundă în rană până când îi simți inima bătând sub degete și pe piele fierbințeala lipicioasă. Căldura i se răspândi în braț, în piept, în întregul trup, până când începu să tremure în același ritm.

Carne din carnea mea.

Căldura se înălță în ea, tot mai puternică, tot mai fierbinte. Sub degetele ei răsfirate, Broască Țestoasă se ofilea, se fărâmița în neființă, în fire de praf purtate de vânt.

Suflare din suflarea mea.

Unde fusese el nu mai era nimic; numai țărână; numai amintire, deja pălind.

Sămânță din sămânța mea.

Acum îi palpita fiecare fărâmă din trup. Se întoarse încet și se îndreptă spre Tigru și Cocor, privindu-i, după atâtea veacuri, pentru prima oară în față.

— Tigru, spuse ea. Cocor.

În toate viețile ei fugise de întuneric, negândindu-se nici măcar o singură dată că umbrele neîmprăștiate nu fac altceva decât să crească. Acum îi fixă pe amândoi cu privirea, tremurând, dar nu de spaimă. Era egala lor.

Își ridică mâna.

Lumina izvorî, reliefându-le contururile fețelor: măștile ofilite și zbârcite, de oameni bătrâni; pielea palidă a creaturilor care viețuiesc veșnic în beznă.

Se simțea un miros, miros de mucegai, de cărți lăsate prea multă vreme în părăsire.

— Sunteți copii, le spuse.

— Nu, mârâi Tigru, dar în lumină nu mai era atât de înspăimântător cum fusese.

— Gândește-te la Imperiu, oftă Cocor.

Erau mai mici acum, de parcă lumina îi jefuise, luându-le măreția; mai mici și se micșorau.

Tu ce-ai alege? îl întrebase ea cândva pe Lei.

Încă-și mai amintea răspunsul lui. *Nici una, nici alta. Și totuși, cât de mult avem nevoie de ele, ca să ne țină laolaltă.*

Se înșelase.

Lucruri vechi, moarte. Lucruri care nu mor, care continuă să-mbătrânească. Lucruri de care nu mai e nevoie.

— Aleg, spuse Dai-Yu și, aplecându-se, îi prinse pe amândoi în mâini. Dar nu pe vreunul dintre voi. Lăsați Imperiul să ia avânt sau să se prăbușească, după bunul lui plac.

Cei doi nu cântăreau nimic: o frunză; o răsuflare; o bucată de mătase. Se micșorau sub atingerea ei, urlându-și furia cu voci ascuțite și subțirele, micșorându-se încă și mai mult, până când amuțiră în sfârșit.

În palma lui Dai-Yu nu mai era nimic decât frigul, dar până și el dispărea.

Se holbă la mâna care îi tremura, apoi la întunericul din jur, care schimonosea pinii, preschimbându-i în umbre de demoni.

— S-a terminat, șopti ea, și nu știu dacă să zâmbească sau să râdă.

Puterea lui Broască Țestoasă curgea prin ea, implorând să fie întrebuințată, să modeleze lucrurile așa cum trebuiau să fie. Însă Dai-Yu, care văzuse de ce era în stare puterea, o înăbuși.

Văzu, pentru prima oară, viața care ar fi trebuit să fie a ei: izbăvită de umbrele spaimei; liberă să aleagă ce și când voia, să iubească și să fie iubită în schimb; și să-și crească în pace copiii. În sfârșit liberă, se gândi, cu un zâmbet.

Se îndepărtă de lac, cu mâinile la fel de goale ca la venire, văzându-şi în faţă potecile viitorului, ca pe tot atât de multe flori pe care putea să le culeagă.

Epilog: Roata

În a Zecea Curte de Judecată a Iadului, Doamna aşteaptă în faţa Roţii. Îi întinde cupa de celadon fiecărui suflet care trece şi îl priveşte pe fiecare până când i se spulberă toate amintirile.

Nu face nicio excepţie.

Nu mai face.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

ALCHIMISTUL

PAOLO BACIGALUPI

Romanul de debut al lui **Paolo Bacigalupi**, *Fata modificată*[6], a luat lumea science-fictionului cu asalt, câştigând premiile Hugo, Nebula, Locus, Compton Crook şi John W. Campbell Memorial. Sub aceeaşi semnătură a apărut şi romanul pentru tineret *Ship Breaker*, care a obţinut premiul Michael L. Printz şi a fost finalist în cursa pentru National Book Award. Cel mai recent dintre romanele lui este *The Drowned Cities*, care-şi împarte universul cu *Ship Breaker*. Paolo a scris, de asemenea, o serie de povestiri, care pot fi găsite, în marea lor majoritate, în *Pump Six and Other Stories*, antologia sa premiată. Întâmplările din *Alchimistul* se desfăşoară în aceeaşi lume cu cele din nuvela *The Executioness*, de Tobias S. Buckell, ambele proze apărând mai întâi sub forma unei cărţi audio publicate de Audible.com şi intitulate *The Alchemist and the Executioness*. În prezent, Paolo locuieşte, împreună cu soţia şi fiul său, în vestul statului Colorado, unde lucrează la un nou roman.

Unu

E greu să-i vinzi ultimul tău pat unei vecine. Devine încă şi mai greu când singurul tău copil, o fetiţă, se agaţă de cadrul lui ca o maimuţă-păianjen şi de fiecare dată când vrei s-o iei de-acolo ţipă de parcă i-ai reteza braţele cu securea.

Cei patru bărbaţi din Alacan sosiseră deja, flămânzi şi încântaţi să facă rost de bani de aramă folosindu-şi muşchii,

6 Ed. Nemira, 2013. (*N.t.*)

iar Lizca Sharma prezentă și ea acolo, cu fustele scânteindu-i de bogăția diamantelor, venise să supravegheze mutarea patului cu patru stâlpi și baldachin, să se-asigure că nu suferea nicio stricăciune.

Patul era masiv. Ca pat de copil, ridicol. Brațele și picioarele mici ale Jialei n-aveau nevoie să se răsfire pe o întindere atât de vastă. Însă pe cadru fuseseră sculptate imagini ale palatelor plutitoare din Jhandpara. Nori în formă de dragoni se răsuceau în jurul stâlpilor, înălțându-se către polog, unde gheare cioplite în lemn strângeau plase rulate, menite să-mpiedice pătrunderea țânțarilor la vreme de arșiță, când coborau, desfășurându-se, după ce aceleași gheare deschiseseră balamale cu ajutorul unui cârlig ingenios, din aramă. Un pat superb. Un pat plin de fantezie. Îmbibat de vitalitatea gloriei pierdute a Jhandparei. O antichitate făcută din lemn de kestrel, acea minunată fibră roșie de atât de multă vreme sufocată sub ghimpați și de trei ori mai valoroasă din acest motiv.

De pe urma vânzării lui aveam să mâncăm luni de zile.

Dar pentru Jiala, fetița de numai șase ani care îl îndrăgea din adâncul sufletului, fetița care văzuse deja tot mobilierul din gospodăria noastră dispărând, bucată cu bucată, era vorba de cu totul altceva.

Văzuse servitorii noștri și dădacele evaporându-se ca picăturile de apă care șuieră pe o tavă încinsă, preschimbându-se în abur. Văzuse draperiile căzând, văzuse modelele geometrice ale covoarelor rulate și cărate afară pe spinările alacaniților, ca un șir de cârnați ce ieșea din holurile noastre cu podele de marmură. Patul era prea mult. În zilele acelea, în săli nu mai răsunau decât prea puținele ecouri ale pașilor celor rămași. Porticurile nu mai purtau sunetul muzicii izvorâte din pian și ultima fărâmă de căldură din casă se găsea numai în duhoarea sulfuroasă din atelierul meu, unde încă mai ardea un foc singuratic.

Dispariția imensului și frumosului ei pat îi oferea Jialei o ultimă șansă de împotrivire.

— NUUUUUUUU!

Am încercat s-o amăgesc cu lingușeli și apoi s-o trag. Dar crescuse, nu mai era un bebeluș, iar disperarea îi dădea putere. Când o târam pe somieră, s-a agățat de unul dintre stâlpii imenși și și-a încleștat brațele în jurul lui. Și-a apăsat obrajii în solzii norului dragon și a țipat din nou:

— NUUUUUUUU!

Ne-am acoperit cu toții urechile când a urcat cu octavă mai sus, la o înălțime sfărâmătoare de cristale.

— NUUUUUUUU!

— Te rog, Jiala, am implorat-o. O să-ți cumpăr unul nou. Imediat ce-o să avem bani.

— Nu vreau unul nou! a zbierat ea. Îl vreau pe ăsta!

Pe obrajii din ce în ce mai învăpăiați îi curgeau lacrimi. Am tras de ea, jenat, sub privirile critice ale jupânesei Lizca și ale muncitorilor din spatele meu. Îmi plăcea Lizca. Și în momentul acela mă vedea în cea mai degradantă dintre ipostazele mele. Ca și cum casa goală n-ar fi fost de-ajuns. Ca și cum vânzarea ultimului obiect care-i aparținea fetiței mele n-ar fi extrem de umilitoare, imploram un copil să coopereze.

— Jiala, e numai pentru scurt timp. Și-o să fie în josul străzii, la jupâneasa Lizca. O să te poți duce să-l vezi când o să vrei, am zis și m-am uitat la Lizca, sperând cu disperare că n-avea să mă contrazică. O să fie în casa de alături.

— Nu pot să dorm în casa de alături! E al meu! Ai vândut totul! Nu mai avem nimic! Ăsta e-al meu!

Țipetele Jialei au atins înălțimi noi, ceea ce i-a stârnit tusea, care-a alternat cu țipetele ei când am încercat să-i desprind brațele.

— O să-ți cumpăr unul nou, i-am promis. Unul demn de-o prințesă.

Dar n-a făcut altceva decât să țipe mai tare.

Muncitorii și-au apăsat mâinile pe urechi în timp ce urletele de grifon continuau. Am căutat cu înfrigurare o soluție pentru suferința ei. Îmi doream cu disperare să-i opresc tusea stârnită de propriul acces de furie.

Idiot. Fusesem un idiot. Ar fi trebuit să-i cer Pilei s-o ducă afară și să le poruncesc apoi hamalilor să intre pe furiș, ca hoții. M-am uitat prin încăpere, în căutarea unei rezolvări, și acolo, pe chipurile muncitorilor, am deslușit ceva la care nu mă așteptam. Spre deosebire de Lizca, pe a cărei față împietrită se citea iritarea, ei nu arătau nimic asemănător.

Nici urmă de nervozitate.

Nici urmă de furie.

Nici urmă de superioritate sau dezgust.

Doar milă.

Acei muncitori refugiați, veniți de dincolo de râu, din Micul Khaim, ca să muncească pentru câțiva bănuți de aramă, mă compătimeau. Cămășile murdare de in le curgeau în josul umerilor căzuți și din pantofii de piele sparți le ieșeau degetele inflamate, cu crustă de noroi, dar lor le era milă de mine.

Pierduseră totul fugind din propriul lor oraș, cu ultimele lucruri pe care le puteau căra zăngănindu-le în spinare, cu câinii de vânătoare și cu copiii amestecându-li-se în jurul gleznelor, urlând și plini de muci. Epave plutitoare dintr-un fluviu de refugiați veniți din Alacan când primarul și majisterii lor recunoscuseră că orașul nu putea fi păstrat și că toată lumea trebuia, de fapt, să se retragă — și încă repede — dacă voia să scape de atacul ghimpaților.

Oamenii din Alacan, oameni care pierduseră totul, se uitau la mine cu milă. Și asta m-a umplut de furie.

Am țipat la Jiala.

— Ei, și ce-ai vrea să fac? Să te las să mori de foame? Să nu vă mai hrănesc, pe tine și pe Pila? Să stăm cu toții în paie și să roadem toată iarna oase de șoarece ca să-ți poți tu păstra patul din lemn de kestrel?

Bineînțeles că ea n-a făcut altceva decât să țipe mai tare. Dar totul trecuse acum dincolo de spaimă. Și eu am continuat totuși să țip, cu voce tot mai puternică, acoperind-o pe a ei, un strigăt de animal care încerca să înspăimânte și să intimideze ceea ce nu eram în stare să opresc cu lingușeli. Îmi foloseam mărimea și puterea ca să zdrobesc ceva mic și disperat.

— Taci! am zbierat. Nu mai avem nimic! Pricepi? Nimic! Nu mai avem de ales.

Fetița a căzut într-o suferință îmbibată de hohote de plâns, care s-au preschimbat într-o tuse mai profundă, ceea ce m-a speriat și mai tare, fiindcă, dacă nu se oprea, nu i-o puteam domoli decât printr-o vrajă. Tot ce făceam ducea către ceva și mai rău.

Din Jiala a dispărut tot ce însemna luptă. Am smuls-o din pat.

Lizca le-a făcut semn alacaniților, care-au început să demonteze obiectul imens.

Am lipit-o pe Jiala mai tare de mine, simțindu-i tremurul și hohotele, încă puternice, dar acum lipsite de împotrivire. Îi înfrânsesem voința. O soluție urâtă, care ne redusese pe amândoi la ceva mai puțin decât sperau pentru noi Cele Trei Chipuri ale Marei. Nu tată și fiică. Nu protector și povară sacră. Monstru și victimă. Mi-am strâns copilul la piept, detestând ceea ce invocasem între noi. Detestam că o terorizasem. Detestam că mă silise s-o fac.

Dar, mai presus de orice, mă uram pe mine însumi, fiindcă din cauza mea ajunseserăm într-o asemenea situație.

Aceea era adevărata maladie. Îmi târâsem familia în pericol, într-o viață plină de lipsuri. Casa noastră fusese cândva așa o splendoare! În zilele noastre de glorie, când Merali trăia încă, făceam vase de aramă pentru gospodăriile bogate, concepeam oglinzi din metal și sticlă cu inserții superbe. Făuream boluri de negociere din care beau marii comercianți mustăcioși de pe

Strada Diamantului în timp ce-şi semnau înţelegerile. Gravam pe vase Cele Trei Chipuri ale Marei: femeie, bărbat şi copil, dansând. Întipăream imagini ale norilor cu înfăţişări de dragoni şi ale palatelor plutitoare. Scoteam din formele de turnare grifoni de aur, bronz şi aramă. Încrustam scene de vânătoare de cerbi şi unicorni din semeţele păduri de kestrel ale estului şi sculptam reprezentări ale celor trei sute treizeci şi trei de arcade ale măreţelor cheiuri din Jhandpara. Făceam negoţ cu visele nostalgice, încărcate de numeroasele minuni pierdute ale imperiului.

Şi eram bogat.

Acum, în locul ornamentelor pentru gospodăriile cu dare de mână, în atelierul meu stăteau, bolboroseau şi zăngăneau instalaţii bizare şi, dintre ele, nici măcar una singură nu era pentru vânzare. Tuburi curbate de aramă se contorsionau ca tentaculele de kraken. Feţele de oameni sărăciţi ni se reflectau în clopotele de alamă ale gurilor de evacuare. Globuri de sticlă străluceau, albastre din cauza staminelor eterice ale florilor de lora, care nu pot fi adunate decât vara, în amurg, când licuricii le fac semn să se deschidă ca să se împreunează în interiorul petalelor lor satinate.

Acum, zi şi noapte, atelierul meu şuiera şi se umplea de aburul reziduurilor sulfuroase ale ghimpaţilor.

Arse, crengile, seminţele şi spinii lor dătători de somn treceau prin măruntaiele instalaţiilor. În locul numeroaselor vise ale Jhandparei, ajunsesem să mă ocup de singurul său coşmar. Planta care distrusese un imperiu şi care ameninţa acum să ne distrugă pe noi. Toată casa duhnea, zi şi noapte, impregnată de mirosul ghimpaţilor arşi şi al încărcăturii balanthastului meu. De aceea ajunsese fiica mea să-şi apere cu atâta tărie patul din lemn de kestrel.

Eu eram vinovatul. Nu fata. În ultimii cincisprezece ani, eu sărăcisem familia cu fiecare dintre hotărârile mele. Jiala era prea mică, n-avea de unde să ştie cum arătase casa în

adevăratele ei zile de glorie. Venise pe lume prea târziu. Nu-i văzuse niciodată grădinile cu trandafiri înfloriți și cu straturi de lupin alb. Nu-și aducea aminte de vremurile în care holurile răsunau de râsetele servitorilor și de activitate, când Pila, Saema și Traz locuiau toate împreună cu noi, iar Niaz și Romara și... alți servitori ale căror nume le-am uitat curățau praful din fiecare cotlon și țineau șoarecii la distanță. Era vina mea.

Mi-am strâns la piept fetița care plângea, fiindcă știam că ea avea dreptate și eu greșeam, dar i-am lăsat totuși pe jupâneasa Lizca și pe muncitorii din Alacan să demonteze patul și să-l ia, bucată cu bucată, până când am rămas singuri în încăperea rece, de marmură.

N-aveam de ales. Sau, mai exact, eu înlăturasem orice altă opțiune. Mersesem prea departe și acum totul ne îngrădea, strângându-se în jurul nostru, al amândurora.

Doi

După ce i-am vândut patul, Jiala m-a ocolit vreme de mai multe zile. Pleca din casă, dispărea ore de-a rândul. Era supărată, dar nu-mi mai vorbea și părea dispusă să mă lase să-i cumpăr iertarea cu pișcoturi siropate de pe Aleea Zahărului. Dispărea pe străzile pavate cu bolovani ale Khaimului, iar eu profitam de liniște ca să lucrez.

Patul era o operă de artă fabuloasă, o raritate, făurită dintr-un lemn pe care nimeni nu mai era în stare să-l obțină de mai bine de cinci decenii, de când răspândirea ghimpaților începuse să sufoce acele catedrale care erau pădurile de kestrel, dar banii câștigați din vânzarea lui n-aveau să ne-ajungă prea mult. Iar după ce se terminau nu mai puteam face nimic.

Mă simțeam ca în vestita cameră de tortură a majisterului Halizak, care se delecta folosindu-și magia ca să-și aducă

victimele într-o celulă fără ușă și fără ferestre și făcând apoi pe îndelete vrăji ce le micșorau închisoarea de la dimensiunile unui elefant la cele ale unui șoarece. Se spunea că se topea de plăcere ascultând urletele oamenilor. Și apoi, când celula se strâmta mai mult decât erau captivii în stare să suporte, punea sub minuscula cutie de piatră un pocal în care aduna sucurile dușmanilor săi muribunzi și le bea pentru a-și oferi sieși o sănătate îndelungată.

Însă ajunsesem aproape.

Închisoarea lui Halizak se îngusta în jurul meu. Dar, spre deosebire de victimele lui, eu întrezăream acum o ușă. Un gol în peretele celulei care mă strivea. N-aveam să rămânem fără casă. Eu și Jiala n-aveam să fim nevoiți să traversăm fluviul spre Micul Khaim ca să trăim alături de refugiații retrași din calea ghimpaților.

Aș fi putut fi erou. Recunoscut peste veacuri. Aveam să fiu erou.

Mi-am umplut încă o dată balanthastul.

Pila, ultima mea slujnică devotată, mă urmărea de lângă șemineu. Se transformase dintr-o tânără fată zâmbitoare într-o femeie matură, care mă privea cu capul lăsat pe-o parte și cu o expresie gânditoare, de parcă aș fi fost deja nebun. Ea adusese înăuntru piesele cu care încheiasem asamblarea instalației mele reconstruite, și atelierul era o proaspătă și dezastruoasă harababură de cuie de alamă, de carcase și de pilitură de fier. Rămășițele inspirației.

I-am zâmbit.

— De data asta o să meargă, am spus.

Duhoarea de neem ars și de mentă umplea aerul. În vasul de sticlă din partea de sus a balanthastului zăceau câteva rămurele de mentă, alături de flori de dafin și de lora și de așchii de lemn de neem.

Am aprins un chibrit. Eram aproape. Atât de aproape! Dar Pila mai văzuse și alte eșecuri...

Câteva bătăi în uşă mi-au întrerupt pregătirile.

M-am întors spre Pila, enervat.

— Du-te să deschizi, i-am cerut. Spune că sunt ocupat.

M-am pregătit să aprind balanthastul, dar premoniţia mi-a oprit mâna. În schimb, am ascultat. S-a scurs o clipă. Pe urmă, un ţipăt ascuţit a stârnit ecouri pe coridoare. Suferinţă cumplită, pierdere. Am lăsat chibritul să-mi cadă din mână şi am alergat la uşă.

În prag stătea Falzi, măcelarul, cu Jiala în braţele lui uriaşe. Ea atârna moale, cu capul în jos.

— Am găsit-o într-un ghimpat, a zis bărbatul. În inima lui. A fost nevoie de un cârlig ca s-o trag afară, se închidea asupra ei.

Şi eu, şi Pila ne-am întins spre Jiala, dar Falzi a ferit-o de noi.

— N-aveţi haine potrivite.

Şi, într-adevăr, cămaşa lui din piele şi şortul erau acoperite de perii palizi şi fibroşi ai ghimpatului. Abia dacă păreau să tremure, cu reavoinţă de vierme. Erau periculoşi chiar şi în număr foarte mic, şi pe trupul Jialei păreau o blană.

Am rămas cu ochii holbaţi, îngrozit.

— Dar ce-a căutat acolo?

Din ceea ce făceam eu acasă, Jiala aflase destul de multe despre ghimpaţi ca să se ferească de lujerii lor ademenitori.

— N-ar fi trebuit să se-apropie de niciun ghimpat.

— Copiii vagabonzi...

Falzi şi-a ferit privirea, jenat de subînţelesul cuvintelor lui, dar a continuat:

— Primarul oferă o recompensă pentru seminţele de ghimpat adunate din oraş. Ca să-mpiedice răspândirea. Un ban de aramă pentru un sac. O plată mai bună decât pentru prinderea şobolanilor. Unii copii... dacă sunt destul de flămânzi, se duc la ghimpaţii mari de pe câmp şi-i ard. Pe urmă, după ce explodează păstăile, adună seminţele.

— În atelierul meu, am spus. Repede!

Falzi căra cu ușurință trupul mărunt al Jialei. A pus-o pe lespezile de piatră de lângă foc.

— Ce-o să faci? m-a întrebat. Otrava e deja în ea.

Am clătinat din cap și m-am folosit de o pensulă ca să-ndepărtez perii de ghimpat agățați de ea. O roșeață îi păta pielea în locurile unde o atinseseră. Otravă și somn, urmându-și cursul în carnea ei. După ce i-am curățat un loc de pe gât, mi-am apăsat degetele ca să-i găsesc pulsul și i-am simțit ecoul inimii.

Slab. Foarte slab.

— Am o provizie de substanțe care ar putea ajuta, am răspuns. Du-te acum. Îți mulțumesc. Dar pleacă!

Falzi și-a dus mâna la inimă, în semn de rămas-bun. Clătinând din cap, ne-a lăsat singuri.

— Închide ușile, Pila, am spus. Și ferestrele.

— Dar...

— Fă-o! Și nu veni înăuntru. Încuie ușile!

Mi-a trecut pentru prima dată prin cap că aș fi putut găsi o metodă de distrugere a ghimpaților când am observat că nu creștea niciunul în jurul minelor de aramă din Kesh. Chiar și după ce a căzut Alacanul și toți proprietarii de pământuri s-au retras dincolo de hotarele terenului uzurpat de plante, minele de aramă au rămas imaculate.

Cu timpul, firește că a devenit imposibil să mai ajungi până la ele. Ghimpații au înconjurat acea stranie insulă de imunitate și și-au continuat îndelungatul marș spre vest, pătrunzând în Alacan. O potecă plăpândă, singurul drum care străbătea pădurea de ghimpați ajungând la minele de aramă, n-a mai putut fi apărată.

Dar, la multă vreme după ce orice altceva fusese înghițit, minele au continuat să fie un loc sigur. Am observat fenomenul ori de câte ori m-am dus acolo, ca să-mi fac rost de materiale

noi pentru negoțul meu. Din aramă keshiană se puteau face niște urne minunate, foarte căutate de clienții mei, așa că mergeam la acele mine foarte des. Îmi aduc aminte că înaintam cu prudență de-a lungul acelui tunel printre ghimpați, pe când lucrătorii încă se mai luptau ca să păstreze drumul deschis. Îmi amintesc și fețele lor pline de funingine și de sudoare din cauza retezării și a arderii neîncetate, sacii lor ca niște bășici de piele și arzătoarele cu duze de alamă, întotdeauna aprinse și fumegând, răspândindu-și pasta cuprinsă de flăcări peste plantele otrăvitoare.

Și apoi minele de aramă, deschizându-se în fața mea. Gropile adânci și răzuitoarele cu care se lucra, dar și porțiuni acoperite de iarbă și copaci — și ghimpații uriași înălțați jur-împrejur, dar niciodată în interiorul acelui perimetru. O oază.

Câțiva majisteri și cărturari au remarcat, al rândul lor, calitățile unice ale minelor de aramă din Kesh, dar, la momentul respectiv, niciunul n-a încercat să descopere din ce cauză supraviețuiau, iar ghimpații au devenit tot mai puternici și, în curând, nimeni n-a mai izbutit să-și cioplească drum ca să facă mai multe cercetări în acel loc izolat, cu unelte de minerit și bazine de sedimente.

Dar oamenii au experimentat, desigur.

Câțiva s-au gândit să încastreze aramă în pavajul drumurilor sau au fabricat cuțite de aramă pentru tăierea tufelor, gândindu-se că metalul era ucigașul ghimpaților. Și firește că unii chiar au început să-l numească astfel. Pentru o scurtă vreme, talismanele de aramă s-au vândut foarte bine. Recunosc că am făcut eu însumi negoț cu astfel de flecușteți, am turnat amulete și am forjat urne delicate, menite să pună stavilă invaziei. Dar toată lumea a descoperit, destul de repede, că ghimpații prindeau rădăcini în aramă la fel de ușor ca în terenurile cultivate ale fermierilor sau ca în mortarul zidurilor groase ale orașului Alacan. Granitul era mai potrivit

pentru respingerea plantei, dar și în el își înfigea până la urmă rădăcinile.

Chiar și așa stând lucrurile, minele de aramă keshiană mi-au rămas în minte, în aceeași măsură în care rămăseseră probabil în adâncul pădurii de ghimpați, un vis de supraviețuire, dacă izbuteam să-i aflu taina. Prin urmare, bazându-mă pe memorie, mă străduiam să reconstitui condițiile din Kesh în atelierul meu, făcând experiențe cu interacțiunile naturale dintre plante și minereu, în căutarea acelei formule unice care oprise înaintarea ghimpaților.

Ușa s-a închis în urma Pilei. Am căutat din nou pulsul Jialei. Aproape că nu se mai simțea. Un drog făcut din plantă fusese întrebuințat de asasini și de îndrăgostiți cărora soarta le era potrivnică. Otrava ei provoacă un somn irezistibil, care-și cedează locul unei întunecimi mai profunde. Apasă inima, încetinind-o atât de mult, încât sângele ajunge să curgă aidoma unui sirop rece, pentru a se opri apoi pe de-a-ntregul, înghețat, conservând trupul, uneori pentru mai mulți ani, până când izbutesc șoarecii și mușchii să-l sfredelească, pătrunzând în el și mistuindu-l din interior.

Iar perii otrăviți ai ghimpatului o acopereau în momentul acela pe Jiala. Am luat o baghetă de aramă și i-am plimbat-o peste brațe. Apoi i-am atins pielea cu mentă. Am început să smulg perii cu o pensetă de alamă. Îi puneam alături de mine, într-un vas de lut, ca nu cumva să-i ating din neatenție eu însumi. Lucram cu toată iuțeala de care eram în stare. Știind că nu mă mișcam destul de repede. Erau zeci, zeci și alte zeci. Încă și mai mulți formau un strat deasupra hainelor, dar aceia n-aveau importanță. Pielea era acoperită. De prea mulți, și totuși continuam să-i smulg.

Pleoapele Jialei s-au ridicat fâlfâind. S-a uitat printre genele grele, cu limpezimea ochilor negri tulburată de otrava plantei.

— Am destule? a murmurat.

— Destule ce, copilă?

Am continuat să-i smulg perii din piele.

— Destule... semințe... ca să-mi răscumpăr patul.

Am încercat să-i răspund, dar n-am fost în stare să scot nicio vorbă. Inima mi se chinuia de parcă m-aș fi aflat în închisoarea lui Halizak, stors de lichide și pe moarte.

Ochii Jialei s-au închis, a căzut în somnul etern. I-am căutat înnebunit ecoul inimii. O lovitură domoală în vârful degetului, sirop de zahăr răcindu-se. Încă una. Sirop și mai rece. O pauză mai lungă, apoi...

Nimic.

M-am îndepărtat de fetița mea muribundă împleticindu-mă, îngrețoșat de propriile eșecuri.

Balanthastul era în fața mea, cu toate componentele în clocot, pregătite. Disperat, l-am înșfăcat și l-am tras deasupra fiicei mele care trăgea să moară. I-am îndreptat imensul clopot de alamă către silueta ei inertă. Lacrimile îmi încețoșau vederea. Am scos un chibrit și... am rămas nemișcat.

Nu știu ce mi s-a năzărit. După cum se spune, Cele Trei Chipuri ale Marei își fac apariția ca să ne șoptească sfaturi înțelepte în clipe grele. Inspirația vine din disperarea neprefăcută și misterele lumii pot fi astfel dezvăluite. Mara este, cu siguranță, sămânța vieții și a speranței.

Am îngenuncheat lângă Jiala și am prins între degete o șuviță din părul ei, o legătură cu ea, o speranță, o... Nu știu, dar mi-am dorit brusc, cu disperare, să am ceva de-al ei printre obiectele din balanthast, și să am acolo și ceva dintr-un ghimpat. Totul laolaltă cu neemul și cu menta. I-am pus părul în camera de combustie și am aprins chibritul. Înăuntru s-a înălțat flacăra, a cuprins neemul, menta, bucățile de ghimpat și părul, le-a făcut să fumege, să izbucnească în vâlvătăi, să se contopească în foc. M-am rugat Celor Trei Chipuri ale Marei, implorându-le mila, apoi am

răsucit butonul balanthastului. Mașinăria a supt, în locașul din pântecul său, tăciunii aprinși în care se transformaseră părul, lujerii contorsionați ai ghimpatului și celelalte ingrediente.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Pe urmă din clopot a țâșnit o flacără albastră, învăluind-o pe Jiala.

Trezește-te, tati.
Trezește-te.
Trezește.
Te.
Cuvinte neclare, ecourile lor, ghionți, îndemnuri.
Trezește-te, tati.
Tati?
Tati tati tatitatitati.

Am deschis ochii.

Jiala era îngenuncheată deasupra mea, imagine cețoasă a părului negru, a mâinilor și a picioarelor subțiri, cafenii, a fustei albastre. Neclară, eterică. Înfățișându-mi-se în centrul unei concentrări capricioase a luminii, menținute în jurul ei. Un spirit din Palatul Judecății. Așteptând să vină Judecătorul Borzai s-o ia în cele șase brațe ale sale, să i se uite în suflet și s-o trimită apoi în Palatul Copiilor, unde viețuiesc inocenți, sub privirea protectoare a lui Kemaz cel cu cap de câine.

Am încercat să mă salt în capul oaselor și n-am reușit. Spiritul a rămas locului, zgâlțâindu-mă. Atelierul arăta ca după un măcel, era cețos și se clătina de parcă ar fi stat pe spinările norilor.

Atunci eram morți cu toții.

— *Tati?*

M-am întors către glasul ei răsunător. Am fixat-o cu privirea. M-am holbat din nou la atelierul devastat. Ceva rece și ascuțit îmi apăsa spatele. Nu mă simțeam deloc ca un spirit.

M-am tras în sus încetul cu încetul, sprijinindu-mă de peretele de piatră. Zăceam departe de șemineu, în capătul opus al încăperii. Balanthastul era lângă mine, cu cele două incinte sparte, cuvele sale vidate nemaifiind altceva decât colți zimțați pe socluri sudate. Jur-împrejurul lor străluceau tuburi de aramă îndoite, ca petalele de flori împrăștiate în cinstea Marei în timpul marșului însămânțării.

— Ești teafăr, tati?

Jiala mă fixa cu o privire foarte îngrijorată.

— Ai capul plin de sânge.

Am întins mâna și i-am atins fețișoara speriată. Caldă. Vie. Nicidecum spirit.

Vie și nevătămată, cu pielea fumegându-i, plină de rămășițele gălbui ale arderii plantei, cu părul pe jumătate topit, în care încă se mai încâlceau perii ghimpatului, contorsionați de chinurile morții. Ușor pârjolită, cu câteva arsuri și cu bășici, dar teafără și, în mod miraculos, vie.

Uimit, mi-am plimbat mâna obrazul ei pârlit.

— Tati?

— Sunt teafăr, Jiala, am zis și am început să râd. Mai mult decât teafăr.

Am tras-o lângă mine și am suspinat. Mulțumindu-i Marei pentru salvarea fiicei mele. Recunoscător pentru suspendarea execuției sufletului meu.

Și, dincolo de asta, un alt gând, o speranță mai amplă. Pentru prima oară în cei cincisprezece ani de experimente, ghimpații muriseră cu adevărat, nelăsând în urmă nici măcar un rest de otravă.

Cincisprezece ani nu înseamnă prea mult când cauți un mijloc de salvare a lumii.

Firește, nimic nu e atât de simplu cum ne dorim.

După acel prim succes furtunos, am reușit să devin autorul unui șir spectaculos de eșecuri, cu punctul culminat în momentul în am fost cât pe ce s-arunc casa în aer. Și, cu mult mai îngrijorător pentru mine, deși Jiala îi supraviețuise, întâlnirea cu ghimpatul îi agravase tusea. Umezeala iernii i-o stimulase și acum tușea zi de zi, cu plămânii aceia mici părând hotărâți să treacă la represalii împotriva ei.

Era prea mică, nu ținea minte cât de gravă fusese tusea înainte — cât de tare mă îngrijorase. Dar, după întâmplarea cu ghimpații, sângele a început să-i păteze buzele, căci răul făcut de plantă trupului ei în timp ce căuta s-o cufunde într-un somn neîntrerupt îi stârnise plămânii, hărțuindu-i.

M-am ferit să folosesc magia atât de mult cât a fost cu putință, dar tusea i s-a înrăutățit, săpându-i tot mai adânc în plămâni. Și nu era decât o vrajă neînsemnată. Suficientă doar ca s-o țină în viață. Ca să-nchidă ruptura din plămânii ei mici, să nu mai lase sângele să-i ajungă pe buze. Poate că urmarea avea să fie o mlădiță de ghimpat încolțită pe ogorul unui fermier, fertilizată de puterea eliberată în aer, dar vraja era cu adevărat foarte măruntă și Jiala avea prea multă nevoie de ea ca să trec asta cu vederea.

Frigul iernii îi făcea întotdeauna cel mai rău. În Khaim nu e ca în insulele din nord, unde gerul ucide toate plantele, în afară de ghimpați, și așterne pe pământ zăpada, în troiene reci sau în chip de statui de gheață, sculptate de vânt. Totuși, frigul o mistuia pe Jiala. Așa că m-am rupt pentru puțin timp de alchimie și de perfecționarea balanthastului ca să mă ocup de ceea ce se petrecea în trupul ei.

Era secretul nostru.

Nici măcar Pila nu știa. Nu puteam îngădui să afle nimeni, nimeni, în afară de noi.

Eu și Jiala ne-am așezat într-un colț al atelierului, în mijlocul păturilor pe care dormea ea, lângă foc, în singura încăpere încălzită care ne mai rămăsese, și am făcut vraja după însemnările așternute în grabă în cartea majisterului Arun.

Scrisul îi era clar, deși el pierise cu mult timp în urmă, sub securea călăului. Ideile îi rămăseseră pe pergament. Mâna lui se întindea prin timp. Trecutul lui era adus în viitorul nostru prin minunile cernelii. Flori de rozmarin, de pkana și rădăcină de lemn dulce și smântâna groasă, moale, a laptelui de capră. Zdrobite laolaltă, cu petalele galbene ale florii de pkana trosnind ca focul la atingerea laptelui. Fumul viselor înălțat în aer.

Pe urmă, cu degetul meu care ducea de mult dorul celor trei inele de aur ale căsătoriei, am atins pasta de fruntea Jialei, în locul dintre părul des și întunecat al sprâncenelor. Apoi, trăgându-i bluza în jos, o altă atingere pe stern, în centrul plămânilor. Semnul galben lăsat de pkana i-a pulsat pe piele, părând deprins să ia foc.

Am făcut mica vrajă imaginându-mi-i pe marii majisteri din Jhandpara sub arcadele balcoanelor lor, de unde vindecau mulțimile. Se povestește că oamenii străbăteau distanțe de mulți kilometri ca să fie lecuiți. Pe vremea aceea magia se folosea din belșug.

— Tati, nu trebuie, a șoptit Jiala.

A cuprins-o un alt acces de tuse, făcând-o să se aplece în față cu o zvâcnire și storcându-i plămânii cum stoarce un bărbat voinic o rodie, ca să-i privească sângele roșu scurgându-i-se printre degete.

— Bineînțeles că trebuie, i-am răspuns. Acum taci.

— Dar te vor prinde. Mirosul vrăjii...

— Sssst!

Și apoi am citit cuvintele străvechi ale majisterului Arun, făcând să răsune graiul pe care nu ți-l poți reaminti după ce ai rostit vorbele. Consoanele mi-au ars limba în timp ce

slobozeam acele cuvinte ale puterii. Puterea anticilor. Visul în care dăinuia Jhandpara.

Mirosul de sulf al magiei a umplut încăperea și acum de pe buze mi s-au desprins vocale rotunde, răsucindu-se ca moriștile, găsindu-și țintele în pasta galbenă a amprentelor mele.

Magia și-a sfredelit calea de pătrundere în trupul Jialei, apoi a dispărut. Pasta de flori de pkana a căpătat o nuanță verzuie pe măsură ce era folosită, și încăperea s-a umplut pe deplin cu fumul puterii dezlănțuite. O putere uimitoare, pretutindeni în jur, și nu fusese nevoie decât de un mic efort și de câteva cuvinte ca s-o legăm de noi. Magia. Puterea de a face orice. Chiar și de a distruge imperiul.

Am întredeschis obloanele, m-am uitat pe furiș afară, pe străzile întunecate, pavate cu bolovani, și m-am grăbit să aerisesc încăperea, scăpând de duhoarea magiei.

— Tati. Dacă te prind?

— N-or să mă prindă, am zis zâmbind. Asta e o vrajă neînsemnată. Nu e un proiect măreț, de construire a unui pod. Nu e nici măcar o vrajă de fertilitate. Plămânii tăi au răni minuscule. Nimeni n-o să știe, niciodată. Și-o să perfecționez în curând balanthastul. Și pe urmă nimeni n-o să mai fie vreodată oprit să facă astfel de vrăji mărunte. Totul va fi bine.

— Despre călău se spune că uneori devine brusc sălbatic, nu taie omul în două cu blândețe. Îl face în schimb să se zbată. Se spune și că primarul îl plătește în plus ca să dea un exemplu cu cei care folosesc magia.

— Nu e adevărat.

— Am văzut unul.

— Nu, n-ai văzut.

— S-a întâmplat săptămâna trecută. În piața aurului. Chiar în mijlocul ei. Eram cu Pila. Și mulțimea se înghesuia atât de tare, încât n-am putut să plecăm. Și călăul ciopârțea și ciopârțea și ciopârțea și ciopârțea și omul urla atât de tare, și

pe urmă a încetat, dar tot n-a făcut o treabă bună. N-a fost o tăietură curată, așa a spus crescătoarea de porci. A spus că ea se descurcă mai bine când taie un animal.

Mi-am impus să zâmbesc.

— Ei, asta nu ne privește pe noi. Toată lumea face câte-o mică vrajă. Nimeni n-o să se sinchisească de noi. Atâta vreme cât nu povestim nimănui.

— Nu vreau să te văd ciopârțit și ciopârțit și ciopârțit.

— Atunci ai grijă să bei ceaiul de lemn dulce făcut de Pila și să te ferești de răceală. Secretele sunt greu de ținut. Dar sunt mult mai în siguranță când nu le știu decât doi oameni, am zis și i-am atins fruntea. Tu și eu.

Mi-am prins mustața între degete.

— Tragi ca s-ai noroc?

Dar n-a tras. Și n-a părut consolată.

O lună mai târziu, când zdrențele noroioase ale cruntei zăpezii de primăvară s-au preschimbat în mirosul plăcut de pământ umed, din ce în ce mai cald, am făcut ultimele ajustări ale balanthastului și l-am dezlănțuit împotriva zidului de ghimpați.

Am ieșit din oraș în toiul nopții, îndreptându-ne către est pe drumuri nămoloase, cu aparatul într-un pachet din spinarea mea. Eu, Jiala și Pila. Odată ce întunericul îmbrățișase totul, femeile din echipele distrugătoare de ghimpați plecaseră, cu tot cu focul și cu securile lor, iar șirurile de copii care le călcau cu prudență pe urme, adunând semințele, părăsiseră de asemenea locul. Experimentul nostru avea să fie lipsit de martori. Noaptea era rece, neplăcută. Ne țineam torțele cât mai sus.

Spre marea mea surprindere, n-am avut nevoie decât de două ore ca s-ajungem la zidul de ghimpați.

— S-a mutat, am mormăit.

Pila a dat din cap.

— Vânzătoarele de cartofi spun c-au pierdut multe câmpuri. Pe unele înainte de a fi apucat să sape ca s-adune ultima recoltă.

Ghimpații se înălțau deasupra noastră, în multe straturi încâlcite, front de atac al unei păduri impenetrabile care se întindea pe întreg drumul către legendara Jhandpara. În lumina torțelor, plantele aruncau umbre stranii, lacome, părând nerăbdătoare să ne cuprindă în îmbrățișarea lor dătătoare de somn. Mi-am aruncat torța printre lujerii lor ca niște șerpi. Tentaculele au trosnit și s-au curbat sub dogoare, și câteva păstăi, dolofane ca lăptucile, s-au desfăcut explodând și împrăștiind pe pământ semințe noi.

De-a lungul marginii, unde ardeau și retezau crengi echipele de femei, se zăreau excrescențe verzi plăpânde, însă în profunzime ghimpații deveniseră lemnoși, groși, impenetrabili. Ghimpi ascuțiți, gata să-ți verse sângele, străluceau în lumina torței, dar mult mai periculoși decât ei erau perii fini și palizi ce licăreau pretutindeni, acele fibre veninoase care aproape c-o omorâseră pe Jiala.

Am tras aer în piept, descurajat, împotriva voinței mele, de prezența dușmanului nostru necruțător.

— Ei, a spus Pila. Voiai să ne faci o demonstrație.

Convingerea mea a pălit. Micile experimente din atelier erau una. Dar sub cerul liber? În fața fiicei mele și a Pilei? M-am blestemat pentru orgoliul meu. Ar fi trebuit să-mi testez balanthastul fără martori. Nu așa, nu oferind ocazia ca toate eșecurile să-mi fie luate în râs sau compătimite.

— Ei? a insistat Pila.

— Da, am spus. Da. O să-ncepem.

Dar am continuat să amân.

Ea m-a privit dezgustată și a-nceput să instaleze trepiedul din lemn de kestrel. De-a lungul anilor, pe măsură ce i se redusese salariul și i se înmulțiseră responsabilitățile, devenise insolentă. Nu mai era nicidecum o tânără fată sfioasă, ca

atunci când venise la noi pentru prima oară. Acum avea prea multă autoritate și priviri mult prea sceptice. Uneori bănuiam că aș fi renunțat de mult la experiențe dacă n-ar fi existat ea, să mă urmărească și să mă judece în tăcere. E ușor să te dezamăgești pe tine însuți, dar să eșuezi în fața altuia, a cuiva care te-a văzut mizând atât de mult și cu atâta curaj pe un viitor incert — ei bine, rușinea e prea mare ca s-o poți suporta.

— Da, am murmurat. Firește.

Mi-am dat balanthastul jos din spate. L-am așezat pe lemnul de kestrel care trebuia să-l susțină. După sălbăticia primului meu succes, reușisem să temperez într-o foarte mare măsură reacția explozivă a balanthastului, răcindu-l cu ajutorul mai multor șiruri de guri de vânt, care pufăiau ca nările unui dragon. Aparatul avea acum un sprijin solid, nu se răsturna și suflul lui nu mai trimitea pe nimeni în partea opusă a încăperii, lăsându-l să zacă amețit și plin de vânătăi. M-am ghemuit ca să mă conving că trepiedul era bine înfipt în pământul noroios.

La drept vorbind, trepiedul acela ar fi putut fi construit din orice, cu siguranță din ceva mai puțin extravagant. Dar eu eram îndrăgostit de lemnul de kestrel. Un lemn atât de tare, atât de rezistent, încât nici măcar focul nu-l putea distruge. Oamenii nordului din Czandia obișnuiau să facă din el săbii. Era mai ușor decât oțelul. Și tot atât de solid. Mie, trepiedul părea să-mi spună că încă mai aveam un viitor, că era cu putință să fim din nou tari pe poziție și să sporim minunățiile din vechime.

Sau, dacă erai Pila, îl numeai prețiozitatea costisitoare a unui neghiob, deși mă ajutase și ea să-i fasonez baza robustă.

Mi-am îndreptat spatele și am despachetat celelalte componente ale balanthastului. Pila și Jiala m-au ajutat să asamblez numeroasele lui piese.

— Nu, am șoptit, apoi mi-am dat seama ce făceam și mi-am dres glasul. Jiala, pune camera de vidare cu fața înainte,

către deschidere. Și fii atentă, te rog. N-am cu ce face destul foc ca să mai suflu o dată.

— Întotdeauna sunt atentă, tati.

Eram în sfârșit gata, cu pântecele de alamă, țevile de cupru curbate și cuvele de sticlă lucind în lumina argintie a lunii și alcătuind un întreg bizar, nepământean.

— Pare ceva venit din Jhandpara, a spus Pila. Atât de multă măiestrie de mare finețe într-un singur obiect.

Am umplut cuva de alimentare. Neem și dafin, floare de lora culeasă la apusul soarelui și așchii de ghimpat. La lumina torței, am săpat în pământ, căutând un snop de rădăcini. Erau multe. Protejat de mănuși de piele, am luat în pumn puțin pământ, un pumn din vasul unde creșteau ghimpații. Din pântecul fertil al Marei. Un ingredient necesar, care avea să țină în frâu reacția alchimică și s-o îndrepte către ghimpații cu rădăcini adânci, în mare parte așa cum o atașase părul Jialei de profunzimile trupului ei. Salpetru, sulf și cărbune, turnate în incinta din pântece, ca să trimită amestecul la destinație. Am închis capacul glisant al cuvei de ardere și am etanșat-o răsucind încuietorile de alamă.

Cu o țintă acum aleasă, am înfipt cele trei ciocuri nou construite ale balanthastului în pământ, alături de el. Când am aprins chibritul, Jiala și-a acoperit gura cu o mână minusculă. Aproape c-am zâmbit. Am potrivit flăcăruia sub camera de ardere și ingredientele amestecate s-au aprins. Au strălucit ca un licurici în cuva lor din hârtie pergaminată. Flacăra s-a stins încet. Noi priveam cu atenție. Ținându-ne respirația.

Apoi, ca și cum cele trei fețe ale Marei ar fi inhalat totul dintr-odată, întregul cocoloș pregătit cu mare grijă a dispărut, supt în cuva din pântecele instalației. Balanthastul încărcat s-a zdruncinat cu putere când s-au adunat laolaltă toate elementele.

Reacția s-a declanșat atât brusc, încât n-am avut timp să ne căutăm un sprijin. Pământul însuși ni s-a cutremurat sub

picioare. Deasupra noastră a tălăzuit un fum galben, usturător. Strident, țipătul disperat al unui animal a umplut aerul, ca și cum crescătoarea de porci ar fi intrat în cocina lor, rănind și însângerând o turmă imensă, fără să omoare niciunul. Am reușit să ne ținem pe picioare și am rupt-o la fugă, tușind și lăcrimând, împleticindu-ne prin făgașele din noroi. Jiala a fost cea mai afectată. Tusea îi sfâșia adâncul plămânilor, făcându-mă să mă tem că trebuia să folosesc din nou vraja lecuitoare înainte de încheierea nopții.

Fumul s-a împrăștiat încet, lăsând la vedere rezultatul acțiunii noastre. Balanthastul vibra pe trepied, fără să se clintească din locul unde fusese înfipt în pământ, dar pretutindeni în jurul lui era acum o masă clocotitoare de tentacule de ghimpat, toate contorsionându-se și fumegând. Lujerii șuierau și ardeau, și fulgii de cenușă cădeau aidoma solzilor de pe un dragon. Un alt tremur a străbătut pământul când rădăcinile adânci s-au zvârcolit și s-au smuls, ieșind la suprafață — și atunci s-au prăbușit lujerii, toți în aceeași clipă, preschimbându-se pe deplin în cenușă și lăsând în urma lor pământul curat.

Ne-am apropiat cu prudență. Balanthastul nu nimicise doar tufa pe care-o alesesem, ci și toți ceilalți ghimpați din jur, pe o rază de mai multe lungimi de cal. Lucrătoarelor le-ar fi trebuit câteva ore ca să îndepărteze atât de mulți. Mi-am înălțat torța, privind cu ochii holbați. Chiar și de-a lungul perimetrului distrugerii săvârșite de balanthast, crengile ghimpaților atârnau moi, ca niște zdrențe. Am înaintat cu băgare de seamă. Am atins, cu degetele protejate de mănușă, o plantă vătămată. Lujerii i-au sfârâit, pierzându-și seva, și s-au prăbușit.

M-am răsucit, fixând pământul cu privirea.

— Voi vedeți vreo sămânță?

Ne-am plimbat torțele pe deasupra solului, încordându-ne privirea ca să descoperim orice păstaie care ar fi trebuit să țâșnească și să se deschidă explodând sub revărsarea de căldură a focului.

Jiala s-a așezat pe pământul rece și umed, întorcându-l și lăsându-l să treacă printre micile ei degete înmănușate.

— Ei? E ceva?

Și-a ridicat privirea, uluită.

— Nu, tati.

— Pila? am șoptit. Vezi vreuna?

— Nu, a răspuns și în voce i se simțea uimirea. Nu e niciuna. Nici măcar una.

Ne-am continuat căutările împreună. Nimic. Nici măcar o singură sământă, ieșită dintr-o singură păstaie. Ghimpații pieriseră și nu lăsaseră nimic din ei înșiși ca să ne chinuie în viitor.

— Asta e magie, a șoptit Pila. Magie adevărată.

Am râs auzind-o.

— E ceva mai bun decât magia. Alchimie!

Patru

Deși ne culcaserăm noaptea târziu, în dimineața următoare ne-am trezit cu toții la primul cântat al cocoșilor. Am râs când le-am găsit pe Pila și Jiala deja una lângă alta în atelier, de unde se uitau încordate dincolo de obloane, așteptând ca lumina zilei să capete destulă putere ca să ne dezvăluie rezultatul final.

Imediat ce soarele a spart linia orizontului, am fost din nou pe câmp, traversând făgașele noroioase în șirurile spre zidul de ghimpați. Purtând șorțuri de piele ca să se ferească de ghimpii dătători de somn, primele echipe erau deja la lucru, cu securi și cu lungile lor cuțite de retezat. Fumul ghimpaților arși se înălța în aer conturând șerpi încolăciți, negri și uleioși. Copii murdari mergeau pe câmp în șiruri ce înaintau prudente, cu lopeți și sape, dezrădăcinând și distrugând noii invadatori. În lumina zorilor, cu toată acea muncă de zăgăzuire de-a lungul zidului, scena părea a unei bătălii încheiate de

curând. Fumul, feţele deznădăjduite. Dar, când ne-am apropiat de locul unde trăsesem cu balanthastul, un mic grup de muncitori se strângea laolaltă.

Ne-am strecurat mai aproape.

— Aţi venit să vedeţi? ne-au întrebat.

— Ce să vedem? a zis Pila.

— În ghimpaţi e o gaură, a răspuns o femeie a arătat cu degetul. Uitaţi-vă cât de-adânc pătrunde.

Mai mulţi copii se ghemuiseră la pământ. Unul şi-a ridicat privirea.

— E curat, mamă. Nicio sămânţă. Ca şi cum ghimpaţii n-ar fi venit deloc.

Abia puteam să-mi reţin bucuria. Pila a trebuit să mă tragă deoparte ca să nu mă ia gura pe dinainte şi să divulg care fusese rolul meu. Ne-am grăbit să ne-ntoarcem la Khaim, râzând şi ţopăind tot timpul.

Când ne-am văzut din nou acasă, Pila şi Jiala mi-au adus hainele mele cele mai bune. Pila m-a ajutat să-mi închei cele două şiruri de nasturi ai celei mai frumoase jiletci, ţuguindu-şi buzele când a văzut cât de mult slăbisem de cât o purtasem ultima oară, în zilele bunăstării mele.

Am râs de neliniştea ei.

— O să mă-ngraş din nou în curând, iar tu o să ai servitori şi-o să fim bogaţi şi oraşul o să fie salvat.

A zâmbit. Îngrijorarea i-a dispărut de pe chip, pentru prima oară în mai mulţi ani. Arăta din nou tânără şi am fost izbit de amintirea frumuseţii ei din tinereţe şi de faptul că acum, în ciuda grijilor şi a anilor, era încă în picioare, negârbovită şi cătuşi de puţin zdrobită de numeroasele responsabilităţi pe care şi le asumase. Rămăsese loială casei noastre, deşi mijloacele noastre de trai erau acum precare, iar alte familii, mai bogate, îi oferiseră o viaţă mai frumoasă, mai confortabilă.

— La urma urmelor, e bine că nu eşti nebun, a spus.

Eu am râs.
— Ești foarte sigură că nu sunt?
A ridicat din umeri.
— Cel puțin, nu în privința ghimpaților.

Drumul către Casa Primarului ocolește dealul Malvia, trece prin piața de lut și apoi urmează cursul fluviului Sulong, care desparte Khaimul de Micul Khaim.

De-a lungul fluviului, piața de mirodenii dă în piața de cartofi, care dă în cea de cupru. Aerul e sufocant din pricina prafului de condimente și plin de strigătele vânzătorilor cu mustăți negre, lungi, pe care și le uleiază și și le lungesc odată cu venirea pe lume a fiecărui alt copil. Mâinile le sunt înroșite de ardeii iuți și îngălbenite de turmeric, și răsuflarea le miroase a cuișoare și a șovârf. Stau de-a lungul malului, sub arcadele lor, ținându-și în față marfa în pungi de cânepă și avându-și în spate ușile depozitelor, unde mormanele de mirodenii sunt cât casele cu două caturi. Pe urmă sunt femeile din piața de cartofi, care mai înainte nu vindeau nimic altceva, dar acum vând o grămadă de tuberculi, și apoi familiile de arămari, care pot îndrepta cu lovituri de ciocan un ceaun sau o țeavă și pot face din alamă sfeșnice pentru bogați și oale pentru săraci.

Când eram tânăr, nu exista decât un Khaim. Pe vremea aceea, încă mai exista o bucățică din vechiul imperiu. Marile minuni ale estului și măreața capitală Jhandpara dispăruseră, dar rămăseseră Alacan și Turids și Mimastiva. Khaimul era pe atunci o așezare mai puțin importantă, apreciată fiindcă se întindea de-a lungul fluviului, dar se afla la prea mare depărtare de Jhandpara, locul unde își folosiseră cândva puterile marii majisteri, purtând pe mâneci câte trei diamante. Însă, pe măsura încetei năvăliri a ghimpaților, Khaimul a crescut. Iar pe malul celălalt, Micul Khaim a crescut încă și mai iute.

Când eram copil, mă uitam dincolo de fluviu și nu vedeam decât lămâi și tufe de casro, cu crengile grele de abundența fructelor. Acolo se stabileau acum refugiații, fără să ceară voie, construindu-și colibe de lut. Alacaniții, care își distruseseră casele și care se străduiau acum să distrugă și Khaimul. Din Turis nu mai rămăsese, firește, decât cenușa. Dar nu din vina locuitorilor săi. Năvălitorii cuceriseră Turisul, însă alacaniții nu se puteau învinui decât pe ei înșiși.

Jiala înainta grăbită de-a lungul fluviului alături de mine, cu mâna într-a mea. Mică. Atât de mică. Dar acum avea un viitor. Nu doar o șansă la viață și la bogăție, ci și șansa de a nu fi nevoită să fugă ca alacaniții, abandonându-și căminul în timp ce ghimpații îi înghițeau copilăria și istoria.

Pe Sulong, ambarcațiuni mici traversau apa într-un sens și într-altul, aducând muncitorii din Micul Khaim în orașul principal. Însă, în momentul acela, altceva urâțea priveliștea.

Un pod nou atârna în aer, construit numai pe jumătate. Plutea acolo, tras în jos de parâme, ca să nu zboare de capul lui. Magie. Puternică, uluitoare, intrând în scenă. Opera majisterului Scacz, singurul om din oraș care făcea vrăji cu acordul primarului, așa că nu trebuia să se teamă de securea călăului.

M-am oprit, uitându-mă dincolo de apă, la podul plutitor. O astfel de vrajă nu se mai văzuse de la căderea Jhandparei. Prezența lui acolo, înălțându-se, mă umplea de o teamă superstițioasă. Atât de multă magie într-un singur loc. Nici măcar balanthastul nu putea să ne apere de atât de multă magie.

Un vânzător de mirodenii a strigat la mine.

— Vrei să cumperi? Sau stai aici ca să-mi împiedici negoțul?

Mi-am scos pălăria de catifea în fața lui.

— Mii de scuze, negustorule. Priveam podul.

Omul a scuipat. S-a uitat la construcția plutitoare.

— În ăla e o grămadă de magie.

A scuipat din nou. Tutun și rădăcină de khem laolaltă. Narcotic.

— Am auzit că pe malul celălalt deja retează la ghimpați. În vest aproape că nu vedeai nici urmă de ghimpat, iar acum crește în făgașele săpate de roțile căruțelor. Nu mai urmează decât s-o păți ca Alacanul. Să fim înghițiți de ghimpați, fiindcă primarul nostru vesel vrea să unească partea asta cu aia. E destul de rău că alacaniții, veneticii ăștia, își fac micile lor vrăji. Acum avem și magie colosală. Scacz și primarul pretind c-ar trebui să facem din Khaim o nouă Jhandpara, cu majisteri, diamante și castele plutitoare.

A scuipat din nou amestecul de rădăcină de khem și tutun și s-a uitat la pod.

— Călăul o să fie foarte ocupat de-acum înainte. O s-avem capete proaspete în țărușii de la porțile orașului, e la fel de sigur ca înaintarea ghimpaților. Prea multă magie importantă ca să poți lăsa micile vrăji de capul lor.

— Poate că nu, am început eu, dar Jiala m-a ciupit de mână, și am tăcut.

Negustorul de mirodenii s-a uitat la mine ca la un nebun.

— Azi a trebuit să ard un sac întreg de cuișoare. Un sac întreg pe care n-am putut să-l vând. Plin de semințe și de lăstari de ghimpat. Cineva își face micile vrăji și-mi distruge negoțul.

Voiam să-i spun că pachetul din spatele meu avea să-ncline balanța în partea opusă, dar măcar Jiala avea minte, așa că mi-am păstrat cuvintele pentru mine. Magia atrage ghimpații. Un proiect cum era podul avea un cost inevitabil.

Mi-am ridicat sacul cu instrumente și ne-am văzut de drum, ocolind colțul dealului și urcând apoi pe versant, către locul de unde privea Casa Primarului în jos, către întregul Khaim.

Am fost conduși în galeria primarului, fără nicio obiecție. În jur ni se întindeau podele și arcade de marmură. Hainele

mele păreau sărăcăcioase, ca și ale Jialei. Până și cele mai bune ni se învechiseră și ni se uzaseră.

În răceala neașteptată a galeriei, ea a început să tușească. O tuse uscată, sfredelitoare, amenințând să se agraveze. Am îngenuncheat și i-am dat o înghițitură de apă.

— Te simți bine?

— Da, tati, a zis și m-a privit solemnă și încrezătoare. N-o să mai tușesc.

Și pe urmă tusea uscată a reînceput. A stârnit ecouri, anunțându-le tuturor celorlalți petiționari prezența noastră.

Am stat în galerie, așteptând laolaltă cu femeile care voiau să schimbe dările plătite pentru gospodăriile lor și cu bărbații care voiau să fie scutiți de munca de pe chei. După o oră, secretarul primarului a venit la noi, purtând pe piept lucirea aurie a medalionului care-i simboliza funcția, căci înfățișa, încrucișate, cele două puteri întrebuințate în folosul orașului: securea călăului și bastonul de primar. Secretarul ne-a condus de-a lungul altei galerii de marmură și apoi în birourile primarului, și ușa s-a închis în urma noastră.

Primarul era înveșmântat în catifea roșie și își purta la gât propriul medalion, mult mai mare, agățat de un lanț de aur. Degete lui îl atingeau din când în când, cu un gest lacom. Și alături de el stătea majisterul Scacz. Mi-am simțit pielea furnicându-mă la vederea omului care-și făcea din folosirea magiei un obicei zilnic, cu consecințe suportate de echipele de distrugători ai ghimpaților și de copiii orașului, care dezgropau și ardeau cele mai mici fărâme de plantă strecurată între mortar și pietrele de construcție.

— Da? a întrebat primarul. Cine ești?

— Jeoz, alchimistul, a anunțat secretarul.

— Și duhnește a magie, a murmurat majisterul Scacz.

Mi-am impus să zâmbesc.

— E mirosul instrumentului meu.

Sprâncenele primarului s-au înălțat, omizi cărunte, scămoșate, arcuindu-i-se deasupra obrajilor rumeni. Avea mustața scurtă, iar în povestea vieții lui nu exista niciun copil. O cicatrice veche îi strâmba un obraz, ridicându-i colțul gurii într-un zâmbet abia schițat.

— Practici magia? m-a întrebat cu voce tăioasă. Ești nebun?

Am răspuns cu un gest împăciuitor.

— N-o practic, Excelență. Nu. Nicidecum, am zis și printre buze mi-a scăpat un râs nervos. Practic alchimia. Asta nu atrage ghimpații. N-am nimic în comun cu blestemul Jhandparei.

Devenisem incredibil de nervos.

— Aici nu e nevoie de călău. Nicidecum.

Mi-am desfăcut sacul și am început să scot piesele balanthastului.

— Vedeți...

Am înșurubat unul dintre capetele de aramă ale incintei principale. Am despachetat cuva de ardere, răsuflând ușurat fiindcă îi supraviețuise călătoriei.

— Vedeți..., am repetat, am creat ceva, ceva pe care cred că Excelența Voastră o să-l aprecieze.

Lângă mine, Jiala a tușit. N-aș fi putut spune dacă din cauza bolii sau de prea multă nervozitate. Ochii lui Scacz s-au îndreptat spre ea. Privirea lui a rămas asupra ei. Nu mi-a plăcut cum o fixa. Nu mi-a plăcut expresia lui gânditoare. Am continuat cu hotărâre.

— E un balanthast.

Primarul a studiat obiectul.

— Seamănă mai degrabă a archebuză.

Mi-am impus să zâmbesc.

— Nicidecum. Deși folosește focul ca reactant. Însă calitățile aparatului meu sunt extraordinare.

Îmi tremurau mâinile. Am găsit menta. Coaja de neem. Floarea de lora. Le-am pus în cuvă.

Scacz mă urmărea cu atenție.

— Asist la o vrăjitorie, domnule. Chiar sub nasul meu? Nepedepsită?

— N... nu.

M-am cutremurat sub privirile lui cercetătoare. Am încercat să-ncarc balanthastul.

Jiala a luat amestecul.

— Poftim, tati.

— D... da. Bun. Mulțumesc, copilă.

Am tras aerul adânc în piept.

— Înțelegeți, un balanthast distruge ghimpații. Și nu doar într-o mică măsură. Ajunge la rădăcinile lor și le otrăvește pe de-a-ntregul. Plasați-l la un metru sau doi de o rădăcină centrală și o să nimicească mai mult decât o întreagă echipă într-o jumătate de zi.

Primarul s-a aplecat către mine.

— Poți dovedi?

— Da. Firește. Îmi cer scuze.

Am scos din sac un vas mic de lut înfășurat în pânză foarte groasă și mi-am pus mănușile înainte de a-l despacheta.

— Ghimpat, am explicat.

Și-au înghițit amândoi răsuflarea la vederea plantei în ghiveci. Mi-am ridicat privirea către fețele lor consternate.

— Folosim mănuși.

— Aduci ghimpați în oraș? a întrebat primarul. Cu bună știință?

Am ezitat.

— A fost necesar, am răspuns în cele din urmă. Pentru teste. Știința alchimiei înseamnă multe încercări și multe greșeli.

Privirile lor erau grele de dezaprobare. Am aprins chibritul și l-am atins de cuva de sticlă. Pe care am închis-o.

— Ține-ți răsuflarea, Jiala.

M-am uitat la primar cu ochi care cereau scuze.

— Fumul e destul de usturător.

Primarul și majisterul și-au ținut respirațiile. Balanthastul s-a cutremurat și și-a eliberat energia. În pământul din vas a pătruns o pulsație a morții. Ghiveciul a pocnit în timp ce ghimpatul se zgârcea, murind.

— Magie! a strigat Scacz, întinzându-se spre mine. Ce fel de vrajă e asta?

— Nu, majistere, e alchimie. Magia n-a reușit niciodată să le facă ghimpaților vreun rău. Nu scoate otrava plantei, nu-i omoară semințele, nu-i arde crengile. Aparatul ăsta e ceva nou.

Scacz a întins mâna către balanthast.

— Trebuie să mă uit la el.

— Nu e magie, am zis și am retras balanthastul, temându-mă că, în graba lui, l-ar fi putut distruge. Folosește proprietățile naturale ale neemului, am explicat. Da, e o plantă specială, îndrăgită de majisteri, dar aici e vorba de o simplă aplicare a principiilor naturii. Vaporizăm neemul și alte câteva ingrediente, îl silim să pătrundă în tub și, cu ajutorul sulfului, al salpetrului și al cărbunilor îi trimitem esența în pământ. Până și o cantitate mică face minuni. Esența de neem se leagă de rădăcina ghimpatului. O ucide, după cum vedeți. E atrasă de ea ca musca de miere.

— Și din ce cauză caută neemul ghimpați?

Am ridicat din umeri.

— E greu de spus. Poate e vorba de vreun reziduu magic sau de aura plantei. Înainte de neem, am încercat cu mii de alte substanțe. Numai scoarța de neem dă rezultate atât de bune.

— Crezi că neemul e atras de magie?

— Ei, am ocolit eu răspunsul. E cu siguranță atras de ghimpați. Uleiul și apa nu se amestecă niciodată. Cu neemul și ghimpatul pare să fie exact invers. Ceea ce provoacă această afinitate...

Mă simțeam începând să transpir sub privirile lor unite și nu-mi plăcea că Scasz era obsedat de magie.

— Nu pot spune fără șovăire că magia e aceea pe care-o găsește neemul atât de atrăgătoare...

— Nu faci altceva decât să ocolești miezul problemei, a zis Scacz. Mai rău decât o preoteasă din Ruiz.

— Iertați-mă, m-am bâlbâit. Nu vreau să credeți că am făcut cercetări lipsite de prudență.

— Se teme c-o să-l dăm pe mâna călăului, a comentat primarul.

I-am adresat un zâmbet pierit.

— Așa e. Ghimpatul e o plantă fără seamăn. Are însușiri pe care le-am putea considera magice — înmulțirea lui uluitoare, rezistența, modul în care pare să-l fertilizeze magia, făcându-l să se răspândească —, dar cine poate spune care din toate aceste caracteristici unice face esența de neem să i se atașeze? Răspunsul mă depășește. Eu fac experiențe, îmi notez rezultatele, apoi experimentez din nou. Reacția alchimică produsă de neem e nimicirea ghimpaților. Nu pot spune ce o provoacă, dacă de vorba de vreun reziduu magic care se prelinge din rădăcina ghimpatului și atrage neemul sau de o altă însușire. Dar dă rezultate. Și încă rezultate foarte bune. În zidul de ghimpați există un petec de pământ curățat de mine. Cât ați bate de trei ori din palme, am curățat o întindere mai mare decât a acestui birou.

La auzul veștii, atât primarul, cât și majisterul și-au tras umerii înapoi.

— Atât de repede? a întrebat cel dintâi.

Am încuviințat cu un gest energic.

— Nici măcar azi nu dă vreun semn că ar reîncepe să crească. N-au rămas semințe, înțelegeți? Nici măcar una. Putem înarma oamenii cu aparatul meu ca să recuperăm fermele. Putem împinge ghimpații înapoi. Putem salva Khaimul.

— Extraordinar! a zis Scacz. N-o să-mpingem doar ghimpații înapoi. Poate vom recâștiga chiar și inima imperiului. Ne vom întoarce la Jhandpara.

— Întocmai.

N-am putut să nu mă simt ușurat când am văzut scepticismul dispărând de pe chipurile lor.

Primarul începuse să zâmbească larg. S-a ridicat în picioare.

— Pe Cele Trei chipuri ale Marei, omule, ai făcut ceva deosebit!

Ne-a chemat cu un semn, pe Jiala și pe mine.

— Veniți! Voi doi trebuie să beți câte un pahar de vin. Descoperirea asta merită să fie sărbătorită.

A râs și a glumit cu noi în timp ce ne conducea către o încăpere cu ferestre mari, de unde se vedea întregul oraș. Khaimul era o învălmășeală așternută sub noi, în josul dealului. Soarele se scufunda încet sub orizont. Razele lui roșii pătrundeau prin fumul din Micul Khaim și printre licăririle focurilor aprinse pentru pregătirea cinei. Podul pe jumătate construit se arcuia deasupra fluviului ca o pisică în plin salt, ținut pe loc de frânghii groase de cânepă ca să nu se îndepărteze în timp ce se lucra la extinderea scheletului său.

— Aparatul tău n-ar fi putut s-apară într-un moment mai potrivit, a spus primarul. Uită-te acolo, alchimistule. Micul Khaim crește pe zi ce trece. Și nu numai datorită refugiaților din Turis și Alacan. Mai sunt și alții, mici proprietari de pământuri cotropite de ghimpați. Și își aduc vrăjile cu ei. Până la venirea lor, eram aproape în echilibru. Încă puteam tăia destui ghimpați ca să compensăm vrăjile mărunte. Până și podul ar fi fost acceptabil. Însă alacaniții fac risipă de magie și ghimpații se năpustesc acum în forță asupra noastră. Obiceiurile lor ne strivesc. Toată lumea face câte-o mică vrajă pe care-o crede justificată. Și, când în grinzile acoperișului vecinului prinde

rădăcini un ghimpat mititel, cum s-ar putea spune cine-a provocat asta?

S-a întors spre mine.

— Știi că acolo mi se spune Primarul Vesel? Râd de mine din cauza cicatricei și a lipsei de umor.

S-a încruntat.

— Bineînțeles că n-am simțul umorului. Ne luptăm cu ghimpații în fiecare zi și suntem înfrânți în fiecare zi. Dac-o să continue așa, peste de trei ori câte șase ani vom fi nevoiți să fugim de-aici.

Cuvintele lui m-au făcut să tresar.

— Cu siguranță nu e chiar atât de rău.

A înălțat din sprâncenele lui ca două omizi.

— Oh, ba da, a răspuns și a dat din cap, arătând către Jiala. Fiica ta o să facă parte dintr-un fluviu de refugiați de două ori mai mare decât cel pe care l-am primit noi din Alacan.

S-a întors să se uite din nou spre vest.

— Și unde se vor duce? La Mpaias? La Loz? Turisul a căzut în mâinile tâlharilor, a zis și s-a încruntat din nou. Micul Khaim e la fel de vulnerabil. La ultimul atac, am reușit cu greu să respingem jefuitorii. Fără pod, nu putem spera să apăram celălalt mal al fluviului. Așa că folosim magia acolo unde am prefera să n-o facem și ne înmulțim problemele. Suntem cu siguranță captivi în închisoarea lui Halizak.

Valetul lui a sosit cu vinul și cu pocalele. M-am uitat la paharele cu picior plin de curiozitate, întrebându-mă dacă eu fusesem cel care le suflase cu mult timp în urmă, dându-le formă, însă apoi am recunoscut însemnul Saarei Solso. În timpul scurs de când fusesem în competiție cu ea, devenise mult mai pricepută. Încă un fapt care îmi aducea aminte cât de mult lucrasem la proiectul meu.

Valetul s-a oprit când era pe punctul să destupe sticla.

— Sunteți sigur că vreți s-o fac, Excelență? a întrebat.

Primarul a râs și a arătat spre mine.

— Omul ăsta vine să ne salveze și tu-ți faci griji pentru o sticlă de vin vechi?

Valetul n-a părut convins, dar a scos oricum dopul. Un parfum înveselitor a umplut încăperea. Primarul m-a privit cu ochii scânteind.

— Îl recunoști? m-a întrebat. Încântătorul buchet al istoriei.

Eram atras de parfum ca un copil de pișcoturile siropate. Uluit și îmbătat, cu ochii mari.

— Ce este?

— Vin de pe coastele Muntelui Sena, podgoria de vară a vechiului imperiu, a răspuns majisterul Scacz. O raritate, acum, când pantele alea sunt acoperite de ghimpați. Poate că mai există încă vreo douăzeci de sticle, dintre care Primarul nostru Vesel mai posedă acum două.

— Nu-mi spune așa.

Scacz a făcut o plecăciune.

— Numele vi se potrivește azi, Excelență.

— Numai de data asta, a încuviințat primarul zâmbind.

Valetul a turnat vinul în bolurile de hârtie pergaminată.

— Coacăze, scorțișoară și bucurie, a zis Scasz și s-a uitat la mine. Ești pe punctul să savurezi una dintre cele mai fine plăceri din imperiu. Servită la însămânțarea de primăvară, la sărbătoarea recoltei și la ceremoniile de la vârsta înfloririi. Negustorii bogați aveau fântâni cu așa ceva în castelele lor plutitoare, dacă-ți vine să crezi una ca asta. Magie, n-o lua drept altceva. Geniul podgoreanului contopit cu meșteșugul majisterului.

A surprins-o pe Jiala cu ochii strălucind, încântată de aromă.

— Haide, fetițo. Gustă istoria noastră pierdută. A turnat un strop într-un pahar. Ești prea mică, nu poți decât să guști, dar îți promit că n-o să uiți asta niciodată.

Primarul și-a înălțat pocalul rubiniu și negru în lumina amurgului.

— Atunci să toastăm, domnilor. Pentru viitorul nostru, redescoperit.

Am băut și sângele vechiului imperiu ne-a curs prin vene, amețindu-ne. Am examinat din nou instrumentul meu, cu majisterul și primarul exclamând încântați de măiestria mea, de metodele prin care îmbinasem arama cu sticla, de procedeele metalurgice prin care făurisem o cameră de ardere imposibil de fisurat ca urmare a puterii flăcărilor dezlănțuite. Am discutat despre dificultatea fabricării mai multor balanthaste și am făcut speculații, socotind câți kilometri din terenul agricol din jur am fi putut curăța.

— E nevoie de un mare efort ca să fabrici unul, a remarcat Scacz.

— Oh, da, am răspuns, cu dragoste în glas, bătând ușor cu palma în tuburile de ventilație care se întindeau pe toată suprafața exterioară, colectând gazele apărute în timpul arderii neemului.

— Câte crezi că poți face?

— Pentru început?

Am ridicat din umeri.

— Probabil c-o să-mi ia o lună ca să mai fac încă unul.

Atât primarul cât și Scasz și-au arătat consternarea și m-am grăbit să continui.

— Dar pot instrui alți prelucrători de metale, alți suflători de sticlă. Nu e nevoie să fac eu toate piesele. Cu alții lucrând după indicațiile mele și cu un atelier mai mare, s-ar putea face mult mai multe.

— I-am putea învăța pe meșteșugarii care fabrică noile archebuze, a zis Scasz. Munca lor e evident lipsită de sens. O armă care nu poate trage decât o singură dată și e atât de capricioasă, n-are nici măcar forța unei arbalete decente și e și mai lentă pe deasupra. Dar aparatul ăsta?

Primarul dădea din cap.

— Ai dreptate. Ăsta merită eforturile noastre. În comparație cu el, armele alea prostești n-au nicio valoare.

Scacz a sorbit iarăși din vin, plimbându-și mâna pe deasupra balanthastului. O dezmierdare leneșă.

— Potențialul de aici... e uimitor, a zis, apoi și-a ridicat către mine privirea întrebătoare. Cred că mi-ar plăcea să-l testez pentru o scurtă vreme. Să văd cum merge.

— Majistre?

M-a bătut pe spate.

— Nu-ți face griji. O să umblăm cu foarte mare atenție. Dar trebuie să-l examinez puțin. Să mă asigur că într-adevăr nu folosește niciun fel de magie care să se-ntoarcă să ne bântuie, a spus și m-a privit cu subînțeles. Prea multe soluții de distrugere a ghimpaților au căutat pur și simplu să utilizeze magia într-un mod indirect. De pildă, la aprinderea unui foc, iar pe urmă, după arderea plantelor, se dovedește că magia a fost întrebuințată într-o atât de mare măsură pentru focul ăla, încât ghimpații se reîntorc, de două ori mai puternici.

— Dar balanthastul nu folosește magia, am protestat.

Scacz s-a uitat la mine.

— De unde știi, ești majister? Ignoranța îi face uneori pe oamenii să creadă că nu întrebuințează principiile magiei. Ai recunoscut singur că, în cazul acestui aparat, se petrece ceva unic.

A ridicat balanthastul.

— E doar pentru scurt timp, alchimistule. Doar ca să fiu sigur.

Primarul mă privea cu atenție.

— Nu te îngrijora, alchimistule. N-o să nesocotim recompensa care ți se cuvine. Dar, pentru noi, miza e foarte mare. Dacă ne investim autoritatea în ceva care aduce osânda lui Takaz în loc de izbăvirea dăruită de Mara... Sunt sigur că înțelegi.

Mi-am chinuit mintea, încercând să găsesc un motiv ca să le resping argumentele, dar propria mea voce m-a dezamăgit și, în momentul acela, Jiala a început să tușească. Am privit-o cu neliniște. Scotea un sunet profund, de cuțite de ghilotină.

Scacz a început să strângă aparatul.

— Haide, mi-a spus, ocupă-te de sănătatea fiicei tale. Se vede că-i obosită. O să trimitem foarte curând după tine.

Tusea Jialei s-a înrăutățit. Cei mai puternici oameni din oraș și-au coborât privirile către ea.

— Sărăcuța, a murmurat primarul. Pare să fie tusea mistuitoare.

M-am grăbit să-l contrazic.

— Nu. E altceva. Frigul e de vină. Îi stârnește tusea și e foarte greu să i-o oprești.

Scacz a luat balanthastul de lângă mine.

— Atunci du-te. Ia-ți fiica acasă și încălzește-o. O să trimitem curând după tine.

Jiala a tușit pe tot drumul spre casă. Accese puternice, profunde, devastatoare, care-i îndoiau trupul micuț. Când am ajuns în pragul ușii, tușea fără oprire. Pila i-a aruncat o privire, apoi s-a uitat la mine cu furie uimitoare.

— Biata copilă e istovită. De ce-a durat atât?

Am clătinat din cap.

— Le-a plăcut aparatul. Și pe urmă au vrut să stăm de vorbă. Apoi să toastăm. Și iar să mai stăm de vorbă.

— Și n-ai putut s-o aduci pe sărmana fetiță înapoi?

— Ce-ar fi trebuit să fac? Vă mulțumesc tare mult, primarule și majisterule, dar trebuie să plec și nu, nu mă interesează vinurile din podgoriile pentru totdeauna pierdute ale Jhandparei. Spuneți un preț și vă trimit planurile balanthastului, la revedere?

Jiala a-nceput să tușească mai tare. Pila mi-a aruncat o privire întunecată și a condus-o de-a lungul coridorului.

— Vino în atelier, copilă. Am făcut deja focul.

Le-am privit îndepărtându-se, neajutorat și frustrat. Ceea ce ar fi trebuit să fie un triumf devenise altceva. Nu-mi plăcea cum se purtase Scacz la sfârșit. Tot ce spusese era perfect rezonabil, totuși stilul lui mă deranjase cumva. Și felul în care vorbise primarul. Toate cuvintele sale fuseseră adevărate. Mai mult decât adevărate. Și totuși mă umpluseră de neliniște.

Am urcat scările către camerele mele, unde acum nu mai erau decât mormane de pături și un cufăr cu haine.

Deveneam paranoic? Mă transformam într-un soi de nebun, care căuta în spatele spuselor oricui altcuiva intenții întunecate? Cândva, în tinerețe, cunoscusem o femeie care înnebunise astfel. O suflătoare de sticlă care făurea bijuterii, pandantive fantastice, scânteind în propriul lor foc, părând să ardă din interior. Un geniu al luminii. Cu toate acestea, în mintea ei era ceva care-o făcea bănuitoare. Își suspectase bărbatul și apoi copiii că puneau la cale un soi de complot împotriva ei și în final se aruncase în fluviu, scăpând de demonii din Cele Trei Sute Treizeci și Trei de Palate, pe care numai ea putea să-i vadă.

Oare eram plin de aceleași suspiciuni? Aveam s-o pornesc pe calea ei?

Primarul și majisterul rostiseră amândoi cuvinte sincere. Mi-am descheiat jiletca, uimit fiindcă se uzase atât de tare. Broderiile roșii și albastre erau vechi și nu se mai purtau. Ce jerpelită era! Așa cum era totul, în afară de balanthast. Cel puțin el strălucise. Îmi pusesem atât de multe speranțe în ideea asta, îmi cheltuisem atât de mulți ani...

S-a auzit o bătaie în ușă.

— Da?

Pila s-a aplecat prin deschidere.

— E Jiala. Tusea nu vrea să i se oprească Are nevoie de tine.

— Da. Firește. Vin imediat.

Pila a șovăit.

— Cred că trebuie să vii în clipa asta. E foarte rău. E sânge. Dacă nu-ţi foloseşti repede vrăjile, n-o să reziste.

Am încremenit în timp ce-mi încheiam nasturii. M-a străbătut un fior de spaimă.

— Ştii?

Ea mi-a adresat un zâmbet subţire.

— Am trăit prea mult în aceeaşi casă cu tine ca să nu ghicesc.

Mi-a făcut semn să ies.

— Nu-ţi face griji pentru eleganţa hainelor. Fiicei tale nu-i pasă cum te-mbraci.

M-am grăbit să cobor scările şi să intru în atelier. Am găsit-o pe Jiala lângă foc, încovrigată pe dalele de piatră, chinuită de tuse. Trupul i s-a contorsionat, pradă unei alte crize. Sângele băltea pe podea, roşu ca trandafirii, mai strălucitor decât rubinele.

— Tati..., a şoptit.

M-am răsucit şi am dat cu ochii de Pila, stând alături de mine, cu cartea de vrăji a majisterului Arun în mâini.

— Îmi cunoşti toate secretele? am întrebat-o.

M-a privit cu tristeţe.

— Numai pe cele importante.

Mi-a întins restul ingredientelor necesare pentru vrajă şi a fugit să-nchidă obloanele, pentru ca niciun semn al magiei să nu fie vizibil, să nu poată fi denunţat de cineva din afară.

Am luat totul, am făcut amestecul şi am pus pasta pe fruntea Jialei, i-am dezgolit pieptul costeliv. Răsuflarea îi suna ca nişte foale, chinuită şi zgomotoasă, bogată în sânge şi părând trosnet de frunze sub tălpi. Mâinile îmi tremurau când am terminat pregătirile şi am ridicat cartea majisterului Arun.

Am rostit cuvintele şi magia a curs din mine, pătrunzând în copila mea.

Respirația ei s-a liniștit încetul cu încetul. Fața a pierdut strălucirea febrei. Ochii au redevenit ai ei, hârâitul și scâșnetul respirației s-au domolit pe măsură ce se închideau fisurile însângerate.

S-a terminat. Criza s-a încheiat la fel de brusc și de brutal cum începuse, nelăsând în urmă, în încăpere, nimic altceva decât duhoarea de sulf a magiei.

Pila se holba la mine, uluită.

— Știam, a șoptit. Dar nu văzusem.

Am șters fruntea Jialei.

— Îmi pare rău c-a trebuit să te-amestec în asta.

Respirația Jialei continua să se liniștească. Pila a îngenuncheat lângă mine, veghind asupra fiicei mele. Care se odihnea acum, obosită după tot ce consumase trupul ei ca să se vindece.

— Nu trebuie să fii prins, tati, a șoptit.

— N-o să mai dureze mult. Cât de curând, o să putem folosi magia așa cum o făceau strămunii, n-o să mai fie câtuși de puțin nevoie să ne-ascundem.

— O s-avem un castel plutitor?

Am zâmbit cu blândețe.

— Nu văd de ce nu. Mai întâi o să-mpingem ghimpații înapoi. Pe urmă o s-avem un castel plutitor și-o să plantăm chiar și vii pe pantele Muntelui Sena, am zis și i-am ciufulit părul. Dar acum vreau să te odihnești, să dormi și să lași magia să-și facă treaba.

Jiala m-a privit cu ochii întunecați ai mamei ei.

— Pot să visez castele din nori?

— Numai dacă dormi, i-am răspuns.

Jiala a închis ochii și ultima urmă de încordare s-a scurs din micul ei trup.

— Deschide ferestrele, i-am spus Pilei, dar foarte puțin. Lasă magia să iasă încetul cu încetul, ca să nu se facă simțit mirosul și să nu trezească bănuielile nimănui. Dacă ești prinsă aici, o să-nfrunți securea călăului alături de mine.

Pila s-a dus să deschidă un geam și a-nceput să aerisească atelierul, în timp ce eu o înveleam pe Jiala cu pături. Ne-am regăsit din nou în capătul opus al atelierului.

Cândva avusesem scaune în încăperea aceea, pentru discuții și pentru meditație, dar dispăruseră demult. Ne-am așezat pe podea, unul lângă altul.

— Și acum faci parte din mica mea conspirație, am spus, cu tristețe.

Mi-a răspuns cu un zâmbet blând.

— Am ghicit cu mult timp în urmă. Jiala are fără nicio îndoială tusea mistuitoare, dar nu e mistuită. Cei mai mulți copii ar fi fost morți până acum. Însă Jiala aleargă pe străzi și se-ntoarce acasă fără să tușească săptămâni în șir. Sau cel puțin așa a fost până când a căzut sub ghimpați. Tusea părea s-o ocolească într-un mod nefiresc.

— De ce nu te-ai dus să chemi străjile? am întrebat-o. Pentru oameni ca mine se primește o recompensă excelentă. Ai fi trăit foarte bine vânzând ceea ce știi despre neghiobia mea.

— Nu folosești magia asta în scopuri egoiste.

— Și ce dacă? Atrage blestemul asupra orașului. Cel puțin în privința asta, primarul are dreptate. Ajutorul pe care i-l dau Jialei înseamnă o suferință abătută asupra Khaimului. Un vecin de-al nostru s-ar putea trezi cu un ghimpat crescând din podea. O cultivatoare cartofi ar putea găsi în pământ o nouă rădăcină de ghimpat, atrasă de vrăjile mele lecuitoare. Zidul de ghimpați se apropie din ce în ce mai mult și puțin îi pasă cu ce intenții folosesc eu magia. Pentru ei nu contează decât existența unei magii care să-i hrănească.

M-am ridicat, țeapăn, m-am dus lângă foc, m-am ghemuit și am rostogolit un buștean, făcându-l să trosnească și să scoată scântei. Pila se uita la mine, îi simțeam privirea. M-am uitat și eu la ea.

— Îmi ajut copilul și aduc năpasta asupra vecinului. E purul adevăr.

— Și mulți vecini de-ai tăi fac același lucru, a răspuns Pila. E purul adevăr. Acum vino și stai jos.

M-am întors lângă ea și ne-am uitat amândoi la foc și la fiica mea adormită.

— Mă tem că n-o pot salva, am spus într-un târziu. Ca să scape definitiv de tuse o să fie nevoie de o vrajă puternică. Moartea ei e scrisă pe cupola Sălii de Judecată și mă tem că n-o pot salva fără o vrajă de mare forță. Fără o magie ca aceea folosită de cineva ca Scacz. Și el n-o s-o facă de dragul unei singure fetițe.

— Așa c-o să continui să lucrezi la balanthast.

Am ridicat din umeri.

— Dacă opresc ghimpații, nu mai avem de ce să nu folosim magia puternică. Putem fi salvați cu toții.

Am fixat flăcările cu privirea. Lemnele de foc se scumpiseră de când începuseră ghimpații să crească în pădurea din apropiere. M-am strâmbat.

— Suntem captivi în închisoarea lui Halizak. Fiecare mișcare pe care-o facem strânge zidurile în jurul nostru.

— Dar balanthastul funcționează, mi-a reamintit Pila. Ai găsit o soluție.

M-am uitat la ea.

— N-am încredere în ei.

— În primar?

— Nici în el, nici în majister. Și acum au balanthastul meu. O altă cutie a lui Halizak. N-am încredere în ei, dar sunt singurii care ne pot salva.

Pila m-a atins pe umăr.

— Te urmăresc de mai bine de cincisprezece ani. O să găsești o cale.

Am oftat.

— Când socotesc anii, mi se face rău. Am fost sigur c-o să perfecționez balanthastul într-un an sau doi. În cinci. În zece, cu siguranță. La timp ca s-o salvez pe Merali.

M-am uitat la fiica mea adormită.

— Iar acum nu pot să nu mă-ntreb dacă nu cumva e prea târziu ca s-o salvez măcar pe Jiala.

Pila a zâmbit.

— Cred că de data asta o să reușești. N-am mai văzut niciodată ceva ca balanthastul. Nimeni n-a mai văzut. Ai înfăptuit un miracol. Ce mai înseamnă încă unul, salvarea Jialei?

Și-a dat părul negru pe spate, privindu-mă cu ochi adânci, căprui. Am dat să răspund, dar mi-am pierdut glasul, izbit deodată de faptul că se afla atât de aproape.

Pila...

Prins cu munca mea, n-avusesem niciodată timp s-o privesc cu adevărat. Uitându-mă în ochii ei, văzându-i zâmbetul ușor de pe buze, am simțit că mă înălțam la suprafață dintr-un bazin adânc, începând brusc să respir. Văzând-o pe Pila pentru prima oară. Văzând lumea pentru prima oară.

Cât timp trecuse? Cât timp nu-i dădusem atenție fiicei mele care creștea sau grijii pe care ne-o purta Pila? În lumina focului din atelier, ea era frumoasă.

— De ce-ai rămas? am întrebat-o. Ai fi putut să pleci într-o altă gospodărie. Ai fi putut să-ți faci o familie a ta. Te plătesc mai puțin decât pe vremea când nu făceai mare lucru în afară de spălat și de curățenie și acum conduci toată casa. De ce nu te muți? Nu ți-aș purta pică. Alte familii te-ar primi cu brațele deschise. Ți-aș da recomandare.

— Vrei să scapi de mine tocmai când ești în pragul izbânzii?

— Nu..., am început să răspund, dar m-am împiedicat de propriile mele cuvinte. N-am vrut să spun că..., am adăugat, bâjbâind în continuare. Adică, alții plătesc mai mult.

A pufnit.

— Cu mult mai mult, având în vedere că n-am mai fost plătită de mai bine de un an.

Am privit-o uluit.

— Ce vrei să spui?

Mi-a adresat un zâmbet trist.

— A fost o economie necesară ca să putem mânca în continuare.

— De ce cerului n-ai plecat?

— Voiai să plec?

— Nu!

Toate cuvintele mele păreau să fie greşite.

— Îţi sunt îndatorat. Îţi datorez luna. Dar rabzi de foame aici — nu trebuie să crezi că nu apreciez. Doar că e lipsit de sens...

— Sărman neghiob. Într-adevăr, nu eşti în stare să vezi mai departe de clopotul balanthastului tău.

S-a aplecat spre mine şi buzele ei le-au şters pe ale mele.

Când şi-a îndreptat spatele, în adâncul ochilor ei întunecaţi erau făgăduieli şi înţelegere.

— Mi-am ales locul cu mult în urmă, a spus. Te-am privit alături de Merali. Când era sănătoasă şi când s-a îmbolnăvit. Şi te-am privit alături de Jiala. N-aş părăsi nicidecum pe cineva ca tine, care nu-i abandonează niciodată pe alţii, nici măcar când i-ar fi uşor s-o facă. Pe tine te cunosc.

— Îmi cunoşti toate secretele, am şoptit.

— Numai pe cele importante.

Cinci

A doua zi, primarul m-a invitat din nou în casa lui mare de pe deal, să demonstrez funcţionarea balanthastului.

Pila m-a ajutat din nou să mă îmbrac cu hainele cele mai bune, dar acum s-a aplecat către mine zâmbind, cu obrajii aproape atingându-ni-se şi cu mustaţa tremurându-mi la apropierea ei, a femeii care ieşise brusc la vedere.

Era ca şi cum aş fi privit până atunci printr-o sticlă murdară, pe care izbutisem în sfârşit s-o lustruiesc, transformând-o

într-o lentilă transparentă. Degetele ni s-au întâlnit pe nasturii vestei mele și am râs împreună, îmbătați de recunoaștere, și Jiala ne-a privit pe amândoi cu zâmbetul ei tainic de copil, cel care-i atingea chipul ori de câte ori se gândea c-a aflat pe furiș ceva, ceva care se citea însă pe față tot atât de clar cum se zăreau, pe fundalul stelelor, legendarele flori zburătoare din Jhandpara.

În pragul ușii, mi-am luat rămas-bun de la fetița mea îmbrățișând-o, apoi m-am întors spre Pila. Am făcut un pas în direcția ei, apoi m-am oprit, jenat de propria mea obrăznicie, prins între vechile noastre vieți și noua situație. Pila a zâmbit văzându-mi nehotărârea, apoi a râs și a venit la mine, clătinând din cap. Ne-am strâns în brațe cu stângăcie. Un nou ritual. O recunoaștere a faptului că între noi totul se schimbase și că peste vechile deprinderi aveau să se înscrie obiceiuri noi.

Am strâns-o cu putere pe Pila și am simțit cum cădeau de pe mine anii, îndepărtându-se. Și pe urmă Jiala s-a înghesuit în noi, îmbrățișându-ne pe amândoi. Râzând și strecurându-se între noi. Familie. În sfârșit, din nou familie. După mult prea mult timp în care îmi lipsise. Cele Trei Chipuri ale Marei, noi trei, cu toții ceva mai întregi, cu toții recunoscători.

— Cred că-i suntem pe plac așa, a murmurat Pila.

— Să nu mă părăsești niciodată.

— Niciodată.

Am plecat din casa mea goală simțindu-mă mai plin de viață decât mă simțisem ani de-a rândul. Gândindu-mă la nunți. La Pila ca mireasă. Un dar pe care nu sperasem niciodată să-l regăsesc. Greutatea singurătății ridicată de pe umerii mei. Nici măcar echipele care tăiau ghimpați n-au reușit să mă deprime. Bărbați și femei retezând bucăți de plantă apărute printre pietrele pavajului. Cutreierând orașul ca să se-asigure că lujerii nu se înmulțeau prea tare. În schimb, le-am zâmbit. Cu balanthastul, oamenii aveau să se afle în sfârșit în

siguranță. Aveau să-și poată în sfârșit trăi viețile așa cum socoteau de cuviință.

În străvechea Jhandpara, majisterii impregnau covoarele cu magie, ca să poate ajunge cu mare repeziciune dintr-un loc într-altul, străbătând văzduhul ca săgețile. Covoare mari, cât o cameră întreagă, cu servicii de ceai argintii și cu narghilele de sticlă, pregătite pentru prietenii lor. Traversau imperiul cât ai clipi. Zburau într-o parte și-ntr-alta, pornind din castelele lor plutitoare și din insulele răcoroase din nord, ca s-ajungă pe țărmurile cu climă blândă din sud. Și copiii nu se-mbolnăveau și nu mureau, nu exista tusea mistuitoare. Toate lucrurile erau posibile, numai că magia a creat ghimpații, iar ghimpații au dat jos din cer covoarele zburătoare.

Însă eu aveam acum soluția, și aveam dragostea Pilei, și o puteam avea pe Jiala pentru totdeauna, sau cel puțin atât cât poate spera un părinte să aibă un copil.

Nu era nicidecum un blestem, ci o binecuvântare.

Pe fluviul Sulong, se lucra la podul plutitor. Nu m-am putut împiedica să-mi imaginez cum ar fi fost să avem nu doar unul, ci poate trei astfel de poduri. Iarna ne-am fi putut încălzi casele cu flăcări verzi, maiestoase. Am fi putut traversa ținutul cu iuțeală. Am fi recâștigat Jhandpara. În aerul limpede al primăverii, am izbucnit în râs. Totul era cu putință.

Valetul mi-a ieșit în întâmpinare și m-a recunoscut imediat ce am intrat în Casa Primarului, așa că am început să mă simt mult mai în largul meu. Temerile din seara trecută îmi fuseseră alungate de somn, de influența Pilei și de soarele cald, de primăvară.

Valetul m-a condus în galeria audiențelor. Am fost surprins de numărul mare de notabilități prezente acolo, încărcate de aur și de podoabe; magistrați de la judecătorie, negustori de cuișoare și de diamante, generali și nobili de viță veche, care-și puteau urmări obârșia până în Jhandpara. Erau chiar

și cei trei majisteri bătrâni din dispărutul Alacan. Încă și mai mulți oameni priveau cu mare atenție de sub arcadele susținute de coloane din jurul pardoselii de marmură și bazalt a galeriei. O atât de mare parte a societății înalte și influente din Khaim, adunată laolaltă.

M-am oprit, surprins.

— Ce-i asta?

Majisterul Scacz s-a apropiat de mine cu pași mari, întâmpinându-mă cu un zâmbet.

— Ne-am gândit că e nevoie de o demonstrație.

M-a condus către un obiect drapat din centrul sălii. După formă, am ghicit că era balanthastul meu.

— Acela e instrumentul meu? am întrebat, cu îngrijorare.

Primarul ni s-a alăturat.

— Bineînțeles. Liniștește-te, alchimistule.

— E un aparat delicat.

Primarul a dat din cap, cu seriozitate.

— Iar noi l-am tratat cu cel mai mare respect.

Scacz m-a bătut pe spate, încercând să mă calmeze.

— Dacă vrem să-nființăm noul nostru atelier de fabricare a balanthastelor, avem nevoie de ajutorul tuturor celor de față. Ca să-ncepem construcția trebuie să mărim dările și — s-a întrerupt, cu delicatețe — o parte dintre nobilii de viță veche ar putea fi interesați să ne sprijine, în schimbul returnării fostelor proprietăți luate în stăpânire de ghimpați. Te asigur că e o treabă foarte bună. E mai ușor să obții sprijinul oamenilor când miros că va exista un profit, decât atunci când au senzația că li se pun biruri fără niciun scop.

A arătat către balanthast.

— Te rog, liniștește-te. Totul va fi bine. Ocazia e favorabilă pentru toată lumea.

Un servitor a adus un ghiveci imens, cu un butaș de ghimpat înalt de peste doi metri. Întreaga creatură părea să vibreze în vasul său, căutând cu răutate un nou loc în care să-și întindă

rădăcinile. Probabil o plantaseră cu o seară înainte, imediat după plecarea mea, fiindcă altminteri n-ar fi avut când să crească atât de mult. Din ea încolțiseră mai multe crengi, ca niște tentacule imense, păroase.

Demnitarii adunați au icnit la vederea celui mai mare dușman al omenirii, instalat în centrul galeriei. În lumina zilei, cu tentaculele lui păroase și cu păstăile ca niște lăptuci legănându-i-se, sugera o amenințare supranaturală. Până și ghiveciul era înspăimântător, pe el fiind sculptate cele trei fețe ale lui Takaz, prințul Demon, cu capetele sale de șarpe făcând propuneri de scăpare ce n-ar fi fost niciodată onorate.

Primarul și-a ridicat mâinile, adresându-se adunării.

— Nu vă temeți! Nu e nimic altceva decât o demonstrație. Necesară ca să-nțelegeți semnificația descoperirii alchimistului.

Și-a fluturat mâna către servitori, care au îndepărtat draperia de pe instrumentul meu.

— Iată! a spus apoi către mulțime. Balanthastul!

Se pricepea să organizeze spectacole, trebuie să recunosc. Instrumentul fusese lustruit și, în momentul acela, sub razele de soare revărsate din partea de sus a galeriei, strălucea în totalitate. Cuvele lui de sticlă refractau lumina, radiind curcubee. Clopotele de aramă de la gurile de evacuare și pântecul camerei de ardere reflectau oamenii cu o splendoare stranie, distorsionată.

Mulțimea a icnit cu uimire.

— A umblat cineva la el? am întrebat.

— Sigur că nu, a răspuns Scacz. A fost doar lustruit. Atâta tot. I-am examinat componentele, dar n-am demontat nimic.

S-a întrerupt, îngrijorat.

— S-a stricat?

— Nu, am răspuns, continuând totuși să-l studiez. Și ați fost satisfăcut? Ați constatat că nu folosește magia? Că nu e un aparat de-al majisterilor, într-o nouă formă?

La asta, Scacz aproape că a zâmbit cu gura până la urechi.

— Îmi cer din abundență scuze pentru bănuielile mele, alchimistule. Pare să funcționeze pe de-a-ntregul în baza proprietăților naturale. O realizare cu adevărat deosebită. Istoria nu poate decât să se plece în fața geniului tău unic.

A arătat cu o înclinare a capului către mulțimea adunată.

— Și acum, vrei să faci demonstrația pentru distinșii noștri oaspeți?

În timp ce începeam să amestec ingredientele, un general din public a întrebat:

— Ce e acest instrument al tău, Scacz?

— Izbăvirea, domn al războiului.

Un negustor gras din cartierul diamantelor, cu mustăți groase datorită numeroșilor săi copii, a întrebat:

— Și la ce folosește?

Primarul a zâmbit.

— Dacă v-am spune, am strica uluitoarea noastră surpriză. Trebuie să-l vedeți așa cum l-am văzut prima oară eu și majisterul. Fără niciun preambul.

Am armat balanthastul, însă ca să-l trag până ce a ajuns alături de imensul ghimpat din ghiveci am fost nevoit să cer ajutorul servitorilor. Sub privirile întregii adunări, târârea trepiedului pe dalele podelei a părut să dureze o veșnicie. În ciuda marii încrederi în propriul meu aparat, inima îmi bătea cu putere. Mi-am pus o mănușă de piele și am luat un pic din pământul din vas. L-am adăugat în camera de ardere. Am afundat vârfurile tuburilor de evacuare în pământ. În final, am aprins chibritul.

Pentru o clipă, am privit cu toții în tăcere. Ingredientele adunate laolaltă au luat foc, fiind apoi absorbite în camera de ardere. O pauză. Mi-am ținut răsuflarea, gândindu-mă că, în ignoranța lor, Scacz și primarul stricaseră cumva balanthastul. Pe urmă aparatul s-a cutremurat și țăndările chipurilor de șarpe ale prințului Demon s-au împrăștiat cu putere, făcând

pământul să se reverse odată cu spargerea vasului. Ghimpatul s-a răsturnat, izbindu-se de marmură. Mulțimea a icnit.

Din crengile ghimpatului s-a înălțat un fum galben. Planta s-a zvârcolit, fumegând, contorsionându-se, clocotind. Seva a fiert, înspumându-se, și a scos un sunet strident, urletul de moarte al străvechii amenințări pe care-o reprezenta.

În timpul zvârcolelilor ghimpatului, toată lumea și-a astupat urechile. Din lujeri s-a înălțat mai mult fum. După un minut, planta zăcea nemișcată, lăsându-și cenușa și minusculii peri înnegriți să plutească în lumina soarelui. Fumul galben tălăzuia alene deasupra adunării, stârnind tusea oamenilor și îngreunându-le respirația, dar, când s-au împrăștiat vălătucii și imensul ghimpat pârjolit, acum mort, a rămas la vedere, din mulțime s-a înălțat un murmur puternic.

— Cercetați-l! a strigat Scacz. Veniți să vedeți! Trebuie să vedeți ca să credeți!

Nu s-au ostenit prea mulți să se apropie, dar generalul a făcut-o. A înaintat fără nicio teamă și a îngenuncheat. S-a holbat, înmărmurit.

— Nu sunt semințe. A făcut ochii mari și privirea i-a căzut asupra mea. Ar fi trebuit să fie semințe.

Mulțimea i-a purtat cuvintele din gură-n gură. Nu sunt semințe. Nu sunt semințe. Lovitura de trăsnet a unui miracol.

Primarul a râs, iar servitorii au adus pahare de vin, pentru sărbătorire. Scacz m-a bătut pe spate, iar bărbații și femeile din marile familii de negustori au venit să se holbeze la pământul curat din fața lor. Pe urmă Scacz a strigat din nou:

— Încă o demonstrație?

Toată lumea a aplaudat și a bătut din picioare. Am umplut din nou balanthastul, nerăbdător să etalez minunea salvării noastre. M-am uitat în jur, după un alt ghiveci cu un ghimpat, dar nu se vedea niciunul.

— Cum o să fac demonstrația? am întrebat.

— Nu contează, a răspuns Scacz. Lasă-l să se-aprindă în aer.

Am ezitat.

— Nu te sfii să dai un mic spectacol, a zis primarul. Lasă-i să vadă splendoarea.

— Dar nu poate fi aprins pur și simplu. Trebuie să-i atașez ceva. Măcar un bulgăre de pământ.

— Poftim, a făcut Scacz și a scos ceva din mânecă. Am alt obiect cu care-ai putea proba aparatul.

A murmurat câteva cuvinte cu voce scăzută și am simțit dintr-odată mirosul magiei. Diferit de al vrăjii lecuitoare pe care-o aruncasem asupra Jialei cu o seară înainte. Era ceva special. Strălucitor ca zambilele sub soarele verii, lipicios ca mierea. Majisterul mi-a apăsat în palmă o bucățică de pergament împăturită.

— Pune-o în cuva balanthastului, a spus. Ar trebui să ardă bine.

Mirosul de magie cu zambile și miere se ținea de hârtie.

Nu voiam s-o fac. Nu știam ce punea la cale. Însă primarul dădea din cap și eram înconjurat de toți acei invitați cu nume mari și din familii puternice, care mă priveau, și primarul mi-a făcut din nou semn să continui.

— Dă-i drumul, alchimistule. Arată-ne geniul tău. Mulțimea te adoră. Lasă-ne să vedem cum trage obiectul ăsta în aer.

Și, spre eternul meu regret, l-am ascultat.

Am sprijinit gurile tuburilor de evacuare astfel încât să se deschidă în aer și am aprins chibritul. Pergamentul vrăjit, neemul și toate celelalte ingrediente au dispărut în pântecul balanthastului și aparatul a slobozit un tunet.

Prin gurile sale a erupt o flacără albastră, un lung șir de foc scăpărător. Odată cu el, s-a revărsat fumul gros, galben. Plus altceva: răsuflarea lipicioasă a pergamentului condimentat cu magie pe care mi-l dăduse Scacz. Strălucirea florilor,

volatilizată în camera de ardere a balanthastului și eliberată sub formă de fum.

Alături de mine, trupul majisterului a început să strălucească, înconjurat de o aură nepământeană, albastră, clar și precis conturată. Dar nu strălucea numai el. Și primarul. Și valetul lui. M-am holbat la mâinile mele. Chiar și eu.

Aburul din balanthastul abia întrebuințat a tălăzuit prin încăpere și alții au început să strălucească la rândul lor. Generalul. Grăsanul negustor de diamante. Soția lui. Mai multe femei, în fustele lor. Bărbații în jiletci cu broderii fine. Însă trăsăturile zugrăvite în albastru ale lui Scacz străluceau cel mai tare.

— Ai avut dreptate, a murmurat primarul. Uită-te la noi toți.

Icnind uimită de minunea nepământenei lor frumuseți, toată lumea se uita la aceia, foarte mulți la număr, care străluceau pătrunși de spiritul focului.

Scacz mi-a zâmbit.

— Nu te-ai înșelat, alchimistule. Neemul adoră magia. Se agață de amintirea ei ca un copil de fustele mamei.

— Ce-ai făcut? am întrebat.

— Ce-am făcut? a zis Scacz și s-a uitat amuzat în jur. Ei, i-am adăugat esenței tale de neem un strop de iluminare. O combinație între alchimia ta excelentă și vraja mea simplă. Un efect încântător, nu crezi?

În toată sala s-au auzit bufnituri de cizme și zăngănit de oțel. Gărzile au apărut din spatele coloanelor albe și de sub arcade. Bărbați în armuri solzoase și tropăitul mai multor cizme în spatele lor.

— Puneți mâna pe ei! a strigat Scacz. Pe toți cei care ard fiindc-au folosit magia. Pe toți! Dacă nu fac parte dintre oamenii primarului, sunt trădători.

S-a înălțat un murmur de protest. Invitații care nu străluceau se îndepărtau deja de ceilalți.

Generalul și-a tras sabia din teacă.

— Trădare? a întrebat. De-asta ne-ai chemat aici?

Alți câțiva și-au scos oțelul lamelor la lumină, odată cu el.

— E trist, domn al războiului, a zis primarul, că nici măcar tu nu ești imun în fața legii. Ai folosit magia când a fost clar interzisă. Dacă ai vreo scuză, judecătorul o să te asculte...

S-a întrerupt.

— Oh, cerule, se pare că și judecătorul e vinovat! Și-a fluturat mâna către gărzi. Luați-i atunci pe toți.

Generalul a scos un urlet. Și-a înălțat sabia și s-a repezit la primar. Oștenii din gardă s-au îngrămădit asupra lui ca lupii. Oțelul s-a lovit de oțel. Un bărbat a căzut pe spate. Generalul s-a împleticit, ieșind de sub încâlceala armelor. Sângele îi șiroia din rănile cauzate de loviturile de sabie. Pentru o clipă, am crezut c-avea s-ajungă la noi, dar s-a prăbușit, lățindu-se pe marmură. Și a continuat să-ncerce s-ajungă la primar. În patru labe, ca un gândac, lăsând în urmă o dâră maronie.

Primarul îi privea eforturile cu dezgust.

— Dacă mă gândesc mai bine, omorâți-i pe toți acum. Știm cu ce se îndeletniceau.

Gărzile au urlat și toți nobilii cu strălucire albastră s-au retras din fața lor. Prea puțini erau înarmați. S-au împrăștiat, rupând-o la fugă ca oile, au alergat în jurul galeriei în timp ce oștenii îi vânau, amuțindu-le implorările. În cele din urmă, nu s-a mai auzit niciun țipăt.

Eu stăteam în mijlocul masacrului, strângându-mi balanthastul la piept.

Primarul le-a făcut semn gărzilor.

— Trageți leșurile afară. Pe urmă mergeți să le luați în stăpânire proprietățile.

Cu voce mai puternică, a anunțat:

— Pentru cei încă în picioare, averea trădătorilor se va vinde la licitație, așa cum e obiceiul. Ați dovedit că sunteți demni de încredere și veți fi răsplătiți.

L-a bătut pe Scacz pe spate.

— Bine lucrat, majistre. A fost chiar o mișcare inspirată.

Ochii i-au căzut pe silueta mea cu strălucire albastră.

— Ei, mare păcat. S-ar părea că majisterul a avut dreptate în toate privințele. Mi-a spus c-a simțit miros de magie la prima noastră întâlnire și eu nu l-am crezut. Dar iată-te aici, strălucind ca o lampă.

M-am tras înapoi, cu balanthastul în brațe.

— Ești Prințul Demon în persoană.

— Nu fi absurd. Takaz nu s-ar sinchisi să pună stavilă ghimpaților.

Gărzile înșfăcau cadavrele și le târau, stivuindu-le în grămezi și lăsând în urmă dâre de sânge.

Primarul s-a uitat la pete.

— Aduceți pe cineva să spele dalele astea! Nu lăsați sângele aici! Unde-a dispărut valetul meu?

Scacz și-a dres glasul.

— Mă tem c-a fost prins în măcelul general.

— Ah, a exclamat primarul și s-a încruntat. Supărător.

Și-a reîndreptat atenția către mine.

— Bine, atunci. Să luăm aparatul, a zis și a întins mâinile.

— Niciodată n-aș fi....

— Dă-l încoace.

M-am holbat la el, îngrozit de tot ce făcuse. De faptele la care fusesem complice. Cu o mișcare grăbită, am ridicat balanthastul deasupra capului.

— Nu!

Scacz s-a întins către mine.

Dar era prea târziu. Am aruncat aparatul. Cuvele vidate din sticlă s-au spart. Bucăți de diamant au alunecat pe marmură. Componente delicate, din aramă și alamă, s-au îndoit și au pocnit. Am înhățat cea mai mare bucată din balanthast și am azvârlit-o departe de mine, am făcut-o să alunece,

spărgându-se în părți mai mici, înainte de a ajunge să se odihnească în sângele victimelor sale.

— Neghiobule!

Scacz m-a înșfăcat. Mâna i s-a închis în jurul gâtului meu și m-a silit să mă las pe podea. Strălucirea albastră din jurul lui s-a întețit, o revărsare a magiei. Beregata a-nceput să mi se închidă, strânsă cu ura și forța lui.

— Alătură-te celorlalți trădători, a spus.

Gâtlejul mi s-a închis. Nu puteam să respir. Nu puteam nici măcar să țip. Printre buze nu-mi trecea niciun strop de aer. Majisterul era puternic. Pentru o vrajă atât de rea, nici măcar n-avea nevoie de vreo pagină cu vorbe de cerneală.

Întuneric.

Apoi, brusc, lumina soarelui.

Puteam să respir. Zăceam pe dale și sorbeam aer prin gâtlejul dintr-odată eliberat. Majisterul Scacz era îngenuncheat deasupra mea.

Mâna i se odihnea, ușoară, pe pieptul meu. Și totuși îi simțeam, în același timp, fiecare dintre cele cinci degete sub coaste. Strângându-mi inima. Am lovit fără vlagă mâna lui, încercând să i-o împing. Degetele i s-au strâns mai tare, împiedicându-mi pulsațiile sângelui. Am cedat.

Mi-am dat seama că primarul stătea deasupra noastră, a amândurora, privindu-ne.

— Primarul mi-a atras atenția că ești mult prea talentat ca să fii distrus, a zis Scacz. Mi-a strâns din nou inima. Sper că această credință a lui se va dovedi întemeiată.

Strânsoarea lui a dispărut brusc. S-a ridicat și le-a făcut semn gărzilor.

— Duceți-l pe prietenul nostru în temniță, până-i pregătim un atelier potrivit.

Ochii i s-au îndreptat spre balanthastul făcut zob.

— Îl așteaptă multe ore de muncă.

Mi-am regăsit vocea. Am murmurat, cu voce răgușită:

— Nu. Nu baia asta de sânge. Nu voi fi părtaș.
Scacz a ridicat din umeri.
— Ești deja. Și bineînțeles c-o să mai fii.

Șase

Ar trebui să vă spun că m-am împotrivit? Că nu m-am lăsat înfrânt? Că le-am rezistat și torturilor și lingușirilor și n-am avut niciun rol în epurarea care a urmat? Că nu mi-am pătat mâinile de sângele revărsat în josul străzilor din Khaim și scurs în Sulong? Ar trebui să vă spun că am fost nobil, în timp ce alții au cedat? Că n-am făcut parte din teroare?

Adevărul e că am refuzat o dată.

Pe urmă, Scacz le-a adus pe Jiala și Pila să mă viziteze. Am stat împreună în răcoarea din celula mea, strânși unul într-altul sub picăturile de apă căzute de pe pietre, inhalând mirosul dulce al putreziciunii jilave a paielor și ascultând suflul umed, de foale, al plămânilor Jialei, al patrulea participant la conversația noastră ceremonioasă.

Scacz n-a scos nicio vorbă. Ne-a lăsat pur și simplu să stăm împreună. A adus taburete de lemn și a pus un paznic să ne facă rost de căni cu ceai de mentă, și la început m-am simțit ușurat văzându-le pe Jiala și Pila nevătămate, dar pe urmă s-a pornit tusea copilei mele, și n-a vrut să se mai oprească, și sângele i-a mânjit buzele și ea a început să plângă, iar eu am chemat paznicul să le scoată de-acolo. Și, cu toate că omul s-a grăbit să-și facă apariția, a venit totuși prea încet.

Când am văzut-o ultima oară, Jiala era o siluetă măruntă purtată în brațe de Pila, în timp ce pietrele reci trimiteau ecoul tusei ei nimicitoare.

Pe urmă Scacz a venit din nou jos, să-mi facă o vizită. S-a rezemat de perete, studiindu-mi printre gratii înfățișarea neîngrijită.

— Frigul din temniță nu e potrivit pentru plămânii ei, a remarcat.

Repararea primului balanthast a fost prețul sănătății și bunăstării Jialei și Pilei, dar Scacz și Primarul nostru Vesel nu terminaseră cu mine. Găsiseră în Jiala pârghia ideală. În schimbul magiei și al vindecării pe care nu i le putea oferi decât Scacz, am creat uneltele și instrumentele pe care le doreau. Aparatele mele cumpărau viața mea și a familiei mele și aduceau moartea oricui altcuiva.

Sângele curgea pe străzi. Zvonurile ajunse în închisoarea mea spuneau că sălile de primire ale primarului erau mai roșii decât asfințitul. Că trupurile erau arse pe grămezi de ghimpați, că grăsimea scursă când se coceau era perechea fumului galben al plantei și umpleau împreună văzduhul, înălțându-se de pe rugurile funerare. Că, în unele zile, călăul era atât de ocupat, încât era nevoie să fie chemat un al doilea sau chiar un al treilea, ca să preia eforturile mânuitorului securii, extenuat de munca sa. În unele zile, nici măcar nu se mai osteneau să facă din execuții un spectacol public.

Scacz râdea de toate astea.

— Când nu-i puteau descoperi pe toți cei care-și aruncă micile vrăji pe furiș, frica era necesară ca să ținem magia sub control, spunea. Acum, când îi putem vâna, e mai bine să-i lăsăm să-și practice magia pentru scurt timp și să le confiscăm apoi totul.

Atâta timp cât le furnizam uneltele dorite, nu mi se făcea niciun rău. Scacz și primarul îmi găseau atât de multe întrebuințări. Eram un șoim de vânătoare apreciat. Destul de liber, cu anumite restricții. Dinamica relației noastre era la fel de încordată precum corzile unei viori. Fiecare le ciupea, străduindu-se să profite, testa limitele celuilalt, punea la încercare sunetul notei respective și problema reprezentată de acordul din care făcea parte. Capacitățile și creațiile minții mele

trăgeau într-un sens, iar valoarea bunului trai al Jialei și al Pilei în celălalt. Și, astfel, fiecare dintre noi trăgea și smucea de acea coardă din catgut.

Nu eram un prizonier în adevăratul sens al cuvântului. Mai degrabă un cărturar, care lucra zi și noapte într-un loc închis, construind balanthaste tot mai bune, tot mai portabile. Construind aparate tot mai fin acordate pentru adulmecarea magiei. Uneori dădeam uitării situația în care mă găseam. Când munca mergea bine, eram la fel de concentrat cum fusesem întotdeauna în atelierul meu.

Îmi e rușine să recunosc că existau chiar și momente când savuram posibilitatea de concentrare totală oferită de celula mea. Cât n-ai de făcut nimic altceva decât să muncești, poți munci temeinic.

— Haide. Am adus dulciuri. Îți plac, m-a îndemnat Pila.

Era dincolo de gratiile atelierului meu, făcându-și oferta.

Eu stăteam pe un scaun, holbându-mă la ea.

— Nu mai mi-e foame.

— Văd. Ai început să slăbești.

— Eram slab și înainte.

Pila mă privea cu tristețe.

— Te rog. Dacă nu mănânci pentru tine, mănâncă măcar de dragul meu. De dragul Jialei.

M-am ridicat împotriva voinței mele și mi-am târșâit picioarele către ea.

— Pari bolnav, a spus.

Am ridicat din umeri. În ultima vreme, începusem să am coșmaruri. Visam adesea un fluviu alcătuit din victimele mele. Le visam scurgându-se de-a lungul străzilor, către locurile unde le aștepta călăul, măcelar cu fața ascunsă de o glugă, retezând gâturile pe măsură ce curgeau pe lângă el, cu securea legănându-i-se ca o coasă, cu capetele răsucindu-se când cădeau în toate direcțiile. Eu stăteam la izvorul fluviului,

trimițând fiecare persoană pe cursul lui. Le învăluiam în foc albastru înainte de a le azvârli în curentul puternic, împingându-le de-a rostogolul către ultima cataractă, cataracta securii.

Pila și-a întins mâna printre gratii și m-a strâns de degetele reci. Pe piele i se vedeau riduri și palmele îi erau surprinzător de uscate. M-am gândit că poate mâinile acelea fuseseră cândva catifelate, că fusese cândva tânără, dar abia dacă-mi mai puteam aduce aminte. Mi-a strâns mâna și, în ciuda promisiunilor pe care mi le făcusem mie însumi, m-am prăbușit, sprijinit de bare, apăsându-i degetele pe obrazul meu.

Eram însetat de căldura ei și asta mi se părea aproape imposibil de suportat. Majisterul Scacz ne oferise „alinare", cum o numea el, dar cu o asemenea privire pofticioasă, încât, după ce se întâmplase prima dată, nu mă mai simțisem în stare s-o fac și îl scuipasem în față când venise din nou cu ideea. Ceea ce îl înfuriase atât de tare, încât îi interzisese Pilei să mă viziteze vreme de aproape șase luni. Numai după ce-l amenințasem c-o să-mi tai singur gâtul cu o cuvă de sticlă, se înduplecase și îi îngăduise să mă viziteze din nou, dar rămânând dincolo de gratii. Am sărutat degetele Pilei, însetat de bunătatea și de omenia ei, într-un loc care se dovedise brutal și sângeros.

La câțiva pași distanță stătea un paznic, ostentativ întors pe jumătate cu spatele la noi, oferindu-ne ceva care aducea a intimitate. Cel din ziua aceea se numea Jaiska. Avea familie și mustăți lungi, pentru cei trei fii ai săi, dintre care unul îi călcase pe urme, intrând în rândul gărzilor. Un om mulțumitor de decent, dispus să ne ofere un strop de intimitate în timp ce vorbeam în șoaptă printre gratii.

Nu era ca Izaac, căruia îi plăcea să mă desfete povestindu-mi despre execuțiile văzute cu ochii lui, mulțumită invențiilor mele. Izaac spunea că, pe o rază de optzeci de kilometri de la Khaim, nicio casă nu scăpase de verificarea cu balanthastul. Capetele nu mai împodobeau doar porțile

orașului, ci și podul lat care făcea saltul peste Sulong, legând acum Khaimul de ruda lui mai mică. Erau atât de multe, încât primarul să săturase să-și tot urce trofeele la vedere și poruncea pur și simplu să fie aruncate cadavrele în fluviu, pe apele căruia pluteau către mare.

— Ce face Jiala? am întrebat.

— Mai bine decât tine, a răspuns Pila. Înflorește. Și crește. Scacz încă nu vrea să mă lase s-o aduc aici, dar e bine. Poți să fii sigur. Scacz e rău, dar e încântat de munca ta, așa că ne poartă de grijă.

— Capetele altora, ca să le putem păstra pe ale noastre, am zis și mi-am fixat atelierul cu privirea. Câți am ucis până acum? Cât sânge e pe mâinile mele?

— N-are rost să gândești așa. Foloseau magia, care-a fost întotdeauna interzisă. Nu sunt oameni nevinovați, ajunși sub securea călăului.

— Nu uita că și noi ne-am numărat printre ei. Ne numărăm, datorită lui Scacz.

— Nu ți-e de niciun folos să te gândești la asta. N-o să reușești decât să-ți pierzi mințile.

Am privit-o cu amărăciune.

— Sunt deja aici de doi ani și, dacă încă nu mi-am găsit refugiu în nebunie, mă-ndoiesc c-o s-o fac.

Ea a oftat.

— Oricum, lucrurile încep să se liniștească. Cei care pun la încercare puterea de detecție a primarului sunt tot mai puțini.

S-a aplecat spre mine.

— Unii spun că acum descoperă magia numai la oameni prea bogați și prea puternici. Pe ăștia îi nimicește și le confiscă bunurile familiei și proprietățile.

— Și nu se-mpotrivește nimeni?

— Foarte puțini. Dar are susținători. Fermierii de lângă zidul de ghimpați spun că înaintarea lujerilor e mai înceată.

Pe alocuri reușesc chiar să-i taie, recuperând teren. După mai multe generații, se-ntâmplă pentru prima oară să recupereze teren.

M-am încruntat.

— Am fi putut recupera kilometri întregi dacă primarul ar fi folosit pur și simplu balanthastul pentru ce-a fost menit.

— N-are rost să te gândești la asta, a zis și a împins printre gratii pâinea înfășurată în pânză. Poftim. Te rog, mănâncă puțin.

Am clătinat din cap și m-am îndepărtat de ofranda ei. Gestul meu era lipsit însemnătate. Am știut-o chiar în timp ce-l făceam. Dar n-aveam pe nimeni altcineva împotriva căruia să mă dezlănțui. O revoltă neînsemnată în locul celei reale, pentru care-mi lipsea curajul.

Pila a oftat. Am auzit un foșnet, apoi cuvintele pe care i le adresa lui Jaiska.

— Dă-i astea când se răzgândește. O parte sunt pentru tine. Nu-l lăsa să se-nfometeze.

Pe urmă a plecat, lăsându-mă cu atelierul meu și cu aparatele mele ucigătoare.

— N-o trata cu dispreț, a zis Jaiska. Stă alături de tine și de fiica ta, când i-ar fi foarte ușor să plece. Bătrânului Scacz îi place s-o sâcâie. Vine s-o sâcâie.

M-am întors spre el.

— Ce vrei să spui?

A ridicat din umeri.

— O sâcâie.

— Ea nu spune asta.

— Nu-ți spune ție. Nu vrea să faci vreo prostie.

Am oftat, simțind că mă purtasem copilărește.

— N-o merit.

Jaiska a râs.

— Nimeni nu merită pe nimeni. Pe ceilalți îi câștigi și speri că poți rămâne agățat de ei.

Mi-a întins pâinea.

— Ai putea s-o mănânci cât e proaspătă.

Am luat-o și am tăiat o felie pe masa mea de lucru. I-am tăiat și lui una. Miros de miere și rozmarin, alături de duhoarea de neem, mentă și cărbuni arși din creuzetul meu de sticlă.

— Lumea asta, în care trăim, e stranie, am spus, arătând spre masa mea de lucru cu o fluturare a mâinii. Atâta timp petrecut ca să descopere magia și acum Scacz cere dintr-odată balanthaste pentru nimicirea ghimpaților. Poate se va hotărî în sfârșit să reteze zidul.

Jaiska a pufnit.

— Ei, într-un fel.

A mușcat din nou din pâine și a vorbit cu gura plină.

— Taie din zidul de ghimpați pământuri noi, pentru prietenii lui și ai primarului. Pentru oamenii care-i informează. Pentru soldații din gardă pe care-i preferă.

— O să primești pământuri noi?

A ridicat din umeri.

— Eu nu sunt decât o sabie. Nu ies în evidență. Nu folosesc magia când sunt vânătorii în oraș. Sper că toți fiii mei învață să-și mânuiască săbiile așa cum trebuie. N-am nevoie de pământuri. N-am nevoie de onoruri. Nu fac negoț cu primarul.

M-am strâmbat.

— Asta-i înțelepciune. Eu, pe de altă parte, credeam c-o să fiu salvatorul ținutului nostru.

— Ghimpații aproape că s-au oprit. În afară de Scasz, aproape că nu mai folosește nimeni magia. Nu în adevăratul sens al cuvântului. Nu-mi aduc aminte când am văzut ultima oară un ghimpat încolțind în oraș. Suntem salvați. Într-un fel.

— Nu în felul în care speram.

Asta a stârnit râsul lui Jaiska.

— Pentru cineva atât de ingenios când e vorba de aparate, ești cam greu de cap.

— Pila mi-a spus cândva ceva similar.

— Fiindcă e adevărat, alchimistule.

La auzul noii voci, Jaiska a sărit în picioare.

— Iertați-mi îndrăzneala.

Scacz a apărut la vedere.

— Du-te să-ți cauți ceva de făcut, paznicule.

— Înălțimea voastră.

Jaiska și-a atins fruntea și a plecat în grabă.

Scacz s-a așezat pe taburetul eliberat de el. Privirea i s-a oprit pe darul Pilei.

— Ți-aș cere o felie din pâinea asta minunată, dar mă tem că mi-ai pune peri de ghimpat în ea.

Am clătinat din cap.

— Perii de ghimpat ar fi prea buni pentru o creatură ca tine.

— Ah. Da. O creatură. Într-adevăr, a zis zâmbind. De fapt, o creatură puternică. Mulțumită ție. Acum cel mai puternic majister din ținut. Majisterii din Alacan își au, cu toții, capetele bine înfipte în pari.

A oftat.

— E cu adevărat ceva care dă dependență. Senzația puterii curgând prin tine... nimeni nu înțelege. Cântec de sirenă pentru aceia dintre noi care s-au deprins cu ea. Dar, pe de altă parte, tu știai deja.

— Nu-mi lipsește, am răspuns.

— Poate, a pufnit Scacz. Dar ispita e cu siguranță prezentă. Pentru mulți. Pentru cei mai mulți. Nu le-am putut niciodată îngădui oamenilor să creadă că balanthastul tău e într-adevăr o soluție. Ar fi fost o falsă alinare. Imediat ce-ar fi sorbit un strop de magie din rezervor, ar fi cerut să bea mai mult. Și apoi — și-a însoțit vorbele cu o mișcare a mâinilor —, vrând-nevrând, toată lumea ar fi făcut vrăji ici și colo, descântece și vrăji și covoare zburătoare, și ar fi fost încântător. Până când ne-ar fi copleșit ghimpații.

— Nu ne-ar fi copleșit, l-am contrazis. Nu suntem proști.

El a râs.

— Nu se poate spune că oamenii din Jhandpara — din tot imperiul vechi — nu cunoșteau efectele nefaste ale magiei. După cum se vede din manuscrisele istorice, s-au străduit din răsputeri să-și rețină impulsurile primare. Dar erau totuși însetați de magie. Și de putere, unii dintre ei. De emoțiile puternice. De comoditate. De mântuire. De minunatul lux.

A schițat o mișcare și deasupra mâinii i-a apărut un castel, strălucind. Plutea în nori, cu dragoni de toate culorile zburându-i în jur.

— Cum ar fi putut cineva să renunțe la asta? a întrebat. Oamenilor din Jhandpara le lipsea disciplina. Nici măcar cei care-și doreau să se controleze n-aveau voința necesară. Și așa s-a prăbușit imperiul nostru.

În palma lui Scacz, castelul a căzut din nori, zdrobindu-se de pădurea deasă de ghimpați de dedesubt. Ghimpații s-au răspândit, acoperind palate boltite, amfiteatre, temple ale Celor Trei Chipuri ale Marei, au crescut înalți, înspăimântători. Praful și norii de moloz au ascuns imaginea când din văzduh au căzut mai multe castele.

Scacz și-a șters mâinile una de alta, distrugând scena și scuturându-și ploaia de praf care-i ajunsese pe robă.

— Magia aduce ghimpații, a spus. Și chiar și tu, alchimistule, erai însetat s-o folosești.

— Numai puțin. Ca să-mi salvez fiica.

— Fiecare făuritor de vrăji are o scuză rezonabilă. Cruțând individul, comitem o sinucidere colectivă. O dilemă frumoasă pentru cineva cu concepții morale înalte, ca tine.

— Atunci crezi că noi doi suntem la fel?

— Magia e magie. Ghimpații sunt ghimpați. Nici că mi-ar putea păsa mai puțin ce fire despică în patru un filosof. Acum adorm în fiecare noapte știind că ghimpații nu vor mai năvăli asupra noastră. Așa că dorm într-adevăr foarte bine.

S-a ridicat. A arătat către noul meu balanthast cu o înclinare a capului.

— Grăbește-te cu noul aparat, alchimistule. Ca întotdeauna, binele fiicei tale depinde de asta.

— De ce nu mă lași să plec?

— De ce aș face așa ceva? Pe urmă ne-ai putea părăsi, ai duce în alt oraș toate cunoștințele despre balanthaste. Poate le-ai crea altora iluzia că disciplina nu mai e necesară. Nu, a zis clătinând din cap. N-am să fac nicidecum asta.

— Khaimul e casa mea. Nu-mi doresc câtuși de puțin să plec. Aș putea construi balanthaste. Spui că acum vrei să retezi ghimpații, să recuperezi terenuri. Țelurile noastre coincid în sfârșit.

— Au coincis întotdeauna, alchimistule.

Scacz mi-a întors spatele.

— Grăbește-te cu instrumentele tale. Am câmpuri pe care vreau să le valorific.

— Și dacă refuz?

S-a întors din nou spre mine.

— Atunci încetez pur și simplu să mă mai ocup de fiica ta când tușește vărsându-și râul de sânge. Alegerea îți aparține. Ți-a aparținut întotdeauna.

— N-o să mă lași niciodată să plec.

— Nu-mi trece prin cap de ce aș face-o, a răspuns râzând. Ești mult prea util.

În noaptea aceea, întins pe pat și înconjurat de mirosurile din temnița care-mi era atelier, tot atât de bizar de liniștitoare ca susurul apei prelinse pe pereți, am răsucit în minte, pe toate părțile, problema majisterului. Nu puteam negocia cu mintea de dragon a lui Scacz. Și, în ciuda spuselor lui, bănuiam că timpul meu era pe sfârșite.

Construirea aparatelor pentru crearea unor feude printre ghimpați nu era iarba fragedă a unui nou început, ci fumul

înălțat ca vestitor al unui sfârșit crud. Divizia de balanthaste odată pregătită, eu n-aș mai fi fost necesar.

Stăteam întins, ascultând sforăiturile paznicului și începând să-mi fac un plan. Asamblarea pieselor, a tuturor componentelor, într-un întreg mai amplu. Nu un plan pe deplin închegat, ci totuși... o mașinație. O încâlceală de îndrumări greșite și, la capătul drumului său șerpuitor, o potecă, poate, către ieșirea din acea cutie halizakiană în care mă aflam. Am luat în considerare toate căile și toate unghiurile, căutând fisurile din armura logicii mele.

Dacă priveam ansamblul cu sinceritate, erau multe.

Însă eu, Pila și Jiala trăiserăm deja prea mult în inima vârtejului sângeros din Khaim. Furtuna avea să ne rupă până la urmă în bucăți și pe noi. Poate că Scacz o fi fost un om de cuvânt, dar nu era un suflet milos. El și primarul priveau totul în termenii unui negoț și, când n-avea să-mi mai rămână nimic de oferit, urmau să se descotorosească de mine.

În dimineața următoare, eram în picioare și începeam să-mi construiesc planul.

— Jaiska, am spus. Du-te să-l cauți pe Scacz. Înștiințează-l că am o idee.

Când a apărut majisterul, i-am făcut propunerea.

— Dacă mă lași să ies din când în când, o să-ți construiesc detectoare mai puternice. Cred că le pot mări considerabil raza de acțiune. Și le pot construi astfel încât nici măcar să nu mai fie nevoie de un om care să le manevreze. Ar putea funcționa fără întrerupere, în piețe, pe toată lungimea drumurilor principale, la porțile orașului.

M-a privit bănuitor.

— De ce-ai devenit brusc atât de docil?

— Vreau să trăiesc bine. Vreau să văd soarele și cerul și sunt dispus să negociez.

— Te bate gândul să evadezi.

— Din mâinile unui mare majister, cum ești tu? Nu-mi fac iluzii, am zis clătinînd din cap. Dar nu pot trăi o veșnicie fără aer curat. Uită-te la mine, am continuat și am ridicat un braț. Uită-te cum arăt. Mă ofilesc. Uită-te ce palid am ajuns. Încătușează-mă cum vrei, dar lasă-mă să respir aer proaspăt.

— Cum o să-ți îmbunătățești proiectul?

— Uite.

Am derulat un pergament și mi-am înmuiat condeiul. Am schițat scheletul unui proiect.

— O să semene într-o oarecare măsură cu o torță așezată în picioare. Ca o santinelă. O să emită, lent, fum din cuva de fierbere. Oricine o să treacă prin apropiere o să fie verificat.

Mi-am împins schița grosolană printre gratii.

— Ai ținut asta de rezervă.

I-am întâlnit privirea.

— Ar trebui să-ți dai seama că ai de câștigat dacă mă păstrezi viu și fericit.

Asta l-a făcut să râdă, încântat de târgul pe care credea că-l încheiem.

— Ți se pare că ești ținut în viață de un fir prea subțire, alchimistule?

— Vreau garanții, Scacz. Și o viață. Una mai bună decât asta.

— Oh? Îți mai dorești și altceva?

— Vreau să mă viziteze din nou Pila.

În ochi i s-a citit pofta, apoi a clătinat din cap.

— Nu. Cred că nu.

— Atunci n-o să-ți îmbunătățesc detectoarele.

— Aș putea să te torturez.

L-am privit printre gratii.

— Toată puterea e în mâinile tale, majistre. Îți cer o favoare și îmi răspunzi cu amenințări. Ce altceva îți mai pot oferi? Și un balanthast mai bun? Care să acționeze mai repede

și mai bine decât ceea ce ai acum? Pot crea unele ușoare, portabile. Ar putea să cureţe câmpuri întregi în câteva zile. Imaginează-ţi ce vrăji ai putea face dacă ghimpaţii n-ar mai reprezenta o ameninţare.

Și momeala a fost aruncată. La urma urmelor, la ce bun să fii cel mai priceput majister din tot ţinutul, dacă nu poţi să-ţi faci cele mai subtile și cele mai impresionante vrăji? Setea cu care dorea să-și folosească puterile se lovea de limitele din natură, impuse de ghimpaţi.

Și așa am început lucrul la noul conceputele mele balanthaste și detectoare. Atelierul mi s-a umplut de provizii, de rulouri de aramă, de foale și de cleşti, de alamă și de cuie, de cuve de sticlă și de tuburi vidate, iar Scacz mă vizita în fiecare zi, nerăbdător să vadă îmbunătăţirile promise.

Și Pila venea în vizită.

Ne-am lipit unul de altul în întuneric și i-am vorbit în șoaptă, la ureche.

— Asta n-are cum să meargă, a șoptit ea.

— Dacă nu merge, trebuie să plecaţi fără mine, am spus.

— N-o s-o fac. N-o să fie de niciun folos.

— O iubești pe Jiala?

— Sigur că da.

— Atunci trebuie să ai încredere în mine. Tot atât de multă cât ai avut când am muncit atât de mulţi ani ca să ne-aduc pe toţi în încurcătura asta.

— E o nebunie.

— Am creat o nebunie. Și trebuie să-i pun capăt. Dacă nu pot, trebuie să fugiţi. Ia cu tine vraja pentru vindecarea Jialei și plecaţi. Fugiţi cât de departe puteţi. Fiindcă, dacă dau greș, Scacz o să vă urmărească până la capătul pământului.

În dimineaţa următoare, Pila a plecat cu un sărut și cu un simbol de aramă al dragostei mele legat în jurul încheieturii mâinii, o mică fărâmă din atelier care s-a îndepărtat împreună cu ea.

Am lucrat cu înfrigurare săptămâni de-a rândul. Iar noaptea mă întâlneam cu Pila și îi șopteam la ureche formule, îi descriam procedee. Mă asculta cu atenție, cu părul lung și negru gâdilându-mi buzele ca niște pene, cu șuvițele lui lucioase învăluindu-ne în vreme ce simulam o legătură intimă și lucram la salvarea noastră.

Detectoarele mele au ajuns în oraș, emanând un fum urât mirositor și acoperind totul cu reactanții lor, iar sângele a curs din nou pe străzi. Scacz era extrem de mulțumit. Mi-a oferit privilegiul unei ieșiri din cușcă.

Eram într-o formă atât de proastă, încât mi s-a tăiat răsuflarea la simpla urcare a scărilor către ieșirea din temniță. Și mi-am pierdut-o din nou când am ajuns la suprafața pământului și mi-am plimbat privirea pe deasupra orașului.

Flăcările detectoarelor străluceau ici și colo, licurici albaștri, împrăștiind un fum aromat, care se agăța de tot ce ținea în vreun fel de vreo vrajă. Podul către Micul Khaim răspândea o lumină strălucitoare, un far al magiei în întunericul ce se îndesea.

— Ai făurit ceva minunat, a spus Scacz. De acum înainte, Khaimul va fi cunoscut drept Orașul Albastru. Și, tot de acum înainte, va crește.

A arătat către cer, și am văzut începuturile unui castel lipite de rotocoalele de nori care se adunau.

Am scos un icnet de uimire.

— E cumplit de greu să chemi și să aduni laolaltă norii, a zis Scacz. Dar o să fie foarte frumos când va fi gata.

M-am simțit ca și cum m-aș fi uitat la fabuloasa Jhandpara. Aproape că puteam s-aud muzica și să gust plăcerea oferită de vinul de pe Muntele Sena, din care sorbisem cu atât de mult timp în urmă.

Când mi-am recăpătat graiul, am rostit:

— Trebuie să-mi aduci balanthastele vechi, să le ajustez. E necesar să le schimb camerele de ardere, ca să facă față forței pe care-o vor dezlănțui acum.

Scacz a zâmbit și și-a frecat mâinile.

— Și apoi o să pot începe să lucrez cu adevărat la castelul meu. N-o să mai fie nevoie să-mi țin puterile sub control.

— Majisterul Orașului Albastru, am spus.

— Într-adevăr.

— Mi-ar plăcea foarte mult să-l văd când o să fie gata.

M-a privit dus pe gânduri.

— Alchimistule, dacă balanthastele astea lucrează așa cum spui, cel mai mărunt lucru pe care-l pot face pentru tine va fi să-ți ofer o locuință deasupra pământului.

— O închisoare în aer?

— Mai bună decât una în pământ. O să ai o priveliște uluitoare.

La asta am râs.

— N-o să te contrazic. De fapt, o să grăbesc sosirea acestui moment.

M-am întors să plec, însă m-am oprit, amintindu-mi ceva:

— Când sosesc balanthastele, o să am nevoie și de mai multe ghivece cu ghimpați. Ca să fac probe, să mă asigur că proiectele mele sunt corecte.

Scacz a dat din cap, distrat, încă holbându-se la victoria întrupată în castelul lui.

— Ce anume?

— Ghimpați, am repetat, cu răbdare. Pentru probe.

Și-a fluturat mâna, în semn că era de acord, și gărzile m-au condus înapoi, în temnița mea.

Câteva zile mai târziu, i-am cerut lui Jaiska să-l cheme pe Scacz pentru demonstrația finală.

Aliniasem mai multe ghivece cu plante.

— Ar fi mers mai bine dacă ne-am fi aflat la zidul de ghimpați, am mormăit, dar asta o să fie de-ajuns.

De-a lungul unui perete înșiruisem toate balanthastele din oraș. Toate fuseseră modificate de curând, forma tuburilor

de evacuare și a cuvelor fusese schimbată, ținând cont de superioritatea scopului lor. Am scos din rând unul dintre instrumentele strălucitoare și i-am afundat vârful într-un ghiveci. Crengile ghimpatului au fremătat, ostile, ca și cum ar fi înțeles ce rău voiam să-i fac. Păstăile uscate au pârâit când s-a mișcat vasul.

Am scăpărat chibritul și l-am îndesat în noua cuvă de ardere. Aprinderea se făcea acum mult mai ușor și mai repede.

O mică explozie. După o scurtă zvârcolire, planta a dispărut într-o trâmbă de fum usturător. Pur și simplu, n-a mai rămas nimic din ea.

Am râs, încântat.

— Vedeți?

Scacz și Jaiska s-au holbat, uluiți. Am făcut-o din nou, râzând, iar de data asta au râs și ei.

— Bine lucrat, alchimistule! Bine lucrat!

— Și pregătirile se fac mult mai repede acum, am spus. Cuvele de deasupra amestecă ingredientele, așa că sunt întotdeauna pregătite. Se deschide supapa asta și...

Am aprins încă un chibrit. Explozie. Fum slobozit. Ghimpatul din ghiveci a absorbit otrava din balanthast și a dispărut într-un țipăt al sevei aprinse și într-o zvârcolire de fum.

Am zâmbit larg. Și am făcut-o iarăși și iarăși, punând la lucru, în atelierul meu, ceva mai grandios decât magia. Jaiska bătea din picioare și fluiera. Surâsul lui Scacz s-a lărgit într-un zâmbet lacom, plin de uimire. Și apoi eu, râzând și în nebunia mea, îmbătat de propriul succes, am înșfăcat un ghimpat cu mâinile goale.

Un gest prostesc, nesăbuit. O clipă de neatenție și tot geniul meu a fost distrus.

Mi-am retras mâinile cu o smucitură, de parcă planta ar fi fost în flăcări, dar perii ei subțiri, fibroși, mi se agățaseră deja de pielea neprotejată. Toxina dătătoare de somn mi-a amorțit

mâinile, răspândindu-se ca focul. Am căzut în genunchi. Am încercat să mă ridic. M-am împleticit și am căzut peste balanthast, răsturnându-l și lovindu-l cu piciorul, făcându-l fărâme.

— Neghiobule! a strigat Scacz.

Am încercat iarăși să mă ridic, dar am căzut în schimb pe spate, încâlcindu-mă din nou în ghimpat. Spinii lui m-au înțepat, perii mi s-au prins de piele, otrăvindu-mă, strângându-mă, setoși de mine. Sfredelindu-mă ca să-mi strecoare somnul în inimă, strivindu-mi plămânii.

Mi s-a înnegurat vederea. Totul se petrecea înspăimântător de repede. M-am îndepărtat târându-mă, prostit de toxine, mi-am întins brațele printre gratii. Scacz și Jaiska s-au ferit de mâinile mele pline de peri.

— Te rog, am șoptit. Folosește-ți magia. Salvează-mă.

Scacz a clătinat din cap, rămânând la o bună distanță de degetele mele.

— Împotriva somnului de ghimpat nu există nicio vrajă.

— Te rog, am spus, cu voce răgușită. Jiala. Te rog. Ai grijă să-i fie bine.

El m-a privit cu dispreț.

— Acum chiar nu mai are niciun rost, nu-i așa?

Brațele și picioarele au părut să mi se preschimbe în apă. Am căzut pe dale, încă întinzându-mi mâinile printre gratii în timp ce Scacz devenea tot mai neclar, îndepărtându-se treptat.

Majisterul s-a uitat la mine cu o figură năucită.

— Probabil că e mai bine așa, alchimistule. Până la urmă tot ar fi trebuit să punem să ți se reteze capul.

S-a întors spre Jiaska.

— Imediat ce nu se mai zvârcolește, aduni balanthastele. Și nu fi la fel de idiot cum a fost el.

— Dar trupul lui? Să i-l duc soției?

— Nu. Aruncă-l în fluviu, cu celelalte.

Eram prea departe ca să intru în panică. Ghimpatul îmi încetinea inima.

Șapte

Arderea cărnii cu o flacără albastră nu e metoda mea preferată de trezire, dar, față de moarte, reprezintă o îmbunătățire colosală. O altă rafală de foc a trecut peste mine. Mi-a pătruns arzând în sânge, a săpat ca să-mi ajungă în inimă și m-a tras înapoi, către viață. M-am zvârcolit în dogoare, străduindu-mă să respir. O altă răbufnire de foc.

Și, dintr-odată, m-am pomenit tușind și gâfâind. Pielea îmi ardea, dar respiram.

— Oprește-te, am hârâit, fluturându-mi fără vlagă mâna într-un gest care cerea îndurare, implorând să nu mai fiu curățat astfel.

Am deschis ochii.

Pila era ghemuită asupra mea, cu un balanthast fantastic de plin de nestemate în mâini. Jiala stătea alături, în picioare, îngrijorată, ținând-o strâns de fustă.

— Ești viu, tati? a întrebat.

M-am împins în sus, scuturându-mi firele de ghimpat. Pila m-a studiat, măturându-mă cu o mână înmănușată.

— E îndeajuns de viu, copilă. Acum grăbește-te să-ți aduci lucrurile. E timpul să fugim.

Jiala a dat din cap, ascultătoare, și a ieșit din atelierul meu în fugă. M-am holbat în urma ei, uimit. Ce mult crescuse! Nu mai era o fetiță, era înaltă, plină de viață. Se schimbase atât de mult în cei doi ani scurși de când fusesem închis. Pila continua să îndepărteze perii de ghimpat pârliți. Am tresărit de durere la atingerea ei.

— Nu te plânge. Dacă ai băsici, înseamnă că ești viu.

M-am ferit de o nouă scuturare.

— Se pare că mi-ai găsit trupul.

— A fost pe muchie de cuțit. Așteptam să sosească un sicriu. Dacă Jaiska nu s-ar fi dovedit destul de cumsecade ca să-mi trimită vorbă unde te aruncaseră...

Ridică din umeri.

— N-a lipsit mult ca să cazi în apă, împreună cu restul cadavrelor, înainte să te găsesc.

— Ajută-mă să mă ridic.

Cu sprijinul ei, am reușit să mă țin pe picioare. Vechiul meu atelier fusese modificat de Pila.

— A trebuit să-nlocuiesc o mare parte a echipamentului, mi-a explicat ea. Chiar și cu instrucțiunile tale, totul era nesigur.

— Totuși trăiesc.

I-am privit balanthastul. Proiectul îmi aparținea, dar ea îl construise, și am remarcat modificările. Îl susținea o curea de piele, agățată de umăr.

— Așa e cu adevărat portabil, am spus admirativ.

— Dacă vrem să fugim, e timpul.

— Mai mult decât timpul.

În hol, ultimele noastre lucruri erau înghesuite în coșuri de nuiele cu hamuri, ca să ni le putem fixa în spate. Un morman minuscul de lucruri esențiale. Atât de puțin din vechea mea viață. Câteva pături de lână, mâncare și ulcioare cu apă. Și, totodată, Pila și Jiala. Mai mult decât are orice bărbat dreptul să ceară. Ne-am atârnat coșurile de umeri și am gemut sub greutatea celui pe care-l purtam.

— Viața nu-i ușoară, a comentat Pila. Jiala ar putea să care mai mult decât tine.

— Sper că nu e chiar atât de rău. Oricum, nimic nu poate rezolva asta mai bine decât un drum lung.

Am străbătut grăbiți orașul, șerpuind pe străduțe înguste. Am fugit cât ne țineau puterile către porțile Khaimului, îndreptându-ne spre câmpurile deschise. Am simțit râsul și ușurarea clocotind în mine. Aveam pielea arsă, părul încâlcit și topit, dar eram viu, poate pentru prima oară în aproape douăzeci de ani.

Pe urmă, vântul a adus către noi un nor de fum albastru. Unul dintre detectoarele mele infernale, de strajă pe fiecare stradă.

Jiala s-a luminat ca o lampă cu ulei.

Pila a icnit.

— A fost tratată ieri. Magia e încă vizibilă. De obicei o țin în casă după ce-și folosește Scacz vrăjile pentru vindecarea ei.

Cu iuțeala unei pisici, a aruncat o mantie peste Jiala, ascunzând licărirea albastră. Care se mai strecura totuși în afară. Chipul fetei strălucea într-o nuanță nepământeană. Am ridicat-o în brațe și i-am îngropat fața la pieptul meu. Era grea.

— Nu lăsa să ți se vadă pielea, copilă.

Ne-am strecurat prin oraș și apoi afară, pe câmp, în vreme ce se lăsa întunericul. Am mers pe drumul noroios, încercând să ascundem culoarea fatală a fiicei mele. Dar era zadarnic. Fermierii de pe drum au văzut, au icnit și s-au îndepărtat în goană, și, chiar în timp ce înaintam, grăbiți, am auzit strigăte în urmă. Oameni care se gândeau să profite denunțând un utilizator al magiei.

— N-o să reușim, a zis Pila.

— Atunci să fugim!

Și am făcut-o, alergând și împleticindu-ne. Am început să gâfâi din cauza acelui exercițiu de care mă dezobișnuisem. Nu eram în stare să alerg. Nu după anii din închisoare. Un minut mai târziu, mi s-a tăiat răsuflarea. Peste încă unul, în fața ochilor îmi dansau pete și mă clătinam. Și totuși fugeam, cu Jiala acum pe propriile picioare, trăgând de mine, târându-mă înainte. Mult mai sănătoasă decât eram eu.

În spatele nostru, strigătele oștenilor din gardă stârneau ecouri. Câștigau teren.

În față ni se înălța întunecimea ghimpaților negri.

— Opriți-vă! În numele Khaimului și al primarului!

Din fugă, Pila și-a încărcat balanthastul. I-a aprins încărcătura. S-a pregătit să-l înfigă în pământ, la rădăcina plantei.

— Nu! am gâfâit eu. Nu așa.

Am înălțat aparatul, îndreptându-l către mijlocul desișului.

— Nu vătăma rădăcinile. Doar crengile.

M-a privit nedumerită, apoi a dat scurt din cap. Balanthastul a bubuit. Din vârf i-a țâșnit o flacără albastră, aprinzând crengile. Ghimpații s-au răsucit și s-au vaporizat, deschizând un coridor adânc și îngust de lujeri fumegători, contorsionați. Ne-am afundat în deschidere. Din urmă s-a auzit un alt strigăt.

— Opriți-vă!

O săgeată s-a izbit cu zgomot surd de o creangă de ghimpat. O alta mi-a șters urechea. Am înșfăcat-o pe Jiala și am silit-o să se lase în jos, în vreme de Pila își pregătea din nou balanthastul.

În urma noastră, oștenii din gardă traversau împleticindu-se câmpul arat, împroșcând apa de șanțurile de irigare. Săbiile le scânteiau în lumina lunii.

Flacăra albastră a străpuns din nou noaptea și înainte ni s-a deschis o potecă printre ghimpații contorsionați.

Am scos cartea de vrăji a majisterului Arun.

— Un chibrit, fiica mea.

L-am aprins și i l-am întins Jialei. În lumina lui pâlpâitoare, șovăielnică, am citit un text scris de mâna acelui majister mort de multă vreme. O vrajă pentru măturat.

Printre ghimpați s-a format o mică trombă de vânt, răsucindu-se. Mi-am fluturat mâna și am trimis-o să se rotească de-a lungul potecii înguste din urma noastră. O vrajă simplă, un strop de magie gospodărească, pentru un servitor sau pentru un copil. O nimica toată, în comparație cu mărețele lucrări din Jhandpara.

Dar, pentru toți ghimpații din jur, acea vrajă măruntă era aidoma cărnii azvârlite în fața unui tigru. Lujerii s-au înfiorat simțind mirosul magiei și s-au întins după tromba mea măturătoare. Am aruncat mai multe vrăji mărunte, în vreme ce Pila ne deschidea drumul înainte. Ghimpații s-au închis în urma noastră, flămânzi de vrăjile pe care le aruncam ca pe

niște firimituri de pâine, dorindu-și cu nesaț aromele hrănitoare ale magiei împrăștiate atât de aproape de rădăcinile lor. Din pământ au erupt lujeri, umplând poteca și închizându-ne în pântecul pădurii de ghimpați.

În spatele nostru, strigătele gărzilor au devenit tot mai slabe, nedesluşite. Alte câteva săgeți s-au afundat printre crengi, ricoșând și păcănind, dar lujerii erau deja groși și încâlciți. Ca și cum ne-am fi aflat dincolo de un perete din stejar.

Pila a tras din nou cu balanthastul, și am pătruns mai adânc în pădurea răuvoitoare.

— N-avem mult timp până când ne vor călca pe urme, a zis ea.

Am clătinat din cap.

— Ba da. Avem timp. Balanthastele lui Scacz nu vor funcționa. Le-am stricat înainte de plecare, când el a crezut că le îmbunătățeam. Numai cel pe care l-am folosit pentru demonstrație funcționa și am avut grijă să-l distrug.

— Unde mergem, tati? m-a întrebat Jiala.

Am tras-o mai aproape de mine în timp ce murmuram o altă vrajă pentru praf și pentru curățenie. Micul vârtej s-a repezit în întuneric, ispitind ghimpații și închizând poteca în urma noastră. Când am terminat, i-am zâmbit fiicei mele și am mângâiat-o ușor sub bărbie.

— Ți-am povestit vreodată despre minele de aramă din Kesh?

— Nu, tati.

— Sunt cu adevărat miraculoase. Acolo nu găsești nici măcar o fărâmă de ghimpat, indiferent câtă magie ai folosi. O insulă într-o mare de ghimpați.

Flacăra albastră a balanthastului Pilei a luminat din nou noaptea, azvârlind departe de noi plantele contorsionate și deschizând un coridor pentru fugă. Am luat-o în brațe pe Jiala, uimit că devenise atât de grea în anii absenței mele, dar nedorind s-o las să se îndepărteze de mine nici măcar o clipă

și primindu-i cu bucurie realitatea prezenței și greutatea trupului. Am intrat în culoarul deschis de Pila.

Fiica mea a tușit ușor și și-a șters buzele cu mâneca.

— Adevărat? Există un loc unde poți folosi magia? Chiar și pentru tusea mea?

— E tot atât de adevărat ca balanthastele, i-am spus, și am strâns-o la piept cu putere. Nu trebuie decât s-ajungem acolo.

O altă răbufnire de foc albastru a luminat noaptea și ne-am continuat drumul cu hotărâre.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

MAGIA NISIPULUI

ORSON SCOTT CARD

Orson Scott Card este autorul de succes a peste patruzeci de romane, printre care *Jocul lui Ender*[7], care a câștigat atât premiul Hugo, cât și premiul Nebula. Urmarea, *Vorbitor în numele morților*[8], a câștigat, de asemenea, ambele premii, făcând din Card singurul scriitor care a cucerit cele mai râvnite două premii pentru science-fiction, în ani consecutivi. Cele mai recente cărți ale sale pătrund din nou în lumea lui Ender: *Ender in Exile,* prima carte dintr-o nouă serie pentru adulți, *Pathfinder* și *The Lost Gates,* primul volum dintr-o nouă serie fantasy.

Imensele cupole ale orașului Gyree sclipiră albastre și roșii când soarele străluci printre nori și, preț de o clipă, Cer Cemreet avu impresia că zărește ceva din măreția despre care vorbeau unchii lui în poveștile din serile târzii ale Greetei de odinioară. Însă, văzută de aproape, capitala nu se înfățișa deloc sclipitoare, își aminti el cu amărăciune. Pe străzi alergau acum câini, în ruinele palatului viețuiau șobolani, iar regele Greetei locuia în Noul Gyree, din munții îndepărtați dinspre nord, unde oștirile dușmanului nu puteau ajunge. Deocamdată.

Soarele se retrase în spatele unui nor și orașul se întunecă din nou. O patrulă a nefyrilor gonea călare pe drumul Hetterwee, departe spre nord. Cer își întoarse privirea către iarba deasă de pe dealul pe care se afla. Norii însemnau ploaie, dar probabil nu aici, gândi el. Întotdeauna se gândea la altceva când vedea o patrulă a nefyrilor. Da, în Hrickan era

7 Ed. Nemira, mai multe ediții. (*N.t.*)
8 Ed. Nemira, mai multe ediții. (*N.t.*)

prea deveme ca să plouă. Ploaia avea să cadă în nord, probabil în ținutul regelui Munților Înalți, sau peste vasta câmpie Westwold, unde caii, se spunea, alergau liberi, dar se lăsau călăriți de oricine, la nevoie. Însă în Greet nu avea să cadă strop de ploaie până la Doonse, peste trei săptămâni. Până atunci, tot grâul va fi în hambare, iar fânul avea să fie adunat în snopi înalți cât dealul pe care ședea Cer.

Se spunea că pe vremuri, cât era Doonse de lung, imensele căruțe din Westwold veneau și purtau fânul, să le ajungă pentru tot anotimpul zăpezilor. Dar nu acum, își aminti Cer. Anul acesta, anul trecut și cu un an în urmă, căruțele veniseră de la sud și est, căruțe cu două roți și căruțași care nu vorbeau westila cultă, ci barbara limbă fyrd. Fyrd sau *firt*, gândi Cer și râse, căci *firt* era un cuvânt pe care nu-l putea rosti în fața părinților săi. Căruțașii vorbeau limba *firt*.

Cer privi din nou peste câmpie. Patrula nefyrilor părăsise drumul principal și se îndrepta spre dealuri.

Drumul spre dealuri. Cer săltă în picioare și o luă la goană pe cărarea ce ducea către casă. O patrulă îndreptându-se spre dealuri nu putea însemna decât necazuri.

Se opri să se odihnească o singură dată, când durerea în coastă deveni insuportabilă. Dar patrula avea cai și Cer ajunse acasă tocmai când caii nefyrilor se adunau la poarta tatălui său.

Unde sunt unchii? se întrebă Cer. Trebuie să vină unchii.

Dar unchii nu erau acolo și Cer auzi un țipăt înfiorător dintre zidurile grădinii. N-o mai auzise până atunci pe mama lui țipând, dar cumva știu că era mama lui și alergă la poartă. Un soldat nefyr îl înhăță și strigă, cu un puternic accent de westilă cultă, ca părinții lui Cer să-l poată înțelege:

— Băiatul e-aici!

Mama lui Cer țipă din nou și acum băiatul văzu de ce.

Tatăl lui fusese dezbrăcat până la piele și doi nefyri înalți îl țineau de mâini și de picioare. Căpitanul nefyr își ținea sabia

scurtă, amenințător de curbată, cu vârful în sus, apăsând pe stomacul musculos al tatălui lui Cer. Sub privirile băiatului și ale mamei sale, sabia tăie și căpitanul o vârî adânc, până la mâner, după care o ridică spre coaste. Sângele țâșni. Căpitanul avusese grijă să nu atingă inima, iar acum nefyrii vârâră în rana imensă o suliță pe care o înălțară, cu tatăl lui Cer atârnat în capăt. Fixară sulița de stâlpul porții, iar sângele și intestinele mânjiră poarta și zidurile.

Vreme de încă cinci minute tatăl lui Cer rămase în viață, cu pieptul săltând de răsuflarea agonizantă. Era posibil să fi murit de durere, dar Cer nu credea, căci tatăl lui nu era omul care să cedeze în fața durerii. Era posibil să fi murit sufocat, căci nu mai avea un plămân și fiecare răsuflare era un supliciu, dar Cer nu credea, căci tatăl lui a continuat să respire până la sfârșit. A murit fiindcă a pierdut sânge, hotărî Cer, săptămâni mai târziu. Când trupul i-a secat, când venele au plesnit, atunci a murit tatăl lui.

N-a scos niciun sunet. N-ar fi îngăduit niciodată unui nefyr să-l audă scăpând măcar un oftat de durere.

Mama lui Cer a țipat și a țipat până când i-a țâșnit sânge pe gură și a leșinat.

Cer a stat în tăcere până când tatăl lui s-a stins. Apoi, când căpitanul, cu un rânjet superior, s-a apropiat de Cer și l-a privit în față, băiatul i-a tras un șut între picioare.

I-au tăiat degetele mari de la picioare, dar, asemenea tatălui său, Cer n-a scos niciun sunet.

Apoi nefyrii au plecat și au venit unchii.

Unchiul Forwin a vomitat. Unchiul Erwin a plâns. Unchiul Crune l-a cuprins pe Cer pe după umăr, în timp ce servitorii îi bandajau picioarele mutilate, și a spus:

— Tatăl tău a fost un om mare și curajos. A ucis mulți nefyri și a pârjolit multe căruțe. Dar nefyrii sunt puternici. Tatăl tău era mai puternic, a adăugat unchiul și l-a strâns de umăr. Dar el era singur și ei erau mulți.

Cer și-a întors privirea.

— Nu vrei să te uiți la unchiul tău? a întrebat unchiul Crune.

— Tata, a spus Cer, credea că nu e singur.

Unchiul Crune s-a ridicat și a plecat. De atunci, Cer nu și-a mai văzut unchii.

El și mama lui fură nevoiți să-și abandoneze casa și câmpurile, căci un fermier nefyr primise pământul, spre a fi cultivat pentru regele Nefyrydului. Fără bani, fură nevoiți să se mute în sud, dincolo de râul Greebeck, în ținutul secetos din apropierea deșertului, pe unde nu curgea niciun râu și de aceea doar plantele cele mai viguroase supraviețuiau. Rezistară peste iarnă din mila celor disperat de săraci. Vara, odată cu căldura, veni și Ciuma Săracilor, care mătură ținutul secetos. Leacul erau fructele proaspete, dar fructele proaspete veneau din Yffyrd și Suffyrd și doar cei bogați le puteau cumpăra, astfel că săracii muriră cu miile. Mama lui Cer se numără printre ei.

O duseră pe nisip, să-i ardă trupul și să-i elibereze spiritul. În timp ce-i ungeau trupul cu smoală (smoala, cel puțin, nu costa nimic, dacă aveai o găleată), cinci călăreți veniră la marginea unei dune să-i privească. La început, Cer îi crezu nefyri, dar nu erau. Săracii ridicară privirea și-i salutară pe străini, gest pe care oamenii Greetei nu-l fac niciodată în fața dușmanilor. Aceștia, așadar, erau oameni ai deșertului, nomazii abadapnur, care prădau fermele bogate din Greet în timpul anilor secetoși, dar care nu făceau niciodată vreun rău săracilor.

Îi uram pe când eram bogați, gândi Cer. Dar acum suntem săraci și sunt prietenii noștri.

Mama lui arse în asfințitul soarelui.

Cer rămase privind până când flăcările se stinseră. Luna era sus pe cer pentru a doua oară în noaptea aceea. Cer rosti o rugăciune către Doamna Lună, deasupra osemintelor și cenușii mamei sale, după care se întoarse și plecă.

Se opri la coliba lor și adună puțina mâncare pe care o aveau, își puse inelul de tinichea al tatălui său, pe care nefyrii îl consideraseră lipsit de valoare, dar despre care Cer știa că era semnul autorității familiei Cemreet de-o veșnicie.

Apoi porni spre nord.

Își duse traiul omorând șobolani prin grajduri și gătindu-i. Își duse traiul cerșind la ușile fermierilor săraci, căci fermierii bogați aveau servitori care să alunge cerșetorii. Asta, cel puțin, tatăl său nu făcuse niciodată, își amintea Cer. Cerșetorii avuseseră întotdeauna parte de o masă în casa tatălui său.

Își mai duse traiul și furând, când nu putea vâna ori cerși pentru mâncare. Fura mâini întregi de grâu crud. Fura morcovi din grădini. Fura apă din fântâni, lucru pentru care ar fi putut să-și piardă viața în anotimpurile secetoase. Fură, o dată, un fruct, din căruța cu alimente a unui bogătaș.

Fructul îi arse gura, atât era de rece și acidulat. Zeama i se prelinse pe bărbie. Ca om sărac și ca hoț, Cer gândi: mănânc acum ceva atât de scump, încât nici măcar tatăl meu, care era considerat un om bogat, nu și-a permis să-l cumpere vreodată.

Și, în cele din urmă, zări munții la nord. Își continuă drumul și, într-o săptămână, munții erau stânci uriașe și versanți abrupți de șisturi argiloase. Mitherkame, unde domnea regele Munților Înalți. Și Cer începu să urce.

Urcă toată ziua și dormi în crăpătura unei stânci. Înainta încet, căci în sandale urcușul era anevoios, iar fără degetele mari, nu putea urca desculț. A doua zi dimineață, își continuă urcușul. O dată fu cât pe ce să cadă — ar fi însemnat să se prăbușească aproape doi kilometri, până în câmpia îndepărtată —, însă ajunse, în cele din urmă, pe vârful ca un cuțit al Muntelui Mitherkame și în rai.

Căci dintr-o dată piatra cedă locul pământului. Nu pământul pal, nisipos, al ținuturilor secetoase, nici cel roșu al Greetei, ci pământul negru din vechile cântece din Nord, pământul care nu putea fi lăsat neatins nici măcar o zi, căci

altfel din el încolțeau plante care într-o săptămână deveneau pădure.

Și *era* o pădure, iar pământul era acoperit de o iarbă deasă. Cer mai văzuse doar vreo trei pomi la viața lui, iar aceștia fuseseră măslini, scunzi și cioturoși, și sicomori, de trei ori cât un stat de om. Cei de aici erau de douăzeci de ori mai înalți decât un om și măsurau trei metri de jur împrejur, iar copacii tineri țâșneau drepți și înalți, astfel că nu găseai pomișor scund cât Cer, care nu era considerat mic pentru cei doisprezece ani ai săi.

Pentru el, care nu cunoscuse decât grâu și fân și livezi de măslini, pădurea era mai măreață decât muntele sau orașul sau râul sau luna.

Dormi sub un copac uriaș. Îi fu foarte frig în noaptea aceea. Iar dimineața își dădu seama că în pădure nu avea să găsească ferme, iar acolo unde nu erau ferme nu era de mâncare. Se ridică și pătrunse mai adânc în pădure. În Munții Înalți trăiau oameni, altminteri n-ar fi existat niciun rege, și Cer voia să-i găsească. Dacă nu-i găsea, avea să moară. Dar cel puțin nu avea să moară în ținuturile nefyrilor.

Trecu pe lângă multe tufișuri cu poame comestibile, dar el nu știa că puteau fi mâncate, așa că nu mâncă. Trecu pe lângă multe pâraie cu pești leneși și proști pe care i-ar fi putut prinde, dar în Greet nu se mâncau pești niciodată, căci erau purtători de boli, așa că băiatul nu prinse niciunul.

Iar în a treia zi, când începu să se simtă atât de vlăguit de foame, încât nu mai putea umbla, întâlni magul pomilor.

Îl întâlni pentru că era cea mai rece noapte de până atunci și în cele din urmă smulse câteva crengi dintr-un pom, ca să facă un foc. Dar lemnul nu se aprinse și, când Cer ridică privirea, văzu că pomii se mișcaseră. Se apropiau, împresurându-l. Îi privi și aceștia rămaseră neclintiți sub privirea lui, însă atunci când se întoarse pomii la care nu se uitase erau și mai aproape. Încercă să fugă, dar crengile joase făcură un gard

strâns prin care nu putea să treacă. Nu putea nici să se cațere, pentru că toate crengile își îndreptau vârfurile ascuțite în jos. Sângerând din pricina ramurilor în care se zgâriase, se întoarse în locul său de popas și privi cum copacii sfârșiră prin a face un zid solid în jurul lui.

Și așteptă. Ce altceva putea să facă în această închisoare de lemn?

Dimineața, auzi un om cântând și strigă după ajutor.

— Aha! auzi el un glas cu un accent ciudat. Aha, un om care taie copaci și aprinde focuri, un om care ucide ramuri și urăște pădurea.

— Nu sunt deloc așa, protestă Cer. Mi-era frig și am încercat să aprind un foc doar ca să mă încălzesc.

— Un foc, un foc, zise vocea. În această mică parte a lumii nu există focuri aprinse cu lemn. Dar glasul ce-l aud e tânăr și mă îndoiesc că există o barbă în spatele vorbelor.

— N-am nicio barbă, răspunse Cer. N-am nicio armă, cu excepția unui cuțit prea mic ca să te rănească.

— Un cuțit? Un cuțit care face să țâșnească seva din crengile vii, zice Sequoia. Un cuțit care taie rămurele ca niște degete delicate de om, zice Ulmul. Un cuțit care spintecă scoarța până sângerează, zice Dulcele Plop Tremurător. Rupe-ți cuțitul, spuse vocea de dincolo de copaci, și am să-ți deschid închisoarea.

— Dar e singurul meu cuțit, protestă Cer, și am nevoie de el.

— Ai nevoie de el aici așa cum ai nevoie de ceață într-o noapte întunecoasă. Rupe-l sau vei muri înainte ca acești copaci să se clintească.

Cer își rupse cuțitul.

În spatele lui auzi un sunet și, când se întoarse, văzu un bătrân gras stând în spațiul deschis dintre copaci. Cu o clipă mai devreme nu existase niciun spațiu deschis.

— Un copil, spuse bărbatul.

— Un bătrân gras, zise Cer, furios să fie considerat de vârsta pe care-o avea.

— Un copil prost crescut, pe deasupra, remarcă bărbatul. Dar poate că atât îl duce mintea, căci, judecând după accentul cu care vorbește, aș spune că vine din Țara Greetei, iar după îmbrăcăminte aș spune că a fost sărac, și e un lucru binecunoscut în Mitherwee că în Greet nu există maniere.

Cer înhăță lama cuțitului său și se repezi spre bărbat. Multe crengi ascuțite îi stăteau, cumva, în cale și se lovi cu mâna o creangă tare, scăpând cuțitul la pământ.

— O, copile, zise omul cu blândețe. Porți moarte în inimă.

Crengile dispăruseră și bărbatul întinse mâna și îi atinse fața. Băiatul se smuci.

— Iar atingerea unui om îți aduce durere, adăugă bărbatul și suspină. Cât de întoarsă pe dos trebuie să fie lumea ta!

Cer îl privi cu răceală. Putea suporta sarcasmul. Dar nu cumva în ochii bătrânului era bunătate?

— Pari înfometat, zise bătrânul.

Cer nu spuse nimic.

— Poți să mă urmezi, dacă vrei. Am mâncare pentru tine, dacă dorești.

Cer îl urmă.

Merseră prin pădure și băiatul observă că bătrânul se oprea să atingă mulți dintre copaci. Iar pe câțiva îi ignoră ostentativ, întorcându-le spatele sau ocolindu-i. O dată se opri și îi vorbi unui copac care pierduse o creangă mare — și asta recent, gândi Cer, pentru că smoala de pe ciot era încă moale.

— Curând n-o să te mai doară deloc, îi spuse bătrânul copacului.

Apoi oftă din nou:

— Ah, da, știu. Și vor fi multe nuci în anotimpul toamnei.

Apoi ajunseră la o casă. Dacă putea fi numită casă, gândi Cer. Zidurile erau din pietre, lucru destul de obișnuit în Greet, dar acoperișul era din lemn viu — crengile groase a nouă

copaci înalți, întreţesute şi încărcate de frunze. Cer era convins că niciun strop de ploaie nu putea străbate.

— Îmi admiri acoperişul? întrebă bătrânul. E atât de des, încât zăpada nu poate intra nici iarna, când nu mai sunt frunze. Dar *noi* putem, spuse el, conducându-l pe uşă, în singura încăpere.

Bătrânul sporovăi necontenit în timp ce prepară micul dejun: fructe de pădure cu smântână, ghinde înăbuşite şi bucăţi groase din pâine de mălai. Bătrânul îi prezentă fiecare fel de mâncare, fiindcă lui Cer, în afară de smântână, toate îi erau străine. Dar mâncarea era bună şi îl sătură.

— Ghindă din stejari, zise bătrânul. Nuci din pomii cu acelaşi nume. Şi fructe de pădure din tufişuri şi aproape pomi. Porumbul, desigur, provine de la un nepom, o plantă firavă lipsită de lemn, care moare în fiecare an.

— Aşadar, pomii nu mor în fiecare an, chiar dacă ninge? întrebă Cer, fiindcă auzise despre zăpadă.

— Frunzele lor capătă culori vii şi apoi cad, şi probabil că asta e un fel de moarte, răspunse bătrânul. Dar în Eanan zăpada se topeşte şi la Blowan sunt frunze iarăşi în toţi pomii.

Cer nu-l crezu, dar nici nu refuză în întregime să-l creadă. Pomii erau lucruri ciudate.

— N-am ştiut că pomii din Munţii Înalţi se pot mişca.

— Ha-ha, râse bătrânul. Nici nu pot, decât aici şi în alte păduri îngrijite de un mag al copacilor.

— Un mag al copacilor? Aşadar, există magie?

— Magie! Ha-ha, râse iarăşi bătrânul. A, da, magie, multe magii, iar a mea este magia copacilor.

Cer îl cercetă atent. Bărbatul nu arăta ca un om cu puteri şi totuşi copacii împrejmuiseră un intrus.

— Tu stăpâneşti copacii de aici?

— Să-i stăpânesc? întrebă surprins bătrânul. Ce idee! Nici pomeneală. Îi slujesc. Îi protejez. Le dau puterea din mine şi ei îmi dau puterea lor, iar asta ne face pe toţi cu mult mai

puternici. Dar să-i stăpânesc? Asta, pur și simplu, nu face parte din magie. Ce idee!

Apoi bătrânul trăncăni despre isprăvile de anul acesta ale veveriţelor prostuţe, iar când Cer termină de mâncat, îi dădu o găleată și-și petrecură dimineaţa culegând fructe de pădure.

— Lasă în tufă câte un fruct pentru fiecare pe care-l culegi, îi explică bătrânul. Sunt pentru păsări, toamna, și pentru sol, în Kamesun, când cresc tufișuri noi.

Și astfel, dintr-o simplă întâmplare, Cer își începu traiul alături de magul copacilor, cea mai fericită perioadă din viaţa lui, în afară de vremea copilăriei, când mama îi cânta și de perioada când tatăl său îl ducea la vânătoare de cerbi pe dealurile Wetfellului.

Iar după ce trecu toamna, când Cer se minună de culorile frunzelor, și după ce trecu iarna, când cutreieră prin zăpadă cu magul copacilor, să îngrijească crengile despicate de gheaţă, și după ce trecu primăvara, când rări plantele noi, ca să nu năpădească pădurea, magul copacilor începu să creadă că locurile întunecate din inima lui Cer erau scăldate acum de lumină sau cel puţin bine ascunse, unde nu puteau fi găsite.

Se înșela.

Căci în timp ce aduna frunze pentru focurile iernii, Cer visa că adună oasele dușmanilor săi. Iar când tropăia prin zăpadă, visa că mărșăluiește în bătălie, să reverse moarte asupra nefyrilor. Și în timp ce rărea lăstarii, visa că-i omoară pe fiecare dintre unchii săi în felul în care fusese ucis tatăl său, pentru că niciunul dintre ei nu-i stătuse alături la nevoie.

Visa la răzbunare și inima lui se întuneca în timp ce pădurea se umplea de lumina strălucitoare a soarelui verii.

Într-o zi, îi spuse magului copacilor:

— Vreau să învăţ magie.

Magul copacilor zâmbi cuprins de speranţă.

— Asta și faci, și te voi învăţa bucuros mai multe.

— Vreau să învăţ să am putere.

— Ah! făcu dezamăgit magul. Ah, atunci nu poți învăța magia.

— Tu ai putere. O vreau și eu.

— O, desigur. Am puterea a două picioare și două brațe, puterea de a încălzi smoala deasupra unui foc de turbă, pentru a opri seva să curgă din ramurile rupte, puterea de a tăia crengile bolnave ca să salvez copacul, puterea de a învăța pomii cum și când să se apere. Tot restul e puterea copacilor și nimic din aceasta nu îmi aparține.

— Dar îți ascultă porunca, insistă Cer.

— Pentru că și eu le-o ascult pe-a lor, răspunse magul copacilor, furios dintr-o dată. Crezi că în această pădure există sclavie? Crezi că eu sunt rege? Doar oamenii îngăduie oamenilor să-i stăpânească. Aici, în această pădure, nu există decât iubire. Din această iubire și prin această iubire, copacii și cu mine deținem magia pădurii.

Cer plecă ochii, dezamăgit. Magul copacilor interpretă greșit gestul băiatului, crezând că se căiește.

— O, băiete. Văd că n-ai învățat. Rădăcina magiei este iubirea, iar trunchiul este slujirea. Magii copacilor iubesc copacii și îi slujesc și împărtășesc magia cu ei. Magii luminii iubesc soarele și aprind focuri noaptea, iar focurile îi slujesc așa cum ei slujesc focul. Magii cailor iubesc și slujesc caii și călăresc liberi oriunde vor datorită magiei din herghelie. Există magia câmpiei și magia câmpului, magia pietrelor și a metalelor, a cântecelor și a dansurilor, magia vânturilor și a fenomenelor naturii. Toate clădite pe iubire, toate crescând prin slujire.

— Trebuie să am magie, spuse Cer.

— Oare? întrebă magul copacilor. Oare chiar trebuie să ai magie? Există feluri de magie, atunci, pe care ai putea să le ai. Dar eu nu te pot iniția în acestea.

— Ce sunt ele?

— Nu, zise magul copacilor și refuză să mai vorbească.

Cer cugetă și cugetă. Ce magie putea fi cerută împotriva voinței cuiva?

Și, în cele din urmă, după ce îi sâcâit și-l pisălogi pe magul copacilor săptămâni la rând, acesta cedă furios:

— Zici că vrei să știi? se răsti bătrânul. Am să-ți spun. Există magia mării, unde marinarii ticăloși slujesc monștrii adâncurilor hrănindu-i cu pești vii. Ai face asta?

Însă Cer nu făcu decât să aștepte continuarea.

— Așadar, îți surâde, constată magul copacilor. Atunci vei fi încântat de magia deșertului.

Cer văzu în aceasta o magie care i-ar fi putut fi de folos.

— Cum se face?

— *Eu* nu știu, răspunse glacial magul copacilor. Este cea mai neagră dintre magii pentru oamenii de felul *meu*, dar poate că inima ta neagră ar putea să tresalte în fața ei. Există o singură magie mai întunecată.

— Care anume? întrebă Cer.

— Ce nesăbuit am fost să te primesc. Nu vrei ca rănile din inima ta să se vindece; îți place să le sâcâi și să le lași să supureze.

— Care este cea mai neagră magie? insistă băiatul.

— Cea mai neagră magie, răspunse magul copacilor, este una pe care, slavă lunii, n-o vei putea practica niciodată. Căci trebuie să iubești oamenii, ca s-o faci, și să-i iubești mai mult decât propria-ți viață. Iar dragostea este la fel de departe de tine precum munții de mare și cerul de pământ.

— Cerul atinge pământul, spuse Cer.

— Îl atinge, dar nu-l întâlnește niciodată, răspunse magul copacilor.

Apoi îi dădu lui Cer un coș, pe care tocmai îl umpluse cu pâine și fructe și o carafă cu apă de izvor.

— Acum pleacă!

— Să plec? întrebă Cer.

— Am sperat să te vindec, dar tu refuzi vindecarea. Te agăţi de suferinţa ta prea mult ca să fii tămăduit.

Cer întinse un picior către magul copacilor, cu cicatricile aspre încă roşii, acolo unde îi fusese degetul mare.

— Ai putea la fel de bine să încerci să-mi refaci piciorul.

— Să-l refac? zise magul copacilor. Eu nu refac nimic. Dar pansez şi vindec şi ajut copacii să-şi uite crengile pierdute. Căci dacă insistă să trimită sevă către creangă, ca şi cum încă s-ar afla acolo, îşi pierd seva: se usucă, se ofilesc, mor.

Cer luă coşul.

— Îţi mulţumesc pentru bunătate. Îmi pare rău că nu înţelegi. Dar după cum copacul nu poate uita niciodată securea sau flacăra, pentru mine rămân cei care trebuie să moară înainte să pot trăi din nou cu adevărat.

— Ieşi din pădurea mea. O asemenea întunecime nu are ce căuta aici.

Şi Cer plecă. În trei zile ajunse în vârful Muntelui Mitherkame, în două zile ajunse la poalele stâncilor, iar în câteva săptămâni ajunse la deşert. Căci voia să înveţe magia deşertului. Avea să slujească nisipul, iar nisipul avea să-l slujească pe el.

Pe drum fu oprit şi percheziţionat de soldaţii din Nefyryd. Acum toate fermele erau lucrate de nefyri, oameni ai sudului care până atunci nu mai avuseseră pământ. Îl alungară, temându-se că ar putea să fure. Aşadar, Cer se furişă în noapte şi din cămara tatălui său fură carne, iar din şopronul tatălui său fură o găină.

Traversă râul Greebeck către ţinuturile secetoase şi dădu carnea şi găina oamenilor săraci de acolo. Locui cu ei câteva zile. După care merse în deşert.

Hoinări prin deşert o săptămână înainte să rămână fără mâncare şi apă. Încercă orice ca să-l găsească pe magul deşertului. Vorbi cu nisipul fierbinte şi cu pietrele încinse aşa cum magul copacilor vorbise cu pomii. Dar nisipul nu era rănit niciodată şi nu avea nevoie de o atingere tămăduitoare, iar pietrele

nu puteau păți nimic, așa că nu aveau nevoie de apărare. Când Cer vorbea, nu venea niciun răspuns, doar vântul care îi arunca nisip în ochi. Și, în cele din urmă, băiatul zăcu pe moarte în nisip, cu pielea scorțoasă, iritată și arsă, cu hainele de mult zdrențuite până la dispariție, cu carafa încinsă și plină cu nisip, cu ochii orbi de albul deșertului.

Nu putea nici să iubească, nici să slujească deșertul, căci deșertul nu avea nevoie de nimic de la el. Și nu exista nici frumusețe nici bunătate pe care să le iubească.

Dar Cer refuza să moară fără să se răzbune. Refuz să moară vreme atât de îndelungată, încât era încă viu atunci când îl găsiră oamenii tribului Abadapnu. Îi dădură apă și-l oblojiră până când se vindecă. Asta dură săptămâni și oamenii fură nevoiți să-l care după ei pe o sanie, de la o băltoacă la alta.

Și, în timp ce călătoreau cu hergheliile lor, abadapnurii îl duseră pe Cer mai departe și mai departe, dincolo de Nefyryd și de ținutul Greetei.

Cer își venea în simțiri încet și învăța limba abadapnu și mai încet. Dar în cele din urmă, pe când norii începeau să se adune pentru ploile iernii, era una cu tribul, socotit bărbat pentru că avea barbă, socotit înțelept datorită aerului întunecat care stăruia pe chipul său chiar și în rarele ocazii când râdea.

Nu vorbea niciodată despre trecutul său, deși abadapnurii știau foarte bine ce însemna inelul de tinichea de pe degetul său și de ce avea doar opt degete la picioare. Iar ei, cu acea curtoazie perfectă a celor lipsiți de curiozitate, nu-l întrebară nimic.

Le învăță obiceiurile. Învăță că să fii lihnit de foame în deșert era stupid, că să mori de sete în deșert nu era necesar. Învăță cum să păcălească deșertul să cedeze viață.

— Căci, spunea căpetenia tribului, deșertul vrea ca nimic să nu trăiască.

Cer ținu minte. Deșertul voia să nu trăiască nimic. Și se întrebă dacă asta era cheia spre magia deșertului. Sau era doar o ușă închisă care nu putea fi deschisă niciodată? Cum poți sluji și cum poți fi slujit de un nisip care nu-ți dorește decât moartea? Cum putea Cer să ajungă la răzbunare dacă era mort?

— Deși aș muri bucuros dacă moartea mea i-ar putea ucide pe ucigașii tatălui meu, îi spuse el într-o zi iepei sale.

Iapa își plecă creștetul și tot restul zilei se încăpățână să meargă la pas, deși Cer o lovi cu piciorul, încercând s-o determine să fugă.

În cele din urmă, într-o bună zi, nerăbdător că nu face nimic să-și obțină răzbunarea, se duse la căpetenia tribului, întrebând cum se învață magia nisipului.

— Magia nisipului? Ești nebun, primi răspuns.

Zile în șir căpetenia refuză să-l privească, darămite să-i răspundă la întrebări, și Cer își dădu seama că aici, în deșert, magia nisipului era urâtă la fel de mult cum o ura magul copacilor. De ce? O asemenea putere nu le-ar aduce abadapnurilor măreție?

Sau căpetenia tribului refuza să vorbească pentru că abadapnurii nu cunoșteau magia nisipului?

Dar o cunoșteau.

Și, într-o zi, căpetenia veni la Cer și-i spuse să încalece și s-o urmeze.

Plecară dis-de-dimineață, înainte ca soarele să urce pe cer, iar în dogoarea zilei dormiră în peștera unui munte stâncos. Pe înserat, porniră din nou și noaptea ajunseră lângă oraș.

— Ettuie, șopti căpetenia, și își conduseră caii la marginea ruinelor.

Nisipul îngropase clădirile până la jumătate, pe dinăuntru și pe dinafară, și chiar și acum adierile serii stârneau nisipul, clădind mici dune pe lângă ziduri. Construcțiile erau făcute din piatră, dar nu aveau cupole, ca în marile orașe ale greetanilor, ci turle, turnuri înalte care păreau să spintece văzduhul.

— Ikikietar, șopti căpetenia, *Ikikiaiai re dapii. O ikikiai etetur o abadapnur, ikikiai re dapii.*

— Care sunt „cuțitele", întrebă Cer. Și cum le poate ucide nisipul?

— Cuțitele sunt aceste turnuri, dar ele sunt și stelele puterii.

— Care putere? întrebă înflăcărat Cer.

— Nicio putere pentru tine. Doar pentru eteturi, căci ei erau înțelepți. Ei cunoșteau magia oamenilor.

Magia oamenilor. Să fi fost aceasta magia despre care vorbise magul copacilor?

— Există vreo magie mai puternică decât magia oamenilor? întrebă Cer.

— În munți, nu, răspunse căpetenia. În câmpiile irigate, în păduri, pe mare, nu.

— Dar în deșert?

— *A huu par eiti ununura*, murmură căpetenia, făcând semnul împotriva morții. Doar puterea deșertului. Doar magia nisipului.

— Vreau să știu, spuse Cer.

— Cândva, povesti căpetenia, cândva aici se afla un imperiu puternic. Cândva aici curgea un râu și cădea ploaia, pământul era bogat și roșu ca solul Greetei, și un milion de oameni trăiau sub domnia regelui din Ettue Dappa. Dar nu toți, căci departe spre vest trăiau câțiva care îl urau pe cei din Ettue și magia oamenilor pe care o practicau regii, și aceștia au făurit uneltele care au distrus orașul. Au făcut vântul să sufle dinspre deșert. Au făcut ploile să părăsească pământul. Prin puterea lor, râurile s-au cufundat în nisipul deșertului și câmpurile n-au mai dat roade, iar în cele din urmă regele din Ettue s-a predat și jumătate din regat a fost dat magilor nisipului. Dapinurilor. Acel regat apusean a devenit Dapnu Dap.

— Un regat? se miră Cer. Dar acum marele deșert poartă acest nume.

— Cândva marele deșert nu era un deșert, ci un pământ mănos, ca patria ta din nord. Magii nisipului nu s-au mulțumit cu jumătate din regat și și-au folosit magia ca să transforme Ettue în deșert. Au acoperit pământurile rebelilor cu nisip, până când, în cele din urmă, victoria deșertului a fost completă și Ettue a fost înfrânt de oștirile din Greet și Nefyryd — erau aliați pe atunci — și noi, cei din Dapnu Dap, am devenit nomazi, ducându-ne traiul din acea fărâmă de viață pe care nici cel mai aspru deșert nu poate refuza s-o cedeze.

— Și ce s-a întâmplat cu magii nisipului? întrebă Cer.

— I-am omorât.

— Pe toți?

— Pe toți, răspunse căpetenia tribului. Și dacă vreun om ar practica astăzi magia nisipului, l-am omorî. Căci nu vom îngădui să se întâmple niciunui alt popor ceea ce ni s-a întâmplat nouă.

Cer văzu cuțitul în mâna căpeteniei tribului.

— Vreau să juri. Jură în fața acestor stele, a acestui nisip și a fantomelor tuturor celor care au trăit în acest oraș că nu vei căuta magia nisipului.

— Jur, zise Cer și căpetenia își puse deoparte cuțitul.

A doua zi, tânărul își luă calul, un arc și săgeți și toată mâncarea pe care o putu fura și, în miezul dogoritor al zilei, când toată lumea dormea, se adânci în deșert. Îl urmăriră, dar el ucise doi cu săgețile și supraviețuitorii îi pierdură urma.

Prin triburile din Abadapnur se răspândi vestea că un pretins mag al nisipului umbla liber prin deșert și cu toții erau pregătiți să-l omoare dacă va veni. Dar n-a venit.

Căci de-acum știa cum să slujească deșertul și cum să facă deșertul să-l slujească. Căci deșertul iubea moartea și ura plantele, copacii și apa și tot ce era viu.

Așadar, în slujba nisipului, Cer se duse la marginea ținutului Nefyryd, la est de deșert. Acolo otrăvi fântânile cu trupuri

de animale moarte. Pârjoli câmpurile atunci când vântul sufla dinspre deșert, un vânt uscat, care împingea flăcările în oraș. Seceră copaci. Ucise oi și vite. Iar când patrulele nefyrilor porniră pe urmele lui, fugi în deșert, acolo unde nu-l puteau urmări.

Incursiunile lui nimicitoare erau supărătoare și sărăciră mulți fermieri, dar n-ar fi fost de-ajuns ca să le facă destul rău nefyrilor. Însă Cer simțea că puterea sa asupra deșertului crește. Căci îl hrănea cu singurul lucru după care tânjea: moarte și uscăciune.

Începu să vorbească din nou nisipului, dar nu cu blândețe, ci îndemnându-l să acopere ținutul dinspre răsărit. Și vântul îi dădu ascultare, biciuind nisipul, mișcând dunele. Pe Cer vântul nu-l atingea, dar de jur împrejur dunele se mișcau ca valurile mării.

Înaintând spre răsărit.

Pătrunzând pe ținuturile nefyrilor.

Iar acum deșertul înfometat putea face într-o noapte de o sută de ori mai mult decât putea Cer de unul singur, cu o torță și un cuțit. Devora crânguri de măslini într-o oră. Nisipul purtat de vânt umplea case într-o noapte, îngropa orașe într-o săptămână și în doar trei luni îi alungase pe nefyri dincolo de râurile Greebeck și Nefyr, unde credeau că teribilele furtuni de nisip nu-i pot urmări.

Dar furtunile îi urmăriră. Cer învăță deșertul să umple albia râului, astfel ca apa să se reverse și să inunde vaste câmpii care fuseseră uscate, formând, în același timp, o întindere de apă mai mare, din care să se adape soarele. Și râul secă înainte să ajungă la mare, iar deșertul se întinse până în inima Nefyrydului.

Nefyrii luptaseră dintotdeauna cu forța brațelor și cruzimea le era tovarăș în război. Dar împotriva deșertului erau neputincioși. Nu se puteau lupta cu nisipul. Dacă Cer ar fi știut, s-ar fi mândrit cu faptul că, fără să-l învețe nimeni,

devenise cel mai puternic mag al nisipului din toate timpurile. Căci ura era un dascăl mai bun decât orice carte a magiei negre, iar el se hrănea cu ură.

Și doar cu ură. Acum nu mai mânca și nu mai bea nimic, susținându-și trupul prin puterea vântului și căldura soarelui. Era complet uscat și sângele nu-i mai curgea prin vene. Se hrănea cu energia furtunilor pe care le dezlănțuia. Și deșertul îl hrănea cu zel, pentru că el hrănea deșertul.

Mergea în urma furtunilor și trecea prin orașele pustii ale nefyrilor. Văzu refugiații gonind spre nord și est, spre ținuturile înalte. Văzu cadavrele celor pe care i-a prins furtuna. Și noaptea cânta vechile cântece ale Greetei. Scrise numele tatălui său cu cretă pe zidul fiecărui oraș pe care-l distruse. Scrise numele mamei sale pe nisip și vântul nu sufla acolo unde îi era scris numele, și nici nisipul nu se mișca, ci păstră scrisul ca și cum ar fi fost gravat în piatră.

Apoi, într-o zi, într-un moment de acalmie dintre furtuni, văzu un om venind spre el dinspre est. Abadapnu, se întrebă el, sau nefyr? Oricum, scoase cuțitul și potrivi o săgeată în arc.

Dar bărbatul se apropie cu mâinile ridicate și strigă:

— Cer Cemreet!

Nu-i trecuse niciodată prin minte că îi știa cineva numele.

— Mag al Nisipului Cer Cemreet, spuse bărbatul când ajunse aproape, am aflat cine ești.

Cer nu scoase o vorbă, doar urmări ochii bărbatului.

— Am venit să-ți spun că ți-ai împlinit răzbunarea. Nefyrydul e în genunchi. Am semnat un tratat cu Greeta și nu mai prădăm în Hetterwee. Driplinul ne-a acaparat pământurile dinspre vest.

Cer zâmbi:

— Nu-mi pasă de imperiul vostru.

— Atunci de oamenii noștri. Moartea tatălui și a mamei tale au fost răzbunate de o sută de mii de ori, căci de mâinile tale au murit două sute de mii de oameni.

Cer chicoti.

— Nu-mi pasă de poporul vostru.

— Atunci de soldații care au făptuit crimele. Deși au acționat la ordin, au fost arestați și omorâți, la fel și cei care au dat acele ordine, până și primul general, toți din porunca regelui, ca răzbunarea ta să fie completă. Ți-am adus urechile lor, drept dovadă, spuse bărbatul și scoase o pungă de la brâu.

— Nu-mi pasă de soldați, nici de dovada răzbunării, spuse Cer.

— Atunci de ce anume îți pasă? întrebă omul, cu glas scăzut.

— De moarte.

— Atunci am să-ți aduc și asta, zise bărbatul, cu un cuțit în mână.

Îl înfipse în pieptul lui Cer, acolo unde ar fi trebuit să aibă inima. Dar când scoase cuțitul, nu curse sânge și Cer doar zâmbi.

— Într-adevăr, mi-ai adus-o, zise Cer și înjunghie bărbatul acolo unde fusese înjunghiat tatăl său.

Apoi ridică cuțitul, așa cum fusese ridicat prin trupul tatălui său, numai că atinse inima bărbatului și acesta muri.

În timp ce privea sângele îmbibând pământul, Cer auzi în urechi țipetele mamei sale, care amuțiseră de ani de zile. Auzi țipetele și amintindu-și de tatăl său, de mama sa și de sine copil, începu să plângă. Îmbrățișă trupul bărbatului pe care-l omorâse și-l legănă pe nisip, în timp ce sângele i se închega pe haine și pe piele. Lacrimile i se amestecară cu sângele și se revărsară în nisip și își dădu seama că era prima oară de la moartea tatălui său când vărsa o lacrimă.

Nu am secat, gândi Cer. Încă am apă în mine, ca deșertul să bea.

Își privi mâinile uscate, mânjite de sângele bărbatului și încercă să curețe cu nisip sângele închegat. Dar sângele nu se șterse și nisipul nu-l putea curăța.

Plânse din nou. Apoi se ridică în picioare, privi deșertul spre apus și spuse:

— Vino.

Se porni o adiere.

— Vino, îi ceru el deșertului, vino și usucă-mi ochii.

Și vântul se stârni, nisipul veni. Cer Cemreet fu îngropat în nisip. Ochii i se uscară, ultimul strop de viață îi părăsi trupul și ultimul mag al nisipului se stinse din lume.

Apoi veniră ploile iernii și refugiații din Nefyryd se întoarseră pe pământurile lor. Soldații fură chemați la vatră, căci războaiele se sfârșiseră și acum lopata și plugul erau armele lor. Săpară albiile râurilor Nefyr și Greebeck și apele se revărsară din nou înspre mare. Semănară iarbă și își curățară casele de nisip. Aduseră apă pe câmpurile distruse, prin șanțuri și apeducte.

Încetul cu încetul, viața reveni în Nefyryd.

Iar deșertul, pierzându-și magul, se retrase în tăcere între vechile sale hotare, și nu mai căută niciodată moarte acolo unde era viață. Exista destulă moarte acolo unde nu trăia nimic, destulă uscăciune de băut acolo unde nu exista apă.

Într-o pădure, la mică distanță de creasta Muntelui Mitherkame, un mag al copacilor auzi vestea de la un tinichigiu ambulant.

Magul se duse în pădure și vorbi blând cu Ulmul, cu Stejarul, cu Sequoia și Dulcele Plop Tremurător. Și când toți auziră vestea, pădurea plânse pentru Cer Cemreet și fiecare copac dădu o rămurea, să fie îngropată în amintirea lui, și vărsă sevă în pământ, în numele lui.

Traducerea: Laura Bocăncios

DRUMUL SPRE LEVINSHIR

Patrick Rothfuss

Patrick Rothfuss s-a născut în Madison, statul Wisconsin. Romanul său *Numele vântului* a fost publicat în aprilie 2007 și s-a bucurat de un succes surprinzător. În anii care au trecut, a fost tradus în treizeci de limbi, a câștigat numeroase premii și a devenit bestseller în câteva țări. Urmarea sa, *Teama înțeleptului*[9], a apărut în martie 2011 și a ajuns imediat pe locul 1 pe lista de bestselleruri întocmită de *The New York Times*. Când nu lucrează la al treilea volum din serie, Pat se joacă cu copilul lui, produce mied și conduce Worldbuilders, o fundație care a adunat peste un milion de dolari pentru Heifer International.

Capitolul 1: Vin și apă

Mergeam pe una dintre porțiunile acelea lungi și pustii de drum care se găsesc doar pe dealurile puțin înalte din răsăritul lui Vintas. Mă aflam, așa cum obișnuia să spună tatăl meu, acolo unde se agață harta în cui.

În decursul unei zile întregi, întâlnisem unul sau doi drumeți și niciun han. Gândul de a dormi sub cerul liber nu mă neliniștea prea tare, însă mâncasem doar din traistă de două zile și aș fi salutat din toată inima o masă caldă.

Noaptea aproape că se lăsase și renunțasem la speranța de a-i oferi stomacului ceva decent, când am văzut o dâră de fum alb întinzându-se pe cerul amurgului din față. La început am

9 Ambele, editura RAO, 2013. (*N.t.*)

crezut că ar putea fi o gospodărie țărănească. După aceea am auzit un crâmpei slab de melodie și speranțele pentru un pat și o cină fierbinte de pe plită au început să-mi crească.

Însă după următorul cot al drumului am întâlnit o surpriză mai grozavă decât orice han. Am întrezărit printre copaci un foc de tabără înalt, care pâlpâia între două căruțe cu coviltir dureros de familiare. Bărbați și femei erau tolăniți în preajmă, flecărind. Unul dintre ei mângâia corzile unei lăute, iar altul își lovea leneș de picior o tamburină. Alții ridicau un cort între doi copaci, în timp ce o bătrână așeza un trepied peste foc.

Artiști călători. Mai bine încă, am recunoscut însemne familiare pe latura unei căruțe. Pentru mine, erau mai luminoase decât flăcările. Semnele acelea însemnau că erau artiști adevărați. Familia mea, Edema Ruh.

Când am ieșit dintre copaci, un bărbat a dat un strigăt și înainte de a putea trage aer în piept ca să vorbesc, trei săbii erau ațintite asupra mea. Liniștea brusc pogorâtă după muzică și după murmurul pălăvrăgelilor era mai mult decât descurajatoare.

Un bărbat chipeș, cu barbă neagră și un cercel din argint, a înaintat fără grabă, păstrându-și vârful sabiei înspre ochiul meu.

— Otto! a strigat el spre pădurea dinapoia mea. Dacă dormi, mă jur pe laptele supt de la mama, că-ți fac buzunar la burtă. Tu cine dracu' mai ești?

Ultima întrebare mi se adresase. Înainte însă de a putea răspunde, dintre copaci s-a auzit un glas:

— Sunt aici, Alleg, cum... Cine-i ăsta? Cum, Doamne iartă-mă, a trecut pe lângă mine?

Când scoseseră săbiile din teci, ridicasem brațele. Este un obicei înțelept când cineva îndreaptă spre tine un obiect ascuțit. Am zâmbit totuși larg când am răspuns:

— Îmi pare rău că v-am luat prin surprindere, Alleg...

— Scuteşte-mă, a replicat el rece. Ţi-a mai rămas exact o răsuflare, pentru a-mi spune de ce te furişai către popasul nostru.

Nu trebuia să vorbesc şi de aceea m-am răsucit, aşa încât toţi cei din jurul focului să poată vedea cutia lăutei care-mi atârna pe spate.

Schimbarea din atitudinea lui Alleg a fost imediată. S-a destins şi a vârât sabia în teacă. Ceilalţi i-au urmat exemplul, iar el a zâmbit şi s-a apropiat de mine, râzând.

Am râs şi eu.

— O singură familie.

— O familie.

Mi-a scuturat mâna şi s-a întors către foc, strigând:

— Toată lumea — ne comportăm frumos, da? Avem un oaspete-n seara asta!

Cuvintele i-au fost primite cu entuziasm rezervat, după care toţi şi-au reluat treburile pe care le făcuseră înainte de sosirea mea.

Un bărbat cu trup gros şi purtând sabie a ieşit cu pas greu dintre copaci.

— Să dea dracii dac-a trecut pe lângă mine, Alleg. Probabil că-i din...

— Este din familia noastră, a intervenit Alleg prompt.

— Aha, a făcut Otto, evident luat prin surprindere.

Mi-a privit lăuta:

— Bun-sosit atunci!

— De fapt, n-am trecut pe lângă tine, am minţit.

Pe întuneric, eram foarte greu de zărit mulţumită mantiei shaed. Nu era însă vina lui şi nu doream să-l bag în bucluc.

— Am auzit muzica şi am dat un ocol, am continuat să explic. Credeam că-i altă trupă şi voiam să-i iau prin surprindere.

Otto l-a privit aspru pe Alleg, apoi s-a întors şi a plecat în pădure.

Alleg m-a cuprins cu brațul după umeri.

— Îți pot oferi ceva de băut?

— Puțină apă, dacă vă prisosește.

— Niciun oaspete nu bea apă lângă focul nostru, a protestat el. Numai vinul nostru cel mai bun îți va atinge buzele.

— Apa lui Edema este mai dulce decât vinul pentru cei care au fost pe drum, i-am replicat zâmbind.

— Atunci, bea apă și vin, din fiecare după pofta inimii.

M-a condus la una dintre căruțe, unde exista un butoi cu apă.

Respectând o tradiție mai veche decât timpul, am băut un polonic de apă și am folosit un al doilea polonic pentru a-mi spăla mâinile și fața. După ce m-am șters pe obraji cu mânecile cămășii, am ridicat ochii spre el și am surâs:

— E bine să fii din nou acasă.

Alleg m-a pocnit cu palma pe spate.

— Vino să-ți prezint restul familiei tale.

Primii au fost doi bărbați de vreo douăzeci de ani, cu bărbi neîngrijite.

— Fren și Josh sunt cântăreții noștri cei mai buni, cu excepția mea, desigur.

Le-am strâns mâinile.

Au urmat apoi cei care cântau lângă foc.

— Gaskin cântă la lăută. Laren, la fluier și tamburină.

Amândoi mi-au zâmbit. Laren a atins ușor tamburina cu degetul mare și instrumentul a scos un *tum* melodios.

— El este Tim, a arătat Alleg un bărbat înalt și încruntat care-și ungea sabia de cealaltă parte a focului. Iar pe Otto l-ai cunoscut deja. Ei au grijă să nu dăm de necaz pe drum.

Tim a încuviințat din cap și a ridicat ochii scurt de la sabie.

— Ea este Anne, a indicat Alleg o femeie mai în vârstă, cu gură pungită și păr sur strâns în coc. Ea ne hrănește și ne este mamă tuturor.

Anne a continuat să taie morcovi, ignorându-ne pe amândoi.

— Iar nu cea din urmă este dulcea noastră Kete, care ține cheia tuturor inimilor.

Kete avea ochi duri și gura ca o linie subțire, însă expresia i s-a înmuiat puțin când i-am sărutat mâna.

— Și ăștia suntem toți, a încheiat Alleg zâmbind și făcând o reverență scurtă. Iar tu te numești...?

— Kvothe.

— Bun-sosit, Kvothe. Odihnește-te și simte-te în largul tău. Te putem ajuta cu ceva?

— Puțin din vinul despre care ai pomenit mai devreme? am zis cu un surâs.

Alleg s-a lovit cu podul palmei peste frunte.

— Sigur că da! Sau ai prefera bere?

Am încuviințat și el mi-a adus o halbă.

— Excelentă, am rostit după ce am gustat și m-am așezat pe o buturugă comodă.

Alleg și-a scos o pălărie imaginară.

— Mulțumesc. Am fost destul de norocoși s-o șterpelim din Levinshir acum două zile. Ție cum ți-a fost drumul în ultima vreme?

M-am întins și am suspinat.

— Nu rău pentru un menestrel singuratic, am răspuns înălțând din umeri. Profit de orice ocazii se ivesc. Trebuie să fiu precaut, fiindcă sunt singur.

— Unica noastră siguranță stă în număr, a aprobat Alleg cu înțelepciune după care mi-a indicat lăuta. Ne vei face bucuria să ne cânți ceva cât timp o așteptăm pe Anne să termine cina?

— Bineînțeles, am rostit și am lăsat halba din mână. Ce ați dori s-auziți?

— Poți cânta *Pleacă din oraș, spoitorule*?

— Dacă pot? Asta voi o să-mi spuneți.

Am scos lăuta din cutie și am început să cânt. Când ajunsesem la refren, toți se opriseră din ceea ce făceau pentru a mă

asculta. L-am zărit chiar și pe Otto la marginea lizierei, care-și părăsise postul de veghe pentru a se uita spre foc.

După ce am terminat, toți au aplaudat entuziast.

— Deci poți cânta, a zis Alleg râzând, după care a devenit serios și și-a ciocănit buza inferioară cu vârful degetului. Nu ți-ar plăcea să ne însoțești o vreme pe drum? a întrebat după câteva clipe. Ne-ar fi de folos încă un cântăreț.

Am căzut pe gânduri.

— Încotro mergeți?

— Spre răsărit.

— Eu merg la Severen.

Alleg a înălțat din umeri.

— Putem s-ajungem la Severen, a zis el. Atâta timp cât nu te deranjează un ocol.

— Am fost departe de familie mult timp, am recunoscut, uitându-mă la imaginile atât de cunoscute din jurul focului.

— Unu nu-i un număr prielnic pentru un Edema pe drum, a rostit Alleg convingător, mișcându-și degetul pe marginea bărbii lui negre.

Am suspinat.

— Mai întreabă-mă mâine dimineață.

M-a lovit cu palma peste genunchi, rânjind larg.

— Bun! Asta-nseamnă că dispunem de toată seara să te convingem.

Mi-am pus lăuta în cutie și m-am scuzat, mergând să-mi satisfac nevoile trupului. Când am revenit, am îngenuncheat lângă Anne, care stătea la foc.

— Ce ne gătești, mamă? am întrebat-o.

— Tocană, mi-a răspuns scurt.

Am zâmbit.

— Și ce-i în ea?

A mijit ochii spre mine.

— Miel, a spus parcă sfidându-mă s-o contrazic.

— A trecut mult de când n-am mai mâncat miel, mamă. Pot să gust?

— O s-aștepți, la fel ca toți ceilalți, a replicat ea tăios.

— Nici măcar un vârf? am cerșit, oferindu-i zâmbetul meu cel mai lingușitor.

Bătrâna a tras aer în piept, apoi a ridicat din umeri.

— Bine, a încuviințat, dar n-o să fie vina mea dac-o să te doară stomacul.

Am râs.

— Nu, mamă, nu va fi vina ta.

M-am întins către lingura din lemn cu mâner lung și am scos o bucățică din ceaun. După ce am suflat peste ea, am mușcat.

— Mamă! am exclamat. Este mâncarea cea mai bună care mi-a atins buzele în ultimul an.

— Aha, a făcut bătrâna, mijind ochii spre mine.

— Mă jur, am zis cu toată sinceritatea. După mine, cine nu apreciază tocănița asta minunată nu este Ruh adevărat.

Anne s-a întors către ceaun ca să amestece în el și mi-a făcut semn să mă îndepărtez, dar expresia chipului nu-i mai era la fel de încruntată ca înainte.

După ce m-am oprit lângă butoiașul cu bere ca să-mi reumplu halba, am revenit la locul meu. Gaskin s-a aplecat spre mine.

— Tu ne-ai dăruit un cântec. Dorești acum s-asculți ceva anume?

— Mi-ar plăcea *Fluierașul cel isteț*.

Fruntea i s-a încruntat.

— Nu-l recunosc.

— Este vorba despre un Ruh isteț, care păcălește un fermier.

Gaskin a clătinat din cap.

— Mă tem că nu-l știu.

M-am întins să-mi iau lăuta.

— Dă-mi voie mie atunci. Este un cântec pe care ar trebui să-l cunoaștem toți.

— Alege altceva, a protestat Laren. O să-ți cânt ceva la fluier. În seara asta tu ai cântat deja o dată pentru noi.

I-am zâmbit.

— Am uitat că tu cânți la fluier. Cântecul ăsta o să-ți placă, l-am asigurat. Fluierașul este eroul. În plus, voi îmi hrăniți pântecul, așa că eu o să vă hrănesc urechile.

Înainte ca să mai poată protesta, am început să cânt, sprințar și ușor.

Au râs tot cântecul. De la început, când Fluierașul îl omoară pe fermier, până la sfârșit, când le seduce pe soția și pe fiica mortului. N-am mai cântat ultimele două versuri, în care târgoveții îl omoară pe Fluieraș.

Când am terminat, Gaskin și-a șters ochii.

— Ei, ai dreptate, Kvothe. M-am îmbogățit învățându-l pe-ăsta. În plus — s-a uitat la Kete, care stătea de cealaltă parte a focului —, este un cântec plin de adevăr. Femeile nu-și pot dezlipi mâinile de pe fluieraș.

Kete a pufnit disprețuitor și a dat ochii peste cap.

Am pălăvrăgit fleacuri până ce Anne a anunțat că tocana era gata. Toți au început să înfulece, întrerupând tăcerea doar pentru a o complimenta pe bătrână pentru felul cum gătea.

— Acum, sincer vorbind, Anne, a întrebat Alleg după al doilea castron, ai șterpelit ceva piper în Levinshir?

Anne a părut încântată.

— Toți avem micile noastre secrete, scumpule, a zis ea. Nu insista pe lângă o doamnă.

— Vremurile au fost bune pentru tine și ai tăi? l-am întrebat pe Alleg.

— O, cu siguranță, a răspuns el între două îmbucături. Acum trei zile, Levinshir a fost foarte bun pentru noi.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Vei vedea mai târziu cât de bun.

— Mă bucur s-aud.

— De fapt, a început să spună și s-a aplecat conspirativ spre mine, ne-am descurcat atât de bine, încât mă simt generos. Îndeajuns de generos pentru a-ți oferi orice dorești. Absolut orice. Cere și-i al tău.

S-a apropiat și mai mult și a șoptit teatral:

— Vreau să știi că asta-i o încercare flagrantă de a te mitui să rămâi cu noi. Am umple niște pungi frumoase cu vocea ta.

— Ca să nu mai amintesc de cântecele pe care le-am putea-nvăța de la el, a adăugat Gaskin.

Alleg s-a prefăcut că pufnește nemulțumit.

— Nu-l ajuta la târguială, băiete. Și-așa am impresia că va fi destul de greu.

Am reflectat puțin la vorbele lor.

— Cred c-aș putea rămâne...

Nu mi-am terminat spusele, lăsând un aer de incertitudine.

Alleg a surâs cunoscător.

— Dar...

— Dar aș cere trei lucruri.

— Hmm, trei lucruri, a zis el și m-a privit din cap până-n picioare. La fel ca-n basme.

— Mi se pare corect, am insistat eu.

A încuviințat fără chef.

— Cred că da. Și cât timp ai călători alături de noi?

— Până ce nimeni nu va obiecta față de plecarea mea.

— Are cineva vreo problemă în privința asta? a privit Alleg în jur.

— Și dacă ne cere o căruță? a întrebat Tim.

Glasul lui m-a surprins: aspru și scrâșnit ca două cărămizi frecate între ele.

— Nu va conta, atâta timp cât va călători cu noi, a zis Alleg. Oricum, ele sunt proprietatea noastră a tuturor. Și întrucât el nu poate să plece până nu-i cerem noi...

N-au existat obiecții. Alleg și cu mine ne-am strâns mâinile, iar ceilalți au chiuit scurt.

Kete și-a ridicat halba.

— Pentru Kvothe și cântecele lui! a rostit ea. Cred că va merita, oricât ne-ar costa.

Toți am băut, apoi a venit rândul meu să ridic halba.

— Jur pe laptele supt de la mama că niciunul dintre voi nu va face vreodată o-nțelegere mai bună decât cea pe care ați făcut-o cu mine în seara asta.

Cuvintele mele au trezit chiuituri mai entuziaste și toți am băut din nou.

Alleg s-a șters la gură și m-a privit în ochi.

— Așadar, care-i primul lucru pe care-l vrei de la noi?

Am plecat capul.

— Este un fleac, de fapt. N-am un cort al meu. Dacă va fi să călătoresc cu familia...

— Niciun cuvânt în plus!

Alleg și-a fluturat halba din lemn, aidoma unui rege care acordă un hatâr.

— Vei avea propriul meu cort, plin de blănuri și pături de un picior grosime!

A făcut semn spre Fren și Josh, care stăteau de cealaltă parte a focului:

— Ridicați-l!

— E-n regulă, am protestat eu. Mă pot descurca și singur.

— Taci-taci, e bine și pentru ei. Îi face să se simtă utili. Și, apropo...

S-a întors către Tim:

— Vrei să le aduci?

Tim s-a ridicat, apăsându-se cu o palmă pe stomac.

— Numai un minut. Mă-ntorc imediat. A pornit iute spre copaci. Nu mă simt foarte bine.

— Asta pățești dacă-nfuleci ca la troacă! a strigat Otto după el, după care s-a întors către noi. Într-o bună zi o

să-nțeleagă că nu poate mânca mai mult decât mine și să nu-i fie rău dup-aia.

— Deoarece Tim este ocupat cu vopsitul copacilor, o să le-aduc eu, a rostit Laren cu un zel camuflat fără iscusință.

— Eu sunt de veghe în seara asta, a zis Otto. Eu o să le-aduc.

— *Ba eu* o să le-aduc, a intervenit Kete exasperată.

I-a fulgerat pe cei doi cu privirea și a dispărut înapoia căruței din stânga mea.

Josh și Fren au apărut din cealaltă căruță, cu un cort, funii și țăruși.

— Unde-ți place? m-a întrebat Josh.

— Asta nu-i o întrebare pe care s-o pui de obicei unui bărbat, nu-i așa, Josh? a glumit Fren, înghiontindu-și prietenul cu cotul.

— Obișnuiesc să sforăi, i-am avertizat. Probabil că vă veți dori să fiu ceva mai departe de ceilalți.

Am arătat cu degetul:

— Acolo, între cei doi copaci, ar fi perfect.

— Vreau să zic că în mod normal cu un bărbat ai știi unde-i place, nu-i așa, Josh? a continuat Fren, pe când cei doi s-au îndepărtat și au început să ridice cortul.

Kete a revenit după un minut, conducând o pereche de fete drăguțe. Una era subțire la trup și la față, cu păr negru și drept, tuns scurt ca băieții. Cealaltă era mai generoasă în rotunjimi, cu păr auriu, cârlionțat. Amândouă purtau pe chipuri expresii lipsite de speranțe și păreau să fie în jur de șaisprezece ani.

— Fă cunoștință cu Krin și Ellie, le-a arătat Kete.

Alleg a surâs.

— Ele sunt unul dintre felurile în care Levinshir a fost generos cu noi. În noaptea asta, una dintre ele îți va încălzi așternutul. Este darul meu pentru tine, ca nou membru al familiei noastre.

S-a prefăcut că le cercetează cu multă atenție, apoi a întrebat:

— Care ți-ar plăcea?

Am privit de la una la cealaltă.

— Nu-i o alegere ușoară. Dă-mi voie să mă gândesc puțin.

Kete s-a așezat lângă ele, în apropierea focului și le-a pus în mâini câte un castron cu tocană. Cea bălaie, Ellie, a înghițit rigid câteva îmbucături, apoi a începutinit și s-a oprit, ca o jucărie cu arcul neîntors. Ochii îi păreau aproape fără vedere, ca și cum ar fi privit ceva ce niciunul dintre noi nu putea desluși. Pe de altă parte, ochii lui Krin erau ațintiți încruntați în flăcări. Stătea țeapănă, cu castronul în brațe.

— Fetelor, le-a mustrat Alleg. Nu știți că lucrurile se vor îmbunătăți imediat ce veți începe să fiți mai amabile?

Ellie a mai mușcat o dată, încet, apoi s-a oprit. Krin a privit în foc, cu spatele încremenit, cu expresia chipului de nepătruns.

De lângă foc, Anne a împuns spre ele cu lingura lungă din lemn.

— Mâncați!

Răspunsul a fost același ca mai devreme. O mușcătură înceată. O răzvrătire încordată. Strâmbându-se, Anne s-a aplecat și a prins-o cu putere pe brunetă de bărbie, întinzând mâna cealaltă spre castronul cu tocană.

— Nu, i-am spus. Vor mânca atunci când vor fi îndeajuns de flămânde.

Alleg m-a privit curios.

— Știu despre ce vorbesc, am continuat eu. Mai bine dați-le ceva de băut.

Pentru o clipă s-a părut că bătrâna ar putea continua oricum, după care a ridicat din umeri și i-a dat drumul bărbiei lui Krin.

— Foarte bine. Oricum m-am săturat s-o hrănesc pe-asta. Nu-i decât un izvor de necazuri.

Kete a pufnit aprobator.

— Căţeaua afurisită m-a atacat când am dezlegat-o ca să se spele, a spus ea şi şi-a îndepărtat o şuviţă de păr de pe faţă ca să ne arate urmele de zgârieturi. Bine că nu mi-a scos ochiul.

— Şi a luat-o şi la fugă, a adăugat Anne cu aceeaşi grimasă pe chip. A trebuit să-ncep să-i dau somnifere seara. N-are decât să moară de foame, dacă asta vrea, a încheiat bătrâna şi a făcut un gest de dezgust din mână.

Laren a revenit lângă foc cu două halbe şi le-a vârât în mâinile fetelor, care n-au opus rezistenţă.

— Apă? am întrebat.

— Bere. Va fi mai bine pentru ele, dacă tot nu mănâncă.

Mi-am înăbuşit protestul. Ellie a băut în acelaşi mod absent în care mâncase. Krin şi-a mişcat ochii de la foc, la halbă, apoi la mine. Am simţit un şoc aproape fizic, văzând cât de bine semăna cu Denna. A băut, continuând să mă privească. Ochii ei reci nu lăsau să se citească nimic din ce-i trecea prin minte.

— Aduceţi-le lângă mine, am spus. Poate că m-ajută să mă hotărăsc.

Kete le-a adus. Ellie era docilă. Krin, încordată.

— Ai grijă cu-asta, mi-a zis Kete arătând-o cu bărbia pe brunetă. E mâţă rea.

Tim s-a întors, arătând palid la faţă. S-a aşezat lângă foc şi Otto l-a împuns cu cotul.

— Nu vrei nişte tocăniţă? l-a întrebat răutăcios.

— Valea, i-a replicat Tim fără putere.

— Poate că niţică bere îţi va domoli stomacul, l-am sfătuit.

El a încuviinţat din cap, părând dispus să încerce orice l-ar fi putut ajuta. Kete i-a adus o halbă plină.

Fetele se aşezaseră de acum, de o parte şi cealaltă a mea, cu chipurile către foc. Din apropiere, am observat amănunte pe care le scăpasem mai devreme. Pe ceafa lui Krin se zărea

o vânătaie întunecată. Încheieturile bălanei erau doar iritate de la legături, pe când ale lui Krin erau aproape carne vie. Cu toate acestea, miroseau curat. Părul le era periat și hainele fuseseră spălate recent. Kete avusese grijă de ele.

De asemenea, din apropiere erau mult mai frumușele. Am întins brațele să le ating pe umeri. Krin a tresărit, apoi s-a încordat. Ellie n-a reacționat în niciun fel.

Din direcția copacilor, Fren a strigat:

— Gata! Vrei să-ți aprindem un felinar?

— Da, te rog, i-am răspuns.

M-am uitat de la o fată la cealaltă, apoi la Alleg.

— Nu mă pot hotărî între ele, i-am mărturisit. Așa că le voi lua pe amândouă.

Alleg a chicotit, nevenindu-i să creadă. După aceea, văzând că vorbisem serios, a protestat:

— Haide-haide! Nu-i cinstit pentru noi ceilalți. Și-n plus, nu-i posibil...

L-am privit sincer în ochi.

— Mă rog, a bătut el în retragere. Chiar dac-ai putea. Este...

— Ăsta-i al doilea lucru pe care-l cer, am rostit apăsat. Amândouă fetele.

Otto a scos un strigăt de protest, care s-a oglindit în expresiile lui Gaskin și Laren.

Le-am zâmbit liniștitor.

— Doar în noaptea asta.

Fren și Josh au sosit de la locul unde-mi ridicaseră cortul.

— Să fii mulțumit că nu te-a cerut pe tine, Otto, s-a adresat Fren bărbatului voinic. Asta ar fi cerut Josh, nu-i așa, Josh?

— Mai tacă-ți fleanca! a exclamat Otto exasperat. Acum *mie* mi s-a făcut rău.

M-am ridicat și mi-am atârnat lăuta pe umăr. După aceea le-am condus pe cele două fete frumoase, una blondă și una brunetă, spre cortul meu.

Fren și Josh făcuseră treabă bună cu cortul. Era îndeajuns de înalt ca să stai în picioare în centru, totuși destul de strâmt, astfel că eu și cele două fete îl ocupam aproape complet. Am împins-o cu blândețe pe cea cu părul auriu, Ellie, către patul acoperit cu pături groase.

— Stai jos, i-am spus încetișor.

Văzând că nu-mi răspunde, am prins-o de umeri și am așezat-o pe pat. S-a lăsat condusă, însă ochii mari și albaștri îi erau pustii. I-am examinat capul în căutarea vreunei urme de rană. N-am găsit nimic și am bănuit că era în stare de șoc.

Am scotocit prin sacul de călătorie, apoi am scuturat câteva frunze mărunțite în cana mea de drum și am adăugat apă din burduf. Am pus cana în mâinile lui Ellie, iar ea a prins-o cu un aer absent.

— Bea, am încurajat-o încercând să reproduc tonul pe care Felurian îl folosise la răstimpuri pentru a-mi obține supunerea lipsită de gânduri.

Poate că am avut succes sau poate doar că era însetată. Indiferent care ar fi fost motivul, a băut cana până la fund. Ochii ei păstrau aceeași privire rătăcită pe care o avuseseră și înainte.

Am măsurat altă doză de frunze mărunțite în cană, am reumplut-o cu apă și i-am întins-o brunetei.

Am stat așa câteva minute, eu cu brațul întins, ea cu brațele nemișcate pe lângă trup. În cele din urmă a clipit și m-a fixat atentă.

— Ce i-ai dat? m-a întrebat.

— Pulbere de velia, i-am răspuns cu blândețe. Este un antidot. Tocănița era otrăvită.

Ochii ei mi-au spus că nu mă credea.

— Eu n-am mâncat deloc tocană.

— Otrava era și în bere. Te-am văzut că ai băut.

— Foarte bine, a zis ea. Vreau să mor.

Am suspinat adânc.

— Nu te va omorî. Atât doar că te vei simți oribil. O zi sau două vei vomita și vei fi slăbită de crampe musculare.

Am ridicat cana și i-am oferit-o.

— De ce ți-ar păsa dacă ei m-omoară? a întrebat ea inexpresiv. Dacă n-o vor face acum, o vor face mai târziu. Mai bine să mor...

A încleștat dinții înainte de a termina fraza.

— Nu ei te-au otrăvit. Eu i-am otrăvit pe ei și întâmplător ați înghițit și voi din otravă. Îmi pare rău, totuși antidotul vă va face să suportați mai ușor.

Privirea lui Krin a șovăit o clipă, apoi a redevenit dură ca fierul. S-a uitat la cană, apoi la mine.

— Dacă este nevătămătoare, bea tu.

— Nu pot, i-am explicat. M-ar adormi și am multe de făcut în noaptea asta.

Ochii ei au țâșnit spre patul de blănuri pregătit pe podeaua cortului.

I-am oferit surâsul meu cel mai blând și cel mai trist.

— Nu dintre acelea.

Ea tot nu s-a clintit. Am rămas așa mult timp. Am auzit un zgomot înfundat de vomitat, departe în pădure. Am oftat și am lăsat cana jos. Plecând ochii am văzut că Ellie se ghemuise deja și adormise. Chipul îi părea aproape senin.

Am inspirat adânc și am ridicat privirea la Krin.

— N-ai niciun motiv să ai încredere în mine, am rostit uitându-mă drept în ochii ei. În niciun caz după cele ce ți s-au întâmplat. Sper totuși că vei avea.

I-am întins iarăși cana.

M-a privit fără să clipească, după care a luat-o. A deșertat-o dintr-o înghițitură, a tușit puțin și s-a așezat. Ochii i-au rămas duri ca marmura, ațintiți asupra peretelui cortului. M-am așezat și eu, puțin mai departe.

După un sfert de ceas a adormit. Le-am acoperit pe amândouă cu o pătură și le-am privit fețele. În somn, erau chiar mai frumoase decât înainte. M-am întins să îndepărtez o șuviță de păr de pe obrazul lui Krin. Spre surprinderea mea, fata a deschis ochii și s-a uitat la mine. Nu căutătura de marmură rece pe care mi-o aruncase mai devreme, ci ochii negri ai unei Denna mai tânără.

Am încremenit cu mâna pe obrazul ei. Pentru o secundă ne-am privit fix. După aceea ochii i s-au închis iarăși. N-am putut spune dacă drogul o adormea sau dacă propria ei voință se preda somnului.

M-am așezat la intrarea cortului și am pus-o pe Caesura pe genunchi. Simțeam furia ca un foc înlăuntrul meu, iar vederea celor două fete adormite era un vânt care înteța tăciunii. Am încleștat din dinți și m-am silit să mă gândesc la ce se întâmplase aici, lăsând focul să ardă năvalnic, lăsându-i pârjolul să mă umple. Am tras aer adânc în piept, calmându-mă pentru ce avea să urmeze.

Am așteptat trei ceasuri, ascultând atent sunetele din tabără. Conversații stinse au plutit spre mine, forme de fraze fără cuvinte individuale. Se topeau, amestecându-se cu înjurături și zgomote de oameni care vomitau. Am răsuflat lung și lent, așa cum îmi arătase Vashet, relaxându-mi trupul și numărând lent expirațiile.

Apoi, deschizând ochii, am privit stelele și am judecat că era timpul potrivit. M-am ridicat fără grabă din poziția în care stătusem așezat și m-am întins mult și pe îndelete. Secera lunii atârna perfect vizibilă pe cer și totul părea foarte strălucitor.

M-am apropiat încet de foc. Pălise în tăciuni morocănoși, care nu luminau prea bine spațiul dintre cele două căruțe. Otto era acolo, cu corpul uriaș rezemat de o roată. Am simțit miros de vomă.

— Tu ești, Kvothe? a întrebat el cu glas neclar.

— Da.

Mi-am continuat înaintarea fără grabă spre el.

— Căţeaua de Anne n-a gătit bine mielul, a gemut el. Pe Domnul Dumnezeu, jur că nu mi-a mai fost niciodată aşa rău.

A ridicat ochii spre mine.

— Tu eşti bine?

Caesura a ţâşnit, a prins lumina lunii fulgerător pe lamă şi i-a sfâşiat beregata. S-a ridicat clătinându-se într-un genunchi, apoi s-a năruit pe o parte, cu mâinile pătându-se negru când s-au încleştat pe gât. L-am lăsat sângerând întunecat sub lumina lunii, fără să poată striga, murind, dar nu mort.

Am aruncat o bucată de fier casant în tăciunii focului şi am pornit spre celelalte corturi.

Laren m-a luat prin surprindere când am ocolit căruţa. A scos un sunet uimit când m-a văzut apărând de după colţ cu spada scoasă din teacă. Însă otrava îl făcuse molatic şi abia a izbutit să ridice mâinile înainte de a fi lovit în piept de Caesura. Strigătul i s-a înăbuşit când a căzut pe spate, zbătându-se pe pământ.

Din cauza otrăvii niciunul dintre ei nu dormise adânc, aşa că strigătul lui Laren i-a scos din căruţe şi corturi, împleticindu-se şi privind speriaţi în jur. Două forme neclare, despre care am ştiut că trebuiau să fie Fren şi Josh au sărit prin spatele deschis al căruţei celei mai apropiate. L-am lovit pe unul în ochi înainte să atingă solul şi am spintecat pântecele celuilalt.

Toţi au văzut şi ţipetele au început acum cu adevărat. Cei mai mulţi au început să fugă bezmetici spre copaci şi unii au căzut înainte să ajung la ei. Însă silueta înaltă a lui Tim s-a repezit la mine. Spada grea pe care o ascuţise toată seara a scânteiat argintiu sub lumina lunii.

Eram însă pregătit. Am luat o a doua bucată de fier casant de spadă şi am murmurat o legăluire. Apoi, când bărbatul se apropiase îndeajuns ca să lovească, am rupt aşchia de fier cu un pocnet între degete. Sabia i s-a fărâmat cu zgomotul unui

clopot spart și bucățile s-au rostogolit și au dispărut în iarba întunecată.

Tim era mai experimentat decât mine, mai puternic, și cu alonjă superioară. Chiar și otrăvit și cu jumătate de sabie, a luptat cu bărbăție. Am avut nevoie de aproape o jumătate de minut până m-am strecurat pe lângă garda lui cu Amantul Ieșit pe Fereastră și i-am retezat mâna din încheietură.

A căzut în genunchi, scoțând un urlet răgușit și strângându-și ciotul cu degetele celeilalte mâini. L-am străpuns în partea de sus a pieptului și m-am grăbit spre copaci. Lupta nu durase mult, dar fiecare clipă era crucială, întrucât ceilalți se risipeau deja în pădure.

M-am zorit în direcția în care văzusem poticnindu-se o formă întunecată. Am fost neglijent, așa că atunci când Alleg s-a năpustit spre mine din umbra unui copac, m-a luat pe nepregătite. Nu avea sabie, ci doar un cuțit mic, care a lucit în lumina lunii, când l-a repezit către mine. Un cuțit este însă îndeajuns pentru a ucide un om. M-a înjunghiat în stomac, când ne-am rostogolit pe pământ. M-am izbit cu tâmpla de o rădăcină și am simțit gust de sânge în gură.

M-am străduit să mă ridic înaintea lui și i-am retezat tendonul piciorului. După aceea l-am împuns cu spada în stomac și l-am lăsat blestemând pe jos, iar eu am plecat în vânătoarea celorlalți. Țineam o palmă apăsată puternic peste rană. Știam că durerea mă va lovi în curând, iar după aceea era posibil să nu mai am mult de trăit.

A fost o noapte lungă și nu vă voi mai plictisi cu alte detalii. I-am găsit pe ceilalți croindu-și drum prin pădure. Anne își rupsese piciorul în goana ei nesăbuită și Tim străbătuse aproape un kilometru, în ciuda mâinii retezate și a rănii din piept. Au urlat, au blestemat și au cerșit îndurare, când i-am urmărit printre copaci, însă nimic din spusele lor nu m-a putut liniști.

A fost o noapte teribilă, dar i-am găsit pe toți. N-a existat nicio onoare în ce am făcut, nicio glorie. A existat însă un soi de justiție și sânge, iar în cele din urmă le-am adus trupurile înapoi.

M-am întors în cortul meu când cerul începuse să se coloreze în albastru familiar. O linie de durere ascuțită și fierbinte mă ardea la câțiva centimetri sub ombilic, iar din smucirile neplăcute pe care le simțeam când mă mișcam am știut că sângele uscat îmi lipise cămașa de rană. Am ignorat senzația pe cât am putut, știind că nu puteam face nimic cu mâini tremurătoare și lipsit de lumină decentă ca să văd. Trebuia să aștept zorile ca să aflu cât de rău fusesem rănit.

Am încercat să nu mă gândesc la cele învățate în perioada petrecută în Medica. Orice rană adâncă în măruntaie promite o călătorie lungă și dureroasă spre mormânt. Un tămăduitor iscusit, cu instrumentele cuvenite, ar fi putut juca un rol important, însă mă aflam prea departe de civilizație. La fel de bine aș fi putut dori un corn al lunii de pe cer.

Mi-am șters spada, m-am așezat pe iarba umedă din fața cortului și am început să mă gândesc.

Capitolul 3: Cercul spart

Fusesem ocupat de mai bine de un ceas, când soarele s-a ițit în cele din urmă peste vârfurile copacilor și a început să usuce roua de pe iarbă. Găsisem o piatră plată și o foloseam ca nicovală improvizată ca să ciocănesc o potcoavă și să-i dau altă formă. Deasupra focului ardea un ceaun cu păsat de ovăz.

Definitivam potcoava, când am întrezărit o mișcare cu coada ochiului. Era Krin, care mă privea de după colțul căruței. Am bănuit că o trezisem cu ciocăniturile.

— Dumnezeule mare! a exclamat, și-a ridicat palma la gură și a făcut doi pași împleticiți de stupoare dinapoia căruței. I-ai omorât!

— Da, am răspuns simplu și glasul mi-a sunat surd în urechi.

Ochii ei m-au cercetat de sus până jos, holbându-se la cămașa mea ruptă și plină de sânge.

— Ești...

Vocea i s-a oprit în gâtlej și a înghițit un nod.

— Ești bine?

Am încuviințat fără un cuvânt. Când îmi adunasem în cele din urmă curajul de a-mi examina rana, descoperisem că mantia lui Felurian îmi salvase viața. În loc să-mi reverse măruntaiele, cuțitul lui Alleg doar îmi crestase, lung, însă superficial, pântecele. De asemenea, îmi distrusese o cămașă aproape nouă, dar, ținând seama de toate câte se petrecuseră, mi-a fost greu să-mi pară rău după ea.

Am examinat potcoava, apoi am legat-o zdravăn de capătul unei ramuri lungi și drepte, folosind o curelușă din piele umedă. Am luat ceaunul de pe foc și am aruncat potcoava între tăciuni.

Părând să-și fi revenit oarecum din șoc, Krin s-a apropiat încetișor și s-a uitat la trupurile de după foc. Nu făcusem decât să le înșiruiesc. Nu era un rând perfect drept. Sângele păta corpurile, iar rănile se căscau deschise. Krin le privea cu groază, ca și cum s-ar fi temut că ar putea începe să se miște din nou.

— Ce faci? m-a întrebat în cele din urmă.

În loc de răspuns, am tras potcoava care se încinsese din cărbunii focului și m-am apropiat de trupul cel mai apropiat. Era Tim. Am apăsat fierul arzător pe dosul mâinii care-i mai rămăsese. Pielea a fumegat, a sfârâit și s-a lipit de metal. După un moment, am retras potcoava, lăsând o arsură neagră pe pielea albă. Un cerc spart. M-am întors la foc și am reînceput să încing fierul.

Krin a rămas mută, prea stupefiată pentru a reacționa în mod normal. Asta nu însemna că ar fi existat vreun mod normal de a reacționa la o asemenea situație. Totuși, nici n-a zbierat, nici n-a rupt-o la fugă, așa cum ar fi putut face. A privit pur și simplu cercul spart și a repetat:

— Ce faci?

Când am răspuns într-un târziu, vocea mi-a sunat straniu în propriile-mi urechi:

— Toți Edema Ruh formează o singură familie, i-am explicat. Ca un cerc închis. Nu contează dacă unii dintre noi sunt necunoscuți altora, pentru că rămânem tot o familie strâns unită. Trebuie să fim așa, fiindcă oriunde am merge suntem niște străini. Suntem împrăștiați și oamenii ne urăsc. Avem legi. Reguli pe care le urmăm. Când unul dintre noi face ceva care nu poate fi iertat sau îndreptat, dacă pune în pericol siguranța sau onoarea lui Edema Ruh, este omorât și însemnat cu fierul roșu cu semnul cercului spart, pentru a arăta că nu mai este dintre noi. Este ceva care nu se face des. Rareori este nevoie de așa ceva.

Am scos fierul din foc și m-am dus la trupul următor. Otto. L-am lipit de dosul mâinii lui și i-am ascultat sfârâitul.

— Aceștia *nu erau* Edema Ruh. Dar se prefăceau că sunt. Ei făceau lucruri pe care niciun Edema nu l-ar face, de aceea mă asigur că lumea știe că ei nu erau parte din familia noastră. Ruh nu fac chestiile pe care le făceau oamenii ăștia.

— Dar căruțele..., a protestat ea. Instrumentele...

— Ei nu erau Edema Ruh, am repetat ferm. Probabil că nu erau nici măcar artiști adevărați, ci pur și simplu o bandă de hoți care au ucis o trupă de Ruh și au încercat să le ia locul.

Krin s-a uitat la trupuri, apoi iarăși la mine.

— Așadar, i-ai omorât pentru că se dăduseră drept Edema Ruh?

— Pentru că s-au dat drept Ruh? Nu!

Am pus fierul înapoi în foc.

— Pentru c-au ucis o trupă de Ruh și le-au furat căruțele? Da. Pentru ceea ce v-au făcut vouă? Da.

— Dar dacă ei nu sunt Ruh..., a spus Krin și s-a uitat la căruțele vopsite colorat. Cum?

— Asta mă nedumerește și pe mine.

Am scos din nou cercul spart din foc, m-am dus la Alleg și i l-am apăsat pe palmă.

Falsul artist a tresărit și a urlat din răsputeri.

— Nu-i mort! a țipat Krin.

Examinasem rana mai devreme.

— Este mort, am răspuns sec. Atât doar că încă mai mișcă.

M-am întors și l-am privit în ochi:

— Ia spune, Alleg? Cum se face de aveați două căruțe Edema?

— Ticălos Ruh, m-a blestemat el sfidător, deși cu vorba neclară.

— Da, am încuviințat, sunt un Ruh. Dar tu nu ești. Așa că te-ntreb: cum ai învățat semnele și obiceiurile familiei mele?

— Cum ți-ai dat seama? Noi cunoșteam cuvintele și strânsul mâinii. Știam despre apă și vin și despre cântecele dinaintea cinei. Cum ți-ai dat seama?

— Ați crezut că mă puteați păcăli? am spus, simțind cum mânia se încolăcea înlăuntrul meu ca un arc. Ruh sunt familia mea! Cum puteam să nu-mi dau seama? Ruh nu fac ce ați făcut voi. Ruh nu fură și nici nu răpesc fete.

Alleg a clătinat din cap cu un surâs batjocoritor. Dinții îi erau pătați de sânge.

— Toți știu ce faceți voi...

Furia mi-a explodat.

— Toți cred că știu! Ei cred că zvonurile înseamnă adevărul! Ruh nu fac așa ceva!

Am arătat sălbatic în jurul meu.

— Oamenii cred lucrurile acelea doar din cauza unora ca voi!

Mânia mi-a clocotit încă și mai arzător și m-am pomenit răcnind:

— Spune-mi acum ce vreau să știu, altfel până și Domnul Dumnezeu va plânge când va auzi ce ți-am făcut!

Alleg a pălit și a trebuit să înghită un nod înainte de a-și găsi vocea.

— Era un bătrân și nevastă-sa și alți doi artiști. Am călătorit cu ei, ca strajă, vreme de jumătate de an. În cele din urmă m-au acceptat.

Și-a pierdut suflul și a gâfâit, încercând să și-l regăsească.

Spusese destule.

— Așa că i-ai ucis.

Alleg a scuturat energic din cap.

— Nu... au fost atacați pe drum, a zis și a arătat fără putere spre celelalte trupuri. Ne-au luat prin surprindere. Ceilalți au fost omorâți, dar eu doar... mi-am pierdut cunoștința.

Am privit șirul de leșuri și am simțit furia cuprinzându-mă, deși știusem deja. Nu exista altă cale prin care oamenii aceștia să fi putut găsi două căruțe Edema cu toate însemnele intacte.

Alleg reîncepuse să vorbească.

— Le-am arătat după aceea... cum să se poarte ca o trupă.

A înghițit un nod pentru a-și stăvili durerea.

— ...viață bună.

M-am întors cu spatele dezgustat. Într-un fel, el era unul dintre noi. Unul pe care familia îl adoptase. Iar asta înrăutățea totul de zece ori. Am vârât din nou potcoava în tăciunii arzători, apoi am privit-o pe fată în timp ce se încingea. Ochii ei se preschimbaseră în cremene când se uitase la Alleg.

Fără să fiu sigur că era bine ce făceam, i-am întins fierul pentru marcat. S-a înăsprit la chip și l-a luat.

Alleg n-a părut să înțeleagă ce se petrecea, până când Krin i-a lipit potcoava fierbinte de piept. A răcnit și s-a zbătut, dar

n-a avut puterea să scape, iar fata l-a apăsat fără milă. După aceea fața ei s-a boțit înaintea zvârcolirilor lui slabe și ochii i s-au umplut de lacrimi furioase.

După un minut interminabil, a retras fierul și a rămas nemișcată, plângând fără zgomot. Am lăsat-o în pace.

Alleg a ridicat ochii spre ea și, cumva, a izbutit să mai vorbească.

— Am trăit niște clipe minunate, fato, nu-i așa?

Ea s-a oprit din plâns și l-a privit.

— Nu-i...

L-am lovit sălbatic în coaste cu piciorul înainte de a mai putea zice altceva. S-a încordat în durere mută, apoi m-a scuipat cu sânge. I-am tras alt șut și nu s-a mai clintit.

Neștiind ce să fac, am luat fierul de la Krin și am reînceput să-l încing.

S-a lăsat o tăcere prelungă.

— Ellie mai doarme? am întrebat.

Krin a încuviințat din cap.

— Crezi c-ar ajuta-o cu ceva dacă ar vedea asta?

Ea a căzut pe gânduri, ștergându-și chipul cu o mână.

— Nu cred, mi-a răspuns după o vreme. Nu cred că *ar putea* vedea ceva în clipa de față. Nu-i cu mințile întregi.

— Voi două sunteți din Levinshir? am întrebat, pentru a ține departe tăcerea.

— Gospodăria familiei mele este imediat la miazănoapte de Levinshir. Tatăl lui Ellie este primar.

— Când au venit ei în oraș? am întrebat, lipind fierul de dosul altei mâini.

Izul dulceag al cărnii carbonizate se înteța în aer.

— Ce zi este azi?

Am socotit în minte.

— Felling.

— Când au intrat era theden...

Krin a făcut o pauză.

— Acum cinci zile? a rostit ea pe un ton neîncrezător. Am fost fericite că avem ocazia să vedem o piesă și s-auzim vești. S-auzim muzică, a adăugat, apoi și-a plecat ochii. Și-au ridicat tabăra la marginea de răsărit a târgului. Când m-am dus să-mi ghicească viitorul, mi-au spus să revin pe seară. Păreau foarte prietenoși și totul era atât de captivant...

S-a uitat spre căruțe.

— Când am sosit, stăteau toți în jurul focului. Mi-au cântat cântece. Bătrâna m-a servit cu ceai. Nici măcar nu m-am gândit... vreau să spun... semăna atât de bine cu bunica mea...

Ochii i-au revenit la trupul bătrânei, apoi s-au ferit.

— Nu-mi mai amintesc ce s-a întâmplat după aceea. M-am trezit în beznă, într-o căruță. Eram legată și...

Vocea i-a șovăit și și-a frecat încheieturile mâinilor cu un aer absent. A privit apoi către cort.

— Bănuiesc că și Ellie a fost invitată la fel.

Am terminat de marcat cu fierul roșu dosurile mâinilor celorlalți. Plănuisem să le însemn și fețele, dar fierul se încingea încet și în scurt timp m-am săturat de treaba aceea. Nu dormisem deloc și furia care arsese atât de fierbinte și atâta timp ajunsese la ultimele pâlpâiri, lăsându-mă rece și amorțit.

Am indicat ceaunul cu păsat pe care-l luasem de pe foc.

— Ți-e foame?

— Da, a spus ea și a tras din nou cu ochiul spre trupuri. Nu.

— Nici mie. Du-te și trezește-o pe Ellie și putem porni spre casele voastre.

Krin s-a grăbit spre cort. După ce a intrat, m-am răsucit către șirul de corpuri.

— Obiectează cineva față de plecarea mea din trupă? am întrebat.

Niciunul n-a obiectat. De aceea, am plecat.

Am muncit o oră ca să duc căruțele într-o parte mai deasă a pădurii și să le ascund. Le-am distrus semnele Edema și am deshămat caii. Exista o singură șa, așa încât i-am încărcat pe ceilalți doi cai cu hrană și toate obiectele de valoare pe care le-am putut găsi.

Când m-am întors cu caii, Krin și Ellie mă așteptau. Mai exact, Krin aștepta. Ellie stătea lângă ea cu chip golit și ochi pustii.

— Știi să călărești? am întrebat-o pe Krin.

A încuviințat din cap și i-am întins hățurile calului înșeuat. A pus un picior în scară, apoi s-a oprit și a clătinat din cap. A coborât piciorul, încet.

— O să merg pe jos.

— Crezi că Ellie va putea sta pe cal?

Krin s-a uitat la fata blondă care aștepta nemișcată. Unul dintre cai a adulmecat-o curios, dar n-a căpătat niciun răspuns.

— Probabil că da. Nu cred însă că va fi bine pentru ea. După ce...

Am dat din cap, înțelegând.

— Atunci vom merge toți pe jos.

— Care-i miezul lui Lethani? am întrebat-o pe Vashet.

— Reușita și acțiunea corectă.

— Ce-i mai important, reușita sau corectitudinea?

— Ele sunt totuna. Dacă se acționează corect, reușita va urma de la sine.

— Alții însă pot reuși întreprinzând acțiuni incorecte, i-am atras atenția.

— Incorectitudinea nu duce niciodată la reușită, a rostit ferm Vashet. Dacă cineva acționează incorect și reușește, nu aceea este calea. Fără Lethani nu există reușită adevărată.

Domnule?

Un glas striga.

— Domnule?

Ochii mi s-au fixat asupra lui Krin. Părul îi era răvășit de vânt, chipul tânăr arăta obosit. Mă privea cu sfială.

— Domnule? Se întunecă.

Am privit în jur și am văzut amurgul târându-se dinspre răsărit. Eram pur și simplu sleit și mersesem practic moțăind pe picioare după ce ne oprisem pentru prânz la mijlocul zilei.

— Spune-mi Kvothe, Krin. Mulțumesc că m-ai scuturat. Eram cu gândurile altundeva.

Krin a strâns vreascuri și a aprins un foc. Am deșeuat caii, apoi le-am dat de mâncare și i-am bușumat. Am avut nevoie de câteva minute să ridic cortul. De obicei nu mă sinchisesc cu așa ceva, dar avusesem loc să-l pun pe cai și am bănuit că fetele nu erau obișnuite să doarmă sub cerul liber.

După ce am terminat, mi-am dat seama că nu adusesem decât o pătură din echipamentele trupei. În noaptea asta avea să fie frig, dacă eram în măsură să judec astfel de lucruri.

— Cina-i gata! am auzit-o pe Krin strigând.

Mi-am aruncat pătura și pe cea suplimentară în cortul fetelor și am pornit spre ea. Făcuse o treabă bună din cele avute la îndemână. Supă de cartofi cu costiță și pâine prăjită. Pusese de asemenea un dovlecel verde la copt printre tăciuni.

Ellie mă îngrijora. Se comportase neschimbat toată ziua, mergând apatică, fără să vorbească ori să răspundă la orice i-am fi spus Krin sau eu. Ochii ei se uitau într-o parte sau alta, dar îndărătul lor nu exista niciun gând. Krin și cu mine aflasem pe propria noastră piele că dacă o lăsam singură, fie se oprea din mers, fie se abătea din drum dacă ceva îi atrăgea privirea.

După ce m-am așezat, Krin mi-a întins un castron și o lingură.

— Miroase bine, am complimentat-o.

A surâs scurt și a umplut al doilea castron pentru ea. A dat să umple și al treilea castron, apoi a ezitat, înțelegând că Ellie nu se putea hrăni singură.

— Vrei niște supă, Ellie? am întrebat-o pe un ton firesc. Miroase bine.

Stătea inexpresivă lângă foc și privea în gol.

— Vrei să-ți dau eu? am continuat, ca și cum ar fi fost lucrul cel mai normal din lume.

M-am apropiat de ea și am suflat în lingură ca să răcesc supa:

— Poftim!

Ellie a înghițit mecanic, întorcând puțin capul în direcția mea, spre lingură. Ochii îi reflectau dansul mișcător al flăcărilor. Erau ca ferestrele unei case pustii.

Am umplut altă lingură, am suflat în supă și am întins-o către ea. A deschis gura doar când i-a atins buzele. Am mișcat capul, încercând să văd dincolo de luminițele focului ce-i dansau în ochi, sperând cu disperare să disting ceva îndărătul lor. Orice.

— Pun prinsoare că ți se spune Ell, nu-i așa? am rostit pe un ton de conversație.

M-am uitat la Krin:

— Prescurtarea de la Ellie?

Krin a ridicat din umeri neajutorată.

— Nu pot spune că am fost prietene. O cheamă Ellie Anwater și este fiica primarului.

— În tot cazul, am mers mult azi, am continuat eu pe același ton destins. Cum îți simți picioarele, Krin?

Fata continua să mă privească cu ochii ei negri și serioși.

— Mă cam dor nițel.

— Și pe mine. Abia aștept să-mi scot cizmele. Pe tine te dor picioarele, Ell?

Niciun răspuns. I-am mai întins o lingură.

— A fost și destul de cald. Totuși, la noapte se va răci. O vreme minunată pentru dormit. N-ar fi grozav, Ell?

Niciun răspuns. Krin mă privea fix din cealaltă parte a focului. Am înghițit și eu o lingură de supă.

— Ai făcut-o cu adevărat delicioasă, Krin, am spus cu toată sinceritatea și am revenit către fata absentă. E grozav c-o avem pe Krin să ne gătească, Ell. Tot ce gătesc eu are gust de balegă.

De dincolo de foc Krin a încercat să râdă cu gura plină de supă și rezultatul a fost cel previzibil. Mi s-a părut că văd un licăr în ochii lui Ellie.

— Dac-aș avea niște mere pădurețe, v-aș putea pregăti o plăcintă de mere pădurețe ca desert, am continuat. Dacă vreți, pot să-ncerc...

Am lăsat fraza neterminată, transformând-o într-o întrebare.

Ell s-a încruntat foarte ușor, o cută micuță care i-a încrețit fruntea.

— Probabil că ai dreptate, am spus. Vrei mai bine tot supă?

O încuviințare imperceptibilă. I-am întins o lingură.

— Este totuși nițel cam sărată. Probabil că vrei niște apă.

Altă încuviințare. I-am întins burduful și l-a dus singură la buze. A băut mult. Era probabil însetată după călătoria lungă de azi. Mâine trebuia s-o urmăresc cu mai multă atenție și să mă asigur că bea suficient.

— Tu vrei să bei, Krin?

— Da, te rog, a zis Krin cu ochii ațintiți asupra celeilalte fete.

Mișcându-se cu gesturi rigide, Ell i-a întins burduful, ținându-l direct deasupra focului, cu curelușa de umăr atârnând în tăciuni. Krin l-a înhățat iute, apoi a adăugat cu întârziere:

— Mulțumesc, Ell!

Pe toată durata cinei am menținut o conversație lentă. Spre sfârșit, Ell a mâncat de una singură, dar, deși ochii îi erau mai limpezi, părea că privea lumea dinapoia unui geam înghețat, văzând și în același timp nevăzând. Era totuși o îmbunătățire.

După ce a mâncat două castroane de supă și o jumătate de pâine, ochii au început să-i picotească.

— Vrei să mergi la culcare, Ell? am întrebat-o.

O încuviințare mult mai clară.

— Vrei să te duc la cort?

Ochii i s-au deschis brusc la auzul acelor cuvinte și a scuturat din cap hotărât.

— Poate că Krin te va ajuta să te pregătești de culcare, dacă ai ruga-o.

Ell s-a întors în direcția celeilalte fete. Buzele i s-au mișcat vag. Krin a tras cu ochiul spre mine și am aprobat din cap.

— Haide-atunci să mergem și să facem nani, a spus Krin sunând exact ca o soră mai mare.

S-a apropiat și prins-o pe Ell de mână, ajutând-o să se scoale. După ce au intrat în cort, am terminat supa și am mâncat o bucată de pâine care fusese prea arsă pentru fete.

În scurt timp Krin a revenit lângă foc.

— Doarme? am întrebat-o.

— De cum a pus capul pe pernă. Crezi că-și va reveni?

Ell era în stare de șoc profund. Mintea ei trecuse prin ușile nebuniei pentru a se proteja de cele ce i se întâmplau trupului.

— Este probabil o chestiune de timp, am rostit obosit și am sperat că era adevărat. Tinerii se vindecă repede.

Am chicotit fără amuzament, dându-mi seama că era numai cu vreun an mai mică decât mine. În seara asta îmi simțeam numărul tuturor anilor, ba pe unii îi simțeam întreit.

În ciuda faptului că mi se părea că eram îmbrăcat din cap până-n picioare în plumb, m-am silit să mă ridic și s-o ajut pe Krin să spele vasele. I-am perceput stingherealа tot mai mare, când am terminat corvoada și am mutat caii pe altă porțiune ierboasă. Încordarea s-a accentuat când ne-am apropiat de cort. M-am oprit și am ridicat bucata de țesătură care slujea drept ușă.

— Eu voi dormi afară-n noaptea asta.

Uşurarea i-a fost palpabilă.

— Eşti sigur?

Am aprobat din cap. Krin a intrat şi am lăsat ţesătura să cadă în urma ei. Capul i-a ieşit aproape imediat, urmat de o mână care ţinea o pătură.

Am făcut un gest de negare.

— Veţi avea nevoie de amândouă păturile. La noapte va fi frig.

Mi-am strâns mantia shaed în jurul corpului şi m-am întins în faţa cortului. Nu doream ca Ell să iasă peste noapte şi să se rătăcească, ori să sufere vreun accident.

— N-o să-ţi fie frig?

— O să fiu în regulă, am răspuns.

Eram îndeajuns de obosit ca să dorm pe un cal în galop. Eram îndeajuns de obosit ca să dorm *sub* un cal în galop

Krin s-a retras în cort. În scurt timp am auzit-o cuibărindu-se între pături. Apoi s-a aşternut liniştea.

Mi-am amintit privirea surprinsă de pe chipul lui Otto când îi retezasem beregata. L-am auzit pe Alleg zbătându-se fără putere şi blestemându-mă, pe când îl târam înapoi la căruţe. Mi-am reamintit sângele. Felul cum îl simţisem pe mâini. Vâscozitatea lui.

Până atunci nu mai omorâsem pe nimeni aşa. Nu cu sânge rece, nu din apropiere. Mi-am amintit cât de cald fusese sângele lor. Mi-am amintit cum ţipase Kete când o urmărisem prin pădure.

— N-am avut de ales! ţipase ea isteric. Fie eu, fie ele! N-am avut de ales!

Am rămas treaz mult timp. Când am adormit în cele din urmă, visurile au fost şi mai rele.

Capitolul 5: Drumul spre Levinshir

A doua zi n-am mers prea bine, întrucât Krin și cu mine trebuia să ducem de căpestre caii și în plus s-o conducem și pe Ell. Din fericire, caii erau bine dresați, așa cum sunt în general animalele lui Edema. Dacă și ei ar fi avut mințile la fel de rătăcite ca sărmana fiică a primarului, poate că n-am mai fi reușit să ajungem vreodată la Levinshir.

Chiar și așa, caii au însemnat mai multe necazuri decât meritau. Mai cu seamă murgului lucios îi plăcea să se aventureze prin tufișuri în căutare de buruieni de păscut. În trei rânduri am fost nevoit să-l trag afară din desișuri și am ajuns să ne urâm reciproc. Din motive evidente, l-am poreclit Fund-de-scaieți.

A patra oară când a trebuit să-l readuc cu forța pe drum, m-am gândit în mod serios să-i dau drumul ca să scap de bucluc. N-am făcut-o, desigur. Un cal bun înseamnă bani în buzunar. Și aș fi ajuns mai iute la Severen călare, decât să bat pe jos atâta cale.

Krin și cu mine ne-am străduit s-o angajăm pe Ell în conversație în timp ce mergeam. A părut s-o ajute într-o oarecare măsură. Până la sosirea amiezii, fata părea aproape conștientă de ce se întâmpla în jurul ei. Aproape.

Când ne-am pregătit să pornim iarăși, după prânz, mi-a venit o idee. Am dus iapa sur-pestriță la Ell. Părul ei bălai era un maldăr încâlcit și încerca să-l pieptene cu degetele unei mâini, în vreme ce ochii îi rătăceau cu un aer distrat, de parcă n-ar fi înțeles tocmai bine unde se găsea.

— Ell? am zis și fata s-a întors către mine. Ți-am făcut cunoștință cu Coadă-Sură?

Am arătat iapa.

Ell a clătinat derutată din cap.

— Am nevoie să m-ajuți, s-o duci de căpăstru. Ai mai dus vreodată un cal de căpăstru?

A încuviințat.

— Are nevoie de cineva care să aibă grijă de ea. Crezi că poți?

Coadă-Sură m-a privit cu un ochi mare, parcă anunțându-mă că avea tot atâta nevoie de a fi condusă pe cât aveam eu nevoie de roți ca să umblu. Apoi însă a coborât botul și s-a frecat cu nasul de Ell. Fata a întins în mod reflex mâna ca să o mângâie, apoi a luat căpăstrul de la mine.

— Crezi că-i o idee bună? a întrebat Krin când m-am întors la ceilalți cai.

— Coadă-Sură este blândă ca o mielușea.

— Faptul că Ell are tot atâta minte cât o oaie, a replicat apăsat Krin, nu-nseamnă că ele două formează o pereche bună.

Mi-a fost imposibil să nu zâmbesc.

— Vom sta cu ochii pe ele vreun ceas. Dacă n-o să meargă, asta e și gata. Uneori însă ajutorul cel mai bun pe care-l poți găsi este să ajuți pe altcineva.

Deoarece nu mă odihnisem bine peste noapte, mă simțeam acum de două ori mai obosit. Aveam o acreală în stomac și mi se părea că cineva îmi jupuise primele două rânduri de piele. Aproape că am fost ispitit să moțăiesc în șa, dar nu puteam să călăresc, iar fetele să umble pe jos.

De aceea am mers mai departe, ducându-mi calul de căpăstru și picotind în picioare. Nu izbuteam să intru însă în starea confortabilă de semi-somn la care recurg când merg pe jos. Mă obsedau gândurile despre Alleg și mă întrebam dacă mai era în viață.

Din timpul petrecut în Medica, știam că rana pe care i-o făcusem în pântec era letală. Mai știam de asemenea că-l aștepta o moarte lentă. Lentă și dureroasă. În absența unei îngrijiri corespunzătoare, puteau trece câteva zile înainte să moară. Chiar și aflat singur în pustietate, putea supraviețui niște zile cu o astfel de rană.

Şi n-ar fi fost zile plăcute. Odată cu instalarea infecţiei, avea să înceapă delirul. Fiecare mişcare avea să-i redeschidă rana. În plus, nu putea călca pe piciorul al cărui tendon fusese retezat şi de aceea trebuia să se târască. De acum ar fi avut crampe de foame şi ar fi ars de sete.

N-ar fi murit însă de sete. Nu! Înainte de plecare îi lăsasem în apropiere un burduf plin cu apă. Nu din bunătate. Nu pentru a-i face mai suportabile ultimele ore de viaţă. I-l lăsasem pentru că ştiam că dacă avea apă va trăi mai mult şi va suferi mai mult.

Lăsarea burdufului acela era lucrul cel mai rău pe care-l făcusem vreodată, iar acum, după ce furia mi se stinsese la nivelul cenuşii, îl regretam. M-am întrebat cât va mai supravieţui mulţumită lui. O zi? Două? În niciun caz mai mult de două zile. Am încercat să nu mă gândesc cum vor fi zilele acelea.

Însă chiar şi după ce mi-am alungat din minte gândurile despre Alleg, a trebuit să mă lupt cu alţi demoni. Mi-am amintit felurite episoade din noaptea aceea, cuvintele pe care falşii artişti le spuseseră când îi ucisesem. Sunetele spadei mele când le intrase în trupuri. Mirosul cărnii lor când îi însemnasem cu fierul roşu. Ucisesem două femei. Ce ar fi gândit Vashet despre faptele mele? Ce ar fi gândit oricine?

Fiind epuizat de nelinişte şi lipsă de somn, gândurile mi s-au învârtit în cercurile acelea pentru tot restul zilei. Am instalat tabăra prin puterea obişnuinţei şi am întreţinut o conversaţie cu Ell printr-un efort de voinţă pură. Momentul somnului a venit înainte să fi fost pregătit şi m-am pomenit întins în faţa cortului fetelor, învelit în mantia shaed. Am fost vag conştient că Krin începuse să-mi arunce aceleaşi priviri îngrijorate pe care i le aruncase lui Ell în ultimele două zile.

Am rămas cu ochii larg deschişi vreme de un ceas înainte să adorm, întrebându-mă despre Alleg.

După ce am adormit, am visat cum îi omorâsem. În visul meu, cutreieram pădurea ca moartea rânjitoare, fără să ezit.

De data asta însă era altfel. L-am ucis pe Otto și sângele lui mi-a stropit mâinile ca grăsimea fierbinte. După aceea i-am ucis pe Laren, Josh și Tim. Ei au gemut și au zbierat, zvârcolindu-se pe pământ. Rănile le erau oribile, dar nu-mi puteam feri privirea.

După care chipurile s-au schimbat. Îl omoram pe Taren, fostul mercenar bărbos din trupa mea. Apoi l-am ucis pe Trip. Apoi am urmărit-o pe Shandi prin pădure, cu spada în mână. Ea țipa și plângea de frică. Când am ajuns-o în cele din urmă, m-a prins în brațe, trântindu-mă la pământ, și-a îngropat fața în pieptul meu și a suspinat.

— Nu, nu, nu! m-a implorat. Nu, nu!

M-am trezit. Eram întins pe spate, îngrozit și neștiind unde se sfârșea visul și unde începea lumea. După un moment scurt, am înțeles adevărul. Ell se târâse afară din cort și era ghemuită lângă mine. Își lipise fața de pieptul meu și mâna ei mă strângea cu disperare de braț.

— Nu, nu, a icnit ea, nu, nu, nu. Nu. Nu!

Trupul i s-a zguduit de icnete neajutorate, când n-a mai putut articula nici măcar silaba aceea. Cămașa îmi era udă de lacrimi fierbinți. Brațul îmi sângera acolo unde mă prinsese și-și înfipsese unghiile.

Am scos sunete liniștitoare și am mângâiat-o pe păr. După mult timp s-a liniștit și în cele din urmă a căzut într-un somn epuizat, continuând să se țină strâns de pieptul meu.

Am rămas complet nemișcat, nedorind s-o trezesc prin vreun gest brusc. Dinții îmi erau încleștați. M-am gândit la Alleg, la Otto și la toți ceilalți. Mi-am amintit sângele, țipetele și mirosul de carne arsă. Mi le-am amintit pe toate și am visat lucruri mai rele pe care le-aș fi putut face.

N-am mai avut niciodată coșmarurile. Uneori mă gândesc la Alleg și zâmbesc.

În ziua următoare am ajuns la Levinshir. Ell își revenise, dar rămânea tăcută și retrasă. Mergeam însă mai iute acum, mai ales că fetele deciseseră că-și reveniseră îndeajuns pentru a călări pe rând pe Coadă-Sură.

Am parcurs zece kilometri înainte să ne oprim la amiază, iar fetele au devenit tot mai surescitate pe măsură ce recunoșteau locuri din jur. Forma dealurilor din depărtare. Un copac strâmb de lângă drum.

În același timp însă, odată cu apropierea de Levinshir, au început să fie mai tăcute.

— Este după creasta aceea, a spus Kris coborând de pe murg. De aici mai departe, călărește tu, Ell.

Ell s-a uitat de la ea la mine, apoi la picioarele ei. A clătinat din cap.

Le-am privit pe amândouă.

— Vă simțiți bine?

— Tata o să m-omoare.

Glasul lui Krin era abia un murmur și chipul îi era speriat în mod serios.

— În seara aceasta tatăl tău va fi unul dintre oamenii cei mai fericiți din lume, am spus, apoi am decis că era preferabil să fiu onest. De asemenea, s-ar putea să fie furios. Însă asta numai pentru c-a fost groaznic de speriat în ultimele opt zile.

Krin a părut ceva mai liniștită, dar Ell a izbucnit în plâns. Krin a cuprins-o în brațe, scoțând sunete alinătoare.

— Nimeni nu se va mai însura cu mine, a suspinat Ell. Urma să mă mărit cu Jason Waterson și să-l ajut să-și conducă prăvălia. Acum el nu se va mai însura cu mine. Nimeni n-o va mai face.

Am privit-o pe Krin și am văzut aceeași teamă oglindită în ochii ei umezi. În același timp însă ochii îi erau furioși, pe când ai lui Ell nu conțineau decât disperare.

— Orice bărbat care crede asta i-un prost, am rostit încărcându-mi glasul cu toată convingerea pe care o puteam

găsi. Iar voi două sunteți prea isteațe și prea frumoase ca să vă măritați cu niște proști.

Vorbele acelea au părut s-o calmeze pe Ell într-o oarecare măsură și ochii i s-au întors către mine de parcă ar fi căutat ceva în care să creadă.

— Ăsta-i adevărul, am urmat eu. Și nimic din toate cele întâmplate n-au fost vina voastră. Este bine să nu uitați asta în următoarele două zile.

— Îi urăsc! a scuipat Ell, surprinzându-mă cu accesul acela neașteptat de furie. Îi urăsc pe bărbați!

Încheieturile falangelor i s-au albit când a prins dârlogii lui Coadă-Sură. Chipul i s-a contorsionat într-o mască a mâniei. Krin a cuprins-o cu brațele, dar când s-a uitat la mine am văzut același sentiment reflectat tăcut în ochii ei negri.

— Aveți tot dreptul să-i urâți, am zis simțind mai multă furie și neajutorare decât încercasem vreodată în viață. Dar și eu sunt tot un bărbat. Nu toți suntem la fel.

Am rămas locului o vreme, la mai puțin de un kilometru de oraș. Am băut apă și am ciugulit câte ceva, să ne domolim agitația. După aceea le-am dus acasă.

Capitolul 6: Sosirea acasă

Levinshir nu era un târg mare. Avea două, poate trei sute de locuitori, dacă puneam la socoteală și gospodăriile din jur. Când am sosit noi era ora prânzului și drumul din pământ care-l despărțea în două era pustiu și tăcut. Ell mi-a spus că locuința ei se găsea de cealaltă parte a așezării. Speram să le pot duce pe fete până acolo fără să fie văzute. Amândouă arătau vlăguite și tulburate. Ultimul lucru de care aveau nevoie era o gloată de vecini bârfitori.

N-a fost să fie însă așa. Străbătusem cam jumătate din târgușor, când am întrezărit o mișcare într-o fereastră.

— Ell! a strigat un glas de femeie și în zece secunde oamenii au început să se reverse prin ușile din preajmă.

Femeile au fost cele mai iuți și în mai puțin de un minut câteva dintre ele formaseră un cerc protector în jurul celor două fete, vorbind, plângând și strângându-se reciproc în brațe. Fetele nu păreau deranjate. Poate că era mai bine așa. O primire călduroasă putea fi de mare ajutor în vindecarea lor.

Bărbații au rămas locului, știind că erau inutili în asemenea situații. Cei mai mulți priveau din uși sau de pe pridvoare, dar vreo șapte–opt au ieșit pe stradă, înaintând fără grabă și cercetând atenți situația. Erau bărbați precauți, fermieri și prieteni de fermieri. Cunoșteau numele tuturor celor de pe o rază de cincisprezece kilometri în jurul căminelor lor. Într-o așezare ca Levinshir nu existau străini, cu excepția mea.

Niciunul nu era vreo rudă apropiată cu fetele. Chiar dacă ar fi fost, știau că nu se vor apropia de ele pentru cel puțin încă o oră, poate chiar abia după o zi întreagă. De aceea le lăsau pe soțiile și surorile lor să se ocupe de situație. Neavând ce face, atenția li s-a abătut pentru scurt timp asupra cailor, după care s-a oprit asupra mea.

I-am făcut semn unui băiețaș de vreo zece ani:

— Du-te și anunță-l pe primar că fiica lui s-a întors. Fugi!

A pornit într-un norișor de praf, zburând cu piciorușele lui desculțe.

Bărbații s-au apropiat încet, cu suspiciunea lor înnăscută față de străini înzecită în urma evenimentelor recente. Un băiat de doisprezece ani nu s-a dovedit la fel de circumspect precum ceilalți și a venit până lângă mine, privindu-mi spada și mantia.

— Cum te cheamă? l-am întrebat.

— Pete.

— Știi să călărești?

A părut insultat.

— Cum să nu?

— Știi unde-i gospodăria Walker?

A încuviințat din cap.

— La trei kilometri spre miazănoapte, cum treci pe lângă moară.

Am păşit în lături şi i-am întins dârlogii murgului.

— Du-te şi anunţă-i că fiica lor s-a întors. După aceea lasă-le calul să vină aici.

A trecut un picior peste spinarea calului înainte de a-i fi putut întinde o mână să-l ajut. Am rămas cu mâna pe dârlogi timp suficient ca să-i scurtez scărițele, pentru a nu muri pe drum.

— Dacă te duci şi te-ntorci fără să-ţi spargi capul ori să-i rupi vreun picior calului meu, i-am spus, o să-ţi dau un bănuţ.

— O să-mi dai doi, a răspuns el.

Am râs. Pete a întors calul şi a dispărut.

Între timp bărbaţii se apropiaseră şi se strângeau în cerc în jurul meu.

Un individ înalt şi pleşuv, cu o strâmbătură întipărită pe chip şi cu barbă înspicată, părea să se fi autodesemnat conducătorul lor.

— Aşadar, cine eşti? a întrebat el, iar tonul i-a fost mai grăitor decât cuvintele. *Cine dracu' eşti*?

— Kvothe, am răspuns politicos. Iar dumneata?

— Nu ştiu dacă-i treaba ta, a mârâit el. Ce faci aici?

Ce dracu' faci aici cu cele două fete ale noastre?

— Pe Maica Domnului, Seth, i-a vorbit un bătrân. N-ai nici atâta bun-simţ cât i-a dat Domnul unui câine. Nu aşa se vorbeşte cu...

— Lasă-mă cu linguşelile tale, Benjamin, s-a oţărât bărbatul morocănos. Avem tot dreptul să ştim cine-i el.

A revenit către mine şi a ieşit cu câţiva paşi în faţa celorlalţi:

— Eşti unul din nemernicii ăia de-artişti care-au trecut pe-aici?

Am clătinat din cap și m-am străduit să par inofensiv.

— Nu.

— Eu însă cred că ești. Eu cred că semeni cu un Ruh. Ai ochii lor.

Bărbații din jur și-au întins gâturile ca să mă studieze mai bine.

— Pe Domnul Dumnezeu, Seth, a intervenit din nou bătrânul. Niciunul dintre ei n-avea părul roșu. Ții minte să fi văzut păr ca ăsta? Nu-i unul dintre ei.

— De ce le-aș fi adus înapoi pe fete, dacă aș fi fost unul dintre bărbații care le-au răpit? i-am atras atenția.

S-a întunecat la chip și a continuat să înainteze fără grabă.

— Faci pe istețul cu mine, băiete? Poate crezi că suntem toți idioți pe-aici. Poate crezi că dacă le-aduci înapoi o să capeți vreo recompensă sau poate că n-o să mai trimitem pe alții după voi.

Ajunsese la numai o lungime de brat de mine și se strâmba furios.

M-am uitat în jur și am văzut aceeași mânie pândind pe chipurile tuturor bărbaților. Era genul de furie ce ajunge să clocotească scăzut în inimile oamenilor buni care doresc dreptate și care, descoperind că dreptatea nu le este la îndemână, hotărăsc că răzbunarea este următoarea soluție.

Am încercat să mă gândesc la un mod de a domoli situația, dar înainte de a putea face orice am auzit vocea lui Krin șfichiuind dinapoia mea:

— Seth, pleacă de lângă el!

Seth s-a oprit, cu mâna pe jumătate ridicată asupra mea.

— Adică...

Krin pornise deja spre el. Cercul de femei s-a lărgit pentru a-i îngădui să înainteze, însă s-a menținut în apropiere.

— El ne-a salvat, Seth! a strigat fata furioasă. Mâncător de rahat idiot ce ești, *el* ne-a salvat. Unde dracu' ați fost voi toți? De ce n-ați venit după noi să ne salvați?

Bărbatul s-a retras de lângă mine, iar furia și rușinea i-au alternat pe chip. Furia a învins.

— Am venit! a răcnit el. După ce am aflat ce s-a-ntâmplat, am venit. Au săgetat calul lui Bil și el și-a strivit piciorul. Jim a fost înjunghiat în braț, iar moș Cupper încă nu s-a trezit din bătaia pe care a primit-o. Aproape că l-au omorât.

M-am uitat iarăși și am văzut mânie pe fețele bărbaților. Am înțeles și adevăratul motiv pentru mânia aceea. Era neajutorarea pe care o simțiseră, nefiind în stare să-și apere așezarea de violența falsei trupe. Nereușita salvării fiicelor prietenilor și vecinilor îi umilise.

— Ce-ați făcut n-a fost îndeajuns de bine! a zbierat Krin aprinsă, cu ochii învăpăiați. El a venit și ne-a salvat fiindcă-i un bărbat adevărat. Nu ca voi, care ne-ați lăsat să murim!

Furia a răbufnit dintr-un tânăr aflat în stânga mea, un băiat de fermier de vreo șaptesprezece ani.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat, dacă tu n-ai fi fugit de-acasă ca o târfă Ruh!

I-am rupt brațul înainte să-mi fi dat seama pe deplin ce făceam. A urlat când a căzut la pământ.

L-am prins de guler și l-am săltat în picioare.

— Cum te cheamă? i-am mârâit în față.

— Brațul meu! a icnit, aproape gata să dea ochii peste cap.

L-am zgâlțâit ca pe o păpușă din cârpe.

— Cum te cheamă?!

— Jason, a scâncit. Pe Maica Domnului, brațul meu...

I-am prins bărbia cu mâna liberă și i-am întors fața spre Krin și Ell.

— Jason, i-am șuierat încet în ureche, vreau să te uiți la fetele astea. Și vreau să te gândești la iadul prin care au trecut ele în ultimele zile, legate de mâini și de picioare în fundul unei căruțe. Și vreau să te-ntreb ce-i mai rău? Un braț rupt sau să fii răpit de niște străini și să fii siluit de patru ori pe noapte?

I-am răsucit după aceea fața către mine și am vorbit atât de încet, încât și de la doi centimetri depărtare nu era decât o șoaptă.

— După ce te-ai gândit la astea, vreau să te rogi Domnului să te ierte pentru ceea ce tocmai ai spus. Și dacă ești sincer, fie ca Tehlu să-ți tămăduiască brațul drept și puternic.

Ochii îi erau îngroziți și umezi.

— După aceea, am urmat, dacă vei mai avea un singur gând rău despre oricare dintre ele, brațul te va durea ca și cum în os ar fi un fier încins. Și dacă vei spune vreodată un singur cuvânt rău, durerea se va transforma-n febră și brațul îți va putrezi încet și vor trebui să ți-l reteze ca să-ți salveze viața.

Mi-am întețit strânsoarea, privind cum i se holbau ochii și am adăugat:

— Și dacă le vei face vreodată ceva, orice, eu o să știu. O să vin aici, o să te-omor și-o să-ți las stârvul atârnat de un copac.

Pe chipul lui șiroiau lacrimi acum, deși nu puteam ști dacă erau de rușine, frică sau durere.

— Iar acum spune-i că-ți ceri iertare pentru vorbele tale.

I-am dat drumul după ce m-am asigurat că stătea în picioare și l-am împins în direcția lui Krin și Ell. Femeile stăteau în jurul lor ca un cocon protector.

Jason și-a prins brațul fără putere cu cealaltă mână.

— N-ar fi trebuit să spun asta, Ellie, a icnit, sunând mai pocăit și mai mizerabil decât aș fi crezut că era posibil, indiferent dacă avea sau nu brațul rupt. Un duh rău a vorbit prin gura mea. Mă jur însă că mi-am făcut multe griji. Toți ne-am făcut. Și-am încercat cu-adevărat să vă eliberăm, dar ei erau mulți și ne-au atacat pe neașteptate pe drum, apoi a trebuit să-l aducem pe Bil acasă, altfel ar fi murit din cauza piciorului.

Ceva legat de numele băiatului mi-a trezit memoria. Jason? Brusc am suspectat că tocmai îi rupsesem brațul prietenului lui Ellie. Cumva însă nu mi-a părut rău. Ba chiar se putea să fi fost lucrul cel mai bun pentru el.

Privind în jur am văzut furia pierind de pe feţele bărbaţilor, ca şi cum consumasem întreaga rezervă a aşezării într-un singur fulger, năprasnic şi mânios. Acum îl urmăreau pe Jason, părând uşor stânjeniţi ca şi cum el şi-ar fi cerut iertare în numele tuturor.

Am zărit după aceea un bărbat voinic alergând pe stradă, urmat de o grămadă de alţi târgoveţi. Din expresia de pe faţa lui am ghicit că era tatăl lui Ell, primarul. Şi-a făcut loc în grupul de femei, şi-a prins fiica în braţe şi a rotit-o în aer.

În târguşoare ca acesta găseşti două feluri de primari. Unii sunt bărbaţi chei, în vârstă, cu pântece considerabile, care au ştiinţa banilor şi tind să-şi frângă mâinile când se întâmplă ceva neaşteptat. Ceilalţi sunt înalţi, cu umeri laţi, bărbaţi ale căror familii au prosperat încet pentru că au trudit din greu înapoia plugului vreme de douăzeci de generaţii. Tatăl lui Ell făcea parte din a doua categorie.

A venit spre mine, ţinând un braţ după umerii fetei lui.

— Înţeleg că ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru că ne-ai adus fetele înapoi.

S-a întins să-mi strângă mâna şi am văzut că avea braţul bandajat. Strângerea i-a fost însă puternică. Mi-a aruncat surâsul cel mai larg pe care-l văzusem de când îl părăsisem pe Simmon la Universitate.

— Cum merge braţul? am rostit, fără să-mi dau seama cum va suna întrebarea aceea.

Surâsul i-a pălit puţin şi m-am grăbit să adaug:

— Am primit oarece învăţătură ca tămăduitor. Şi ştiu că aşa ceva poate fi greu de tămăduit când eşti departe de casă.

Când trăieşti într-o ţară care crede că mercurul este un medicament, mi-am spus în sinea mea.

Zâmbetul i-a revenit şi şi-a flexionat degetele.

— Este cam ţeapăn, dar numai atât. La urma urmelor, nu-i decât carne. Ne-au luat prin surprindere cu atacul lor.

L-am prins pe unul, dar m-a străpuns și a scăpat. Cum ai ajuns să eliberezi fetele de la nemernicii ăia de Ruh fără Dumnezeu?

A scuipat într-o parte.

— Nu erau Edema Ruh, am rostit cu glas mai încordat decât mi-ar fi plăcut. Nu erau artiști adevărați.

Zâmbetul a început iarăși să i se șteargă.

— Ce vrei să spui?

— Nu erau Edema Ruh. Noi nu facem lucrurile pe care le-au făcut ei.

— Ascultă-mă, a rostit primarul și o undă de iritare i-a apărut pe chip. Știu al naibii de bine ce fac și ce nu fac ei. Au venit aici frumos și drăguț, au cântat nițică muzică și au câștigat niște bănuți. După aceea au început să facă necazuri prin târg. Când le-am spus să plece, mi-au răpit fata.

Aproape că răsufla foc când a spus ultimele cuvinte.

— *Noi?* am auzit pe cineva vorbind încetișor în spatele meu. Jim, a spus *noi*.

Seth l-a ocolit puțin pe primar, pentru a mă privi din nou.

— V-am zis c-arată ca unul dintre ei, a zis el triumfător. Îi cunosc eu. Îi poți recunoaște întotdeauna după ochi.

— Ia stai așa, a vorbit primarul încet și pe un ton neîncrezător. Vrei să spui că ești unul dintre *ei*?

Expresia chipului i-a devenit periculoasă.

Înainte de a putea să explic, Ell l-a prins de braț.

— Nu-l înfuria, tăticule, a zis ea repede ținându-l de brațul teafăr ca și cum ar fi vrut să-l tragă departe de mine. Nu spune nimic care să-l înfurie. El nu-i cu ei. El m-a adus înapoi, m-a salvat.

Primarul a părut cumva calmat de cuvintele acelea, totuși amabilitatea îi pierise.

— Explică-te, mi s-a adresat încruntat.

Am oftat în gând, dându-mi seama în ce încurcătură intrasem.

— Ei nu erau artişti şi în niciun caz nu erau Edema Ruh. Erau bandiţi care îi uciseseră pe unii din familia mea şi le furaseră căruţele. Doar se prefăceau că sunt artişti călători.

— De ce s-ar preface cineva că-i Ruh? a întrebat primarul, de parcă o asemenea idee i s-ar fi părut de neînţeles.

— Ca să poată face ce au făcut! m-am răstit. I-aţi lăsat în aşezarea voastră şi ei au abuzat de încrederea aceea. Un Edema Ruh n-ar face asta niciodată.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare, a insistat el. Cum le-ai eliberat pe fete?

— Am făcut ce trebuia făcut, am rostit simplu.

— I-a omorât, a spus Krin îndeajuns de tare ca să poată fi auzită de toată lumea. I-a ucis pe toţi.

Am simţit privirile celor din jur. Jumătate din ei gândeau: *Pe toţi? A ucis şapte oameni?* Cealaltă jumătate gândea: *Cu banditii aceia erau două femei. Le-a omorât şi pe ele?*

— Bine, atunci, a zis primarul şi m-a privit prelung. În regulă, a adăugat ca şi cum tocmai ajunsese la o decizie. Asta-i bine. Lumea-i un loc mai bun fără ei.

Toţi au părut că se destind uşor.

— Aceştia sunt caii lor, am arătat animalele care ne purtaseră bagajele. Acum ei aparţin fetelor. La şaizeci şi cinci de kilometri spre răsărit o să găsiţi căruţele. Krin vă poate arăta unde sunt ascunse. Şi ele aparţin tot fetelor.

— O să capete un preţ bun pe ele în Temsford, a reflectat primarul.

— Laolaltă cu instrumentele, veşmintele şi celelalte vor aduce ceva bănuţi, am încuviinţat. Împărţiţi în două vor fi o zestre frumuşică, am adăugat apăsat.

M-a privit în ochi şi a aprobat încet, înţelegător.

— Aşa va fi.

— Dar lucrurile pe care le-au furat de la noi? a protestat un bărbat robust cu şorţ. Mi-au spart prăvălia şi au furat două butoaie din berea mea cea mai bună!

— Ai vreo fiică? l-am întrebat calm și expresia brusc îngrijorată de pe chipul lui mi-a spus că avea.

L-am sfredelit cu privirea.

— Atunci cred c-ai scăpat destul de ieftin din necazul ăsta.

Primarul l-a observat în cele din urmă pe Jason care se ținea de brațul rupt.

— Ce-ai pățit?

Jason a plecat ochii și Seth a vorbit în numele lui:

— A spus lucruri pe care n-ar fi trebuit să le spună.

Primarul s-a uitat în jur și a înțeles că i-ar fi fost greu să capete mai multe amănunte. A ridicat din umeri și n-a mai insistat.

— Ți l-aș putea fixa în atele, i-am propus prietenos.

— Nu! a răspuns Jason puțin prea repede, apoi a bătut în retragere. Prefer să merg la Buna.

Am întors capul spre primar.

— Buna?

El a zâmbit cu drag.

— Când ne julim genunchii, Buna ne peticește la loc.

— Acolo o fi și Bil? am întrebat. Bărbatul cu piciorul strivit?

Primarul a încuviințat.

— Din câte o știu eu, nu-l va lăsa să-i scape din vedere câteva zile.

— Te-nsoțesc până acolo, i-am zis băiatului asudat care-și susținea cu grijă brațul. Mi-ar plăcea s-o văd la treabă.

Întrucât eram atât de departe de civilizație, mă așteptam ca Buna să fie o bătrână cocoșată care-și trata pacienții cu lipitori și alcool metilic.

Părerea aceea s-a schimbat când i-am văzut interiorul casei. Pereții erau acoperiți cu mănunchiuri de ierburi uscate, iar pe polițe se rânduiau flacoane etichetate cu grijă. Pe o

măsuță se găseau trei ceasloave îmbrăcate în piele. L-am recunoscut pe unul dintre ele, care era deschis: *Heroborica*. Am zărit însemnări scrise de mână pe margini, iar unele pasaje din carte fuseseră adăugate sau complet tăiate.

Buna nu era pe atât de bătrână pe cât crezusem, deși avea destule fire de păr sur. Nu era nici cocoșată, ba chiar era mai înaltă ca mine, cu umeri lați și față rotundă, surâzătoare.

A pus un ibric de aramă pe foc, murmurând încetișor. După aceea a adus o pereche de foarfeci și l-a așezat pe Jason, pipăindu-i brațul cu blândețe. Palid la față și transpirat, băiatul a vorbit întruna nervos, în timp ce ea i-a tăiat metodic cămașa. În numai câteva minute, fără să fi fost deloc întrebat, i-a oferit o versiune corectă, chiar dacă oarecum incoerentă, a revenirii lui Ell și Krin.

— Fractura este curată și fără complicații, a spus Buna în cele din urmă, întrerupându-l. Cum s-a întâmplat?

Ochii speriați ai lui Jason au sărit spre mine, apoi băiatul și-a ferit privirea.

— Nimic, a zis el repede.

După aceea și-a dat seama că nu răspunsese la întrebare.

— Vreau să zic...

— Eu i l-am rupt, am rostit. După aceea m-am gândit că aș putea măcar să-l însoțesc aici și să văd dacă pot ajuta cu ceva la fixarea lui.

Buna s-a uitat la mine.

— Ai mai avut de-a face cu oase rupte până acum?

— Am studiat medicina la Universitate, i-am zis.

Ea a ridicat din umeri.

— Atunci cred că poți să ții de atele în timp ce le leg. Am o ajutoare, dar a fugit să vadă ce se-ntâmplă când a auzit gălăgie pe stradă.

Jason m-a privit îngrijorat când i-am strâns de braț atelele din lemn, însă Buna n-a avut nevoie nici de trei minute ca să le bandajeze cu un aer de destoinicie plictisită. Privind-o

cum lucra, am decis că era mai pricepută decât jumătate dintre studenții pe care-i cunoșteam în Medica.

După ce am terminat, s-a uitat la Jason și i-a spus:

— Ești norocos. Osul nu trebuie îndreptat. Dacă n-o să te folosești de braț vreme de o lună, ar trebui să se lecuiască fără urmă.

Jason a plecat cât de iute a putut și, după ce am insistat puțin, Buna mi-a îngăduit să-l văd pe Bil, care fusese găzduit în odaia ei din spate.

Dacă fractura brațului lui Jason fusese curată, Bil fusese mult mai nenorocos. Ambele oase ale gambei i se rupseseră în mai multe locuri. N-am putut vedea sub bandaje, însă laba piciorului îi era umflată. Deasupra pansamentelor, pielea era învinețită și pătată, întinsă la fel de tare ca un cârnat umplut prea mult.

Bil era palid, dar vioi și se părea că își va păstra probabil piciorul. Nu se putea ști însă în ce măsură urma să se mai poată folosi de el. Poate că avea să scape doar cu un șchiopătat accentuat, dar n-aș fi pariat că va mai putea alerga vreodată.

— Ce fel de oameni sunt cei care trag în calul tău? a întrebat el indignat, cu fața acoperită de o peliculă de sudoare. Nu-i corect!

Desigur, fusese propriul lui animal, iar târgușorul acesta nu era dintre cele în care un om să aibă mai mulți cai. Bil era proaspăt însurat, cu propria lui gospodărie micuță, și era posibil să nu mai poată merge niciodată fiindcă încercase să facă ceea ce era corect. Era dureros să te gândești la asta.

Buna i-a dat să înghită două linguri dintr-un lichid pe care l-a turnat dintr-o sticlă cafenie și tinctura aceea i-a închis ochii. Am ieșit apoi din odaie și ea a închis ușa în urma noastră.

— Osul a străpuns pielea? am întrebat-o.

A încuviințat și a așezat sticla înapoi pe raft.

— Ce ai folosit ca să nu se infecteze?

— Să nu se împută, vrei să zici? Ciulinii-berbecului.

— Serios? Nu curcumă?

— Curcumă! a pufnit ea, adăugând lemne la foc, după care a tras într-o parte ibricul care clocotea. Ai încercat vreodată să folosești curcuma ca să nu se împută vreo rană?

— Nu, am recunoscut.

— Dă-mi voie atunci să te scap de necazul de a omorî pe cineva.

A scos două cești din lemn.

— Curcuma nu-i bună de nimic. Poți s-o mănânci dacă vrei, dar altceva nu poți face cu ea.

— Se spune totuși că o mixtură de curcumă și besamie este ideală pentru asemenea răni.

— Poate că besamia este bună la ceva, a recunoscut ea, însă ciulinii-berbecului sunt mai buni. Eu prefer frunza-roșie, dar nu putem avea întotdeauna ce dorim. Folosesc o pomadă de iarba-maicii și ciulinii-berbecului și poți vedea că-i merge bine. Curcuma este ușor de găsit și se zdrobește ușor, dar n-are nicio însușire prețioasă.

A clătinat din cap și a urmat:

— Curcumă și camfor. Curcumă și besamie. Curcumă și iederă-sărată. Curcuma nu-i decât un remediu vremelnic. Este bună doar ca bază pentru ceea ce are efect.

Am deschis gura pentru a protesta, apoi am privit prin casa ei, la exemplarul din *Heroborica* atât de adnotat. Am închis gura.

Buna a turnat apă fierbinte din ibric în două cești.

— Ia loc nițel, a zis ea. Arăți de parcă ești gata să cazi din picioare.

M-am uitat cu jind la scaun.

— Probabil c-ar trebui să mă-ntorc la ceilalți.

— Ai timp să bei o ceașcă, a zis ea, apucându-mă de braț și așezându-mă ferm pe scaun. Și să ciugulești ceva. Ești alb ca osul uscat și am aici niște budincă dulce pe care n-am avut cui s-o dau până acum.

Am încercat să-mi reamintesc dacă azi mâncasem prânzul. Țineam minte că le hrănisem pe fete...

— Nu vreau să-ți mai bați capul cu mine. Ți-am adus deja un pacient.

— Era timpul ca băiatului ăluia să-i rupă cineva o mână, a rostit ea pe un ton degajat. Are o gură de nu-ți vine să crezi.

Mi-a întins una dintre cești.

— Bea asta și până atunci îți aduc budinca.

Aburii care se înălțau din ceașcă miroseau minunat.

— Ce-i în ea? am întrebat.

— Măceșe. Și niște rachiu de mere cu care obișnuiesc să-mi fac curaj.

Mi-a oferit un zâmbet larg, care i-a încrețit colțurile ochilor.

— Dacă vrei, pot să adaug și niște curcumă.

Am surâs și am sorbit. Căldura băuturii mi s-a lățit prin piept și m-am simțit destinzându-mă. Ceea ce era ciudat, fiindcă până atunci nu-mi dădusem seama că aș fi fost încordat.

Buna a mai trebăluit de colo-colo, înainte de a pune două farfurii pe masă și a se așeza pe un scaun.

— Este adevărat că i-ai ucis pe oamenii aceia? m-a întrebat direct.

Glasul ei nu avea nimic acuzator. Era, pur și simplu, o întrebare.

Am aprobat din cap.

— Ar fi fost mai bine dacă n-ai fi spus nimănui, a urmat Buna. Se vor tulbura apele. Vor dori un proces și va trebui adus azzieul din Tensford.

— Nu le-am spus eu, i-am explicat. Krin a făcut-o.

— Aha.

Conversația a lâncezit. Am băut ultima înghițitură din ceașcă, dar când am încercat s-o las pe masă mâinile îmi tremurau atât de tare, încât am lovit-o de tăblie și a scos sunetul unui musafir nerăbdător la ușă.

Buna a sorbit calmă din ceașca ei.

— N-aș dori să mai vorbesc despre asta, i-am zis. N-a fost ceva bun.

— Unii te-ar putea contrazice, a rostit cu glas blând. Eu cred că ai făcut ceea ce trebuia.

Cuvintele ei mi-au adus o durere bruscă și fierbinte înapoia ochilor, ca și cum aș fi fost pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Eu nu sunt atât de sigur, am replicat și glasul mi-a sunat straniu în urechi.

Mâinile îmi tremurau acum și mai tare.

Buna nu părea surprinsă.

— Ai ținut asta în tine de două zile, așa-i?

Din tonul ei reieșea clar că nu era o întrebare.

— Știu cum este. Ți-ai găsit ocupații. Ai avut grijă de fete. N-ai dormit. Probabil că nici n-ai mâncat prea mult.

A ridicat farfuria.

— Mănâncă-ți budinca. Hrana îți va fi de ajutor.

Am mâncat budinca. Pe la jumătatea ei însă am început să plâng și am tușit, înecându-mă când o bucățică mi-a rămas în gât.

Buna mi-a turnat ceai în ceașcă, peste care a adăugat un dop de rachiu.

— Bea până la fund, a zis ea.

Am luat o înghițitură. Nu voiesem să mai spun nimic, dar m-am pomenit vorbind oricum.

— Cred că ceva s-ar putea să fie-n neregulă cu mine, am rostit încetișor. Un om normal nu face lucrurile pe care le fac eu. Un om normal nu i-ar omorî niciodată pe alții în felul ăsta.

— Asta se poate, a aprobat ea, sorbind din propria-i ceașcă. Dar ce ai fi zis dacă ți-aș fi spus că piciorul lui Bil a început să se înverzească și miroase dulceag sub bandaje?

Am privit-o surprins.

— A început să putrezească?

— Nu, a clătinat ea din cap. Ți-am spus că merge bine. Dar ce-ar fi fost „dacă"?

— Piciorul ar fi trebuit tăiat.

Buna a încuviințat serioasă.

— Așa-i. Și ar fi trebuit tăiat repede. Azi. Fără amânări și speranțe că el va lupta cu boala și va reuși de unul singur. Asta n-ar fi făcut nimic, ci doar să-l omoare.

A sorbit din nou și m-a privit peste marginea cești, parcă întrebător.

Am dat încet din cap. Știam că avea dreptate.

— Tu ai unele leacuri, a urmat femeia. Tu știi că tratamentul bun înseamnă alegeri grele, a zis și m-a privit fără să clipească. Noi nu suntem precum ceilalți. Arzi un om cu fierul roșu ca să-i oprești sângerarea. Salvezi mama și pierzi pruncul. Este greu și nimeni nu-ți mulțumește niciodată. Dar noi suntem cei care trebuie să alegem.

A mai sorbit o dată, fără grabă.

— Primele dăți sunt cele mai rele. Tremuri și nu dormi nopțile. Dar acesta este prețul de a face ceea ce trebuie făcut.

— Au fost și femei, am rostit și cuvintele mi s-au oprit în gât.

Ochii Bunei au fulgerat.

— Ele au meritat-o de două ori mai mult, a replicat și furia neașteptată de pe fața ei blândă m-a surprins în asemenea măsură, încât am simțit teamă furnicându-mă prin tot trupul. Bărbatul care face așa ceva unei fete este ca un câine turbat. Nu-i nici pe departe om, ci doar un animal care trebuie omorât. Dar femeia care-l ajută? Ea este încă și mai rău. Ea știe ce face. Ea știe ce-nseamnă.

A lăsat grijuliu ceașca pe masă; chipul îi redevenise calm și frumos.

— Dacă un picior merge prost, îl tai.

A făcut un gest ferm cu muchia palmei, apoi și-a luat cu mâna felia de budincă și a mușcat din ea.

— Iar unii oameni trebuie să ucidă. Asta-i tot.

Până mi-am revenit și am ieșit din casa Bunei, mulțimea de pe stradă sporise. Hangiul rostogolise un butoi în fața localului și în aer se simțea izul dulce al berii.

Mama și tatăl lui Krin sosiseră în oraș călare pe murg. Pete apăruse și el, alergând în urma lor. Mi-a arătat capul nespart și a cerut cei doi bănuți pentru îndeplinirea soliei.

Părinții lui Krin mi-au mulțumit din inimă. Păreau niște oameni buni. Majoritatea oamenilor sunt așa, dacă li se oferă șansa. Am prins dârlogii murgului și, folosindu-l ca pe un soi de paravan mișcător, am reușit să discut relativ neauzit cu Krin.

Ochii ei negri erau înroșiți de jur împrejur, dar fața îi era strălucitoare și fericită.

— Să ai grijă s-o iei tu pe lady Fantomă, i-am spus și i-am arătat din bărbie o iapă. Este a ta.

Fiica primarului ar fi avut oricum parte de o zestre frumoasă, așa că încărcasem iapa lui Krin cu bunurile cele mai prețioase și cu majoritatea banilor falșilor artiști.

Expresia chipului i-a devenit serioasă când m-a privit în ochi și mi-a reamintit o dată în plus de o Denna tânără.

— Pleci, a spus ea.

Bănuiesc că asta făceam. N-a încercat să mă convingă să rămân, ci m-a surprins printr-o îmbrățișare neașteptată. După ce m-a sărutat pe obraz, mi-a șoptit la ureche:

— Mulțumesc.

Ne-am îndepărtat unul de celălalt, știind că buna-cuviință nu îngăduia mai multe.

— Nu te vinde ieftin, măritându-te cu un prost, am rostit, simțind că ar fi trebuit să spun ceva.

— Nici tu, a replicat fata și ochii ei negri m-au ironizat cu blândețe.

Am luat dârlogii lui Coadă-Sură și am mers către primarul care privea mulțimea cu un aer de stăpân. Când m-am apropiat, a încuviințat din cap spre mine.

Am inspirat adânc.

— Conetabilul i-aici?

A ridicat dintr-o sprânceană, auzindu-mă, după care a ridicat din umeri și a indicat spre mulțime.

— Uite-l acolo. Era însă pe trei sferturi beat încă dinainte să ne aduci fetele acasă. Nu știu în ce măsură îți poate fi de folos acum.

— Ei bine, am continuat șovăielnic, cred că cineva trebuie să mă închidă până îi puteți trimite vorbă azzieului din Temsford.

Am arătat cu bărbia către clădirea micuță de piatră din centrul așezării.

Primarul m-a privit pieziș, apoi s-a încruntat.

— *Vrei* să fii închis?

— Nu tocmai, am recunoscut.

— Atunci poți să vii și să pleci după bunul plac.

— Azzieul n-ar fi încântat să audă asta. N-aș vrea ca, din pricina faptelor mele, alții să fie aduși în fața legii. Delictul de a ajuta un ucigaș să fugă poate fi pedepsit cu spânzurătoarea.

Bărbatul masiv m-a privit îndelung. Ochii lui au zăbovit asupra spadei mele, a pielii uzate a cizmelor. Aproape că-l simțeam observând absența oricăror răni serioase, deși tocmai ucisesem vreo șase de bărbați înarmați.

— Ne-ai lăsa, așadar, să te-nchidem? a întrebat el. Chiar așa simplu?

Am înălțat din umeri.

El s-a încruntat iarăși, apoi a clătinat din cap de parcă nu m-ar fi putut înțelege.

— Care va să zică ești blând ca un mielușel, a rostit cu un aer de surprindere. Nu însă, nu te voi închide. Nimic din ce ai făcut n-a fost necuvenit.

— Am rupt brațul băiatului.

— Hmm, a mârâit primarul sumbru. Uitasem de el.

A scotocit în buzunar și a scos o jumătate de bănuț. Mi l-a întins.

— Mulțumesc tare mult.

Am râs și am pus moneda în buzunar.

— Uite cum gândesc eu lucrurile, a urmat el după aceea. O să mă duc să văd dacă-l pot găsi pe conetabil. După aceea îi voi spune că ar trebui să te-nchidem. Dacă tu însă ai plecat și ai scăpat în toiul acestei sărbătoriri, nu s-ar putea zice că te-am ajutat să evadezi, nu?

— Ar fi neglijență în păstrarea legii. Pentru asta s-ar putea alege cu câteva bice sau chiar să-și piardă postul.

— N-ar trebui să se ajungă chiar până acolo, dar, dacă așa va fi, nu se va supăra. Este unchiul lui Ellie.

Primarul a privit gânditor gloata de pe stradă.

— Crezi că un sfert de ceas ți-ar fi îndeajuns ca să te strecori, profitând de sărbătorire?

— Dacă nu te deranjează, n-ai putea spune că am dispărut în mod straniu și misterios când te-ai întors cu spatele?

A izbucnit în râs.

— Nu văd de ce n-aș face-o. Ai avea nevoie de mai mult de un sfert de ceas ca să fii misterios și toate celelalte?

— Zece minute ar trebui să fie mai mult decât suficiente.

Mi-am luat cutia lăutei și sacul de călătorie de pe Coadă-Sură și i-am întins căpăstrul primarului.

— Mi-ai face o favoare dacă ai avea grijă de iapă până se-nzdrăvenește Bil. Sau o poți trimite la gospodăria lui, dacă-i cineva din familie care s-aibă grijă de ea acolo.

— Îți lași calul aici? m-a întrebat.

— Bil și l-a pierdut pe al lui, am zis ridicând din umeri. Iar noi, Ruh, suntem obișnuiți cu mersul pe jos. Oricum n-aș ști ce să fac cu el, am adăugat pe jumătate sincer.

Bărbatul voinic a prins căpăstrul și m-a privit îndelung, de parcă nu era tocmai sigur ce să înțeleagă.

— Putem face ceva pentru tine? m-a întrebat în cele din urmă.

— Să țineți minte că cei care le-au răpit pe fete erau bandiți, i-am răspuns, întorcându-mă să plec. Și să țineți minte că le-a adus înapoi un Edema Ruh.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

RYSN

BRANDON SANDERSON

Brandon Sanderson a publicat șapte romane la Editura Tor — *Elantris*[10], seria *Născuți din ceață*[11], *Warbreaker* și *The Way of Kings* — plus un ciclu de patru cărți pentru adolescenți la editura Scholastic — *Alcatraz Versus the Evil Librarians*. A fost ales să încheie seria *Roata Timpului* de Robert Jordan. *The Gathering Storm*, din 2009, și *Towers of Midnight*, din 2010, vor fi urmate în 2013 de ultimul volum, *A Memory of Light*. Cea mai recentă apariție din seria *Născuți din ceață*, *The Alloy of Law*, este din 2011, iar romanul lui cel mai recent este *The Emperor's Soul*. Brandon trăiește în statul american Utah cu soția și copiii săi și predă creative writing la Brigham Young University.

Rysn a coborât șovăitoare din prima căruță a caravanei. Tălpile i-au călcat pe pământ moale, denivelat, care s-a afundat puțin sub greutatea ei. Asta a înfiorat-o, mai ales pentru că firele prea dese de iarbă nu se plecau așa cum ar fi trebuit. A apăsat repetat cu talpa. Iarba nici măcar n-a tremurat.

— N-o să se miște, a zis Vstim. Iarba de-aici nu se comportă ca în alte locuri. Cu siguranță ai auzit.

Bătrânul stătea sub tenda galben-deschis a căruței conducătoare. Ținea un braț pe balustrada laterală, iar în mâna cealaltă, un teanc de catastife. Își trecuse după ureche una dintre sprâncenele lungi și albe, iar pe cealaltă o lăsase să-i atârne pe lângă față. Prefera robele țeapăn de scrobite — albastru

[10] Ed. Tritonic, 2007. (*N.t.*)

[11] În curs de apariție la Editura Trei. (*N.t.*)

și roșu — și purta pălărie conică având vârful turtit. Era veșmântul clasic al negustorilor din Thaylen: cu câteva decenii în urma modei, totuși încă plin de distincție.

— Am auzit despre iarbă, a răspuns Rysn, totuși mi se pare atât de *stranie*.

A pășit din nou și a dat ocol căruței din frunte. Da, auzise despre iarba de aici, din Shinovar, dar presupusese că era doar letargică. Probabil că oamenii spuneau că ea nu dispărea fiindcă se mișca prea lent.

Dar nu, situația nu stătea așa. Iarba nu se clintea absolut *deloc*. Cum supraviețuia? N-o mâncau animalele? A clătinat din cap uimită și a privit câmpia care se întindea în depărtare. Iarba o acoperea *complet*. Firele erau atât de apropiate între ele, încât nu se zărea pământul. Ce derutant!

— Pământul este elastic, a rostit ea revenind în locul de unde plecase de lângă căruță. Și nu numai din cauza ierbii.

— Hmm, a făcut Vstim, continuând să lucreze cu catastifele. Da. Se numește „sol".

— Mă face să mă simt de parcă m-aș afunda dintr-o clipă în alta până la genunchi. Cum pot shinii să trăiască aici?

— Sunt un popor interesant. N-ar trebui să pregătești instrumentul?

Rysn a suspinat, totuși a pornit spre partea din spate a căruței. Celelalte căruțe din caravană — erau șase cu totul — se apropiau, formând un cerc. Fata a coborât oblonul posterior al căruței din frunte și a tras dinăuntru un trepied din lemn aproape la fel de înalt ca ea. L-a pus pe umăr și s-a îndreptat către centrul cercului de iarbă.

Era mai elegantă decât babskul ei; purta îmbrăcămintea cea mai modernă pentru o tânără de vârsta aceea: vestă din mătase albastru-închis, cu modele peste cămașa verde-deschis cu mâneci lungi și manșete scrobite. Fusta lungă până la glezne — tot verde — era țeapănă și cu aspect sobru, cu croială utilitară, dar brodată potrivit modei.

Pe mâna stângă avea o mănușă verde. Acoperirea mâinii-sigure era o tradiție prostească, un simplu rezultat al dominației culturale vorine. Era totuși preferabil să păstreze aparențele. Mulți thayleni mai tradiționaliști — inclusiv, din păcate, babskul ei — continuau să considere scandalos ca o femeie să meargă cu mâna-sigură descoperită.

A instalat trepiedul. Trecuseră cinci luni de când Vstim îi devenise babsk, iar ea ucenică. Bătrânul fusese bun cu fata. Nu toți babskii erau așa; potrivit tradiției, el nu-i era doar maestru, ci legal îi era tată, până o declara pregătită să devină neguțător.

Rysn își dorea cu adevărat ca Vstim să nu petreacă atâta timp călătorind în asemenea locuri *stranii*. Era recunoscut ca un mare neguțător și ea presupusese că marii neguțători vizitau orașe și porturi exotice. Nu lunci pustii din țări înapoiate.

După ce a fixat trepiedul, s-a întors la căruță ca să aducă fabrialul. Spatele căruței forma un spațiu închis, cu laturi groase și acoperiș care să ofere protecție împotriva furtunilor; chiar și cele mai slabe din Vest puteau fi periculoase, cel puțin până treceai prin pasuri și ajungeai în Shinovar.

A revenit în grabă la trepied cu caseta fabrialului. A împins capacul din lemn și a scos dinăuntru heliodorul mare. Piatra prețioasă galben-pal, cu diametrul de cel puțin două degete, era fixată într-o ramă metalică. Strălucea stins, nu atât de puternic pe cât te-ai fi putut aștepta de la o nestemată atât de mare.

Rysn a prins heliodorul în trepied, apoi a rotit câteva cadrane de dedesubt, acordând fabrialul la oamenii din caravană. După aceea și-a adus un scăunel din căruță și s-a așezat să privească. Rămăsese uimită de banii pe care-i plătise Vstim pentru instrument — unul dintre modelele noi, recent inventate, care avertiza asupra apropierii altor oameni. Era oare chiar așa important?

S-a lăsat puțin pe spate și a ridicat ochii la piatra prețioasă, urmărind-o dacă își întețea strălucirea. Iarba ciudată de pe

tărâmul shinilor se legăna sub vânt, refuzând cu îndărătnicie să se retragă, chiar sub rafalele cele mai puternice. În depărtare se înălțau piscurile albe ale Munților Cețoși, care apărau Shinovarul. Munții aceia spărgeau și domoleau furtunile, astfel încât Shinovarul se număra printre puținele locuri din Roshar unde nu domneau furtunile.

Câmpia din jurul ei era presărată de copaci ciudați, cu trunchiuri drepte și ramuri scheletice și rigide, pline de frunze care nu se retrăgeau în fața vântului. Întregul peisaj degaja o senzație stranie, de parcă ar fi fost mort. Nimic nu se mișca. Pe neașteptate, Rysn și-a dat seama că nu zărea nici un spren. Nici măcar unul. Niciun spren-de-vânt, niciun spren-de-viață, nimic.

Întregul tărâm părea lipsit de minte. Ca un om născut fără tot creierul, care nu știa când să se apere și se holbează pur și simplu la un perete, cu balele șiroindu-i din colțul gurii. Fata a scobit cu un deget în pământ, apoi l-a ridicat ca să cerceteze „solul", cum îl numise Vstim. Era murdar. O rafală puternică putea să dezrădăcineze tot câmpul de iarbă și să-l poarte departe. Noroc că furtunile nu puteau ajunge în ținuturile acestea.

Lângă căruțe, servitorii și gărzile descărcau lăzi și ridicau tabăra. Pe neașteptate, heliodorul a început să pulseze cu o lumină galbenă mai puternică.

— Maestre! a strigat ea, ridicându-se. Se-apropie cineva.

Vstim — care examina conținutul lăzilor — a ridicat privirea imediat. I-a făcut semn lui Kylrm, șeful gărzilor, și cei șase bărbați ai acestuia și-au înstrunit arcurile.

— Acolo, a arătat unul dintre ei.

Din depărtare se apropia un grup de călăreți. Nu mergeau foarte repede și erau urmați de animale mari — aidoma unor cai bondoci cu spinări late — înhămate la căruțe. Nestemata din fabrial a pulsat tot mai strălucitor odată cu apropierea lor.

— Da, a încuviințat Vstim privind fabrialul. Va fi un instrument *foarte* util. Are bătaie lungă.

— Noi știam însă de sosirea lor, a rostit Rysn venind spre el.

— De data aceasta, a zis negustătorul. Dar dacă ne înștiințează în privința tâlharilor noaptea, își va merita costul înzecit. Kylrm, coborâți arcurile. Știi cum văd ei lucrurile.

Gărzile au făcut cum li s-a poruncit și grupul de thayleni a așteptat. Rysn s-a pomenit ducându-și sprâncenele în spate, după urechi, cu gesturi nervoase, deși nu știa de ce s-ar fi sinchisit. Nou-sosiții erau doar shini. Desigur, Vstim insista ca fata să nu se gândească la ei ca la niște sălbatici. Părea să-i privească cu foarte mult respect.

Când s-au apropiat, a fost surprinsă de înfățișarea lor variată. Alți shini pe care-i văzuse purtaseră robe simple cafenii sau alte veșminte de muncitori, dar acest grup era condus de un bărbat în straie shine dintre cele mai alese. O mantie multicoloră, lucitoare, strâns încheiată în față, îl învăluia complet, coborând de o parte și cealaltă a calului și ajungând până aproape de pământ. Doar capul îi rămânea expus.

Îl înconjurau alți patru călăreți, ale căror veșminte erau însă în culori mai estompate. Tot strălucitoare, dar nu *la fel de* luminoase. Purtau cămăși, pantaloni și cape colorate.

În jurul lor mergeau pe jos vreo patruzeci de bărbați în tunici maronii. Alții conduceau cele trei căruțe mari.

— Oho! a exclamat Rysn. A adus o mulțime de servitori.

— Servitori? a zis Vstim.

— Cei în cafeniu.

Babskul a surâs.

— Aceia îi sunt gărzile, copilă.

— Poftim? Mi se par stupizi.

— Shinii sunt un popor ciudat, a spus negustătorul. Războinicii lor sunt cei mai umili dintre oameni, ca un fel de sclavi. Sunt vânduți între case, însoțiți de pietricele care arată cine le este proprietarul, și orice shin care pune mâna pe o

armă este silit să li se alăture și va fi tratat la fel. Cel în roba frumoasă este un *fermier*.

— Un moșier, vrei să spui.

— Nu. Din câte știu, el merge zilnic — desigur, în zilele când nu se ocupă de o negociere ca aceasta — și muncește pe ogor. Așa îi tratează shinii pe toți fermierii, îi răsfață cu atenție și respect.

Rysn a scos un icnet slab.

— Dar majoritatea satelor sunt *ticsite* de fermieri!

— Exact, a încuviințat Vstim. Aici sunt locuri sfinte. Străinilor nu li se îngăduie să se apropie de ogoare sau de satele fermierilor.

Ce ciudat, a gândit ea. *Poate că traiul aici le-a afectat mințile.*

Kylrm și gărzile lui nu arătau foarte încântați să fie copleșiți numeric, însă Vstim nu părea deranjat. După ce shinii s-au apropiat, s-a desprins fără urmă de îngrijorare de lângă căruțele sale. Rysn s-a grăbit să-l urmeze, cu fusta mângâind iarba de dedesubt.

Mă deranjează, a gândit ea. Altă problemă cauzată de faptul că iarba nu se retrăgea. Avea să se enerveze serios dacă urma să fie nevoită să schimbe tivul din cauza ierbii acesteia toante.

Vstim a ajuns în fața shinilor și s-a plecat într-un mod aparte, cu palmele spre pământ.

— *Tan balo ken tala*, a spus el.

Rysn nu știa ce însemnau cuvintele acelea.

Bărbatul în mantie — *fermierul* — a încuviințat respectuos din cap, apoi un călăreț a descălecat și a înaintat.

— Vânturile Fortunei să te călăuzească, prietene.

Vorbea thaylena foarte bine.

— Adunătorul este încântat că ai sosit în siguranță.

— Mulțumesc, Thresh fiul lui Esan, a răspuns Vstim. Și mulțumirile mele adunătorului.

— Ce ne-ai adus din tărâmurile tale ciudate, prietene? a întrebat Thresh. Mai mult metal, sper?

Vstim a făcut un semn cu mâna și câteva gărzi au adus o ladă grea. Au pus-o jos și i-au desfăcut capacul, dezvăluindu-i conținutul special. Bucăți de metal, majoritatea de forma unor fragmente de cochilii, deși unele aveau și aspect de lemne. Lui Rysn i se păreau gunoaie, care — dintr-un motiv inexplicabil — fuseseră sufleturnate în metal.

— Ah! a exclamat Thresh și s-a lăsat pe vine pentru a examina lada. Minunat!

— Nici măcar o frântură de aici n-a fost extrasă din mină, a zis Vstim. Nicio piatră n-a fost spartă sau topită pentru a obține metalul acesta. A fost sufleturnat din cochilii, scoarță sau ramuri. Am un document cu sigiliile a cinci notari diferiți din Thaylen, care-mi atestă spusele.

— Nu era necesar. În privința aceasta ți-ai câștigat încrederea noastră cu mult timp în urmă.

— Doresc totuși să fiu corect. Negustătorul neglijent cu tocmelile se trezește cu inamici în loc de prieteni.

Thresh s-a ridicat și a bătut de trei ori din palme. Bărbații în cafeniu cu ochii plecați au coborât oblonul din spate al unei căruțe, dezvăluind alte lăzi.

— Ceilalți care ne-au vizitat, a rostit el pornind către căruță, par să nu fie interesați decât de cai. Toți vor să cumpere cai. Tu însă, prietene, n-ai dorit asta niciodată. Care ar putea fi motivul?

— Sunt prea greu de întreținut, a replicat Vstim mergând alături de el. Și, deși sunt valoroși, de cele mai multe ori rentabilitatea investiției este minoră.

— Dar nu și cu ele? a zis Thresh ridicând una dintre lăzile ușoare.

Ceva viu s-a mișcat înăuntru.

— Câtuși de puțin. Găinile aduc un preț bun și sunt ușor de îngrijit, cu condiția să ai hrană.

— Ți-am adus destule, a urmat Thresh. Nu-mi vine să cred că negustorești așa ceva de la noi. Nu merită pe cât credeți voi, cei dinafară. Și ne dai metal în schimbul lor! Metal care nu poartă nicio urmă de piatră spartă. Un miracol.

Vstim a ridicat din umeri.

— În locul de unde vin eu, bucățile acestea n-au practic nicio valoare. Sunt făurite de ardenți care se inițiază cu sufleturnătorii. Ei nu pot crea hrană, fiindcă dacă o greșesc, este otrăvitoare. De aceea toarnă gunoaiele în metale și apoi le aruncă.

— Dar pot fi forjate!

— De ce să forjezi metalul, a zis Vstim, când poți să cioplești un obiect din lemn cu forma exactă pe care o dorești și *apoi* să-l sufletorni?

Thresh a clătinat din cap, uimit. Rysn privea buimăcită. Era cea mai *nebunească* tocmeală negustorească pe care o văzuse vreodată. În mod obișnuit, Vstim pleda și se târguia nemilos. Aici însă dezvăluia că mărfurile lui erau lipsite de valoare fără să fi fost măcar întrebat!

De fapt, pe măsură ce conversația înainta, ambii bărbați se străduiau să explice cât de lipsite de valoare le erau produsele. În cele din urmă, au ajuns la o învoială — deși Rysn n-a putut înțelege în ce fel — și și-au strâns mâinile. Unii dintre soldații lui Thresh au început să descarce din căruțele lor lăzi cu găini, țesături și cărnuri exotice uscate. Alții au început să ia lăzile cu resturi metalice.

— Nu mi-ai putea da un soldat, nu-i așa? a întrebat Vstim, pe când așteptau.

— Mă tem că nu pot fi vânduți celor din afară.

— Totuși, mi l-ai dat pe acela...

— Au trecut aproape șapte ani! a izbucnit Thresh în râs. Și tot mai ceri!

— Nu știi ce am căpătat pentru el. Iar tu mi l-ai dat practic pe gratis!

— Era nesincer, a răspuns Thresh ridicând din umeri. Nu avea absolut nicio valoare. M-ai *silit* să iau ceva la schimb, deşi, mărturisesc, a trebuit să-ţi arunc plata în râu. Nu puteam lua bani pentru un nesincer.

— Presupun că nu mă pot simţi ofensat, a zis Vstim frecându-şi bărbia. Anunţă-mă totuşi dacă vei mai avea unul. A fost cel mai bun servitor pe care l-am avut vreodată. Regret şi acum că l-am vândut.

— Voi ţine minte, prietene, însă nu cred că vom mai avea vreodată altul ca el.

Thresh părea să devină tot mai neatent.

— Ba chiar sperăm să nu mai avem altul...

Şi-au strâns din nou mâinile după ce bunurile au fost schimbate, apoi Vstim s-a plecat înaintea fermierului. Rysn a încercat să-l imite şi s-a ales cu un zâmbet din partea lui Thresh şi a câtorva dintre tovarăşii lui, care au schimbat câteva replici în graiul shin şoptit.

O călătorie lungă şi plictisitoare pentru un troc atât de scurt. Însă Vstim avea dreptate; găinile acelea aveau să aducă sfere bune în Răsărit.

— Ce ai învăţat? a întrebat-o Vstim pe când reveneau către căruţa conducătoare.

— Că shinii sunt bizari.

— Nu, a replicat babskul, deşi nu sever; niciodată nu părea să fie sever. Ei sunt pur şi simplu diferiţi, copilă. Oamenii bizari sunt cei care acţionează schimbător. Thresh şi poporul lui nu sunt nici pe departe schimbători. Ba poate chiar că sunt *prea* stabili. Lumea se modifică în exterior, însă shinii par decişi să rămână la fel. Am încercat să le ofer fabriale, dar le consideră inutile. Sau nesfinte. Sau prea sfinte ca să le folosească.

— Maestre, acelea sunt lucruri cu totul diferite.

— Da, a încuviinţat el. Însă cu shinii este adesea greu să faci deosebire între ele. Lăsând însă asta deoparte, ce ai învăţat *de fapt*?

— Că ei negociază prin umilință, tot așa cum herdazianii negociază prin fanfaronadă. Amândoi v-ați străduit din cale afară să arătați cât de lipsite de valoare vă sunt mărfurile. Mi s-a părut straniu, dar cred că poate fi într-adevăr felul cum se târguiesc ei.

Vstim a surâs larg.

— Ești deja mai înțeleaptă decât jumătate dintre bărbații pe care i-am adus aici. Ascultă care este lecția ta! Nu-ncerca *niciodată* să-i înșeli pe shinii. Fii deschisă, spune-le adevărul și poate chiar subapreciază-ți produsele. Te vor iubi. Și de asemenea te vor plăti.

Rysn a încuviințat din cap. Au ajuns la căruță și babskul a luat dinăuntru un vas mic și neobișnuit.

— Ține, i-a spus fetei. Ia un cuțit și scoate niște iarbă. Ai grijă să scobești adânc și să iei o bucată mare de sol. Plantele nu pot trăi fără el.

— De ce? a întrebat ea, strâmbând din nas, dar a luat vasul.

— Pentru că o să-nveți să o îngrijești. Vreau să ții iarba cu tine până vei înceta s-o mai consideri stranie.

— Dar *de ce*?

— Pentru că te va face o neguțătoare mai bună.

Rysn s-a încruntat. Oare Vstim chiar trebuia să fie mereu atât de misterios? Poate că de aceea era unul dintre puținii thayleni care puteau încheia afaceri bune cu shinii. Era la fel de bizar ca ei.

A pornit să facă așa cum i se spusese. N-avea rost să se plângă. A făcut însă rost mai întâi de o pereche de mănuși groase și și-a suflecat mânecile. *Nu* intenționa să-și strice o rochie bună pentru un vas cu iarbă imbecilă, care se holba la perete, cu balele șiroindu-i din colțul gurii. Și asta a fost tot.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

ÎN TIMP CE ZEII HOHOTESC

MICHAEL MOORCOCK

Michael Moorcock este bine-cunoscut pentru romanele swords-and-sorcery avându-l ca erou pe Elric de Melniboné, o serie care a redefinit genul respectiv. Printre multele volume care-l au drept protagonist se numără *Stormbringer*, *The Bane of the Black Sword* și *The Weird of the White Wolf*. Alte lucrări importante sunt seriile *Eternal Champion*, *Warrior of Mars*, *Jerry Cornelius* și *Hawkmoon*. Moorcock a câștigat numeroase premii, printre care World Fantasy și Stoker pentru întreaga carieră, alături de cel de Grand Master SFWA și includerea în SF Hall of Fame.

Eu sunt centrul lumii, în timp ce zeii hohotesc;
Vârtej de pasiuni în marea tăinuită
Cu valuri eterne pe plaja prunduită,
Și ape întunecate ce-n golfuri unduiesc.
— Mervyn Peake, *Shapes and Sounds*, 1941

Unu

O femeie fără aripi din Myyrrhn a sosit lunecând din furtună într-o seară pe când Elric stătea posomorât, bând de unul singur într-o tavernă, și și-a lipit de bărbat trupul mlădios.

Chipul îi era îngust și cu osatură delicată, aproape la fel de palid ca pielea albinoasă a lui Elric, iar veșmintele verde-deschis contrastau puternic cu părul ei roșu-închis.

Taverna strălucea de flăcările lumânărilor și era animată de discuții și de hohote vesele, dar cuvintele femeii din

Myyrrhn s-au auzit limpede și curgătoare ca apa peste hărmălaia voioasă.

— Te caut de douăzeci de zile, s-a adresat ea lui Elric, care a privit-o insolent prin ochii stacojii cu pleoape grele și a rămas leneș în scaunul cu spătar înalt; în mâna dreaptă cu degete lungi ținea o cupă din argint plină cu vin, iar mâna stângă se odihnea pe mânerul runespadei lui vrăjite, Aducătoarea-Furtunii.

— Douăzeci de zile, a murmurat melnibonéanul încetișor, vorbind parcă pentru sine, batjocoritor de grosolan, înseamnă multă vreme pentru ca o femeie frumoasă și singură să rătăcească prin lume.

A deschis pleoapele doar puțin mai mult și i-a vorbit direct:

— Sunt Elric de Melniboné, așa cum știi. Nu acord favoruri și nici nu le cer. Ținând seama de toate astea, spune-mi de ce mă cauți de douăzeci de zile.

Neintimidată de tonul lui trufaș, femeia a răspuns calm:

— Ești un bărbat aspru, Elric, știu și asta, și ești bântuit de suferință din motive ce aparțin de acum legendei. Nu-ți cer nicio favoare... ci mă ofer pe mine însămi, alături de o propunere. Ce-ți dorești cel mai mult în lume?

— Pace, i-a răspuns Elric simplu, apoi a surâs ironic și a urmat: Sunt un om rău, lady, iar destinul îmi este sortit damnării, dar nu sunt nechibzuit sau necinstit. Îngăduie-mi să-ți reamintesc puțin din adevăr. Îi poți spune „legendă", îmi este totuna. Acum un an o femeie a murit pe tăișul credincioasei mele spade.

A mângâiat lama cu palma, scurt, și ochii i-au devenit duri și batjocoritori.

— De atunci n-am mai curtat nicio femeie și nici n-am dorit vreuna. De ce ar trebui să-ncalc obiceiul acesta atât de sigur? Dacă aș fi întrebat, aș recunoaște că ți-aș putea vorbi în versuri și grația și frumusețea ta mă împing spre speculații

interesante, însă n-aș abate niciun dram din povara-mi întunecată asupra unei femei alese ca tine. Orice legătură între noi, cu excepția uneia oficiale, ar necesita descărcarea nedorită de către mine a unei părți din povara aceea.

A tăcut o clipă, după care a adăugat fără grabă:

— Trebuie să recunosc că răcnesc în somn uneori și că sunt adesea torturat de un dispreț de sine pe care nu-l pot transmite nimănui. Pleacă, lady, cât încă mai poți și dă-l uitării pe Elric, deoarece el nu-ți poate aduce decât durere în suflet.

Și-a desprins ochii de la ea și cu o mișcare rapidă a ridicat cupa din argint și a deșertat-o, apoi a reumplut-o din urciorul cu vin care-i stătea alături.

— Nu, a zis calm femeia fără aripi din Myyrrhn. N-o voi face. Vino cu mine.

S-a ridicat și l-a prins cu blândețe de mână. Fără să știe de ce, Elric a îngăduit să fie condus afară din tavernă, în furtuna sălbatică, fără ploaie, care vuia în cetatea filkhariană Raschil. Un surâs protector și cinic i-a fluturat peste buze când femeia l-a dus către cheiul biciuit de mare, unde i-a spus numele ei. Shaarilla a Ceții Dănțuitoare, fiica fără aripi a unui necromant mort — schiloadă în propriul ei tărâm straniu și proscrisă.

Elric s-a simțit inconfortabil de atras de femeia cu ochi calmi, care irosea puține vorbe. A simțit cum un talaz uriaș de emoție a crescut înlăuntrul lui, emoții despre care nu mai crezuse că le va simți vreodată și a vrut să-i prindă umerii frumos modelați și să-i lipească trupul zvelt de al lui. Și-a înfrânat însă imboldul și i-a studiat delicatețea marmorată și părul sălbatic, care îi flutura deasupra capului, în vânt.

Tăcerea a coborât stingheritoare între ei, în timp ce vântul a urlat jalnic peste mare. Aici Elric putea să ignore duhoarea caldă a cetății și s-a simțit aproape relaxat. În cele din urmă, întorcându-și privirea de la el spre marea învolburată, cu mantia-i verde fluturând în vânt, Shaarilla a rostit:

— Ai auzit, desigur, despre Cartea Zeilor Morți?

Elric a încuviințat fără un cuvânt. Era interesat, în ciuda nevoii pe care o simțea de a se izola cât mai mult posibil de tovarășii săi. Despre cartea legendară se credea că ar fi conținut cunoștințe care ar fi putut rezolva multe probleme ce chinuiseră oamenii de veacuri — cuprindea o înțelepciune sacră și puternică, din care doreau să se înfrupte toți vrăjitorii. Se mai credea însă că fusese distrusă, azvârlită în soare când Vechii Zei mureau în pustiurile cosmice ce se întindeau dincolo de hotarele cele mai îndepărtate ale sistemului solar. Altă legendă, aparent ulterioară, amintea în mod neclar despre întunecații care opriseră căderea Cărții către soare și o furaseră înainte să fi fost distrusă. Mulți cărturari nu plecau urechea la legenda această, susținând că de acum Cartea ar fi trebuit să fi apărut la lumină, dacă ar mai fi existat.

Elric s-a silit să vorbească inexpresiv, pentru a părea neinteresat, când i-a răspuns Shaarillei:

— De ce pomenești despre Carte?

— Știu că există, a replicat femeia apăsat, și mai știu și unde este. Tatăl meu a aflat imediat înaintea morții. Dacă mă ajuți să o recapăt, mă poți avea atât pe mine, cât și Cartea.

Oare secretul păcii putea fi cuprins în Carte? s-a întrebat Elric. Oare, dacă ar fi găsit-o, ar fi putut aduce pacea cu Aducătoarea-Furtunii?

— Dacă o dorești atât de mult, încât îmi cauți ajutorul, a spus el în cele din urmă, de ce nu vrei s-o păstrezi pentru tine?

— Pentru că m-aș teme să am de-a pururi asupra mea un asemenea obiect. Nu-i o carte pe care s-o poată deține un muritor obișnuit, totuși este posibil ca tu să fii ultimul mare necromant din lume și este potrivit să-ți revină ție. În plus, m-ai putea omorî ca s-o obții; n-aș fi niciodată în siguranță cu ea în mâini. Mie îmi trebuie doar o parte foarte mică a înțelepciunii sale.

— Care anume? a întrebat-o Elric, studiindu-i frumusețea patriciană și a simțit cum un puls nou îi vibra la interior.

Buzele femeii s-au strâns și pleoapele i-au coborât grele.

— Îți vei primi răspunsul când vom avea Cartea în mâinile noastre. Nu mai devreme.

— Răspunsul acesta este îndeajuns de bun, a zis Elric iute, înțelegând că deocamdată nu va câștiga mai multe informații. Și răspunsul mă ispitește.

Apoi, înainte să-și fi dat pe de-a întregul seama, i-a prins umerii în palmele lui înguste și albe și și-a apăsat buzele incolore de gura ei stacojie.

Elric și Shaarilla au călărit spre soare-apune, către Tărâmul Tăcut, peste câmpiile luxuriante ale lui Shazaar, unde corabia lor ancorase cu două zile în urmă. Între Shazaar și Tărâmul Tăcut se întindea un teritoriu pustiu, lipsit chiar și de colibele țăranilor; un hinterland, deși fertil și abundent în bogății naturale. Locuitorii din Shazaar se abținuseră în mod deliberat să se extindă, pentru că, deși cei din Tărâmul Tăcut se aventurau rareori dincolo de Smârcurile Ceții, hotarul natural dintre cele două țări, cei din Shazaar își priveau vecinii necunoscuți cu teamă aproape superstițioasă.

Călătoria fusese iute și fără evenimente, deși cu umbre amenințătoare; câțiva necunoscuți care n-ar fi trebuit să știe nimic despre scopul lor îi preveniseră de pericole apropiate. Elric se încruntase, recunoscând semnele damnării, dar alesese să le ignore și nu-i spusese nimic Shaarillei, care, la rându-i, păruse mulțumită de tăcerea lui. Vorbeau puțin în timpul zilei și astfel își cruțau puterile pentru sălbaticele jocuri amoroase din noapte.

Bufniturile copitelor cailor pe solul moale, scârțâiturile și zăngăniturile slabe ale harnașamentului și spadei lui Elric erau unicele zgomote care întrerupeau nemișcarea zilei senine de iarnă, pe când cei doi călăreau neîntrerupt, apropiindu-se de potecile tremurătoare și trădătoare ale Smârcurilor Ceții.

Într-o seară mohorâtă au ajuns la hotarul Tărâmului Tăcut, însemnat de mlaştini, iar acolo s-au oprit şi au făcut tabără, ridicându-şi cortul de mătase pe o măgură de pe care se zăreau negurile ce învăluiau pustietatea.

Încălecaţi unii peste alţii ca nişte perne negre la orizont, norii erau ameninţători. Luna pândea dinapoia lor, străpungându-i uneori atât cât să trimită o rază palidă şi furişată către mlaştina strălucitoare sau către graniţele ei ierboase şi neregulate. O rază a scânteiat o dată argintiu, luminând silueta întunecată a lui Elric, însă parcă scârbită de vederea unei creaturi vii pe colina stearpă, luna s-a cufundat din nou îndărătul pavezei din nori, lăsându-l pe Elric cufundat în gânduri. Lăsându-l în bezna pe care o dorea.

Tunete s-au rostogolit peste munţi nevăzuţi, aducând cu râsetele unor zei îndepărtaţi. Elric s-a înfiorat, şi-a strâns mantia albastră în jurul trupului şi a continuat să privească terenul ascuns de ceţuri.

Shaarilla i s-a alăturat în scurt timp şi a rămas lângă el, încotoşmănată într-o mantie groasă din lână care nu putea ţine departe toată răceala umedă a nopţii.

— Tărâmul Tăcut, a murmurat ea. Sunt adevărate toate istoriile, Elric? Ţi-au vorbit despre ele în vechiul Melniboné?

Bărbatul s-a încruntat, iritat că-i fuseseră stingherite gândurile. S-a răsucit brusc spre ea şi pentru o clipă a privit-o inexpresiv cu irisurile stacojii ale ochilor, după care a replicat sec:

— Locuitorii săi sunt nepământeni şi temuţi. Asta-i ceea ce ştiu. Puţini oameni s-au aventurat vreodată pe pământurile lor. Din câte ştiu, nimeni nu s-a întors. Chiar şi în vremea când Melniboné a fost un imperiu puternic, aceasta a fost o naţiune pe care strămoşii mei n-au condus-o niciodată... şi nici n-au dorit. De asemenea, n-au încheiat niciun soi de înţelegere. Se spune că cei care sălăşluiesc pe Tărâmul Tăcut fac parte dintr-o rasă aflată pe moarte, că sunt mult mai egoişti decât au fost vreodată strămunii mei şi că s-au bucurat de stăpânirea asupra

Pământului înainte ca melnibonénii să fi dobândit vreun fel de putere. În zilele noastre ei se aventurează rareori în afara teritoriului lor, care-i încercuit de mlaştini şi munţi.

Shaarilla a izbucnit în râs, dar hohotul ei nu era vesel.

— Aşadar sunt nepământeni, aşa zici, Elric? Ce spui atunci despre poporul meu, care le este înrudit? Ce spui despre mine?

— Pentru mine eşti îndeajuns de nepământeană, a replicat el nepăsător, privind-o în ochi.

Femeia a surâs.

— Acesta a fost un compliment? O să-l iau ca atare — până ce limba ta iscusită va găsi altul mai potrivit.

În noaptea aceea amândoi au dormit agitat şi, aşa cum prezisese chiar el, Elric a zbierat ca în agonie în somnul zbuciumat şi plin de terori, răcnind un nume care a făcut ca ochii Shaarillei să se umple de durere şi gelozie. Cu ochii holbaţi în somnul crunt, Elric părea s-o fixeze cu privirea pe cea pe care o numise, rostind alte cuvinte într-un grai sibilant, care-a făcut-o pe femeie să-şi astupe urechile şi să se înfioreze.

În dimineaţa următoare, când au ridicat tabăra, strângând împreună mătasea galbenă foşnitoare a cortului, Shaarilla a evitat să-l privească direct pe Elric, dar mai târziu, întrucât el n-a încercat deloc să vorbească, i-a pus o întrebare, cu glas cumva tremurător.

Era o întrebare pe care trebuia s-o pună, însă care i-a venit greu pe buze.

— De ce doreşti Cartea Zeilor Morţi, Elric? Ce crezi că vei găsi în ea?

Bărbatul a ridicat din umeri, ignorând-o, dar Shaarilla şi-a repetat cuvintele mai puţin încet, mai insistent.

— Bine, atunci, a zis el până la urmă. Nu-i însă uşor să-ţi răspund prin câteva cuvinte. Doresc, dacă vrei să spui aşa, să ştiu unul din două răspunsuri posibile.

— Și care ar fi acela?

Albinosul înalt a lăsat cortul împăturit să cadă pe iarbă și a suspinat. Degetele i s-au jucat nervoase pe mânerul runespadei.

— Poate să existe... sau nu un zeu atotputernic? Asta trebuie să știu, dacă vreau ca viața mea să aibă o direcție, oricare ar fi ea. Viețile ne sunt conduse acum de Lorzii Legii și ai Haosului. Poate să existe însă cineva mai puternic decât ei?

Shaarilla și-a pus mâna pe brațul lui.

— De ce trebuie să știi? l-a întrebat.

— Uneori, când sunt cuprins de disperare, caut alinarea unui zeu blând. Mintea îmi părăsește trupul, când zac treaz nopțile, și scotocește prin pustiul negru după ceva — orice — care să mă ducă la el, să mă încălzească, să mă protejeze și să-mi spună că în haosul universului există ordine, că precizia planetelor este consecventă, nu-i pur și simplu o efemeră și sclipitoare scânteie de rațiune într-o eternitate de anarhie dușmănoasă.

Elric a oftat și tonul încet al vocii îi era încărcat de lipsă de speranțe.

— Fără o confirmare a ordinii lucrurilor, unica mea alinare este să accept anarhia. În felul acesta pot să savurez haosul și să știu, fără teamă, că toți suntem damnați dintru bun început — că scurta noastră existență este atât lipsită de sens, cât și blestemată. Atunci pot accepta că suntem mai mult decât abandonați, deoarece n-a existat niciodată nimic care să ne abandoneze. Am cântărit dovezile, Shaarilla, și trebuie să cred că anarhia prevalează în ciuda tuturor legilor ce par a ne călăuzi acțiunile, vrăjitoria, logica. Zăresc numai haos în lume. Dacă această carte pe care o căutăm îmi va spune altceva, atunci o voi crede cu bucurie. Până atunci îmi voi pune credința doar în spada mea și în mine însumi.

Femeia l-a privit straniu.

— Nu s-ar putea ca filosofia asta să fi fost influențată de evenimente recente din trecutul tău? Te temi de consecințele omorului și trădării tale? Nu-i mai alinător pentru tine să crezi în abandonuri care sunt arareori juste?

Elric s-a răsucit către ea cu ochi stacojii fulgerând de furie, dar în clipa în care a început să vorbească mânia l-a părăsit și ochii i-au coborât spre pământ, ferindu-se de uitătura Shaarillei.

— Poate, a rostit el neconvingător. Nu știu. Acesta este unicul adevăr *real*: *Nu știu.*

Ea a încuviințat din cap, cu chipul luminat de o înțelegere enigmatică; totuși, Elric n-a zărit căutătura aceea, fiindcă propriii lui ochi erau plini de lacrimi de cristal, care i-au șiroit pe fața suptă și albă, golindu-l pentru moment de putere și voință.

— Sunt un bărbat posedat, a gemut el, și fără spada mea diavolească n-aș fi câtuși de puțin bărbat.

Doi

Și-au încălecat caii negri și iuți și le-au dat pinteni cu sălbăticie nepăsătoare în jos, pe coasta măgurii spre mlaștină, cu mantiile fluturând în urma lor, înfoiate de vântul care le-a șfichiuit prin aer. Amândoi călăreau cu fețe decise, aspre, refuzând să recunoască nesiguranța dureroasă care pândea înlăuntrul lor.

Iar copitele cailor au plescăit în smârcurile tremurătoare înainte să se fi putut opri.

Blestemând, Elric a smucit puternic de hățuri și a tras calul înapoi pe teren ferm. Shaarilla s-a luptat, de asemenea, cu bidiviul ei speriat și l-a îndemnat spre siguranța solului.

— Cum traversăm? a întrebat-o Elric nerăbdător.

— Aveam o hartă..., a început femeia ezitant.

— *Unde-i?*

— S-a... s-a pierdut. Am pierdut-o. Dar m-am străduit s-o memorez. Cred că voi fi în stare să găsesc drumul.

— Cum ai pierdut-o... și de ce nu mi-ai spus nimic despre ea până acum? a izbucnit Elric.

— Îmi pare rău... dar toate amintirile mi-au dispărut pentru o zi întreagă, imediat înainte de a te găsi în taverna aceea. Am trăit ziua respectivă cumva fără să știu, iar când m-am deșteptat, harta dispăruse.

Albinosul s-a încruntat.

— Sunt sigur că există o forță care acționează împotriva noastră, a mormăit el, dar nu știu ce poate fi. Să sperăm că memoria nu ți-a fost lezată, a adăugat ridicând glasul. Mlaștinile acestea sunt faimoase în toată lumea, dar potrivit tuturor relatărilor aici ne așteaptă doar riscuri naturale.

A făcut o grimasă și a strâns degetele pe runespadă.

— Ar fi bine s-o iei înainte, Shaarilla, dar nu te-ndepărta. Dă-i drumul!

Ea a încuviințat tăcut, apoi și-a întors calul spre miazănoapte și a galopat în lungul malului până a ajuns într-un loc unde se ridica o stâncă mare, ascuțită. O potecă ierboasă, lată de un metru, dispărea aici în smârcurile încețoșate. Din cauza fuioarelor de neguri, nu puteau să vadă la depărtare, totuși se părea că solul cărării rămânea ferm. Shaarilla și-a suit calul pe potecă și a pornit înainte în trap ușor. Elric a urmat-o.

Prin pâclele dese și învolburate care străluceau alburiu, caii înaintau șovăielnic și călărețiii lor trebuiau să țină hățurile din scurt. Ceața îmbrăca mlaștina în liniște și ferigile acvatice strălucitoare din jurul lor duhneau a putreziciune. Niciun animal nu alerga grăbit, nicio pasăre nu țipa deasupra. Peste tot domnea o tăcere apăsătoare, încărcată de spaimă, care-i neliniștea atât pe cai, cât și pe călărețiii.

Cu panica ridicată în gâtlejuri, Elric și Shaarilla au călărit mai departe, pătrunzând tot mai adânc în nepământenele

Smârcuri ale Ceții, cu ochi cercetători și nări adulmecând după primejdii în mocirla puturoasă.

După câteva ore, când soarele trecuse de mult de zenit, calul Shaarillei s-a cabrat, fornăind și nechezând. Femeia l-a strigat pe Elric și trăsăturile ei frumoase s-au contorsionat de frică când a privit în pâcle. El și-a îndemnat înainte propriul cal care se împotrivea și i s-a alăturat.

Prin albeața lipicioasă ceva se mișca lent, amenințător. Mâna dreaptă a albinosului a zvâcnit fulgerător în stânga și a prins Aducătoarea-Furtunii.

Lama a zbierat ieșind din teacă, cu un foc negru care i-a strălucit pe toată lungimea și puterea neomenească a curs din ea în brațul bărbatului și prin trupul său. O lumină stranie, fioroasă a sărit în ochii stacojii ai lui Elric și gura i s-a strâmbat într-un rânjet hidos, când și-a silit calul înspăimântat să înainteze în pâclele pânditoare.

— Arioch, Lord al celor Șapte Bezne, fii cu mine acum! a răcnit Elric, când a deslușit forma mișcătoare dinaintea sa.

Era albă, ca pâclele, totuși cumva *mai întunecată*. Se ridica mult deasupra sa. Era înaltă de zece picioare și aproape la fel de largă. Continua să fie totuși doar un contur, părând să nu aibă față sau membre, ci numai mișcări: mișcări rele, fulgerătoare! Însă Arioch, zeul lui protector, a ales să nu-l audă.

Elric a simțit inima mare a armăsarului bătând între picioarele lui, când animalul s-a năpustit înainte sub imboldul de fier al călărețului său. Shaarilla țipa îndărătul său, dar n-a putut înțelege cuvintele. A lovit în forma albă, însă spada lui a întâlnit doar ceață și a urlat furioasă. Calul înnebunit de spaimă nu dorea să meargă mai departe și albinosul a fost silit să descalece.

— Ai grijă de el! a strigat în urmă, spre Shaarilla, și a înaintat cu pas ușor către forma mișcătoare, care se înălța deasupra lui blocându-i calea.

Acum îi putea distinge unele trăsături. Doi ochi de culoarea vinului galben, diluat, se aflau sus pe trupul creaturii, care nu avea însă cap. O despicătură scârnavă îi slujea ca gură, plină de colți, imediat sub ochi. Elric n-a văzut nări sau urechi. Patru apendice se desprindeau din părțile ei superioare, în timp ce corpul inferior se târa pe sol, nesusținut de alte membre. Ochii îl dureau pe bărbat când privea făptura. Era incredibil de dezgustătoare, iar trupul informe degaja miasme de moarte și descompunere. Învingându-și teama, albinosul a înaintat precaut, cu spada ridicată pentru a para orice atac cu brațele din partea ființei. Elric a recunoscut-o din descrierea existentă în unul dintre grimoarele sale. Era un Gigant de Ceață — poate chiar singurul Gigant de Ceață, Clopotul-urgiei. Nici cei mai înțelepți vrăjitori nu știau sigur câte asemenea creaturi existau — una sau multe. Era un moroi al mlaștinilor, care se hrănea cu sufletele și sângele oamenilor și al fiarelor. Însă Smârcurile acestei Ceți erau mult spre soare-răsare față de tărâmurile cutreierate de Clopotul-urgiei.

Elric a încetat să se mai minuneze de ce atât de puține lighioane locuiau în partea aceasta din mlaștini. Deasupra cerul începuse să se înnegureze.

Aducătoarea-Furtunii i-a pulsat în mână, când melnibonéanul a strigat numele străvechilor zei-demoni ai poporului său. În mod limpede, moroiul fetid le-a recunoscut. Pentru o clipă a unduit în retragere. Albinosul le-a poruncit picioarelor să înainteze. Acum putea să vadă că făptura nu era cătușă de puțin albă, însă nici nu avea o culoare pe care s-o poată recunoaște. Exista o urmă de portocaliu, presărat de galben-verzui grețos, însă nu distingea culorile cu ochii săi... ci doar *percepea* nuanțele neomenești, fioroase.

Apoi s-a năpustit către creatură, răcnind nume care nu aveau niciun înțeles pentru suprafața conștiinței sale.

— *Balaan... Marthim! Aesma! Alastor! Saebos! Verdelet! Nizilfkm! Haborym*! Haborym al Focurilor Distrugătoare!

Mintea îi era sfâșiată în două. O parte dorea să fugă, să se ascundă, însă el nu avea niciun control asupra puterii care îl strângea și-l împingea să întâlnească oroarea. Lama spadei hăcuia și spinteca forma. Era ca și cum ar fi încercat să taie prin apă, o apă conștientă, pulsatoare, totuși Aducătoarea-Furtunii avea efect. Întreaga formă a moroiului vibra, parcă cuprinsă de dureri teribile. Elric s-a simțit ridicat în văzduh și și-a pierdut simțul vederii. Nu putea să zărească nimic... nu putea să facă nimic, decât să lovească și să taie prin Gigantul de Ceață care-l prinsese.

Sudoarea îi picura acum, în vreme ce continua să lupte orbește.

O durere care nu era nici pe departe fizică, ci mai profundă, înfiorătoare, i-a umplut întreaga făptură și Elric a urlat de agonie și a izbit întruna în matahala maleabilă care-l îmbrățișase și-l trăgea lent către botul ei căscat. S-a zbătut și s-a zvârcolit în strânsoarea obscenă a creaturii. Îl ținea în brațe puternice, aproape lasciv, apropiindu-l mereu, tot așa cum un amant grosolan ar apropia o fată. Nici chiar puterea teribilă conținută în runespadă nu părea suficientă pentru a ucide monstrul. Deși eforturile îi erau cumva mai slabe decât anterior, continua să-l apropie neîncetat pe albinos de gura-fantă care scrâșnea și băloșea.

Elric a răcnit din nou toate numele, în timp ce Aducătoarea-Furtunii a dansat și a cântat un cântec hain în mâna lui dreaptă. Bărbatul s-a zvârcolit de agonie, promițând și implorând, totuși era atras centimetru cu centimetru către botul rânjitor.

S-a luptat sălbatic, feroce, și l-a chemat din nou pe Arioch. O minte i-a atins mintea — batjocoritoare, puternică, crudă — și a știut că Arioch a răspuns în cele din urmă! Aproape imperceptibil, Gigantul de Ceață a slăbit. Elric și-a întețit izbiturile, iar știința că moroiul își pierdea forțele i-a

dat și mai multă putere. Orbește, cu agonia străpungându-i toți nervii din trup, a lovit și a lovit iarăși.

Apoi, aproape pe neașteptate, a căzut.

I s-a părut că s-a prăvălit ore la rând, lent, fără greutate, până a ajuns pe o suprafață care a cedat sub el. A început să se afunde.

De hăt departe, dincolo de timp și spațiu, a auzit strigându-l un glas slab. N-a dorit să-l audă; era mulțumit să zacă acolo unde se găsea, în vreme ce substanța rece și confortabilă din jur îl trăgea fără grabă în interiorul ei.

Apoi un al șaselea simț l-a făcut să înțeleagă că aceea era vocea Shaarillei și s-a silit să-i desprindă înțelesul cuvintelor.

— *Elric, mlaștina! Ești în mlaștină. Nu te clinti!*

Bărbatul a surâs în sinea sa. De ce s-ar fi mișcat? Se afunda, lent, calm... se cufunda în mlaștina primitoare... *Existase oare un alt moment ca acesta; o altă mlaștină?*

Înțelegerea deplină a situației i-a revenit cu un șoc mintal și a deschis brusc ochii. Deasupra lui era ceață. Într-o parte, o băltoacă de culori fără nume se evapora încet, emanând o duhoare oribilă. De cealaltă parte abia putea discerne o formă omenească, care gesticula sălbatic. Dincolo de ea se întrevedeau estompat siluetele a doi cai. Shaarilla se găsea acolo. Sub el...

Sub el era mlaștina.

Nămol gros, puturos, îl trăgea în jos; Elric zăcea cu toate membrele rășchirate, deja pe jumătate afundat. În mâna dreaptă continua s-o țină pe Aducătoarea-Furtunii. O putea distinge, dacă întorcea capul. Cu grijă, a încercat să-și ridice jumătatea superioară a corpului din mocirla care-l înghițea. A reușit, însă numai pentru a-și simți picioarele afundându-se mai mult. Ridicat din mijloc, a răcnit către femeie:

— Shaarilla! Repede — o funie!

— N-avem funii!

Își smulsese partea de sus a veșmântului și o rupea acum cu iuțeală în fâșii.

Însă Elric continua să se scufunde, iar tălpile nu găseau niciun reazem.

Shaarilla a înnodat în grabă fâșiile și a azvârlit fără iscusință frânghia improvizată spre albinos. Nu și-a atins ținta. Bâjbâind de grabă, a aruncat-o din nou. De data aceasta mâna lui stângă a izbutit s-o atingă. Femeia a început să tragă de funie. El a simțit că se ridică, apoi s-a oprit.

— Nu-i bine, Elric... n-am putere.

Suduind-o, bărbatul a strigat:

— Calul — leag-o de cal!

Ea a alergat la un cal și a trecut frânghia improvizată peste oblâncul șeii. A smucit apoi de căpăstrul animalului și a început să se îndepărteze.

Elric a fost tras repede afară din mlaștina care-l absorbea și, fără să fi slăbit Aducătoarea-Furtunii din mână, a ajuns pe siguranța imprecisă a fâșiei de pământ.

A icnit și a dat să se scoale, însă a constatat că picioarele îi erau incredibil de slăbite. S-a ridicat, s-a împleticit și a căzut. Shaarilla a îngenuncheat lângă el.

— Ești rănit?

În ciuda slăbiciunii, albinosul a zâmbit.

— Nu cred.

— A fost îngrozitor. N-am putut vedea bine ce se-ntâmpla. Parcă ai fi dispărut, apoi... apoi ai răcnit acel... acel nume!

Tremura și chipul îi era palid și încordat.

— Ce nume? Elric era cu adevărat nedumerit. Ce nume am răcnit?

Femeia a clătinat din cap.

— Nu contează, dar, indiferent ce ar fi fost, te-a salvat. Ai reapărut la scurt timp după aceea și ai căzut în mlaștină.

Puterea Aducătoarei-Furtunii continua să curgă în albinos. Se simțea deja mai puternic.

Cu un efort, s-a ridicat și s-a clătinat nesigur spre calul său.

— Sunt sigur că Gigantul de Ceață nu bântuie de obicei prin mlaștina asta, ci că a fost trimis aici. Nu știu cine sau ce l-a trimis, dar trebuie să ajungem pe teren mai solid cât timp putem.

— Încotro, a întrebat Shaarilla, înapoi sau înainte?

Elric s-a încruntat.

— Înainte, desigur. De ce-ntrebi?

Ea a înghițit un nod și a scuturat din cap.

— Să ne grăbim atunci.

Au încălecat și au călărit, fără precauția dinainte, până ce mlaștina și mantia ei de pâcle au rămas în urmă.

Călătoria căpătase acum altă stringență, deoarece Elric înțelesese că o forță căuta să le ridice obstacole în cale. Se odihneau puțin și-și călăreau cu neîndurare armăsarii puternici, până când aceștia nu mai puteau înainta.

În a cincea zi, treceau prin ținut pietros, sterp și cădea o ploaie ușoară.

Solul dur era alunecos, așa că erau siliți să înainteze mai încet, aplecați peste grumajii uzi ai cailor, înveliți în mantii care-i apărau prea puțin de ploaia măruntă. Merseseră în tăcere de ceva timp, când au auzit în fața lor strigăte croncănite, spectrale, urmate de tropot de copite.

Elric a arătat o stâncă înaltă care se ridica în dreapta.

— Ne adăpostim acolo, i-a spus femeii. Ceva vine spre noi, posibil mai mulți inamici. Cu noroc, vor trece fără să ne vadă.

Shaarilla l-a ascultat fără un cuvânt și au rămas locului împreună, în timp ce croncăniturile hidoase se apropiau.

— Un călăreț... și alte câteva dihănii, a rostit albinosul ascultând atent, care fie că sunt cu călărețul, fie că-l urmăresc.

După care au apărut, gonind prin ploaie. Un bărbat care dădea pinteni cu disperare unui cal la fel de înspăimântat, iar înapoia lui — și distanța se reducea întruna — o haită ce

părea alcătuită din câini. Însă nu erau câini, ci jumătate câini și jumătate păsări, cu trupuri zvelte și lăţoase de câini, dar în locul labelor cu gheare de păsări răpitoare și în locul boturilor cu ciocuri curbate sălbatic, care pocneau repetat.

— Copoii de vânătoare ai dharzilor! a icnit Shaarilla. Crezusem că dispăruseră de mult, ca și stăpânii lor!

— Și eu crezusem la fel. Oare ce caută pe-aici? N-au existat niciodată legături între dharzi și locuitorii acestor tărâmuri.

— Au fost aduși de *ceva*, a șoptit femeia. Câinii ăștia demonici ne vor adulmeca fără doar și poate.

Elric s-a întins către runespadă.

— Atunci n-avem nimic de pierdut dacă le ajutăm prada, a rostit el și a dat pinteni calului. Așteaptă aici, Shaarilla.

Haita demonică și bărbatul pe care-l urmărea treceau acum pe lângă stânca îndărătul căreia se adăpostiseră cei doi, gonind printr-un defileu îngust. Elric și-a îndemnat armăsarul și a coborât panta.

— Hei, tu! a strigat către călărețul disperat. Întoarce-te și luptă, prietene — am venit să te-ajut!

Ridicându-și runespada care gemea, Elric a galopat către câinii demonici, care croncăneau și pocneau din pliscuri, iar copitele bidiviului l-au lovit pe unul, frângând șira spinării dihaniei nefirești. Mai rămăseseră cinci–șase câini stranii. Călărețul și-a întors calul și a tras o sabie lungă din teaca de la brâu. Era un bărbat micuț cu gură mare și urâtă. A rânjit, ușurat.

— Norocoasă-ntâmplare, cinstite jupân.

Acelea au fost singurele cuvinte pe care a apucat să le pronunțe înainte ca doi câini să sară asupra lui și să fie silit să-și concentreze atenția pentru a se apăra de ghearele lor spintecătoare și pliscurile care clămpăneau.

Ceilalți trei câini s-au repezit asupra lui Elric. Unul a sărit sus, cu ciocul ațintit către gâtul albinosului. Acesta i-a simțit

răsuflarea urât mirositoare şi a rotit iute Aducătoarea-Furtunii, despicându-l în două. Sânge necurat i-a împroşcat pe Elric şi pe calul lui, iar mirosul acestuia a părut să sporească furia atacului celorlalţi câini. În acelaşi timp însă sângele a făcut runespada neagră dansatoare să zumzăie un cântec aproape extaziat şi Elric a simţit-o zvâcnindu-i în mână şi înjunghiind alt câine hidos. Vârful l-a lovit imediat sub stern, când se cabrase către bărbat. A zbierat în agonie teribilă şi a răsucit ciocul pentru a prinde lama. Când a atins metalul negru scânteietor al spadei, o miasmă grea, cumva asemănătoare cu izul de arsură, a izbit nările lui Elric şi răcnetul dihaniei s-a întrerupt brusc.

Luptând cu ultimul câine demonic, albinosul a văzut cu coada ochiului stârvul carbonizat. Calul lui se cabrase mult, lovind cu copitele ca un îmblăciu în ultima lighioană nepământeană. Câinele a eschivat atacul acela şi a sărit spre partea stângă, neprotejată, a lui Elric. Melnibonéanul s-a răsucit în şa, abătându-şi în acelaşi timp spada grea în jos şi i-a despicat ţeasta, revărsând creieri şi sânge pe solul ud şi sclipitor. Încă viu, câinele a pocnit fără putere din plisc către albinos, dar acesta i-a ignorat atacul zadarnic şi şi-a îndreptat atenţia spre bărbatul micuţ care-şi ucisese un adversar, însă avea greutăţi cu al doilea. Câinele îi prinsese sabia în cioc, aproape de mâner.

Gheare s-au răşchirat către beregata omului, care se străduia să scuture fiara de pe sabie. Elric a dat pinteni calului, cu runespada aţintită ca o lance către câinele demonic care atârna în aer, agitându-şi ghearele şi străduindu-se să ajungă la carnea prăzii sale. Aducătoarea-Furtunii l-a lovit în partea de jos a abdomenului şi a spintecat în sus, sfâşiindu-l de la vintre până la gâtlej. Creatura a dat drumul sabiei şi a căzut, zvârcolindu-se, pe pământ, iar calul lui Elric a pisat-o sub copite pe pietre. Gâfâind, albinosul a vârât Aducătoarea-Furtunii în teacă şi l-a privit precaut pe cel pe care-l salvase. Nu-i plăceau

contactele inutile cu alți oameni și nu dorea să fie stânjenit de o efuziune sentimentală din partea acestuia.

N-a fost dezamăgit, deoarece gura largă și urâtă s-a despicat într-un rânjet vesel, iar omulețul s-a aplecat în șa, în timp ce-și vâra propria-i sabie curbată în teacă.

— Mulțumesc, cinstite jupân, a rostit el vesel. Fără ajutorul tău, lupta ar fi putut dura mai mult. M-ai lipsit de o distracție, dar ai făcut-o cu bune intenții. Lună-Tristă mi-e numele.

— Iar eu sunt Elric de Melniboné, a replicat albinosul, dar n-a zărit nicio reacție pe chipul celuilalt.

Asta era ciudat, fiindcă de acum numele lui devenise rău famat în aproape toată lumea. Povestea trădării sale și a uciderii verișoarei sale Cymoril fusese istorisită și înzorzonată în taverne din toate Regatele Tinere. Oricât de mult ar fi detestat, se obișnuise să primească unele semne de recunoaștere din partea celor pe care-i întâlnea. Albinismul lui era suficient pentru a-l însemna.

Surprins de ignoranța lui și simțindu-se în același timp atras de micuțul călăreț îngâmfat, Elric l-a privit, încercând să descopere de pe care tărâm venea. Lună-Tristă nu purta armură, iar straiele îi erau din pânză albastră decolorată, pătate și ponosite de drum. La centura solidă din piele se afla prinsă sabia, un pumnal scurt și o pungă din lână. Era încălțat cu cizme din piele crăpată, înalte până la gleznă. Harnașamentul era uzat, dar calitatea îi era vădită. Bărbatul însuși, care se ținea drept în șa, abia dacă trecea de un metru și jumătate, cu picioare lungi față de restul trupului slăbuț. Nasul îi era scurt și cârn, iar ochii verzi-cenușii, mari și cu aspect inocent. Claia de păr roșu-deschis îi cădea peste frunte și pe ceafă. Stătea relaxat și continua să rânjească larg, dar acum privea peste umărul lui Elric, către Shaarilla, care venea călare spre ei.

Lună-Tristă a făcut o plecăciune adâncă, când femeia și-a oprit calul.

Elric a rostit rece:

— Lady Shaarilla... jupânul Lună-Tristă de...?

— De Elwher, a răspuns bărbatul. Capitala negustorească a Orientului — cetatea cea mai frumoasă din lume.

Albinosul a recunoscut numele.

— Am auzit despre locul acesta, jupâne Lună-Tristă. O cetate nouă, așa-i? De numai câteva veacuri. Ai ajuns departe de ea.

— Așa este. Fără cunoașterea graiului folosit în părțile acestea, călătoria ar fi fost încă și mai grea, dar, spre norocul meu, sclavul care m-a inspirat cu istorii despre tărâmul lui natal m-a învățat și limba.

— Totuși, de ce călătorești prin părțile acestea? a întrebat Shaarilla neîncrezătoare. N-ai auzit legendele?

— Tocmai legendele acelea m-au adus aici... și începusem să nu le mai bag în seamă, până când s-au luat după mine cățelușii ăștia neplăcuți. Habar n-am de ce-au pornit pe urmele mele, pentru că nu le-am oferit niciun motiv. Ținutul ăsta-i cu-adevărat barbar.

Elric nu se simțea în largul său. Flecăreala nepăsătoare de felul celei care părea să-l încânte pe Lună-Tristă era contrară propriei sale naturi melancolice. Cu toate acestea, descoperea că-l plăcea tot mai mult pe bărbat.

Lună-Tristă a propus să călătorească o vreme laolaltă. Shaarilla a obiectat, azvârlindu-i albinosului o uitătură prevenitoare, însă Elric a ignorat-o.

— Prea bine atunci, prietene Lună-Tristă. Deoarece trei sunt mai puternici decât doi, îți vom prețui tovărășia. Noi călărim spre munți.

Elric începuse să se simtă într-o dispoziție mai voioasă.

— Ce căutați acolo? a întrebat Lună-Tristă.

— Un secret, a răspuns melnibonéanul și noul lor tovarăș de drum a fost îndeajuns de discret pentru a nu mai insista.

Trei

Au călărit mai departe, în timp ce ploaia s-a înteţit şi a plescăit şi cântat printre pietre, cu cerul ca oţelul tocit deasupra lor şi vântul murmurându-le un bocet la urechi. Trei siluete mici care călăreau spre bariera de munţi negri ce se ridica peste lume aidoma unui zeu uneltitor. Şi poate că era un zeu care hohotea câteodată, pe măsură ce ei se apropiau de poalele munţilor, sau poate că era vântul care şuiera prin tainele întunecate ale canioanelor, râpelor şi haosului de stânci din bazalt şi granit care suiau spre piscuri singuratice. Nori plumburii se formau în jurul vârfurilor acelora şi fulgere ţâşneau în jos ca degete monstruoase care scotoceau pământul în căutare de viermi. Tunetele reverberau peste lanţul muntos şi Shaarilla şi-a dezvăluit până la urmă gândurile lui Elric; i le-a spus când munţii au devenit vizibili.

— Elric... te rog să ne-ntoarcem. Dă uitării Cartea — prea multe sunt forţele ce acţionează împotriva noastră. Ţine seama de semne, altfel suntem sortiţi pierzaniei!

Însă albinosul tăcea încruntat, pentru că înţelesese de mult că femeia îşi pierdea entuziasmul pentru căutarea pe care ea însăşi o născuse.

— Elric... te rog. Nu vom ajunge niciodată la Carte. Elric, întoarce-te.

A venit în dreptul lui şi l-a tras de straie, până când, iritat, bărbatul s-a scuturat şi a răspuns:

— Sunt prea curios ca să mă opresc. Fie continui să mă conduci, fie îmi spui ce ştii şi rămâi aici. Cândva ai dorit să cunoşti înţelepciunea Cărţii, dar acum te-au înfricoşat câteva piedici mărunte ivite pe drum. Ce trebuia să afli din ea, Shaarilla?

Femeia nu i-a răspuns, ci a zis:

— Dar tu ce doreai, Elric? Mi-ai spus că pacea. Trebuie atunci să te previn că nu vei găsi pace în munţii aceia crunţi... dacă măcar vom ajunge la ei.

— N-ai fost sinceră cu mine, a rostit rece albinosul, fără să-și desprindă ochii de la piscurile negre. Știi ceva despre forțele care-ncearcă să ne oprească?

Ea a ridicat din umeri.

— Știu atât de puține, încât nici nu contează. Înainte de a muri, tata a rostit câteva avertismente vagi, atâta tot.

— Ce anume?

— A spus că Păzitorul Cărții își va folosi toate puterile pentru a opri omenirea să câștige de pe urma înțelepciunii ei.

— Și altceva?

— Nimic. Dar e de-ajuns, acum când văd că prevestirea i-a fost adevărată. Păzitorul acela l-a ucis, Elric, sau una dintre slugile lui. Nu vreau să am aceeași soartă, indiferent ce ar putea face Cartea pentru mine. Crezusem că ești îndeajuns de puternic ca să m-ajuți, dar acum mă-ndoiesc.

— Până acum te-am ocrotit, a răspuns Elric simplu. Spune-mi așadar ce cauți tu în Carte.

— Mă simt prea rușinată.

Elric n-a insistat și în cele din urmă femeia a rostit încet, aproape în șoaptă:

— Îmi caut aripile.

— Prin urmare, Cartea ți-ar putea oferi o vrajă cu care să-ți crești aripi! a zis el cu un surâs ironic. De aceea cauți tu păstrătoarea celor mai de seamă înțelepciuni din lume!

— Ți s-ar fi părut suficient de important dac-ai fi fost socotit deformat în propria-ți lume! a răcnit Shaarilla sfidător.

Elric și-a întors chipul spre ea, iar ochii cu irisuri stacojii ardeau cu o emoție stranie. Și-a atins cu mâna pielea albă și moartă și un surâs strâmb i-a mișcat buzele.

— Și eu am simțit ca tine, a rostit încet.

Asta a fost tot și Shaarilla a rămas din nou în urma lui, rușinată.

Au călărit în tăcere până când Lună-Tristă, care mersese discret mai înainte, și-a plecat pe un umăr capul masiv și a tras brusc de hățuri.

Elric i s-a alăturat.

— Ce este?

— Aud cai venind, a răspuns omulețul. Și glasuri neliniștitor de familiare. Sunt alți câini demonici, dar însoțiți acum de călărești!

Albinosul a auzit și el zgomotele și i-a strigat un avertisment Shaarillei.

— Poate c-ai dreptate, a adăugat el. Alte necazuri se-ndreaptă către noi.

— Ce facem? s-a încruntat Lună-Tristă.

— Călărim spre munți, a replicat Elric, și s-ar putea să nu ne-ajungă.

Au dat pinteni cailor, îndemnându-i la galop, și au gonit spre munți.

Însă fuga le era lipsită de nădejde. În scurtă vreme o haită neagră s-a ivit la orizont și croncăniturile ascuțite ca de păsări ale câinilor demonici s-au apropiat. Elric s-a uitat îndărăt spre urmăritori. Noaptea începuse să se pogoare și vizibilitatea descreștea de la o clipă la alta, totuși a avut impresia că distinge vag călărești care goneau înapoia haitei. Erau înveșmântați în mantii negre și purtau sulițe lungi. Chipurile le erau invizibile, pierdute în umbra glugilor care le acopereau capetele.

Elric și tovarășii lui și-au silit caii în sus pe o pantă pieptișă, căutând adăpostul stâncilor care se ridicau deasupra.

— Ne vom opri aici, a poruncit el, și vom încerca să-i respingem. În loc deschis ne-ar putea încercui cu ușurință.

Lună-Tristă a încuviințat, fiind de acord cu adevărul din cuvintele acelea. Și-au oprit bidiviii asudați și s-au pregătit de luptă cu haita urlătoare și stăpânii lor în mantii negre.

În curând, primii câini demonici au apărut în goană, suind panta, cu pliscurile-fălci bălosind și ghearele răpăind

pe piatră. Stând între două stânci și blocând calea cu trupurile lor, Elric și Lună-Tristă au înfruntat primul atac și au ucis trei animale. Altele le-au luat locul și cel dintâi călăreț s-a ivit în urma lor, odată cu apropierea nopții.

— Pe Arioch! a blestemat albinosul, recunoscând călăreții. Sunt Lorzii Dharzi — morți de peste zece veacuri. Ne luptăm cu morți, Lună-Tristă, și cu stafiile tangibile ale câinilor lor. Dacă nu pot găsi o cale vrăjitorească de a-i înfrânge, suntem sortiți pieirii!

Pentru moment zombii aceia nu păreau să intenționeze să participe la atac. Așteptau, cu ochi morți straniu de luminoși, în timp ce câinii demonici se străduiau să pătrundă prin plasa mișcătoare de oțel cu care se apărau Elric și tovarășul lui. Albinosul își frământa mintea, căutând să dezgroape din memorie o vrajă rostită care să-i alunge pe morții vii. Apoi și-a reamintit-o și, sperând că forțele pe care trebuia să le invoce vor decide să-l ajute, a început să psalmodieze:

— Fie ca atotputernicele Legi
Să nu fie lesne ignorate;
Și Sfidătorii Pământului Regi
Să aibă morți pe săturate.

Nu s-a întâmplat nimic.

— Am dat greș, a murmurat el fără speranțe, primind atacul unui câine demonic care pocnea din plisc și străpungându-l cu spada.

Dar apoi... pământul s-a cutremurat și a părut să *fiarbă* sub copitele cailor călăriți de morți. Vibrația a durat câteva secunde, după care s-a stins.

— Vraja n-a fost îndeajuns de puternică, a oftat Elric.

Solul s-a mai cutremurat o dată și cratere mici s-au format în coasta dealului pe care așteptau impasibil Lorzii Dharzi

morți. Pietre s-au fărâmat și caii au tropăit nervoși. Apoi pământul a huruit.

— Înapoi! a răcnit Elric un avertisment. Înapoi, altfel ne vom duce odată cu ei!

S-au retras cu spatele spre Shaarilla și armăsarii care-i așteptau, în vreme ce solul le cobora sub tălpi. Caii dharzilor se cabrau și nechezau, iar câinii rămași în viață s-au întors neliniștiți, privindu-și stăpânii cu ochi derutați, nesiguri. Un geamăt slab a răsunat de pe buzele morților vii. Pe neașteptate o porțiune mare din coasta dealului s-a despicat în crăpături și în suprafața ei s-au căscat spărturi. Elric și tovarășii săi au sărit în șei, în timp ce, cu un urlet înspăimântător contopit dintr-o mulțime de glasuri, lorzii morți au fost înghițiți de pământ, revenind în adâncurile din care fuseseră chemați.

Un chicotit profund răutăcios s-a ridicat din hău. Era râsetul batjocoritor al Regelui Grome, stihia pământului, care-și readucea pe tărâmul său supușii legitimi. Schelălăind, câinii demonici s-au târât către marginea genunii și au adulmecat în jurul ei. Apoi, ca la un semn, toată haita neagră s-a azvârlit în abis, urmându-și stăpânii către destinul necurat care-i aștepta.

Lună-Tristă s-a înfiorat.

— Ești în prieteșug cu entități stranii, prietene Elric, a spus el tremurător, apoi și-a întors din nou calul spre munți.

Au ajuns la munții negri în ziua următoare și Shaarilla, neliniștită, i-a condus pe calea stâncoasă pe care o memorase. Nu-l mai implorase pe Elric să se întoarcă, ci era resemnată de soarta care-i aștepta. Obsesia ardea în Elric, care clocotea de nerăbdare, convins că va găsi în Cartea Zeilor Morți adevărul final al existenței. Lună-Tristă dovedea un scepticism vesel, pe când Shaarilla era măcinată de prevestiri sumbre.

A continuat să plouă, iar furtuna a mârâit și a pârâit deasupra lor. Însă când ploaia sâcâitoare începuse să sporească cu

insistență reînnoită, au ajuns în cele din urmă la gura neagră și căscată a unei grote uriașe.

— Nu te pot duce mai departe, a rostit Shaarilla obosită. Cartea se găsește undeva în peștera aceasta.

Elric și Lună-Tristă au schimbat priviri nehotărâte; niciunul dintre ei nu era sigur ce să facă în continuare. Ajungerea la țintă părea cumva dezamăgitoare, deoarece nimic nu bloca intrarea și nimic nu părea s-o păzească.

— Este greu de crezut, a spus Elric, ca primejdiile care ne-au pus la încercare să nu fi fost puse la cale de ceva, totuși iată-ne aici... și nimeni nu-ncearcă să ne oprească să intrăm. Shaarilla, ești sigură că aceasta este peștera *căutată*?

Femeia a arătat piatra de deasupra intrării. În ea era gravat un simbol straniu pe care albinosul l-a recunoscut de îndată.

— Însemnul Haosului! a exclamat el. Poate c-ar fi trebuit să ghicesc.

— Ce-nseamnă asta? a întrebat Lună-Tristă.

— Este simbolul eternei subminări și anarhii. Ne aflăm pe un tărâm stăpânit de Lorzii Entropiei sau de una dintre slugile lor. Așadar, ei ne sunt dușmanii! Asta poate însemna un singur lucru: Cartea are o însemnătate uriașă pentru ordinea lucrurilor din acest plan... poate chiar pentru nenumăratele planuri ale multiversului. De acea a șovăit Arioch să mă ajute, deoarece el însuși este un Lord al Haosului!

Lună-Tristă l-a privit surprins.

— Ce vrei să spui?

— Nu știi că lumea este guvernată de două forțe, care poartă între ele o bătălie eternă? a replicat melnibonéanul. Legea și Haosul. Partizanii Haosului afirmă că totu-i posibil într-o lume precum cea condusă de ei. Adversarii Haosului — cei care se aliază cu forțele Legii — afirmă că fără Lege nu-i posibil *nimic* material. Alții nu iau parte niciunei tabere, crezând că starea corectă a lucrurilor este echilibrul între cele două, dar noi nu putem face așa. Noi am devenit

implicați într-o dispută între cele două forțe. Desigur, Cartea este valoroasă pentru ambele tabere și bănuiesc că pe slugile Entropiei le îngrijorează puterea pe care am putea-o elibera dacă o obținem. Legea și Haosul intervin rareori în mod direct în viețile oamenilor și de aceea doar inițiații sunt pe deplin conștienți de prezența lor. Poate că acum voi descoperi în sfârșit răspunsul la o întrebare care mă tulbură: există o forță supremă care guvernează peste taberele opuse ale Legii și Haosului?

Elric a pășit prin intrarea grotei, mijind ochii în penumbră, iar ceilalți l-au urmat cu pas șovăitor.

— Peștera se întinde mult, a zis albinosul. Nu putem decât să mergem până-i vom găsi peretele îndepărtat.

— Să sperăm că peretele-ndepărtat nu-i cu fața *în jos*, a comentat ironic Lună-Tristă și i-a făcut semn s-o ia înainte.

Au pornit cu pas poticnit, iar grota a devenit tot mai întunecată. Glasurile le erau amplificate și le răsunau găunos în urechi, în vreme ce podeaua peșterii a început să coboare accentuat.

— Asta nu-i o grotă, a șoptit Elric, ci un *tunel*, dar nu pot bănui unde duce.

Au mers pentru câteva ceasuri în beznă completă, ținându-se unul de celălalt, clătinându-se, nesiguri în privința pașilor, totuși simțind că înaintau pe o pantă descendentă. Au pierdut orice senzație a timpului și melnibonéanul a început să se simtă ca într-un vis. Evenimentele păreau să fi devenit atât de imprevizibile și în afara oricărui control, încât nu se mai putea gândi la ele în termeni obișnuiți. Tunelul era lung, întunecos, larg și rece. Nu oferea niciun confort, iar podeaua a devenit în cele din urmă unica lor realitate. Era fermă sub tălpi. A început să i se pară că nu ei se mișcau de fapt, ci podeaua, care-i purta, pe când ei stăteau nemișcați. Tovarășii se prinseseră de el, dar nu le percepea prezența. Era pierdut

și creierul îi era inert. Uneori se clătina și avea senzația că se găsea pe marginea unei prăpăstii. Uneori cădea și trupul lui izbea icnind piatra tare, anulând apropierea hăului în care se așteptase să se prăbușească.

În toată această vreme și-a silit picioarele să execute mișcări de înaintare, deși nu era defel sigur dacă înainta cu adevărat. Iar timpul nu avea nicio însemnătate, ci devenise un concept lipsit de înțeles, fără legătură cu nimic cunoscut.

În cele din urmă a devenit conștient de o licărire albăstruie, slabă, în fața lui și a știut că înaintaseră. A început să alerge în jos pe pantă, dar a descoperit că se deplasa prea repede și a trebuit să se înfrâneze. În aerul rece din peștera-tunel se simțea un iz de stranietate nepământeană și teama era o forță fluidă care năvălea peste el, separându-l uneori de propria-i persoană.

Și ceilalți au perceput-o, în mod vădit, fiindcă Elric i-a simțit deși n-au rostit un cuvânt. Au coborât încetișor, atrași ca niște păpuși automate de strălucirea albastru-deschis de sub ei.

Pentru ca apoi să iasă din tunel și să privească uluiți la imaginea nepământeană care-i aștepta. Aerul în sine părea făcut din strania culoare albastră pe care o văzuseră inițial. Se găseau pe o platformă din piatră ca o proeminență și, cu toate că dăinuia încă un soi de *întuneric*, strălucirea albastră ciudată ilumina o plajă argintie scânteietoare aflată dedesubtul lor. Pe țărm clipoceau valurile unei mări negre, care se mișca întruna aidoma unui gigant lichid într-un somn zbuciumat. Pe plaja argintie erau risipite forme neclare de epave — osemintele unor corăbii cu modele aparte, dintre care nu găseai două la fel. Marea se pierdea în depărtarea întunecată și nu exista orizont, ci doar negură. Înapoia lor, o faleză abruptă se pierdea de asemenea în beznă. Și era frig — un frig mușcător, cu colți neașteptat de ascuțiți. Pentru că deși marea se zbătea sub ei, aerul nu era umed și nu se simțea iz de sare. Era

o imagine mohorâtă și impunătoare și, cu excepția valurilor, ei erau singurele forme mișcătoare și singurii care emiteau sunete, fiindcă apa era oribil de tăcută în agitația ei neobosită.

— Ce facem acum? a șoptit Lună-Tristă, înfiorându-se.

Elric a clătinat din cap și au rămas nemișcați multă vreme până când albinosul, cu fața-i și mâinile albe părând spectrale în lumina nepământeană, a rostit:

— Pentru c-ar fi în van să ne-ntoarcem, vom trece marea.

Glasul i-a sunat spart și a vorbit ca un om care nu avea habar de propriile-i cuvinte.

Trepte, tăiate în piatra vie, coborau spre plajă și Elric a pornit pe ele. Privind în jur, cu ochii aprinși de fascinație, ceilalți i-au îngăduit să-i conducă.

Patru

Pașii lor a u profanat tăcerea când a u ajuns pe plaja argintie formată din pietre cristaline, care au trosnit când le-au călcat. Ochii stacojii ai lui Elric au privit una dintre rămășițele împrăștiate pe țărm și bărbatul a zâmbit. A scuturat din cap, sălbatic, dintr-o parte în alta, ca și cum ar fi vrut să-l limpezească. Cu braț tremurător a arătat o barcă și ceilalți doi au văzut că era intactă, spre deosebire de celelalte. Era galben și roșie, vulgar de veselă în mediul acela și, apropiindu-se de ea, au observat că era construită din lemn, însă fără a semăna cu niciun alt lemn pe care-l văzuseră vreodată. Lună-Tristă și-a trecut degetele butucănoase în lungul copastiei.

— Tare ca fierul, a murmurat el. Nu-i de mirare că n-a putrezit precum celelalte.

A privit înăuntru și s-a cutremurat.

— Ei bine, a adăugat el rânjind strâmb, proprietarul nu se va-mpotrivi dac-o vom lua.

Elric și Shaarilla i-au înțeles spusele când au zărit scheletul nefiresc contorsionat de pe fundul bărcii. Albinosul s-a întins și l-a scos, apoi l-a azvârlit pe pietre. A zornăit și s-a rostogolit peste prundișul sclipitor, dezintegrându-se și risipind oase peste tot. Țeasta s-a oprit la marginea plajei, părând să privească fără vedere peste marea tulburătoare.

În vreme ce Elric și Lună-Tristă se străduiau să împingă și să tragă barca spre mare, Shaarilla a luat-o înaintea lor și s-a ghemuit pe vine, afundându-și palma în unde. S-a ridicat brusc, scuturând mâna.

— Asta nu-i apă așa cum o cunosc eu! a anunțat.

Bărbații au auzit-o, dar n-au spus nimic.

— Vom avea nevoie de o pânză, a rostit încetișor Elric.

Briza rece sufla peste mare.

— O mantie ar trebui să fie îndeajuns, a continuat el și și-a scos mantia și a înnodat-o de catargul bărcii. Doi o vom ține de capete la borduri și astfel vom deține oarece control asupra direcției. Este o improvizație, dar cea mai bună de care dispunem.

Au împins barca în mare, ferindu-se grijulii să nu pășească în apă.

Vântul a umflat vela și i-a împins cu viteză mai mare decât apreciase Elric la început. Barca a început să gonească, mânată parcă de propria-i voință, iar mușchii lui Elric și Lună-Tristă s-au încordat dureros, ținând cu fermitate de colțurile de jos ale mantiei-velă.

În curând plaja argintie a dispărut din vedere și ei n-au mai putut zări prea multe — lumina albastru-palid de deasupra abia dacă străpungea bezna. Apoi au auzit fâlfâiturile seci de aripi și au ridicat ochii.

Din văzduh coborau în tăcere trei creaturi mari, cu aspect simian, purtate de aripi largi din piele. Shaarilla le-a recunoscut și a icnit:

— *Clakari!*

Lună-Tristă a ridicat din umeri, trăgându-și iute sabia din teacă.

— Ăsta nu-i decât un nume... ce sunt de fapt?

N-a primit însă niciun răspuns, pentru că prima dintre maimuțele înaripate a coborât în picaj, bolborosind și mârâind, dezvelind colții lungi din râtul bălos. Lună-Tristă a dat drumul mantiei-velă și a șuierat sabia spre lighioană, dar aceasta s-a ferit, a bătut din aripile uriașe și s-a ridicat din nou.

Elric a scos-o pe Aducătoarea-Furtunii din teacă... și a privit-o uluit. Lama tăcea; țipătul ei obișnuit de mulțumire nu mai răsunase. I-a tremurat în mână, dar în locul valului de putere care-i suia de obicei prin braț, n-a simțit decât o furnicătură ușoară. Pentru o clipă a fost încercat de un fior de panică; fără spadă, avea în scurt timp să-și piardă toată vitalitatea. Încruntat, stăpânindu-și teama, a ridicat-o pentru a se apăra de atacul vijelios al unei maimuțe înaripate.

Clakarul a prins tăișul, răsturnându-l pe albinos, dar a zbierat de durere când lama i-a tăiat mâna noduroasă, retezând degete care au căzut, zbătându-se însângerate, pe puntea îngustă. Elric s-a prins de copastie și s-a ridicat iarăși. Urlând de agonie, maimuța înaripată și-a reluat atacul, însă cu mai multă precauție. Melnibonéanul și-a adunat toate puterile, a rotit spada grea, ținând-o cu ambele mâini, și a tăiat una dintre aripile pieloase, astfel încât creatura mutilată a căzut pe punte. Judecând locul unde ar fi trebuit să-i fie inima, Elric a înfipt vârful tăișului sub stern. *Clakarul* a încetat să mai miște.

Lună-Tristă se lupta sălbatic cu două maimuțe înaripate care-l atacau din două direcții. Se lăsase într-un genunchi și hăcuia zadarnic, la întâmplare. Spintecase obrazul unei lighioane, însă aceasta continua să-l atace, deși răcnea de durere. Elric a azvârlit Aducătoarea-Furtunii prin întuneric și vârful spadei a lovit creatura rănită în beregată. Cu degete ca niște gheare, maimuța a înhățat oțelul, dar a căzut în mare. Leșul i-a plutit pe unde, apoi a început să se scufunde

lent. Întinzându-se mult peste copastie, albinosul a prins cu degete disperate mânerul spadei. Arma se scufunda odată cu dihania, ceea ce-l uimea pe Elric, care cunoștea însușirile Aducătoarei-Furtunii. Acum dispărea, așa cum s-ar fi întâmplat cu orice spadă obișnuită. I-a strâns cu toată puterea mânerul și a smuls-o din stârvul maimuței înaripate.

Forțele îi piereau iute din trup. Era incredibil. Ce legi nepământene guvernau această lume-cavernă? Nu putea ghici răspunsul și nu era preocupat acum decât să-și recâștige forțele care i se topeau. Fără puterea runespadei, era imposibil!

Lama curbată a lui Lună-Tristă sfârtecase ultima creatură și omulețul era ocupat să arunce mortăciunea peste bord. S-a răsucit după aceea către Elric, rânjind triumfător.

— A fost o luptă bună, a zis el.

Elric a clătinat din cap.

— Trebuie să traversăm cât mai iute marea asta, a răspuns el, altfel suntem pierduți, terminați. Puterea mea dispare.

— Cum? De ce?

— Nu știu... numai dacă forțele Entropiei sunt mai puternice aici. Grăbește-te, nu-i vreme pentru speculații.

Ochii lui Lună-Tristă erau neliniștiți. Nu putea face altceva decât să-i dea ascultare melnibonéanului.

Elric tremura de slăbiciune și-i era tot mai greu să țină vela umflată. Shaarilla a venit să-l ajute, punându-și mâinile subțiri lângă ale sale, și l-a privit înțelegător, cu ochi adânci și luminoși.

— *Ce* au fost arătările alea? a icnit Lună-Tristă, cu dinții dezgoliți și albi sub buzele trase spre îndărăt, răsuflând scurt și gâfâit.

— *Clakari*, a răspuns Shaarilla, strămoșii primitivi ai poporului meu, a căror origine este mai îndepărtată decât a timpului consemnat. Cei din poporul meu sunt considerați locuitorii cei mai vechi ai acestei planete.

— Cei care-ncearcă să ne oprească în căutarea ta ar trebui să găsească niște... mijloace mai originale, a rânjit Lună-Tristă. Metodele vechi n-au sorți de izbândă.

Însă ceilalți nu i-au întors zâmbetul, pentru că Elric era pe jumătate leșinat, iar femeia era îngrijorată de soarta lui. Omulețul a ridicat din umeri și a privit înainte.

Când a vorbit din nou, peste ceva timp, vocea îi era surescitată.

— Ne apropiem de pământ!

Se zărea într-adevăr pământul și ei se îndreptau iute într-acolo. Prea iute. Elric s-a silit să se ridice în capul oaselor și a articulat cu dificultate:

— Lasă vela!

Lună-Tristă l-a ascultat, dar barca nu și-a redus viteza; a ajuns la altă fâșie de plajă argintie și a suit pe ea, cu prova brăzdând o rană întunecată prin pietrișul sclipitor. S-a oprit brusc, înclinându-se violent spre un bord, astfel încât cei trei au fost izbiți de copastie.

Shaarilla și Lună-Tristă s-au sculat și l-au târât pe plajă pe albinosul inert și cu trupul moale. Purtându-l între ei, au traversat cu greu fâșia de plajă, până ce prundișul cristalin a lăsat loc unui mușchi gros și pufos, care le amortiza pașii. Acolo l-au pus jos pe melnibonéan și l-au privit neliniștiți, neștiind ce să facă în continuare.

Elric s-a străduit să se ridice, însă n-a fost în stare.

— Lăsați-mi timp, a icnit el. Nu voi muri... dar vederea îmi pălește deja. Pot doar să sper că puterea spadei va reveni pe pământ.

Cu un efort teribil, a tras Aducătoarea-Furtunii din teacă și a zâmbit ușurat, când runespada crudă a gemut slab, apoi, încetișor, cântecul i-a sporit în intensitate și flama neagră i-a licărit în lungul tăișului. Puterea curgea deja în trupul lui Elric, reînnoindu-i vitalitatea. Dar chiar în clipa revenirii puterii, ochii stacojii ai albinosului au scânteiat de nefericire.

— Așa cum vedeți, a icnit el, eu nu însemn nimic fără spada asta neagră. Dar ce face ea din mine? Voi fi oare legat de ea pe vecie?

Ceilalți nu i-au răspuns și s-au simțit mișcați de o emoție pe care n-o puteau defini — o emoție care amesteca teamă, ură și milă... la care se mai adăuga ceva...

În cele din urmă Elric s-a sculat, tremurând, și i-a condus tăcut, suind coasta acoperită de mușchi a dealului, către o lumină naturală care sosea de sus. Au văzut că provenea de la un horn larg, care părea că ar fi dus la o ieșire. Mulțumită luminii aceleia, au deslușit în scurt timp o formă neagră și neregulată care se ridica uriașă în umbra de sub horn.

Când s-au apropiat, au văzut că era un castel din piatră neagră: o masă lăbărțată acoperită cu licheni târâtori verzi, care se curbau de parcă protejaue aproape conștient masivitatea ei străveche. Turnurile castelului, care acoperea o suprafață vastă, păreau să se înalțe aproape la întâmplare. Nu se zăreau nicăieri ferestre, doar o poartă blocată prin bare groase dintr-un metal care strălucea roșu-stins, dar fără căldură. Deasupra porții plutea în chihlimbar strălucitor însemnul Lorzilor Entropiei: opt săgeți echidistante care radiau dintr-un butuc central. Părea să atârne în aer fără să atingă piatra neagră, acoperită de licheni.

— Cred că aici ni se oprește căutarea, a rostit Elric posac. Aici sau nicăieri.

— Înainte de a merge mai departe, a spus Lună-Tristă, aș dori să știu ce cauți. Cred că mi-am câștigat dreptul la răspunsul ăsta.

— O carte, a răspuns Elric nepăsător. Cartea Zeilor Morți. Se găsește înăuntrul zidurilor acestui castel, în privința asta sunt sigur. Am ajuns la capătul călătoriei noastre.

Lună-Tristă a ridicat din umeri.

— N-ar fi trebuit să întreb, a zâmbit el, fiindcă oricum cuvintele tale nu-nseamnă nimic pentru mine. Sper că-mi va

fi îngăduită o mică parte din comoara necunoscută pe care o reprezintă.

În ciuda răcelii care îi cuprinsese măruntaiele, Elric a surâs, totuși nu i-a răspuns, ci a zis doar:

— Mai întâi va trebui să intrăm în castel.

Ca și cum poarta l-ar fi auzit, barele din metal s-au învăpăiat în verde pal și apoi strălucirea lor a revenit spre roșu, pentru ca în cele din urmă să dispară pur și simplu. Intrarea nu mai era barată și drumul părea liber.

— Nu-mi place *asta*, a mormăit Lună-Tristă. Este prea ușor. Ne-așteaptă o cursă — e bine oare s-o declanșăm după bunul plac al celui care sălășluiește în acest castel?

— Ce altceva putem face? a întrebat încetișor Elric.

— Să ne-ntoarcem... ori să trecem mai departe. Să evităm castelul... să nu-l încercăm pe Păzitorul Cărții! a răspuns Shaarilla și a strâns cu putere brațul drept al albinosului, în vreme ce întregul chip îi vibra de teamă, iar ochii implorau. Dă uitării Cartea, Elric!

— *Acum?* a întrebat melnibonéanul râzând fără chef. Acum, după călătoria asta? Nu, Shaarilla, în niciun caz când adevărul se află atât de aproape. Mai bine să mor decât să nu fi încercat să capăt înțelepciunea Cărții, când se află atât de aproape.

Degetele încleștate ale femeii și-au relaxat strânsoarea și umerii i s-au gârbovit lipsiți de speranțe.

— Nu ne putem război cu slugile Entropiei...

— Poate că nici nu va trebui.

Elric nu-și credea propriile cuvinte, dar gura i se contorsionase de o emoție întunecată, intensă și teribilă. Lună-Tristă a privit-o pe Shaarilla.

— Shaarilla are dreptate, a spus el apăsat. În castelul acesta nu vei găsi decât amărăciune și, poate, moarte. Mai bine să suim treptele acelea și să-ncercăm să ieșim la suprafață.

A indicat scara în spirală care ducea spre orificiul căscat în plafonul cavernei.

Elric a clătinat din cap.

— Nu. Dacă doriți, puteți pleca.

Omulețul s-a strâmbat descumpănit.

— Ești încăpățânat, prietene Elric. Ei bine, dacă jucăm totul sau nimic pe o singură carte, sunt alături de tine. Deși am preferat dintotdeauna compromisul.

Albinosul a pornit fără grabă către intrarea întunecoasă în castelul uriaș și sumbru.

În curtea interioară largă și adumbrită, îi aștepta o siluetă înaltă, învăluită în foc stacojiu.

Elric și-a continuat înaintarea, trecând prin poartă. Lună-Tristă și Shaarilla l-au urmat, cu pas neliniștit.

Hohote sonore au răbufnit din gura gigantului și focul stacojiu s-a vălurit în jurul său. Era complet gol și neînarmat, însă puterea care se revărsa dinspre el aproape că i-a împins pe cei trei îndărăt. Pielea lui solzoasă avea culoarea fumului purpuriu. Mușchii i-au unduit pe tot trupul masiv când s-a legănat ușor pe călcâie. Țeasta îi era alungită și turtită spre înapoi de la frunte, iar ochii fără pupile păreau aschii de oțel albastru. Întreaga făptură i se cutremura de încântare uriașă, răutăcioasă.

— Bun-sosit, lordule Elric de Melniboné. Te felicit pentru stăruința remarcabilă.

— Cine ești? a mârâit Elric, cu mâna pe spadă.

— Numele meu este Orunlu Păstrătorul, iar acesta este un bastion al Lorzilor Entropiei.

Gigantul a rânjit amuzat.

— Nu trebuie să-ți pipăi atât de neliniștit spada neînsemnată, pentru că ar trebui să știi că nu te pot vătăma acum. Am câștigat puterea de a rămâne pe tărâmul tău doar făcând un legământ.

Vocea albinosului i-a trădat surescitarea tot mai mare.

— Nu ne poți opri?

— Nu cutez s-o fac, deoarece încercările mele indirecte au eșuat. Recunosc totuși că strădaniile tale nechibzuite mă

nedumeresc. Cartea este importantă pentru noi, însă ce poate însemna pentru tine? Am păzit-o trei sute de veacuri și n-am fost niciodată atât de curios, încât să descopăr motivul pentru care stăpânii mei îi acordă importanță — de ce s-au obosit s-o salveze din drumu-i către soare și s-o întemnițeze pe globul acesta plictisitor de pământ, populat de clovnii cu vieți scurte numiți oameni.

— Eu caut în ea Adevărul, a răspuns Elric precaut.

— *Nu există alt Adevăr decât al Luptei Eterne*, a rostit cu convingere gigantul în flăcări stacojii.

— Ce stăpânește deasupra forței Legii și Haosului? a întrebat Elric. Ce controlează destinele voastre, așa cum îl controlează pe al meu?

Gigantul s-a încruntat.

— *La întrebarea asta nu pot răspunde. Nu știu. Există doar Balanța.*

— Atunci poate că vom găsi răspunsul în Carte, a spus apăsat melnibonéanul. Lasă-mă să trec și zi-mi unde se află.

Orunlu s-a retras și a surâs ironic.

— *Se află într-o cămăruță din turnul central. Am jurat să nu mă aventurez niciodată acolo, altfel aș putea chiar să te conduc. Du-te dacă vrei — misiunea mea s-a-ncheiat.*

Elric, Lună-Tristă și Shaarilla au pășit către intrarea în castel, dar înainte de a pătrunde, Păstrătorul a rostit prevenitor dinapoia lor:

— *Mi s-a spus că toate cunoștințele din Carte ar putea înclina balanța de partea forțelor Legii. Asta mă tulbură, dar, se pare, există și altă posibilitate, care mă tulbură încă și mai mult.*

— Care anume? a întrebat albinosul.

— *Ar putea crea un impact atât de teribil asupra multiversului, încât să rezulte entropie completă. Stăpânii mei nu doresc asta, pentru că ar putea însemna în cele din urmă distrugerea întregii materii. Noi existăm doar pentru a*

lupta — nu pentru a învinge, ci pentru a păstra eternitatea luptei.

— Nu-mi pasă, a replicat Elric. Am puține de pierdut, Păstrătorule.

— *Du-te atunci.*

Gigantul a traversat curtea și a dispărut în beznă.

Înăuntrul turnului, o lumină pală deslușea trepte care suiau în spirală. Elric a început să urce în tăcere, mânat de propria-i tenacitate bântuită de pierzanie. Șovăind, Lună-Tristă și Shaarilla l-au urmat, cu expresii de acceptare lipsită de speranțe.

Scara a suit mereu și mereu, răsucindu-se sinuos spre ținta lor, până când, în cele din urmă, au ajuns la odaia scăldată în lumină orbitoare, multicoloră și scânteietoare, care nu răzbătea defel în afară, ci rămânea prizonieră în locul ce o găzduia.

Clipind des și ridicându-și brațul pavăză înaintea ochilor roșii, Elric a înaintat, apoi, prin pupilele mijite, a zărit sursa luminii, aflată pe un pupitru mic din piatră din centrul încăperii.

Orbiți în aceeași măsură de lumina strălucitoare, Shaarilla și Lună-Tristă au intrat și au rămas locului, copleșiți de cele văzute.

Cartea Zeilor Morți era un ceaslov uriaș cu copertele bătute în nestemate nepământene din care radia lumina. Strălucea, *pulsa* de raze și culori sclipitoare.

— În sfârșit, a suspinat Elric. În sfârșit... Adevărul!

S-a împleticit înainte ca un om amețit de băutură, cu mâinile albicioase întinzându-se către obiectul pe care-l căutase cu înverșunare sălbatică. Palmele i-au atins coperta pulsatorie a Cărții și, tremurând, au deschis-o.

— Acum voi afla, a rostit el aproape cu lăcomie.

Cu un bubuit, coperta a căzut pe pardoseală, iar pietrele prețioase strălucitoare au zburat și au dansat peste lespezi.

Sub degetele zvâcnitoare ale albinosului nu se afla decât un morman de colb gălbui.

— Nu!

Urletul lui era torturat de durere, neîncrezător.

— Nu!

Lacrimi i-au şiroit pe chipul contorsionat, când şi-a trecut mâinile prin pulberea fină. Cu un geamăt care i-a zguduit întreaga făptură, a căzut înainte, lovind cu faţa pergamentul dezintegrat. Timpul distrusese Cartea — neatinsă, posibil uitată, de trei sute de veacuri. Pieriseră până şi zeii înţelepţi şi puternici care o creaseră, iar acum cunoaşterea din ea îi urmase în uitare.

Stăteau pe coasta muntelui înalt şi priveau în jos, spre văile verzi de dedesubt. Soarele strălucea şi cerul era senin şi albastru. Îndărătul lor se căsca gura de intrare în bastionul Lorzilor Entropiei.

Elric a privit cu ochi trişti peste lume şi fruntea i-a coborât, sub apăsarea oboselii şi disperării întunecate. Nu scosese un cuvânt de când tovarăşii lui îl târâseră, suspinând, din odaia Cărţii. Acum şi-a ridicat chipul palid şi a vorbit cu glas plin de batjocură de sine, tăios de amărăciune — un glas singuratic: ţipătul albatroşilor flămânzi care dau roată prin ceruri reci deasupra ţărmurilor posace.

— Acum, a rostit el, îmi voi trăi viaţa fără a şti vreodată de ce o trăiesc — dacă are sau nu vreun ţel. Poate că la întrebarea asta mi-ar fi putut răspunde Cartea. Dar chiar şi atunci, oare aş fi crezut-o? Sunt scepticul etern, niciodată *sigur* dacă acţiunile mele sunt cu adevărat ale mele, niciodată convins că nu sunt manipulat de o entitate supremă. Îi invidiez pe cei care ştiu. Tot ce pot face acum este să-mi urmez căutarea şi să sper, fără speranţă, că voi afla adevărul înainte ca firul vieţii să-mi fie curmat.

Shaarilla i-a prins mâna inertă între palmele ei şi ochii femeii au strălucit de lacrimi.

— Îngăduie-mi să te alin.

Albinosul a pufnit amar:

— Ar fi fost bine dacă nu ne-am fi întâlnit niciodată, Shaarilla a Ceții Dănțuitoare. Pentru o vreme mi-ai oferit speranță — crezusem că voi fi în cele din urmă împăcat cu mine însumi. Dar din pricina ta am rămas și mai golit de speranțe ca până acum. În lumea asta nu există mântuire, ci doar pieire crudă. La revedere!

Și-a desprins mâna din strânsoarea ei și a pornit să coboare muntele.

Lună-Tristă a tras cu ochiul spre Shaarilla, apoi spre Elric. A scos ceva din pungă și l-a strecurat în palma femeii.

— Mult noroc, i-a spus, apoi a pornit în galop după melnibonéan, până l-a ajuns.

La apropierea omulețului, Elric s-a răsucit în șa și, în ciuda suferinței sale îngândurate, a spus:

— Ce vrei, prietene Lună-Tristă? De ce mă urmărești?

— Te-am urmărit și până acum, jupâne Elric, și nu văd niciun motiv pentru care să m-opresc, a rânjit omulețul. Iar spre deosebire de tine sunt o fire materialistă. Știi că va trebui să mâncăm.

Elric s-a încruntat, simțind o căldură care creștea prin el.

— Ce vrei să spui?

Lună-Tristă a chicotit.

— Atunci când pot, a răspuns el, profit de orice situație.

A scotocit în pungă și a întins palma pe care ceva strălucea cu sclipire orbitoare. Era una dintre pietrele prețioase de pe coperta Cărții.

— În punga mea se află mai multe de același fel. Și fiecare valorează o avere, a rostit și l-a prins pe albinos de braț. Haide, Elric, ce tărâmuri noi vom mai vizita pentru a putea schimba flecuștețele astea în vin și tovărășie plăcută?

Nemișcată pe coasta muntelui, Shaarilla a privit îndurerată în urma lor până au dispărut din vedere. Nestemata

primită de la Lună-Tristă i-a căzut dintre degete și s-a rostogolit, veselă și scânteietoare, până s-a pierdut prin iarba neagră. După aceea, femeia s-a întors... și gura neagră a cavernei s-a căscat înaintea ei.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

MAMA ÎNTREGII RUSII

MELANIE RAWN

Melanie Rawn a absolvit istoria la Colegiul Scripps și a lucrat ca profesoară și redactor înainte de a deveni scriitoare liber-profesionistă. Dintre cărțile ei fac parte trilogiile *Dragon Prince* și *Dragon Star* și seriile *Exiles* și *Spellbinder*. Romanul ei cel mai recent, *Touchstone*, este primul dintr-o nouă serie fantasy. Locuiește în Flagstaff, statul Arizona.

Kiev, 946

Mergea înainte și înapoi pe lespezi, cu tălpile apărate de răceala lor prin căptușeala din blană de samur a papucilor. În ciuda lor, îi era frig; îi era frig din vârful degetelor până la coroană. Poate că focul se răzbuna pentru că nu se alăturase soțului ei în îmbrățișarea sa. Cu mult timp în urmă, Igor hotărâse să fie sacrificat după datina strămoșească. Discipolii lui Hristos căscaseră gurile și fugiseră, îngroziți de o asemenea profanare a trupului, dar când leșul lui îi fusese adus de vasalii trădători care-l uciseseră, ea făcuse așa cum îi ceruse. Da, mai bine să trimită de îndată sufletul zeilor, decât să îngroape carnea în pământ pentru a fi hrană viermilor.

Se putea gândi la multe suflete drevliene pe care avea să le vadă tăgăduite flăcărilor și devorate de viermi. Erau sufletele ucigașilor care luaseră un tată de lângă fiul lui, un prinț de lângă poporul său.

Un soț de lângă soția sa... nu, de asta nu-i păsa defel.

Trecând pe coridoarele din piatră, percepea nelămurit cum slugile, războinicii și *drujinii*, ajutoarele-i personale, se

plecau înaintea ei, Marea Cneaghină. Cât de găunoase erau reverențele acelea menite unei femei care fusese creată de alții! Fiică a unui Mare Cneaz, soție — văduvă acum — a altuia, mamă a celui de-al treilea. *Un băiat de cinci ani*, a gândit ea și degetele înghețate i s-au frânt unele în jurul celorlalte, pe când mergea orbește prin cetatea soțului ei mort, fără să știe încotro.

Un băiat de cinci ani. Ea avusese de două ori vârsta lui când îi murise tatăl și Igor luase inelul de aur și fiica de aur ale lui Helgi. Giuvaierurile se aflau acum în mâinile asasinilor soțului ei: două perle albe uriașe și un rubin stacojiu ca sângele, cercelul transmis din generație în generație de când neamul ei venise din Țara Danezilor ca să conducă Rusia dezbinată. Perlele: Lacrimile lui Freya. Rubinul: o picătură din Sângele lui Odin. Ele o sanctificau pe Marea Cneaghină de Kiev. Drevlienii îi trimiseseră trupul lui Igor, dar păstraseră însemnul puterii sale. În curând aveau să aibă mai mult decât însemnul. Ucigașii soțului urmau să aleagă cine va purta Lacrimile și Sângele. Iar acela n-avea să fie băiatul ei.

Sau poate că *avea să fie* un băiat din pântecul ei — deși cu siguranță nu cel care se juca acum în iatacul său. Ea nu mai era tânără, dar nici atât de bătrână ca să nu poarte prunc. Și deodată arsura focului a răbufnit prin amorțeala înghețată a fricii. Avea să-și afunde în inimă pumnalul tatălui ei înainte ca vreunul dintre asasini s-o ducă în așternutul lui pentru a-i însămânța trupul cu un Mare Cneaz de Kiev. Fiul ei, Sviatoslav al ei, *era* Marele Cneaz.

Însă ei aveau odoarele. În scurt timp urmau să-o aibă și pe ea. Doar dacă...

Marea Cneaghină Olga a suduit răsunător și violent, cu vorbe care l-ar fi făcut să hohotească încântat pe tatăl ei.

— Se pare că v-ați trezit, a murmurat un glas încet, accentuând straniu cuvintele.

Se trezise, fără doar și poate. A privit în jur și a văzut că se afla în odăile ei, fără să aibă habar cum ajunsese acolo. Un foc ardea cu vâlvătaie în vatră, covoare groase îi atenuau pașii pe pardoseala din piatră și țesături din lână brodate cu desene azvârleau culori vii pe pereți. S-a apropiat de pat și a aruncat pe el haina din blană de samur, aruncând o privire piezișă către omulețul ciudat care vorbise din umbre.

După atâția ani, tot nu era obișnuită cu ochii lui piezișii și cu păcuriul neobișnuit al pielii. Oare în tinerețea sa, pe tărâmul său natal, făptura aceasta smochinită fusese considerată chipeșă? Poate că da. Ea nu știa dacă toți oamenii din Chitai arătau ca Maestrul Cheng, însă îi simțea stranietatea până în sânge și oase. Era singurul bărbat care putea vorbi cu ea între patru ochi... dar asta numai pentru că nu era un bărbat întreg.

— Ce propui? l-a întrebat amar. Ei au de gând ca până la vară să fiu ori moartă, ori măritată și cu prunc în pântec.

— Neîndoios că acestea le sunt gândurile, Luminăția Voastră.

S-a dichisit ca o pasăre mică și fercheșă, netezindu-și mătasea cu broderii masive a mânecilor. Unica lui concesie în privința climei o reprezenta căptușeala din blană de samur a cizmelor.

— Și? a întrebat ea iritată.

Îl detesta când făcea caz de propria-i istețime.

— Vor veni. Știți că vor veni. Și trebuie să fiți pregătită. Poate nevrednicul acesta să vă sfătuiască...?

Olga a suduit din nou în graiul ei, apoi a revenit la greacă, singura limbă pe care o împărțea cu înțeleptul.

— Spune-mi!

— Merită să moară pentru ce au făcut. Știu și ei. Se vor aștepta ca Înălțimea Voastră...

— ... să mă ghemuiesc în pat, plângând și jelind, speriată și neajutorată...

A reînceput să umble înainte și înapoi, știind cât de aproape fusese să facă exact asta. De-a pururi.

— Așadar, trebuie să fac ceea ce ei *nu se vor* aștepta. Asta vrei să spui, Cheng? Vor sosi ca niște cuceritori, ca niște ucigași să-și revendice prada — pe mine. Iar eu voi fi silită să-i salut ca pe niște oaspeți onorați și onorabili.

Aproape că s-a înecat rostind cuvintele, însă știa că trebuiau rostite.

— Excelent! rosti Chewng, iar buzele subțiri i s-au întins într-un zâmbet. Ospățul măreț nu hrănește bănuielile.

Cneaghina s-a oprit din plimbarea agitată peste covorul din odaie. Din nou, frig; se simțea foarte înfrigurată. Ospățul i-a trezit în minte...

— Otravă? a întrebat apăsat. Să moară toți în același timp, și doar ei? Sau mă sfătuiești să sacrific câțiva *drujini* pentru ca totul să pară firesc? De parcă așa ceva *ar putea* să pară firesc! Nu sunt o proastă, Cheng.

— Nu, Înălțimea Voastră, a încuviințat el. Oricum, otrava este armă de femeie.

Un zâmbet gânditor i-a străbătut fața.

— V-am împărtășit vreodată povestea Liviei, împărăteasa Romei, care...?

— Altădată, l-a întrerupt ea nerăbdătoare. Deși, dacă în istoriile tale există o pildă pe care aș putea-o urma, spune-mi de îndată.

— Situația Voastră nu este neasemuită... deși Luminăția Voastră este cu siguranță așa. După cum spuneam, otrava este armă de femeie. Ceva la care ei se vor aștepta. Vor avea gărzi și de aceea arma nu poate fi nici tăișul sau ghioaga unui bărbat. Și toți trebuie să moară în același timp, într-un fel care...

— ... să încurajeze convingerea că a fost o nefericită întâmplare. Da, înțeleg. Dar cum?

Bărbatul n-a rostit nimic. S-a mulțumit să-o privească, așteptând-o să se arate isteață.

— Arma care nu-i nici a femeii, nici a bărbatului, a rostit ea tărăgănat, ci a cuiva care nu-i nici femeie, nici bărbat.

Maestrul Cheng s-a plecat adânc.

— Soțul Înălțimii Voastre, fie ca zeii voștri să-i acorde glorie, mi-a interzis farmecele.

— Poate că dacă n-ar fi făcut-o, ar fi trăit mai mult! s-a răstit ea. Igor avea multă încredere în propria lui putere.

Bineînțeles, Igor fusese un prost. Ea a ridicat din umeri.

— Îți voi folosi atunci farmecele. Jur pe șarpele care mi-a ucis tatăl...

S-a oprit, doar pentru a repeta mai încetișor:

— Șarpe...

Amintirile au purtat-o în trecut, în ziua aceea înfiorătoare din copilărie, când doica îi spusese că tatăl ei murise. Înaltul, auriul, magnificul Mare Cneaz Helgi, care-și atârnase scutul de porțile mărețului Mikligardur, care era dibaci și nebiruit, fusese mușcat de un șarpe veninos.

Un ghicitor îi spusese lui Helgi cu mulți ani în urmă că moartea i se va trage de la un cal. Cneazul știuse deîndată la care cal se referise prorocul. Armăsarul era un animal nobil, cu ținută regală, iar Helgi îl iubea — într-atât, încât n-a putut ordona să fie ucis. A poruncit ca armăsarul să fie hrănit și îngrijit cum se cuvenea, dar să nu fie adus niciodată în prezența lui. Uneori însă zărea calul în depărtare; după câteva clipe în care-l privea cu tristețe, se răsucea și se îndepărta iute. Armăsarul murise până la urmă, după ce trăise mulți ani și zămislise mulți mânji, aproape — dar nu tocmai — la fel de mândri ca el. După ce a revenit din altă izbândă, Helgi s-a dus acolo unde îi zăceau oasemintele și țeasta, cu sufletul înnegurat, regretând calul superb și, din neatenție, cizma a zdrobit craniul albit de soare. Printr-o întâmplare, acesta se afla deasupra intrării în cuibul unui șarpe. Șarpele a ieșit de sub pământ și l-a mușcat. Iar Helgi a murit.

Olga și-a amintit că-și imaginase șarpele în vizuina sa din adânc, furișându-se la suprafață pentru a doborî un prinț

nobil. Ani de zile după aceea, visase șerpi și nu fusese în stare să intre în locuințele supușilor ei: izbele din lemn erau construite deasupra unor gropi de două ori cât statul unui om și era sigură că acolo o așteptau șerpi s-o omoare. Treptat își învinsese spaima aceea, dar nu-și putuse alunga niciodată teroarea față de șerpi.

Când s-a gândit totuși la visuri și la case, a zâmbit de îndată.

— Fă-mi un farmec, Maestre Cheng din Chitai, la fel de ucigaș și de viclean ca un șarpe, a murmurat ea cu glas aproape dulce. Drevlienii vor sosi aici și vor muri.

Bărbatul a părut surprins — el, marele înțelept din tărâmurile mătăsii, unde toate celelalte țări erau privite cu dispreț și unde toate celelalte popoare erau considerate sălbatice. Ea a râs încet, încântată că reușise să-l întreacă în istețime.

— Istoria tărâmului care a devenit al nostru, a spus tatăl ei, începe cu trei frați și o soră.

— Cum se numea fata? a întrebat ea. Olga, ca pe mine?

— Nu, dar ăsta nu-i motiv ca să n-asculți.

Bărbatul și-a îndulcit mustrarea cu un zâmbet. Așa făcea întotdeauna; războinicul feroce și înspăimântător era mereu blând cu ea. Olga se simțea foarte mândră de el, dar și de ea, fiindcă era singura care vedea vreodată surâsul acela.

— Primul frate se numea Kie, al doilea Șcek, iar al treilea Horiv.

Tatăl s-a oprit și a arcuit o sprânceană bălaie, stufoasă. Din privirea aceea fata știa că el se aștepta nu la altă întrerupere, ci la vreun semn că recunoscuse numele. Nu le recunoscuse. Detesta când îl dezamăgea.

— Iar sora lor, care era foarte frumoasă — așa cum trebuie să fie toate surorile în astfel de povești —, se numea Libed. Părinții și toate neamurile lor fuseseră uciși de invadatori din

Soare-Răsare, iar ei căutau un loc nou în care să trăiască, feriți de război.

Olga n-a putut să nu se încrunte. Putea înțelege dorința lui Libed de a scăpa; războiul nu era treaba femeilor. Însă pentru război trăiau toți bărbații care erau bărbați adevărați, numai prin intermediul războiului un bărbat devenea bogat, măreț și puternic. Tatăl ei era un exemplu perfect în această privință. Acum însă îi spunea o poveste despre trei frați care nu voiau să meargă la război — nici chiar pentru a se răzbuna pe cei care le omorâseră părinții și neamul.

— Au ajuns la un râu frumos, iar pe malul lui de la Soare-Apune au văzut șapte coline verzi, acoperite de copaci *kaștan* și de flori. Kie, Șcek și Horiv și-au construit o barcă pentru a traversa râul cel mare, iar Libed a așteptat pe malul de la Soare-Răsare, neliniștită pentru soarta fraților ei. Și ce crezi că s-a întâmplat? O să-ți zic eu ce s-a întâmplat. Barca — fiindcă nu era o corabie măreață ca ale noastre, ci mai mică decât o *lodia* — a fost prinsă în cataractele rapide. Cei trei frați s-au luptat cu vitejie în timp ce apa se înspumega în jurul lor, dar nu știau că în râul acela trăiau duhuri, care se bucurau mai mult decât orice să se joace cu bărcile care cutezau să-l traverseze. Și fiindcă localnicii știau de ele și ocoleau râul, nu mai avuseseră de mult timp cu ce să se joace. Duhurile acelea se numeau Vesuppi, care-i avertizează „nu dormi" pe călători, Gjallandi, care avertizează prin clopote sonore, Eiforr, cel mereu aprig, și Hlaejandi, care râde mereu... sau poate că numele spiritului era Leandi, care clocotește întruna...

— Eu cred că trebuie să fi fost două duhuri — unul râdea și celălalt clocotea. Așa cum se-ntâmplă când Heirleif o vede pe Ilwa vorbind cu alt bărbat și ea chicotește în timp ce el o înjunghie din ochi!

— Se prea poate. Și sunt bucuros să știu că, în ciuda vârstei tale fragede, poți să recunoști o privire care scânteiază junghere.

Tatăl a încuviințat aprobator și Olga a radiat. A putut simți mulțumirea, mai caldă decât blana de samur, mai luminoasă decât razele soarelui de vară. Era minunat și măreț să fie lăudată de bărbatul acesta.

— Unde rămăsesem? Ah, da! În bărcuța lor, cei trei frați erau azvârliți dintr-o parte în alta, ca jucăriile pe care-i considerau duhurile că sunt. De pe țărm, Libed a jelit cu glas tare, convinsă că frații ei vor fi pierduți pentru vecie. Însă Kie, Șcek și Horiv s-au luptat cu îndârjire, pentru că viețile lor nu erau jucării. Șcek și Horiv mânuiau vâslele ca pe niște arme, dar, deși erau curajoși și puternici, după un timp au început să obosească. Kie se străduia la eche, cârmind cât putea mai bine, pe când frații lui se războiau cu duhurile. El știa că dacă ar fi dat drumul cârmei, bărcuța lor s-ar fi rotit nebunește și ar fi murit cu siguranță. În cele din urmă, văzând că frații lui erau istoviți, Kie și-a adunat ultimele fărâme de putere și a izbutit să ferească barca de duhuri. Au ajuns pe malul opus și cei trei frați s-au târât afară, pe pământul uscat: uzi până la piele, vlăguiți de moarte, dar vii.

Olga a așteptat, știind că trebuia să fie mai mult, însă până la urmă nu s-a mai putut abține.

— Și ce s-a-ntâmplat cu Libed?

— Frații au strigat-o de pe malul de soare-apune al râului și ea și-a lepădat spaima și bocetele și le-a răspuns prin alte strigăte de bucurie.

— Și... și ea cum a traversat râul?

— Fiindcă cei trei frați se luptaseră mult și cu bărbăție, duhurile râului erau obosite și apele erau liniștite. Frații s-au întors, au luat-o pe Libed și în scurt timp au fost toți în siguranță pe malul de soare-apune.

— Dar ea n-a făcut nimic? Doar a plâns și i-a așteptat să se-ntoarcă și n-a *făcut* nimic?

— Ce ar fi putut face?

Olga și-a strâmbat gura într-o parte, astfel ca dinții din față să poată molfăi partea dinăuntru a obrazului. Potrivit

doicii ei, era un obicei deplorabil, dar o ajuta să gândească. O dată sau de două ori, mestecase atât de tare, încât simțise gustul sângelui.

— Nu știu... poate c-ar fi putut construi altă barcă, nu? Dacă duhurile erau obosite, poate c-ar fi putut traversa râul singură.

— Așadar, tu crezi că întotdeauna se poate face ceva? a întrebat-o tatăl, zâmbind larg. Și eu sunt de aceeași părere! Încă n-am întâlnit situații în care să nu existe absolut nimic de făcut. Și sper să nu-ntâlnesc niciodată!

A hohotit cu râsetul lui ascuțit și sonor și a ridicat-o de pe genunchi, ținând-o în aer de umeri cu mâinile lui mari, puternice și blânde. Olga a chicotit, și-a apucat vârfurile cosițelor lungi și aurii și a gâdilat obrajii și nasul tatălui. Era un joc vechi al lor, una dintre cele mai vechi amintiri ale ei, dinainte de moartea mamei. El a clătinat din cap și s-a schimonosit în grimase teribile, care n-au făcut-o decât să-și întețească râsetele.

În cele din urmă, istovită de chicotit, fata s-a așezat înapoi în poala lui și a întrebat:

— Ce s-a-ntâmplat cu frații... și cu sora lor care n-a făcut nimic?

Altă rafală de râsete i-a spus că rostise exact ce trebuia.

— Nu prea ești de acord cu Libed, așa-i? Cred că *tu* n-ai fi plâns și jelit pe malul râului. Libed împreună cu Kie, Șcek și Horiv au clădit o cetate mare pe malul râului, iar un râuleț mic care curge prin cetate a primit numele ei. Fiecare frate și-a ales câte o colină pe care să locuiască, așa că le-au numit Șcekovița, Horivița și... aha, văd c-ai ghicit!

— Cetatea și-a luat numele de la Kiev! Te duci acolo? Te duci la Kiev? Mă iei și pe mine?

— O zi. Numai pentru zi. Deocamdată trebuie să stai acasă, aici în Novgorod, să-ți faci lecțiile și să fii foarte bună, pentru că-n Kiev te așteaptă un scaun, iar pentru ca să-l ocupi cu onoare trebuie să fii desăvârșită și înțeleaptă.

A sărutat-o pe frunte în semn de binecuvântare și a pus-o pe picioare.

— Și eu nu cred că te vei tângui pe țărm, așteptând să fii salvată, așa cum a făcut Libed.

După cinci ani, Olga a ocupat scaunul pe care i-l promisese tatăl ei.

A făcut călătoria cea lungă de la Novgorod la Kiev iarna — pentru că în orice alt anotimp o călătorie însemna riscul împotmolirii fără speranțe în noroaie pe drumurile abia existente; gheața și zăpada rămâneau solide sub copitele cailor și tălpicele săniilor. Olga a mers la Kiev și s-a măritat cu Igor, nepotul marelui Rurik, iar dacă au trecut mulți ani până i-a dăruit lui Igor un fiu, a fost vina soțului ei și a nimănui altul. Dacă ar fi petrecut mai mult timp în Kiev în loc să mărșăluiască prin ținuturile care plăteau tribut; dacă ar fi rămas să conducă, în loc să se lupte cu pecenegii, kazarii, grecii, drevlienii...

Și, desigur, dacă n-ar fi bătut-o pe ea, însângerând-o, de multe ori, pentru că era fiica unui războinic poate mai măreț decât el, poate că atunci ea i-ar fi dăruit mai mulți fii.

A fost un singur băiețel. În vârstă de cinci ani. Iar drevlienii l-ar fi omorât.

Triumfătorii drevlieni au sosit la Kiev, dar erau numai douăzeci. Olga și-a ascuns dezamăgirea furioasă și i-a primit în sala mare. Nu se simțeau în largul lor înconjurați de piatră, întrucât ei trăiau între lemne și nuiele, cu pământ bătătorit drept podele. În același timp însă înțelegeau prea bine bogăția pe care o implica piatra aceea.

Cu mare ceremonial, i-au întins Lacrimile și Sângele. Femeia a fost surprinsă și a îngăduit ca uimirea să i se citească pe chip. Se așteptase ca unul dintre ei să poarte cercelul, dar se părea că ei aveau altceva în minte.

— Marele Cneaz Igor — a rostit căpetenia lor, a cărui piele oacheșă se potrivea zilei mohorâte de ploaie într-un fel care

nu se potrivea bălaiul ei auriu — a fost un bărbat de seamă în multe feluri, dar n-a fost și înțelept. Anul acesta a venit ca în fiecare an în cetatea noastră Iskorosten. I-am adus tributul nostru. El a cerut de două ori mai mult. Am vorbit între noi și am decis așa: Lupul care scapă printre oi va omorî toată turma, una câte una, dacă nu va fi ucis.

A tăcut, parcă așteptând ca ea să spună ceva. Să recunoască poate înțelepciunea comună a tribului său în asasinarea Marelui Cneaz? Olga a strâns din fălci, oprindu-și exclamația de furie, în timp ce el a trecut în revistă evenimentele care-i aduseseră aici. Nu răcnești la cineva care nu face altceva decât să spună adevărul, oricât de insultător poate fi acesta. A rămas cu privirea la crenguțele de flori brodate în relief pe mânecile ei din mătase și s-a împotrivit impulsului de a-și mesteca interiorul obrazului.

— Acum sunteți o femeie fără soț și o femeie nu poate domni singură. Așa cum Igor, nepotul lui Rurik, s-a însurat cu Domnia Voastră și a devenit Mare Cneaz, pe urmele tatălui vostru, tot așa un drevlian va deveni acum soțul vostru și Mare Cneaz și va domni mult și înțelept, zămislind fii pentru gloria și bogăția Rusiei.

Rigidă și oficială în straiele din mătase stacojie, cu coroana grea și șiragurile de aur și ambră la gât, ea n-a spus nimic.

— Vă invităm să alegeți dintre noi, a continuat căpetenia cu un surâs unsuros. Am adus cu mine doisprezece războinici tineri mândri, puternici și chipeși. Cei mai buni pe care-i poate oferi tărâmul nostru.

Cei doisprezece au înaintat; ea nici măcar nu le-a aruncat vreo privire.

— Trebuie să vă gândiți, bună Doamnă, că dacă veți avea un drevlian ca soț și un drevlian ca fiu, ținutul acesta va fi condus de cei care au trăit aici de la începutul timpului.

Ea a tăcut, necutezând să vorbească, pentru că ceea ce gândea ar fi distrus totul. *Cei care „au trăit" aici — te referi la*

urmașii celor trei frați care au fugit, în loc să se răzbune pentru distrugerea poporului lor! Și să nu uităm sora care plângea și tremura pe malul râului! Nu mă mir că l-ați rugat pe marele Rurik să vă conducă și să vă ofere legi și siguranță împotriva dușmanilor voștri, deoarece sunteți lași și proști.

A vorbit însă căpetenia răposatului ei soț, Sveneld, care a făcut un pas mare de lângă jilțul acoperit cu mătase care era tronul ei.

— Cutezi să uiți, a mugit el din adâncul pieptului de mărimea unui butoiaș de vin, că voi ne-ați cerut un prinț care să vă conducă? Noi, varangienii, doream doar un drum sigur spre Mikligardur, spre Drumul Mătăsii al Chitaiului, spre negoțul cu samur. Pe prințul Rurik l-ați invitat — l-ați implorat! — să vă devină conducător și să vă salveze de invadatori. Prințul Helgi v-a făcut măreți, el a proclamat Kievul Mama Întregii Rusii...

— Ajunge, a rostit încet Olga.

Holbați de șoc, toți ochii s-au întors către ea. Avea să-i ceară scuze lui Sveneld mai târziu... și să-i mulțumească fiindcă spusese ceea ce ea nu trebuia să spună. Ridicându-se de pe jilț, și-a netezit veșmintele și a privit-o de sus pe căpetenia drevliană.

— Trebuie să înțelegeți tulburarea sufletului meu de după... de după...

S-a oprit și și-a cercetat din nou mâinile, de parcă n-ar fi fost în stare să mai continue. Iscoadele le raportaseră, era sigură, despre obiceiul ei de a umbla înainte și înapoi, despre insomnii și frământarea ei tăcută. Nu le putea arăta o femeie stăpână pe sine și pe emoțiile ei. Dacă o credeau împovărată de durere și speriată, cu atât mai bine.

— M-ați pus înaintea unei alegeri grele, fiindcă sunt convinsă că toți tinerii pe care îi propuneți sunt vrednici de Lacrimi și Sânge.

Degetele i s-au încleștat în jurul cercelului din palmă.

— Vă rog să mă iertați dacă nu sunt în stare să aleg în chiar acest ceas...

— Nici n-am intenționat, bună Doamnă, a liniștit-o drevlianul. Nu trebuie să vă grăbiți, ci puteți zăbovi cât vreți. Noi vom aștepta.

Mai târziu, pe când rămăsese doar cu Maestrul Cheng, Olga și-a dat frâu liber mâniei.

— S-aștepte, cum să nu! Și-ntre timp să-mi înfulece hrana, să se înece în băutura mea și să-mi pângărească fecioarele...

— Pace, Luminăția Voastră, a murmurat bătrânul. Nu am sperat noi exact asta? Ei sunt aici și vă cred zdruncinată de durerea față de trecut și teama față de viitor. Și pentru că ei cred că vă frângeți mâinile în iatac în privința acestei alegeri, nu se vor gândi să vadă ceea ce-i cu adevărat de văzut.

Domolindu-se printr-un efort, femeia a început să-și scoată podoabele grele de ambră de la gât. Coroana o dăduse jos de îndată ce intrase în odăile ei; greutatea aurului îi dădea întotdeauna dureri de cap.

— Totul este pregătit? a întrebat ea.

— Desigur.

Un lanț s-a agățat în broderiile de mătase. Cneaghina l-a smucit, brusc redevenită furioasă.

— De ce-a făcut-o Igor? De ce le-a cerut să-și dubleze tributul? S-a crezut atât de puternic, încât nimeni nu va cuteza să i se împotrivească? Cât de bogați au părut drevlienii aceștia, pentru ca să le ceară de două ori mai mult?

— Cine poate spune ce avea în minte?

Maestrul Cheng și-a ascuns mâinile în interiorul mânecilor.

— Călătoria până la vasali, colectarea tributului, ospătarea și întreținerea pentru o lună sau mai bine... el a crezut că respectivele cheltuieli sunt suficiente ca să le sărăcească resursele, astfel încât nicio oaste să nu poată fi ridicată împotriva

lui. Și ați văzut de altfel că la Înălțimea Voastră n-au venit decât douăzeci de bărbați și slugile lor. Ei nu au o armată, ci Luminăția Voastră are.

Scăpată în cele din urmă de salba supărătoare, Olga a azvârlit-o pe covor. Era ceasul la care se ducea să-și viziteze fiul și nu dorea să-l sperie, apărând cu toate odoarele sclipitoare din aur.

— O oaste, a observat ea, este arma unui bărbat, Maestre Cheng.

— Cu siguranță. Iar aici nu sunt bărbați, a zis el cu un surâs.

Ci doar o mamă, și unul care nu putea fi niciodată tată. Femeii îi stătea pe vârful buzelor să întrebe de ce zăbovise atâția ani în Kiev; după ce cunoscuse minunile din măreața Atena, mândra Romă și puternicul Mikligardur în călătoriile sale cu negoțul de mătase, cetatea ei nu putea să-i pară decât jalnică. Locurile acelea străluceau mai luminos decât soarele; prin comparație, Kievul nu era decât focul dintr-o vatră — un foc care avea probabil să fâsâie și să se stingă, dacă ea nu-l păzea împotriva drevlienilor.

Igor îl întrebase odată pe Cheng dacă nu dorea să se întoarcă în Chitai. Maestrul ridicase din umeri, zâmbise și răspunsese că se temea că era prea bătrân ca să reziste călătoriei și că, chiar dacă ar fi ajuns în Ținuturile Mătăsii, fusese stricat fără speranțe de anii petrecuți în Apusul acesta vulgar. În plus, adăugase el cu o sclipire în ochii negri și piezișă, îi plăcea prea mult să privească femeile bălaie ca să nu mai vadă niciodată vreuna.

— Tributuri și oști, a oftat el acum smulgând-o din gânduri. O metodă de cârmuire nepotrivită și irositoare, dacă pot spune așa, Luminăția Voastră. Clădirea unei națiuni din crenguțe și nuiele, când este necesară piatra.

Ea a ridicat din umeri.

— Așa s-a făcut dintotdeauna. Există o cale mai bună?

Cheng s-a mulțumit s-o privească și amuzamentul i-a jucat în ochii negri. Se obișnuise s-o privească așa în săptămânile de după uciderea lui Igor: urmărind-o, așteptând-o să fie isteață.

Olga s-a gândit la prima ei încercare spre istețimea respectivă și la râsul lui încântat, când îi aprobase planul, iar tributul și oștile, lemnul și piatra s-au adunat deodată laolaltă și au căpătat sens în mod elegant.

— De acum înainte, să-i ținem aici, s-a auzit femeia rostind. Să nu-i lăsăm să se întoarcă în ținuturile lor, să nu poată face rele. Să le înrădăcinăm dorința de a trăi așa cum trăiesc cnejii: în case din piatră, în cetăți cu ziduri din piatră, nu înghesuiți în sate din lemn. Vor construi o cetate din piatră pentru mine. Își vor cheltui bogățiile pentru asta și pentru lucrușoare frumoase pe care să le pună în casele lor cele noi, nu pentru oști.

— Înălțimea Voastră este înțeleaptă.

Cheng s-a plecat adânc și ea s-a minunat o dată în plus de încântarea pe care o simțea când îi câștiga admirația. Era, s-a gândit pe neașteptate, chiar mai bine decât zâmbetul tatălui ei.

Și-a terminat de încolăcit cozile groase și bălane pe creștetul capului și le-a prins cu un ac cu cap de balaur, care aparținuse rudei soțului ei, regina Danemarcei. Și-a compus chipul în trăsături care vorbeau despre fericire și veselie, nu furie și neliniște.

— Vino, i s-a adresat Maestrului Cheng, vom nemulțumi doicile pentru că-l ținem pe Sviatoslav treaz până târziu în noapte. Iar tu-i vei arăta altă scamatorie.

Ideea a înveselit-o și a mișcat jucăuș dintr-un deget spre bătrân.

— Dar nu tot pe cea cu porumbeii!

— Abia fuseseră hrăniți, a protestat el și ochii i-au jucat, altfel nu s-ar fi găinățat pe covoare.

— Propriul tău maestru ar fi trebuit să te învețe cum să transformi bălegarul în aur, l-a tachinat ea, după care a adăugat încruntată: ar fi fost util acum.

În a patra seară a șederii drevlienilor, s-a ținut un ospăț. Cneaghina poruncise construirea unei clădiri mari din lemn, împodobită cu mătăsuri strălucitoare și încălzită cu coșuri din fier cu cărbuni și cu atât de multe covoare, încât podeaua din scânduri de pin era acoperită cu un strat gros. Bucate alese au fost aduse de cele mai frumoase dintre frumoasele ei roabe bălaie. Băuturile tari curgeau ca zăpezile ce se topeau primăvara, în coarne imense cu ferecături de argint, apoi în jos pe gâtlejul oaspeților.

Olga inspectase clădirea de dimineață. Pentru cât de iute fusese ridicată, era destul de frumos construită și împodobită. Rostise cuvintele acestea, schimbând priviri cu Maestrul Cheng, și surâsese.

În timp ce drevlienii se ospătau, ea a rămas la etaj, privindu-și fiul care țipa de încântare, în vreme ce Maestrul Cheng săvârșea scamatorii îndeajuns de iscusite pentru a distra un copil ager și viclean. În cele din urmă bătrânul și-a cerut iertare și s-a retras, spre marea nemulțumire a băiatului. Olga a rămas până târziu cu Sviatoslav, legănându-l ca să-i adoarmă în brațe și ascultând trosnetul văpăilor în vatră. Totul era tihnit, în ciuda amenințării care plutea în preajmă, pentru că în orele acelea ea nu era cu nimic mai presus sau mai deosebită decât mama unui fiu iubit. Și alte mame stăteau lângă alte focuri în seara aceasta în mărețul Kiev, legănându-și copiii ca să adoarmă. Și i s-a părut că avusese dreptate când își imaginase că cetatea era o vatră în sine, strălucind cald și primitoare ca brațele blânde ale unei mame.

Mama Întregii Rusii.

Privind în flăcările care o apărau de frig și întuneric, și-a întors gândurile spre noua clădire de lemn din afara ferestrelor

și a auzit cum muzica s-a schimbat de la vechile balade vitejești care însoțeau întotdeauna ospețele, la cântece mai potrivite pentru danț. Slugile aveau să plece acum, una câte una, până aveau să rămână doar drevlienii. Ei urlau cântece de petrecere și băteau cu pumnii în mese, zăngănind farfuriile și platourile. Cizmele tropăiau pe scândurile din pin de sub mesele acelea și în locurile goale în care flăcăi sprinteni dansau pentru a-și cheltui excesul de energie cauzat de numeroasele coarne cu vin deșertate. În mintea ei, Olga a văzut totul. A văzut, de asemenea, în exteriorul clădirii, un bătrân cu ochi negri și piezișii care a făcut un gest, a murmurat câteva cuvinte și a atins aproape delicat cu farmece mereu tinere.

Din iatacul fiului ei, a auzit zbieretele. A auzit pocniturile și pârâiturile a un milion de crenguțe fragile sub cizmele grele, când podeaua de sub covoare și-a pierdut vraja și a redevenit realitate. A auzit prăbușirea trupurilor, meselor, băncilor și coșurilor cu cărbuni, când toate au căzut într-o groapă de două ori cât statul unui om. A auzit șuierăturile mătăsurilor sfâșiate, trosniturile craniilor albe și în cele din urmă zgomotul cel mare aidoma unui tunet, când pereții țesuți din nuiele subțiri ca șerpii, s-au năruit peste groapă, înăbușind totul dinăuntru, îngropându-i de vii.

Atunci a surâs, a încuviințat din cap și a privit în focul vetrei, legănându-și fiul în brațe.

Dar în noaptea aceea a visat șerpi.

— N-au murit toți, i-a spus ea Maestrului Cheng în ziua următoare. Unii dintre ucigașii soțul meu mai trăiesc.

El nu i-a răspuns pe loc, ci doar după câteva clipe.

— În afară de a ataca Iskorostenul...

— Dacă trebuie, o voi face.

Olga a început să meargă înainte și înapoi, jucându-se cu vârfurile cozilor lungi și bălaie. Nu se simțea isteață. Nu-i putea comanda minții să fie sclipitoare. Știa doar că nu putea

folosi armele unui bărbat; nu era o căpetenie care să conducă o oaste. Se așteptau ca ea să folosească arma unei femei, dar Olga nu era împărăteasa Romei pentru a mânui otravă. Farmecele îi stăteau în fața ochilor sub forma unui bătrân... însă ea trebuia să fie isteață și să-i spună cum să procedeze.

S-a oprit înaintea focului din vatră și l-a privit, căutând printre identitățile pe care i le oferiseră alții: fiică, soție, mamă, Mare Cneaghină. Și a găsit răspunsurile în toate. În foc.

Nu exista decât un singur mod prin care te puteai asigura de moartea unui șarpe.

După câteva săptămâni, solul ei a stat înaintea drevlienilor șocați și îndurerați și le-a spus:

— Prinții mei, Marea Cneaghină se teme. Această tragedie oribilă, această nenorocire care a răpus atâtea vieți mândre și puternice... ea nu-i decât o femeie, prinții mei. Compătimiți-o în singurătatea ei! Tatăl ei cu nume glorios este mort, soțul ei brav, de asemenea, iar fiul ei nu-i decât un copil de cinci primăveri. De aceea ea vă imploră să-i trimiteți pe bărbații voștri cei mai înțelepți, pe bărbații cei mai buni care cârmuiesc Drevliania, pentru că are nevoie de sfaturile voastre învățate.

Au venit. Au venit cu adevărat. Olga și-a ascuns încântarea, când au pătruns încruntați în curtea interioară cu ziduri din piatră, o sută de bărbați, toți în armuri și toți războinici. Erau oacheși, voinici și cu bărbi stufoase, și fiecare dintre ei avea o secure, o sabie și un cuțit de care nu se despărțea nici în somn. Și erau mânioși. Zeilor, cât de mânioși erau!

Noua lor căpetenie, fiul celei dinainte, a înaintat spre cneaghină, suind treptele reședinței în care se pregătise să-i aștepte.

— Vom sta aici, i-a vorbit el fără niciun preambul, între ziduri din piatră. Castelul Domniei Voastre este îndeajuns de mare pentru a ne găzdui. Nu vor mai fi nenorociri neașteptate. Vom rămâne aici.

Zăngăniturile armurilor și armelor lor în timp ce forfoteau prin castelul ei i-au răsunat zi și noapte în minte. Iar în visuri, când dormea și era vulnerabilă, securile, săbiile și cuțitele lor se transformau în tot atâția șerpi cu colți din fier, care se afundau în trupușorul fiului ei.

— Înălțimea Voastră, a rostit Sveneld în a cincea după-amiază, înaintea altui „sfat" cu oaspeții ei, nu pot să nu văd că ucigașii continuă să trăiască.

Olga s-a răsucit furioasă spre el, gata să-i smulgă ochii cu unghiile. În apropiere, Maestrul Cheng și-a ascuns mâinile împăciuitor în mâneci și a plecat capul. Ea a știut că bătrânul ascundea un zâmbet.

Când a vorbit, glasul ei a răsunat blând ca lunecarea lebedei pe ape.

— Nu vor mai trăi mult timp. Vor plăti tribut, Sveneld, crede-mă... iar după aceea zilele tributului se vor sfârși.

Acel ultim tribut care avea s-o scape de șerpi.

Pentru că ea descoperise o armă nouă — nu a unui bărbat, nici a unei femei și nici a unui vrăjitor, ci arma unei mame. Maestrul Cheng nu se mulțumise să surâdă când îi povestise despre planul pe care-l ticluise. Făcuse ceva ce nu făcuse niciodată până atunci, nici chiar în cinstea lui Igor: se lăsase în genunchi, cu brațele în mânecile din mătase verde întinse ca niște aripi, și-și atinsese fruntea de pardoseala rece din piatră.

La ordinul cneaghinei, *lodia* cea mare în care tatăl ei călătorise la Mikligardur a fost adusă din locul de onoare unde adăsta lângă râu. *Lodia* fusese construită din trunchiul scobit al unui singur stejar măreț și avea bordajul la fel de puternic ca în ziua în care Marele Cneaz Helgi stătuse printre vâslașii ei la triumfătoarea revenire acasă. *Lodia* i se păruse uriașă Olgăi în copilărie; privind cum e adusă cu grijă în curtea interioară, și-a dat seama că i se va părea desigur mai mică, deoarece acum

era o femeie în toată puterea cuvântului, care se îngrijea de o țară întreagă.

Catargul era ridicat și vela pătrată fusese întinsă. În timp ce o trăgeau, bărbații cântau despre marea victorie a Marelui Cneaz Helgi asupra semeților Mikligardur și despre silirea împăraților de a plăti hrana și adăpostul tuturor negustătorilor din Rusia care ar fi venit după aceea în cetate. Olga a așteptat, surâzând, partea ei favorită: împărații trebuiseră, de asemenea, să ofere oricât de multe băi ar fi dorit rușii. Era întotdeauna partea cea mai grea de cântat, fiindcă nimeni nu se putea abține să nu râdă: versurile descriau sute de greci care asudau și suduiau în vreme ce cărau și încălzeau apă zi și noapte pentru rușii care făceau mofturi, surâzând în barbă.

În seara aceea, cneaghina a stat pe treptele castelului, învesmântată în straiele cele mai fine din mătase și împodobită cu toate odoarele, privind agitația din curtea interioară, unde se pregăteau de sărbătoare. Trecuseră patruzeci de ani de la triumful Marelui Cneaz Helgi asupra semeților Mikligardur și ea intenționa să celebreze în modul cel mai impresionant. Drevlienilor avea să li se reamintească faptul că un varangian fusese cel care câștigase o izbândă așa măreață. Ei aveau să-și aducă aminte de ce imploraseră un varangian să vină și să-i conducă.

Au fost încurajați să suie în *lodie*, iar frumoasele roabe bălaie s-au asigurat că toți aveau coarne pline cu băutură. Sveneld nu fusese încântat să le îngăduie accesul pe corabie, dar Olga se mulțumise să clatine din cap și-i spusese să aibă răbdare. Căpetenia fusese mai cu seamă neliniștită că femeia poruncise ca toți ostașii kieveni să-și lase armele. O dată în plus, fusese fermă. Ea era Marea Cneaghină și datoria supușilor ei era să asculte.

A stat pe treapta cea mai de sus și s-a uitat la drevlienii care beau și râdeau. Maestrul Cheng i-a lunecat tăcut alături.

L-a privit, iar el i-a zâmbit și a schițat un gest subtil din degetele subțiri și lungi.

Dedesubtul lor cele o sută de torțe din jurul curții au înviat arzător.

Și toți cei din curte au icnit, aidoma unui prunc care-și trage prima suflare.

Ea îl mai văzuse pe Cheng făcând asta, dar niciodată la asemenea scară. Curtea interioară a strălucit ca la amiază. Mâinile drevlienilor s-au îndreptat spre mânerele săbiilor. Olga l-a privit cu coada ochiului pe Maestrul Cheng. El i-a surâs inocent.

Așa cum plănuise cneaghina, odată cu întunecarea cerului și aprinderea torțelor, a pornit să cânte un glas sonor de bărbat. Pe zidurile din piatră sură ale curții, au început să pâlpâie umbre. Poate că erau proiectate de torțe. Dansatorii au intrat pe rând și războinicii s-au potolit și s-au rezemat de parapetul corabiei pentru a se bucura de spectacol.

Trecut-au patruzeci de primăveri, Cneaz Helgi, măreț în nume, etern în glorie. Noi însă n-am uitat și ne vom reaminti de-a pururi strălucirea izbânzii tale. Era greu să-l urmărească pe Maestrul Cheng și în același timp să se uite ce se petrecea în curtea interioară. Femeia simțea, mai degrabă decât vedea, cum degetele bătrânului zvâcneau periodic, percepea, mai degrabă decât auzea, cum vocea îi murmura cuvinte ciudate.

Cu două mii de lodii *navigat-a el, dar găsit-a portul Mikligardur zăgăzuit de lanțuri uriașe; viclenii greci crezut-au că victoria era a lor. Însă Marele Cneaz Helgi era încă și mai viclean.* Dansatorii luminați de foc roiau prin curte. Umbrele de pe ziduri au conturat turnuri de cărămidă întesate de războinici. Nimeni nu mai credea acum în umbrele întinse de torțe. Frica a unduit prin drevlienii aroganți care omorâseră un Mare Cneaz. Totuși fascinația spectacolului îi subjuga pe toți privitorii în tăcere.

Războinicii sărit-au din lodiile *lor precum sar lupii din bârlog. La o aruncătură de băţ de mândrul Mikligardur, chiar sub zidurile sale. Grecii au înaintat cu miile, oiţe blânde. Măcelăriţi au fost, devoraţi, doar oase albe rămas-au pe ţărm.* Un vuiet asurzitor s-a înălţat brusc din rândurile poporului ei, un muget de victorie mândru, când oastea Marelui Cneaz Helgi a distrus umbrele armiei greceşti. Alături, Cheng a tremurat şi a murmurat:

Războinicii Rusiei n-au cunoscut înfrângerea, oboseala sau durerea.

Cneazul Helgi şi-a atârnat scutul puternic pe porţile înfrântului Mikligardur,

Apoi navigat-a spre casă cu bogăţii de aur şi prăzi de argint

Şi nestemate cât pentru a ridica un munte; priviţi-le acum,

Împodobind gâtul alb şi dulce al fiicei lui şi braţele-i suple şi zvelte.

Umbrele au dispărut şi toate torţele s-au stins, mai puţin una... iar aceea o lumina doar pe ea, pe trepte, singură acum. Pe gât, încheieturi, urechi, degete şi trup scânteiau pietre preţioase de o sută de culori, ferecate în aur sau argint sau cusute în straie. Cneaghina stătea nemişcată, fără să zâmbească. În apropiere, în afara luminii strălucitoare azvârlite de torţă, Maestrul Cheng gâfâia de efort.

Glorie Marelui Cneaz Helgi, viclean, curajos şi puternic. Faima lui dăinui-va de-a pururi printre vetrele Kievului, Mama Întregii Rusii! Corabia lui Helgi a înflorit de lumină, scuipând foc. Scântei au prins şi s-au agăţat de veşmintele drevlienilor. Pletele negre şi dese au pârâit în văpăi. Mânerele din lemn ale securilor s-au aprins, tecile învelite în piele ale săbiilor s-au scorojit, eşarfele brodate care ţineau cuţite lungi s-au

transformat în centuri arzătoare de flăcări. Tot focul lumii i-a devorat pe bărbații care urlau în *lodie*. Duhoarea cărnii arse era groaznică. Olga a privit și s-a gândit că în agonia lor bărbații aduceau mult cu șerpii — șerpi ticăloși care se zvârcoleau, arzând de vii. Era singurul chip prin care să se asigure că ei mureau cu adevărat. Din puterea și mândria drevliană n-a mai rămas în scurt timp decât metalul încins al securilor, săbiilor și cuțitelor lor. Arme de bărbați, inutile împotriva puterii focului ei. Vatra caldă a Mamei Kiev devenise un infern.

Maestrul Cheng s-a năruit pe lespezile de piatră lângă ea. Olga a îngenuncheat, i-a prins în palme umerii firavi și i-a șoptit numele. El a surâs slab și degetele au cutezat să-i atingă părul.

— Aur viu, a șoptit bătrânul.

Și în clipa aceea femeia a înțeles de ce zăbovise el în Kiev atâția ani. A știut și, brusc, fața lui ciudată, smochinită, cu ochi negri piezișă, a fost mândră.

Până în zori corabia și bărbații de pe puntea ei erau cenușă, iar Maestrul Cheng mort.

Pentru el, cneaghina și-a condus oastea să distrugă cetatea drevliană Iskorosten. Micul ei fiu Sviatoslav a însoțit-o, păzit îndeaproape de căpetenia Sveneld și de dascălul Asmund, care-l iubeau mult pe băiat și laolaltă au fost un tată mai înțelept și mai bun decât ar fi putut să fie Igor. Lui Sviatoslav i s-a îngăduit să azvârle prima lance împotriva dușmanului. Arma unui bărbat, mânuită de un băiețel curajos, i-a însuflețit în asemenea măsură pe războinici, încât au uitat că o femeie le poruncise să intre în luptă.

Iskorosten a fost cucerită. Majoritatea locuitorilor ei au fost omorâți și ceilalți au fost dați *drujini* Olgăi, ca robi. În ziua prăbușirii Iskorostenului, Olga și-a pus la ureche Lacrimile și Sângele, pe care le-a scos doar când fiul ei a intrat în rândul flăcăilor. Apoi Sviatoslav și-a început propriile războaie de cucerire, în vreme ce mama lui a continuat să domnească. A

fost o Mare Cneaghină, înțeleaptă și isteață, care a reorganizat țara și a desființat tributul. În Kiev au venit nobilii cei mai de seamă din toate triburile, iar până ce și-au clădit propriile case de piatră, au dormit în case de lemn... și au tresărit speriați la flăcări neașteptate, la trosnituri de crenguțe. Ea a râs de fiecare dată când auzea despre așa ceva, dar a avut grijă ca Kievul să devină o cetate construită mai mult din piatră decât din lemn: Mama Întregii Rusii, cu focul vetrei cald și primitor.

Olga a murit în luna cuptor a anului 969, la doisprezece ani după ce fusese botezată în credința creștină, care, pentru grija ei maternă față de țară și pentru călăuzirea poporului spre Biserică, a canonizat-o în iubita Sfânta Olga de Kiev.

N-a mai visat niciodată șerpi.

Nota autoarei:

Deși metodele Olgăi sunt inventate de mine, ea și-a răzbunat într-adevăr soțul și și-a protejat fiul, îngropându-i de vii și arzându-i de vii pe solii drevlieni. Detaliile gropilor de sub case sunt corecte, ca și descrierea corabiei și a cuceririi lui „Mikligardur" — Constantinopol — de către tatăl Olgăi; el a murit după ce a călcat pe un șarpe veninos. Povestea întemeierii Kievului este una dintre cele mai vechi legende istorice din Rusia. Cetatea a apărut probabil din contopirea a trei așezări, pentru care există multe dovezi arheologice existente în interiorul orașului actual. Într-adevăr, Sviatoslav a aruncat prima suliță la Iskorosten. Relatarea unui cronicar arab contemporan consemnează cercelul pe care-l purta ca adult: perle și un rubin. Fiul lui a devenit cel mai renumit dintre Marii Cneji ai Kievului: Sfântul Vladimir cel Mare. Prin intermediul lui, din Olga au descins regii Poloniei, Ungariei, Franței, Spaniei și Angliei.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

CĂLĂRIND PE MALUL RÂULUI MORȚII

KATE ELLIOTT

În copilăria petrecută în Oregonul rural, **Kate Elliott** a născocit povești și a desenat hărțile unor tărâmuri imaginare, deoarece tânjea să evadeze într-o lume de aventuri ficționale senzaționale. Predispoziția aceasta a dus-o inexorabil la cariera de scriitoare de fantasy. *Călărind pe malul râului morții* se petrece în universul heptalogiei ei fantasy *Crown of Stars*. Trilogia *Spiritwalker* este o aventură fantasy într-o lume afro-celtică post-romană icepunk, cu săbii, rechini și dinozauri avocați. A scris, de asemenea trilogia *Crossroads*, în care apar vulturi gigantici, stafii și o interpretare a vechii zicale „puterea corupe", ca și seria science-fiction *The Novels of the Jaran*. Când nu scrie, trăiește nu în aventuri ficționale senzaționale, ci în paradisiacul Hawaii.

Tărâmul acesta apusean împădurit, aflat departe de pământurile clanului lor din răsărit, avea un miros crud și neplăcut pentru Kereka, totuși uliul care descria ocoluri pe cer arăta la fel ca ulii din savană. Unele lucruri rămâneau la fel oriunde te-ai fi dus, chiar dacă pentru a obține ceea ce doreai trebuia să pătrunzi pe pământurile unor străini. Chiar dacă trebuia să călătorești departe de stăpânirea tatălui și de cortul mamei pentru a câștiga gloria primului omor.

Bufnetele reverberate ale unui topor care izbea lemnul au surprins-o; crezuse că era prea devreme pentru vânătoare, deoarece nu văzuseră deocamdată urme de sălașuri. În față, abia vizibil prin păduricea de pini și mesteceni prin care

călăreau, fratele ei Belek și-a ridicat sulița din legătura de la cizmă și a îndemnat iapa la trap. Kereka s-a ridicat în scări și l-a văzut cum dispare într-o poieniță ascunsă de frunzele verii. Păsări au țâșnit din ascunzișuri, străfulgerând din aripi. Zăngănitul armelor, un țipăt ascuțit și apoi răcnetul de durere al unui bărbat s-au urmărit prin pădurea cu culori vii.

În fața ei, Edek și-a îndemnat calul înainte. Glasul i s-a înălțat într-o rafală furioasă de cuvinte, iar el și Kereka au ieșit dintre copaci într-un luminiș cu iarbă, flori, vlăstare de un verde îndrăzneț și o pereche de stejari tineri și robuști.

Iapa lui Belek își pierduse călărețul. Se trăsese speriată într-o parte și rămăsese cu capul ridicat și urechile lipite de țeastă. Lângă stejari, se luptaseră doi bărbați. Lancea lui Belek fusese azvârlită cu precizie și-l străpunsese pe străin prin trunchi, dar toporul acestuia mușcase de sub pieptul fratelui ei, care-l ucisese după aceea pe celălalt, înfigându-și sabia în sus, pe sub coaste. Edek a rămas tăcut, mișcând neauzit din buze, și a privit cum Belek a retezat capul mortului folosind cuțitul lui însângerat. Sângele îi picura din abdomen, șiroind pe sub tunica lungă din postav și peste genunchii pantalonilor din piele, dar era decis să taie țeasta aceea.

Dacă îi putea duce *beghului* capul înainte de a muri, atunci avea să moară ca un bărbat, nu ca un băiat.

Dinții îi erau încleștați și ochii mijiți, însă nu scotea nicio vorbă care i-ar fi putut trăda suferința. Chiar și după ce a desprins capul, astfel încât s-a legănat, îndepărtându-se de corp, cu sângele revărsându-se strălucitor pe iarbă, n-a rostit nimic, ci doar a icnit de durere și s-a năruit pe o parte. Mâna stângă i s-a încleștat în părul mortului. Ochii lui au urmărit cerul, trecând de la un nor la altul, și s-au fixat pe fața Kerekăi. A părut gata să vorbească, apoi și-a pierdut cunoștința.

A rămas privindu-l. Unul dintre stejarii tineri avea o spintecătură în tulpină, însă străinul nu apucase să taie îndeajuns pentru a-l doborî. Insecte se târau printre așchiile de lemn

desprinse din trunchi. Un mănunchi de flori albe fusese strivit de cizmele lui. Sângele său roșu se amestecase cu al lui Belek, îmbibând iarba. Nu putea fi adevărat, nu?

An de an, băieții plecau călări din clanuri pentru primul lor omor, iar unii nu se mai întorceau. Călăritul pe malul râului morții era riscul pe care ți-l asumai pentru a deveni bărbat. Totuși niciun flăcău nu pleca în tunetele zorilor gândindu-se că moartea îl va înhăța *tocmai* pe el.

Edek a descălecat și a îngenuncheat lângă Belek, pentru a-i descheia tunica grea, desfăcând-o așa cum se desfac aripile unei păsări doborâte. Când a văzut tăietura adâncă de topor și sclipirea albă a coastelor dezgolite, a suduit în barbă. Kereka n-a putut găsi cuvinte, fiindcă abia înțelegea moartea speranțelor ei.

— N-o s-ajungă niciodată acasă cu rana asta, a spus Edek. Va trebui să-l lăsăm.

A tresărit, auzind un trosnet, dar fusese doar iapa lui Belek, care pășise pe o creangă căzută, întorcându-se alături de ceilalți cai.

— Nu-l putem părăsi.

Kereka știa că trebuia să vorbească iute, înainte de a ceda ispitei sugestiei egoiste a lui Edek.

— Este fratele meu. Fiul *beghului*. Dacă-l abandonăm, vom abate rușinea asupra noastră.

Edek a ridicat din umeri.

— Dacă-l ducem înapoi, nu mai avem nicio șansă de-a lua un cap. Cred că-nțelegi. Nu mai poate călări. E mort oricum. Să-l lăsăm aici și să mergem mai departe. Alții ar fi plecat deja.

Fata și-a încleștat fălcile împotriva cuvintelor ademenitoare.

— Alții care au fost lăsați să moară nu luaseră deja un cap. El l-a luat, așa că trebuie să-i dăm șansa de-a muri ca un bărbat. Ne vom pierde onoarea dacă-l părăsim. Chiar dacă amândoi am lua capete la rândul nostru.

— Nu vreau să mai aştept un anotimp. Am obosit să fiu tratat ca un băiat, când sunt destul de mare pentru a fi bărbat.

— Du-te singur dacă vrei, Edek smiorcăitul!

Kereka s-a silit să pronunţe vorbele batjocoritoare şi încruntătura posacă a celuilalt s-a adâncit de furie.

— O s-acreşti laptele cu limba ta rea. Mai poţi să-ţi înghiţi supărările un anotimp. Vei mai căpăta şansa unei incursiuni.

Aşa cum ea nu avea să mai capete.

Cu o lună în urmă, fiul *beghului* din clanul Pechanek îi adusese tatălui ei şase iepe, cu făgăduiala a douăzeci de oi, zece cojoace, două cazane din aramă, o şa aurită, trei valtrapuri brodate cu fir de aur, cinci covoare din postav şi un sipet cu coliere din aur şi catarame din bronz — preţul ei ca mireasă. Soţiile tatălui ei şi mamele clanului fuseseră impresionate de ofertă. Fuseseră de asemenea fermecate de maniera respectuoasă şi vorbele plăcute ale prinţului Vayek. Poate că mai mult ca orice fuseseră orbite de chipul lui arătos şi de corpul bine proporţionat, care fusese despuiat cu succes în câteva trânte, pe care el le câştigase împotriva celor mai buni luptători din clanul Kirshat. Tatăl şi unchii ei îi lăudaseră reputaţia de războinic, spaima clanurilor Uzay şi Torkay, iar în tot acel timp privirile lor reveniseră iarăşi şi iarăşi la strălucirea ucigaşă de fier a penelor de grifon pe care Vayek le purta ca aripi de războinic. Alţi războinici, chiar alţi *beghi* şi fiii lor princiari, purtau aripi obişnuite, pene prinse cu sârme pe cadre din lemn, care erau nituite pe zale. Doar bărbatul care ucisese un grifon putea să zboare cu aripile acestuia. Un astfel de bărbat trebuia numit erou printre eroi, celebrat, lăudat şi admirat.

Tatăl ei hotărâse că se va mărita cu prinţul Vayek la următoarea lună plină. Măritată şi însemnată ca femeie pentru totdeauna, chiar şi după moarte.

Aceasta era ultima ei şansă de a-şi dovedi bărbăţia.

Când a vorbit, glasul i-a sunat spart, ca al unei ciori:

— Vom împleti o targă din nuiele și-l vom trage înapoia calului lui.

Descălecând, s-a întors cu spatele, astfel încât Edek să n-o poată vedea ștergându-și lacrimile fierbinți. Onoarea nu-i îngăduia să plângă. Voia să fie un bărbat și să trăiască o viață de bărbat, nu de femeie. Totuși, nu-și putea abandona fratele aflat pe moarte.

Iarba s-a culcat sub greutatea târgii, în timp ce iapa lui Belek a trudit în sus pe panta lungă. Kereka mergea la pas imediat înaintea ei, cu căpăstrul legat de șa. Propria ei iapă, cu pielea strălucitoare sub soarele fierbinte, a mișcat din ureche, alungând o muscă.

Fata a privit îndărăt către terenul care cobora spre apus. Rămăsese în urmă cât să săgeteze potârnichi în hățișurile ce îmbrăcau un pârâu, ale cărui maluri erau marcate de la depărtarea aceasta de o sumedenie de copaci și tufișuri care înfloreau în lungul său. A mijit ochii spre soarele din apus, cercetând ținutul după urmăritori, dar n-a zărit nicio mișcare. Ieri lăsaseră în urmă zona împădurită și neregulată. Aici, sub cerul neîngrădit, ieșiseră din domeniul țăranilor și al ogoarelor lor puturoase.

Din față, Edek i-a strigat numele. Fata a fluierat pătrunzător, pentru a-l anunța că sosea. Cele două păsări pe care le vânase atârnau de o frânghioară prinsă de șaua iepei lui Belek. Fratele ei zăcea legat de targa pe care o împletiseră din ramuri verzi și de patru zile alterna între trezie și pierderea cunoștinței. Era uimitor în sine că mai trăia, dar înghițise destule picături de sânge de iapă pentru a-i păstra răsuflarea în trup. Acum însă propriul lui sânge îi spumega pe buze. Sfârșitul avea să vină în curând.

Poate că dacă murea acum, înainte să ajungă la corturile clanului Kirshat, ea și Edek s-ar fi putut întoarce, pentru a călări înapoi spre apus și a-și purta vânătoarea în alt teritoriu.

Se simțea însă rușinată de câte ori se gândea la asta; Belek merita să moară ca un bărbat, indiferent ce urmări ar fi avut pentru ea.

A ajuns în vârful colinei și a văzut dealuri care unduiau spre răsărit până la orizont. Din locul unde se afla se cobora lin până o vâlcea lungă și ierboasă, pe jumătate ascunsă în umbre sub razele sfârșitului după-amiezii. După depresiunea aceea terenul se ridica din nou aidoma abdomenului proeminent al unei femei însărcinate. Edek descălecase cam la jumătatea pantei. Își scosese tunica și se ghemuise să examineze pământul, cu soarele lovindu-i spinarea. Deasupra lui, blocuri masive de stâncă stăteau ca niște străji pe înălțimea colinei: un cerc de piatră, întunecat și amenințător.

Vederea siluetelor masive i-a trimis o furnicătură prin urechi, ca și cum cineva ar fi încercat să-i șoptească un avertisment, dar nu putea vorbi îndeajuns de tare pentru a se face auzit. Un șuier de spaimă i-a scăpat fetei printre buze și a scuipat imediat pentru a se feri de sufletele care l-ar fi putut auzi și ar fi căutat să-i înhațe frica și s-o folosească împotriva ei. A fluierat încă o dată, însă Edek n-a ridicat ochii. Calul lui păștea fără grabă, suind încet spre stâncile înalte. Băiatul își scosese pumnalul și săpa în pământ. Tolba i s-a mișcat pe spatele gol, când s-a întins puțin în față. Oare ce făcea, expunându-se atât de vulnerabil?

Kereka și-a îndemnat iapa înainte. Când căpăstrul s-a întins și a smucit, iapa lui Belek s-a opus încăpățânată, apoi a cedat și a urmat-o. Targa s-a zdruncinat peste denivelările solului. Belek a icnit, a gemut. A fluturat din pleoape și a bolborosit cuvinte neînțelese, de acolo unde afla el, plutind între lumea celor vii și lumea sufletelor. O bășicuță de sânge i-a crescut între buze și apoi s-a spart. Capul țăranului pe care-l ucisese i s-a lovit de șold. Părul lui lățos i s-a încâlcit între degete. Pielea devenise cenușie și duhnea.

Edek n-a ridicat ochii când fata i s-a oprit alături. Ea și-a atins mânerul sabiei pusă pe spate. După ce ajungeau la clan, trebuia s-o înapoieze unchiului ei. Doar bărbații purtau săbii.

— Dacă aș fi fost dușmanul tău? l-a întrebat.

A tras sabia cu o mișcare iute, îndelung exersată, și i-a coborât vârful, atingându-l pe Edek între omoplați.

Băiatul n-a ridicat capul și nici nu i-a răspuns. Încerca să dezgroape ceva din solul bătătorit. Soarele îi ardea spatele în timp ce se căznea. Tolba îi dansa la fiecare mișcare, iar cicatricile vechi de la Festival se întindeau și se strângeau, dezvăluindu-i lățimea spinării. Kerekăi nu-i plăcea prea mult de el; era îndeajuns de arătos pentru ca să se aștepte ca fetele să-l admire, totuși familia lui nu era atât de bogată ca să se poată însura acolo unde i-ar fi plăcut, iar asta îl făcea posac, așa că, dintr-un punct de vedere, fata îi înțelegea încruntăturile și posomoreala. Și în același timp putea privi cu plăcere spatele acela care lucea de sudoare sub apăsarea soarelui.

Edek a izbutit să strecoare vârful pumnalului sub un obiect nevăzut și, cu un icnet, l-a eliberat din rădăcina în care se prinsese și de sub greutatea solului umed. Când l-a ridicat și a putut fi văzut, Kereka și-a tras brusc răsuflarea, fluierând uimită.

Soarele le strălucea în ochi și ea a ridicat palma pavăză ca să ferească de lumină. Edek a răcnit. Dinspre Belek s-a auzit un țipăt oribil, mai degrabă ca hârșâitul unui cuțit pe piatră, decât ca strigăt omenesc. Numai caii au părut indiferenți.

Kereka și-a coborât palma cu grijă. La prima vedere obiectul părea o simplă pană acoperită de pământ, dar când Edek a șters-o precaut cu mâneca tunicii, țesătura s-a despicat ca spintecată de brici. După ce murdăria a fost îndepărtată, a sclipit cu un luciu metalic care nu aducea cu penele niciunei păsări.

— I-o pană de grifon! a zis Edek.

Kereka era prea uluită ca să vorbească, impresionată de soliditatea, frumusețea și puterea ei. De magia ei sacră, puternică. Numai șamanii și eroii aveau pene de grifon.

Fără se ridice în picioare, băiatul s-a răsucit spre ea și a mijit ochii.

— Până și cel mai umil membru de clan poate aspira la căsătoria cu fiica unui *begh*, dacă-i aduce ca preț al miresei o pană de grifon.

Kereka a pufnit.

— Chiar și una pe care-ai dezgropat-o din țărână?

— Zeii le fac daruri celor pe care-i iubesc!

— Te-ai pune împotriva mărețului Vayek și a întregului clan Pechanek? Cine-ți va asculta behăitul, chiar și cu o pană de grifon în mână cu care să le orbești ochii?

— Cine va asculta? Poate cel care-i mai însemnat.

Cum se mai holba la ea! Până atunci nu fusese niciodată atât de îndrăzneț! Kereka a fluturat iritată din mână, ca și cum ar fi alungat o muscă, iar el s-a înroșit la față și colțurile buzelor i s-au curbat în jos.

Farmecul penei a pălit când umbra după-amiezii s-a târât peste ei. În vârful colinei însă, spre răsărit, o strălucire continua să dăinuie în văzduh.

Cum ar fi putut să vadă strălucirea apusului de soare, când ei se uitau către răsărit?

— Privește! a strigat Kereka.

În cadrul portalului din piatră dinspre apus se zărea sclipind o femeie. Scântei înfloriseră deasupra buiandrugului într-un model ce aducea cu desfășurarea unor aripi țesute din aur, stindardul palid al unui fenix. Imaginea aceea a fost extrem de scurtă; ultimii tăciuni care pluteau în văzduh au mai strălucit o dată orbitor și apoi au dispărut.

Edek a rămas cu gura căscată.

Femeia, aflată nu foarte departe de ei, îi privea. Avea părul negru, prins în cozi, dar neacoperit, chip arămiu și mâini

tuciurii. Purta sandale legate cu șireturi, care suiau pe gambe, peste jambierele mulate, potrivite pentru călărie. Un corsaj strâmt de piele moale era legat cu șireturi peste cămașa albă. Nu purta însă fustă, nici tunică grea și lungă până la genunchi, nici mantie; picioarele îi erau acoperite, dar ar fi putut la fel de bine să fi fost dezgolite, pentru că-ți puteai închipui cu destulă ușurință forma lor. Nu avea niciun alt veșmânt, ci doar în jurul umerilor îi atârnau o mulțime de salbe late, ca un guler de platoșă strălucitoare alcătuit din aur și mărgele.

O femeie a qumanilor care s-ar fi arătat cu atâta îndrăzneală ar fi fost trasă în țeapă, iar peste ea ar fi fost purtată o cireadă de vite, care să-i șteargă rușinea de pe fața pământului, însă aceasta părea indiferentă la propria-i goliciune. Edek nu s-a putut opri să nu se holbeze la decolteul ademenitor și la jambierele mulate, chiar și când femeia și-a ridicat lancea și i-a privit fără să dea vreun semn de frică.

— Sss! a șuierat băiatul, ferindu-se cu un gest scurt. O vrăjitoare!

— O vrăjitoare, poate, dar înarmată cu piatră ca un sălbatic, a murmurat Kereka dezgustată.

Oricum, o femeie care purta o lance cu vârf din piatră nu-i era de vreun folos.

O umbră s-a mișcat în spatele străinei — umeri lați, păr lung, nas ascuțit. Era firesc, fiindcă nicio femeie n-ar fi călătorit singură! Edek nu văzuse bărbatul, fiindcă îl orbiseră nurii necunoscutei. El n-avea decât să șovăie, iar Kereka avea să se aleagă cu trofeul. Asta era șansa ei de a reteza un cap și de a nu mai fi nevoită să se mărite cu fiul *beghului* clanului Pechanek.

Fata a tăiat căpăstrul care ținea calul lui Belek de șaua ei și și-a îndemnat iapa să suie dealul. Un războinic quman călărea tăcut, fiindcă avea aripi care să-i cânte cântecul de luptă. Ea nu avea deocamdată aripi — doar bărbaților li se îngăduia să poarte armură și ca atare să fluture stindardul aripilor —, însă a strâns din buze ca să nu slobozească țipătul prelung și

tremurat al unei femei, imboldul spre victorie. Avea să călărească tăcută, ca un bărbat.

Calul îi era puternic și nici dealul nu era pieptiș. Edek a avut parte numai de o clipă în care să strige o întrebare nebăgată în seamă, apoi s-a repezit către bidiviul său. În fața lor, femeia se retrăsese îndărătul unei stânci uriașe. Bărbatul dispăruse. Kereka a rânjit, și-a smucit iapa spre dreapta și a ocolit, astfel încât să intre în cercul din pietre din flancul necunoscuților.

— *Surioară! Ai grijă!*

Cuvintele au șuierat undeva la marginea auzului ei.

Era prea târziu.

Fata a intrat în capcană cu toată forța iepei și cu propria ei dorință arzătoare pentru altă viață decât cea care o aștepta. Un cerc de pietricele s-a rotit sub copitele calului. O frânghie întinsă a lovit-o în gât și ea s-a rostogolit din șa. A căzut pe pământ, izbindu-se atât de tare cu capul de o piatră, încât nu s-a mai putut clinti. Lumea reală a pălit și a putut să vadă dincolo de ea, în lumina tremurătoare a lumii sufletelor, unde spirite eliberate plângeau, murmurau și dansau. Belek și-a întins către ea mâna, la fel de imaterială ca și ceața care înghite văile, fără să le stăpânească vreodată cu adevărat. Ea i-a auzit vocea sufletului, deoarece băiatul era îndeajuns de puternic în farmece ca să întindă o punte peste prăpastie.

— *Surioară! Prinde-mă de mână!*

— Nu voi merge cu tine de partea cealaltă! a strigat ea, deși niciun sunet nu i-a ieșit printre buze.

În lumea sufletelor, numai șamanii și animalele puteau vorbi cu glas tare.

— Dar te voi trage înapoi aici, cu toate puterile mele!

I-a prins mâna și *a tras*. O văpaie la fel de crâncenă ca mânia zeilor s-a ridicat în întâmpinarea ei. A fost nevoită să-și ferească ochii de dogoarea și puterea aceea pârjolitoare. A clipit iute, stăvilindu-și lacrimile și lumea reală s-a refocalizat.

Era noapte. Amurgul trecuse parcă într-o clipită, în timp ce ieșise din lumea sufletelor.

Pietricele îi intraseră inconfortabil în fese. Un fir de iarbă o gâdila pe partea interioară a încheieturii mâinii. Picioruşe minuscule i se plimbau pe frunte, apoi insecta nevăzută și-a luat zborul. Kereka stătea rezemată cu spatele de o piatră grunjoasă, iar încheieturile și gleznele îi erau legate. Cum se-ntâmplase? Nu-și putea aminti.

Locul din jur părea mohorât și lipsit de culoare, iluminat doar de lună și de stelele strălucitoare. Fiecare punct de lumină marca o săgeată de foc trasă în cer de războinicul Tarkan, cel care se împerechease cu o femelă grifon și-i zămislise pe qumani.

Lumina arzătoare a unui foc de tabără i-a înțepat ochii. Bărbatul era ghemuit în fața sa și trăgea deoparte tăciuni înroșiți. Avea barbă deasă ca țăranii din miazănoapte și piele îndeajuns de albă ca să-i poată urmări gesturile în timp ce a opărit și a jumulit potârnichile *ei* și le-a perpelit pe cărbuni. Grăsimea a picurat și a sfârâit, cu o aromă atât de dulce, încât părea o insultă pe care i-o azvârlise în față.

Unde erau ceilalți?

Edek zăcea departe de ea, tot rezemat de o stâncă uriașă. Caii fuseseră împiedicați și se distingeau dincolo de cercul de lumină azvârlit de foc; fata i-a văzut doar ca niște forme. Targa lui Belek se găsea la marginea luminii aceleia neregulate și mișcătoare. Legat de ea, băiatul gemea și se cutremura. Femeia s-a ivit din beznă pe neașteptate, ca visul rău al unui șaman. S-a ghemuit lângă el cu ambele mâini întinse. Cu buzele mișcându-se neauzit, i-a presărat peste trup țărână sau ierburi mărunțite.

Teama a năpădit-o pe Kereka la fel cum o face o boală a sufletului, pătrunzând întâi prin ochi și coborând pentru a se instala în gâtlej și, în cele din urmă, pentru a-i prinde pântecul. Existau feluri prin care farmecele puteau însufleți carnea moartă. Ea trebuia să oprească vraja aceea, altfel Belek avea

să fie prins de solomonia femeii și n-avea să-și mai găsească niciodată drumul pe lângă tărâmurile sufletelor, spre căminul străvechi al Primului Bunic, pe cărarea luminată de săgețile arzătoare ale lui Tarkan. Fata nu se putea însă clinti, nici măcar pentru a-și împinge piciorul înainte, ca să lovească leșul și să alunge sufletul lui Belek.

Ceață și întuneric s-au zvârcolit între băiatul muribund și vrăjitoare. Femeia a inspirat violent, absorbind norul. Belek s-a zbătut și stropi de spumă i-au pătat buzele. Vrăjitoarea s-a aplecat înainte atât de mult, încât Kereka a fost sigură că va cădea pe pieptul lui fratelui ei. A expirat apoi, răsuflarea i s-a auzit sonor în tăcere și aerul a strălucit de scânteile care i-au țâșnit pe gură. Acestea s-au topit în corpul băiatului și vrăjitoarea s-a lăsat înapoi pe călcâie. A ridicat capul și s-a uitat direct la Kereka.

Indiferent cât de vulnerabilă ar fi apărut, deocheat despuiată și înarmată doar cu o lance cu vârf din piatră în mijlocul savanei, avea putere. Așa cum *beghul* Bulkezu, strămoșul strămoșilor Kerekăi, se încinsese cu o platoșă de nepătruns în războiul lui triumfător împotriva celor din Apus, femeia aceasta era înarmată cu ceva mai periculos decât o armă materială. Ea nu era soția sau sclava bărbosului, ci stăpâna lui.

A încuviințat din cap, pentru a anunța că văzuse că fata își revenise la simțuri și a vorbit scurt într-un grai care nu semăna cu niciunul dintre cele vorbite de sclavii clanului.

Kereka a scuturat din cap, neînțelegând nimic. Ar fi fost mai bine s-o ucidă pe vrăjitoare, dar deocamdată nu avea de ales, decât să negocieze dintr-o poziție inferioară.

— Ce dorești de la noi? Tatăl meu va plăti o răscumpărare...

Ca și cum glasul ei l-ar fi trezit, Belek a murmurat ca ametit:

— Kereka? Ești aici?

Frânghia a scârțâit când el s-a luptat cu putere neașteptată împotriva legăturilor. A privit-o pe femeia ghemuită peste el.

— Cine ești? Unde-i sora mea...?

Vrăjitoarea s-a ridicat sprinten și s-a îndepărtat în întuneric. Bărbosul s-a ridicat și a urmat-o. Kereka i-a auzit vorbind; glasurile alternau, așa cum ar fi dialogat doi egali, nu un stăpân și un sclav. În felul acela puteau conversa doi războinici, dezbătând direcția cea mai bună pentru o vânătoare bună, sau două verișoare ori soții prietene ce descurcau un obstacol care încâlcea desișul vieții de familie din corturile lor.

Belek a încercat iarăși, cu vocea ridicându-se ascuțit pe când încerca să-și controleze frica.

— Kereka? Edek?

— Ssst! a rostit Kereka liniștitor.

Își adora fratele, fiul celei de-a treia soții a tatălui ei, totuși Belek era genul de persoană care simțea fiecare pietricică de dedesubt când dormea și, cu toate că nu se plângea niciodată — ce copil quman ar fi făcut-o și n-ar fi fost bătut pentru că dovedea slăbiciune? —, se foia, se ridica și curăța locul toată noaptea pentru a sta confortabil, deranjând astfel pe oricine ar fi dormit alături.

— Suntem amândoi aici, Belek. A trebuit să te legăm, ca să rămâi pe targă. Ai fost rănit. Acum am fost capturați de străini.

— Simt o înțepătură în burtă. Ah... Aah!

A icnit, a slobozit o sudalmă, s-a izbit cu capul de targă și a țipat. Sunetele acelea sănătoase, dovezi ale revenirii lui de pe pragul lumii sufletelor au cântat de fericire în mintea fetei.

— Îmi amintesc că l-am atacat pe țăranul ăla-mputit, dar nimic după aceea. I-am retezat capul?

— Da. Ți l-am legat la brâu.

Mâna lui a bâjbâit și a găsit părul unsuros.

— Tarkan fie binecuvântat! Dar ce s-a-ntâmplat cu mine?

Trebuia să afle adevărul, oricât ar fi fost de neplăcut.

— Femeia-i o vrăjitoare. Ne-a prins cu farmece. Cred că ea te-a tămăduit.

— Nuuu! Mai bine mort decât să-i fiu îndatorat! Dacă-i adevărat, sunt legat de ea și poate lua ca plată orice ar dori de la mine.

Tonul lui plângăcios a iritat-o.

— N-are rost să te-ngrijorezi! Cel mai bine ar fi să putem scăpa de ea.

— Nu-i așa simplu! O vrajă tămăduitoare își are rădăcinile în lumea sufletelor și nu poți scăpa ușor de ea. Farmecele ei mă pot urmări oriunde m-aș duce...

— Atunci cel mai bine ar fi să ne-ntoarcem iute la clan și să cerem ajutorul șamanilor. Ai la brâu un cuțit. Ar trebui să te poți elibera din frânghii.

Ascultător ca întotdeauna la sugestiile ei, Belek s-a zbătut sub funii.

— Ah! 'tui! Nu mai am cuțitul.

Noaptea se întinsese complet. Luna grasă păștea pe imașurile ei întunecate. Kereka a scrâșnit din dinți de enervare. Trebuia să existe o cale prin care să se elibereze!

Abia atunci a zărit un morman de arme — armele *lor* kirshate bune, săbii de oțel, săgeți cu vârfuri din fier și suliițe cu vârfuri din fier — dincolo de foc, abia vizibil în noapte. O sclipire încăpățânată trăda pana de grifon, așezată deasupra tuturor la loc de cinste.

Străinii și-au terminat discuția și au revenit în nimbul flăcărilor. Vrăjitoarea continua să țină în mână lancea ei primitivă, iar acum a scos un cuțit care a sclipit în splendoare neagră, o așchie hâdă din obsidian, cioplită pentru avea o muchie tăioasă. Nici măcar nu se sinchisise să ia una dintre armele mai bune pe care le capturase, deși bărbosul purta la șold o sabie din fier, străină după greutate și lungime.

Femeia s-a ghemuit din nou lângă Belek.

Orice era mai bine decât implorările — asta făceau femeile, nu bărbații —, dar lucirea rea a cuțitului a trezit o asemenea spaimă în inima Kerekăi, încât a știut că deosebirea aceea nu mai avea importanță.

— Ascultă-mă, te rog. Belek este fiul preacinstit al celei de-a treia soții a *beghului* clanului Kirshat. El are puteri fermecate. Șamanii au spus-o. A intrat deja în primul cort al uceniciei. Dacă-l vei omorî, îi vei elibera furia și puterea neinstruită în lumea sufletelor. Nu cred că vrei!

Când nu există înțelegere, nu poate exista nici răspuns. Totuși femeia și-a cântărit în palmă cuțitul de vrăjitoare și, cu o fulgerare de zâmbet, l-a vârât în teacă. Apoi a scos un ac din os lung cât degetul dintr-o pungulița prinsă la brâu.

Curele de piele au mușcat carnea Kerekăi, strângându-se când fata și-a smucit brațele; și-au curmat apăsarea doar când s-a potolit. Nu putea face nimic pentru a-și scăpa fratele de tortura la care dorea să-l supună necunoscuta. Farmecele o legaseră de stâncă.

Femeia și-a prins propria limbă, apoi, cu multă grijă, a împuns vârful fin al acului în carnea groasă și trandafirie. După aceea, cu o gingășie care era cu atât mai înfiorătoare cu cât rămăsese inexpresivă înaintea automutilării, a scos acul din limbă, s-a aplecat peste Belek și a lăsat picăturile de sânge să se amestece cu spuma uscată de pe buzele băiatului.

El s-a zbătut, însă era legat prea strâns. A icnit, a înghițit un nod, s-a strâmbat, apoi a suspinat, de parcă răsuflarea îi fusese smulsă din trup, după care, brusc, capul i s-a lăsat moale pe spate. Își pierduse cunoștința. Sau fusese omorât.

— Lovi-te-ar blestemul lui Tarkan! a țipat Kereka. O să mă răzbun în numele fratelui meu și-n numele clanului Kirshat! Tatăl nostru își va conduce războinicii pe urmele tale până la capătul pământului...

Femeia a izbucnit în râs și Kereka s-a oprit, simțindu-și gura prea uscată pentru a mai scuipa cuvinte. Pielea de pe ceafă i s-a zbârlit, parcă sub avertismentul unei furtuni care se pregătea să sufle peste iarbă.

Vrăjitoarea a făcut un gest și bărbosul a înaintat, a îngenuncheat lângă Belek și i-a picurat în gură apă dintr-un

burduf. Belek a scuipat, s-a înecat și a tușit, clipind furios din ochi. Bărbosul a astupat burduful și a târât targa la adăpostul stâncii înalte din dreapta Kerekăi. Fără un cuvânt, i-a oferit apă fetei și ea a lăsat capul pe spate, pentru a îngădui lichidului rece să-i curgă prin gâtlejul scorojit. Știa bine că ar fi fost o prostie să refuze. Avea nevoie de timp să se gândească la râsetul acela cunoscător.

Bărbosul a revenit lângă foc. A rupt cu mâinile potârnichile și a mâncat una, a învelit restul într-un soi de ștergar împletit din fire de iarbă, apoi s-a ghemuit pe pământ sub o mantie. Femeia s-a așezat alături, cu picioarele încrucișate, și a rămas privind focul. La răstimpuri, arunca în flăcări bucăți de baligă uscată.

Noaptea a trecut, leneșă și somnoroasă. Kereka a moțăit, s-a trezit, a încercat din nou să scape de legături, dar n-a reușit. Indiferent cât de mult s-ar fi străduit să se rostogolească, îndepărtându-se de monolit, nu se putea desprinde de stâncă. A șuierat pentru a-i atrage atenția lui Belek, i-a văzut ochii rotindu-se în orbite și buzele mișcându-se, însă n-a auzit niciun sunet cu excepția unui geamăt slab.

Vrăjitoarea nu s-a clintit din contemplarea tăcută a focului de tabără. Uneori câte o mărgea de sânge îi înflorea dintre buze și de fiecare dată o lingea cu vârful limbii, de parcă ar fi detestat să îngăduie până și stropului acela s-o părăsească. Nu le-a vorbit, nu le-a încercat legăturile care-l imobilizau, ci doar a așteptat, fără să guste nimic altceva decât propriul ei sânge.

Târziu, secera lunii, îngustă și curbă, s-a înălțat dinspre răsărit. La scurtă vreme după aceea lumina s-a schimbat, bezna s-a decolorat către cenușiu și a cedat până la urmă victoria în fața zorilor trandafirii.

Femeia s-a ridicat. A luat burduful și a picurat apă pe buzele lui Belek, care a înghițit cu nesaț, în mod vădit treaz,

totuși fără să rostească niciun cuvânt. Vrăjitoarea s-a apropiat de Kereka.

Când s-a aplecat să-i ofere apă, fata i-a simțit mirosul de nisip fierbinte și rădăcini amărui. A încercat s-o înșface cu dinții, să lupte în orice fel, dar femeia a sărit sprintenă înapoi și a rânjit batjocoritor. Bărbosul a chicotit și a rostit cuvinte în graiul lor străin și aspru, când a aruncat mantia și s-a întins să-și desmorțească mușchii.

Discul scânteietor al soarelui s-a arătat deasupra orizontului, zugrăvind lumea în culorile zilei.

Dintre uneltele rezemate de un bolovan, bărbosul a scos un hârleț și a început să sape un șanț puțin adânc, imediat dincolo de stânci. Era muncă grea, deși el nu făcea decât să îndepărteze covorul de iarbă și încâlceala deasă de rădăcini pentru a ajunge la pământul negru. Femeia i s-a alăturat și au săpat cu rândul. Ierburile savanei erau aspre, ca oamenii care trăiau aici, și nu doreau să cedeze. În scurtă vreme amândoi s-au dezbrăcat, rămânând doar în pantaloni și cămăși, care li s-au lipit de spinări, leoarcă de sudoare. Era o trudă de sclavi, totuși ei continuau să schimbe cuvinte așa cum ar fi făcut-o orice oameni liberi. Și cu toate că formele femeii erau perfect desenate, cu sânii conturați de țesătura cămășii, cu sfârcurile întărite de efort și arșiță, bărbosul n-a privit-o nici măcar o dată așa cum bărbații privesc femeile ale căror trupuri doresc să le cucerească. A continuat doar să vorbească, ea i-a răspuns și și-au trecut pe rând hârletul unul celuilalt, împărțind munca, iar șanțul a crescut treptat de la o cicatrice, la o curbă, apoi la o semilună în jurul stâncilor.

Kereka a așteptat până ce i-au dispărut din vedere, undeva îndărătul ei.

— Sss! Belek? Edek?

Când n-a primit însă niciun răspuns, s-a temut să vorbească mai tare, ca să nu fie auzită de străini.

Soarele s-a târât în sus deasupra orizontului răsăritean și cei doi au continuat să sape. Umbrele s-au scurtat și s-au deplasat; terenul în pantă a devenit perfect clar când lumina a înghițit ultimele petice întunecate. Era o zi fără nori și albastrul arzător al cerului rănea ochii. Kereka a măsurat înălțarea lentă a soarelui printre pleoapele mijite: două palme... patru palme. O pereche de vulturi dădea roată pe cer, dar n-au coborât. Hârșâitul constant al hârlețului și bufniturile bulgărilor de pământ azvârliți din șanț se deplasau înapoia ei și o ocoleau spre dreapta, închizând cercul.

Sunetul i-a atras atenția ca o discordanță slabă printre zgomotele de săpare. Auzise toată viața muzica aceea prețioasă și familiară și o recunoștea la fel de precis ca pe dangătele tălăngilor oilor pe care le păzise în copilărie sau ca dupăiturile tălpilor desculțe ce se roteau în dansurile din timpul Festivalului.

Vântul cântă cu răsuflarea bătăliei, cu goana călăreților înaripați, cu războinicii qumani. Șuieră ca apropierea grifonilor, ale căror pene, crescute din metalele pământului, își zumzăie țipetele în văzduh.

Kereka s-a străduit să-și aducă picioarele sub ea, împingându-se din răsputeri cu tălpile în suprafața aspră a pietrei. Trebuia să vadă, chiar dacă nu putea evada din strânsoarea stâncii. Dușmanii îi auzeau pe războinicii qumani înainte să-i vadă, iar unii rămâneau uluiți, neștiind ce prevestea zbârnâitul acela, în timp ce alții încremeneau de spaimă, știind că nu puteau fugi destul de iute pentru a le întrece caii în galop.

Belek s-a încordat în funiile care-l țineau, dar n-a reușit nimic. Edek nici nu s-a clintit, nici n-a vorbit.

Femeia și bărbosul aproape că terminaseră de săpat șanțul în jurul stâncilor. Ea a rostit ceva și bărbatul s-a oprit din săpat. Au rămas, ascultând. Vrăjitoarea a clătinat din cap, după care amândoi, cu umerii încordați, s-au întors între stânci și s-au dus la trupul inert al lui Edek. Bărbosul l-a prins de glezne și

l-a târât spre șanț. Edek a rămas nemișcat; era imposibil de spus dacă mai răsufla. Femeia a făcut un gest poruncitor, iar bărbosul a sărit din șanț și a alergat până la cea mai apropiată stâncă, unde s-a rezemat în mânerul hârlețului, gâfâind de oboseală, pe când o privea cu ochi mijiți.

Lama de obsidian a scânteiat în soare. Vrăjitoarea s-a aplecat, l-a prins pe Edek de păr și i-a smucit capul spre spate, expunându-i beregata. A tăiat o singură dată, adânc.

Kereka a zbierat. Oare vrăjitoarea dorea să ia capul lui Edek ca trofeu, așa cum băieții qumani trebuiau să reteze un cap pentru a se dovedi bărbați?

Belek a tușit și a ridicat bărbia, iar mâinile și picioarele i-au zvâcnit, luptându-se cu legăturile. Putea vedea totul, dar nu putea face nimic.

Sânge a curs leneș din gâtlejul lui Edek. Vrăjitoarea l-a apucat de glezne și l-a purtat în lungul șanțului, pe tot cercul, cu fața în țărână și sângele vieții vărsându-se pe pământul negru. În acel timp buzele i s-au mișcat, deși Kereka n-a auzit niciun cuvânt.

Bărbosul și-a șters mustața și nasul cu dosul palmei murdare, și-a rotit umerii ca să-i destindă de efortul săpatului și a trântit hârlețul lângă restul sculelor. Cu nepăsarea cuiva obișnuit cu luptele, a îmbrăcat un strai matlasat, peste care a pus unul din piele, acoperit cu plăcuțe metalice ce se suprapuneau ca niște solzi. A luat două arbalete și le-a încordat pe ambele, înstrunându-le cu săgeți. După aceea și-a tras mănuși pe mâini, și-a pus un coif și a ridicat un arc înalt cât el, o tolbă cu săgeți, o secure și sabie, după care a ieșit din vederea Kerekăi, purtând și hârlețul cu el.

Vrăjitoarea s-a ivit din partea opusă a șanțului, târându-l pe Edek. Rămăsese nesăpată o porțiune lungă de vreo cinci pași. Bărbosul a indicat-o cu hârlețul. Femeia a clătinat din cap și a ridicat din bărbie, părând să indice cântecul acum evident al aripilor. Cei doi s-au contrazis, un schimb iute și brutal de

cuvinte, încheiat prin două vorbe apăsate, scuipate de vrăjitoare. Ea a aranjat leșul astfel încât să acopere cât mai mult din partea nesăpată a cercului. Bărbatul a ridicat resemnat din umeri și s-a adăpostit înapoia unei stânci, ațintit spre deschiderea cercului.

După ce și-a șters palmele de pantaloni, vrăjitoarea și-a prins o tolbă de săgeți la brâu și a ridicat arbaletele care fuseseră pregătite. Femeile nu purtau armură, bineînțeles; Kereka știa prea bine că nici chiar femeia aceasta aparte n-ar fi putut îmbrăca zale sau platoșe bărbătești. Când s-a postat însă îndărătul stâncii cea mai apropiată de deschiderea cercului, pasul ei destins și absența oricăror urme exterioare de agitație au făcut-o să pară mai puternică decât tovarășul ei, care era nevoit să recurgă la metal și piele pentru a se apăra. Vrăjitoarea a rezemat o arbaletă de stâncă și, ținând-o pe cealaltă în mână, și-a îndreptat spatele. Soarele i-a luminat chipul semeț. A cercetat dealurile aurite din răsărit și a surâs, iar grimasa de amuzament disprețuitor a trezit o admirație trădătoare în inima Kerekăi. Într-o bună zi, ea, fiica *beghului*, care dorea să ducă viață de bărbat, avea să-și privească inamicii cu același dispreț leneș.

O ceată de războinici a apărut pe coama unei măguri îndepărtate și sunetul aripilor lor a încetat când s-au strâns înapoia conducătorului pentru a scruta stâncile care-i așteptau în față. Căpetenia purta pe aripi sclipirea metalică distinctivă a penelor de grifon, care străluceau atât de puternic, încât răneau ochii. Pe stindardul lor albastru-întunecat precum cerul nopții se ridica o semilună iatagan, vestitoarea zorilor.

— Belek, a șoptit Kereka neștiind dacă el îi putea vedea, sunt pechaneki! Blestemați fie!

Fratele ei a tușit și a gemut, a întors capul și a lovit din picioare, frustrat.

Fata s-a smucit de asemenea. Situația care oricum era rea căpăta o turnură și mai neplăcută. Belek era tămăduit;

dacă ar fi putut evada sau dacă i-ar fi putut convinge pe străini să-i elibereze, mai aveau o speranță de a continua vânătoarea Kerekăi, sau poate, dacă i-ar fi putut amăgi într-o clipă de neatenție, fata ar fi reușit să-l omoare pe bărbos. Pe oasele lui Tarkan! Cum ajunseseră pechanekii în locul acesta uitat de lume? Doar bărbatul care ucisese un grifon își câștigase dreptul de a-i purta aripile. *Beghul* clanului Pechanek nu era un asemenea bărbat, însă fiul lui, Vayek, da.

Niciun fiu de *begh* al unui clan rival n-ar fi plecat în căutarea a trei tineri care, la urma urmelor, trebuiau să se întoarcă singuri acasă, fiindcă altfel ar fi fost judecați nedemni de privilegiile bărbaților și de respectul celorlalți bărbați. Oare toate încercările ei de a se pregăti în taină, ajutată de Belek, în mânuirea armelor, vânătoare, trufie, alergare, lupte corp la corp, în toate îndeletnicirile și cunoștințele rezervate bărbaților aveau acum să se irosească în vânt?

Kereka a simțit cum o furie amară îi ardea gâtlejul. Ochii au usturat-o și pentru o clipă a crezut că ar putea cu adevărat să-și rupă legăturile prin simplă mânie, însă farmecele care o imobilizaseră erau mult prea puternice.

Căpetenia și-a ridicat lancea, dând semnalul de înaintare. Războinicii au pornit la trap cu aripile cântând și au înconjurat stâncile. Au așteptat apoi, privindu-și căpetenia care a înaintat singur către încercuire. Era foarte sigur pe sine. Privirea lui a examinat stâncile, pe cei doi străini, leșul și prizonierii. A zărit-o pe Kereka și a tresărit, iar umerii i s-au încordat. S-a aplecat ușor spre înainte, ca și cum totuși nu se așteptase s-o găsească aici.

A trecut destul de iute peste surprindere. Era un bărbat care știa cum să se adapteze când soarta luptei se dovedea potrivnică; toată lumea cunoștea istoria retragerii lui viclene în fața torkaylor superiori numeric, pe care o transformase într-o ambuscadă din flanc când inamicii porniseră la galop

într-o urmărire nesăbuită. Și-a întors ochii de la Kereka și s-a adresat bărbosului cu o politețe pedantă:

— Mă adresez dumitale, cinstită față. Sunt prințul Vayek, fiul *beghului* Pechanek, spaima clanurilor Uzay și Torkay, apărătorul onoarei lui Tarkan, campionul Festivalului, omorâtorul de grifoni. Binevoiește să închini armele și atunci îți vom putea îngădui să trăiești ca sclav printre noi și să fii tratat corect, dacă vei trudi neobosit. Dacă însă vom fi siliți să luptăm cu tine, atunci, din păcate, va trebui să te ucidem.

— Tu nu ești bărbatul care trebuia să se-ntâlnească aici cu mine, a spus femeia, cu glas atât de răsunător și limpede, încât s-a părut că vântul vorbise la porunca ei.

Oare le cunoscuse dintotdeauna graiul? Pentru că, spre deosebire de străinii luați sclavi de clanuri, ea vorbea fără accent, fără greșeală, atât de perfect, de parcă luase vocea altcuiva și o folosea ca vocea ei.

Belek a tușit din nou și Kereka l-a văzut, deschizând și închizând gura fără sunet. Oare aceasta era plata — sau poate doar prima dintre multele plăți — pe care vrăjitoarea i-o smulsese? Îi furase glasul?

— Femeile sunt consultate în privat, nu în public, printre bărbați, a continuat Vayek fără să-și desprindă ochii de la bărbos. Nu doresc să insult o femeie, adresându-mă ei atât de îndrăzneț, acolo unde orice bărbat i-ar putea auzi prețioasele vorbe.

— Din păcate tovarășul meu nu-ți poate vorbi graiul, pe când eu pot. Unde-mi sunt penele de grifon? Simt că le ai cu tine acolo, în bocceaua aceea.

A indicat-o cu arbaleta.

În tot acest timp, Kereka îl privise pe Vayek, nu pentru că avea un coif conic ce părea făurit pentru a-i amplifica și îmbunătăți trăsăturile perfecte, ci mai degrabă ca o persoană aflată în pragul morții care privește săgeata ucigașă ce zboară spre ea. Acum însă s-a uitat în direcția gestului și a văzut un călăreț

care zăcea cu fața în jos pe șaua calului său, având în spate o boccea voluminoasă de piei rulate sul.

Ce idioată era! Cum avea să se poată elibera, dacă nu putea fi atentă la detalii, să observe și să reacționeze? Ea era încă la vânătoare. Deocamdată nu era măritată.

Ceata de războinici ai lui Vayek număra un mort. Și se părea că pe acela îl așteptase vrăjitoarea. Kereka și tovarășii ei avuseseră pur și simplu ghinionul de a nimeri în locul lor de întâlnire.

— Sunt dispusă să-ți plătesc aceeași recompensă pe care i-am oferit-o primului cu care-am bătut palma, a urmat vrăjitoarea. Bănuiesc că bocceaua din spatele lui era cea pe care trebuia să mi-o aducă.

Vayek a făcut un efort vizibil pentru a răspunde. Tânărul era faimos printre clanuri pentru curtoazie și simțul onoarei, iar acum n-a făcut nicio încercare de a-și ascunde sentimentele de stânjeneală și rușine, fiindcă adevărații războinici își exprimau furia, bucuria și durerea în public, pentru ca și alții să le poată simți greutățile prin etalarea lor bărbătească. S-a uitat din nou la bărbos, care n-a făcut însă niciun efort de a interveni.

— Prea bine.

Oricât de scandaloasă era o asemenea conversație, el accepta câmpul de bătălie, așa cum trebuie să-o facă un războinic.

— Voi vorbi! Rog zeii să mă cruțe pentru grosolănie. Am descoperit un berandai care se furișa spre Apus cu bocceaua aceasta de pene de grifon. Negoțul cu penele sfinte nu este îngăduit în afara clanurilor. El a plătit pedeapsa, a rostit și a indicat trupul de pe cal. Cum a fost posibilă o astfel de întâlnire, între străini și un câmpean, fie el din rândurile mărunților berandai, cărora le place să se intituleze rudele noastre? Cum poate un străin, oricare ar fi el, să convingă chiar și doar pe unul dintre ei să se dezonoreze, pe sine, clanul său, iarba și cerul care ne ocrotesc?

— Istoriile străbunilor voştri nu vă reamintesc de vremea de mult apusă când clanurile quman berandai şi kerayit au încheiat o înţelegere cu crăiasa din Apus? Când au trimis o armie s-o păzească, pentru ca vrăjitorii din neamurile lor să poată ţese cărări între stânci?

— Femeile nu-i conduc pe bărbaţi. Clanurile nu-şi trimit războinicii să-i slujească pe străini ca nişte sclavi.

Kereka văzuse însă străfulgerarea de lumină dintre stânci. Putea fi adevărat ca vrăjitoarea şi tovarăşul ei să fi folosit farmece pentru a ţese o cărare dintr-un loc îndepărtat până la stâncile acestea? Era posibil ca ei să poată străbate o distanţă uriaşă dintr-un singur pas? Poveştile vechi aminteau într-adevăr de asemenea vrăji, dar ea nu le crezuse niciodată fiindcă şamanii qumani spuneau că erau imposibile. Dar dacă vorbele lor nu însemnaseră nimic altceva decât că *ei* nu puteau ţese cărări fermecate?

— Poate că *tu* nu-ţi reaminteşti, a continuat vrăjitoarea, dar unii dintre voi n-au uitat vechea înţelegere. De pildă, bărbatul acesta, care a făcut parte din armia trimisă în Apus de căpeteniile lui acum zece ani. Eu i-am salvat viaţa, însă aceea este altă poveste. Am consimţit să-şi plătească datoria, dacă-mi aducea ce-mi trebuia cel mai mult.

— Ţi-am spus deja că nu-i îngăduit! Poate că-i necesară o lămurire. Se ştie că penele de grifon acţionează împotriva farmecelor şi de aceea sunt cumpărate. Cu excepţia şamanilor şi eroilor, sunt prea puternice pentru a fi mânuite de oameni. Nu putem consimţi ca ele să părăsească savana. Cu mult timp în urmă, pene de grifon au fost furate de la străbunii noştri, dar legendarul *begh* Bulkezu a invadat tărâmurile din Apus şi le-a readus în locul lor de drept.

— Bulkezu „Umilitul"?

Râsul ei a tăiat ca o lamă de cuţit.

— Bag seama că clanurile voastre nu învaţă nimic de la trecut, aşa cum fac ale noastre, păstrând grijuliu catastifele.

— Bulkezu a fost cel mai de seamă dintre *beghi*, cel mai onorat și respectat! El a cucerit tărâmurile din Apus și le-a călcat călăreții în picioare, iar toți cei care au trăit în vremurile acelea îngenuncheau înaintea lui cu fețele în țărână!

Femeia a pufnit.

— A murit hăituit de toți, ucis de prințul bastard Sanglant de Wendar. Cât de mică vă este lumea! Cu ce povești vă amăgiți singuri! Nici măcar nu cunoașteți adevărul!

Belek s-a foit și s-a strâmbat, privind-o pe Kereka cu privirea surescitată, plină de adevăruri ascunse întrezărite de la șamanii ce-l favorizau și pe care le împărtășise surorii pe care o iubea atât de mult, încât o învățase în taină cum să lupte.

Ea era obișnuită cu tăcerea în tabără, însă limba sigură pe sine a vrăjitoarei a îmboldit-o: *cât de mică vă este lumea.* Propriul ei glas a sunat spart, ca al unei ciori, totuși a croncănit, doar pentru a dovedi că nu toți qumanii erau ignoranți și orbi.

— Eu am auzit altă poveste! Eu am auzit că marele *begh* Bulkezu a fost ucis de un fenix cu aripi de foc!

Privirea strălucitoare a lui Vayek a fulgerat-o și poate că el a fost șocat, sau pur și simplu a refuzat s-o contrazică în public în prezența oamenilor lui, pentru că asemenea vorbe de îndreptare i-ar fi rușinat pe amândoi. Poate că știa mai bine și nu dorea să le dezvăluie inamicilor că-i cunoștea pe prizonieri. În mod neîndoios nu se grăbise să atace, pentru că se temea să nu primejduiască viața Kerekăi. El însuși nu trebuia să se teamă de farmecele vrăjitoarei, fiindcă era apărat de aripile de grifon.

— Flăcăi, a întrebat Vayek, prefăcându-se că n-o recunoscuse pe Kereka în straiele bărbătești, de unde a sosit vrăjitoarea?

— Prințul Belek era deja rănit.

Kereka și-a ales cuvintele cu grijă. Prin vorbe disperate, și de aceea imprudente, ea și fratele ei își trădaseră de acum

descendența nobilă, așa că nu le mai rămânea decât să ascundă interesul lui Vayek față de ea. În același timp nu putea suporta ca pechanekul să creadă că ea renunțase și că se întorcea cu fruntea plecată la clanuri, după ce dăduse greș în vânătoare.

— A fost rănit, luând un cap. A trebuit să-l ajutăm să ajungă la *beghul* tatălui său, pentru ca să poată muri ca un bărbat. Orice altă cale ar fi însemnat dezonoare. Pe când ne întorceam, am văzut un fulger luminos ca soarele la răsărit. După aceea am zărit vrăjitoarea printre stânci. Nu am văzut de unde sosise.

— Prințe Vayek! a strigat vrăjitoarea, râzând așa cum ar face un bărbat după o victorie într-o luptă corp la corp. Iar flăcăul acesta, al cărui suflet este întrețesut cu magie, este de asemenea un prinț!

Privirea ei a trecut de la Belek la Kereka și, când a țintuit-o cu ochii, fata nici măcar n-a tresărit; i-a răspuns în același fel; n-avea să fie cea dintâi care să-și ferească uitătura! Însă buzele femeii s-au ridicat în colțuri, crud și ucigător: nu era proastă și putea împleti laolaltă firele ce-i stăteau în față. S-a întors către pechanek.

— De ce ai venit, prințe Vayek, fiul *beghului* Pechanek, spaimă, apărător și campion? Cum de ai dat peste sărmanul meu camarad, care-mi strânsese cu-atâta râvnă pene de grifon? Cutreierai cumva stepa din Apus căutând *altceva*?

El n-a putut răspunde în cuvinte; era prea isteț ca s-o trădeze pe Kereka, prea mândru ca să arate slăbiciune în public, prea onorabil ca să răspundă la o acuzație azvârlită de o femeie care, potrivit obiceiurilor și înțelegerii cuvenite, trebuia considerată nebună și de aceea viața ei nu se bucura de niciun drept.

Vayek era un erou al clanurilor, care-și căuta mireasa. El avea altfel de răspunsuri pentru dușmani.

A făcut un semn din lance. În timpul dintre două bătăi de inimă, călăreții lui au trecut de la neclintire la asalt. Propriul său cal a galopat, năpustindu-se înainte.

Însă vrăjitoarea ghicise ce va urma. A aruncat un pumn de țărână în sus. Când primele fire de praf au atins pământul săpat și udat cu sângele lui Edek, fuioare răsucite de foc roșu au țâșnit din pământ. Căldura lor mănioasă a pârjolit iarba din exteriorul stâncilor, dar între ele aerul a rămas răcoros și adierea vântului lină. Din două răsuflări, farmecele au croit o palisadă imposibil de străpuns.

Mai puțin de către bărbatul care purta aripi de grifon.

El și-a azvârlit lancea în pământ și, trăgând sabia din teacă, a călărit spre deschidere, acolo unde leșul lui Edek, învăluit în foc alb, nu închisese complet palisada vrăjitorească.

Bărbosul a slobozit o săgeată prin spațiul îngust.

Vayek s-a ridicat în scări și s-a răsucit, penele au scânteiat și săgeata a fost transformată în aschii de aripile metalice. S-a lăsat apoi îndărăt în șa, a dat pinteni calului și, dintr-un salt, a trecut prin deschiderea dintre palisada de foc și picioarele arzând ale lui Edek. Bărbosul a trimis spre el săgeată după săgeată, dar reflexele iuți ale lui Vayek l-au păzit din nou și proiectilele s-au despicat în pene. S-a năpustit apoi cu o lovitură de sabie spre bărbos, care a înălțat grăbit scutul din lemn pentru a se apăra; șocul a fost însă atât de puternic, încât picioarele i s-au îndoit și s-a împleticit îndărăt. Era totuși un luptător puternic și cunoscător, nu atât de lesne de înfrânt; s-a azvârlit înapoia unei stânci verticale, adăpostindu-se, iar Vayek a trebuit să-și întoarcă bidiviul prin țarcul alcătuit din pietre și cercul de foc vrăjitoresc. Purtând o arbaletă, vrăjitoarea a fugit la trupul lui Edek și, cu cuțitul din piatră, a râcâit petele de sânge care începuseră să se închege pe capul său, purtându-le spre capătul opus al deschiderii. Voia să închidă cercul.

Kereka a smucit de frânghii, detestând neajutorarea aceea. Toată viața urâse lucrurile care o legau, tot așa cum sărmanul Belek urâse atât de mult instrucția de războinic, încât tatăl lor glumise odată, furios, că ar fi fost mai bine dacă frații ar fi făcut

schimb de suflete. Și acum — bineînțeles! — Belek renunțase să mai încerce să se elibereze, ba chiar închisese ochii!

— Belek! a șoptit Kereka, îndeajuns de puternic pentru a-l face să tresară. Șamanii nu te-au învățat nicio vrajă? Nimic care ne-ar putea ajuta...?

Zgomote de copite au reverberat straniu din stânci. Fata a auzit fornăitul unui cal, apoi animalul a apărut lângă ea, iar Vayek s-a aplecat din șa, ținând în mănușă o pană de grifon smulsă din propriile lui aripi. Privirea lui i-a întâlnit ochii; tânărul a surâs și expresia chipului a părut cu atât mai șocantă, cu cât a durat foarte puțin.

— Cea mai îndrăzneață dintre femei! a rostit el admirativ. Ai curaj de bărbat și isteține de bărbat! Acum și de-a pururi vei fi prima dintre soțiile mele! Ți-o făgăduiesc!

Orice făgăduieli ar fi făcut avea să le respecte. Cum s-ar fi putut altfel? El era un erou.

Așa încât avea s-o salveze, iar faima și zorzoanele întâmplării aveau să crească cu fiecare repovestire, până ce avea să devină una dintre marile legende romanțioase ale clanurilor: povestea lui, în timp ce Kereka, precum nobilul armăsar al lui Vayek, avea să fie altă piesă de decor.

Un pocnet sec ca o palmă de trezire a zăngănit pe stâncă deasupra capului ei, apoi i-a căzut peste corp: altă săgeată. Vayek a retezat cu pana, iar funiile și farmecele au lunecat de pe fată. Când Kereka a căzut în față, eliberată de stâncă, tânărul a smucit cu putere de hățuri într-o parte, întorcându-și bidiviul, și s-a îndepărtat pentru a-și continua lupta. Brațele și umerii o dureau pe Kereka, cu înțepături de agonie, dar și-a alungat suferințele. Trebuia să vadă. A zărit strălucirea unei mișcări: o lance azvârlită dindărătul unui monolit uriaș de piatră din dreapta ei; oțelul a lucit ca răspuns, când Vayek a parat cu sabia.

De lângă palisada de foc, vrăjitoarea a blestemat, ridicându-se cu sânge pe cuțit: porțiunea deschisă dintre capul

lui Edek și șanț fusese astupată. A înălțat arbaleta și a tras o săgeată, dar a lovit piatra din dreapta celor doi luptători, care nu stăteau nicio clipă locului. A suduit din nou și a încordat altă săgeată, apoi s-a răsucit iute, când un pechanek cutezător a încercat să treacă prin locul unde fusese deschiderea, însă a fost respins de intensitatea văpăilor vrăjitorești.

Vayek se duela cu bărbosul printre stânci, folosindu-se de monoliți și de aripi pentru a se apăra, în timp ce bărbosul, dovedind agilitatea unui luptător experimentat, folosea stâncile pentru a se ascunde și în același timp pentru a se apropia destul ca să-și izbească cu securea adversarul și să-l tragă jos de pe cal.

Străinul nu era totuși decât un simplu om, nu un erou. Sângera deja din câteva răni. Era doar o chestiune de timp până când Vayek avea să triumfe, din nou, ca învingător. Câtă glorie avea să-l acopere atunci!

Totul numai pentru el, fiindcă în felul acela croiseră zeii lumea: ulii vânau, caii pășteau, marmotele sfredeleau în pământ, mușteleiritau. Bărbații vânau glorie, iar femeile se îngrijeau de vetre.

Așa spuneau bătrânii și șamanii. Cuvântul lor însemna adevăr în clanuri.

Cu ce povești se amăgeau singuri? Cât de mică le era lumea?

Cu picioarele arzându-i ca înțepate de o sută de ace, Kereka s-a împleticit spre maldărul de echipamente și a prins coada penei de grifon pe care o găsise Edek. Sângele a strălucit pe dată din locul unde pielea ei a atins muchia inferioară a penei. Fata a apucat prima mănușă din piele pentru călărie care i-a venit la îndemână și a tras-o pe mâna sângerândă; chiar așa însă pana de grifon a mușcat-o prin ea; a îmbrăcat apoi o mănușă de zale — a lui Edek — și a putut până la urmă s-o țină fără să se taie. L-a eliberat pe Belek și l-a ridicat în picioare; capul fermierului i se lovea întruna de coapsă, încă

legat la brâul băiatului. L-a îmbrâncit către flăcările care ardeau trupul lui Edek.

— Fugi! Iute!

L-a împins în faţa ei, iar după câţiva paşi împleticiţi, băiatul s-a desprins de ea şi, apăsându-se cu palma peste abdomen, a şchiopătat într-o fugă clătinată, icnind de durere. Kereka a ţinut pasul cu uşurinţă alături; când vrăjitoarea s-a răsucit fulgerător, cu cozile rotindu-se în aer, şi a îndreptat arbaleta către ei, fata a sărit înaintea săgeţii.

— Nu ne ucide! a strigat ea. În schimbul vieţii fratelui meu şi a datoriei lui pentru tine, îţi voi aduce penele de grifon pe care le cauţi. O jur pe oasele tatălui tatălui meu! O jur pe onoarea săgeţilor lui Tarkan.

O sabie a răsunat, izbind piatra, şi scânteile s-au ridicat în jerbă. Un glas de bărbat a dat strigăt; o bufnitură a fost urmată de răcnete încordate de luptători care se încleştau.

Vrăjitoarea a păşit în lături.

Ţinând pana de grifon întinsă în faţă pentru a alunga dogoarea arzătoare a palisadei, Kereka l-a tras pe Belek prin deschidere. Briza răcoroasă dintre stânci a dispărut şi ei au alergat printr-o pâclă de fum fierbinte şi iarbă înnegrită, pentru a ieşi tuşind şi icnind în aerul curat de după aceasta. Cerul pulsa albastru adânc ca membrana întinsă a unei tobe privite dinăuntru şi fata s-a întrebat de îndată cum arătase văzut din interiorul cercului de stânci. Fusese vreodată acelaşi cer? A privit îndărăt, dar fumul şi văpăile întreţesute acopereau totul.

Pechanekii i-au înconjurat, cu lăncile ca ţepii unui arici, cu feţe încruntate.

— Nu ne răniţi! a strigat Belek. Sunt fiul *beghului* Kirshat!

Fata şi-a împins fratele şi el a căzut cât era de lung în iarbă. Fluturând pana de grifon, Kereka a strigat cu glas croncănit:

— Vrăjitoarea străină i-aproape înfrântă, dar magia ei trebuie înăbuşită odată şi pentru totdeauna! Vin la porunca

prințului Vayek să-i duc mănunchiul de pene de grifon pe care le-a capturat. De-ndată!

Femeile nu porunceau războinicilor. Ele stăteau lângă tații, frații sau soții lor, iar bărbații știau că trebuiau să asculte sfaturile pe care le ofereau, pentru a nu suferi că ignoraseră prostește înțelepciunea femeiască. Pe de altă parte, oricât de necuviincioasă i-ar fi fost purtarea, fiica unui *begh* nu putea fi tratată de sus, iar niciun războinic obișnuit n-ar fi vrut s-o jignească pe viitoarea soție a viitorului său *begh*.

Calul cu leșul și cu povara sa au fost aduse iute și mănunchiul gros învelit în piele a fost desprins. Kereka i-a prins curelele și și-a pus bocceaua în spate; greutatea îi era neașteptat de mică, ținând seama de puterea celor ascunse înăuntru. Ridicând pana de grifon pentru a-și deschide drum prin farmecele vrăjitoarei, fata a pătruns din nou în fum, înainte ca războinicii să se poată gândi să-i pună întrebări, deși nu-și putea imagina că vreunul ar fi avut curaj să-i vorbească direct, întrucât nu-i erau nici rude, nici soți. Iarba i-a trosnit sub tălpi; funingine și scrum se ridicau și zburau peste tot; tapiseria de flăcări se ridica parcă pentru a atinge imașurile cerului, totuși ea n-a șovăit. S-a năpustit în vârtejul de vrajă opăritoare. Cenușă înțepător de fierbinte i-a plouat pe obraji și pe frunte.

— *Surioară! Nu mă părăsi!*

Însă viața ei și viața lui Belek fuseseră separate în ziua când prințul Vayek intrase călare în clanul Kirshat, aducând prețul miresei. Fusese singurul motiv pentru care precautul Belek îi îngăduise să vâneze împreună cu el: se temea mai mult să n-o piardă, decât să fie pedepsit pentru c-o luase acolo unde nimeni nu dorise ca fata să meargă.

Aer binecuvântat i-a izbit plămânii în mod atât de neașteptat, încât Kereka a înghițit guri mari, cu nesaț, în vreme ce lacrimile îi curgeau șiroaie. A clipit des, până când a putut să vadă.

De partea cealaltă a cercului, Vayek îl ajunsese în cele din urmă pe bărbos și-i țintuise barda din piatră cu lancea sa. Cu spatele la Kereka, vrăjitoarea a slobozit o săgeată spre el, dar bărbatul nu putea fi luat prin surprindere. S-a răsucit ca să se apere cu aripile și din aceeași mișcare și-a abătut sabia asupra victimei neajutorate.

Bărbosul s-a năruit.

Vrăjitoarea a zbierat.

Kereka a împins mănunchiul în trupul vrăjitoarei și, când femeia s-a tras îndărăt, i-a luat arbaleta din mâini.

— Nu ești războinică îndeajuns ca să-l aperi! a strigat ea. Nici eu nu sunt! Și nu există niciun fel de glorie pentru mine, dacă mor! Ia-ți penele de grifon. Dacă vrei să scapi, prefă-te că te prăbușești la picioarele mele.

A azvârlit arbaleta într-o parte și a țipat cu glasul cel mai ascuțit pe care-l folosise vreodată:

— Soțule! Soțule! Vrăjitoarea țese chiar acum o vrajă blestemată. Vrea să-mi secătuiască pântecul! Grăbește-te! Trebuie să scăpăm din cursa asta ticăloasă, altfel voi fi stearpă de-a pururi și niciun fiu nu se va naște din prăsirea ta pentru a-nmulți clanul Pechanek! Grăbește-te!

Bărbatul și-a înfrânat calul, îndepărtându-l de stâncă, și i-a azvârlit o căutătură la fel de iute ca o săgeată. Bărbosul zăcea la baza megalitului negru. Pentru el era prea târziu. Nu însă și pentru Kereka.

Vrăjitoarea nu se clintise, prinsă între alegerea de a ține prețiosul mănunchi de pene de grifon sau de a se repezi spre arbaletă, pe lângă fată.

Kereka a pus-o fără ezitare la pământ, folosind un șiretlic de trântă pe care-l învățase de la Belek, și i-a spus când a eliberat-o:

— Dacă-i adevărat că există cărări între stânci, deschide una acum cu farmecele tale. Dar așteaptă-mă! Amintește-ți c-am achitat o datorie și vreau răsplată. Amintește-ți să ai încredere în mine.

A sărit după aceea îndărăt, de parcă s-ar fi ferit de ceva de care se temea mai mult decât moartea însăși. Vayek a tropotit înapoia ei, cu sabia ridicată pentru lovitura decisivă, însă Kereka a rămas pe loc, apărând trupul vrăjitoarei cu pana de grifon.

— Am ucis-o! a strigat ea. Curajul tău mi-a dat puteri! Acum nimeni nu va mai spune c-ai pus mâinile pe o femeie oarecare! Iute, să plecăm înainte ca farmecele ei să-mi facă rău! Mi-e tare frică, soțule!

S-a repezit apoi spre foc ca o săgeată slobozită din arcul ceresc al lui Tarkan, rugându-se ca Vayek să renunțe la vrăjitoare ca nefiind pe măsura vitejiei sale de luptător. A lua-o la fugă și el a urmat-o.

Poate că pârâiturile șuierătoare ale flăcărilor, greutatea și viteza calului și bufniturile grele ale copitelor, năpustindu-se către zidul de foc, cântecul atonal înalt și zumzăitor al aripilor în prezența magiei intense l-au distras pe Vayek, în timp ce Kereka s-a repezit prin deschiderea învăpăiată din fața lui. Focul a mugit. Fumul s-a revărsat înalt ca s-o întâmpine și deoarece nu era decât o ființă umană micuță pe două picioare micuțe, s-a tras într-o parte, chiar în timp ce hainele de pe spate i s-au încins și au început să se înnegrească și răsucească, scorojite. Bărbatul a galopat mai departe ca furia celestă, fără măcar s-o vadă cum pășise în lături, pentru că era orbit de povestea despre care învățase de atâta vreme să creadă că era singura poveste din lume.

Însă nu era adevărat. Lumea nu era la fel, indiferent unde te-ai fi dus. Fata văzuse azi adevărul acela.

Îl putea urma pe Vayek înapoi în oceanul de iarbă, într-o viață ale cărei contururi îi erau familiare și cu totul onorabile. Chipeș, brav, puternic, calm, venerat, faimos printre clanuri pentru vitejia sa, având deja două neveste, deși devenise bărbat cu nici zece ani în urmă, el avea să fie soțul cel mai nepotrivit. O femeie își putea trece anii îngrijind focul vieții unui

asemenea bărbat. Căldura sa era seducătoare, dar gloria îi revenea numai lui.

S-a întors fulgerător și, cu picioare iuți, a alergat înapoi prin deschidere.

A găsit-o pe vrăjitoare deja în acțiune. Își prinsese de spinare mănunchiul din pene de grifon, iar acum își petrecuse brațele pe sub umerii bărbosului, străduindu-se să-l ridice și să-l aburce pe un cal înșeuat. Kereka s-a repezit s-o ajute, l-a prins de șolduri și i-a strecurat întregul trup sub al bărbatului. Sângele i-a mânjit mâinile și i-a picurat pe față, dar respirațiile lui întretăiate au dezvăluit că mai trăia.

Străina i-a aruncat o singură uitătură surprinsă. Apoi, ca un *begh*, a arătat spre ceilalți cai, după care s-a îndreptat cu pas grăbit către un petic de sol nisipos răscolit de lupte și pătat de sânge. A tras din teacă cuțitul din obsidian și a început să deseneze în aerul nemișcat, așa cum cineva ar fi putut dansa la Festival cu săgețile de foc ale lui Tarkan.

Un urlet îndepărtat de furie a răsunat dincolo de focul vrăjitoresc.

Kereka a alergat să aducă cele trei animale care veniseră cu vrăjitoarea și bărbosul, ca și propriul ei cal. Ceilalți cai erau deja înșeuați și încărcați și o urmau ascultători. I-a înșiruit și a suit pe iapa din frunte în clipa în care o arcadă de foc auriu a înflorit, ivindu-se sub lama din obsidian. Vrăjitoarea a prins dârlogii calului bărbosului și a trecut pe sub fuioarele strălucitoare.

Kereka n-a putut vedea unde ajungea femeia, totuși călăritul pe malul râului morții era riscul pe care ți-l asumai pentru a afla ce se găsea în partea cealaltă.

Aripi au cântat, apoi forma unui călăreț înaripat s-a întrezărit imediat înapoia focului. Vayek a revenit pe lângă flăcările albe și zvârcolitoare ale leșului lui Edek și a pătruns în cercul de stânci. Țesătura complexă care dădea formă arcadei a început să se destrame pe margini, scânteind și pâlpâind.

Penele de grifon acționează împotriva farmecelor.

Kereka a azvârlit pana de grifon a lui Edek, care a sclipit, rotindu-se parcă pe o pală de vânt ce sufla din tărâmul nevăzut dinapoia arcadei, iar mănușa de zale a lui Edek a căzut bufnind pe pământ. După aceea și-a îndemnat calul înainte și au pătruns într-o ceață care duhnea a stârvuri arse și putrede, a cenușă și iarbă, a sânge și isprăvi nobile.

Din ochi îi curgeau lacrimi înțepătoare; căldura îi ardea în plămâni.

Miasmele grele s-au risipit și calul a mers la trap, coborând un deal a cărui iarbă arsă îi zbura spre îndărăt de sub copite, iar soarele amurgea în față, întinzând umbre lungi peste iarbă. Vrăjitoarea ajunsese deja la un pârâu cu aspect familiar și îngenunchease lângă trupul tovarășului ei, împrăștiind pumni de colb sclipitor peste forma lui inertă. Arbuști și tufișuri unduiau în vântul care sufla în rafale dinspre apus.

Kereka s-a răsucit în șa și a văzut înapoia ei aceleași stânci, același cerc din pietre ce se ridicau negre și amenințătoare acolo unde fuseseră cu câteva clipe în urmă. Vayek și războinicii lui dispăruseră. Oare vrăjitoarea cunoștea farmece atât de puternice, încât să ia oameni din lumea prezentului și să-i azvârle în lumea sufletelor?

Nu.

Covorul de iarbă arsă se răcise; tuleiele lui cenușii fuseseră împrăștiate de vânturi puternice; vlăstare verzi găsiseră curajul de a-și scoate capetele deasupra pământului pârjolit. Kereka a descălecat și a aruncat dârlogii peste capul calului. Iapa ei s-a apropiat de unul dintre caii străini, care a dat din copite; fata a îndepărtat-o și a împiedicat-o, după care a suit cu picioare obosite înapoi către stânci. Tălpile cizmelor îi erau aproape complet arse. De pe straie îi năpârleau solzi de funingine. Mâinile îi supurau sânge din douăzeci de tăieturi subțiri ca firul de păr. Pieptul o înțepa la fiecare respirație.

Acolo se afla ce mai rămăsese din Edek, carnea topită de focul nepământean și scheletul dezmembrat și împrăștiat de

animale. Funii tăiate zăceau în mormane la baza celor trei stânci; targa fusese, de asemenea, adulmecată de animale, dar era în mare parte intactă. Echipamentul lor dispăruse, până la ultimul cuţit, căpăstru şi burduf din piele pentru apă. Cenuşa focului de tabără intrase de acum în sol. Vântul s-a domolit când amurgul a suspinat peste ei.

Luna s-a înălţat dinspre răsărit, rotundă şi strălucitoare, luna plină când ea ar fi trebuit să se mărite. Luna nu putea minţi. Trecuseră două săptămâni de la noaptea lunii iatagan. Vrăjitoarea ţesuse o cărare între momentul acela şi momentul acesta, iar ei călăriseră pe poteca aceea.

A auzit un fluierat. Kereka s-a apropiat de marginea cercului de stânci şi a văzut-o pe vrăjitoare, care se ridicase în picioare şi flutura braţul. Proastă încrezătoare! Ar fi fost uşor s-o ucidă şi să-i reteze capul bărbosului, care era rănit şi slăbit, înainte ca vrăjitoarea să-l fi tămăduit pe deplin, dacă mai putea fi tămăduit. După aceea ar fi putut călări înapoi la cortul mamei şi clanul tatălui şi să se declare bărbat. Ştia ce să aştepte de la viaţa de bărbat, tot aşa cum ştia ce însemna viaţa de femeie.

Totuşi, ce fel de viaţă duceau străinii aceştia, cu vrăjile şi arbaletele lor şi cu felul cum treceau un hârleţ de la unul la altul, împărţind aceeaşi muncă, poate chiar împărţind aceeaşi glorie? Era o întrebare pentru care nu avea răspuns. Nu încă.

S-a întors la targă şi i-a apucat curelele din piele. Le-a întins peste umăr şi a smucit. Precum nesiguranţa, povara era încăpăţânată, dar fata era hotărâtă şi targa nu atât de grea încât să n-o poată târî.

Se putea încrede într-o vrăjitoare? Dar oare o vrăjitoare şi un străin puteau avea vreodată încredere în ea?

Trăgând targa în urmă, a traversat pământul ars şi a coborât prin iarba înaltă ca să afle răspunsul.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

ROBUL

MARY ROBINETTE KOWAL

Mary Robinette Kowal este autoarea romanelor *Shades of Milk and Honey* și *Glamour in Glass*. În 2008 a câștigat premiul Campbell pentru cea mai bună povestire. A fost, de asemenea, finalistă la premiile Nebula și Locus. Povestirile ei au apărut în *Strange Horizons*, *Asimov's Science Fiction Magazine* și numeroase antologii *Year's Best*, precum și în culegerea ei, *Scenting the Dark and Other Stories*, publicată de Subterranean Press. A activat timp de două mandate ca vicepreședintă a Science Fiction and Fantasy Writers of America. Mary locuiește în Chicago cu soțul ei, Rob, și cu o grămadă de mașini de scris.

Stropi de lumină se strecurau printre frunzele copacilor în curtea familiei, pictând umbre pe pietrele de pavaj. Li Reiko îngenunche lângă fiul ei și îi examină genunchiul julit.

— E doar o zgârietură, spuse Nawi, zvârcolindu-se în brațele mamei sale.

Fiica ei, Aya, i se aplecă peste umăr, atentă la îngrijirile pe care le dădea.

— Poate că mama o să-ți arate armura ei, după ce te face bine.

Nawi încetă să se mai zbată.

— Zău?

Reiko îi aruncă Ayei o privire amenințătoare, dar băiețelul ei cu ochii negri strălucea de emoție. Reiko zâmbi.

— Acum lasă-mă să-ți vindec genunchiul.

Își așeză mâna pe rana nu foarte adâncă.

— Au!

— Șșt!

Reiko închise ochii și se înălță în zona întunecată din spatele lor. În ochii minții, își făcu ritualul pe îndelete, știind că durează mai puțin decât pare. Într-o clipită, un foc verde năvăli înspre zidurile minții sale. Se topi în el, în timp ce se concentra să-și tămăduiască fiul.

Când rana se închise sub mâna ei, Reiko se prăbuși către suprafața minți sale.

— Vezi, spuse ea, ciufulind părul lui Nawi. N-a fost rău, nu-i așa?

— M-a gâdilat, zise băiatul și își încreți nasul. Acum îmi arăți armura?

Reiko oftă. Nu era bine să-i încurajeze interesul pentru artele marțiale. El avea să se ocupe de cronicile pe care le țineau oamenii, și totuși...

— Uite.

Scoțând suprafața neagră și netedă din eter, își materializă armura. Aceasta o înveli ca liniștea nopții. Aya o privi cu vădită nerăbdare, în așteptarea zilei când își va dobândi propria armură. Chipul lui Nawi, jinduind după ceva ce nu avea să aibă niciodată, sfâșie, ca o lamă nouă, inima lui Reiko.

— Pot să-ți văd sabia?

Își lăsă armura să dispară în gând.

— Nu, zise ea și îi dădu la o parte părul din ochi. E rândul meu să mă ascund, așa-i?

Halldór se răsuci în șa, încercând să-și domolească durerea de spate. Când grupul de căutători ajunse la Parlament, reuși să îndepărteze povara ce-i atârna între umeri.

Cu fiecare pas pe care calul său îl făcea pe câmpul de lavă acoperit cu mușchi, sabia străină îl lovea peste șira spinării, amintindu-i că purta cu el o legendă. Niciuna dintre runele ori măruntaiele de oaie în care citise înainte de expediție nu prezisese ușurința cu care împliniseră prima parte a profeției. Găsiseră sabia îngustă a Aducătoarei Pieirii înfășurată în

pânză, îngropată în casa părăsită a unui elf. În acea încăpere întunecată, metalul dur și argintiu al sabiei — mai lungă decât oricare dintre săbiile lor de bronz — păruse luminat de lună.

Lárus veni călare lângă Halldór.

— Crezi că domnițele ne vor aștepta?

— Poate pe tine, stăpâne, dar nu pe mine.

— Aiureli. Femeilor le plac preoții-războinici. Puternici și sensibili, mârâi Lárus prin mustață. Dar piaptănă-te, ca să nu arăți ca o sperietoare de ciori.

Un cal necheză în spatele lor. Halldór se întoarse, crezând că-i va vedea piciorul prins într-una dintre miile de crăpături dintre pietre. În schimb, din crăpături ieșiră oameni înarmați, atacându-i. Tâlhari.

Halldór își întoarse calul, să-i ajute pe Lárus și pe ceilalți să-i alunge.

— Apărați abia! răcni Lárus

Auzind comanda ducelui, Halldór înjură și se îndepărtă de locul luptei, galopând peste bolovani. În spatele lui, oamenii țipau, ținându-i spatele. Calul său se strecură de-a lungul cărărilor înguste dintre pietre. Se opri brusc, evitând o prăpastie. Privi înapoi.

Lárus călărea la mică distanță în fața tâlharilor, prăbușit în șa. Avea mantia pătată de sânge. Ceilalți se țineau aproape de Lárus, apărându-l cât puteau.

În spatele lor, tâlharii se apropiau, micșorând distanța rămasă peste câmpurile de lavă.

Halldór își struni calul, ocolind prăpastia. Calul se împletici sub el, vătămat. Piciorul i se rupse, prins între pietre. Halldór se smulse din șa, în zbieretele animalului. Se rostogoli. Pământul pietros îi izbi sabia de spate. Fața îi trecu peste marginea prăpastiei. Cu răsuflarea tăiată, se retrase, ferindu-se să nu cadă.

Când Halldór se ridică în picioare, Lárus se năpusti spre el. Sărind din șa, îi aruncă lui hățurile:

— Du sabia la Parlament!

Halldór înhăţă frâiele, săltând în şa. Dacă mureau întorcându-se la Parlament, oare conta dacă găsiseră sabia?

— Trebuie să invocăm sabia!

Braţul drept îi atârna de-a lungul trupului, scăldat în sânge, dar Lárus înfruntă tâlharii cu stângul.

— Du-te!

Halldór smulse sabia din învelişurile ei. Pentru prima oară în şase mii de ani, lumina soarelui căzu pe lama argintie, scăldându-o în foc pe toată lungimea. Sabia vibră în mâna lui.

Primul tâlhar ajunse la Lárus şi îl forţă să se retragă.

Halldór incantă runele puterii, în invocarea Aducătoarei Pieirii.

Timpul se opri.

Reiko se ascunse de copiii ei, contopindu-se cu umbrele din curte cu mai mult elan decât simţea în bătălie. O strădanie mai mică i-ar fi jignit.

— Cine nu-i gata îl iau cu lopata!

Nawi îşi întoarse faţa de la copac şi ţâşni pe lângă ascunzătoarea mamei sale. Aya se întoarse mai încet şi scrută curtea. Reiko zâmbi când fiica ei adulmecă aerul, căutând urme. Fiul ei se năpusti zgomotos prin tufişuri, lovind frunzele cu fiecare pas.

Când o creangă trosni din nou sub piciorul lui Nawi, Reiko îşi înăbuşi pornirea de a-i corecta tehnica îngrozitoare. Avea să discute cu profesoara lui despre ce anume îl învăţa. Nawi era băiat, dar nu era un motiv să-i neglijeze educaţia.

În timp ce o privea pe Aya dibuind primele urme ale paşilor ei şi îndepărtându-se de locul unde se ascundea acum, Reiko se furişă din ascunzătoare. Traversă curtea la pas către fântână. Aceasta era regula stabilită cu copiii ei: ca să compenseze diferenţa de înălţime, nu avea voie să fugă.

Se apropie de apa înspumată, mascându-și sunetele în spatele susurului. Din dreapta ei, Nawi strigă:

— Ai găsit-o?

— Nu, prostuțule!

Aya clătină din cap și se opri. Își așeză mâinile micuțe în șolduri, pironindu-și privirea în pământ.

— Urmele se opresc aici.

Reiko și fiica ei erau la distanță egală de fântână, dar în direcții opuse. Dacă Aya ar fi fost atentă, și-ar fi dat seama că mama ei se întorsese pe același drum și sărise de la fântână pe pavaj, înconjurând mijlocul acoperit de iarbă al curții. Reiko făcu încă trei pași, înainte ca Aya să se întoarcă.

În timp ce fiica ei se întorcea, Reiko simți — mai mult decât auzi — prezența fiului, la stânga, întinzând mâna s-o prindă. Isteț. Băiatul îi distrăsese atenția cu zgomotul făcut în tufăriș. Reiko se prăbuși în față, folosind gravitația pentru a cădea sub mâinile lui. Rostogolindu-se pe-un umăr, făcu o tumbă și apoi ateriză în picioare, în timp ce Aya fugea către ea.

Nawi dădu din nou s-o prindă. Cu câte un copil de-o parte și de alta, Reiko săltă și se retrase mai aproape de fântână. Se ferea, râzând împreună cu copiii de fiecare dată când reușea să scape. Chicotelile lor răsunau în toată curtea.

Lumea se înclină și vibră. Reiko se împletici, când durerea îi sfârtecă șira spinării.

Mâna lui Nawi o lovi peste șold.

— Am prins-o!

Reiko fu înghițită de un foc.

Curtea dispăru.

Timpul porni din nou.

Sabia din mâinile lui Halldór zbârnâia de viață. Dinspre apus, un foc înghiți sabia și brăzdă aerul. Cu un vuiet sfâșietor,

văzduhul se căscă și prin deschizătură căzu o făptură cu o aură de foc. Cai și oameni zbierară îngroziți.

Când focul se stinse, între Halldór și tâlhari stătea o femeie.

Inima lui Halldór se făcu mică. Unde era Aducătoarea Pieirii? Unde era războinicul pe care îl chemase sabia?

Un tâlhar mârâi o sudalmă și se năpusti înspre ei. Ceilalți îl urmară, cu armele ridicate.

Femeia smulse sabia din mâinile lui Halldór. În acea fracțiune de secundă, când îi privi fața sălbatică, Halldór își dădu seama că Li Reiko *venise*, Aducătoarea Pieirii.

Apoi femeia se întoarse. Aerul din jurul ei se văluri de un abur fierbinte, în timp ce o armură neagră ca noaptea i se materializă în jurul trupului. O privi dansând cu grația morții, ferindu-se de loviturile tâlharilor. Parcă pe negândite, cu mișcări precise ca într-un ritual, dansa și moartea îi era partener. Sabia ei străpunse trupurile tâlharilor.

Halldór căzu în genunchi, mulțumind zeilor că i-o trimiseseră. Privi cum vârful sabiei trasează o linie, ca dâra unor intestine pe podeaua bisericii. Linia de sânge ducea spre următorul moment, spre următorul și următorul, ca și cum moartea fiecărui om era predestinată.

Apoi femeia întoarse sabia spre el.

Sabia coborî, arzând de focul soarelui la apus. Femeia se opri, de parcă ar fi întâlnit un zid, când atinse cu vârful sabiei pieptul lui Halldór.

De ce se oprise sabia? Dacă sângele lui era prețul salvării lui Lárus, prea bine! Mâna femeii tremura. Reiko se încleștă, dar nu apăsă sabia.

Fața ei, pe jumătate ascunsă de coif, era neagră de furie.

— Unde mă aflu?

Rosti cuvintele răspicat, aducând mai mult a incantație decât a vorbire obișnuită.

Fără să se clintească, Halldór spuse:

— Ne aflăm la hotarul Parlamentului, Li Reiko.

Ochii negri ai femeii, îngustați sub pleoape furioase, se lărgiră. Se retrase și armura i se văluri, dispărând în gând. Peste pometii pronunțați, pielea se întindea arsă de soare, ca pielea argăsită cea mai fină. Părul îi atârna peste spate, într-o coadă neagră și grea.

Sângele pulsa în venele lui Halldór.

Numai zeii din legende aveau părul de culoarea nopții. Dacă ar fi avut nevoie de dovezi că ea era într-adevăr Aducătoarea Pieirii, părul ei neomenesc de negru l-ar fi convins.

Își plecă creștetul.

— Slavă ție, Preamărită. Dă-ne binecuvântarea ta!

Reiko răsuflă cu un șuierat. Îi știa numele. Se prăbușise în iad prin poarta de foc și acest demon cu ochi bulbucați îi știa numele.

Încercase să-l omoare, așa cum îi omorâse pe ceilalți, dar nu putuse să împingă sabia, de parcă bărbatul acela ar fi fost apărat de un zid.

Iar acum cerea binecuvântări.

— Ce binecuvântări îmi ceri? întrebă Reiko, stăpânindu-și un fior.

Ce om să aibă părul galben ca paiul? se întrebă.

Păiosul își plecă ochii bulbucați către demonul din fața lui.

— Dăruiește-ne, o, Milostivă, viața ducelui nostru Lárus.

Acest Lárus avea o rană adâncă în umăr. Avea sângele roșu, ca al oricărui om, dar fața palidă ca moartea.

Reiko îi întoarse spatele Păiosului și șterse sabia de mușchiul gros, curățând-o de sânge. De îndată ce femeia păru că-și îndreaptă atenția în altă parte, Păiosul se ocupă de Lárus. Reiko rămase atentă la sunetele mișcărilor lui, în timp ce încerca să-și găsească echilibrul în sarcina familiară de a-și

îngriji sabia. Pentru numele zeilor! Ce căutase la el sabia ei? Sabia se aflase în apartamentele ei cu nici zece minute înainte ca ea să se joace de-a v-aţi ascunselea cu copiii.

Panica puse stăpânire pe Reiko. Ce se întâmplase cu Aya şi Nawi? Avea nevoie de informaţii, dar să te arăţi neştiutor în faţa unui duşman era o dovadă de slăbiciune, care putea ucide mai sigur decât cea mai ascuţită sabie. Chibzui.

Armele lor erau de bronz, nu de oţel, şi niciunul dintre oponenţii ei nu îşi materializase o armură. Erau înveşmântaţi în piele şi lână împâslită, dar nimic ţesut. Aşadar, aceasta era tehnologia pe care o foloseau.

Păiosul nu-l vindecase pe Lárus, aşadar nu deţineau, probabil, puterea de a vindeca. Aveau nevoie de ajutorul ei. Gândurile i se opriră în loc. Oare demonii puteau fi legaţi printr-o datorie de sânge?

Se întoarse către Păios:

— Care e plata pe care-o oferi pentru viaţa lui?

Păiosul ridică ochii. Erau de culoarea cerului:

— Îţi ofer viaţa mea, Preamărită.

Reiko strânse din buze. La ce-ar folosi răzbunarea? Doar dacă...

— Oferi sânge sau slujire?

El plecă din nou capul.

— Mă supun voinţei tale.

— Atunci mă vei sluji. Te învoieşti să fii robul meu?

— Da.

— Bine, zise Reiko şi vârî sabia în teacă. Cum te numeşti?

— Halldór Arnarsson.

— Îţi accept chezăşia.

Femeia se lăsă pe genunchi şi dădu la o parte veşmântul de piele ce acoperea rana din umărul lui Lárus. Reiko îşi adună forţele şi, ridicându-se într-un ritual al vindecării, atinse mintea ducelui.

Era om.

Depăși acest șoc; nu putea să-și piardă concentrarea.

Lui Halldór i se tăie răsuflarea când focul străluci în jurul mâinilor lui Reiko. Citise în cronici despre vindecările zeilor, dar să fie martor era mai presus de tot ce visase.

Strălucirea păli. Reiko ridică mâinile de pe umărul lui Lárus. Rana dispăruse. Rămaseră doar o dungă roșie, subțire și veșmintele îmbibate de sânge. Lárus deschise ochii, ca și cum până atunci ar fi dormit.

Dar Reiko era palidă la față.

— Am plătit prețul ca să mă slujești, robule. Rana a fost mai adâncă..., mai rosti și își ridică mâna la tâmplă, după care își dădu ochii peste cap și se prăbuși la pământ.

Lárus se ridică în picioare și-l apucă pe Halldór de umăr.

— Ce-ai făcut?

Îndepărtându-l, Halldór se ghemui lângă Reiko. Femeia respira.

— Ți-am salvat viața.

— Devenind robul unei femei? Ești nebun?

— Te-a vindecat. Vindecat! Privește. Uită-te la ea, spuse Halldór arătând spre părul ei. Este Li Reiko.

— Li Reiko a fost o războinică.

— Ai văzut-o. Cât crezi că i-a luat să ucidă șase bărbați? zise Halldór și arătă către măcelul din spatele lor. Numește un bărbat care-i în stare.

Oare era un sacrilegiu s-o miște? Halldór se strâmbă. Avea să-i ceară iertare, dacă era așa.

— Trebuie să ne mișcăm înainte să apună soarele și să iasă trolii.

Lárus încuviință încet din cap, fără să-și dezlipească ochii de la cadavrele din jurul lor.

— Îți vine să te întrebi, nu-i așa?

— Ce?

— Câte alte legende sunt adevărate?

Halldór se încruntă.

— Toate sunt adevărate.

Mirosul de oaie îi invadă somnul fără vise. Reiko zăcea sub o blană de oaie, pe un pat cu saltea de paie. Paiele treceau prin țesătura de lână, înțepându-i pielea. Paie. Îi veni în minte imaginea unui păr de culoarea paiului. Halldór.

Experiența îndelungată o ajută să-și mențină respirația regulată. Zăcea cu ochii închiși, ascultând. O încăpere mică. Un foc deschis. Femei șușotind. Trebuia să afle cât mai multe înainte să schimbe raportul de forțe dându-le de veste că era trează.

O mână îi așeză o cârpă umedă pe frunte. Atingerea era ușoară, de femeie sau de copil.

Greutatea blănii de oaie i-ar fi trădat mișcarea dacă ar fi încercat să apuce mâna. Mai bine să deschidă ochii și să se prefacă slăbită decât să provoace o senzație de amenințare. Era timp pentru asta mai târziu.

Deschise ochii, clipind. Desupra ei se apleca o fată, zămislită din aceeași plămadă demonică precum Halldór. Avea părul de culoarea mierii, iar ochii mari și albaștri îi scăpărau în cap. Când Reiko se trezi, fata încremeni, dar nu se retrase.

Reiko se forță să zâmbească și lăsă să i se citească îngrijorarea pe frunte.

— Unde sunt?

— În reședința femeilor de pe domeniile Parlamentului.

Reiko se ridică în capul oaselor. Blana de oaie căzu, lăsând aerul rece să-i dezmierde trupul. Fata întoarse privirea. Conversația din încăpere se opri.

Interesant. Nuditatea era pentru ele un tabu. Reiko întinse mâna după blana de oaie și și-o trase peste spate.

— Cum te cheamă?

— Mara Halldórsdottir.

Robul ei avea o fiică. Iar acest popor avea un sistem patronimic. Cât de departe de casă se afla?

— Unde-mi sunt hainele, Mara?

Fata ridică un morman de haine împăturite de pe bancheta joasă de lângă pat.

— Ți le-am spălat.

— Mulțumesc.

Dacă Mara îi spălase și îi uscase hainele, însemna că Reiko fusese inconștientă timp de mai multe ore. Rana lui Lárus fusese mai adâncă decât crezuse.

Unde mi-e sabia?

— La tata.

Furia îi năvăli în vene asemenea focului care o adusese aici. Așteptă să se liniștească, după care începu să se îmbrace. În timp ce-și încălța cizmele, întrebă:

— Unde e tatăl tău?

În spatele Marei, celelalte femei se foiră, ca și cum Reiko ar fi pătruns într-o zonă nepermisă. Mara le ignoră.

— E la Parlament.

— Care se află unde?

Simțea ochii celorlalte femei ca o dogoare pe piele. Ah. Parlamentul era zona nepermisă și era limpede că nu avea să primească un răspuns. Mintea o sâcâia cu amintiri despre oameni din alte ținuturi. Nu acordase niciodată prea multă atenție acestor povești, căci istoria era treaba bărbaților. Îi zâmbi Marei.

— Îți mulțumesc pentru amabilitate.

În timp ce se îndrepta cu pași mari spre ieșire, își păstră simțurile în alertă, așteptând ca femeile să-i opună rezistență, dar ele se retraseră, de parcă s-ar fi temut.

Reședința femeilor dădea spre o cărare îngustă și șerpuitoare, mărginită de peluze și case de piatră. Capătul străzii se deschidea spre un imens cerc înălțat, înconjurat de bănci de piatră.

Pe bănci şedeau bărbaţii, iar femeile stăteau mai jos. Lárus vorbea în mijlocul cercului. Lângă el se afla Halldór, cu sabia lui Reiko în mâini. Ascunzându-se în umbra unei case, Reiko îi cercetă. O dominau de la înălţime, dar mişcările lor erau stângace şi greoaie, ca ale unor urşi dresaţi. Nawi era mai bine instruit decât oricare dintre cei de aici.

Fiul ei. Brusc, plămânii i se umplură de furie şi îngrijorare; dar furia îndemna la decizii pripite. Şi-o alungă.

Cu efort, îşi îndreptă din nou toată atenţia către bărbaţi. Nu erau deloc conştienţi de propria lor masă, doar de mărime, şi asta insuficient.

Halldór înălţă capul. Ghidaţi parcă de sfori, ochii lui o găsiră în umbre.

— Li Reiko, ne onorezi cu prezenţa.

Urcă pe cercul de piatră. În timp ce-l traversa ca să-şi recupereze sabia, un taur de bărbat se ridică în picioare:

— N-am să şed aici, atâta timp cât o femeie se află în cercul Parlamentului.

Lárus se încruntă.

— Ingolfur, aceasta nu este o muritoare de rând.

Reiko deveni brusc atentă. Ce credeau că este, dacă nu o muritoare?

— Ai înnegrit părul unei târfe cu funingine, răspunse Ingolfur şi îşi încrucişă braţele. Te aştepţi să cred că este o zeiţă?

Pulsul i se înteţi. Ce spuneau oamenii aceştia? Lárus îşi dădu mantia la o parte, dezvăluind veşmântul de piele sfâşiat şi îmbibat de sânge la umăr.

— Am fost atacaţi de tâlhari. Braţul mi-a fost tăiat pe jumătate şi ea l-a vindecat.

Faţa palidă a lui Lárus se înroşi.

— Vă spun că aceasta este Li Reiko, întoarsă în lume.

Reiko înţelegea cuvintele, dar nu şi sensul lor. Fiecare frază pe care o rosteau ridica în mintea ei o mie de întrebări.

— Ha! făcu Ingolfur și scuipă pe pământ. Misiunea voastră era să căutați un războinic care să-l înfrângă pe Regele Trol.

Asta înțelese.

— Și dacă îl înfrâng, ce plată îmi oferi? întrebă Reiko.

Lárus deschise gura, dar Ingolfur traversă cercul.

— Susții că ești Aducătoarea Pieirii?

Ingolful întinse mâna spre ea, de parcă ar fi fost o păpușă pe care putea s-o ridice. Înainte să-i atingă umărul, Reiko îi apucă încheietura, trăgând, în timp ce se răsuci. Își vârî un umăr în burta lui Ingolfur, folosindu-i masa ca să-l răstoarne și ridicându-se în același timp.

Crezuse că sunt demoni, însă judecând după acțiunile lor erau oameni fuduli și pripiți. Reiko așteptă. Avea s-o atace din nou. Ingolfur se dezlănțui în spatele ei. Reiko se concentră asupra sunetelor pe care le scotea și asupra micilor schimbări din aer. Când bărbatul dădu s-o apuce, Reiko se smulse din mâinile lui și, cu propria lui forță, îl trimise împleticindu-se afară din cerc. Bărbații izbucniră în râs.

Reiko așteptă din nou.

Poate că avea să dureze, dar Ingolfur își va învăța locul. Un bărbat care atingea nepoftit o femeie își căuta moartea.

Halldór păși în fața lui Reiko și îl privi pe Ingolfur.

— Mare Ingolfur, îți dai seama, desigur, că nicio muritoare n-ar putea să-i facă față campionului nostru.

Reiko își înălță ușor capul. Robul ei dădea dovadă de înțelepciune gâdilând orgoliul bădăranului.

Lárus arătă către sabia ei, în mâinile lui Halldór.

— Cine din cei de față se mai îndoiește că ne-am îndeplinit misiunea?

Bărbații se foiră stânjeniți pe băncile lor.

— Am împlinit prima parte a profeției readucând-o în lume pe Li Reiko.

Ce profeție pomenea numele ei? Poate că era vreo învoială la mijloc.

— Ne-ați promis un războinic fără seamăn, Aducătoarea Pieirii, mârâi Ingolfur, nu o femeie.

Era timpul ca Reiko să acționeze. Dacă voiau o zeitate, s-o aibă.

— Să nu aveți nicio îndoială. Îl pot înfrânge pe Regele Trol.

Reiko își materializă armura vibrând în jurul trupului. Ingolfur se retrase involuntar. În jurul cercului, Reiko auzi icnete și țipete ascuțite.

Luă sabia din mâinile lui Halldór.

— Cine din cei de față vrea să mă încerce?

Halldór căzu în genunchi în fața ei.

— Aducătoarea Pieirii!

În aceeași clipă, Lárus îngenunche și strigă:

— Li Reiko!

În cerc, bărbații le urmară exemplul. Jos, pe pământ, femeile și copiii îngenunchează în noroi. Îi strigau numele. Protejată de coiful ei, Reiko se încruntă. Să faci pe zeița era o minciună periculoasă.

Își coborî sabia.

— Dar există un preț. Trebuie să mă trimiteți înapoi în ceruri.

Ochii lui Halldór se lărgiră mai mult decât crezuse Reiko că e posibil.

— Cum, doamna mea?

Reiko clătină din cap.

— Știi că zeii nu oferă nimic cu ușurință. Ei spun că trebuie să mă trimiteți înapoi. Trebuie să aflați cum. Cine din cei de față acceptă acest preț pentru a vă elibera de troli?

Reiko vârî sabia în teacă și-și făcu armura să dispară în gând. Întorcându-se pe călcâie, părăsi cu pași mari cercul Parlamentului.

Halldór se ridică în picioare, când Li Reiko părăsi cercul Parlamentului. Capul i se învârtea. Li Reiko sugera lucruri care erau mult peste priceperea lui. Lárus îl înhăță de braț.

— Cum adică s-o trimitem înapoi?

Ingolfur își frământa mâinile.

— Dacă acesta este prețul, am să-l plătesc bucuros. Să scap lumea de Regele Trol și de ea în același timp ar fi o bucurie.

— E cu putință?

Oamenii se îngrămădiră în jurul lui Halldór, punându-i întrebări teologice despre legende. Răspunsurile îi scăpau. Nu mai aruncase pietre de rune și nici nu mai citise în măruntaie de-o săptămână, de când porniseră spre casa elfului.

— N-ar cere, dacă ar fi imposibil, spuse Halldór înghițind în sec. Voi examina problema cu frații mei și vă voi informa.

Lárus îl bătu pe spate:

— Așa te vreau.

Când Lárus se întoarse spre gloata care-i înconjura, Halldór se făcu nevăzut.

O găsi pe Li Reiko înconjurată de copii. Femeile se țineau deoparte, prea sfioase ca să se apropie, dar copiii se îngrămădeau. Lui Halldór nu-i venea să creadă că femeia aceea omorâse șase oameni ca nimica. Preț de o clipă, o privi jucându-se de-a mijitele cu un copilaș, cu fața luminată de încântare și suferință.

Ea îl văzu și o umbră îi acoperi sufletul. Stând dreaptă, cu ochii impasibili, spuse:

— Vreau să citesc profeția.

Halldór clipi, surprins. Apoi inima îi tresăltă: poate că avea să-i arate cum să-i plătească prețul.

— E păstrată în biserică.

Reiko îi dădu copilului părul la o parte din ochi, apoi își potrivi pasul cu al lui Halldór, care abia se putea stăpâni să nu gonească spre biserică.

Înăuntru, o conduse prin naos către biblioteca de dincolo de sanctuar. Ceilalți preoți, care studiau, se uitară lung la Aducătoarea Pieirii. Halldór avea o senzație atât de stranie,

încât parcă și-ar fi ieșit din trup. O conducea pe Li Reiko, o războinică din cele mai vechi legende, pe lângă rafturi pe care se afla istoria ei.

De când zeii sosiseră de dincolo de mare, frații lui consemnaseră istoria acestora. De șase mii de ani neîntrerupți, legendele și cronicile profeților păstraseră istoria lor intactă.

Când ajunseră la masa de primire, acolitul de serviciul avea un aer pierit. Halldór stătea între băiat și Aducătoarea Pieirii, dar băiatul continua să se holbeze cu gura deschisă.

— Adu-mi profeția despre Regele Trol și Legenda lui Li Nawi, volumul I. Ne retragem în capela laterală.

Continuând să se holbeze, băiatul clătină din cap și o luă al goană de-a lungul culoarului.

— Putem studia aici, zise Halldór și o conduse pe Aducătoarea Pieirii către capela laterală.

Fu din nou surprins de statura ei scundă. Nu cu mult mai înaltă decât acolitul. Halldór crezuse că zeii erau mai înalți decât muritorii.

Avea mii de întrebări, dar niciun cuvânt să le pună.

Când acolitul se întoarse, Halldór înălță o rugăciune mută de mulțumire. În sfârșit aveau ceva de discutat. Luă sulul de pergament și volumul masiv de legende aduse de acolit și îl hâșâi afară din încăpere.

Palmele lui Halldór erau umede de sudoare. Își puse mănuși de lână, ca să protejeze manuscrisele. Șovăi în fața unei alte perechi de mănuși, apoi o puse deoparte. Mâinile ei aveau darul de a vindeca, n-avea să strice manuscrisele.

Cu băgare de seamă, Halldór desfășură pe masă sulul profeției. Nu se uită la interpretarea măruntaielor. O privea pe ea.

Reiko nu lăsa în niciun fel să i se citească gândurile.

— Vreau să-ți aud explicația.

Un șuvoi rece îi urcă pe șira spinării, ca și cum ar fi avut iarăși unsprezece ani și ar fi explicat scriptura în fața unui adult. Halldór își linse buzele și arătă către arcul sclerei:

— Acesta reprezintă cerurile. Iar straturile de aici, spuse el, arătând către mormanul intestinelor, reprezintă momentul conflictului. Am interpretat deschizătura din morman ca o referire directă la Regele Trol. Acest model trasat de sânge înseamnă...

Reiko își încrucișă brațele.

— E limpede că-ți înțelegi disciplina. Descrie-mi profeția în cuvinte simple.

— Oh! eclamă el.

Halldór se uită din nou la desenul măruntaielor. Oare ce vedea ea și el nu?

— Păi, într-un moment de conflict — care este acum — Aducătoarea Pieirii îl înfrânge pe Regele Trol, zise și arătă către lațul strălucitor din jurul intestinelor joase. Vezi cum îl sufocă pe Regele Trol? Asta înseamnă că vei câștiga bătălia.

— Și de unde ai știut că legendara războinică eram... sunt eu?

— Am comparat profeția cu cronicile noastre și tu erai cea care corespundea criteriilor.

Reiko începu să tremure.

— Arată-mi cronica. Vreau să înțeleg cum ai descifrat.

Halldór mulțumi zeilor că Li Reiko ceruse și legenda lui Li Nawi. Așeză tomul greu de istorie în fața ei și deschise Cartea Focului, capitolul I.

În toamna Focului, Li Reiko, cea mai mare dintre luptători, îi învăța pe Li Nawi și pe sora lui, Aya, să mânuiască Moartea. În mijlocul antrenamentului, o perdea de foc l-a despărțit pe Nawi de Aya și când s-au reîntâlnit Li Reiko dispăruse. Deși erau speriați, au înțeles că ea, Aducătoarea Pieirii, își ocupase locul cuvenit în ceruri.

Reiko tremura. Își pierduse stăpânirea.

— Ce este asta?

— Este Legenda lui Li Nawi.

Reiko încercă să formuleze o întrebare banală, dar mintea i se învârtea în cercuri.

— Cum ați ajuns la ea?

Halldór urmări literele cu un deget înmănușat.

— După Prăpăd, când valurile de foc s-au rostogolit peste pământul nostru, Li Nawi a venit peste oceane, cu ceilalți zei. A fost cuceritorul și salvatorul nostru.

Șirurile de rafturi de piatră, pline de tomuri groase, legate în piele, o striveau. Inima îi bătea nebunește.

Glasul lui Halldór părea înăbușit de bubuitul pulsului ei.

— Legendele sunt moștenirea și datoria noastră. Zeii ne-au lăsat pământul, dar noi consemnăm istoria, așa cum ne-au învățat.

Reiko își ridică orbește ochii de pe pagină.

— Moștenirea?

— Am fost dedicat slujirii zeilor încă de la naștere.

Halldór făcu o pauză și apoi continuă.

— Legendele tale m-au inspirat cel mai mult. Iartă-mi îndrăzneala, îmi poți îngădui o întrebare?

— Ce anume?

Valuri de fierbințeală și gheață îi străbăteau trupul, chinuind-o.

— Am citit relatările fiului tău, Li Nawi, despre triumful tău în bătălie.

Reiko se sufoca. Halldór dădu paginile mai în față.

— De-aici am știut unde să-ți caut sabia, zise și se opri, cu mâne deasupra literelor. Am descifrat cum s-o invoc și să te chem aici, dar sunt multe...

Reiko sări de lângă masă.

— Tu ai provocat perdeaua de foc?

Îi venea să-și vomite frica la picioarele lui.

— Eu... nu înțeleg.

— Am căzut prin foc azi-dimineață.

Și când s-au reîntâlnit, Li Reiko nu mai era. Ce însemnase pentru Aya și Nawi să-și privească mama smulsă din timp?

— Ca răspuns la chemarea mea, spuse Halldór.

— Mă jucam de-a v-aţi ascunselea cu copiii mei și tu m-ai luat.

— Erai în ceruri cu zeii.

— Asta-i spui unui copil care jelește!

— Eu... eu n-am, eu...

Faţa îi deveni pământie.

— Iartă-mă, Preamărită.

— Nu sunt o zeitate!

Reiko îl îmbrânci, pierzându-și controlul cu totul. Bărbatul se împiedică de o bancă și se prăbuși la pământ.

— Trimite-mă înapoi.

— Nu pot.

Sabia îi zbură din teacă înainte să-și dea seama că o ţine în mână.

— Trimite-mă înapoi! zise și ridică sabia la beregata lui Halldór.

Braţele îi tremurau de dorinţa de a-i străpunge trupul. Dar sabia nu se clintea. Se sprijini de ea, împingându-și picioarele în podea.

— M-ai smuls din timp și m-ai luat de la copiii mei.

El scutură din cap.

— Se întâmplase deja.

— Din cauza ta.

Sabia se furișă mai aproape, smulgând un strop de sânge din gâtul lui Halldór. Ce anume îl apăra?

Halldór se întinse pe spate.

— Îmi pare rău. N-am știut... urmam profeţia.

Reiko se clătină. Profeţia. Un zid al predestinării. Pustiită, se prăbuși pe bancă, legănându-și sabia.

— Cât de mult a trecut...?

— Șase mii de ani.

Reiko închise ochii. De aceea nu putea s-o trimită înapoi. Nu doar o adusese de peste mări, cum veniseră ceilalți „zei". O adusese prin timp. Dacă era captivă aici, dacă nu-și mai putea revedea copiii vreodată, nu conta dacă aceștia erau oameni sau demoni. Era surghiunită în iad.

— Ce spun legendele despre copiii mei?

Halldór se rostogoli, ridicându-se în genunchi.

— Pot să-ți arăt, spuse cu tremur în glas.

— Nu.

Reiko își trecu mâna peste lama sabiei. Tăișul îi fosni pe piele. Își atinse încheietura pe tăiș. Avea să fie ușor.

— Citește-mi.

Îl auzi ridicându-se în picioare. Paginile cărții grele se întoarseră.

Halldór înghiți și citi.

— „Legenda lui Li Nawi, Cartea Sabiei, Capitolul doi: Iar Li Aya și Li Nawi au ajuns să fie crescuți până la maturitate de către tutorele lor."

Fuseseră crescuți de un tutore pentru că el, Halldór, le răpise mama. Clătină din cap. Se întâmplase cu șase mii de ani în urmă.

— „Dar când au ajuns la maturitate, fiecare și-a revendicat dreptul la sabia lui Li Reiko."

S-au luptat pentru sabia cu care el o chemase, nu din ceruri, ci de dincolo de timp. Halldór tremură și se concentră asupra paginii.

— „Li Aya l-a provocat pe Li Nawi, spunând că Moartea era moștenirea ei. Dar Nawi, auzind aceasta, a luat-o în râs, zicând că el este un Copil al Morții. Și cu aceste vorbe a luat sabia lui Li Reiko și zeii au lovit-o pe Li Aya cu mâna lor dogoritoare, acordându-i astfel lui Li Nawi victoria."

Lui Halldór i se întoarseră mațele pe dos, de parcă zeii ar fi citit în ele. Citise aceste legende de când era copil. Le

crezuse, dar nu se gândise că erau reale. Se uită la Li Reiko. Își ținea capul în poală și se legăna înainte și înapoi.

În ciuda vorbăriei lui despre profeții, el găsise sabia și o invocase.

— „Și atunci toți oamenii au știut că el era adevăratul Copil al Morții. A ridicat o oștire de oameni, Prima dintre cele Nouă Oștiri, și astfel a început Prăpădul..."

— Oprește-te.

— Îmi pare rău.

Ar fi sacrificat o mie de oi dacă măcar una i-ar fi arătat cum să desfacă această crimă. În Legenda lui Li Nawi, Li Reiko nu apărea niciodată după zidul de foc. Închise cartea și făcu un pas spre ea.

— Plata pe care ai cerut-o... Nu te pot trimite înapoi.

Li Reiko trase aer în piept, suspinând, și ridică privirea.

— Ți-am plătit deja prețul.

În ochii ei se oglindea vinovăția lui.

— Alt erou să-l omoare pe Regele Trol.

Pulsul lui alerga ca un cal cuprins de panică.

— Nimeni altcineva nu poate. Profeția arată spre tine.

— Scoate măruntaiele altei oi, robule. Eu n-am să te ajut, zise Reiko și se ridică. Te eliberez de datorie.

— Dar e neplătită. Îți datorez o viață.

— Nu poți plăti prețul pe care-l cer.

Reiko se întoarse și-i apropie din nou sabia de beregată. Halldór tresări.

— N-am putut să te omor când am vrut, spuse ea, apoi își înălță capul și trasă un cerc cu vârful sabiei în jurul gâtului lui, fără să-l atingă. Ce destin te așteaptă?

— Nimic.

Era nimeni.

— Ce plăcut să nu ai soartă, pufni Reiko.

Vârându-și sabia în teacă, se îndreptă către ușă. El o urmă. Totul era absurd.

— Unde te duci?

Reiko se răsuci și îi vârî pumnul în stomac. El gemu și se chirci de durere. Gâfâind, Reiko își scoase sabia și îl lovi cu latul. Halldór își înăbuși un țipăt.

Lovi din nou, cu tăișul, dar zidul de forță o împiedică. Bărbatul rămase neclintit. Întoarse sabia și îl izbi din nou cu latul peste coaste. Aerul țâșni din el cu un șuierat, dar el nu se clinti. Îngenunche în fața ei, așteptând următoarea lovitură. Merita. Merita mai mult de-atât.

Buza lui Li Reiko se curbă a dezgust.

— Nu mă urmări.

Halldór se târî după ea în genunchi.

— Spune-mi unde te duci, ca să nu te întâlnesc din întâmplare.

— Poate că acesta este destinul tău.

Reiko îl părăsi. Halldór n-o urmări.

Li Reiko își urmări umbra până dincolo de ținutul Parlamentului. Se întindea în fața ei, în lumina aurie a răsăritului, alergând-o peste lava acoperită de mușchi. Vântul, biciuind peste câmpia lipsită de copaci, o îmboldea ca un copil întârziat la cină.

În mijlocul oamenilor din ținutul Parlamentului, furia o copleșise și îi îngropase durerea. Orice ar fi crezut Halldór despre destinul ei, ea nu vedea în față decât două cărări: să-și facă o viață aici sau să se ducă la copiii ei în singurul mod care-i mai rămăsese. Niciuna nu era o cale de ales în pripă.

Ici și colo, verdele era întrerupt de pete de roșu și auriu, tufișuri și ierburi, ca o carpetă desfăcută de cineva pe pământ. Unduiri grele brăzdau pământul, formând șanțuri adânci, unele întunecate ca interiorul unei peșteri.

Când soarele trecu pe cer, pictând umbre lungi pe pământ, se adăposti de vânt într-o astfel de adâncitură. Mușchiul o dezmierdă cu căldura pământului.

Își aduse aproape gândurile despre Aya și Nawi. În amintirea ei, râdeau încercând s-o prindă. Cedă lacrimilor. Își înfășură brațele în jurul pieptului. Fiecare hohot de plâns îi cutremura trupul. Copiii ei erau morți pentru că Halldór hotărâse că intestinele unei oi arătau că el trebuie s-o smulgă din timp. Nu conta dacă crescuseră, ea nu fusese acolo. Erau morți de șase mii de ani. Reiko ducea în mintea ei o bătălie cu durerea. Lovi cu pumnii în zidurile minții. *Nu.* Acea silabă tăcută îi umplu creierul.

Își lipi fața de mușchiul de catifea, dorindu-și ca pământul s-o înghită.

Auzi un sunet.

Experiența o ajută să-și potolească răsuflarea într-o clipă. Înălță capul și ascultă. Auzi sunet de pași deasupra ei. Își materializă armura și se rostogoli fără un zgomot în picioare. Dacă Halldór o urmărise, atunci ea avea să joace rolul unui bărbat și să caute răzbunare.

În lumina lunii, o siluetă, mai mare decât a unui bărbat, se furișă către ea. Un trol. În spatele lui, o ceată de troli privea. Reiko îi număra și evaluă terenul. Era mai bine să se ascundă, dar furia continua să-i pulseze în oase. Își lăsă sabia în teacă și ieși din șanț. Nu cu trolii avea ea o răfuială.

Trecând cu pas ușor peste mușchi, se ascunse în umbrele inegale, până când ajunse la un morman de pietre. Vântul aduse duhoarea trolilor până la ea.

Trolul singur ajunse la șanțul în care se adăpostise Reiko. Brațul lui țâșni în jos, ca al unui urs când pescuiește, și trolul scoase un răcnet de uimire.

Ceilalți troli râseră.

— A fugit, nu-i așa?

Mucker și-a adulmecat boașele, atâta tot, zise unul dintre ei.

— Da, sigur. Nu i-a ajuns la palat și acum i se pare tot timpul că mai simte mirosul.

Siluiseră femei din semințiа oamenilor. Reiko simți un junghi în burtă. Nu putea lăsa lucrurile așa.

Mucker se întoarse.

— Taci din gură! Știu că am simțit miros de femeie.

— Atunci unde s-a dus? făcu celălalt și adulmecă aerul. Nu simt nicio femeie acum.

Ceilalți începură să se îndepărteze, cu pași greoi.

— Haideți să mergem, până mai sunt proaspete câteva dintre ele.

Mucker se pleoști și îi urmă pe ceilalți. Reiko ieși din umbre. Era nesăbuită, dar n-avea să se ascundă în timp ce alte femei erau siluite.

Se ținu la distanță, lăsând vântul să aducă sunetele și mirosurile trolilor, în timp ce-i urmări către palat.

Luna coborâse la o palmă deasupra orizontului când ajunseră la Palatul Trolilor. Trolii se opriră de-o parte și de alta a imenselor uși de piatră.

Reiko se ghemui în umbre. Liniștea nopții era întreruptă doar de sunetele orgiei. Chiar dacă aveau mișcările încetinite de alcool, erau prea mulți.

Dacă ar putea provoca santinelele să se lupte cu ea, una câte una, ar putea intra, însă numai dacă n-ar veni alți troli. Gloata ar fi atrasă de sunetul duelului mai repede ca ciorile de-un hoit.

Un ham zăngăni.

Reiko întoarse brusc capul în direcția sunetului.

Își feri ochii de lumina ce ieșea din Palatul Trolilor. Când ochii i se obișnuiră, deslușі în întuneric un bărbat călare. Stătea la o distanță de douăzeci–treizeci de lungimi de cal, invizibil pentru trolii din afara palatului. Reiko se furișă spre el, cu simțurile în alertă.

Calul se agită când îi simți mirosul. Bărbatul așeză mâna pe gâtul animalului, liniștindu-l. Lumina ce venea dinspre Palatul Trolilor îi ajungea vag pe obraji. Halldór. Reiko strânse

din buze. O urmărise. Se luptă cu dorința irațională de a chema trolii asupra lor.

Avea nevoie de el. Halldór, cu desenele și cronicile lui, ar fi putut să știe cum arăta Palatul Trolilor pe dinăuntru.

Rugându-se să fie destul de înțelept să tacă, Reiko ieși din umbră. Halldór tresări la apariția ei, dar rămase tăcut.

Sări din șa și se apropie. Reiko îi simți șoapta fierbinte în ureche:

— Iartă-mă. Nu te-am urmărit.

Apoi întoarse capul, ca ea să-i șoptească un răspuns:

— Am înțeles. Au femei înăuntru.

— Știu.

Halldór privi către Palatul Trolilor. Obrazul stâng îi era acoperit de sânge uscat.

— Ar trebui să ne îndepărtăm ca să vorbim, spuse ea.

Își luă calul de căpăstru și o urmă. Copitele erau învelite în piele de oaie, așa că nu se auziră pe pietre. Ceva se întâmplase de când părăsise Reiko ținutul Parlamentului.

În stânga ei, Halldór șchiopăta. Inima ei bătea de parcă ar fi alergat. Trolii țineau prizoniere femei. Bărbatul purta semnele unei lupte. Probabil că trolii atacaseră Parlamentul. Păși în tăcere până când sunetele Palatului Trolilor dispărură cu totul.

Halldór se opri.

— A avut loc un atac, zise privind în gol, cu falca încleștată. În timp ce eu eram plecat... au lăsat, pur și simplu, trolii.... O au pe fata mea, încheie cu glas frânt.

Mara. Furia o părăsi.

— Halldór, îmi pare rău, spuse ea, căutând cu privirea alți călăreți. Cine a venit cu tine?

— Nimeni, răspunse el clătinând din cap. Ceilalți păzesc zidurile, în caz că trolii se vor întoarce. Am încercat să-i conving, adăugă și își atinse obrazul.

— De ce ai venit?

— S-o iau pe Mara înapoi.

— Sunt prea mulți, robule, rosti ea încruntată. Chiar dacă ai reușit să ajungi înăuntru, ce ai avea de gând să faci? Să-l provoci pe Regele Trol la duel?

Cuvintele îi rezonară în craniu. Închise ochii, amețită de încercările năucitoare la care o supuneau zeii. Când deschise ochii, buzele lui erau deschise în rugăciune. Reiko înghiți în sec.

— Când răsare soarele?

— Într-o oră.

Reiko se întoarse spre palat. Într-o oră, trolii nu vor putea să-i urmărească, soarele avea să-i transforme în stane de piatră.

Halldór privea cum părul ei lung începea să flirteze cu vântul. Reiko zâmbi în fața întrebării din ochii lui.

— Am de împlinit o profeție.

Reiko se împletici în lumina torțelor, cu părul despletit și sălbatic. Își strânse mantia lui Halldór în jurul umerilor.

Unul dintre trolii-santinele o văzu.

— Hei! O păpușică.

Reiko scânci, cu fața crispată de teamă. Celălalt trol râse.

— Nu pare atrasă de tine, ce zici?

Primul trol se apropie.

— Nici nu trebuie.

— Nu mă atinge. Te rog, te rog.

Reiko se retrase. Când ajunse între cei doi, își smulse mantia, înfășurând-o în jurul capului primului trol. Celuilalt îi scoase mațele cu sabia. Acesta căzu la pământ, pipăindu-și intestinele, în timp ce ea se întoarse către primul trol. Vârî sabia pe sub mantie, tăind la baza maxilarului.

Lăsându-i să moară, intră în palat. Țipetele femeilor se amestecau cu sunetele depravării. Continuă să se concentreze doar asupra bătăliei care o aștepta. Aveau s-o domine prin statură și forță, dar spera că inteligența și sabia ei vor învinge. Gura i se strâmbă. Știa că va învinge. Era predestinat.

Un trol o văzu și se apropie cu pas greoi. Reiko își etală sabia, împurpurată de sânge.

— Ți-am întâlnit santinelele. Dansăm?

Trolul se opri în loc și o privi mijindu-și ochii rotunzi. Reiko trecu pe lângă el. Nu-l scăpă din ochi, dar un alt trol, Mucker, se înălța amenințător în fața ei.

— Unde crezi că mergi?

— Sunt cea pe care o cauți. Sunt Aducătoarea Pieirii. Am venit să-l caut pe regele vostru.

Mucker râse și dădu s-o înhațe, fără să se sinchisească de sabia ei. Reiko se feri și ridică vârful sabiei spre jugulara lui.

— Am venit la regele tău. Nu la tine. Condu-mă la el.

Reiko făcu un salt înapoi. Mucker își duse mâna la gât și și-o retrase plină de sânge.

Un răcnet se înălță dinspre intrare. Cineva găsise santinelele. Reiko nu-și dezlipi ochii de la Mucker, dar vederea periferică i se umplu de troli alergând. Pași în spatele ei. Se răsuci și înfipse sabia în brațul trolului, care urlă, retrăgându-se. Reiko scutură din cap.

— Am venit să-l caut pe regele vostru.

O conduseră cu toții către sala tronului. Nu avea nicio șansă să-i înfrângă, dar dacă Regele Trol ar accepta un duel, ar putea să scape din palat cu prizonierele. Când intră în sala mare, se stârniră șoapte; numărul de troli de ucis creștea cu fiecare murmur.

Regele Trol stătea tolănit pe tronul său. Mara, cu fața roșie de rușine, îl slujea.

Furia îi țiuia lui Reiko în urechi. O lăsă să treacă prin ea.

— Rege Trol, am venit să te provoc.

Acesta hohoti ca o avalanșă de pietre nimicindu-i palatul.

— Tu? O păpușică vrea să se lupte!

Reiko nu-i luă vorbele în seamă.

Regele Trol era aproape de două ori cât ea. Avea trupul acoperit de o armură de piele, încrustată cu solzi din bronz

brut. Talia îi era îngroșată de ospăț, dar avea umerii umflați de mușchi. Dacă ar fi încasat o lovitură, Reiko ar fi murit. Însă el ar fi avut de înfruntat și gravitația, nu doar pe ea. Odată ce ar fi pornit o mișcare, ar fi avut nevoie de timp să se oprească și să pornească din nou.

Reiko înălță capul, așteptând până când râsul se potoli.

— Sunt Aducătoarea Pieirii. Accepți provocarea mea? întrebă forțându-se să zâmbească. Sau te temi să duelezi cu mine?

— O să te fac terci, păpușico. O să mătur pământurile voastre și o să vă mănânc copiii la micul dejun.

— Dacă câștigi, poți. Iată condițiile mele. Dacă câștig eu, prizonierele sunt libere.

Regele Trol coborî de pe tron și se aplecă spre ea.

— Dacă câștigi, nu veți mai vedea nici umbra noastră în ținuturile oamenilor.

— Dar oamenii tăi vor respecta această făgăduință, după moartea ta?

Regele Trol râse. Duhoarea respirației lui clocotea în jurul ei. Se întoarse către trolii îngrămădiți în sala tronului.

— O veți respecta?

Sala se zgudui de răcnetul glasurilor lor:

— Da!

Regele Trol rânji.

— Și dacă pierzi, n-o să te omor până când nu mă culc cu tine.

— De acord. Fie ca zeii să ne audă promisiunile.

Reiko își materializă armura.

În timp ce zalele negre ca noaptea se formau în jurul ei, Regele Trol răcni:

— Ce-i asta?

— Asta? îl zeflemisi ea. Asta e doar o jucărie pe care zeii au trimis-o să se joace cu tine.

Reiko zâmbi în interiorul coifului, în timp ce Regele Trol își învârti sabia grea de fier deasupra capului și o atacă. Stupid. Reiko păși lateral, întorcându-se deja în timp ce-l lăsa să treacă.

Izbi cu sabia în deschizătura pe care o avea armura lui deasupra cizmei. Lama zgârie pe os. Smulse sabia. Era învelită în sânge ca într-o teacă.

Regele Trol căzu într-un genunchi, schilodit. Fără să aștepte, Reiko sări pe spatele lui și îi încercui gâtul cu brațele. *Ca Aya călărind pe un purcel.* Regele își legănă sabia în aer, căutând s-o lovească. Reiko îi tăie beregata. Răcnetul lui se transformă într-un gâlgâit când sângele țâșni într-un arc, udând podeaua.

Reiko simți o durere puternică umplându-i pieptul. Șopti în urechea Regelui Trol:

— Te-am ucis fără onoare. Sunt o unealtă a zeilor.

Reiko lăsă gravitația să-l tragă pe Regele Trol la pământ. Sări de pe trupul lui, care se prăbuși în față.

Înainte ca praful să se așeze în jurul lui, Reiko îndreptă sabia către cel mai apropiat trol.

— Eliberează prizonierele!

Reiko conduse femeile afară în lumina zorilor. Când părăsiră Palatul Trolilor, Halldór căzu în genunchi, cu brațele ridicate în rugăciune. Mara se agăță de gâtul lui, plângând.

Reiko nu simțea nimic. De ce-ar fi simțit, când victoria nu era a ei? Se retrase din grupul de femei care plângeau și îi cântau cântece de slavă.

Halldór veni lângă ea.

— Stăpână, viața mea îți aparține deja, dar datoria mi s-a dublat.

Îi amintea lui Reiko de un petitor dintr-una dintre poveștile pe care i le spunea Ayei la culcare, care accepta daruri fără

să întrebe care era prețul cerut de vrăjitor. Îngenunche să-și șteargă sabia de mușchi.

— Atunci dă-mi primul tău născut.

Îi auzea răsuflarea poticnindu-i-se în gât.

— Dacă acesta este prețul tău.

Reiko ridică privirea.

— Nu. Acesta este un preț pe care n-am să-l cer.

Îngenunche lângă ea.

— Știu de ce nu mă poți omorî.

— Bine, zise Reiko și reveni la sabia ei. Când îți împlinești destinul, dă-mi de știre, ca să pot.

Ochii lui străluciră de fervoare.

— Destinul meu e să-ți aduc fiica înapoi.

Inima lui Reiko se umplu de durere și speranță. Abia putea să respire.

— Te joci cu mine, robule?

— Nu. M-am uitat din nou peste legende după ce ai intrat în palat. Stă scris: „Și regii au lovit-o pe Li Aya cu mâna lor dogoritoare". O pot aduce pe Li Aya aici.

Reiko își cufundă degetele în mușchiul gros, înfigându-le în pământ. O, zei, s-o aibă pe fetița ei aici...! Se înfioră. Aya nu ar fi o copilă. Nu s-ar mai juca de-a v-ați ascunselea. *Dar când au ajuns la maturitate, fiecare și-a revendicat dreptul la sabia lui Li Reiko...* Oare câți ani ar avea?

Scutură din cap. Nu-i putea face asta fiicei sale.

— Vrei s-o smulgi și pe Aya din timp. Dacă n-ar fi câștigat Nawi, n-ar fi avut loc Prăpădul.

Fruntea lui Halldór se încruntă.

— Dar a avut loc deja.

Reiko se uită lung la femei și la peisajul pustiu de dincolo de ele. Tot ce vedea era rezultatul acțiunilor fiului ei. Sau acțiunile fiului ei erau rezultatul alegerilor făcute aici? Nu știa dacă mai conta. Unealta zeilor se puse în mișcare.

— Există vreo profeție despre Aya?

Halldór clătină din cap.

— E sortită să...

Reiko îi acoperi gura cu mâna, de parcă ar fi putut opri soarta.

— Nu.

Închise ochii, cu degetele încă zăbovind pe buzele lui.

— Dacă o aduci, promite-mi că n-o să afle că este roaba voinței zeilor.

El încuviință.

Reiko își retrase mâna și și-o apăsă pe tâmplă. Capul îi zvâcnea de decizii posibile. Aya dispăruse deja în foc. Dacă ea nu hotăra s-o aducă aici, unde ar fi ajuns?

Robul îngenunche lângă ea, așteptându-i decizia. Aya n-ar ierta-o că a smuls-o din timp, mai mult decât îl iertase ea pe Halldór.

Ochii lui priviră iute peste umărul ei și înapoi. Reiko se întoarse să-i urmărească privirea. Mara consola o altă fată. Ce-i rezerva viitorul fiicei lui Halldór? În aceste vremuri, se părea că femeile nu au niciun rol.

Dar vremurile se puteau schimba. Privind-o pe Mara, Reiko știa ce cale să aleagă, dacă i se acorda dreptul la liberul-arbitru.

— Adu-mi-o pe Aya, rosti Reiko și se uită la sabia din mâna ei. Moștenirea fiicei mele o așteaptă.

Traducerea: Laura Bocăncios

NARCOMANTUL

N.K. JEMISIN

N.K. Jemisin este o scriitoare din Brooklyn ale cărei romane și povestiri au fost nominalizate în repetate rânduri la premiile Hugo și Nebula și selectate pentru premiile Crawford și Tiptree. A câștigat premiul Locus pentru cel mai bun roman de debut și premiul special al criticilor pentru proză fantastică acordat de *Romantic Times*. De asemenea, a câștigat bursa de cercetare Gulliver Travel a Fundației pentru Literatură Speculativă, a absolvit atelierul Viable Paradise, iar în prezent este membră a grupului literar Altered Fluid. Romanele ei fantasy epic sunt *The Hundred Thousand Kingdoms* și celelalte cărți din trilogia *Inheritance*, precum și seria *Dreamblood*, formată din *The Killing Moon* și *The Shadowed Sun*. Următoarea povestire se petrece în același univers.

În ținutul Gujaareh se spunea că nenorocirile vin întotdeauna câte două. Patru fâșii de culoare marcau fața Lunii Viselor. Marele râu se despărțea în patru afluenți. Existau patru recolte într-un an. Patru umori curgeau prin râurile interioare ale ființelor vii. Prin contrast, tot ce în natură se găsea în pereche însemna conflict inevitabil: armăsarii într-o herghelie, leii într-o haită. Frații. Sexele.

Necazurile gemene ale culegătorului Cet începură sub forma a două femei. Prima era o femeie din casta fermierilor care fusese rănită de un taur furios. Jumătate din creier i se împrăștiase sub copitele animalului. Distribuitorii, care puteau înfăptui miracole cu magia tămăduitoare a Zeiței, renunțaseră la ea.

— Putem să-i facem un cap nou, îi spuse lui Cet unul dintre bătrânii distribuitori, dar nu puteam să-i punem înapoi amintirile de-o viață. Mai bine să-i folosim sângele viselor pentru alții și să-i trimitem sufletul acolo unde mintea i-a plecat deja.

Dar când ajunse în Palatul Binecuvântărilor și văzu femeia, Cet avu în față o scenă de haos cumplit. Trei prunci urlau și se zbăteau în brațele unei santinele, împiedicându-i încercarea de a-și ajuta frații. În apropiere, un bărbat tânăr se căznea să treacă de doi distribuitori, încercând să ajungă la un al treilea om al Templului, pe care, în mod evident, îl învinuia pentru starea femeii.

— Nici măcar n-ai încercat! strigă el, bolborosind printre suspine. Cum să-mi trăiască nevasta dacă nu vrei nici măcar să încerci!

Îl înghionti în piept pe unul dintre distribuitori și aproape că reuși să treacă, dar celălalt sări în spatele soțului înnebunit, trăgându-l la pământ. Însă bărbatul se zbătea cu o furie nebună și avea o privire ucigătoare. Niciunul dintre ei nu-l observă pe Cer până în clipa când acesta păși în fața tânărului și își înălță piatra jungissa.

Surprins, tânărul încetă să se mai zbată, privirea fiindu-i atrasă de piatră. Fusese sculptată în forma unei libelule. Când Cet lovi piatra cu vârful degetului, aripile negre și strălucitoare ale libelulei vibrară. Vaietul ascuțit care se auzi răsună peste hărmălaia care umplea sala, până și copiii se opriră din plâns, căutând din priviri sursa zgomotului. Când se făcu liniște, Cet potoli vibrația sunetului până când deveni un dulce bâzâit. Bărbatul se lăsă moale, în timp ce toată energia i se scurgea din trup, ajungând să atârne ca o cârpă în brațele celor doi distribuitori.

— Știi că e moartă deja, îi spuse Cet. Știi ce trebuie făcut.

Fața tânărului se crispă de durere.

— Nu. Respiră. Inima îi bate. Nu, zise, bolborosind cuvintele ca un om beat.

— Nu rezolvi nimic dacă negi. Tiparul sufletului ei s-a pierdut. Dacă ar fi vindecată, ar trebui s-o creşti din nou, ca pe copilul tău. Să ţi-o faci soţie după aceea ar fi o monstruozitate.

Bărbatul începu să plângă din nou, de data asta potolit. Nu se mai zbătea şi, când Cet îl ocoli, ca să se apropie de soţia lui, bărbatul scoase un mic geamăt şi întoarse privirea.

Cet îngenunche lângă patul pe care zăcea femeia şi îşi aşeză arătătorul şi degetul mijlociu pe pleoapele ei închise. Plutea deja pe tărâmurile dintre vis şi realitate. Nu era nevoie să-şi folosească jungissa ca s-o adoarmă. O urmări în bezna tăcută şi îi cercetă sufletul, căutând orice semn de speranţă. Dar sufletul femeii era într-adevăr ca al unui prunc, liniştit şi lipsit de orice în afară de cele mai simple dorinţe şi emoţii. Cel mai simplu impuls al voinţei lui Cet era de-ajuns ca s-o trimită pe tărâmul viselor, unde, fără doar şi poate, avea să se contopească în substanţa acelui tărâm — sau poate avea să se nască din nou cândva, să păşească iarăşi pe tărâmul treziei şi să redobândească experienţa pe care o pierduse.

Oricum, Cet nu-i putea decide soarta. După ce îi eliberă sufletul, tăie funia care o legase de tărâmul treziei şi adună sângele delicat al viselor care se împrăştiase.

Plânsul cu care fu întâmpinat Cet la întoarcerea la trezie fu altfel decât cel de dinainte. Văzu cu satisfacţie că bărbatul din casta fermierilor stătea acum cu copiii lui, ţinându-i în braţe, în timp ce priveau cum carnea femeii îşi dă ultima suflare. Sufereau, dar nebunia violentă dispăruse. În locul ei era un fel de durere care se manifesta prin iubire şi avea să aducă, în cele din urmă, vindecare.

— Ai făcut o treabă frumoasă, murmură un glas lângă el, şi, când ridică privirea, Cet îl zări pe superiorul Templului.

Abia acum își dădea seama că superiorul fusese ținta mâniei soțului înnebunit. Cet fusese atât de concentrat la acea familie, încât nu observase.

— Le-ai adus pace fără sângele viselor, continuă superiorul. Într-adevăr, culegătorule Cet, ești în grațiile Zeiței.

Cet se ridică în picioare, oftând, în timp ce moleșeala culesului se topea încet.

— Totuși, palatul a fost profanat, spuse el și ridică privirea către statuia Zeiței Viselor, care se înălța deasupra lor cu brațele desfăcute să-i întâmpine și ochii închiși în Visul Etern. S-a strigat și au avut loc violențe, chiar aici, la picioarele Ei.

— S-superiorule?

Lângă umărul superiorului își făcu apariția un băiat, prea tânăr ca să fie un acolit. Era unul dintre copiii înfiați ai Templului, din Casa Copiilor, care făcea pesemne de serviciu ca mesager.

— Ești rănit? Am văzut bărbatul acela...

Superiorul îi zâmbi.

— Nu, copile, sunt bine, mulțumesc. Întoarce-te în Casă înainte ca tutorele tău să te dea dispărut.

Vizibil ușurat, băiatul plecă. Superiorul oftă, urmărindu-l cu privirea.

— E de așteptat să se creeze puțin haos în vremuri ca acestea. Arareori e liniștită inima.

Îi acordă lui Cet un zâmbet palid.

— Deși, desigur, tu n-ai cum să știi, culegătorule.

— Îmi amintesc vremea de dinainte să-mi fac jurământul.

— Nu-i același lucru.

Cet ridică din umeri, cu ochii la familia îndoliată.

— Acum am pacea și ordinea Templului să mă aline. Îmi e de-ajuns.

Superiorul îl privi ciudat, preț de o clipă, după care oftă.

— Ei, bine, Cet, mă tem că trebuie să-ţi cer să renunţi la această liniște o vreme. Vii cu mine în biroul meu? Am o problemă care necesită atenţia unui culegător — unul cu priceperea ta unică de a aduce pacea.

Și astfel s-a abătut cel de-al doilea necaz asupra lui Cet.

Cei patru care stăteau în biroul superiorului erau oameni din amonte. Cet își dădea seama după hainele lor ponosite și absenţa machiajului ori a bijuteriilor. Nici cel mai sărac locuitor al orașului nu era atât de neîngrijit. Și niciun locuitor al orașului nu umbla fără sandale pe străzile pavate cu cărămidă, care deveneau chinuitor de fierbinţi în miezul zilei. Cu toate acestea, femeia care stătea în fruntea grupului avea postura mândră a uneia obișnuite cu respectul și supunerea celorlalţi, cu sau fără găteli. Cei trei bărbaţi se făcută mici cu toţii în spatele ei, când superiorul și Cet intrară în încăpere.

— Cet, aceasta este Mehepi, spuse superiorul, arătând către femeie. Ea și tovarășii ei sunt dintr-un sat minier, de undeva dinspre sud, din dealurile care mărginesc Munţii Pustii. Mehepi, ţi-l prezint pe Cet, unul dintre culegătorii Templului.

Ochii lui Mehepi se lărgiră într-un fel care l-ar fi amuzat pe Cet, dacă ar fi fost capabil să se amuze. Era limpede că se așteptase la ceva mai mult de la renumiţii culegători din Gujaareh. Cineva mai înalt, probabil. Dar femeia își reveni repede și se plecă în faţa lui cu respect.

— Pace ţie, culegătorule, spuse ea, deși nu-ţi aduc veşti de pace.

Cet își înclină capul.

— Veşti de...

Dar se întrerupse, surprins, când zări o ușoară mișcare în umbrele după-amiezii. Undeva în încăpere, mai departe de Mehepi și de ceilalţi, o femeie mai tânără stătea în genunchi pe o pernă. Era atât de nemișcată — Cet îi

observase doar respirația —, încât nu se mira că n-o remarcase de la început, deși acum i se părea absurd. Bogătașii dezveliseră statui cu buze mai puțin apetisante, cu trupuri mai puțin grațioase. Coacăzele zaharisite nu erau la fel de ispititor de negre ca pielea ei. Deși ceilalți săteni îl priveau țintă pe Cet, ochii ei rămâneau plecați, iar trupul nemișcat sub veșmântul de un indigo palid. Indigo. Culoarea doliului. Mehepi o purta și ea.

— Ce înseamnă asta? întrebă Cet, făcând semn cu capul spre mai tânăra femeie.

Oare citea stânjeneală în ochii lui Mehepi? O atitudine defensivă, cu siguranță.

— Ni s-a spus că Templul oferă ajutor celor care urmează căile Zeiței Viselor. Nu avem bani de plătit zeciuiala, culegătorule, și niciunul dintre noi n-a oferit vise ori bunuri în anul ce-a trecut...

Dintr-o dată, Cet înțelese.

— Ați adus-o ca plată.

— Nu, nu ca plată...

Dar chiar dacă în glasul lui Mehepi nu era urmă de șovăială, minciuna se citea limpede în atitudinea ei.

— Explică, atunci.

Cet vorbi mai aspru decât era strict pașnic, probabil.

— De ce stă departe de voi ceilalți?

Sătenii se uitară unul la altul. Dar înainte ca oricare dintre ei să apuce să vorbească, tânăra femeie rosti:

— Pentru că sunt blestemată, culegătorule.

Superiorul Templului se încruntă:

— Blestemată? Asta e vreo superstiție din susul râului?

Cet crezuse că tânăra era nefericită, judecând după neclintirea ei și după privirea fixă în podea. Dar acum ea ridică ochii și își dădu seama că, oricare ar fi fost necazul ei, nu era distrusă. Avea o disperare, suficient de puternică pentru a se face simțită, dar mai avea și altceva.

— Am fost nevasta unui negustor de lazulit, spuse ea. Când a murit, m-a luat capul satului să-i fiu a doua soție. Acum căpetenia a murit și oamenii mă învinuiesc pe mine.

— E stearpă! interveni unul dintre săteni. Doi soți și încă niciun copil? Iar Mehepi e prima soție...

— Toți copiii mi s-au născut morți, zise Mehepi, atingându-și pântecele de parcă i-ar fi simțit înăuntru.

Atâta lucru era adevărat, după cum adevărată era și durerea ei. Agasarea pe care o simțise Cet față de ea începu să se domolească.

— De aceea și-a luat soțul meu a doua soție, continuă femeia. Apoi ultimul meu copil s-a născut viu. Tot satul s-a bucurat! Dar a doua zi dimineață, copilul n-a mai respirat. Câteva zile mai târziu au venit tâlharii.

Fața i se crispă de furie.

— Mi-au ucis soțul în timp ce ea dormea lângă el. Și și-au făcut de cap cu ea, dar cu toate astea nu are niciun copil. O femeie să fie urmărită de atâta moarte și ocolită de viața însăși? întrebă Mehepi clătinând din cap. Cum să fie altceva decât un blestem? De aceea...

Aruncă o privire spre Cet, apoi se retrase.

— De aceea am crezut că ai putea s-o consideri valoroasă, culegătorule. Îndeletnicirea ta e moartea.

— Îndeletnicirea unui culegător nu e moartea, spuse Cet.

Oare femeia își dădea seama cât de mult îi jignise pe el și pe toți frații lui? Pentru prima oară de foarte multă vreme simți cum în inimă i se stârnește furia.

— *Pacea* este îndeletnicirea noastră, preciză el. Distribuitorii aduc pacea vindecând carnea. Culegătorii se ocupă de suflete, judecându-i pe cei care sunt prea putrezi ori distruși ca să fie salvați și aducându-le binecuvântarea Zeiței...

— Dacă v-ați fi învățat mai bine catehismele, ați fi înțeles, interveni superiorul cu blândețe, apoi îi aruncă lui Cet o privire blajină, ca să-i aducă aminte că nu se puteau aștepta

la mai mult de la niște țărani ignoranți. Și ați fi știut că nu e nevoie de plată. Într-o situație ca aceasta, când pacea mai multor oameni este amenințată, este de datoria Templului să ofere ajutor.

Bărbații aveau un aer rușinat. Mehepi își încleștă maxilarul în fața acestei dojeni. Cu un oftat, superiorul își coborî privirea asupra unor însemnări pe care le făcuse pe o foaie de trestie.

— Așadar, Cet, tâlharii despre care a pomenit femeia sunt problema. Pe parcursul ultimelor trei faze ale lunii mari, satul lor și altele de-a lungul Munților Pustii au suferit o ciudată serie de atacuri. Toți oamenii din sat adorm... până și cei de strajă. Când se trezesc, bunurile lor lipsesc. Provizii de mâncare, animale, cele câteva pietre de valoare pe care le adună din mina lor. Le-au luat și copii și fără îndoială i-au vândut acelor triburi care fac trafic de sclavi. Unele femei și fete au fost siluite, așa cum ai auzit. Și câțiva oameni, precum capul satului și gărzile, au fost uciși pe loc, probabil pentru ca satul să fie lipsit de apărare mai târziu. Nimeni nu se trezește în timpul acestor atacuri.

Cet inspiră, cu toată furia uitată.

— O vrajă a somnului? Dar numai Templul folosește narcomanția.

— Imposibil de spus. Dar, având în vedere natura acestor atacuri, mi se pare limpede că trebuie să-i ajutăm. Magia este cea mai bună armă împotriva magiei.

Se uită la Cet, în timp ce vorbea. Cet încuviință, înăbușindu-și un oftat. Ar fi fost dreptul lui să sugereze ca unul dintre ceilalți frați culegători — poate Liyou, cel mai tânăr — să se ocupe de această problemă în locul lui. Dar după toată discuția despre pace și datorie ar fi fost o ipocrizie. Și... fără să vrea, privirea îi alunecă din nou la mai tânăra femeie. Stătea din nou cu ochii plecați, cu mâinile împreunate în poală. Nu era pace în neclintirea ei.

— Vom avea nevoie de un vindecător de suflete, spuse Cet cu blândețe. La mijloc e mai mult decât abuzul de magie.

Superiorul oftă.

— O soră, atunci. Voi scrie convocarea către matriarha lor.

Surorile erau o ramură a credinței care coexista cu Slujitorii lui Hananja, într-o paralelă dificilă. Cet știa că superiorului nu-i plăcuseră niciodată.

Îi zâmbi trist superiorului.

— Totul pentru pacea Ei.

Nici lui nu-i plăcuseră niciodată.

Porniră la drum după-amiază: cei cinci săteni, doi dintre santinelele-războinici ale Templului, Cet și o soră a Zeiței. Sora, care sosise neînsoțită la docurile râului tocmai pe când erau gata de plecare, era mai neplăcută decât se așteptase Cet: înaltă și autoritară, îmbrăcată în veșminte de un auriu palid și voaluri care îi indicau rangul înalt în cadrul ordinului lor. Ceea ce însemna că această soră stăpânea cele mai dificile tehnici ale visului erotic, cu puterea lui implicită de a influența spiritul și procesele carnale mai subtile. O ființă formidabilă. Dar cea mai mare problemă în ochii lui Cet era aceea că sora era bărbat.

— Nu v-a explicat mesagerul situația? îi adresă Cet surorii întrebarea, cu prima ocazie.

Se străduí să folosească un ton blând. Călătoreau într-un șlep acoperit, mai mult decât suficient de spațios ca să găzduiască tot grupul, cu tot cu echipajul de vâslași. Dar nu suficient de spațios ca să găzduiască resentimente între el și soră.

Sora, care se prezentase drept Ginnem, se întinse pe bancheta pe care și-o revendicase în întregime.

— Culegători! Atât de plini de tact.

Cet rezistă pornirii de a scrâșni din dinți.

— Nu poți nega că o altă soră — o femeie — ar fi fost mai potrivită să rezolve această problemă.

— Probabil, răspunse Ginnem, cu un zâmbet care spunea că, în opinia lui, nimeni nu era mai potrivit decât el. Dar ia privește!

Se uită peste culoar către sătenii care ocupaseră un alt colț al șlepului. Cei trei bărbați stăteau împreună pe o bancă, vizavi de prima soție. Cu trei bănci mai în spate, stătea singură tânăra.

— Femeia aceea a suferit și de mâna bărbaților, și de a femeilor, continuă Ginnem. Crezi că sexul meu are vreo importanță pentru ea?

— A fost violată de bărbați.

— Și e distrusă de o femeie. Prima soție îi vrea moartea, nu-ți dai seama?

Ginnem își scutură capul, zornăindu-și clopoțeii minusculi împletiți în fiecare dintre cosițe.

— Dacă nu ar fi fost nevoia de a implica Templul în chestiunea tâlharilor, fără îndoială că prima soție ar fi găsit până acum o metodă liniștită să-i vină de hac. Și de ce îți imaginezi că doar o femeie poate fi siluită?

Cet tresări.

— Iartă-mă, nu mi-am dat seama...

— S-a întâmplat demult, rosti Ginnem și ridică din umeri-i largi. Pe când eram soldat. În altă viață.

Pesemne că surprinderea se citea pe chipul lui Cet, fiindcă în clipa următoare Ginnem izbucni în râs.

— Da, am fost născut în casta militarilor. Am avut un rang mult înainte să simt chemarea surorilor. Îmi păstrez și acum unele dintre vechile obiceiuri.

Ridică mâneca largă, scoțând la iveală teaca unui cuțit legată de antebraț, apoi o coborî atât de repede, încât nimeni în afară de Cet nu observă.

— Așadar, vezi, există mai multe motive pentru care surorile m-au trimis pe mine.

Cet clătină încet din cap, încă încercând, fără succes, să-și formeze o părere clară despre Ginnem. Surorile bărbați erau rare. Se întreba dacă toate erau la fel de ciudate.

— Așadar, suntem patru luptători, nu trei. Bine.

— O, nu mă pune la socoteală, răspunse Ginnem. Zilele mele de oștean s-au sfârșit. Acum nu mai lupt decât la nevoie. Și mă aștept să fiu ocupat până peste cap cu alte treburi.

Aruncă din nou o privire către tânăra femeie și oftă.

— Cineva ar trebui să vorbească cu ea, zise.

Și își întoarse spre Cet ochii conturați cu negru.

Noaptea se lăsase, umedă și neagră, când Cet se duse lângă femeie. Tovarășii ei dormeau deja neîntorși pe priciurile pe care echipajul le așezase pe punte. Una dintre santinele dormea. Cealaltă stătea la prora, cu veghetorul șlepului.

Femeia ședea tot pe banca ei. O privi o vreme, întrebându-se dacă nu cumva lipăitul apei și trecerea monotonă a palmierilor o adormiseră, dar apoi femeia ridică mâna să alunge un fluture de noapte sâcâitor. Aruncând o privire spre Ginnem — care sforăia încetișor pe banca lui —, Cet se ridică și se duse să se așeze în fața femeii. Înainte ca el să se lase jos, ochii ei erau pierduți într-un fel de vis treaz, dar se înviorară foarte repede.

— Cum te cheamă? o întrebă.

— Namsut.

Glasul ei era grav și potolit, atins de un oarecare accent sudist.

— Eu sunt Cet.

— Culegătorul Cet.

— Te deranjează titlul meu?

Femeia clătină din cap.

— Aduci alinare celor care suferă. Trebuie să ai o inimă bună pentru asta.

Surprins, Cet zâmbi.

— Puțini, chiar și printre cei mai devotați slujitori ai Zeiței, văd altceva decât moartea pe care o aduc. Încă și mai puțini spun că sunt bun că fac asta. Îți mulțumesc.

Femeia clătină din cap, privind curgerea apei.

— Niciun om care a cunoscut suferința nu va gândi rău despre tine, culegătorule.

Văduvă de două ori, violată, ocolită... Cet încercă să-și imagineze suferința ei, dar nu putea. Această neputință îl tulbură dintr-o dată.

— Voi găsi tâlharii care ți-au făcut rău, spuse el, ca să-și mascheze disconfortul. Voi avea grijă ca putreziciunea lor să fie stârpită din lume.

Spre surprinderea lui, ochii ei se oțeliră, deși glasul îi rămase domol:

— Nu mi-au făcut nimic ce să nu-mi fi făcut deja doi soți. Și samsarii de neveste, înaintea lor, și toți creditorii tatălui meu, mai înainte. O să-i pedepsești pe toți?

Femeia clătină din cap.

— Omoară tâlharii, dar nu pentru mine.

Nu era deloc reacția la care se așteptase Cet. Fu atât de nedumerit, încât bâigui prima întrebare care-i veni în minte:

— Atunci ce să fac pentru tine?

Zâmbetul lui Namsut îl năuci și mai mult. Nu era amar zâmbetul acela, dar nici blând.

— Dăruiește-mi un copil.

Dimineața, Cet îi vorbi lui Ginnem despre cerința femeii.

— În orașele din amonte, soția căpeteniei cârmuiește după moartea bărbatului ei, îi explică Cet, în timp ce își luau micul dejun. Asta e tradiția, după cum spune Namsut. Dar, pentru a stăpâni, căpetenia unui sat, fie bărbat, fie femeie, trebuie să facă dovada că se află în grațiile zeilor. Namsut spune că fertilitatea este un mod de a o dovedi.

Ginnem se încruntă, mestecând gânditor o curmală. Un grup de femei de pe țărmul ce trecea pe lângă ei spăla rufele la râu, cântând un cântec ritmic.

— Asta explică multe, zise el, în cele din urmă. Mehepi s-a dovedit capabilă cel puțin să zămislească, dar, după atâția copii morți, satul se întreabă, probabil, dacă nu cumva e și ea blestemată. Și, cum una dintre dovezile grației zeilor este și să ai un preot drept iubit, înțeleg acum de ce Mehepi se uita la mine atât de meditativ.

Cet tresări, simțind că obrajii i se înfierbântă.

— Crezi că vrea...

Luă o curmală, ca să-și mascheze stânjeneala.

— De la tine?

— Și de ce nu? zise Ginnem cu un rânjet. Nu sunt chipeș?

Își scutură ostentativ părul, zornăindu-și toți clopoțeii.

— Știi prea bine la ce mă refer, spuse Cet, privind jenat împrejur.

Unii dintre ceilalți pasageri se uitară spre ei la auzul clopoțeilor din părul lui Ginnem, dar nimeni nu se afla destul de aproape ca să le audă vorbele.

— Da, și mă întristează să văd cât de mult te tulbură, zise Ginnem, dintr-o dată serios. *Sex*, culegătorule Cet. Acesta este cuvântul pe care nu poți să-l rostești, nu-i așa?

Când celălalt nu răspunse, Ginnem pufni plictisit.

— Ei bine, n-am să te las să-l eviți, oricât de mult îl dezaprobi, tu și înfumuratii tăi frați slujitori. Sunt o soră a Zeiței, folosesc narcomanția — și, da, propriul meu trup, când e nevoie — ca să vindec acele spirite rănite care pot fi vindecate. Nu e o misiune mai puțin sfântă decât ceea ce faci tu, culegătorule, pentru cei ce nu pot fi tămăduiți, doar că pacienții mei nu mor după ce isprăvesc!

Avea dreptate. Cet se înclină, cu ochii plecați, semn al căinței. Gestul păru să-l înmoaie pe Ginnem, care suspină.

— Și nu, Mehepi nu m-a abordat, spuse Ginnem, deși n-a prea avut timp, cu trei însoțitori atât de devotați...

Dintr-o dată i se tăie răsuflarea.

— Ahh, da, *acum* înțeleg! La început am crezut că e simpla poveste a unei puternice neveste mai în vârstă care complotează împotriva unei mai tinere neveste de-a doua. Dar e mai mult de-atât: e o întrecere. Cea care zămislește prima un copil sănătos va cârmui satul.

Cet se încruntă, aruncând din nou o privire către femeia mai tânără. În sfârșit se lăsase în voia somnului, sprijinită de unul dintre stâlpii copertinei și cu picioarele ridicate pe bancă. Doar în somn era liniștită, observă. Asta o făcea și mai frumoasă, deși își imagina cu greu că era posibil.

— Lupta e inegală, spuse el.

Aruncă o privire către Mehepi, femeia căpetenie, care, își dădu seama acum, se comporta ca o căpetenie doar în virtutea vârstei sale. Încă dormea pe unul dintre priciuri, așezată comod între doi dintre bărbații ei.

— Trei iubiți la niciunul.

— Da, făcu Ginnem și buza se curbă. Povestea cu blestemul a fost o găselniță dibace din partea lui Mehepi. Nimeni nu se va atinge de a doua soție, de teamă să nu preia blestemul.

— Pare nedrept, spuse Cet încetișor, uitându-se la Namsut. Să fie nevoită să îndure poftele încă unui bărbat ca să supraviețuiască.

— Ai crescut în oraș, nu-i așa?

Când Cet încuviință, Ginnem continuă:

— Da, așa mă gândeam. Satul meu natal era mai aproape de oraș și cu siguranță mai norocos decât al acestor oameni, dar unele obiceiuri sunt aceleași în fiecare colț de lume. Acolo, vezi tu, copiii sunt toată avuția — încă un miner, încă un spate puternic la fermă, încă un ochi care să vegheze în fața dușmanului. Femeile sunt respectate pentru copiii pe care îi nasc și așa și trebuie să fie. Dar, bagă de seamă, culegătorule: aceasta

este o luptă pentru putere. Cea de-a doua soție ar fi putut părăsi satul. Ar fi putut cere adăpost superiorului Templului tău. A ales să se întoarcă în sat.

Cet se încruntă, cugetând o clipă asupra acelei interpretări. Nu i se părea corectă.

— Tatăl meu a fost negustor de cai, spuse el.

Ginnem ridică o sprânceană, în fața aparentei lipse de legătură. Cet ridică ușor din umăr, în semn de scuză.

— N-a fost un negustor foarte bun. Își neglija animalele, încercând să stoarcă orice profit de pe pielea lor.

Chiar și după atâția ani, îi era rușine să vorbească despre tatăl său, căci oricine îl asculta putea ghici cum îi fusese copilăria. Nu era de așteptat ca un om atât de neglijent cu animalele să fie deosebit de grijuliu cu moștenitorii lui. Pe chipul lui Ginnem se citea că pricepuse, dar, spre ușurarea lui Cet, acesta doar îl îndemnă cu un semn al capului să continue.

— Odată tatăl meu a vândut un cal — un animal bolnav, sleit de foame — unui om atât de cunoscut pentru cruzimea lui, încât niciun alt negustor din oraș nu l-ar fi servit. Dar, înainte ca bărbatul să apuce să-i pună șaua pe spinare, calul a nechezat și a sărit în râu. Ar fi putut înota înapoi la țărm, însă ar fi însemnat să fie prins din nou. Așa că a înotat în direcția opusă, în largul râului, unde, în cele din urmă, a fost luat de curent.

Ginnem îi aruncă lui Cet o privire sceptică.

— Crezi că a doua soție *vrea* ca satul s-o omoare?

Cet scutură din cap.

— Calul n-a murit. Când l-am văzut ultima oară, înota, purtat de curent, cu capul deasupra apei, înfruntând soarta ce-l aștepta în aval, oricare ar fi fost aceasta. Probabil că s-a înecat sau a fost mâncat de fiarele sălbatice. Dar, dacă a supraviețuit călătoriei, mai aleargă liber și acum pe cine știe ce pajiște îndepărtată? N-ar fi o răsplată pentru care să riște atât de mult?

— Ah! Totul sau nimic. Fă-ți o viață mai bună sau mori încercând.

Ochii lui Ginnem se îngustară, privindu-l meditativ pe Cet.

— Văd că o înțelegi bine pe a doua soție.

Cer se dădu înapoi, brusc iritat de felul în care îl privea Ginnem

— O respect.

— O găsești frumoasă?

— Nu sunt orb.

O spuse cu toată demnitatea de care era în stare.

Ginnem îl studie din cap până-n picioare, într-un fel care-i amintea, stânjenitor, de clienții tatălui său.

— Arăți destul de bine, spuse el, cu mai mult decât o undă de lascivitate în glas. Chipeș, sănătos, inteligent. Puțin cam scund, dar nu-i mare scofală, dacă n-o deranjează să aibă un copil scund.

— Un culegător aparține trup și suflet Zeiței, răspunse Cet, aplecându-se spre Ginnem, ca nimeni altcineva să nu-i audă dezaprobarea din glas. Acesta este jurământul pe care l-am făcut când am ales această cale. Celibatul...

— Este pe plan secund, față de misiunea ta principală, culegătorule, zise Ginnem, pe un ton la fel de sobru. Datoria oricărui preot al Zeiței Viselor este să aducă pacea. Există două căi prin care putem aduce pacea în acest sat, după ce le venim de hac tâlharilor. Una este s-o lăsăm pe Mehepi să-i îndemne pe oamenii satului s-o omoare sau s-o exileze pe cea de-a doua soție. Cealaltă este să-i dăm celei de-a doua soții șansa de a-și controla pentru întâia oară propria viață. Ce alegi?

— Există și alte opțiuni, murmură Cet, stânjenit. Trebuie să fie.

Ginnem ridică din umeri.

— Dacă are cât de cât talent la vise, se poate alătura ordinului nostru. Dar nu văd la ea niciun semn al acestei chemări.

— Totuși, ai putea să-i sugerezi.

— Mmm, făcu Ginnem pe un ton ce sugera neimplicare, apoi întoarse privirea spre Namsut. Calul ăla despre care vorbeai, continuă el. Dacă l-ai fi putut ajuta, ai fi făcut-o? Chiar dacă ți-ar fi atras mânia proprietarului și a tatălui tău?

Cet se dădu înapoi, prea surprins și tulburat ca să vorbească. Ochii lui Ginnem alunecară înapoi la el.

— Cum a reușit calul să scape?

Culegătorul își încleștă fălcile.

— Ar trebui să mă odihnesc până mai pot. Avem în față o călătorie lungă.

— Vise plăcute, spuse Ginnem.

Cet se întoarse cu spatele și se culcă, dar continuă să simtă încă multă vreme ochii celuilalt asupra lui.

Când adormi, Cet o visă pe Namsut.

Tărâmul viselor era infinit în mintea Zeiței care îl stăpânea. Deși fiecare suflet călătorea aici în timpul somnului, era un lucru rar ca două suflete să se întâlnească. Cel mai adesea, oamenii întâlniți în vise erau fantome — întruchipări ale minții celui care visează, deloc mai reale decât palmierii și oazele liniștite care se materializau acum în jurul lui Cet cel din vis. Dar, reală sau nu, în fața lui se afla Namsut, așezată pe un bolovan înălțat deasupra apei, cu voalurile indigo fluturând în vântul fierbinte al deșertului.

— Aș vrea să fiu în locul tău, spuse ea, fără să-și întoarcă privirea.

Glasul îi era o șoaptă, gura nu i se mișca.

— Atât de puternic, atât de senin, ucigașul bun la suflet. Victimele tale simt ceea ce simți tu?

— Tu nici nu dorești, nici nu ceri moartea, spuse Cet.

— Adevărat. Sunt o proastă, dar vreau să trăiesc.

Imaginea ei se încețoșă o clipă și peste ea se suprapuse cea a unei fetițe cu picioare lungi, cu aceiași ochi deznădăjduiți,

furioși. Aveam nouă ani când m-a avut primul bărbat. Părinții mei au fost atât de furioși, atât de rușinați. I-am făcut să se simtă neajutorați. Ar fi trebuit să mor atunci.

— Nu, răspunse Cet cu glas scăzut. Păcatele altora nu sunt greșelile tale.

— Știu.

Dintr-odată, ceva mare și întunecat șerpui leneș sub apă: o materializare a furiei ei, de vreme ce oazele nu aveau pești. Dar, asemenea furiei ei, monstrul nu ieși nicio clipă la suprafață. Cet găsi asta fascinant și neliniștitor în același timp.

— Știi cum funcționează magia pe care o folosesc?

— Fluidul viselor din visele absurde. Sămânța viselor din visele erotice. Fierea viselor din coșmaruri. Sângele viselor din ultimul vis de dinaintea morții. Cele patru umori ale sufletului.

Cet încuviință.

— Sângele viselor este cel pe care-l adună culegătorii. Are puterea de a șterge durerea și de a potoli emoțiile.

Păși mai aproape, dar n-o atinse.

— Dacă inima ta e îndurerată, pot să împărtășesc cu tine acum sângele viselor.

— Nu vreau să-mi fie ștearsă durerea, zise ea clătinând din cap. Mă întărește.

Se întoarse, să-l privească din nou.

— Îmi dăruiești un copil, culegătorule?

El oftă și cerul păru că se întunecă deasupra lui.

— Rânduiala noastră e alta. Sora... sămânța viselor e domeniul lui. Poate...

— Ginnem nu are ochii tăi blânzi. Nici frații tăi santinele. Tu, culegătorule Cet. Dacă trebuie să port un copil, al tău vreau să fie.

Norii începură să gonească pe cerul deșertului, unii ca niște abstracțiuni chinuite, alții conturând forme de un erotism vulgar. Cet închise ochii ca să oprească fiorul ce-i trecea pe șira spinării.

— Rânduiala noastră e alta, repetă el, dar avea o ezitare în glas pe care n-o prea putea ascunde.

Auzi zâmbetul din glasul ei, la fel de intens.

— Acestea sunt emoțiile tale potolite prin magie, culegătorule? Par destul de sonore.

Se forță să și-o alunge din minte, ca să nu-i mai tulbure pacea interioară. Ce se întâmpla cu el? Prin simpla voință își potoli neliniștea inimii și, când deschise ochii, fu mulțumit să vadă că cerul era iarăși senin.

— Iartă-mă, șopti el.

— Nu. E o mângâiere să știu că încă ești capabil de sentimente. N-ar trebui să le ascunzi: oamenii s-ar teme mai puțin de culegători dacă ar ști.

Namsut îl privi gânditoare.

— De ce le ascunzi?

Cet suspină.

— Nici chiar magia Zeiței nu poate domoli pe veci emoțiile culegătorilor. După mulți ani, sentimentele se descătușează inevitabil... Și atunci sunt foarte puternice. Uneori periculoase.

Cet se foi, stânjenit în multe feluri.

— Cum spuneai, înspăimântă oamenii destul și așa.

Ea clătină din cap, apoi se întoarse brusc spre el.

— Nu există alte opțiuni. Nu doresc să slujesc Zeiței ca soră. Nu găsesc în inima mea nimic din pacea Ei și s-ar putea să nu găsesc niciodată. Dar vreau să trăiesc, culegătorule, să trăiesc *cu adevărat*, să fiu mai mult decât jucăria unui bărbat sau țapul ispășitor al unei femei. Așa că te întreb din nou: Mă ajuți?

Era o fantomă. Cet știa acum, căci altfel n-ar fi avut de unde să cunoască discuția lui cu Ginnem. Vorbea cu sine însuși sau cu vreo întruchipare a Zeiței, venită să-i arate în oglindă propria-i nesăbuință. Cu toate acestea, se simți obligat să răspundă:

— Nu pot.

Cadrul visului se schimbă, devenind interiorul unei camere. În spatele lui Namsut se afla un pat scund, cu baldachin, mare cât pentru doi.

Ea se uită spre pat, apoi spre el.

— Dar vrei.

În după-amiaza aceea debarcară într-un mare oraș comercial. Acolo Cet folosi banii Templului ca să cumpere cai și provizii pentru restul călătoriei. Satul, spunea Mehepi, era pe cealaltă parte a dealurilor, dincolo de câmpia înverzită care forma cea mai bogată zonă din Gujaareh. Aveau nevoie de cel puțin încă o zi de drum ca să ajungă acolo.

De îndată ce încărcară caii, porniră la drum, înaintând repede de-a lungul unui canal de irigație care străbătea vaste de câmpuri de orz, *hekeh* și arginței. La lăsarea asfințitului, intrară între dealurile scunde și aride — ultima linie de apărare a ținutului Gujaareh împotriva deșertului acaparator de dincolo. Aici Cet anunță un popas. Sătenii se înfuriară. Dealurile erau teritoriul tâlharilor, dar nu aveau de ales, căci răcoarea nopții se lăsa deja, iar caii erau istoviți. Santinelele se risipiră să stea de veghe, iar ceilalți se ocupară de cai și improvizară o tabără.

Cet abia se așezase lângă un bolovan, când îl văzu pe Ginnem ghemuit lângă culcușul lui Namsut. Mâinile lui erau sub pătura ei, mișcându-se în zona brâului într-un fel de dans lent, ritmat. Namsut își întorsese fața, dar o auzea destul de limpede gâfâind și vedea zâmbetul lui Ginnem.

Furia se dezlănțui. Preț de câteva secunde, fu paralizat, sfâșiat între șoc, nedumerire și o dorință nebună de a traversa tabăra și a-l umple de sânge pe Ginnem.

Dar apoi Ginnem se încruntă și îi aruncă o privire și furia lui se risipi.

Zeiță... Tremurând, și nu doar de răcoarea nopții, Cet ridică ochii spre fața largă, irizată a Lunii Visătoare. Ce fusese

asta? Acum, că furia trecuse, simțea vraja în aer: delicatul gust de sare și metal al seminței viselor. Ginnem nu făcuse decât s-o tămăduiască pe fată, nimic mai mult. Dar chiar dacă ar fi desfătat-o, ce conta? Cet era un culegător. Jurase credință unei zeițe și zeițele nu împart nimic.

Câteva clipe mai târziu, auzi sunet de pași și simți pe cineva oprindu-se lângă el.

— Te simți bine, culegătorule Cet?

Ginnem.

Cet închise ochii. Proiecția lunii îi ardea ochii în fâșii oblice: roșu pentru sânge, alb pentru sămânță, galben pentru umori, negru pentru bilă.

— Nu știu, șopti el.

— Ei bine, făcu Ginnem pe un ton degajat, dar Cet auzi nota de gravitate de dedesubt, recunosc gelozia atunci când o adulmec. Și șocul, și teroarea. Sămânța visului e mai fragilă decât alte umori, furia ta mi-a sfârtecat vraja așa cum sfârtecă o piatră pânza de păianjen.

Îngrozit, Cet se uită de la el la Namsut.

— Îmi pare rău, n-am vrut... e...

— E teafără, culegătorule. Terminasem când ai vrut să mă sugrumi. Ceea ce mă îngrijorează mai mult e însuși faptul că ai vrut să mă sugrumi, zise Ginnem, privindu-l pieziș.

— Ceva nu e... bine cu mine.

Dar nu îndrăzni să spună ce anume. Oare se întâmplase în tot acest timp? Privi în urmă și își aminti furia lui față de Mehepi, fiorii de stânjeneală pe care îi trezea în el Namsut. Da. Acestea fuseseră avertismentele.

Nu încă, se rugă el Zeiței. *Nu încă. E prea curând.*

Ginnem clătină din cap și tăcu o vreme. În cele din urmă, rosti foarte încet:

— Dacă i-aș putea da lui Namsut ce dorește, aș face-o. Dar chiar dacă acele părți ale trupului meu funcționează încă, în cel mai simplu sens, mi-am pierdut deja capacitatea

de a zămisli un copil. Cu timpul, voi oferi plăcere doar prin vise.

Cet tresări. Surorile erau un grup discret — la fel cum erau, desigur, și frații lui Cet, slujitorii —, dar nu cunoscuse niciodată prețul pe care îl plăteau pentru magia lor. Apoi își dădu seama că mărturisirea celuilalt fusese o ofertă: Încredere pentru încredere.

— La noi... începe încet, recunoscu Cet, forțându-se să articuleze cuvintele.

Era cel mai mare secret al unui culegător și cea mai mare rușine.

— Primele emoții năvalnice, apoi visul treaz și, în cele din urmă... ne pierdem toată pacea și înnebunim. Odată procesul început, nu există leac. Dacă a început la mine...

Glasul i se stinse. Era prea mult, după toate celelalte. Nu putea suporta gândul. Nu era pregătit.

Ginnem îi așeză mâna pe umăr, într-un gest de tăcută compasiune. Când Cet nu mai spuse nimic, se ridică în picioare.

— Am să ajut cât pot.

Cet se încruntă. Ginnem chicoti și își scutură capul, zornăind clopoțeii.

— Sunt vindecător, culegătorule, orice-ai crede despre obiceiurile mele din dormitor...

Se opri brusc și zâmbetul îi pieri. O clipă mai târziu, Cer simți același lucru: o intensă, bruscă dorință de a dormi. Cu ea veni și vaietul țiuitor, inconfundabil, al pietrei jungissa, plutind peste tabără ca o adiere otrăvită.

Una dintre santinele strigă alarma. Împleticindu-se, Cet se ridică în picioare, bâjbâind după podoabele sale. Ginnem căzu în genunchi și începu să incanteze ceva, cu mâinile întinse în față, de parcă ar fi împins cine știe ce forță invizibilă. Santinelele se retraseră spate la spate în umbra unui bolovan, făcând un fel de dans complicat cu cuțitele, ca să se

concentreze împotriva vrăjii. Mehepi și unul dintre bărbați dormeau deja. Când Cet privi împrejur, după sursa vrăjii, ceilalți doi căzură la pământ. Namsut scoase un sunet ca de durere și se împletici către Cet și Ginnem. Avea ochii grei și moleșiți, văzu Cet, iar picioarele îi tremurau de parcă ar fi pășit sub o povară grea, însă era trează. Lupta cu vraja cu o hotărâre aproape vizibilă.

Cet simți teamă și dorință când se uită la ea, un leviatan înălțându-se sub apele înainte liniștite ale sufletului său.

Își înhăță jungissa și o lovi cu unghia. Cântecul ei mai grav, mai limpede, răsună peste dealuri, amestecându-se cu tremurul atonal al pietrei narcomantului. Modelându-și dorința după forma vibrațiilor, Cet închise ochii și azvârli singura ripostă posibilă la vraja somnului aruncată de narcomant: una din propriile sale vrăji.

Santinelele căzură, cu cuțitele zăngănind pe pământul pietros. Namsut gemu și se prăbuși, un abur întunecat pe pietrele luminate de lună. Lui Ginnem i se tăie răsuflarea:

— Cet, ce... faci...

Apoi căzu și el moale.

Se auzi un huruit de pietre de pe un munte apropiat și cântecul jungissaei narcomantului se stinse. Cet zări mai multe forme întunecate mișcându-se printre pietrele de acolo, unele târându-le pe altele care căzuseră, și brusc jungissa narcomantului începu să pălească, de parcă s-ar fi îndepărtat. Fugeau.

Cet menținu bâzâitul jungissei sale până când ultimul îndemn teribil de a dormi trecu. Apoi se lăsă moale în șa și mulțumi zeiței, iar și iar.

— O jungissa, spuse Cet. Nu încape îndoială.

Era dimineață. Grupul ședea în jurul focului, mâncând din proviziile de călătorie și bând cafea tare și amară, căci

niciunul dintre ei nu dormise bine după ce îi trezise Cet din vrajă.

La auzul mărturiei lui, sătenii se uitau unul la altul și clătinau din cap, neînțelegând. Santinelele aveau un aer înverșunat.

— Așa bănuiam, spuse Ginnem cu un oftat. Nimic altceva nu sună așa.

Cet scoase propria-i piatră jungissa de la cingătoare și le-o arătă țăranilor. Ședea în palma lui, o libelulă delicat sculptată, de un negru-albăstrui lucios. O lovi cu vârful degetului și toți se crispară când piatra tremură și scoase vaietul ei caracteristic.

— Jungissa în sine nu are nicio putere, le spuse Cet, ca să-i liniștească.

Porunci pietrei să amuțească. Pe loc, jungissa rămase neclintită. Cet continuă:

— Amplifică magia doar pentru cei care au fost inițiați în tehnicile narcomanției. Această jungissa este copilul unei pietre care a căzut din cer cu multe secole în urmă. Există doar alte cincisprezece asemenea podoabe în toată lumea. Trei au crăpat sau s-au distrus cu timpul. Una a fost dăruită Casei Surorilor, una este folosită în Templu pentru inițiere și vindecare, dar numai eu și cei trei frați culegători ai mei le purtăm și le folosim în mod curent. Celelalte pietre sunt păstrate sub pază în beciul Templului. Și, totuși, cumva, acești tâlhari au una, încheie el cu un oftat.

Ginnem se încruntă:

— Am văzut piatra surorilor, matca, în Casa noastră, chiar înainte de a pleca în această călătorie. Oare ar fi putut fura cineva o piatră din Templu?

La auzul acestor vorbe, una dintre santinele își îndreptă spatele, înfruntându-l cu o privire furioasă:

— Nimeni nu poate trece de frații mei și de mine ca să facă asta.

— Spuneai că aceste pietre au căzut din cer? întrebă Namsut, cu un aer gânditor. Acum câteva luni, în noaptea sărbătorii Ze-kaari, pe cer a fost sămânța-soarelui. Am văzut multe dâre străbătând stelele. În noaptea aceea a fost lună nouă. Majoritatea au dispărut, dar una s-a apropiat foarte mult și pe dealurile unde a căzut a fost lumină.

— Altă jungissa?

Gândul era aproape prea uluitor și oribil — un alt dar al Zeiței, zăcând nesfințit undeva într-o văgăună și înhățat de tâlhari? Cet se înfioră.

— Dar chiar dacă tâlharii au găsit un asemenea obiect, piatra în stare brută ar fi inutilă. Trebuie sculptată ca să scoată sunete. Și e nevoie de ani de instruire ca să folosești acel sunet.

— Ce contează toate astea? întrebă Ginnem încruntându-se. Au una și au folosit-o. Trebuie să-i prindem și s-o luăm.

Gândire militară. Lui Cet îi veni să zâmbească. Dar clătină aprobator din cap.

— Cum ai văzut sămânța soarelui? o întrebă brusc Mehepi pe Namsut. Erai cu soțul nostru în noaptea aceea... sau cel puțin așa am crezut până acum. Te-ai furișat ca să te întâlnești cu vreun amant?

Namsut afișă din nou unul dintre zâmbetele ei politicoase și furioase.

— Ieșeam adesea după o noapte cu el. Aerul rece îmi potolea durerea de stomac.

Lui Mehepi i se tăie răsuflarea de indignare și scuipă la picioarele lui Namsat.

— Progenitură demonică! De ce s-o fi căsătorit soțul nostru cu o femeie atât de plină de ură și moarte, nu voi înțelege niciodată!

Ginnem îi aruncă lui Mehepi o privire aspră.

— Comportamentul tău e o insultă pentru Zeița noastră, femeie-căpetenie.

Preț de o clipă, Mehepi avu un aer ursuz, dar apoi bâigui o scuză. Nici urmă de furie nu se citea pe chipul lui Namsut când își înclină capul, salutându-l mai întâi pe Ginnem și apoi pe Mehepi. După care se ridică, își șterse rochia de praf și plecă.

Dar Cet văzuse ceva care îl făcea să se încrunte. Salutându-i pe ceilalți cu o înclinare a capului, se ridică și se grăbi după ea. Deși probabil îl auzise, Namsut își văzu de drum și abia când Cet o ajunse din urmă la poalele unui deal, se întoarse să-l privească.

Cet îi luă mâinile și i le întoarse. Fiecare palmă era brăzdată de un șir de semiluni negre, scorțoase.

— Așadar, așa ai învins vraja, spuse el.

Fața lui Namsut rămase neclintită ca o piatră.

— Ți-am spus, culegătorule. Durerea mă întărește.

Cet tresări, căci dialogul acela avusese loc în vis. Dar în mintea Zeiței orice era posibil, iar dorințele atrăgeau adesea neprevăzutul.

Să încurajeze acea dorință era periculos. Totuși, pornirea de a-și trece un deget peste micile ei răni era irezistibilă, la fel ca pornirea de a le tămădui cumva. Pleoapele lui Namsut fâlfâiră când Cet o trimise cu forța gândului într-un vis treaz. În acest vis, ea privea în jos, să vadă dacă avea mâinile întregi. Când el eliberă visul, ea clipi și apoi privi în jos. Cet îndepărtă cu degetul petele de sânge uscat rămase. Rănile dispăruseră.

— Orice slujitor știe să facă o vindecare simplă, spuse cu blândețe. Și e de datoria unui culegător să înfrângă durerea.

Namsut își subție buzele.

— Da, uitasem. Durerea mă întărește, iar tu nu vrei să faci nimic care să mă ajute cu adevărat. Îți mulțumesc, culegătorule, dar trebuie să mă spăl înainte de drum.

Namsut se retrase înainte ca el să se poată gândi la un răspuns. În timp ce o privea îndepărtându-se, Cet se întreba cum ar putea un culegător să înfrângă durerea din el însuși.

A doua zi la amiază ajunseră la destinație. După spusele lui Mehepi, tâlharii atacaseră satul în mod repetat, să fure pietre de lazulit scoase din mină. Rezultatul era distrugerea la o scară pe care Cet n-o mai văzuse niciodată. Trecură pe lângă hambare goale și câmpuri pustii. Multe dintre casele țăranilor erau arse din temelii. Ochii și obrajii oamenii pe care îi văzu erau aproape scobiți. Cet nu-și putea imagina de ce s-ar lua cineva la întrecere pentru cârmuirea unui asemenea loc.

Totuși, aici văzu pentru prima oară că nu tot satul era aliniat împotriva lui Namsut. Două tinere cu zâmbete calde veniră să-i ia calul, când descălecă. Un bătrân știrb o strânse în brațe și se uită urât în spatele lui Mehepi.

— Așa merg lucrurile într-o comunitate mică precum aceasta, șopti Ginnem, urmărind privirea lui Cet. Adesea e nevoie doar de o mică majoritate — sau o minoritate foarte răuvoitoare ca să le facă viața un coșmar celor pe care nu-i au în grații.

Aici Mehepi preluă comanda, conducându-i la cea mai mare casă din sat, construită ca toate celelalte din cărămidă arsă la soare, dar cu două niveluri.

— Ocupă-te de oaspeții noștri, îi porunci ea lui Namsut și, fără o vorbă, ea se supuse.

Îi conduse în casă pe Cet, Ginnem și cele două santinele.

— Camera lui Mehepi, zise când trecură pe lângă o încăpere care avea un frumos pat alb.

Fusese probabil camera căpeteniei, înainte de moarte.

— Camera mea.

Era cea mai mică din casă, ceea ce nu surprinse pe nimeni. Dar Cet fu șocat să vadă că patul ei era scund și cu baldachin — același pat pe care-l văzuse în vis.

O clarviziune: un vis despre viitor, trimis de Zeiță. Nu mai fusese în viața lui atât de binecuvântat sau atât de năucit.

Își mută gândul, concentrându-se la problema imediată.

— Stați pe-aproape, le spuse santinelelor, după ce se așezară în cele două camere de oaspeți ale casei. Dacă tâlharii atacă din nou, va trebui să pot să vă trezesc.

Cei doi clătinară din cap, cu un aer acru: niciunul nu-l iertase pentru că-i adormise.

— Și eu? întrebă Ginnem. Pot crea un fel de scut în jurul meu și al oricui din preajma mea. Deși nu voi fi în stare să-l mențin, dacă îmi arunci iarăși o vrajă a somnului în spate.

— O să încerc să n-o fac. Dacă nu mă descurc cu narcomanția mea, scutul tău ar putea fi singura noastră apărare.

În seara aceea, sătenii le pregătiră un ospăț, deși unul meschin. Unul dintre bătrâni scoase un fluier dublu, ca vai de el, și împreună cu un copil care bătea ritmul oferiră o jalnică reprezentație dizarmonică. Mâncarea fu și mai proastă: terci de grâu fiert, câteva legume și friptură din carne de cal. Cet le dăruise caii, iar Mehepi și oamenii ei se și grăbiseră să măcelărească unul. Era, probabil, prima carne pe care o văzuse satul de luni bune.

— Stăvilirea tâlharilor nu va salva locul acesta, șopti Ginnem.

Își molfăia ursuz terciul anost, ca toți ceilalți, căci să refuze mâncarea ar fi fost o insultă.

— Sunt prea săraci ca să supraviețuiască.

— Am auzit că mina de-aici produce lazulit, spuse una dintre santinele. E valoros.

— Venele sunt epuizate, zise cealaltă santinelă. Am vorbit nițel cu unul dintre bătrâni, azi după masă. N-au mai scos pietre bune de ani de zile. Până și cele pe care le iau tâlharii sunt de proastă calitate. Cu unelte noi și mai mulți oameni, ar putea să sape mai adânc, să găsească o venă nouă, dar...

Își roti privirea prin încăpere și oftă.

— Trebuie să-l rugăm pe superiorul Templului să trimită ajutoare, spuse Ginnem.

Cet nu răspunse. Templul le dăduse deja țăranilor un ajutor fenomenal doar trimițând un culegător și două santinele. Se îndoia că superiorul ar fi dornic să-i ajute mai mult. Mai degrabă satul va trebui să se dizolve și oamenii să se strămute în alte așezări ca să supraviețuiască. Fără bani ori vreun statut în locurile aceea, o vor duce doar puțin mai bine ca niște sclavi.

Aproape împotriva voinței lui, se uită peste masa de ospăț la Namsut, care ședea lângă Mehepi. Mâncase puțin și ochii îi rătăceau de la un chip la altul, de jur împrejurul mesei, părând la fel de preocupată de starea jalnică a satului ei ca oamenii Templului. Când dădu cu ochii de Cet, se încruntă, îngrijorată și nedumerită. Tulburat, el întoarse privirea.

Pentru a-l descoperi pe Ginnem urmărindu-l cu o privire ciudată, sobră.

— Așadar, nu doar gelozie.

Cet plecă ochii.

— Nu. Fără îndoială e începutul nebuniei.

— Un fel de nebunie, da. Poate la fel de periculoasă, în felul ei, pentru tine.

— Despre ce vorbești?

— Despre dragoste. Sperasem că e numai dorință, dar e limpede că ții la ea.

Cet își lăsă jos farfuria. Îi pierise pofta de mâncare. Dragoste? Abia dacă o cunoștea pe Namsut. Și totuși imaginea ei luptându-se cu vraja somnului îi dansa prin minte, iar și iar, un vis repetat pe care nu avea puterea să-l alunge. Și totuși gândul s-o lase pradă sorții sale pustii îl chinuia.

Ginnem se crispă, după care oftă.

— Totul pentru pacea ei.

— Ce?

— Nimic, răspunse Ginnem, fără a-l privi pe Cet în ochi. Dar, dacă ai de gând s-o ajuți, fă-o mâine sau poimâine. Va fi cel mai bun moment.

Cuvintele îi trimiseră un fior nu-total-neplăcut pe șira spinării.

— Ai vindecat-o?

— N-avea nevoie de vindecare. E fertilă ca solul râului. Nu pot decât să presupun că n-a zămislit copii pentru că Zeița voia ca pruncul ei să fie al unui bărbat ales de ea. O binecuvântare, nu un blestem.

Cet își privi mâinile, care îi tremurau în poală. Cum putea o binecuvântare să-i provoace o asemenea tulburare? O voia pe Namsut. Asta nu mai putea nega. Totuși, a fi cu ea însemna încălcarea jurământului făcut. Nu pusese la îndoială acel jurământ în șaisprezece ani de slujire. Pentru credința lui fusese răsplătit cu o viață atât de liniștită și împlinită, pe care majoritatea oamenilor și-o puteau doar imagina. Dar acum asta trecuse, măcinat între inexorabilitățile gemene ale datoriei și dorinței.

— Ce să fac? șopti el.

Dar, dacă sora îl auzise, nu răspunse.

Iar când Cet ridică privirea, în ochii lui Namsut era o umbră de regret.

Ginnem și santinelele, care aveau o anumită pregătire de a se apăra împotriva narcomanției, rămaseră de strajă. Ginnem urma să rămână în casă, în caz de atac. Istovit după bătălia din noaptea precedentă și după drumul de peste zi, Cet se duse la culce în camera de oaspeți, de îndată ce ospățul luă sfârșit. Nu era pentru el o mare surpriză faptul că orele petrecute pe tărâmul viselor erau pline de fantome fără chip, care îl batjocoreau cu priviri furioase și mângâieri provocatoare. Și, printre ele, cea mai crudă fantomă: o fetiță cu pielea neagră ca o coacăză și ochii blânzi ai lui Cet.

Când se trezi, tocmai când cerul începu să se lumineze, nu auzi sunetul pietrei jungissa, atât de tulburat era de propria-i nefericire. Fiind întuneric și devreme, îndemnul de a

dormi din nou părea atât de firesc, încât nu i se opuse. Poate dacă dormea din nou, visele aveau să-i fie mai pașnice.

— Culegătorule!

Poate dacă dormea din nou...

Un picior îl lovi cu putere în șold. Țipă și se rostogoli dezorientat, ghemuindu-se. Ginnem stătea în apropiere, cu mâinile ridicate iarăși în acel gest defensiv, cu fața încordată de concentrare. Abia atunci observă Cet vaietul subțire, discordant, al jungissei narcomantului înfricoșător de sonor și de aproape.

— Fereastra, mârâi Ginnem printre dinți.

Narcomantul era chiar lângă casă.

Se auzi dintr-o dată zgomot de pași. Fereastra era prea mică pentru a ieși, așa că fugi prin casă, năvălind afară pe ușa din față tocmai când trecea oastea de umbre. În aceeași clipă, Cet ieși din raza magiei protectoare a lui Ginnem și se împletici, când îndemnul la somn îl lovi greu ca o piatră. Să-și ridice picioarele era ca și cum ar fi alergat prin noroi. Gemu aproape ca de durere din pricina efortului. Visa un vis treaz când ajunse la jungissa lui. Dar era un culegător și visele erau domeniul lui, așa că porunci sinelui său din vis să izbească podoaba de pragul ușii, iar cea care se supuse fu mâna lui trează.

Pura reverberație a libelulei jungissa îi spulberă letargia minții, iar inima îi oferi cuvenita furie, ca s-o înlocuiască. Dând acelei furii forma unei lănci de vibrație și putere, o trimise spre spatele siluetei care fugea, cu toată hotărârea pe care o putea aduna. Silueta se clătină și, în clipa aceea, puse mâna pe sufletul narcomantului.

Nu opuse deloc rezistență când Cet îl târî în vis. Oricare ar fi fost abilitățile narcomantului tâlharilor, acestea nu mergeau mai departe de vrăjile somnului. Și astfel se prăbușiră, traversând încețoșatul tărâm al viselor, până când mințile lor comune se loviră de un loc pe care îl cunoșteau amândoi. Templul apăru în jurul lor ca o versiune asimetrică, prea

mare, a Casei Binecuvântărilor, cu o monstruoasă statuie a Zeiței Viselor dominând totul. Narcomantul țipă și căzu în genunchi la vederea statuii și în sfârșit Cet reuși să-și examineze dușmanul.

Fu surprins să vadă cât de tânăr era — douăzeci de ani, cel mult, slab și zdrențuit, cu părul un amestec încâlcit de cosițe și noduri. Chiar și în vis, duhnea a luni de nespălare. Dar, în ciuda mizeriei, ceea ce scoase adevărul la lumină fu veneraţia narcomantului față de statuie.

— Ai fost crescut în Templu, constată Cet.

Narcomantul își încrucișă brațele peste piept și își plecă creștetul în fața statuii.

— Da, da.

— Ai fost inițiat?

— Nu. Dar am văzut cum se face magia.

Și învățase singur, doar din asta? Dar restul poveștii tânărului era destul de ușor de ghicit. Templul creștea orfani și alți tineri promițători în Casa Copiilor. La vârsta de doisprezece ani, copiii alegeau dacă vor să meargă mai departe pe calea slujirii sau să plece, pentru o viață printre laici. Majoritatea celor din a doua categorie se descurcau bine, pentru că Templul le găsea ucenicii sau alte vocații, dar erau întotdeauna câțiva care sufereau din cauza greșelilor sau ghinionului și sfârșeau prost.

— De ce? întrebă Cet. Ai fost crescut să slujești pacea. Cum ai putut să întorci spatele rânduielilor Zeiței?

— Tâlharii, șopti tânărul. M-au răpit de la ferma mea, m-au folosit, m-au bătut. Eu... eu am încercat să fug. M-au prins, dar înainte găsisem o piatră sfântă și luasem o bucată pentru mine. Au zis că nu merit să fiu unul de-al lor. Le-am arătat, le-am arătat. Le-am arătat că pot să pun piatra la treabă. N-am vrut să fac rău nimănui, dar trecuse atâta timp! Atâta timp! Mă simțeam atât de bine să fiu din nou puternic.

Cet cuprinse fața tânărului în palme.

— Și uite ce-ai ajuns. Ești mândru?

— ... Nu.

— Unde ai găsit jungissa?

Cadrul visului se înceţoşă, ca răspuns la dorinţa tânărului. Cet îi îngădui, admirând magia fără să vrea. Băiatul nu era un narcomant adevărat, aşa, pe jumătate iniţiat şi pe jumătate nebun, dar ce mai culegător ar fi putut fi! Visul se formă din nou într-o tabără printre dealuri: tâlharii, poposind să înnopteze, optsprezece sau douăzeci de mormane sforăitoare care pricinuiseră atât de multă suferinţă. Filonul comun al visului lor îl ajută pe Cet să-şi dea dintr-o dată seama unde-i poate găsi. Apoi visul zbură peste deal, către un bazin stâncos. În vârful falezei sale se afla o ieşitură în forma unui cioc de pasăre de pradă. În prăpastia înnegrită de dedesubt se afla protuberanţa mică şi ciobită a unei pietre.

— Mulţumesc, spuse Cet.

Preluând controlul visului, o luă înainte până departe de dealuri, într-un cadru mai verde al visului. Se aflau lângă delta unui râu larg, dincolo de care se afla o mare nesfârşită. Cerul se întindea deasupra în nuanţe de albastru, unele ca lazulitul, altele închise, ca rochia de doliu a lui Namsut. În depărtare, un orăşel strălucea ca o nestemată în mijlocul covorului verde. Cet şi-l imagină plini de oameni care aveau să-l primească pe tânăr cu braţele deschise.

— Sufletul tău va găsi pace aici, spuse Cet.

Tânărul privi în zare, ducând mâna la ochi, ca şi cum frumuseţea l-ar fi putut orbi. Când se uită din nou la Cet, plângea.

— Trebuie să mor acum?

Cet încuviinţă din cap şi, după o clipă, tânărul oftă.

— N-am vrut să fac rău nimănui. Am vrut doar să fiu liber.

— Înţeleg. Dar preţul libertăţii tale a fost suferinţa altora. Asta înseamnă putreziciune, inacceptabilă după legea Zeiţei.

Narcomantul îşi plecă fruntea.

— Ştiu. Îmi pare rău.

Cet zâmbi și își trecu mâna peste creștetul băiatului. Murdăria și duhoarea dispăruseră. Înfățișarea lui devenea în sfârșit sănătoasă.

— Iar ea va saluta întoarcerea ta pe calea păcii.

— Mulțumesc, zise tânărul.

— Mulțumește-i Ei, răspunse Cet.

Apoi se retrase din vis, tăind funia și colectând sângele visului. Întors în starea de trezie, trupul băiatului își dădu ultima suflare și rămase nemișcat. În timp ce satul răsuna de țipete, Cet îngenunche lângă trup și îi aranjă membrele, ca să aibă o înfățișare demnă.

Ginnem și una dinte santinele se apropiară în goană.

— Gata? întrebă santinela.

— Da, răspunse Cet.

Ridică piatra jungissa pe care o luase din mâna băiatului. Era un bulgăre greu, neregulat, cu suprafața zgrunțuroasă și crăpată. Uimitor că funcționase oricum.

— Și ești bine?

Întrebarea venea de la Ginnem. Se uită la soră și înțelese atunci că întrebarea nu avea nicio legătură cu starea lui fizică.

Așa că zâmbi, ca Ginnem să vadă adevărul.

— Sunt foarte bine.

Celălalt clipi surprins, dar clătină din cap.

Alți săteni sosiră. Printre ei era Namsut, gâfâind, cu un cuțit în mână. Cet o admiră preț de o clipă, apoi își înclină capul, după voința Zeiței.

— Totul pentru pacea Ei, rosti el.

După ce aflară de la Cet unde puteau fi găsiți tâlharii, santinelele se duseră în munți cu câțiva dintre sătenii înarmați. Cet le mai spuse sătenilor unde puteau găsi piatra-mamă a jungissei narcomantului.

— Un bazin marcat de un cioc de pasăre. Cunosc locul, zise Mehepi, încruntându-se. Vom merge să distrugem piatra.

— Nu, spuse Namsut.

Mehepi o privi furioasă, dar Namsut îi înfruntă privirea.

— Trebuie s-o aducem aici. Acel soi de putere e mereu de preț pentru cineva, undeva.

Cet încuviință din cap.

— Într-adevăr, Templul ar plăti bine pentru piatră sau orice bucăți din ea.

Aceste vorbe stârniră un murmur în rândul sătenilor. Glasurile lor erau pline de uimire și, pentru prima dată de când îi întâlnise Cet, de speranță. Îi lăsă cu speculațiile lor și se întoarse în camera de oaspeți din casa căpeteniei satului, unde se sprijini de un perete și privi pe fereastră norii trecători. Așa cum știa că se va întâmpla, Namsut veni să-l caute.

— Mulțumesc, spuse ea. Ne-ai salvat în multe feluri.

El zâmbi.

— Sunt doar slujitorul Ei.

Namsut ezită și apoi zise:

— Eu... n-ar fi trebuit să-ți cer ce ți-am cerut. Mi se părea un lucru simplu, dar văd acum cât te tulbură.

Cet clătină din cap:

— Nu, ai avut dreptate să-mi ceri. Uitasem: datoria mea e să alin suferința prin orice mijloc pe care-l am la dispoziție.

Jurământul lui n-ar mai fi avut sens dacă ar fi uitat asta. Ginnem avusese dreptate să-i reamintească.

Namsut avu nevoie de un moment ca să-i absoarbă vorbele. Înaintă, cu trupul încordat.

— Atunci, ai s-o faci? Ai să-mi dăruiești un copil?

O privi lung multă vreme, memorându-i chipul.

— Înțelegi că nu pot să rămân. Trebuie să mă întorc apoi la Templu și să n-o văd niciodată pe fiica pe care o zămislim.

— Fii...

Își duse o mână la gură, apoi se controlă:

— Înțeleg. Satul va avea grijă de mine. După toate vorbele despre blestem, trebuie — sau își pierd onoarea.

Cer clătină din cap și întinse o mână spre ea. Fața ei oscilă o clipă sub un amestec de emoții — bruscă îndoială, teamă, resemnare și speranță — și pe urmă Namsut traversă camera, îl luă de mână și se așeză lângă el.

— Trebuie... să-mi arăți cum, spuse el, plecându-și ochii. N-am mai făcut-o niciodată.

Namsut se uită lung la el, apoi îl binecuvântă cu primul zâmbet sincer, nealterat, pe care îl văzuse vreodată pe chipul ei. Îi zâmbi înapoi și, într-un vis treaz văzu un cal alergând, alergând peste un verde nesfârșit.

— Eu n-am *dorit* s-o fac niciodată până acum, spuse ea, devenind brusc sfioasă. Dar știu cum se face.

Și se ridică.

Veșmintele ei de doliu alunecară la podea. Cet le fixă cu privirea, încercând să nu-i vadă mișcările trupului în timp ce-și scotea năframa și lenjeria. Când Namsut îngenunche cu picioarele desfăcute în poala lui, Cet începu să tremure și își întoarse fața, cu răsuflarea întețindu-se și inima bubuind. *Un culegător aparține cu totul Zeiței*, așa era jurământul. Nu putea să gândească, în timp ce mâinile ei îi coborau pe pielea goală a pieptului, alunecând către catarama veșmântului, dar se forța să cumpănească. Interpretase întotdeauna jurământul ca însemnând celibat, dar era absurd, căci Zeița nu fusese niciodată preocupată doar de trup. O iubea pe Namsut și totuși datoria, chemarea ocupa primul loc în inima lui. Oare nu era aceasta chintesența jurământului unui culegător?

Apoi Namsut uni trupurile lor și el o privi, minunându-se

— S-sfântă..., gâfâi el.

Ea se mișcă din nou, o unduire lentă în poala lui și el își lipi capul de perete, ca să nu țipe.

— E divin.

Îi simțea răsuflarea iute și ușoară pe piele. Înțelese vag că și ea găsea o anumită plăcere alături de el.

— Nu, șopti ea, cuprinzându-i fața în palme.

Buzele ei le atinseră pe ale lui. Preț de o clipă, Cet crezu că gustă coacăze zaharisite, înainte ca ea să se retragă.

— Dar va fi și mai bine.

Așa a fost.

Se întoarseră la Templu cinci zile mai târziu, aducând cu ei jungissa narcomantului, ca zălog al bunei credințe a sătenilor. Superiorul trimise de îndată scribii și secretarii să verifice starea pietrei-mamă și să calculeze prețul cuvenit. Plata pe care o aduseră doar pentru jungissa narcomantului fu de-ajuns să cumpere mâncare pentru un an întreg pentru tot satul.

Ginnem își luă rămas bun de la Cet la porțile orașului, unde îl aștepta un grup de femei în veșminte verzi și aurii, să-l conducă acasă.

— Ai făcut o alegere grea, culegătorule, zise el. Ești mai puternic decât am crezut. Fie ca Zeița să-i dăruiască aceeași putere copilului tău.

Cet încuviință din cap.

— Iar tu ești mai înțelept decât mă așteptam, soră. Am să le-o spun tuturor fraților mei, ca să-i respecte, poate, mai mult pe cei ca tine.

— Mai repede vor umbla zeii pe pământ! răspunse Ginnem chicotind.

Apoi deveni serios și umbra tristeții îi reveni în ochi.

— Nu trebuie să faci asta, culegătorule Cet.

— Aceasta este voința Ei, răspunse Cet, întinzând mâna, să strângă umărul lui Ginnem. Înțelegi atât de multe, atât de limpede, nu poți să înțelegi asta?

Ginnem clătină încet din cap, cu un aer tulburat.

— Am înțeles când mi-am dat seama că o iubești pe femeia aceea. Dar...

— Ne vom reîntâlni în vise, spuse Cet încetișor.

Ginnem nu răspunse. Avea ochii scăldați în lacrimi înainte să se întoarcă brusc pentru a se alătura surorilor lui. Cet

privi cu satisfacție cum îl înconjoară, formând un zid mângâietor. Știa că aveau să-i poarte bine de grijă. Darul ordinului surorilor era să vindece sufletul.

Așadar, se întoarse la Templu, unde îngenunche în fața superiorului și își făcu raportul — fără să omită nimic când ajunse la povestea despre Namsut.

— Sora Ginnem a examinat-o înainte de plecare. E sănătoasă și ar trebui să nască fără probleme, când va veni sorocul. Prima soție n-a primit vestea cu bucurie, dar consiliul bătrânilor a jurat că va avea grijă de primul copil al satului lor renăscut și de mama care, în mod atât de evident, se află în grația zeilor.

— Înțeleg, zise superiorul Templului, cu un aer tulburat. Dar jurământul tău... ai plătit un preț mare.

Cet înălță capul și zâmbi.

— Jurământul mi-e neatins, superiorule. Îi aparțin în continuare numai Ei.

Celălalt clipi surprins, apoi se uită intens la Cet, vreme îndelungată.

— Da, spuse el în cele din urmă. Iartă-mă, îmi dau seama acum. Și totuși...

— Cheamă-l, te rog, pe unul dintre frații mei, îi ceru Cet.

Superiorul tresări:

— Cet, s-ar putea să treacă săptămâni sau luni până când nebunia...

— Dar va veni. Acesta este prețul magiei ei. Asta înseamnă să fii un adevărat narcomant. Nu regret prețul, dar aș prefera să înfrunt soarta alegerii mele.

Își aminti iarăși calul, cu capul înainte, ca un alergător, împotriva curentului grăbit al râului. Dulcea Namsut. Tânjea după ziua când avea s-o revadă în vise.

— Adu-l pe culegătorul Liyon, superiorule. Te rog.

Superiorul oftă, dar își înclină capul.

Când tânărul Liyon sosi și înțelese ce avea de făcut, se uită șocat la Cet. Dar Cet îi atinse mâna și îi împărtăși momentul

de pace pe care i-l dăduse Namsut și, după ce isprăvi, Liyon plânse. Apoi Cet se întinse, pregătit, iar Liyon îi așeză vârfurile degetelor peste ochii închiși.

— Cetennem, spuse Cet, înainte ca somnul să-l revendice pentru ultima oară. L-am auzit într-un vis. Numele fiicei mele va fi Cetennem.

Apoi, cu inima bucuroasă, Cet — culegător și narcomant, slujitor al păcii, al dreptății și al Zeiței Viselor — alergă liber.

Traducerea: Laura Bocăncios

LUPTA STĂRUIE ÎN AMINTIRI

CARRIE VAUGHN

Carrie Vaughn este autoarea unei serii de romane de succes despre vârcolacul Kitty, gazda unei emisiuni radiofonice în care se oferă sfaturi. A scris, de asemenea, cărți pentru tineret (*Steel, Voices of Dragons*), romanele *Discord's Apple* și *After the Golden Age*, multe povestiri și contribuie la seria de antologii *Wild Cards*, editată de George R.R. Martin. Când nu scrie, își găsește tot mai multe hobby-uri și savurează peisajele grandioase din Colorado, unde locuiește.

Tata era un înțelept, la care venea multă lume, cerând sfaturi. În timpul audiențelor, trăgeam cu urechea din spatele scaunului său sau îi aduceam pocalul și toți mă găseau frumoasă, chiar și când eram mică. Am crescut, devenind blondă și prudentă. Eram destinată pentru... ceva.

Războiul ne-a adus înfrângerea. Moștenitorul Fortăreței era mort — ba nu, în exil, dar însemna aproape același lucru. Răul s-a înălțat, a ruinat ținutul, strivindu-l sub călcâiul său de fier și până și tata s-a ascuns.

Pe urmă a venit el.

Eu aveam optsprezece ani. Străinul era... greu de spus. Părea tânăr, dar purta povara unor asemenea griji, încât ai fi putut să crezi că trăise deja mai multe vieți. A venit să-l întrebe pe tata cum își putea croi drum pe potecile blestemate ce duceau către străvechea fortăreață, atunci căzută în mâinile dușmanului.

— Drumul ăla, i-a dezvăluit tata, e închis pentru oricine nu e din sângele moștenitorului, iar stirpea lui e moartă. N-are niciun rost.

Privirile ni s-au întâlnit, a mea și a străinului, și am văzut în el o lumină ascunsă, așteptând să se reverse. Mi-am încleștat mâinile de spătarul scaunului tatei ca să mă pot ține pe picioare.

Eu și străinul am știut în clipa aceea ce eram menită să fiu, deși bătrânii noștri au avut nevoie să fie convinși ceva mai mult.

Așa s-a făcut că străinul, Evrad — Moștenitorul Fortăreței, adevăratul prinț de sânge în persoană —, a pornit pe potecile blestemate și a condus o oaste care-a înfrânt dușmanul, cucerind fortăreața străveche, peste care s-a proclamat apoi stăpân. S-a însurat cu fiica vrăjitorului și a făcut-o — m-a făcut pe mine — regina lui. Din fericire, în ținut s-a înstăpânit mult așteptata pace.

Am avut noaptea care le-a urmat încoronării lui și nunții noastre numai pentru noi. După ce s-a închis ușa, ne-am privit unul pe altul îndelung, nevenindu-ne să credem că în sfârșit sosise clipa aceea, amintindu-ne de câte ori crezuserăm că n-avea să sosească niciodată. Pe urmă am căzut brusc unul la pieptul celuilalt.

A făcut dragoste cu mine de parcă am fi fost la sfârșitul lumii. M-am simțit înecându-mă în furia împreunării, m-am agățat de el ca de o bucată de lemn ruptă din coca epavei, după un naufragiu. Istoviți, ne-am odihnit ținându-ne în brațe. I-am cântat ca s-adoarmă, trecându-mi degetele prin părul lui des, și am adormit eu însămi.

Visasem asta, să dorm apărată de el. Visasem să mă trezesc în brațele lui, cu soarele pătrunzând prin fereastră ca să ne zugrăvească odaia în auriu, aducându-și căldura ca să spulbere răcoarea dimineții.

În schimb, m-a trezit un țipăt. Țipătul lui Evrad. S-a zvârcolit, lovindu-mă cu picioarele. M-am tras deoparte, mi-am acoperit capul cu brațele. Păturile noastre s-au răsucit, căzând din pat în timp ce se lupta cu ele. Când am îndrăznit să privesc,

se făcuse covrig, strângându-și lângă trup brațele și picioarele. Tremura atât de tare, încât îi simțeam patul vibrând.

— Evrad? am șoptit.

A rămas ghemuit și tremurând, așa că mi-am întins mâna spre el.

— Evrad, te rog.

I-am atins umărul, care lucea, palid, în lumina de lună strecurată prin fereastră. Era ud de sudoare.

Atingerea l-a făcut să tresară și m-a privit cu ochi mari, sălbatici. Mi s-a strâns stomacul — nu părea să mă vadă.

— Alida? a rostit pe urmă.

A revenit la viață, s-a întors în el însuși și m-a tras aproape, într-o îmbrățișare. L-am îmbrățișat și eu, cu toată puterea, dar, pe lângă a lui, strânsoarea mea părea atât de slabă!

— Oh, iubita mea, a spus, iarăși și iarăși. Credeam c-a fost un vis: tu, pacea — tu. Mă temeam c-o să mă trezesc ca să descopăr că nu erai aievea.

— Sst. Oh, te rog, taci. Ești în siguranță.

I-am spus cuvintele astea de multe ori, în multe nopți. Continuam să sper că avea să mă creadă.

Lupta dăinuia în amintirea suferințelor prin care trecuse. Înfrânsese o oaste de orori, dar pesemne că demonii încă mai izbuteau să-l copleșească.

Își ascundea coșmarurile foarte bine. În fața oamenilor lui, a străjilor și a poporului părea întotdeauna eroul, salvatorul, regele. Își juca foarte bine rolul, stând demn, zâmbind cu ușurință și primind cu grație adorația războinicilor oțeliți și a țâncilor deopotrivă.

Își întorcea către popor cea mai frumoasă față, ținându-și ascuns sufletul tainic. Așa că în sarcina mea cădea să-mi întorc cea mai frumoasă față către el, să fiu puternică pentru el și să îmi țin și eu ascuns sufletul tainic.

Într-o seară, a venit în odaia noastră aducând o sticlă cu înfățișare misterioasă, plină de praf, cu dopul sigilat cu ceară.

— În noaptea asta o să dorm bine, a spus, aproape la fel cum spusese odinioară că avea să-nfrângă oştirea întunecată ce ameninţa să-i invadeze ţara.

Lichidul din sticlă a clipocit când a aşezat-o pe masă.

— Ce e? O poţiune deosebită?

— Un rachiu deosebit, a mormăit. Poate-o să mă facă să uit umbrele.

Am strâns din buze, zâmbind strâmb.

— Asta o să-ţi insufle vise plăcute, nu alinarea pe care-o găseşti în braţele mele?

— Oh, iubirea mea.

Mi-a atins obrazul cu toată tandreţea la care puteam spera, cu toate că îngrijorarea îi încreţea fruntea. I-am luat mâinile, ascunzând într-ale mele mişcările lor neliniştite.

Cândva nu ne trebuiau cuvinte, dar nu izbuteam să citesc gândurile care-i înnegurau chipul. În timpul războiului fusese mândru, cu privirea tăioasă, hotărâtă. Nu-l văzusem niciodată atât de mistuit de griji.

Mi-a sărutat mâinile şi a ieşit din încăperile noastre. Dar cel puţin n-a luat şi rachiul.

A trecut o lună şi a venit noaptea în care m-am trezit singură.

Poate m-a trezit liniştea. Miezul nopţii — ceasul întunecat şi rece când începea să transpire, tremurând de parcă tot ce ţinuse la distanţă în timpul războiului ar fi năvălit asupră-i în acelaşi timp — trecuse fără ţipete care să mă trezească. M-am ridicat în capul oaselor, pipăind patul, apoi, după ce mi s-au obişnuit ochii cu întunericul, am cercetat cu privirea. Eram singură.

L-am căutat. Înfăşurându-mă strâns într-o mantie, am mers de-a lungul crenelurilor, de unde puteam traversa câmpiile cu privirea, având sub ochi o jumătate din ţinut. M-am uitat în grajduri, unde ar fi putut să caute înrâurirea liniştitoare a

cailor adormiți. Am purtat un felinar pe coridoare de piatră necălcate de picior de om de când recâștigase Evrad fortăreața.

L-am găsit ghemuit într-un ungher uitat, cu brațele în jurul capului, cu fața spre perete. Reușise să-și lege o mantie în jurul mijlocului, dar îi aluneca de pe umeri.

Un străjer care se îndrepta spre postul său din celălalt capăt al coridorului l-a descoperit în același timp.

— Seniorul meu! a strigat omul, repezindu-se către el.

I-am tăiat calea, oprindu-l cu mâna ridicată.

— Te rog, stai deoparte, am zis, apoi m-am întors spre Evard. Lordul meu? Lordul meu, ești treaz?

I-am atins umărul. S-a uitat la mine. Lumina felinarului îi dezvăluia obrajii uzi de lacrimi.

— Vino, lordul meu. Să mergem la culcare.

L-am ajutat să se ridice, de parcă ar fi fost un bătrân sau un copil.

Străjerului i-am spus:

— N-o să pomenești despre asta. O să păstrezi secretul.

Și cum rămânea cu noaptea următoare? Dar cu nopțile când aveau să-l găsească străjerii înaintea mea? Eram fiica unui vrăjitor, dar aveam totuși nevoie de somn. Îmi trebuiau mai mulți ochi.

— O să m-ajuți să păstrez secretul, da?

— Da, regina mea. Oh, da.

Privirea îi era plină de uimire și de milă. I-am memorat chipul, i-am reținut numele. Petro. Dacă auzeam vreodată vreun zvon despre boala regelui, omul ăla avea să dea socoteală.

Am avut și nopți frumoase. În unele, nu făcea nimic mai mult decât să scâncească în somn, în chinurile viziunilor pe care nu voiam să mi le imaginez. În altele, îmbătat de vin, arunca bușteni pe foc până când izbucneau în vâlvătăi, dogorind în toată odaia, și ne hârjoneam până când ne oboseam unul pe altul.

În alte nopți, îmi puneam mantia, mai luam una, gândindu-mă că poate o pierduse pe a lui, și, la lumina felinarului, îl căutam pe coridoarele pustii. Îl aduceam înapoi în pat și așteptam întotdeauna să adoarmă din nou înainte de a mă așeza să plâng lângă foc.

În cele din urmă, istovită și deznădăjduită, am plecat în ceasul tainic dinaintea zorilor. Am folosit un meșteșug pe care-l învățasem de la tata: cum să te miști fără niciun zgomot, cum să întorci în altă parte privirile curioase, cum să nu lași nicio urmă. N-am luat calul meu, ci unul de-al mesagerilor, a cărui lipsă n-avea să se vadă prea curând. Am călărit fără să mă cruț, am părăsit drumul mare și am găsit prin pădure o cărare ce trecea peste râpi și prin viroage, ajungând în valea tatălui meu.

După război, se retrăsese în singurătatea acelei văi aflate dincolo de linia dealurilor pe care se înalță cetatea, la distanță de o zi. Spunea că vrea să fie departe de oamenii pașnici care, acum, după ce marile necazuri dispăruseră, aveau să-l tulbure cu tot felul de plângeri mărunte. Că terminase cu înțelepciunea împărțită altora numai fiindcă o doreau.

Ce loc liniștit! Călătorisem împreună cu el când venise să se stabilească acolo, dar inima îmi fusese atât de plină de întâmplările acelor vremuri, atât de îndurerată de război și de despărțirea de iubitul meu, încât nu mă uitasem în jur. Apa cobora, înspumată, coasta stâncoasă a unui deal, pentru a deveni pârâu ce străbătea o pajiște cu iarbă înaltă, presărată cu minunatele culori ale florilor de câmp. Strălucind prin polen, soarele după-amiezii târzii aurea aerul. Simțeam mirosul luminii, proaspăt și fertil.

Făcusem o greșeală. N-ar fi trebuit să fug. Sau, și mai bine, ar fi trebuit să-l aduc pe Evrad cu mine, în locul acela.

Coliba văruită în alb era așezată acolo unde se termina iarba și începeau copacii. Fumul se înălța printr-o gaură din acoperiș.

Răsuflând cu greutate și scăldată în sudoare, iapa mea a scos un fornăit gros, și-a aplecat capul și a-nceput să pască. I-am scos șaua și căpăstrul, am periat-o și am lăsat-o să hoinărească liberă. Am pus harnașamentul lângă ușa colibei și am intrat.

Pe vatra din spatele singurei încăperi ardea focul. Alături erau o oală și tot soiul de ustensile pentru gătit. Un pat îngust ocupa unul dintre colțuri, în altul erau o masă și un scaun, iar pe restul pereților se înșirau rafturi peste rafturi, toate pline cu cărți. Tata stătea lângă foc, pe un fotoliu mare, capitonat, uitându-se fix într-un bol cu apă foarte puțină, pe care-l ținea în poală.

M-am așezat în tăcere la picioarele lui, așa cum făceam când eram mică.

— Regina mea, așa e? a zis el.

Pe ridurile feței i-a jucat un zâmbet. Era chel, cu o bordură de păr alb.

— În continuare fiica ta.

— Nu, te-am dat.

— Tată...

A oftat.

— De ce-ai venit încoace? Ce necaz te-a mânat de-acasă?

— Poate-am vrut doar să-ți fac o vizită.

— Încă mai am vedere, fetițo.

A atins suprafața apei din vas și a zvâcnit din degete către mine, stropindu-mă. Am tresărit, apoi mi-am cuprins genunchii cu brațele.

Tata a clătinat din cap.

— Ar fi trebuit să pot lăsa paza lumii pe seama moștenitorilor ei.

— Dacă ai vederea, atunci știi ce nu e bine.

— Povestește-mi. Vreau s-aud ce crezi tu că nu e bine.

Eram regina acelui ținut, iubirea menită celui mai măreț dintre viteji, norocoasă și binecuvântată dincolo de orice

rațiune, și tata mă făcea să mă simt ca un copil nefericit. Poate de aceea erau eroii din povești aproape întotdeauna orfani.

— Războiul îl bântuie, am spus. Are coșmaruri. Nu poate să doarmă. Îngroapă totul în adâncurile inimii, dar acolo putrezește. Cât timp poate supraviețui așa? Mi-e frică, mai frică decât mi-a fost vreodată când pleca să lupte împotriva dușmanilor cu sabia. Încerc să-l alin. Nu știu ce să fac.

Gemând din cauza efortului, tata s-a aplecat peste brațul fotoliului și a lăsat bolul pe podea.

— Așadar, cauți o poțiune sau o vrajă care să pună toate lucrurile la locurile lor?

Nu mă gândisem la asta când mă hotărâsem să vin la el. Dacă ar fi existat așa ceva, l-aș fi luat cu plăcere. Dar venisem cu gânduri egoiste. Voiam să mă odihnesc la adăpostul altuia, fiindcă obosisem să tot fiu *eu* adăpost pentru altul.

— Sau ai fugit pur și simplu de ceea ce nu-nțelegi?

Aș fi putut să plâng, dar m-am prefăcut că sunt puternică. Într-o lume unde soarta ne condusese, tuturor, toate acțiunile, aducându-ne până în punctul acela, mă temeam că ne-ar fi putut lăsa de izbeliște.

— Răul dăinuie. Am crezut că l-a înfrânt pentru totdeauna.

— L-au istovit bătăliile. Nu e de mirare. Care e leacul? Timp și bună îngrijire. Nu există nicio vrajă care să grăbească lucrurile. Trebuie să fim vigilenți. Avem cu toții câte un rol în război. Al tău tocmai a început.

— Dar el e războinic și rege. Eu nu sunt decât...

Eram aproape gata să rostesc orice: femeie, copil, pion, simbol. Nicio poveste nu mă pregătise să fiu orice altceva.

— El e rege, de aceea trebuie să-și ascundă spaimele. Iată de ce cade în sarcina ta să-i păstrezi mintea întreagă.

— A fost o greșeală. Adevăratul Moștenitor al Fortăreței ar suferit astfel?

— Dacă n-ar fi fost, ar fi supraviețuit ca să sufere astfel?

— Nu pot s-o fac, am spus, cu lacrimile izvorându-mi în sfârșit.

Tata a zâmbit și m-a mângâiat pe păr cu mâna lui artritică.

— Mi-a zis același lucru în înainte de a pleca la ultima luptă. O să-ți răspund cum i-am răspuns lui.

Mi-a luat mâna. A lui era caldă, cu pielea uscată.

— „Ar putea fi adevărat, i-am spus. Dar trebuie să-ncerci, fiindcă n-o s-o facă nimeni altcineva."

I-am apăsat mâna pe fața mea, dorindu-mi să fi fost din nou copil, să mă pot ascunde în spatele scaunului lui și să nu iau parte la grijile lumii.

— Lupta ta ar putea fi cea mai grea dintre toate, a continuat el. Asta nu e o fiară pe care s-o ucizi și gata.

— Și nimeni n-o să cânte despre bătăliile mele.

În noaptea aceea am dormit încovrigată într-o pătură, lângă foc — după atât de multe altele, a fost prima în care nu m-au trezit nici pași de somnambul, nici țipete din toiul coșmarurilor. Am prețuit pacea din vale. Dimineața, m-am așezat pe pajiște, lângă pârâu. De când mă statornicisem în cetate și în viața mea de regină, mi se întâmplase rareori să mai ating pământul viu sau să miros iarba și florile de câmp încălzite de soare. Acolo puteam să pretind că nimic nu se petrecuse cu adevărat.

Tata mi s-a alăturat. I-a trebuit mult timp ca să se-așeze pe iarbă, sprijinindu-se în baston. Înainte nu se folosea niciodată de așa ceva. M-am întins prea târziu să-l ajut, să-i ofer ca sprijin brațul meu. Înainte n-avusese niciodată nevoie de ajutor, așa că nu mă gândisem. A petrecut ceva vreme aranjându-și bastonul și roba în jurul lui, cu ochii la dansul apei.

— Când o să te-ntorci la el? m-a întrebat, într-un târziu.

— Nu știu.

Trebuia să-mi adun puterile. Mi-aș fi putut petrece întreaga viață adunându-mi-le, fără să am totuși destule.

— Fă-o în curând.

Rupsesem fire de iarbă, împletindu-le într-un soi de coroniță încâlcită. Am aruncat-o în pârâu.

— Dacă nu vrei să rămân, o să plec în altă parte.

— Vreau să te-ntorci la casa ta. Copilul tău trebuie să-și cunoască tatăl.

— Copilul...

Am roșit, cu tot trupul arzându-mi, de la pielea capului până la degetele picioarelor goale. A urmat mișcarea așteptată: mi-am pus o mână pe pântec.

— Doar nu vrei să spui că...

A zâmbit, un zâmbet de pisică înțeleaptă, încărcat de secrete.

— Încă mai am vedere. Iar tu... încă mai ai de învățat.

Un copil. Eu... un copil. Copilul meu. Copilul *lui*. Oh, ai milă. Iartă-mă.

— Tată, trebuie să plec.

— Da, trebuie.

Am prins iapa, am înșeuat-o repede și am plecat în trombă. Galopasem pe vreun kilometru și jumătate când m-am oprit brusc — purtam un copil. Trebuia să fiu mai prudentă.

Ce-avea să spună Evrad? Poate, cu un copil în brațe, avea să doarmă bine.

La jumătatea drumului către cetate, am auzit tunet de copite în galop către mine. Am așteptat să apară călărețul de după cotul drumului. Era un cal de luptă, alb ca neaua, cu chinga de aur și cu ținte de aur pe hamuri, cu coada fluturându-i, cu coama unduind. Călărețul l-a oprit brusc și copitele au înălțat praful când au alunecat pe drum.

Cunoșteam armăsarul și cunoșteam călărețul care-a descălecat dintr-un salt și a alergat către mine.

M-am împleticit când am coborât de pe cal, dar mă țineam bine de șa, și am rămas în picioare. Acolo era eroul

meu, regele meu, cu fruntea sus, apropiindu-se cu pași mari, puternici și hotărâți. Dârz și înverșunat, așa cum îl văzusem călărind când pleca la luptă și cum nu-l mai văzusem de săptămâni. Nu-l pierdusem în război.

Aș fi alergat să-l întâmpin, dar abia mă îndepărtasem cu câțiva pași de iapă când el a și ajuns la mine. M-a prins în brațe și m-a strâns cu putere. Pieptarul lui de piele mi-a strivit carnea și obrazul aspru i s-a frecat de al meu.

— Îmi pare rău, am repetat într-una, plângându-i pe umăr.

El m-a liniștit.

— Sst. Bine că ești în siguranță. Am bănuit unde-ai plecat și veneam să te implor să te-ntorci. Aveam de gând fac promisiuni — să mă leg de pat, ca să nu mai fii niciodată nevoită să mă cauți după miezul nopții. Să-mi pun gărzile să mă pocnească în fiecare seară, ca să cad fără cunoștință și să pot dormi toată noaptea.

Am râs.

— Lordul meu, gărzile tale nici măcar n-ar încerca una ca asta.

El mi-a mângâiat obrajii, ștergându-mi lacrimile.

— Știu că ești fiica unui vrăjitor. Spiritul tău e sălbatic, liber ca vântul, voința ta e puternică. N-am nimic cu care te-aș putea lega — dar spune-mi că n-o să mă mai părăsești niciodată. Făgăduiește-mi.

Oh, cum mă legau asemenea cuvinte. Nu știa că tocmai cuvintele sunt aproape singurul lucru care poate lega un vrăjitor sau pe fiica lui?

— Îți făgăduiesc, am spus.

Bărbații luptă pentru simboluri: pentru o coroană, pentru un tron, pentru liniile de pe o hartă.

Când a recâștigat cetatea și ne-am căsătorit, povestea noastră s-a încheiat, dar nu ni s-au încheiat și viețile. Niciuna

dintre vechile istorisiri nu mă pregătise pentru luptele pe care le purtam acum.

Mi-am adus aminte de noaptea în care-a părăsit sala cea mare a tatei, plecând la ultima luptă, și când toată lumea, în afară de mine, a crezut că pleca să-și întâlnească moartea.

L-am strâns în brațe, l-am ținut așa cât mai mult.

— Aș vrea să pot merge cu tine. Aș vrea să pot face mai mult decât să stau aici, așteptând vești.

— Dar faci deja atât de mult.

— Ce? Ce fac? am întrebat, zâmbind cu uimire.

— Ești simbolul frumuseții; și luptăm pentru tot ce e frumos.

Bărbații luptă pentru simboluri. Dar femeile pentru ce luptă?

Am rătăcit din nou pe coridoare la vreme de noapte, căutând în lumina săracă a unui felinar. Mergeam încet, căci străbătusem deja șapte luni din drumul către nașterea copilului meu. Purtam două mantii și cizme căptușite cu blană, fiindcă iarna venise asupra noastră. În nopțile rele, când spaimele îl țintuiau locului, Evrad găsea culoare întunecate și tremura acolo, în întuneric, luptându-se cu demonii din propria-i minte. Am străbătut toate coridoarele din fortăreață și n-am reușit să-i dau de urmă. Nici Petro nu-l văzuse.

În nopțile rele, se ascundea în culoare întunecate. Noaptea aceea era și mai rea.

L-am găsit pe crenelurile celui mai înalt dintre turnuri. O turlă înălțată deasupra zidului vertical servea drept punct pază și era locul unde se aprindeau focurile vestitoare. Evrad se sprijinea de peretele de piatră, uitându-se drept în jos, la pământul tare, de care-l despărțeau treizeci de metri.

Mi-am ținut răsuflarea și mi-am înghițit un țipăt.

— Lordul meu? Evrad, am spus cu voce înceată, tremurătoare. Ce faci?

S-a urcat pe creasta zidului, s-a așezat pe ea. M-a privit de acolo; ochii îi erau sălbatici, străluceau. Tremura. Sudoarea îi încâlcea părul și fața îi era palidă, secătuită de sânge. Nu purta decât niște pantaloni bufanți și pielea de pe brațe i se făcuse ca de găină.

Dacă mă întindeam spre el, l-aș fi putut împinge.

— Întoarce-te în pat. De ce trebuie să mă urmărești?

Fiindcă-l iubeam. Fiindcă-mi făceam griji pentru el. Fiindcă era datoria mea, trebuia s-o fac, ca să nu se ducă vestea spaimelor care-i bântuiau nopțile. Dar nu i-am spus nimic din toate astea.

— Dacă trebuie, o să te urmăresc până la capătul lumii, peste stânci, în focul din crăpăturile care despică pământul.

— Ca demonii.

— Sunt mai iute decât ei. Nu vor ajunge la tine înaintea mea.

— O să mă urmărești acolo?

A dat din cap, arătând dincolo de zid, către lunga cădere.

În josul cerului, luna strălucea aproape plină, zugrăvind pământul cu umbre. Pândind în spatele fiecărei case, al fiecărui turn și al zidului cetății sau pornind dinspre fiecare ridicătură a terenului și dinspre fiecare copac de pe câmpie, către fortăreață se întindeau forme negre.

— *Sari*, așa îmi șoptesc în ureche. Oh, Alida.

Mi s-au înmuiat genunchi și m-am așezat pe piatră, clătinându-mă cu greutatea mea bombată. Nu puteam stinge luna, ca s-alung umbrele.

— Evrad, pentru ce-ai luptat tu? Pentru asta, ca să te-arunci de pe un turn? Atunci vor învinge ei. Dușmanul a murit, nu mai e, dar va câștiga totuși războiul. Totul a fost zadarnic. Pentru ce-ai luptat?

— Nu mai știu...

— Pentru mine, Evrad! Ai luptat pentru mine! Acum sunt a ta. Nu trebuie să mai lupți. Ai învins.

A clătinat din cap.

— Nu sunt demn de tine. Meriți pe cineva mai bun. Pe cineva care n-are coșmaruri.

Am râs, plesnindu-mă cu palma peste buze, fiindcă sunetul era atât de tăios.

— Merit pe cineva mai bun? Evrad — tu ești erou evurilor, regele legendar. Și eu merit pe cineva *mai bun*? Cine crezi că sunt eu?

S-a uitat la mine. Încruntarea i s-a prelungit, neclintită.

— Ești totul.

M-am târât spre el.

— Coboară de-acolo, Evrad. Vino la mine.

Mi-am întins mâna către el. Trebuia să fiu mai puternică decât umbrele. Glasul meu trebuia să sune mai ademenitor.

— Atinge-mă. Doar atât.

O țintă neînsemnată, o căutare simplă, ceva la care putea ajunge. S-a aplecat, cu buzele întredeschise într-o expresie încărcată de dor.

Și s-a lăsat să cadă de pe coama zidului, în brațele mele.

— Nu vreau pe cineva mai bun. Nu vreau eroul și regele. Te vreau pe tine.

Am stat multe ore așa, înfruntând frigul îmbrățișați.

L-am dus în pat și m-am înfășurat în jurul lui. Tremura. Nu eram o pătură destul de potrivită ca să-l apere de frig.

— Îi vezi? În umbrele de pe perete, a spus.

În calea unui curent de aer, flăcările lumânărilor pâlpâiau. Deformate, umbrele unui pocal, ale unui sfeșnic și ale unui pieptene dansau și tremurau jur împrejur.

— Nu e decât lumină și întuneric.

— Știu — dar eu văd amintiri. Văd o mie de goblini războinici aruncându-se asupra meterezelor cetății, cuprinse de flăcări. Îi văd trăgându-mi oamenii în foc. Și nu pot face nimic. Nu i-am nimicit. Sunt încă aici, se uită la noi.

Aproape că le puteam vedea ochii roșii și mâinile cu gheare. Pentru tot ce salvase armata lui Evrad, pieriseră în

război zece mi de oameni. Goblinii își legănau deasupra capetelor suliţe care unduiau ca valurile oceanului. Nu fusesem acolo, dar aproape că le puteam vedea. Chiar și când era treaz, el trăia cu asemenea viziuni în minte. Cum putea să-ndure?

M-am ridicat și am suflat în lumânări, izgonind umbrele. Odată întoarsă în pat, m-am lipit de spatele lui și i-am șoptit la ureche:

— Gata, au plecat.

El plângea.

Cu timpul, ne-am dat seama ce îi stârnea amintirile. Focurile în aer liber. Umbrele aruncate de luna plină. Pe urmă, fii noștri în armură. Oh, coșmarurile lui au fost cumplite după prima zi a lui Biron în armură. Dacă aș fi putut să schimb lumea, să modific drumul soarelui și al lunii, să rescriu poveștile destinului, așternute de puternice mâini nevăzute, copiii noștri n-ar fi învățat niciodată să lupte. Dar erau urmașii unui rege și trebuiau să deprindă căile armelor. Evrad a insistat. Chiar și după ce se trezea noaptea ca să-mi spună că fețele oamenilor care mureau iarăși și iarăși în visele lui se schimbaseră, că erau fețele copiilor noștri.

Cu timpul, nopțile au devenit mai ușoare. Având copii care să-i ocupe timpul — mai întâi un fiu, apoi două fiice, apoi alți doi fii — mergea la culcare fericit și ostenit. Nu le mai dădea atât de multă atenţie umbrelor.

Astfel, pacea a domnit asupra ţinutului în zilele copiilor noștri și în ale copiilor copiilor noștri și va domni și apoi. Întocmai ca-n poveşti.

Stau lângă fereastră, cu părul cărunt împletit într-o coadă care-mi atârnă pe spate, cu mâinile zbârcite odihnindu-mi-se pe o pătură roasă de vreme. Și Evrad e bătrân, dar își poartă anii, părul încărunţit și ridurile ca pe un trofeu. Încă mai călărește, drept ca o statuie în șa, și eu încă-l mai aștept.

În spatele meu, o ușă se deschide și se închide încetișor. Cel mai mic dintre copiii noștri, Perrin, încearcă să nu-mi tulbure liniștea. Nu e nevoie să mă uit; sunt fiica tatălui meu și, în decursul anilor, am dobândit o parte din vederea lui. Tata a murit de mult.

Perrin vine lângă scaunul meu și îngenunchează pe covor. Asta-l reduce la înălțimea din copilărie. Îl privesc ca pe-un băiețel venit să cerșească un hatâr. Dar e bărbat, cu barbă și cu ochii cutezători ai tatălui său.

— Mamă? Aproape c-am terminat. Dar mai am o ultimă întrebare.

Ceilalți copii ai mei au devenit războinici, diplomați, soți, soții, părinți, conducători și vindecători. Perrin, deși a fost ascultător și a deprins, alături de frații și surorile lui, mânuirea sabiei și bunele maniere, n-a ajuns nimic din toate astea. E cărturar, istoric, cronicar. Un bard.

A scris o istorisire a marelui Război al Fortăreței și a schimbării epocilor. Am citit câteva părți din ea — ceea ce i s-a părut potrivit să-mi arate — și mi-a fost greu să recunosc întâmplările și încercările pe care le-am trăit. Sună ca poveștile din vechime.

— Oh? îi spun. De ce nu născocești, pur și simplu, un răspuns? N-o să pară mai bizar decât ce ai deja acolo.

— N-am scris nicio minciună...

— Nu, sigur că nu. Dar ai zugrăvit adevărul în culori de-a dreptul îndrăznețe.

Fir-ar să fie, am rostit cuvinte pe care le-ar fi putut rosti tata.

Perrin își ferește privirea, cu un zâmbet compătimitor. Întocmai cum aș fi făcut eu, îngenunchind lângă scaunul tatei.

— Vreau să te-ntreb despre un lucru care nu sunt sigur că s-a-ntâmplat.

Șovăie, crispându-se când încearcă să dea glas unei idei greu de pus în vorbe — fiul meu, bardul, cu limba legată. Aș putea să râd, dar pare să sufere.

— Când eram mic, foarte mic, spune în cele din urmă, m-a trezit un zgomot și m-am speriat. Am vrut să vin în odaia voastră, să caut mângâiere. Pe coridoare era foarte întuneric. M-am furișat pe lângă pereți, ca un șoarece, de teamă să nu mă rătăcesc în propria mea casă. Pe urmă am auzit plânsete. Am trecut de un colț și am văzut un felinar. În cercul lui de lumină, am dat cu ochii de tine și de tata, stând pe podea. Îl țineai în brațe și el plângea. Am crezut c-avea să i se frângă inima. Și am înțeles — se temea de ceva mai tare decât mă temusem eu vreodată. Imaginea aia... m-a îngrozit. Am fugit înapoi, în patul meu. Am tremurat sub pături până în zori și, până acum, n-am mai vorbit niciodată despre asta.

Spune-mi, ceea ce am văzut... a fost aievea?

Eu și Evrad am reușit să ne ascundem necazurile chiar și de copiii noștri. În cea mai mare parte. El umblă acum rareori în somn. Nimeni n-are motiv să afle totul.

— Da. S-a întâmplat în noaptea aceea și în multe altele. Ororile din război l-au bântuit mulți ani. Poate că dușmanul i-a lăsat astfel de viziuni ca să se răzbune, ca o ultimă sfidare. Sau poate e prețul victoriei.

Clatin din cap. Am inventat multe scuze, dar cea mai simplă e, probabil, cea mai adevărată: îl bântuie amintirile lui și nu e nimeni vinovat.

Mă aplec în față și-mi sprijin mâna pe umărul lui Perrin.

— Nu trebuie să scrii asta. Nu trebuie s-o adaugi în cronica ta.

— Dar — înseamnă că eroul încă nu și-a încheiat călătoria. Povestea lui capătă cu atât mai multă greutate fiindcă a continuat să lupte și să învingă...

— Eroul trebuie să fie puternic, mai mult decât un simplu om, și, când ajunge rege, povestea trebuie să i se încheie. *Asta* e regula poveștilor, Perrin, indiferent cum altcumva am fi noi nevoiți să trăim. Dacă îl vor vedea altfel... cred că în lume se va răspândi o anumită stare de spirit. Oamenii ar crede în el mai puțin.

Mă sprijin de spătarul scaunului și-mi trag răsuflarea, obosită.

— Ar crede mai puțin în el fiindcă e om?

— Întocmai.

Îl privesc pe Perrin meditând. Când era copil, întrebările lui au continuat mai mult timp decât ale celorlalți. Voia să știe de ce cântă păsările de soiuri diferite în feluri diferite și de ce nu curge apa în susul dealului. Îmi secătuia puterea de a găsi răspunsuri. Până și acum sper că nu mai are întrebări.

— Cred că-nțeleg, spune, într-un târziu. Se încheie războiul, se încheie epoca, se încheie povestea.

— Astfel încât copiii își pot inventa propriile povești.

El dă din cap și, minunea minunilor, cred că înțelege cu adevărat.

— Încă o întrebare, spune, și eu îmi adun puterile. Ce-a fost mai greu? Luptele care-au adus o nouă epocă sau cele de după începea ei?

E ciudat, dar, privind acum în urmă, nu mi le amintesc decât pe cele de după. Pe cea dinainte a trăit-o altcineva, într-o altă eră.

Pocnesc din limbă și mă întreb ce-ar fi răspuns tata.

— Întrebarea asta nu e cinstită. N-are importanță care au fost mai grele, fiindcă de cele de după nu știe nimeni.

Umbrele se zvârcolesc pe podea, se cațără pe tavan. Înoată în jurul patului și al lordului meu adormit. Una pare o gură care râde, alta e o mână întinsă, care-i atinge umărul.

— Pleacă de lângă el.

Am băut prea mult și imaginile mi se rotesc în fața ochilor. Arunc pocalul. Vinul zboară către podea într-un jet de stropi. Pocalul de argint cade cu un zgomot răsunător. Zgomot de săbii lovite unele de altele sau scrâșnet de dinți neomenești, într-un strigăt de victorie.

— E al meu! strig, ridicându-mă în picioare. Nu-l puteți lua.

Sângele îmi zvâcnește în urechi ca niște râsete. Vreau să țip, îmi deschid gura, gata să urlu, și apoi:

— Iubito? Ce faci?

Săltat în capul oaselor, Evrad se freacă la ochi, gonind somnul, cu fruntea încruntată de curiozitate.

— E lumina, spun, ca vrăjită. Ai avut dreptate tot timpul. Demonii au venit după noi.

El cercetează încăperea, cu ochii aurii în lumina lumânării. Are fața calmă, dar răsuflă tremurând înainte de a spune:

— Nu e decât lumina. Vino în pat.

— Trebuie să te recâștig. Tu ai luptat într-un război și ai învins. Acum e rândul meu. O să te recâștig!

Îmi încleștez pumnii, cu brațele lipite de trup. Falca îmi tremură într-un țipăt mut. Regele meu mă privește. Curând, fruntea încruntată i se netezește și figura obosită i se îndulcește într-un zâmbet. Să-l văd zâmbind așa, în miez de noapte — dar, pe de altă parte, probabil sunt foarte caraghioasă, plină de furie, cu vinul împrăștiat în jur, cu cămașa de noapte alunecându-mi de pe umeri.

— Știu c-o s-o faci, îmi spune, firesc, ca iarba în toiul verii. Vino în pat, iubito.

Mă apropii de el, îl cuprind cu brațele și îl sărut, îndelung, cu dor. Mâinile lui mă apasă, ademenitoare și calde. Atât de calde.

Se desprinde de mine pentru o clipă.

— Știu cum s-alung umbrele, spune și suflă în lumânare.

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

UCENICUL NEBUN

Trudi Canavan

Trudi Canavan trăiește în Melbourne, Australia. De când ține minte, a născocit povești despre oameni și locuri care nu există. Prima ei povestire, *Whispers of the Mist Children*, a primit premiul Aurealis pentru „Cea mai bună povestire fantasy" a anului 1999. După ce și-a revenit din surprindere, Trudi a continuat pentru a termina un roman-fantasy-care-a-devenit-trei-romane, trilogia bestseller *Black Magician*, formată din *The Magicians' Guild*, *The Novice* și *The High Lord*, urmată de altă trilogie: *Age of the Five*. Anul trecut a fost publicat *The Magician's Apprentice*, introducerea la trilogia *Black Magician*, și Trudi lucrează acum la continuare — trilogia *Traitor Spy*. Într-o bună zi va scrie o serie care să nu aibă trei cărți.

Ibricul cu sumi s-a ridicat în aer aparent din propria-i voință și i-a turnat băutura fierbinte în ceașcă. Indria și-a privit fratele. Tagin a zâmbit, iar ea a dat ochii peste cap.

— Văd că educația ta merge bine, a comentat Indria.

Tagin a făcut un gest de indiferență și ibricul a coborât înapoi pe masă.

— N-a fost mare lucru. Exerciții din primul an... Plictisitoare...

Sorbind din băutura fierbinte, s-a uitat la el peste marginea ceștii. Ochii tânărului erau scânteietori și se agitase întruna de când sosise. De obicei asta însemna că era în dispoziție bună. Când stătea gârbovit și încruntat, trebuia să fie de două ori mai atentă la ce spunea și făcea, deoarece temperamentul lui răbufnea mult mai ușor. Azi însă simțea

ceva diferit la el. Deși era voios, în mișcări i se citea o urmă de încordare și ochii îi rătăceau permanent prin odaie.

— Ce înveți acum este mai interesant?

— De la magicianul Herrol?

Tânărul a pufnit disprețuitor și a întors ochii.

— Nici vorbă!

Indria și-a înăbușit un oftat și a lăsat ceașca. Tagin începuse ucenicia de magician de mai bine de doi ani, dar, așa cum se întâmplase cu majoritatea obsesiilor lui, îl nemulțumise educația primită și maestrul său. De obicei găsea câte ceva nou care să-i preocupe mintea sclipitoare, totuși magia nu era un hobby sau o ceva cu cara să-ți pierzi vremea. Ar fi trebuit să devină sursa venitului și a locului său în societate. Dacă își părăsea ucenicia, în loc să rămână până ce maestrul lui îl învăța înalta magie și-i acorda independența, n-ar fi primit venit din partea regelui și nici n-ar fi obținut comenzi din partea Caselor.

— Poate că ar fi mai bine dacă magicianul Herrol s-ar întoarce în oraș — în Ghildă. Atunci ai avea o varietate mai mare de maeștri.

Tagin a făcut o grimasă.

— A sugerat-o și el, dar ce rost ar avea? Toți magicienii din Ghildă sunt ca el: bătrâni scorțoși de modă veche. Aș prefera să fiu departe de ei, însă îndeajuns de aproape ca să te vizitez. N-ai dori să te las singură cu *Demrel* drept companion, nu-i așa? zise zâmbind.

Indria s-a strâmbat. Potrivit familiei ei, lordul Demrel era un soț excelent. Le îmbunătățise legăturile cu celelalte Case, câștigându-le favoruri prețioase în negustorie. Era bogat și generos. În același timp însă era un bărbat grosolan și posesiv și îndeajuns de bătrân ca să-i fie tată. Crescând alături de fratele ei schimbător, Indria învățase cum să manipuleze bărbații dificili, iar Demrel era mai puțin enervant decât Tagin. În același timp însă detesta că o trata ca pe o copilă prostuță.

Poate că Tagin este o pacoste, dar nu mă crede proastă, a gândit ea. *Și cel puțin mă iubește... în felul lui.*

— Când vom conduce lumea, voi construi pentru noi un palat în oraș, a spus Tagin cu ochi scânteietori. Vom scăpa de Demrel și de toți magicienii bătrâni și plictisitori.

Ea a surâs înaintea jocului acela familiar. Îl jucaseră de când erau copii.

— Când vom conduce lumea, Demrel și Ghilda vor căuta pe toate tărâmurile cadouri pe care să ni le aștearnă la picioare, i-a replicat.

Tânărul a zâmbit.

— Când vom conduce lumea...

A tăcut, cu atenția atrasă altundeva, spre ferestre. Indria a auzit zgomot de galop de cai.

— Musafiri, a spus ea. Mă-ntreb cine ar putea...

A amuțit, când Tagin a sărit în picioare și s-a grăbit spre ferestre, oprindu-se la câțiva pași de ele și privind la curtea interioară de dedesubt.

— Ah! Putrezi-le-ar oasele, a rostit el pe un ton posomorât, resemnat. Trebuie să plec.

— Ce s-a-ntâmplat?

Tânăra s-a ridicat și s-a apropiat de un ochi de sticlă. În curte se aflau trei armăsari. Călărețiilor — purtând uniforme de înalți magicieni — le întindeau hățurile slujitorilor care le ieșiseră în întâmpinare. Unul dintre ei a ridicat ochii și a zărit-o. Cu colțul ochiului, Indria și-a văzut fratele ferindu-se. S-a uitat la el, apoi din nou la magicieni și a simțit un ghem în stomac.

Au venit pentru Tagin, a ghicit ea. *Iar asta nu-i o vizită protocolară.* Dintr-o experiență îndelungată știa însă că era mai bine să nu rostească gândurile acelea cu glas tare. Dacă avea dreptate, Tagin putea trage concluzia că ea știuse din capul locului că veneau și poate chiar că-l trădase.

— Cine sunt? a întrebat Indria.

— Magicieni.

— Asta mi-am dat seama după veșmintele lor, i-a replicat încruntată. Cum îi cheamă? De ce sunt aici? Vor să-l vadă pe Demrel?

— Au venit după mine. Vor să mă ucidă.

Când tânăra s-a întors să se holbeze la el, Tagin i-a surâs strâmb. Uneori credea că toți îi doreau răul. Chiar și ea însăși. Indria a clătinat din cap.

— Vorbesc serios, de ce au venit?

Zâmbetul lui a pălit.

— Am făcut un lucru rău.

S-a întors și a pornit către ușă.

Indria a dat ochii peste cap.

— Ce-ai mai făcut de data asta?

— L-am ucis pe magicianul Herrol, a răspuns el fără s-o privească.

Ea a rămas uitându-se fără un cuvânt la spatele său. *Glumește*. Era adevărat, Tagin era irascibil și avea un simț crud al umorului, totuși nu era un ucigaș. Bătuse slugi și cai, iar în copilărie chinuise animalele de companie ale mamei lor, dar n-ar fi *ucis* niciodată pe nimeni și nimic.

Tânărul a deschis ușa. Din depărtare s-au auzit zgomote de glasuri și pași care au sporit treptat în intensitate. Tagin a închis ușa și a privit în jur, cu ochii brusc înspăimântați.

— Ajută-mă, a spus dezarmat. Trebuie să ies de-aici!

Inima ei s-a frânt. Tagin credea cu adevărat că magicienii aceia aveau să-i facă rău. Iar când era într-o astfel de stare, era mai bine să-l lase să fugă și să se ascundă, decât să încerce să raționeze cu el. Avea să se calmeze și să revină mai târziu. Dacă magicienii credeau că fratele ei era un ucigaș, ar fi putut să încerce să-l omoare înainte să fi avut ocazia de a se calma, a explica și a-și dovedi nevinovăția.

I-a făcut semn s-o urmeze și a pornit spre o ușă lăturalnică. Când au ieșit într-un coridor îngust, tânăra s-a

întrebat dacă va fi pedepsită fiindcă îl ajutase. În niciun caz! Dacă va susține că fusese prea speriată pentru a se împotrivi, Ghilda o va considera mai degrabă victimă decât complice.

Dar există oare un dram de adevăr în asta? s-a întrebat. *Mai îmi este frică de Tagin?* S-a gândit la vânătăile căpătate de la el, înainte de a învăța cum să-l calmeze ori să evite să-i stârnească iritarea. După ce se măritase, el nu mai cutezase să-i facă vreun rău, pentru ca nu cumva Demrel să observe și să-i interzică s-o mai viziteze.

Și, totuși, dacă aș crede că l-aș putea preda fără ca niciunul dintre noi să sufere, aș face-o?

Probabil că nu. Era fratele ei. Înapoia temperamentului năvalnic se afla un băiat fragil și singur, cu minte isteață. N-ar fi dorit să-l vadă întemnițat. Tagin ar fi înnebunit — mai mult decât era acum —, dacă avea să fie închis vreodată.

Au ajuns la ușa cabinetului soțului ei. Pașii lui Tagin au răsunat sonor în urma ei, când au intrat în încăpere.

— Ai noroc că Demrel este plecat. Nu te-ar fi lăsat niciodată aici, i-a spus Indria și s-a apropiat de un dulap mare din lemn. Deschide-l!

El a mijit ochii spre încuietoare și după o secundă s-a auzit un declic. Tânăra a deschis ușile, apoi a tras zăvorul care fereca ușile interioare. Un curent de aer rece a lovit-o în față din cavitatea îngustă din spatele lor.

— Aici e o scară. Nu știu unde duce — și nici nu vreau să știu —, dar trebuie să fie sigură, altfel Demrel n-ar folosi-o.

Sprâncenele lui s-au arcuit.

— De ce nu mă surprinde că soțul tău are o ieșire secretă din propria lui casă?

— Am descoperit-o cu totul întâmplător, când el a rămas aici înțepenit într-o zi și nimeni nu i-a auzit strigătele de ajutor. Nu mi-a îngăduit să chem vreun slujitor. A trebuit să-l trag eu însămi afară.

Buza lui Tagin s-a răsfrânt dispreţuitor.

— Ar fi trebuit să-l fi părăsit acolo şi să fi venit cu mine.

Ea a clătinat din cap.

— Dar îl urăşti.

— Da, însă în acelaşi timp aş urî să n-am casă şi să fiu urmărită.

L-a privit cu seriozitate.

— În plus, aş fi pentru tine o povară care te-ar încetini. Ţi-aş fi de mai mare ajutor dacă aş rămâne aici.

Tagin a privit-o, apoi a deschis gura să vorbească, dar în clipa aceea le-a ajuns la urechi zgomot de paşi pe coridorul principal dinafara cabinetului.

— Iute! a şuierat ea. Intră şi încuie uşa după tine.

Când tânărul a intrat în dulap, Indria şi-a simţit inima începând să bubuie. A închis uşile şi a auzit clicul încuietorii. Au urmat câteva foşnete în interiorul dulapului. Paşii dinafara cabinetului se apropiau. Inima ei galopa. Dacă Tagin nu înceta cu zgomotele, magicienii aveau să-l audă şi să cerceteze dulapul. În uşa cabinetului a răsunat o ciocănitură şi inima i-a stat în piept.

Zgomotele din dulap au încetat finalmente. Inspirând profund, Indria şi-a şters de rochie palmele transpirate şi a traversat fără grabă odaia. A deschis uşa şi s-a străduit să nu tresară înaintea zidului de forţă masculină înveşmântată în uniforme din faţa ei.

— Bună ziua, lorzilor, a rostit cu toată demnitatea pe care o putea mobiliza. Dacă îl căutaţi pe soţul meu, mă tem că este absent. Vă pot fi de folos cu altceva?

Magicienii au intrat în încăpere. Primul dintre ei era înalt şi destul de arătos — nici pe departe aşa cum îi descrisese Tagin pe cei pe care-i întâlnise. Al doilea însă era pe atât de cărunt şi cocârjat de ani, pe cât spusese fratele ei. Al treilea avea vârsta cuprinsă între cei doi şi afişa o expresie de dezaprobare şi dezamăgire.

— Sunt lordul Arfon, a rostit magicianul înalt, iar dânșii sunt lordul Towin și magicianul Beller. Fratele dumneavoastră, ucenicul Tagin, este aici?

— A fost, da, însă a plecat.

Arfon s-a încruntat spre ea.

— Știți unde este acum?

— Nu. Despre ce-i vorba?

— Tagin a comis o crimă teribilă: l-a ucis pe magicianul Herrol.

Tânăra a simulat șocul și surprinderea.

— L-a ucis?!

— Da. Să înțeleg că fratele dumneavoastră nu v-a spus nimic?

— Nu, a răspuns Indria, apoi și-a ferit fața. A amintit că ar fi dat de necazuri, dar n-a explicat.

Asta-i îndeajuns de aproape de adevăr. S-a întors și l-a privit atentă pe Arfon.

— Sunteți siguri că Tagin este ucigașul?

— Da, i-a răspuns bărbatul întorcându-i căutătura. Am citit mintea unui slujitor care a fost martor la crima aceasta... ca și la altele, mai vechi. Știați că fratele dumneavoastră învățase înalta magie în secret, în pofida legii regale?

Ea a clătinat din cap; de data asta nu mai era nevoită să simuleze șocul.

— De mai mult timp lua putere magică de la slujitori, pregătindu-se neîndoios pentru a-și omorî maestrul, a spus magicianul fără a-și ascunde dezgustul.

— Dar..., a izbutit în cele din urmă tânăra, Tagin n-ar fi făcut așa ceva. Sigur că da, mi l-aș putea imagina învățând ceva interzis, pentru că se plictisea. Totuși nu-i tipul de ucigaș.

Sprâncenele lordului Arfon s-au înălțat.

— Vreți să spuneți că ați cunoscut destule tipuri de ucigași pentru a le deosebi de tipurile de non-ucigași?

— Nu mă luați peste picior! a ripostat ea ridicându-și bărbia și privindu-l drept în ochi. Este fratele meu. Îl cunosc mai bine ca oricine.

Bărbatul a țuguiat buzele gânditor, apoi a încuviințat.

— Îmi cer iertare. A fost o lipsă de tact din partea mea, dar problema aceasta este serioasă. Puteți ghici unde s-ar fi putut duce fratele dumneavoastră? Simpla citire a minții lui îi va confirma sau infirma vinovăția.

— Nu, a răspuns ea sincer.

Arfon a încuviințat din cap.

— Atunci mă tem că vom fi nevoiți să vă luăm cu noi.

Însemnare, anul 235

Azi a sosit vestea morții magicianului Herrol, din familia Agyll, Casa Parin, o crimă teribilă. Citirea minții slujitorului care a anunțat-o a dezvăluit că magicianul Herrol fusese ucis, iar puterea îi fusese secătuită prin folosirea înaltei magii chiar de către ucenicul său, Tagin. Nu se știe cum a dobândit această cunoaștere ucenicul, dar se pare că și-a putut depăși maestrul, întărindu-se în prealabil prin secătuirea slujitorilor, a căror tăcere fusese obținută prin amenințări. Vinile lui sunt trei la număr: mai întâi, învățarea înaltei magii înainte de a-i fi fost acordată independența de către maestrul său, în al doilea rând aplicarea acesteia asupra oamenilor de rând pentru a se întări pe sine, iar în al treilea rând folosirea ei pentru a ucide.

Lordul Arfon a primit misiunea de a-l găsi pe Tagin. El a arestat-o pe sora sa, Indria, întrucât frații sunt apropiați și ucenicul poate ieși din ascunzătoare, în tentativa de a o elibera. Lordul Arfon m-a informat că ea cooperează în eforturile de a-i prinde fratele.

Gilken, din familia Balen, Casa Sorrel, Hronicarul Ghildei Magicienilor.

Gilken a șters vârful penei și a așezat-o lângă catastiful vechi îmbrăcat în piele. S-a apropiat de fereastra din turn și a privit peste Imardin, capitala Kyraliei. Zidul înalt al Palatului Regal se înălța în stânga, cu vedere spre reședințele Caselor bogate și puternice. Nu putea să vadă Parada Regelui coborând de la palat spre Piața Mare și docuri, dar memoria i-a asigurat imagini ale ei, alături de mirosurile și zgomotele din părțile cele mai animate ale orașului.

Dacă asculta atent, putea auzi o rumoare permanentă, totuși o fâșie lată de grădini îl separa de metropola agitată, menținând în același timp la depărtare zarva și frământarea. Cu două sute de ani în urmă, după ce magicienii din Kyralia învinseseră forțele invadatoare din Sachaka, regele Errik le acordase un domeniu generos și poruncise construirea unui Palat al Ghildei, care să găzduiască nou-înființata lor Ghildă. Încăperea Hronicarului, domeniul și responsabilitatea lui Gilken din ultimii douăzeci și trei de ani, era cea mai înaltă din turnul de sud-vest.

Deși panorama nu-l plictisise niciodată, odată cu trecerea anilor bărbatului îi plăcuse tot mai puțin urcușul lung. Nu dobândise controlul mintal necesar pentru a se levita în spirală ascendentă prin puțul scării, iar unicul mod de suire directă — pe exteriorul clădirii, pentru ca după aceea să se târască înăuntru printr-o fereastră — n-ar fi fost nici pe departe demn de un magician.

Un magician se poate face vinovat de lucruri mai rele decât lipsa de demnitate, a gândit el și mintea i-a revenit la veștile proaste pe care le consemnase cu puțin timp în urmă. *Crimă. Șantaj. Învățarea și folosirea neautorizată a înaltei magii. Cu siguranță, niciun ucenic nu și-ar fi abandonat educația și viitorul prin comiterea unor asemenea crime fără motive întemeiate. Ce l-ar fi putut împinge s-o facă?*

Gilken nu știa despre Tagin decât că avea o soră și că familia lui făcea parte dintr-o Casă mai slabă, mai puțin favorizată.

Nu se obișnuia ca unicul fiu și moștenitor al unei familii să fie educat în magie, întrucât magicienilor li se interzicea prin lege să acționeze în calitate de capi de familie în chestiuni politice. Legea era menită să oprească puterea din Kyralia să treacă în mod complet în mâinile magicienilor — și ale Ghildei —, deși nu era în niciun caz respectată cu strictețe. Îngăduindu-i lui Tagin să devină magician, tatăl lui pusese controlul viitor al familiei și bunurile ei în mâinile ginerelui său.

Lordul Herrol trebuie să fi cunoscut toate astea când îl luase pe tânăr ca ucenic. Gilken și-a amintit ce știa despre magician. Soția lui Herrol murise acum zece ani, iar cei cinci copii ai săi erau mari și căsătoriți. Fusese un bărbat inteligent și vesel.

Întrucât crescuse la țară, Herrol revenise acolo cu câțiva ani în urmă. Locuința lui se afla la o zi de mers călare de oraș. Și la câteva ore de mers călare de locuința surorii lui Tagin. Era posibil ca Herrol să fi ținut seama de marea apropiere dintre cei doi frați, când luase decizia să se mute.

Dacă așa a fost, atunci Tagin a ales o cale teribilă de a-i răsplăti favoarea aceea.

Gilken a privit din nou peste domeniul Ghildei, către oraș. Herrol fusese iubit în Ghildă. Mulți fuseseră tulburați de moartea sa, mai ales foștii lui ucenici. Magicienii fuseseră alertați în toată țara. Debarcaderele și hotarele erau păzite zi și noapte.

Indiferent unde ar fi, Tagin nu va scăpa pentru mult timp de brațul Ghildei și al justiției.

Lordul Arfon a ridicat o carafă din sticlă și a turnat lichid limpede într-o cupă tot din sticlă. A întins-o spre Indria. Tânăra a mirosit conținutul, apoi a sorbit.

— Apă? a spus ea surprinsă și ușor dezamăgită.

Se așteptase la un lichior exotic și scump, pe care nu și l-ar fi putut îngădui decât regalitatea sau Ghilda.

— Pe domeniile Ghildei există un izvor, a rostit bărbatul, a cărui apă este cea mai pură pe care o veți bea vreodată. Este adusă printr-o conductă doar în această clădire și la Palatul Regal — iar în palat merge mai întâi la odăile regelui.

Indria a sorbit mai mult și a plimbat apa prin gură, după care a înghițit-o. Aproape că nu avea gust. Poate doar un iz vag de piatră și stâncă. Arfon și-a umplut un pahar.

— Povestiți-mi mai multe despre fratele dumneavoastră.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce nu v-am spus deja?

Bărbatul a privit-o în ochi.

— Slujitorii din locuința familiei dumneavoastră spun că era predispus la accese de violență și că v-a lovit adesea.

Indria a întors capul.

— Nu adesea, l-a corectat ea bănuind că nu avea rost să tăgăduiască adevărul, care putea fi confirmat printr-o citire a minții. Doar când... când se simțea frustrat. Este inteligent, înțelegeți? Prea inteligent. Oamenii nu-l înțeleg, iar el nu se pricepe să-și explice intențiile și starea într-un fel care să fie înțeles de oamenii obișnuiți.

— Dumneavoastră îl înțelegeți?

— Nu întotdeauna. De aceea își pierde firea cu mine.

A fluturat din braț.

— Dar îi înțeleg frustrarea și...

Și singurătatea, fusese pe punctul de a spune. Însă lui Tagin nu i-ar fi plăcut să vorbească despre el ca și cum ar fi fost bicisnic sau demn de milă.

— Vreți să-l protejați? a observat Arfon.

— Bineînțeles. Sunt sora lui.

— Și ați mai vrea să-l protejați dacă ați ști că l-a ucis pe lordul Herrol? Ați mai tăinui locul unde se ascunde, dacă ați ști asta?

Tânăra l-a privit și a surâs prefăcut.

— Probabil că da.

— De ce?

Ea a suspinat și s-a întors.

— Este singurul căruia i-a păsat vreodată de mine. Mamei și tatei nu le-a păsat niciodată. Iar lui Demrel cu siguranță nu-i pasă.

Arfon n-a spus nimic. Tăcerea s-a prelungit între ei și în cele din urmă Indria s-a întors să-l privească. O scruta intens. Expresia chipului său nu era dezaprobatoare. Era insondabilă și în același timp îi trimitea un fior pe spinare.

Încetează, și-a spus. *Nu-i tocmai inteligent să-ți placă cel care dorește să-l prindă și probabil să-l execute pe propriul tău frate.* Apoi, cu întârziere, a completat: *Și ești femeie măritată.*

În același timp însă îi era imposibil să nu-l placă pe Arfon. O trata cu totul diferit față de soțul ei — nu numai ca și cum ar fi văzut că avea o minte, ci ar fi fost interesat și de conținutul ei. Fusese blând și-și ceruse scuze în puținele rânduri când trebuise s-o silească prin forță fizică să coopereze. O singură dată îl zărise furios și atunci fusese fascinată să vadă cum își ținuse furia în frâu și cât de iute i se destrămase.

Și n-ajută nici faptul că este arătos. Tânăra a oftat. *Cred că asta face parte din viclenia Ghildei de a obține informații de la mine. Aș fi putut spune mai multe dacă aș fi dorit să impresionez persoana respectivă. Din fericire n-am nicio informație să le ofer.*

Arfon a tras aer adânc în piept și s-a ridicat.

— Este târziu. Vă voi conduce în iatacul dumneavoastră.

„Iatacul" meu? a gândit ea pe când îl urma în sus pe trepte. *Mai exact „temnița" mea.* Deși odăița pe care Ghilda i-o pregătise în unul dintre turnurile Palatului său era confortabilă, de două săptămâni Indria n-o văzuse decât pe aceea și încăperea aflată imediat dedesubtul ei.

Arfon a părăsit-o imediat după ce i-a încuiat ușa. Tânăra n-a avut nevoie de mult timp pentru a se schimba în cămașa de noapte și a adormit de cum a atins perna cu capul. Următorul

lucru de care a fost conştientă a fost desenul de lumini şi umbre pe care luna îl proiecta pe tavan.

Sunt trează, totuşi este noapte, s-a încruntat. *De ce sunt trează atunci?*

Ceva a întrerupt desenul acela. Indria a ridicat capul şi a privit către fereastră. De geam era lipit un chip, neclar în întuneric.

Imposibil! Iatacul se află la etajul al doilea şi afară sunt străji. A lăsat capul pe pernă. *Probabil că visez.*

— Indria! a şuierat un glas înăbuşit. Scoală-te! Sunt eu, Tagin.

Inima i s-a oprit în piept. Nu visa. Cineva era într-adevăr afară, iar acel cineva era Tagin. *Idiotul! Îl vor prinde cu siguranţă!* A coborât iute din pat şi s-a împleticit spre fereastră. Aerul rece a învăluit-o. Storurile din hârtie fuseseră împinse în lături şi rama cercevelelor fusese deschisă. Tagin era afară. Sub tălpile lui se vedea o piatră plată, care plutea în văzduhul răcoros. Semăna foarte mult cu o lespede de pe aleile din grădinile Ghildei.

— Cum ai...? a întrebat ea.

— La fel cum mişc un ibric cu sumi. Numai că de data asta stau eu însumi pe el. A necesitat totuşi ceva exerciţiu ca să-mi păstrez echilibrul. Nu te teme. Acum m-am obişnuit şi n-o să te scap.

— Să mă scapi?

Tânărul a zâmbit larg.

— Am venit să te eliberez. Nu-i corect ca sora mea să fie închisă pentru ceva ce n-a făcut.

— N-am nevoie să fiu eliberată, a replicat ea. Când îşi vor da seama că nu vei veni după mine, vor renunţa şi-mi vor da drumul.

— Dar *trebuie* să vin după tine.

— Ca să mă duci... unde?

— Departe de locul ăsta.

Indria a clătinat din cap.

— Ne vor găsi, Tagin. Ascultă-mă, cred că nu-ți vor face niciun rău dacă te vei preda. Îți vor oferi șansa să dovedești că ești nevinovat. După ce-ți vor citi mintea, vor ști că n-ai omorât pe nimeni și te vor elibera.

El a surâs strâmb.

— Însă eu *l-am omorât* pe Herrol. Și pe majoritatea slujitorilor lui. Și..., s-a întrerupt și a privit în jos ridicând din umeri.

Indria i-a urmat privirea, pe lângă lespedea plutitoare de sub tălpile lui, și răsuflarea i s-a oprit în gât. Trei bărbați zăceau la baza turnului, cu ochii larg deschiși, holbați. Morți. Tagin îi omorâse? *Bineînțeles că el. Ca să mă elibereze.* S-a simțit cuprinsă de vinovăție, dar și-a alungat-o. Ghilda îi întinsese o capcană. Nu era vina ei că rezultatul fusese exact opus celui așteptat.

În același timp asta însemnase că fratele ei ucisese. De asemenea, recunoscuse o dată în plus că-și omorâse maestrul.

— Of, Tagin, s-a auzit tânăra rostind. Acum te vor executa cu siguranță. Și pe mine, dacă te voi urma.

— Nu ne vor găsi, a replicat el și i-a întins mâna.

— Dar...

Vrusese să spună *Dar eu nu vreau să plec și să devin o fugară urmărită.* Ochii lui s-au îngustat și i-a putut distinge primele semne de suspiciune și furie. Furia lui era întotdeauna sălbatică atunci când credea că fusese trădat. *Atât doar că de data asta a ucis oameni. Nu mă va ucide însă și pe mine.*

Dar și-ar putea îndrepta furia asupra altora. Va învinui Ghilda și pe soțul meu pentru că m-au întors împotriva lui. A simțit din nou un ghem în măruntaie. *Dacă merg cu el, l-aș putea convinge de altceva. L-aș putea ține departe de alte bucluri. De uciderea oamenilor.*

Asta ar fi însemnat să-și abandoneze viața de confort și siguranță.

Este totuși fratele meu. Eu sunt singura care-l poate salva.

Suspinând, știind că el nu înțelegea ce-i ceruse să-și sacrifice, Indria a suit pe pervazul ferestrei și a prins mâna tânărului. Chipul lui s-a transformat într-un zâmbet larg. A tras-o spre el, apoi i-a menținut echilibrul când a pășit pe lespede. Ea a privit în jos când au început să coboare.

Lordul Arfon avea să fie foarte dezamăgit.

Însemnare, anul 235

Ucenicul ticălos și-a eliberat sora, omorând cu această ocazie două străji și pe lordul Towin. Moartea lordului Towin este un șoc și o pierdere atât pentru familia sa, cât și pentru Ghildă. A deținut un potențial uriaș, iar studiul lui inovator despre aplicarea magiei în modelarea metalelor va rămâne neterminat.

Moartea sa a stârnit și a unit Ghilda. Ucenicul Tagin s-a dovedit lipsit de caracter moral, fiind gata să folosească înalta magie la fel de crud pe cât au făcut-o sachakanii înainte de Război. Nu-i putem îngădui să bântuie prin lume nepedepsit. Lordul Arfon consideră că trebuie să-l capturăm și să aflăm cum a învățat înalta magie fără ajutorul unui dascăl, dar mulți sunt de părere că Tagin este prea periculos și trebuie omorât cu prima oca

Pentru un moment Gilken a rămas cu pana suspendată deasupra paginii, ascultând pauza care urmase ciocăniturii la ușă. După aceea a terminat fraza, a șters pana și a pus-o jos. S-a ridicat de pe scaun și a îndreptat o magie neînsemnată către intrare, pentru a ridica ivărul și a deschide ușa.

Lordul Arfon l-a salutat cu o înclinare politicoasă din cap.

— Hronicarule Gilken, pot sta de vorbă cu dumneata?

— Desigur, lordule Arfon, a răspuns Gilken și a indicat scaunele confortabile pe care le ținea pentru vizitatori. Dorești o cupă de apă?

— Nu, mulțumesc, a zis Arfon și s-a așezat cu o privire distrasă și o încruntătură care i-a sporit între sprâncene. Mă gândisem că ar trebui să știi că lordul Valin, magicianul Loral și lordul Greyer n-au mai fost văzuți după sfatul de aseară. Știai că s-au oferit voluntari pentru a porni în căutarea lui Tagin, dar că eu nu i-am ales?

— Da.

Gilken a încuviințat din cap, pentru a dovedi că înțelegea tulburarea lui Arfon. Tinerii magicieni fuseseră prietenii lordului Towin, cel care o păzise pe Indria, și fuseseră atât de scandalizați de uciderea sa, încât fusese limpede pentru toți că dacă îl vor găsi pe Tagin era improbabil să mai existe un ucenic viu pentru a fi interogat și judecat.

Și ar fi oare ceva atât de teribil? s-a întrebat el. Și-a amintit cât de sfâșiate fuseseră propriile lui sentimente la sfatul din seara precedentă. Deși simțise față de crime aceeași senzație de pierdere și mânie pe care o încercaseră mulți magicieni, îl tulburase imboldul sălbatic și irațional pentru răzbunare care clocotea printre ei. *Noi trebuie să fim exemple de calm și judecată. Și de justiție. Tagin trebuie adus înaintea tribunalului.*

— Ți-e teamă că-l vor omorî pe Tagin, a rostit el.

Arfon l-a privit în ochi.

— Sau că, prin căutarea întreprinsă de ei, vor stânjeni aranjamentele noastre pentru a-l captura.

Gilken a aprobat din nou. *Vrea să consemnez ceva, astfel încât el și cei care-l ajută să nu fie învinovățiți dacă cei trei îi strică planurile și Tagin scapă. Păcat că gândește că Ghilda ar putea reacționa așa, totuși nu-i naiv. Dacă lucrurile merg foarte prost, oamenii vor căuta întotdeauna pe cineva pe care să învinovățească, iar conducătorii cad de fiecare dată primii.*

— Ar trebui să le consemnez absența, a rostit el ridicându-se din scaun.

Arfon a înțeles aluzia și i-a urmat gestul.

— Mulțumesc. Nu te voi mai distrage.

Gilken a zâmbit.

— Primirea de informații în vederea consemnării lor este mai degrabă o necesitate decât o distragere. Iar dumneata ești oricând bine-venit, lordule Arfon.

Tânărul magician s-a aplecat scurt din mijloc, apoi a părăsit odaia. Gilken s-a reașezat la pupitrul lui și a citit ultima frază pe care o scrisese. După aceea a luat pana.

Deși ar fi dorit să nu privească, ba mai mult chiar, să fugă dinaintea scenei, Indria s-a silit să se uite la cele cinci trupuri. Trei magicieni și doi ucenici zăceau răschirați în jurul focului de tabără: trei bărbați și doi băieți cu câțiva ani mai vârstnici decât Tagin. Părea că s-ar fi prăbușit în somn sub influența băuturii, dar ea știa adevărul. Toți sângerau din tăieturi micuțe, prin care fratele ei le luase magia și viețile în timp ce fuseseră drogați. Și-a cuprins cu palmele umerii acoperiți de tunica simplă, de femeie de rând, pe care Tagin i-o adusese ca parte din eliberarea și deghizarea ei, și s-a înfiorat.

Ea avusese ideea să-i lase pe magicieni s-o captureze, să-i convingă că fusese prizoniera lui Tagin, apoi să-i drogheze, pentru ca ei doi să se poată îndepărta suficient sau poate chiar să-i abată de pe urmele lor. Indria cumpărase licoarea dintr-un târg, pretextând că suferea de insomnie și dureri femeiești, dar că voia ceva care să nu aibă gust neplăcut. După cum îi recomandase neguțătorul, amestecase licoarea în vinul magicienilor, având grijă să nu pună prea multă și să riște să-i otrăvească.

Însă Tagin decisese că ocazia era prea prielnică pentru a o scăpa printre degete. Le luase puterea și astfel îi omorâse. Iar acum dansa în jurul focului, hohotind triumfător.

— Ce ușor a fost! Și n-a fost nevoie decât de *asta*. A strecurat o mână în buzunarul hainei și a scos un flaconaș care conținea licoarea. N-am irosit nicio fărâmă de magie — nici din a mea, nici din a lor, și acum toată-mi aparține mie!

A prins-o de mâini și a rotit-o exuberant. Indria s-a împiedicat într-o creangă de pe jos și s-a împleticit, astfel că el s-a oprit și a prins-o.

— M-ai auzit? a întrebat-o. Înțelegi?

Tânăra a încuviințat din cap.

— Nu s-a irosit nicio fărâmă, a repetat ea. Iar acum ne-au pierdut urma. Am câștigat... câte zile? Cât crezi că va dura până vor fi găsiți sau dați dispăruți?

— Câteva zile, a ridicat din umeri Tagin. Mai mult, dacă le ard corpurile.

— Îndeajuns ca s-ajungem la hotar, dacă le luăm caii. Să sperăm că nu ne așteaptă elyneii.

I-a privit din nou pe magicienii morți și și-a impus să vadă situația cu pragmatism rece.

— Au ceva bani? Ne-am putea îmbarca pe o corabie. Să ne-ndreptăm spre Vin. Ori spre Lonmar.

Tagin a clătinat din cap. În ochi i-a apărut o sclipire nebunească, familiară.

— Nu mergem în Vin, surioară. Nici în Lonmar. Nici în Elyne. Mergem la Imardin.

— În oraș? Dar...

Strânsoarea lui s-a întețit pe mâinile ei.

— Adu-ți aminte de câte ori visam că vom conduce lumea într-o bună zi...

A izbucnit în râs când Indria a deschis gura pentru a protesta.

— Da, știu că era un joc, dar cred... cred că-i posibil. Noi *am putea* schimba lumea. Am putea face Ghilda să înțeleagă că regulile și restricțiile ei sunt greșite.

A privit-o apoi în ochi cu o expresie serioasă.

— Ar fi o cale prin care să repar tot ce-am făcut. De fapt a fost numai vina lor.

— Dar...

Fața tânărului s-a înnegurat brusc și i-a dat drumul mâinilor, împingându-le cu putere.

— Tu nu știi cum a fost. În fiecare noapte Herrol îmi lua puterile, astfel încât abia puteam face ce mă-nvăța.

S-a înroșit la chip și s-a întors într-o parte, aplecând fruntea, astfel că ea nu-i putea zări ochii.

— Ăsta-i secretul, să știi, a continuat el cu glas scăzut. Secretul înaltei magii. Maeștrii iau puterea de la ucenici, chipurile în schimbul învățăturii. La început, pare îndrituit. Putere pentru cunoaștere. Herrol însă continua să mă țină-n loc. Când am început să-nvăț de unul singur — farmece pe care le-am găsit în ceasloavele lui —, s-a înfuriat. A început să-mi ia și mai mult din putere, așa că nu mai puteam încerca nimic. N-am putut învăța nimic.

Tagin a ridicat ochii, iar privirea îi era torturată și chipul mai bătrân decât păruse vreodată.

— Pentru ca un ucenic să devină un înalt magician nu sunt necesari zece ani. Ei ne țin în loc, ne opresc să-nvățăm cu viteza noastră naturală, pentru ca să se poată bucura mai multă vreme de puterea noastră.

Indria a simțit un fior în inimă. Așa ceva n-ar fi fost foarte rău pentru un ucenic obișnuit, însă pentru Tagin ar fi fost intolerabil. El era inteligent. Învăța iute și se plictisea și mai iute. Herrol ar fi trebuit să-și dea seama. Ar fi trebuit să-l fi răsplătit, nu să-l fi pedepsit pentru inițiativa lui.

— Eu însă voi demasca minciuna, a continuat tânărul îndreptându-se, cu o expresie de hotărâre pe chip. Voi sili Ghilda să le spună tuturor adevărul.

Privirea i s-a pierdut în depărtare și a tăcut pentru o clipă. După aceea ochii au revenit asupra surorii sale și a surâs.

— Noi vom schimba lumea, Indria, a rostit el, iar de data asta nu mai este un joc. Este realitatea.

Însemnare, anul 235

Știm acum că cele trei cadavre arse care-au fost găsite ieri sunt lordul Valin, magicianul Loral și lordul Greyer. Au fost identificate după resturile carbonizate ale hainelor lor, care au fost aduse în oraș.

Azi mințile noastre au zumzăit de comunicații mintale, deoarece magicienii din mai multe locuri au anunțat alte vești teribile. Nouă dintre căutătorii lui Arfon și doi ucenici înnoptaseră la o Casă-popas. Până dimineața, ei, slujitorii lor, stăpânul Casei-popas și soața lui, ca și multe dintre slugile și clienții Casei au murit în incendiul care a ars clădirea din temelii. Suspectăm însă că magicienii fuseseră mai întâi uciși de Tagin și de sora lui, deoarece perechea a fost identificată de cei îndeajuns de norocoși ca să scape din pârjol.

Toți de aici sunt șocați de această tragică pierdere de vieți omenești.

Gilken s-a oprit. Mintea îi era ticsită de întrebări, dar încerca întotdeauna (și adesea dădea greș) să păstreze speculațiile la minim în consemnările sale. Relatările trebuiau să fie strict informative. Oare căutătorii dăduseră peste Tagin și sora lui — și dacă da, tentativa lor de a-i captura se soldase cu un eșec catastrofal? De ce niciunul dintre ei nu raportase întâlnirea către Ghildă prin comunicarea mintală înainte de a muri? Nu putea să nu se gândească la importanța locurilor în care pieriseră cele două grupuri de magicieni. Trupurile celor trei tineri fuseseră găsite mai departe de oraș decât Casa-popas. Tagin și Indria nu fugiseră după prima întâlnire, ci se întorseseră și porniseră către Imardin.

Aproape ca și cum Tagin i-ar vâna pe magicieni, nu invers.

Nu putea totuși să scrie așa ceva în hronic. S-a înfiorat, apoi a șters pana, a așezat-o pe masă și s-a culcat, sperând o noapte neîntreruptă de apeluri mintale, care să anunțe vești rele sau coșmaruri.

Când Indria se predase primilor trei magicieni, aceștia deciseseră să nu anunțe Ghilda, pentru ca Tagin să nu le audă conversația mintală și astfel intenția de a se furișa în preajma lui. Tânăra fusese surprinsă să afle că orice comunicare mintală putea fi auzită de toți ceilalți magicieni. Se întrebase de ce se mai oboseau s-o folosească.

Al doilea grup nu avusese niciun motiv pentru a contacta alți magicieni — membrii săi adormiseră buștean de pe urma drogului pe care Tagin îl silise pe hangiu să-l toarne în băuturile lor și nu știuseră niciodată că tocmai mâncaseră ultima masă.

Însă al treilea grup care urma să cadă pradă planului măreț al lui Tagin nu murise în tăcere.

Spre ușurarea lui Indria, fratele ei nu-i ceruse să se apropie de cei patru magicieni pe care-i văzuseră în sat și să-i drogheze. Preferase să-i urmărească cum cumpăraseră mâncare și o sticlă de vin, după care îi urmărise din depărtare. Tânăra observase că ei nu aveau ucenici. Când amurgul poposise peste lume, magicienii se opriseră pentru a mânca, dar nu descălecaseră. Tagin și Indria își legaseră caii de stâlpul unui gard din afara razei lor vizuale, după care se apropiaseră tiptil, la adăpostul unui zid din piatră.

Scoțând sticluța cu otravă, Tagin extrăsese din ea prin magie o picătură mare. Picătura se ridicase în aer și se oprise plutind deasupra magicienilor. Indria privise, cu inima galopând și se întrebase cum de n-o vedeau.

După aceea un magician scosese vinul ca să-l împartă. Picătura coborâse și intrase în sticlă cu asemenea iuțeală, încât

niciunul n-o zărise. Magicienii începuseră să treacă sticla din mână în mână, bând vinul direct din ea.

Riscul de a continua să tragă cu ochiul peste zid păruse inutil, așa că Tagin și Indria reveniseră la caii lor. Aceea le fusese greșeala, a înțeles tânăra. Magicienii călăriseră câteva minute înainte ca drogul să-și facă efectul. Când începuseră să cadă din șei, Tagin rânjise larg și dăduse pinteni calului către ei. Însă unul dintre magicieni nu căzuse. Fie că nu băuse vin, fie că băuse prea puțin, dar important fusese că-i atacase fratele. Lovitura îl răsturnase pe Tagin de pe calul care galopase după aceea, ieșind de pe drum.

— Ascunde-te! răcnise Tagin spre Indria și ea fugise să se adăpostească înapoia unui pâlc de arbori.

Privind din depărtare, era greu de spus ce se întâmpla. Noaptea pogora, iar tânăra a văzut fulgere luminoase și a auzit bubuituri, dar numai ocazional și-a întrezărit fratele și pe magician. Inima îi bătea să-i sară din piept și simțea că-i venea să vomite.

Nu-l ucide, s-a rugat în gând către magician.

Brusc, totul s-a întunecat. Mult timp a domnit doar bezna și tăcerea, după care a apărut o siluetă, iluminată de propria ei magie. A fluturat din braț către Indria, făcându-i semn să se apropie. Ea a simțit un val de ușurare când o a recunoscut-o. A urmat însă apoi un sentiment de vinovăție, înțelegând că magicianul murise. După care în ea s-a foit altceva. Ceva mai sumbru.

Teama.

Tagin era sănătos și același lucru se putea spune și despre planurile lui. Până nu-l putea convinge să renunțe la ele, aveau să moară și mai mulți oameni. Oftând, a dat pinteni calului și a ieșit dintre copaci, pornind către locul bătăliei. Praful cobora încet din văzduh. Tagin era ghemuit lângă unul dintre bărbații amețiți de drog. Poate că l-ar fi putut convinge să-l lase în viață.

Dar înainte să se fi îndepărtat prea mult de ascunzătoare, o flacără a țâșnit pe neașteptate din pământ, de două ori mai înaltă decât copacii, și tânăra i-a simțit căldura pe piele. Calul i-a tresărit și ea s-a prins de șa, cu inima zvâcnind. *Ce fusese?* Tagin a strigat — deși păruse mai degrabă un blestem, decât un strigăt de surprindere sau durere. Altă străfulgerare a ars în noapte. Indria a simțit cum calul i se încordează între coapse, gata să se îndepărteze în galop, și a tras iute de hățuri. Animalul a dansat în cerc, potolindu-se lent sub vorbele ei liniștitoare. S-a uitat apoi către Tagin și l-a văzut în picioare în apropierea locului de unde răbufniseră văpăile. Tânărul s-a întors și a pornit spre ea.

Când a ajuns la sora lui, a privit-o încruntat.

— Ești sigură că-i aceeași otravă pe care ai cumpărat-o ultima dată?

Indria a încuviințat, după care a ridicat din umeri.

— Miroase la fel.

Tagin s-a strâmbat.

— Doi dintre ei au murit înainte să le fi putut lua puterea. Aceea a fost lumina care a răbufnit — ultimele crâmpeie de magie, eliberate din trupurile lor când au murit. Am avut noroc că eram protejat.

Un șoc a străbătut-o pe tânără, deși știa că fratele ei i-ar fi ucis oricum. S-a gândit la mărimea picăturii de otravă pe care Tagin o pusese în vin. Fusese mult mai mare decât cantitatea pentru o persoană pe care o folosise ea anterior. Oare fusese o doză prea mare?

— Poate că-i mai puternică, a sugerat ea. Poate că cei pe care i-am drogat până acum ar fi murit de asemenea, dacă ai mai fi întârziat.

Neguțătorul mi-a repetat cu insistență să nu folosesc prea mult.

El a aprobat din cap.

— Am folosit prea multă putere în luptă.

A ridicat ochii spre ea și pe chip i s-a citit o expresie gânditoare.

— Sunt un magician puternic, iar tu s-ar putea să ai de asemenea puteri însemnate, fiindcă ești sora mea.

Indria s-a încruntat.

— Eu nu sunt magician.

— Nu, a răspuns tânărul zâmbind, dar ai potențial. Tu nu-ți poți folosi deloc puterea, dar eu pot, a adăugat, apoi i-a făcut semn. Descalecă!

S-a conformat fără chef. Tagin a prins-o de mâini și a privit-o deschis în ochi.

— Știu că am spus că-i groaznic să ți se ia puterea din trup, dar se poate proceda și cu blândețe. Dacă nu ești complet secătuită, nici nu-ți vei da seama de diferență. O să mă lași să-ți iau din putere?

Tânăra l-a cercetat cu atenție. Tagin dorea ca ea să îndure aceeași caznă pentru care el îl ucisese pe lordul Herrol.

— E nevoie. Altfel, dacă ne vom mai întâlni cu alți magicieni, ne vor omorî.

După tot ce-ai făcut, bineînțeles că ne vor omorî. Totuși, expresia lui era deschisă și îngrijorată. Nu exista nici urmă de ambiție nebunească sau de amăgire. Părea mai întreg la minte decât îl văzuse după multe săptămâni.

A încuviințat din cap. El i-a zâmbit scurt în semn de mulțumire, apoi a redevenit serios. De undeva din faldurile straielor, a scos un cuțit. Lama a atins pe rând palmele tinerei. Ea a simțit o apăsare, urmată de o usturime care a sporit lent. Tagin i-a acoperit mâinile cu ale lui și a închis ochii.

La început s-a simțit ușor amețită, pe măsură ce o senzație de slăbiciune s-a răspândit prin ea, însă cumva a reușit să rămână în picioare. Apoi s-a simțit moale și pasivă. După o vreme senzațiile acelea au dispărut și, cu excepția unei furnicături în palme, s-a simțit normal. Tagin a surâs larg și i-a dat drumul mâinilor. Tăieturile pe care le făcuse dispăruseră,

tămăduite prin magie. A ridicat palma ca s-o atingă pe obraz și ochii i-au strălucit cald de afecțiune.

— Mulțumesc. Cum te simți? a întrebat-o.

Ea a căzut pe gânduri.

— Bine. A fost nițel mai rău la început.

— Până am judecat viteza trebuincioasă, a încuviințat el. Nu sunt obișnuit s-o fac așa încet.

— Și *tu* cum te simți?

Tagin s-a încruntat, a coborât ochii în pământ, după care a scuturat din cap.

— Tu ești puternică, totuși nu ești decât o singură persoană. Am nevoie de mai multă magie.

S-a răsucit și s-a oprit cu privirea la drumul care ducea în satul din care abia ieșiseră. Luminițe minuscule sclipeau în depărtare.

— Stai aici, ascunsă îndărătul zidului, a rostit el prinzându-i căpăstrul calului. Într-un ceas m-am întors.

Însemnare, anul 235

Temerile noastre cele mai rele s-au adeverit. În setea lui după putere, ucenicul Tagin, numit acum „Ucenicul Nebun", s-a îndreptat asupra oamenilor obișnuiți. În drum spre oraș, după o călătorie pe care o întreprinsese în Elyne, lordul Telkan i-a găsit pe locuitorii satului Apă-albă morți și lăsați să putrezească. Toți fuseseră omorâți prin înaltă magie. Până și enkaii, gorinii și reberii sătenilor pieriseră. Fuseseră cruțați doar pruncii.

După ce a informat Ghilda asupra tragediei, lordul Telkan și-a urmat drumul și a găsit semne ale unei bătălii magice, ca și trupurile lorzilor Purwe și Horet. Cei doi nu porniseră după Tagin, ci doar nenorocul i-a adus față în față cu ucigașul lor. Din fericire, lordul Telkan n-a avut neșansa lor și în seara aceasta a ajuns în siguranță în Ghildă.

Citindu-și consemnarea, Gilken a clătinat din cap neîncrezător.

— Aproape un sfert din magicienii kyralieni au murit uciși de Tagin. Încep să înclin de partea celor care cred că ar trebui ucis fără întârziere, fără a mai risca alte vieți în încercarea de a-l prinde.

Lordul Arfon a suspinat.

— Nu ești singurul care crede așa... dacă coridoarele din Palatul Ghildei constituie vreo indicație în această privință.

— Dumneata continui totuși să crezi cu tărie că trebuie să aflăm cum a putut învăța înalta magie fără ajutor?

— Da. Iar dacă îl capturăm, este mai puțin probabil ca Indria să fie rănită.

Gilken l-a privit cu atenție. Arfon petrecuse câteva seri discutând cu tânăra în perioada cât fusese închisă în Palatul Ghildei. Oare începuse s-o îndrăgească? Deși opinia generală a magicienilor era că sora lui Tagin se făcea vinovată de ajutorul dat unui ucigaș, Arfon subliniase în repetate rânduri că era posibil ca ea să nu fi avut de ales. Pe de altă parte însă, când soțului ei, care fusese găsit în Lonmar, unde-și vizita partenerii de negoț, i se povestise despre implicarea în crimele lui Tagin, el fusese gata s-o renege, ceea ce pentru mulți din Ghildă fusese considerată o dovadă a caracterului ei ticălos.

— Ce vei face acum? a întrebat Gilken.

Lordul s-a încruntat și a căzut pe gânduri.

— Tagin este extrem de imprevizibil. Întâi a fugit, acum atacă. Cei care-l caută au fost instruiți să-i anunțe poziția, dacă-l zăresc, dar să evite apropierea sau confruntarea cu el. După ce vom ști unde se află, ne putem sfătui și decide cum este cel mai bine să-l încolțim.

— Nu știi cât este de puternic, așa-i?

— Nu.

Chipul lui Arfon era tulburat.

— Știu doar că acum, după ce a început să atace oameni obișnuiți, va deveni iute tot mai puternic. Cu cât va dura mai mult până-l găsim și-l îngenunchem, cu atât va deveni mai puternic.

— Ai nevoie de ajutorul meu?

Magicianul mai tânăr l-a privit pe Gilken cu surprindere și recunoștință, dar a clătinat din cap.

— Ghilda trebuie să consemneze faptele acestea, a rostit el. Sper ca ele să fie doar un avertisment pentru urmașii noștri. Îți mulțumesc însă pentru propunere.

Gilken a zâmbit și a ridicat din umeri, simțind un amestec de ușurare și frustrare. Regreta că nu putea să dea o mână de ajutor. Era totuși bătrân și poate că lucrul cel mai bun pe care-l putea face era cel cu care se ocupa deja.

Obosită, Indria s-a așezat pe un zid scund și a rămas privind solul. Nu voia să vadă trupurile sătenilor din jur. Disperarea și vinovăția n-aveau decât să-i secătuiască ultima fărâmă de energie... deși evitarea deliberată a imaginilor aducea oricum după sine un val de rușine.

În fiecare seară Tagin îi lua energie magică. Spunea că o făcea nu numai pentru ca ei să fie puternici și în siguranță, ci și pentru ca sora lui să doarmă mai bine. În privința aceea avea dreptate: ea cădea practic fără cunoștință și se trezea doar a doua zi, când era scuturată. Ar fi fost recunoscătoare pentru lipsa visurilor, dacă ceasurile de trezie n-ar fi devenit ele însele coșmaruri.

Tagin insista ca Indria să-l însoțească de fiecare dată când ataca un sat, temându-se ca magicienii să n-o captureze și folosească împotriva lui. Când văzuse ce le făcea localnicilor, tânăra protestase, prea vlăguită ca să-i mai pese ce i-ar fi putut face. Fusese însă prea istovită ca să mai argumenteze convingător, iar Tagin se așteptase în mod vădit la așa ceva și se pregătise pentru reacția ei. O epuiza cu raționamentele lui.

Sau poate că nu mai putea vorbi ori rezista tocmai din cauza nebuniei curate a raționamentelor acelora. *A trecut atât de mult de hotarele omenești obișnuite, a ajuns atât de departe de mine, încât n-are rost să argumentez.*

Se agăța totuși de speranțe. Poate că Tagin își va reveni din autoamăgirea aceea. Dacă se întâmpla, trebuia să-i fie alături pentru a-l ajuta să se întoarcă la rațiune. Rostirea cuvântului potrivit la momentul potrivit l-ar fi putut convinge să părăsească Kyralia și să se ascundă undeva departe, ferit de Ghildă.

Fie asta, fie să-l trădeze. Chiar și acum însă așa ceva părea de neconceput.

Cu coada ochiului a întrezărit o mișcare și a ridicat privirea fără chef. O siluetă se apropia de ea. Tagin.

— În curând vor sosi magicieni, a rostit tânărul.

Indria s-a încruntat.

— Ce vrei să zici?

— Am văzut în mintea conducătorului satului. Lordul lui i-a spus să trimită un sol dacă ne vom face apariția. Odată ce știe că suntem aici, va chema în ajutor alți cinci magicieni din provincie. Vor porni după noi.

— Aha, a rostit ea și s-a sculat cu un efort vizibil.

— Odihnește-te, surioară, a spus Tagin și glasul i-a devenit blând pentru o clipă. Nu plecăm nicăieri.

— Nu fugim?

— Nu.

— O să-i otrăvim?

— Nu. S-a terminat cu otrăvurile. S-a terminat cu șiretlicurile. Este momentul pentru o bătălie adevărată și deschisă.

Indria a simțit că inima începe să-i bată mai iute și, pe neașteptate, a fost ceva mai trează. Nu era o senzație plăcută.

— Câți magicieni a spus omul acela că sunt?

— Șase.

— Dar... tu... tu ești singur.

— Da, însă ei sunt mai slabi.

— De unde știi? Nu-și iau puterile de la ucenicii lor?

— Ba da. Câte un ucenic pe zi. Eu am luat magie de la sute de oameni obișnuiți și nu m-ai crede dacă ți-aș spune că mulți au tot atâta putere latentă, cât un magician educat ca atare. Înțeleg acum de ce sachakanii au sclavi...

Glasul i s-a stins, apoi tânărul a scuturat din cap.

— Magicienilor Ghildei nu li se îngăduie să ia magie decât de la ucenicii lor. Cu excepția cazului unui război.

— Tu... tu știi despre războaie?

— Mult mai multe decât ei, i-a răspuns el surâzând. Au trecut două sute de ani de la Războiul Sachakan. Magicienii din Kyralia au uitat cum să lupte. Nu aveau niciun motiv de altfel, deoarece Sachaka a fost ruinată.

S-a încruntat.

— Herrol avea o bibliotecă mare, în majoritate moștenită, și nu cred c-o citise pe toată. Am găsit cărți despre strategie. Cărți despre lupte și plănuirea bătăliilor. Am exersat am putut de mult, încercând diverse tipuri de bariere și lovituri. N-a fost la fel ca o luptă reală, totuși mai mult decât învață Ghilda.

— Dar... dacă îi ataci... asta nu-nseamnă război?

Fratele ei a privit-o și a zâmbit.

— Ei sunt deja în război, atât doar că n-o știu încă. Iar până-și vor da seama, va fi prea târziu.

Însemnare, anul 235

Este greu de crezut că un om ar putea fi capabil de asemenea violențe inutile. Încercarea de ieri de a-l subjuga pare să-i fi stârnit violența. Ultimele rapoarte anunță că i-a măcelărit pe toți locuitorii satelor Tenker și Forei. Este mai presus de orice control și mă tem pentru viitorul nostru al tuturor. Sunt

surprins că încă nu s-a îndreptat împotriva noastră... dar poate că aceasta este pregătirea lui pentru lovitură aceea finală.

Gilken, din familia Balen, Casa Sorrel, Hronicarul Ghildei Magicienilor.

În niciun caz n-ar trebui să-mi includ suspiciunile personale în consemnări, a gândit Gilken după ce și-a recitit ultima însemnare. *De câte ori o fac, se dovedesc a fi corecte în modul cel mai neplăcut.*

A suspinat și a muiat pana în călimara cu cerneală.

Pare tot mai probabil că înfruntarea dintre Tagin și magicienii din provincie a fost o mișcare deliberată. Majoritatea celor de aici cred că el a eliminat astfel amenințarea unui atac din spate și se pregătește să avanseze către oraș.

Azi au sosit rapoarte din ceas în ceas despre sate și așezări golite de viață, ai căror locuitori mai norocoși au fugit la sosirea lui Tagin, despre magicieni de provincie găsiți morți în casele lor sau despre căutători pieriți pe drum.

Unicul avantaj al acestei situații este că Tagin nu se mai ascunde. Lordul Arfon a plecat azi cu douăzeci și trei de magicieni, care au primit ordinul de a-i ucide, nu de a-i captura, pe Ucenicul Nebun și sora lui, Indria.

Un zgomot în casa scării care suia la odaia lui l-a făcut să tresară. Se întorsese lordul Arfon? Avusese succes?

Pașii erau înceți și obosiți. Gilken a șters pana, a lăsat-o jos și s-a grăbit spre ușă. Când a deschis-o, bărbatul care urca treptele a ridicat ochii. Expresia lui Arfon era sumbră, dar s-a destins văzându-l pe hronicar. După ce a intrat în odaie și s-a lăsat să cadă într-un scaun, chipul îi redevenise însă scofâlcit și încordat.

— Veștile nu sunt bune, așa-i? a spus Gilken, așezându-se în celălalt scaun.

— Nu.

Arfon și-a acoperit fața cu palmele, a inspirat adânc și a clătinat din cap. A ridicat ochii către bătrân.

— Ne-a înfrânt. Eu am supraviețuit doar pentru că... Indria l-a sfătuit pe Tagin să-mi îngăduie să mă întorc la Ghildă pentru a aduce vestea și ultimatumul de predare.

Hronicarul a simțit cum inima i se oprește în piept.

— Cum este posibil? Cum s-a putut ajunge aici în numai câteva luni? Cum ne putem prăbuși înaintea unui ucenic nebun?

— Pentru că l-am subestimat, a replicat Arfon. El nu mai este ucenic, ci cunoaște înalta magie și ca atare ar fi trebuit să-l fi tratat ca pe un înalt magician. Și pentru că suntem proști, prea lenți și îngâmfați ca să ne gândim că am putea fi vreodată atacați, prea dezbinați de politică pentru a coopera când este cazul și prea mândri pentru a prevedea că unul dintre ai noștri ni s-ar putea întoarce împotrivă într-o bună zi.

— N-ai fi putut prezice nimic din toate astea, a protestat bătrânul. Cum ar fi putut ghici cineva că Tagin va cuteza să ne atace?

— Trebuia să ne fi gândit la posibilitatea asta, a zis celălalt clătinând din cap. Eu trebuia să mă fi gândit. Acum însă nu are niciun rost să ne mai certăm. Niciun fel de discuții nu ne-ar putea repara erorile.

Gilken l-a privit îngrozit. Nu-l văzuse niciodată pe Arfon atât de resemnat și lipsit de speranțe.

— Care va fi următoarea ta mișcare?

Lordul a ridicat din umeri.

— Vânătoarea mi-a fost luată din mâini.

Hronicarul l-a privit, nevenindu-i să creadă. Nu era de mirare că părea atât de înfrânt.

— Dar Tagin a fost slăbit de luptă... Este singur. Un alt atac l-ar...

— Cine va mai dori acum să mobilizeze trupe cu care să-l atace o va face pe cont propriu. Dar s-ar putea ca Ghilda să nu fie de acord. Când am plecat din sala sfatului, se purtau discuții despre negocieri.

— Crezi că Tagin va fi de acord să negocieze? s-a trezit Gilken întrebând, nefiind pregătit să abandoneze viitorul despre care presupusese mereu că va sosi fără surprize.

Arfon a înălțat iarăși din umeri.

— Am renunțat să mai încerc să anticipez ce va face. Poate că nici nu va mai exista o Ghildă cu care să negocieze. Suspectez că cei mai puțin optimiști și-au strâns deja bunurile cele mai prețioase și până mâine dimineață vor fi altundeva.

— N-am putea... n-am putea apela la oamenii din Imardin să ne dea puterea lor?

— Am discutat și despre asta, dar a trebuit să fiu de acord cu opinia majoritară: probabil că nu vor accepta. Faptele s-au derulat prea iute pentru ca ei să înțeleagă pericolul. Nu există o armată la porți... nu există un dușman străin, ci doar un bărbat, singur. Unul dintre ai noștri, pentru care suntem responsabili. Ei nu-nțeleg cum se poate ca un ucenic să reprezinte o astfel de amenințare. Chiar dacă am încerca să le explicăm, nu mai au încredere în magicieni ca pe timpuri, iar regele acesta nu-i nici pe departe suveranul care să trezească dragoste din partea supușilor lui.

Bătrânul și-a ferit uitătura. *Așadar nu vor încerca nici măcar să-i convingă pe oameni să ajute? Sau să-l înfrunte pe Tagin încă o dată, cât timp e slăbit?* S-a ridicat în picioare.

— Cobor la sfatul acesta. Există și alte posibilități la care poate nu s-au gândit.

Arfon l-a privit surprins, apoi a încuviințat.

— Te însoțesc, a rostit el.

Gilken i-a zâmbit recunoscător, după care a părăsit odaia hronicarului, pentru a se adresa cu chibzuială celor rămași din Ghildă.

Indria își pierduse aproape complet simțurile, cu excepția unei amorțeli care o înspăimânta. Îi fusese greu să motiveze morțile magicienilor care-l urmăriseră pe Tagin, dar izbutise. Privindu-și fratele cum despuia rând pe rând oamenii de viață, cruțându-i doar pe prunci, descoperise că nu putea justifica nimic în mod rațional, așa că încetase să mai raționeze.

Este un monstru. Propriul meu frate. Un monstru, îi repetau zdrențele conștiinței.

Dar dacă este un monstru, atunci Ghilda l-a făcut așa.

Poate că s-au folosit de ucenici într-adevăr în mod strâmb, dar merită ei oare asta ca răsplată?

A ignorat întrebarea. Și-a spus încă o dată că, după ce se va termina totul, monstrul din fratele ei va dispărea și în locul lui va reapărea vechiul Tagin. Era o nebunie să se agațe de speranța aceea, totuși o făcea. În mod stupid, încăpățânat. Nu mai rămăsese nimic, decât speranța. Totul scăpase din mâinile ei. De fapt, nici nu fusese vreodată în mâinile ei.

Nu mi-a dat niciodată ascultare înainte de a începe totul. De ce am crezut c-o va face, dacă-l voi însoți?

Fusese naivă să creadă că-l va putea feri de necazuri și că-l va opri să mai ucidă oameni. Nimic din ce spusese sau făcuse ea nu-l abătuse pe Tagin de pe calea lui.

Cel puțin ea încercase.

Nu îndeajuns de convingător. Ai fi putut refuza să pleci cu el. Ai fi putut să nu droghezi vinul atunci, prima dată... Privește ce a cauzat lașitatea ta.

A ridicat ochii. Drumul din fața ei era presărat cu trupurile magicienilor.

Când ultimul magician s-a prăbușit, Tagin s-a întors și i-a zâmbit. I-a făcut semn să se apropie. Ascultătoare, l-a urmat în oraș. Locuitorii din Imardin s-au retras din fața lor, privind silueta singuratică și pe sora lui. Indria și-a reamintit de ucenicii care-l căutaseră pe fratele ei, trădători care încercaseră să i se alăture și astfel să-și salveze pielea.

— V-ați da viața pentru cauza mea? îi întrebase el.

— Da, îl asiguraseră ucenicii.

Așa că Tagin luase ce-i oferiseră și ștersese sângele de pe cuțitul lui pe straiele lor.

Când a intrat pe Parada Regelui, un fior rău prevestitor a fulgerat prin Indria. Fratele ei nu se îndrepta către Ghildă, ci către palat. Cumva înțelegerea respectivă i-a stârnit o emoție profundă în pustiul din suflet și pasul i s-a poticnit. Emoția aceea a îmbrâncit amorțeala și după o clipă de confuzie tânăra și-a dat seama că simțea de fapt mânie.

„Când tu și cu mine vom conduce lumea...“, îi spusese el, jucând jocul lor familiar. *Acesta a fost planul lui de la bun început. Toate vorbele despre schimbarea Ghildei n-au fost decât minciuni.*

Ba nu! El se îndrepta către palat, deoarece știa că acolo vor fi magicienii. Tagin a întors capul și a privit-o peste umăr. Ochii îi străluceau de nerăbdare nebună, dar, când i-a văzut chipul, nerăbdarea aceea a pălit, înlocuită de îngrijorare.

— Te simți bine, surioară? Merg prea iute pentru tine?

Ea și-a simțit inima tresăltând ușor de fericire. În sufletul lui încă mai exista bunătate. A izbutit să surâdă.

— Mă simt bine.

Când Tagin s-a întors, Indria a îngăduit răcelii din inimă să-i amorțească îndoielile și să se agațe de o speranță care se chircise și se micșorase, dar refuzase să se ofilească complet.

Însemnare, anul 235

Temerile mele cele mai rele s-au adeverit. Azi Tagin i-a ucis pe lorzii Gerin, Dirron și Winnel și pe lady Ella. Oare se va opri numai când toți magicienii vor fi morți sau nu se va mulțumi decât după ce va secătui toată viața din lume? De la fereastra odăii mele, imaginile sunt îngrozitoare. Mii de gorini, enkai

și reberi putrezesc pe câmpuri, după ce și-au cedat puterile în apărarea Kyraliei. Sunt prea mulți chiar și pentru a fi mâncați.

Mii de oameni părăsesc orașul, iar Tagin este prea ocupat cu impunerea controlului în palat pentru a-i opri. Ghilda este practic pustie. Cu excepția câtorva bravi magicieni, toți am fugit spre locuri mai sigure, din care să așteptăm și să observăm. Unii plănuiesc să părăsească Kyralia. Eu sunt nedecis. Ar trebui să plec din țară și să iau hronicul acesta cu mine, ori să rămân și să-mi continui datoria de a consemna evenimentele? Unii vor susține că Ghilda este sfârșită, astfel că nu va mai fi nimic de însemnat. Totuși noi n-am murit deocamdată.

Gilken, din familia Balen, Casa Sorrel, Hronicarul Ghildei Magicienilor.

Trăsura se hurduca și se legăna, așa că Gilken a lăsat din mână hronicul. Vizitiul căpătase porunca de a-i duce cât mai departe de oraș și cât mai iute și dăduse bice cailor după ce trecuse de toți oamenii care părăseau orașul pe jos sau în căruțe. Combinația dintre trap și drumurile accidentate de țară făcea imposibil scrisul.

Tovarășii lui de călătorie, două femei magicieni și un ucenic bărbat, tăceau. *Împreună cu mine, un bătrân cu părul sur, nu formăm nici pe departe o putere formidabilă.* S-a gândit la restul membrilor Ghildei, care se risipiseră acum prin țară: în general, magicienii cei mai bătrâni sau cei mai tineri, câteva femei... și mai mulți ucenici decât magicieni, pentru că numeroși își pierduseră maeștrii.

Deși trecuseră două veacuri de la Războiul Sachakan, membrii Ghildei din Kyralia nu ajunseseră la numărul dinainte de război. Chiar dacă Tagin ar fi fost cumva înfrânt și toți magicienii supraviețuitori ar fi revenit în Ghildă, ar fi durat mulți ani să-i înlocuiască pe cei uciși de Ucenicul Nebun.

Ca să nu mai amintească de satele și orașele pustiite! Și de numeroșii imardieni pe care Tagin i-ar fi omorât în viitor

pentru a se menține la conducerea țării. *Cred totuși că va trebui să îi lase pe unii în viață, altfel va fi lipsit de oameni de la care să ia putere. Probabil că-i va păstra ca sclavi pe cei cu magia latentă cea mai mare.* Gilken s-a cutremurat. *Poate că-i mai bine că plec. Nu sunt sigur că aș fi în stare să mai consemnez totul.*

— *Ce* au făcut?

Bătrânul slujitor s-a gârbovit înaintea furiei lui Tagin.

— Au plecat, stăpâne.

— Unde?

— Nu știu. Au luat trăsuri și au plecat în toate părțile. Unii spre miazăzi, alții...

— Bine. Dacă s-au despărțit, nu vor mai reveni prea curând pentru a se lupta cu mine.

S-a întors la tron și s-a așezat.

— Vreau o listă cu toți magicienii plecați, a cerut mijind ochii către slujitor. Știu c-o să-ncerci să-i ascunzi pe unii, așa că pentru fiecare despre care voi afla că nu l-ai înscris pe listă, o să-ți... o să-ți ucid câte un membru al familiei.

Bărbatul a încuviințat din cap.

— Am înțeles.

Tagin a privit în depărtare, gânditor.

— Vreau de asemenea ca locuitorii din Kyralia să știe că toți magicienii care vor fi găsiți trebuie trimiși la mine. La fel și ucenicii lor. Să se anunțe că niciun magician nu are voie să folosească înalta magie pentru a se întări.

— Îi voi chema pe vestitorii publici, a murmurat bărbatul.

— În al treilea rând vreau să-mi fie aduse toate cărțile din Ghildă.

Tagin a arătat către unul dintre scutierii pe care-i alesese să-l slujească, după ce le citise mințile:

— Ajutorul meu te va-nsoți pentru a se asigura că nu ascunzi niciuna. Poți pleca! a zis fluturând din mână.

Bărbatul s-a aplecat din mijloc și s-a retras cu spatele. Tagin l-a ignorat și s-a întins către paharul cu apă.

Indria privea de pe jilțul care-i fusese instalat lângă tron. Când Tagin a băut, prin minte i-a fulgerat amintirea unei cupe din sticlă plină cu apă limpede care avea iz vag de piatră. Cupa lordului Arfon.

„Pe domeniile Ghildei există un izvor, îi spusese bărbatul. *Apa lui este cea mai pură pe care o veți bea vreodată. Este adusă printr-o conductă doar în această clădire și la Palatul Regal — iar în palat, merge mai întâi la odăile regelui.*" Îi povestise lui Tagin despre izvor, dar nu și despre locul de unde izvora, iar el decisese să bea doar din sursa aceasta sigură.

— Stai! a rostit Tagin către bărbatul care se retrăgea. Mai am o poruncă. Trimite-mi hronicul Ghildei. Vreau să știu ce s-a scris despre mine.

Slujitorul a făcut încă o plecăciune, apoi s-a grăbit să iasă pe ușa sălii. Indria a simțit o undă de simpatie pentru el și a oftat.

— Te simți bine, surioară? Pari palidă.

Indria a ridicat ochii, l-a zărit pe Tagin privind-o și a înălțat din umeri.

— Doar obosită.

El a cercetat-o gânditor. După ce ocupase palatul, tânărul insistase ca sora lui să-i fie mereu în preajmă. Indria își spusese că era protector, dar uneori detectase o stare veche și familiară de suspiciune și neîncredere. Îngrijorarea creștea în ea ca un nod încâlcit. Cunoștea starea aceea. Fusese întotdeauna periculoasă. În trecut dusese la acuzații de desconsiderări imaginate împotriva lui și, când Indria era mai mică, la bătăi. Acum când Tagin se obișnuise să ucidă fără șovăială, ce ar fi făcut dacă și-ar fi imaginat că ea îl trăda?

Brusc, tânărul a zâmbit.

— Du-te, surioară. Toate cele petrecute în ultima vreme te-au istovit. Odihnește-te și întoarce-te când te vei simți în putere.

Indria și-a silit picioarele ostenite s-o poarte către odăile pe care i le alesese fratele ei. Frumusețea decorațiunilor și mobilierului din palat n-a făcut însă decât să-i sporească melancolia. Când a ajuns la ușa apartamentului, un străjer i-a deschis-o. Tânăra aproape că s-a împleticit prin anticameră, ușurată să audă clicul zăvorului în urma ei. După aceea a încremenit.

În centrul iatacului stătea un bărbat. Indria a clipit prostește spre el. Nu era un slujitor. Chipul îi era familiar, totuși nu-l recunoscuse pe loc, fiindcă nu-și purta straiele obișnuite.

— Lordul Arfon?

Bărbatul a încuviințat. Ea a aruncat o privire înapoi, către ușă. Oare străjerul îl observase? Dacă l-ar fi văzut, cu siguranță ar fi spus sau făcut ceva. Sau oare știuse că lordul Arfon era aici și-l ajuta pe magician?

— Tagin vă va ucide dacă vă zărește, l-a prevenit tânăra.

Arfon a încuviințat iarăși. A privit-o fără un cuvânt, totuși părând șovăielnic. Ca și cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu știa de unde să înceapă.

— De ce vă aflați aici?

El a înghițit un nod.

— Ca să aflu dacă poate fi făcut ceva.

Indria a coborât ochii spre podea și a înțeles, abia când senzația aceea s-a destrămat, că vederea lui Arfon îi bucurase puțin sufletul.

— Nimic. Și chiar dacă ar fi existat, acum este prea târziu.

— El se încrede în dumneavoastră.

Tânăra l-a privit. Sprâncenele i s-au arcuit grăitor, deși restul feței i-a rămas încruntat.

— Nu pot, a replicat ea. Nu pot omorî pe cineva. Cu atât mai puțin pe propriul meu frate.

Arfon a aprobat din cap, după care a oftat și s-a așezat pe marginea unui scaun. Toată hotărârea i-a dispărut de pe chip și a clătinat din cap.

— Îmi pare rău că lumea nu v-a putut auzi. Este neasemuit de ciudat ca sora celui mai crud ucigaș din istorie să aibă o inimă atât de blândă. Pentru mulți este chiar prea greu de crezut.

Ea s-a încruntat.

— Și ce crede lumea?

Magicianul și-a ferit căutătura.

— Că sunteți aliata lui. Sunteți, nu-i așa?

Și-a întors ochii spre ea și de data aceasta a privit-o aspru și critic.

Am încercat să-l opresc, a vrut Indria să spună. Dar aceea era o minciună.

— Odată ce îi intrase ceva în cap, a vorbit cu glas tare, nu l-am putut opri — niciodată. Nici când eram copii și nici acum.

Arfon a dat din cap și s-a apropiat de unul dintre tablourile mari, care, spre surprinderea ei, s-a rotit pe țâțâni, aidoma unei uși, îndepărtându-se de perete. Înapoia lui se vedea o deschizătură pătrată. Tânărul s-a oprit și a privit-o.

— Dacă decideți să faceți ceva, vă voi ajuta.

După aceea a pășit în deschizătură, s-a întins și a tras după el tabloul-ușă, închizându-l.

Indria a rămas privind pictura. A simțit o dezamăgire neașteptată. *Doream să stea și să se certe cu mine*, a înțeles ea. *Mi-a acceptat prea ușor scuzele.*

Totuși, *încercase* să-l oprească pe Tagin. A auzit cum în minte îi reîncepea controversa. *Nu, n-ai încercat*, a replicat un glăscior. *L-ai fi putut opri de multe ori. Dar ți-a fost frică de ce ar fi putut face dacă ai fi dat greș sau dacă ar fi evadat. Ai fost lașă.*

Era totuși fratele ei.

Și în același timp responsabilitatea ta. Ce ar fi fost mai rău: să-l trădezi Ghildei când ucisese doar câțiva oameni ori

să-l lași să omoare, din nou și din nou, până a devenit monstrul de acum?

Capul i se învârtea. Nu avea rost să acționeze acum. Era prea târziu. Tagin ajunsese pe tron. Lucrurile nu puteau merge mai rău.

Oh, ba da, să știi că pot, cum să nu.

Pentru a rămâne îndeajuns de puternic ca să respingă încercările Ghildei de a salva orașul, Tagin trebuia să continue să ucidă. Sau ar fi înrobit oameni, pentru a le lua puterea în mod repetat.

Sclavi. Vom sfârși ca sachakanii. Atât doar că acum va exista un singur stăpân, fratele meu, și toți kyralianii vor fi sclavi.

Nu putea face nimic.

Ba da, poți face.

Gura i s-a uscat când s-a gândit. Soluția existase din capul locului. Avea nevoie doar de curajul de a o folosi. S-a îndreptat fără grabă către dulăpiorul care conținea puținele bunuri pe care le avusese asupra ei în ultimele luni și a scos dinăuntru un flaconaș, hârtie, cerneală și un toc.

Nimic n-a oprit-o. A decis să continue până își pierdea curajul sau până ce conștiința înceta să mai argumenteze cu ea și-i oprea mâinile.

Ceva mai târziu l-a găsit pe Tagin răscolind printr-un cufăr cu cărți prăfuite în mijlocul sălii tronului.

— Privește! Cărți ale Ghildei.

Tânăra a făcut o grimasă.

— Miros a lucruri vechi.

— Păi *sunt* vechi. Ăsta-i un hronic al magicienilor Ghildei care au condus Sachaka după război.

Colbul s-a înălțat dintre paginile ceaslovului și Tagin a tușit. A fluturat palma prin fața nărilor.

— Adu-mi nițică apă, surioară.

Indria a simțit furnicături pe șira spinării când a luat cupa de lângă tron și s-a îndreptat spre fundul sălii. Apa din izvor era limpede și rece. A umplut cupa și a revenit lângă Tagin. Sub ochii lui, a dus cupa la buze și a sorbit.

Mulțumit, tânărul a luat cupa, a deșertat-o și i-a întins-o înapoi. A ales o carte și a revenit pe tron. Ea l-a privit începând să citească. Apoi, când ochii i s-au închis și a început să picotească, a pus cupa deoparte.

S-a apropiat de tron și s-a aplecat peste umărul lui, de parcă ar fi vrut să se uite la pagini. El s-a clătinat și a privit-o.

— Surioară, a rostit și ochii i s-au închis încet apoi s-au redeschis.

Cartea i-a căzut din mâini.

— Sunt foarte obosit.

— Și eu, frățioare, a răspuns Indria. Sprijină-te de mine. Nu te teme. Voi avea grijă de tine.

L-a prins când a căzut și l-a ținut în brațe până ce ochii i s-au închis. Răsuflarea lui a încetinit treptat și buzele i s-au învinețit. Întinzându-se să-și ia cupa și s-o golească, Indria s-a minunat că gustul drogului era abia sesizabil în apa limpede, deși îndeajuns de puternic pentru a ucide.

Apoi ochii i-au fost asaltați de un fulger orbitor de alb și de o senzație prea scurtă pentru a o simți ca durere.

Câteva săptămâni de absență nu făcuseră treptele turnului mai lesne de urcat, iar de data aceasta Gilken avea și o povară. Hrisovul și ustensilele pentru scris i se păreau că atârnă mai greu decât atunci când le scosese din odaie. A ajuns în cele din urmă la ultima treaptă și la palierul din fața ușii. S-a oprit să privească lemnul simplu și plăcuța care anunța „Hronicarul Ghildei Magicienilor". Pentru o clipă a fost copleșit de emoție.

A tras aer adânc în piept și a pătruns în încăpere.

Urmele de dezordine erau puține. Dulapuri fuseseră deschise. O carafă din sticlă pentru apă fusese spartă. Patul stătea

strâmb, sugerând că fusese deplasat. Totuși pupitrul mic pe care scria rămăsese întreg și la locul lui.

Și-a așezat povara pe el, apoi s-a dus la fereastră. Cele văzute i-au tăiat respirația.

Când trăsura îl adusese la Ghildă, zărise ruinele orașului, dar păruseră un vălmășag descumpănitor de lemne și pietre. Acum, din vârful turnului, putea distinge tiparele distrugerii. Explozia care dărâmase atâtea clădiri radiase din palat. Nu atinsese Ghilda, dar nimicise totul între sala tronului și docuri. Imaginea era teribilă, însă i-a stârnit o ușurare vinovată.

Tagin murise.

La fel ca mii de oameni. Magicieni și ne-magicieni. Lorzi și slujitori. Bărbați și femei. Adulți și copii. Omorâți fie de Ucenicul Nebun însuși, fie de eliberarea în clipa morții a magiei pe care o furase.

Gilken a privit panorama aceea până când n-a mai putut-o suporta. A întors atunci spatele ferestrei și a revenit la pupitru. A scos hronicul din învelitoarea sa și l-a așezat pe suprafața înclinată. A pus călimara în locul ei și a luat pana din etuiul de călătorie.

A muiat-o în cerneală.

Și a început să scrie.

Însemnare, anul 235

S-a terminat. Când Alyk m-a anunțat vestea, n-am cutezat să-l cred, dar acum un ceas am suit scara Foișorului și am văzut adevărul cu propriii mei ochi. Este adevărat. Tagin este mort. Numai el ar fi putut cauza o asemenea distrugere în ultimele sale clipe.

Lordul Eland ne-a adunat pe toți și a citit o scrisoare lăsată de Indria, sora lui Tagin. Ea spunea că intenționează să-l otrăvească. Putem doar presupune că a reușit.

A știut oare că uciderea lui va elibera toată puterea pe care o deținea? A știut că va transforma palatul și mare parte din oraș în sfărâmături? De ce l-a susținut în ciuda tuturor celor făcute de el, doar pentru ca în cele din urmă să se întoarcă împotriva lui?

Nu vom ști niciodată. Vom avea probabil reguli mult mai stricte cu privire la ucenici și la predarea înaltei magii. Unii au sugerat chiar ca înalta magie să fie interzisă, deși am rămâne astfel vulnerabili în fața atacurilor. Totuși Sachaka nu mai reprezintă o amenințare și suntem în termeni prietenoși cu ceilalți vecini.

Una dintre sugestiile care câștigă susținere este de a-i încuraja pe magicieni să se dedice învățării și utilizării magiei pentru lupte și război în același fel în care unii dintre noi procedează cu tămăduirea magică. Poate că atunci vom fi pregătiți pentru următoarea amenințare și nu vom repeta numeroasele greșeli pe care le-am comis cu Ucenicul Nebun.

Schimbarea este sigură. Bănuiesc că efectele acestei istorii tragice ne vor urmări mulți ani de acum înainte, dar încep să cred că drept urmare vom deveni mai puternici și mai înțelepți.

Lucruri bune pot rezulta din evenimente teribile, atâta timp cât învățăm din propriile noastre greșeli și consemnăm cele învățate pentru generațiile viitoare.

Gilken, din familia Balen, Casa Sorrel, Hronicarul Ghildei Magicienilor.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

FÂRTALTUL

JULIET MARILLIER

Juliet Marillier s-a născut și a crescut în Dunedin, Noua Zeelandă, iar acum trăiește în Australia de Vest. Romanele ei fantasy istorice pentru adulți și tineret au fost traduse în multe limbi și au câștigat o serie de premii, printre care Aurealis, American Library Association's Alex, sir Julius Vogel și Imaginales. Iubirea ei de o viață pentru folclor, povești populare și mitologie constituie o influență majoră asupra scrierilor. Juliet lucrează în prezent la a treia carte din seria *Shadowfell*, o poveste de tiranie și rebeliune care se petrece într-o versiune magică a vechii Scoții. Când nu este ocupată cu scrisul, îngrijește un grup de animale abandonate sau rătăcite.

Era o iarnă aspră, un anotimp de vânturi mușcătoare și canale blocate de gheață, de foamete și istovire. Zilele erau întotdeauna scurte în anotimpul întunecat, dar în anul acesta bezna părea flămândă să devoreze lumina. Pântecele jinduiau după carne proaspătă; inimile tânjeau după binecuvântarea soarelui. Cântecele au povestit despre sosirea focilor și au îngăduit uciderea a trei animale: suficient pentru un ospăț bun pentru toți bărbații, femeile și copiii Oamenilor. Cântarea Bardului stabilea cum trebuia să se vâneze. Bărbații mergeau mascați, cu conducătorul înveșmântat în mantia vânătorii, moale și cenușie, strălucitor și suplu de parcă el însuși ar fi fost o focă. Înainte de a străpunge animalul cu sulița, îi adresa scuze și cuvinte de recunoștință. După aceea urma ospățul și grăsime pentru opaițe, iar Oamenii își regăseau nădejdea. Acum puteau îndura până ce zilele se lungeau din nou și primii muguri sfioși ai frunzelor apăreau pe arborii șfichiuiți de vânt.

Însă Bardul își simțea hârâitul din piept, iar tusea îi era ca un băț răpăit peste gardul din nuiele și știa că-și văzuse ultima primăvară. Și-a privit eleva. Ea fusese capabilă să învețe: putea să scoată țipătul străpungător din fluier și să invoce ritmul subtil al plăcuțelor de os. La lumina lumânării, trezea glasul harfei micuțe cu corzi din intestine de iepure. Cântecele ei dăinuiau dulce-amărui în aer: strigăt și ecou, substanță și umbră. Fata îndurase zilele de postire, nopțile nedormite, încercările necesare cu apă și foc și pământ adânc. Ea auzise Cântecele; păstrase înlăuntrul ei vocile străbunilor, o povară prețioasă ca un copil nenăscut. Toate acestea le învățase. Însă era tânără; poate prea tânără.

— Lecția din seara asta este într-adevăr însemnată, a vorbit Bardul după ce cântecul harpei a încetat. Știi deja că Bardul trebuie să fie un geamăn și, după cum merg lucrurile, gemeni se vor naște doar o singură dată într-o generație în Oameni. Asta înseamnă timp destul ca un Bard să-l învețe tainele pe următorul, așa cum am făcut eu cu tine. Dacă ciclul ar fi întrerupt și Bardul ar muri înainte ca elevul lui să fie pregătit, atunci Cântarea s-ar pierde, iar fără ea Oamenii ar dispărea. Cântecele dezvăluie calapodul cel mare care trebuie urmat. Ele sunt adevărata noastră hartă și cale: echilibrul nostru și steaua călăuzitoare.

Fata a încuviințat în tăcere din cap.

— Chemarea noastră nu poate fi negată. Este o responsabilitate sacră. Dar...

A șovăit și s-a oprit. Cum ar fi putut mintea ei să cuprindă singurătatea unei vieți petrecute fără atingere omenească? Nu era decât pe jumătate crescută: nu încă pe de-a întregul femeie.

— Există o parte întunecată, a urmat el. Cântecele trebuie luate nepângărite de la sursa lor și trecute Oamenilor pure și puternice. Pentru asta Bardul trebuie să-și dedice fiecare fărâmă a voinței, fiecare fibră a spiritului, fiecare colțișor al

minții. Va dura mult; tu vei purta povara până când elevul tău va fi pregătit să te înlocuiască. Nu există timp pentru altceva. Așa că noi rămânem singuri, distanți. Dar asta nu-i îndeajuns. Bardul trebuie să fie mai puternic decât un bărbat sau o femeie obișnuiți; îndeajuns de puternic pentru a rezista puterii Cântării fără să se destrame în nebunie; îndeajuns de devotat pentru a forma o legătură trainică și un canal pur de la spirit la om.

S-a oprit și suspinul i-a hârșâit ca lama pe gheață.

— De aceea Bardul trebuie să fie un geamăn. De aceea noi avem Alegerea.

— Ce este Alegerea?

În semiîntunericul sălașului din piatră, trăsăturile micuțe ale fetei erau albe ca promoroaca și ochii ei se întunecaseră în umbre. Vântul mugea peste acoperiș; funiile terminate prin greutăți loveau de pereți.

— Dacă ai fi trăit printre Oameni, ai fi știut deja câte ceva, a rostit obosit bătrânul. Nu ți-am spus nimic; este o taină mai neguroasă decât oricare dintre cele pe care le-ai deprins. Acum trebuie s-o afli și să-ncepi să-ți călești voința către ea. Poți să fii norocoasă: Alegerea poate să sosească târziu pentru tine, când ai exersat în disciplinele minții. Te-ai întrebat vreodată ce se întâmplă cu geamănul care nu-i Bard? Cum se face alegerea?

Ea a reflectat o clipă.

— Presupun că unul pare mai potrivit. Poate că celălalt este trimis de aici. Nu am văzut pe nimeni care să-mi semene printre Oameni.

— Așa este. Fratele tău a murit cu mult timp în urmă, când erați abia prunci; al meu a cunoscut aceeași soartă într-o vreme din care n-am păstrat amintiri. Noi beneficiem de puterea lor în aceeași măsură ca și de puterea noastră și suntem noi înșine de două ori mai puternici: doi în unul. Fără așa ceva, niciun bărbat sau femeie nu are rezistența, tăria sufletească, mintea limpede și spiritul imaculat pe care trebuie să le dețină

un Bard. N-ai putea auzi Cântecele, n-ai putea scoate din harpă glasul puterii și nici n-ai putea stăpâni mințile Oamenilor, fără Fârtaltul tău.

— Fârtaltul meu? a murmurat ea.

— Geamănul tău; cel care a fost sacrificat pentru ca tu să poți deveni Bard.

Ochii ei au devenit oglinzi de beznă.

— L-au ucis? a șoptit.

Bătrânul a încuviințat din cap, cu trăsăturile la fel de calme. Continua să fie Bard; dacă simțea compasiune, nu s-a trădat.

— La scurt timp după naștere. Așa se întâmplă de fiecare dată. Se face o alegere. Este păstrat cel mai puternic, cel mai potrivit. Fârtaltul moare înainte să vadă a doua oară zorile și spiritul îi curge în fratele sau sora lui. În felul acesta Bardul devine îndeajuns de puternic pentru Cântare. Așa trebuie să fie, copilă.

— Bardule?

Vocea ei era foarte slabă în semiîntuneric și nu tocmai fermă.

— Cine alege? Cine face... sacrificiul?

Bătrânul a privit-o și ea i-a întors privirea. Nu avea nevoie de cuvinte să-i răspundă; i-a citit adevărul în ochi.

Fusese bine că-i spusese. A doua zi dimineață, când s-a trezit, tremurând, gata să aprindă focul și să încălzească terci pentru micul dejun al bătrânului, fata l-a găsit cu chipul destins și rece pe patul său. I-a așezat cochilii albe pe pleoape și i-a atins țeasta rasă cu vârfurile degetelor. Când un băiat a trecut, împleticindu-se spre țarină cu o găleată de ovăz, ea și-a strigat mesajul dinapoia obloanelor închise. Înainte de căderea nopții, vârstnicii au venit cu o scândură și l-au luat pe bătrân. Acum ea era Bard. Mai târziu, a stat cu ochii uscați lângă rug, în timp ce el a ars fierbinte și cu miros înțepător în aerul înghețat al solstițiului.

La prima ei Cântare, a povestit viața și moartea bătrânului și a spus că va sosi un anotimp bun, în ciuda iernii aspre. Semințele puteau fi plantate devreme; scrumbiile vor fi din belșug. Marea nu va răpi niciun om în primăvara aceasta, atâta timp cât erau grijulii. După ce a terminat, oamenii și-au făcut reverențele și au plecat. Unii locuiau aproape, în Storna, dar alții trebuiau să călătorească mult, să traverseze insula până la Grimskaill, Settersby sau îndepărtatul Frostrim. Au suit în sănii și au pocnit din bice deasupra câinilor vânoși sau poneilor robuști; și-au legat de cizme patine din os și au pornit peste râu și lacul înghețat. Aveau să revină la marile Cântări pe care Bardul le ținea la fiecare început de anotimp. Cu ocaziile acelea aveau să primească Cântece noi: înțelepciuni noi de la glasurile străvechi. Cântările aveau nume: Trezirea, Coacerea, Culesul, Somnul. Fata însă avea propriile ei nume, pe care nu le spunea. Tânjirea, Cunoașterea, Sacrificiul, Tăcerea.

Ei au spus că a fost un Bard bun. Se păstra distantă, așa cum trebuia. Îi saluta când era necesar și se retrăgea în coliba ei aidoma unei fantome. Zile și nopți aștepta la pietre, tăcută în umbrele lor prelungi, ascultând. Se spunea că dacă ai fi cutezat să-i vorbești într-un asemenea moment, nu te-ar fi auzit, deși ținea ochii deschiși. Nu putea auzi decât tăcerea Cântecului.

Într-o iarnă lungă, un bărbat i-a adus o încărcătură de lemne și a rămas să i le spargă. Ea l-a privit dinapoia obloanelor, minunându-se de forța și repeziciunea lui. După ce a terminat, bărbatul n-a plecat pur și simplu, așa cum ar fi trebuit, ci a răpăit cu pumnul un ritm de dans scurt, dar energic, pe ușă. Ea a întredeschis-o foarte puțin și a privit afară cu ochii adumbriți, cu fața pală de cunoaștere.

— Am terminat, a spus tânărul cu zâmbet generos care-i săpa gropițe în obraji, cu păr țepos, bălai ca orzul copt. Ți le-am stivuit în colț ca să stea uscate. Aici sus e frig.

— Mulțumesc, a șoptit ea privindu-l în ochi; ochi voioși, ochi blânzi de culoarea bălților dintre pietre sub un cer de vară. Mulțumesc.

Ușa a început să scârțâie încet, închizându-se.

— Singuratică viață, a spus tânărul.

Bardul a încuviințat, a privit din nou și a închis ușa.

El a mai venit la răstimpuri, nu adesea, dar poate mai adesea decât ar fi îngăduit firea naturală a lucrurilor. Repara acoperișul spart sau curăța o scurgere; ea îl privea dinapoia ușii sau prin crăpăturile dintr-un oblon și-i mulțumea. Niciodată nu i-a spus mai mult de un cuvânt sau două, dar după o vreme a descoperit că se uita după el prin mulțime, de câte ori se aventura în Storna. A descoperit că privea pe fereastră când oamenii treceau pe drum, în eventualitatea că ar fi putut să-l zărească, iar el să întoarcă ochii spre obloane și să surâdă doar pentru ea. Îi învățase numele: Ekka, un nume de războinic, deși un bărbat cu astfel de zâmbet nu era cu siguranță un luptător, în ciuda brațelor puternice care despicau bușteni tari ca fierul, de parcă ar tăiat prin roți de brânză proaspătă.

S-a pomenit că atenția îi rătăcește și și-a readus-o cu sila. Stând sub pietre cu picioarele încrucișate în postura tăcută a pregătirii, a așteptat Cântecele, dar ele n-au venit. În locul glasurilor lor puternice, al adevărurilor lor străvechi și ferme, n-a putut auzi decât un crâmpei îndepărtat de melodie, un clinchet slab precum cele cântate de hoinarii care hălăduiau verile prin insulă, amuzând mulțimile cu scamatorii și dansuri. Era pentru prima dată când Cântecele o ocoleau, iar când s-a întors în colibă, pustie de înțelepciunea a cărei anunțare era unicul țel al vieții ei, a știut că învățăturile bătrânului fuseseră adevărate. Trebuia să închidă acele părți din ea care aparțineau primăverii: Tânjirea. Bardul trebuia să înainteze de unul singur.

Din clipa aceea ușa i-a fost închisă tânărului. O dată sau de două ori el a strigat-o prin obloanele închise, știind că era

înăuntru, iar ea a încleștat dinții și a păstrat tăcerea. Ieșea cu gluga trasă pe cap și ațintea privirea în pământ. Ekka nu putea fi complet evitat, deoarece se număra printre conducători și avea rolul său în întruniri. Bardul s-a învățat să-l salute și să nu simtă nimic. S-a învățat să-l privească așa cum îi privea pe toți ceilalți: ca și cum spațiul dintre ei ar fi fost la fel de larg și de imposibil de traversat ca și uriașul castron al cerului țintat de stele. L-a văzut retrăgându-se, cu ochii albaștri întunecându-se, cu surâsul aproape dispărut. Mai târziu, l-a văzut îndrăgostindu-se și însurându-se, iar ea și-a păstrat gândurile în ordine. Somnul a fost însă altceva. Nici chiar instruirea de Bard nu poate învăța stăpânirea visurilor.

Timpul s-a scurs. Tânăra soție a lui Ekka a născut o fiică. Au fost anotimpuri bogate și anotimpuri aspre. În vremurile grele, doar Cântecele, singure, nu pot îmbunătăți nimic. Nu pot domoli mările furtunoase, nici tămădui oile de boleșniță, nici aduce strălucirea soarelui în locul ploilor nesfârșite și pătrunzătoare. Însă ele aduc înțelepciune. Un avertisment de vreme rea stârnește pregătiri: repararea acoperișurilor, consolidarea pereților, aducerea animalelor în grajduri și conservarea proviziilor. Un asemenea avertisment face posibilă și traversarea vremurilor grele. Oamenii păstrau o cumpănă atentă și toate deciziile erau guvernate de calapodul primit de la ea, un calapod străvechi în care vântul și mareele, focul și pământul, omul și fiara făceau parte din același dans măreț. Într-un an Cântecul Coacerii le-a spus despre corsari în corăbii înalte cu nume ca *Zborul dragonului*, *Regina mării* și *Calea balenei*. Oamenii s-au strămutat la nord de Frostrim, mânându-și animalele înainte. Corsarii au sosit și au trecut pe lângă insulă; o șură sau două au fost arse, o barcă a fost luată. La Cules, Oamenii s-au întors și Bardul le-a cântat siguranță și o iarnă blândă. În alt an Cântecele au vorbit despre moarte. În acel anotimp frigurile au încercat Storna și au pierit doisprezece oameni buni, bărbați, femei și prunci. Soția lui Ekka a căzut

la pat și Bardul a venit la patul ei pentru o Zicere. Într-o Zicere nu le cereai strămoșilor o favoare. Povesteai un viitor posibil, apoi sperai. Bardul a spus că Sifri va mai naște mulți copii: fiice frumoase și bine făcute, ca fetița ei micuță de acum, fii puternici, cu ochi albaștri și veseli. A povestit despre râsetele copiilor acelora prin ulițele înguste din Storna și afară, peste câmpii, alergându-se sub soarele unei zile nesfârșite de vară. A terminat, și-a ridicat gluga peste capul ras și a plecat. În dimineața următoare Sifri ședea în capul oaselor și sorbea fiertură de orz. Până la primăvară, pântecul îi era din nou rotund cu prunc, iar trăsăturile ei micuțe și dulci erau îmbujorate și misterioase de viața dinăuntru.

La Culesul din anul acela Bardul a stat sub piatra-străjii, a auzit Cântecul și și-a simțit inima înghețând, în ciuda disciplinei pe care și-o impusese. Nu-i întrebi niciodată pe strămoși: *Sunteți siguri?* Înainte de primul îngheț, Sifri a dat naștere la gemeni, o pereche de băieți care semănau leit între ei. Au fost numiți Halli și Gelli, deși niciunul n-avea să-și păstreze numele mult timp. Era vremea Alegerii.

Ea a coborât dealul și fiecare pas a însemnat o bubuitură de inimă. Oamenii priveau în tăcere și cu ochi solemni, ca și cum ea însăși ar fi fost cea sacrificată. Vârstnicii așteptau în afara locului Alegerii. Sifri și Ekka se țineau de mână, cu fețele palide precum cenușa de durere și mândrie. Azi aveau să-și piardă ambii fii, deși pe unul s-ar fi putut să-l mai păstreze o vreme. Fetița stătea lângă fustele lui Sifri, cu degetul mare în gură. Bardul a încuviințat grav, salutându-le curajul; după aceea, a intrat.

Zgomotul era asurzitor. Propria ei colibă era întotdeauna tăcută. Nicio pisică pe vatră sau câine credincios nu-i stinghereau zilele, nicio slujnică nu murmura mulțumiri, niciun copil nu zbiera gata să-i crape țeasta așa cum făceau aceștia doi. Dar, stai! Numai unul dintre prunci răcnea așa, un copil puternic care-și răsucea fețișoara roșie de plâns și lovea neputincios cu

pumnișorii prin aer, căutând alinarea atingerii, revenirea la căldură și iubire. Pruncul acesta se zbătea, pe când celălalt era tăcut, atât de tăcut, încât l-ai fi putut crede deja mort. Ea s-a apropiat. Plânsetele o scoteau din sărite; o făceau să-i lăcrimeze propriii ochi. Copiii erau în panere de papură, ale căror capace așteptau alături. Între ele se afla un scăunel pe care stătea un pumnal, cu mânerul minunat împodobit, cu fire de aur și nestemate mici, roșii, cu lama rigidă și ascuțită, făurit să ucidă. Copiii erau goi-goluți, spălați după naștere. Poate că le era frig. Poate că de aceea unul plângea atât de tare. În scurt timp unul avea să fie din nou cald, iar celălalt avea să fie încă și mai rece. Va dura doar o clipă. Prinde, lovește, întoarce ochii. Se va termina iute, foarte iute. Nu exista nicio îndoială în privința celui care trebuia ales: cel mai puternic, cel mai potrivit. Luptătorul.

Ea a mai înaintat un pas. Țipetele au continuat. Flăcăul acesta avea să aibă o voce puternică pentru Cântare. Cât despre celălalt... Bardul a coborât ochii. Stătea în coșulețul împletit, ca o creatură micuță a pădurii descoperită de un neașteptat animal de pradă, și o privea. Ochii lui rotunzi aveau culoarea bălților dintre pietre sub un cer de vară. Părul era puf de aur curat. A surâs și o gropiță a apărut în obrăjorul de prunc. Era imaginea tatălui său. Ea s-a întors către celălalt, cu inima zvâcnind, cu mâinile tremurându-i atât de violent, încât abia dacă putea să ridice cuțitul, cu atât mai puțin să-l folosească. Parcă înțelegând momentul, primul geamăn a amuțit brusc, deși pieptișorul continua să-i icnească de pe urma eforturilor. Fața îi era pătată de plânset. Degețelele lui strângeau aerul, doritoare de viață.

Acum, când țipetele încetaseră, în colibă au pătruns sunete din exterior: scârțâiturile roților cotigilor, glasurile copiilor, legănatul unui fluier. Mintea i-a arătat hoinarii care treceau, pestrițI în zdrențele lor, cu fețele pictate în desene bizare roșii, negre și albe, cu pletele înnodate și împletite cu

pene și panglici. Până și copiii lor păreau un stol de păsări exotice. Fluierul a început o melodie, care a încetat brusc. Cineva le spusese că nu era momentul potrivit pentru muzică. Iar Bardul ajunsese la o decizie. Cu mână sigură acum, a prins cuțitul.

Pentru a face lucrurile așa cum trebuiau făcute, trebuia respectat un ritual, un calapod. Ea a ieșit din coliba micuță, ducând panerul în brațe. Capacul acoperea forma nemișcată dinăuntru. Deasupra lui se afla cuțitul cu lama de fier pe care țipa sângele proaspăt. Părinții nu trebuiau să ceară să privească ori să atingă. Nu așa se proceda. Fârtaltul pierise în umbre; devenise o parte din Cântecul mare care avea să răsune într-o bună zi de pe buzele fratelui său.

— Mergeți la copilul vostru, le-a spus Bardul încet. Aveți grijă de el. Peste trei ani, aduceți-mi-l și-l voi învăța.

— Mulțumesc, a spus Ekka cu ochii albaștri adânci și solemni.

— Mulțumesc, a spus Sifri cu glasul doar un fir de durere și cei doi au intrat în colibă.

Glasul fiului lor i-a chemat; acum, după ce totul se terminase, zbiera din nou, de două ori mai viguros.

Bardul a dus panerașul sus, în coliba ei, unde a rămas tăcut, înconjurat de lumânări, până s-a lăsat amurgul. Mâna ei sângera. A rupt o fâșie de pânză de in dintr-o rochie veche și a legat-o în jurul palmei și degetelor, ajutându-se de dinți pentru a strânge nodul. Mai târziu, vârstnicii au venit după paner, l-au pus pe rug și l-au ars pe Fârtalt cu ceremonialul cuvenit. N-a durat mult, fiindcă era destul de micuț.

Se părea că alesese bine. Halli era înzestrat. A crescut robust și puternic, lat în umeri, cu păr bălai ca tatăl său și cu hotărârea îndârjită de a stăpâni perfect tot ce trebuia să știe. În timpul zilei, îi putea arăta alte aranjamente ale plăcuțelor de os, moduri mai dificile de cântat la harpă. Serile stătea

întinsă și asculta repetițiile nesfârșite, lunga străduanie pentru perfecțiune. Nu trebuia să folosească disciplinarea; disciplina elevului ei era mai riguroasă decât orice ar fi putut născoci Bardul.

Pentru Halli, răbdarea era lecția cea mai dificilă, dar fără răbdare nu putea exista ascultarea. La doisprezece ani, a trecut încercările și s-a dovedit destul de puternic. Asta n-a surprins-o; ce a urmat după aceea i-a încleștat însă pântecele de neliniște și i-a încețoșat mintea de temeri.

Stăteau sub piatra-străjii în zorii verii, Bardul și elevul său.

— Știi ce trebuie făcut, a spus ea.

Sub monolitul mare era o scobitură puțin adâncă, o adâncitură cât un mormânt, căptușită cu ierburi moi, parcă pentru a încuraja somnul. La solstițiul de vară, locul acesta de ascultare prindea soarele și era un vas de lumină aurie pe dealul verde. În toiul iernii, umbra pietrei-străjii se întindea peste el, învăluindu-l în beznă misterioasă, profundă.

Astăzi era înnorat. Halli stătea cu picioarele încrucișate, tăcut. Așa așteptase și ea cândva, în timp ce bătrânul Bard se așezase lângă pietre, nemișcat și răbdător de parcă el însuși ar fi fost unul dintre străjerii adevărului străvechi; ca și cum lichenii, roșii ca flăcările rugului, aurii ca soarele, galbeni ca porumbul ar fi putut, cu vremea, să crească peste forma lui îmbrăcată în mantie cenușie și să-i țeasă blând o căciulă pentru țeasta rasă. Așa așteptase și ea; își golise mintea de gânduri și-și silise răsuflarea să fie mai lentă, tot mai lentă. Apoi Cântecul îi sosise, pur și sigur, crescându-i în inimă, reverberându-i în spirit, inundând cu adevăr mintea deschisă. Era vocea strămoșilor, care răsuna din pietre înseși, din adâncurile pământului unde erau ferm înrădăcinate, din vânt și lumină și afundul fără sfârșit al cerului. Ea continua să păstreze înlăuntrul ei acel prim moment transcendent de fericire.

A trecut timp. Putea să dureze mult, o zi și o noapte, poate mai mult. Ea cunoștea tăria băiatului. Halli avea să stea acolo imobil atâta timp cât trebuia, pentru a asculta. Și totuși, pe când cerul s-a întunecat în trandafiriu și violet și sur de porumbei, Bardul a căzut pe gânduri. El era înzestrat, oricine putea să vadă asta. Inteligent, iute, dedicat. De ce dura atât de mult? Amintirea s-a foit și s-a cutremurat în ea.

În zori femeia a vorbit încet, întrerupându-i transa, cerându-i să se oprească. Altă dată, i-a spus. Data viitoare. Halli era furios: pe ea, pe strămoși, pe el însuși.

— Trebuie să înveți răbdarea, a spus Bardul.

Băiatul a cerut să încerce iarăși. Mâine. Mâine. Nu încă, a zis ea. Dacă strămoșii nu vorbeau, nu era timpul. Ochii lui s-au mijit de resentimente, gura i s-a strâmbat de frustrare.

— Trebuie să înveți calmul, a spus Bardul.

El a cântat un dans al morții cu plăcuțele din os. A sunat din fluier într-un bocet pătrunzător. Degetele lui a târât note de pustietate dureroasă din harfa mică. Bardul l-a silit să aștepte.

A trecut anotimpul. La Cules, hoinarii au trecut prin Storna cu jonglerii și dansuri, cu panglici colorate și câini dresați. Cântecul unui fluier a suit dealul, curat și inocent pe briza dinspre soare-răsare: o melodie liberă, care nu fusese învățată, totuși minunată ca formă și sentiment. A ajuns până la fereastra ei și a smucit memoria femeii. Înapoia unei uși închise, Halli cânta la fluierul său, o muzică complicată, care se încolăcea în sine. Bardul le-a auzit pe ambele întâlnindu-se și contopindu-se și și-a acoperit urechile cu palmele, folosind o tehnică îndelung practicată pentru a alunga gândurile nedorite. Când a ieșit din transă, era tăcere. Cel puțin elevul ei dormea, cu corpul voinic relaxat ca al unui copil, cu trăsăturile puternice palide de epuizare. Fluierul îi lunecase dintre degete pe podeaua din pământ. Ea l-a acoperit cu pătura.

Trei Coaceri au trecut înainte ca el să înceapă să audă Cântecele și era deja bărbat înainte ca ea să-l lase să cânte. Halli se plângea în privința restricțiilor. De ce-l ținea pe loc în felul acela? El putea să cânte, o știa prea bine. Nu avea încredere în el?

— Trebuie să înveți umilința, a spus Bardul. Noi suntem doar niște vase, nimic mai mult.

Furia lui o neliniștea. Vise soseau și o lăsau secătuită.

În a optsprezecea lui vară, Halli le-a oferit Oamenilor prima lui Cântare. Bardul l-a ascultat spunând despre geruri timpurii și sosirea balenelor; despre un tărâm îndepărtat unde puteau fi descoperite câmpuri verzi și viețe roditoare; despre construirea bărcilor. Cântarea lui era precum chemarea unui corn de război, adâncă și rezonantă. Când a terminat, ochii tinerilor străluceau ațâțați: aceasta era o provocare mai presus de orice se imaginase până atunci. Oare strămoșii nu le cereau să se îmbarce într-o aventură măreață? În mulțime, Sifri tăcea, alături de trei fiice bălaie. Nu mai avusese niciun fiu.

Înainte de sfârșitul anotimpului, au construit o corabie minunată din nuiele și piei, smolită pentru apele mării, cu vâsle din lemn de zadă. Au așezat la prova craniul mare al unei balene. Au botezat corabia *Forfecarul mării* și tinerii de pe insulă au pornit în zorii strălucitori ca să caute tărâmul roditor din soare-apune, un tărâm în care într-o bună zi toți puteau să trăiască și să prospere sub soarele surâzător. Ei nu s-au întors la Cules. Femeile, bătrânii, copiii au secerat orzul și au clădit căpițe din paie. Ei nu s-au întors, iar anul a înaintat și zilele au început să se scurteze. Era timpul umbrelor când aventurierii aceia cutezători ai Oamenilor s-au întors pe insulă. Un băiat și câinele său cutreierau plaja rece din Grimskaill, culegând lemne aduse de valuri. Acoperiți de buruieni, învăluiți în panglici de alge, tinerii din Storna și Settersby, Grimskaill și îndepărtatul Frostrim zăceau tăcuți sub cerul iernii. Vreme de șapte zile lungi, Oamenii au stat lângă apă și marea le-a

adus fiii, fiecare la vremea sa, fiecare călărindu-și ultimul val. A urmat apoi o ardere așa cum insula nu mai văzuse de mulți ani. Oamenii s-au uitat la Bard cu îndoială în ochi.

— A fost greșită, i-a spus ea după aceea.

Halli și-a arcuit sprâncenele blonde.

— Cum poate Cântarea să fie greșită? Eu am spus doar Cântecul pe care mi l-au dat strămoșii.

— A fost greșit. Cântecele ne ajută să ocolim asemenea irosiri nesăbuite, asemenea roade de suferință. Nu putea fi astfel menit.

— De ce? a întrebat-o elevul ei. Cine poate spune ce intenționează strămoșii?

— În niciun caz nimicirea unei generații de tineri. Cine va mai zămisli fii? Cine va pescui și vâna? Cum vor supraviețui Oamenii tragediei?

El a zâmbit: zâmbetul însorit care-i săpa gropițe în obraji.

— Poate că strămoșii văd pentru noi un viitor scurt. Poate că vor veni corsari și vor zămisli copii. Cine știe? Nu pot răspunde la întrebările tale. Ai spus-o chiar tu, noi nu suntem decât niște vase.

În iarna aceea bunicile și bunicii au măturat podele, au îngrijit prunci și au amestecat în oale cu terci subțire, în vreme ce femeile au curățat zăpada de pe acoperișuri și au spart gheața din copci. Puținii bărbați de vârstă mijlocie au înjunghiat animale și au tras bărcile pe uscat. A fost un anotimp aspru, dar au fost reamintite înțelepciuni din vremuri trecute și ei au supraviețuit. La Trezire, când în văzduh se simțea murmurul amăgitor al căldurii noului anotimp, ea nu l-a lăsat să asculte pentru Cântec.

— Eu sunt Bardul, i-a spus, și eu o voi face. Tu nu ești încă pregătit. Trebuie să mai înveți.

— Ce? a întrebat Halli înverșunat. Ce?

Însă Bardul nu i-a răspuns, pentru că nu avea ce să-i răspundă.

Cântecul a fost un omagiu adus celor dispăruți și în același timp un avertisment. Oamenii trebuiau să păstreze cumpănirea, altfel vor pieri. Copiii lor supraviețuiseră iernii sălbatice. Acum toți trebuiau să fie cu ochii în patru. Bardul și-a spus că mesajul strămoșilor nu era lipsit de speranță. Se simțea însă obosită, atât de obosită, încât s-a împleticit când a mers înaintea Oamenilor în locul ritual; atât de obosită, încât abia dacă și-a putut trage răsuflarea pentru Cântare. După aceea mintea i s-a simțit secătuită și gândurile împrăștiate. Abia și-a putut reaminti ce le spusese.

Istovirea a continuat. Poate că era bolnavă. Poate că ar fi trebuit să le ceară o poțiune hoinarilor, care erau recunoscuți pentru licorile lor. Rătăcitorii pitorești și nestatornici erau înțelepți: ei nu-și trimiseseră fiii să plece peste mare, de unde să revină în vălmășag de oase rupte și decolorate. Se simțea însă prea obosită ca să-i caute.

Halli s-a speriat. I-a adus fierturi calde. S-a asigurat că focul ardea și că podelele erau măturate. El a Cântat în miezul verii, spunând despre bancuri minunate de pești la miazăzi de Golful Storna și despre vânturi favorabile. Căprioare puteau fi vânate înainte de sfârșitul anotimpului și carnea pusă la afumat pentru iarnă.

Puținii bărbați rămași pe insulă n-au fost încântați să plece pe mare, dar Cântarea nu i-a lăsat să aleagă. Au venit după aceea la Bard cu întrebări. Câte căprioare să vânăm? Câte zile putem pescui în siguranță? Cine va conduce vânătoarea, dacă nu mai avem tineri? Ea nu le-a putut răspunde. Nu auzise Cântecul acela, pentru că pietrele erau departe, o distanță obositoare în sus pe deal. Le-a răspuns Halli.

— Deoarece Cântarea n-a spus nimic despre asta, faceți cum vreți, a zis el.

Unii bărbați erau de vârstă mijlocie, prea bătrâni ca să navigheze spre orizonturi noi, totuși încă tineri pentru muncă. Ei au găsit multe scrumbii și, gândindu-se la iarnă, au ridicat

unul după altul năvoade sclipitoare. Colibele de sărare erau atât de ticsite, încât dădeau pe dinafară, și peștii tot nu se terminaseră — recolta era îmbelșugată. Au pornit după căprioare și le-au găsit într-o vale împădurită dincolo de Settersby. Au lipsit șapte zile; când s-au întors, purtau două animale uriașe cu coarne și trupul unui bărbat chipeș cu păr bălai. Ekka era mort; lunecase de pe o stâncă, pe când își pregătea sulița ca să ucidă cerbul. Bardul a putut auzi bocetele lui Sifri din vârful dealului, dinapoia obloanelor. A privit în ochii limpezi și albaștri ai lui Halli, a văzut fierul de acolo și ceva s-a cutremurat adânc în ea. Era creația ei. Fusese Alegerea ei. Băiatul își omorâse tatăl. O Zicere i-a venit în minte, pe când tremura sub păturile groase, o Zicere a timpurilor ce vor sosi: despre o primăvară fără scrumbii, în care puii de pinguini și albatroșii flămânzeau pe stânci din cauza lipsei de hrană. În anotimpul următor, numărul lor era mai mic, apoi iar mai mic la următoarea Trezire. După aceea nevăstuicile și vulpile, lupii și urșii deveneau tot mai îndrăzneți, și nici găinile, nici gâștele, mieii sau pruncii din leagăn nu mai erau în siguranță. Bărbații îmbătrâneau și deveneau neputincioși, femeile, slabe și sleite. Copiii erau puțini. Zicerea a transformat oasele Bardului în gheață. În asemenea timpuri, o singură iarnă aspră ar fi fost îndeajuns pentru a-i termina pe Oameni.

— Pari vlăguită, a observat Halli. Trebuie să te odihnești. Lasă totul în seama mea.

Într-adevăr părea să simtă un imbold uriaș de a dormi, de a se topi în beznă și a lăsa totul să lunece pe lângă ea. La urma urmelor, ce putea să facă? Alesese cu mulți ani în urmă. Totul se trăgea de acolo și nu putea fi schimbat.

În pragul somnului a auzit din nou glasul dulce al unui fluier care cânta undeva în noapte la fel de profund și subtil, în ciuda simplității sale, ca și glasurile strămoșilor. Bardul a coborât încetișor din pat, străduindu-se să nu scoată niciun sunet. Din camera lui Halli se auzea harfa micuță. Tânărul continua

să-și exerseze degetele în acorduri tot mai complexe, de parcă n-ar fi fost niciodată mulțumit. Sunetele acelea au înspăimântat-o. El însuși o înspăimânta. Nestrunit, ar fi însemnat sfârșitul lor, al tuturor. Ea se simțea însă extrem de vlăguită. Oamenii nu mai aveau încredere în Bard. Ekka murise. Era singură, complet singură...

A stat mult timp îngenuncheată pe podeaua din pământ bătătorit, tremurând în cămașa de noapte destrămată. Învățăturile vechi păreau aproape uitate: cum să-și golească mintea și să-și încetinească răsuflarea, cum să-și calmeze corpul și să-și controleze voința, cum să asculte. Cumva, aproape că se îndepărtaseră de ea. Uitase că era Bard.

Bineînțeles că ești singură, și-a spus cu îndârjire. Bardul este întotdeauna singur. Ai uitat până și lecția aceea, cea mai profundă?

— Nu tocmai. Dar ți-ai amintit greșit.

Capul i-a zvâcnit în sus. Pentru un moment a crezut... dar nu, harfa continua să se audă din odaia îndepărtată, slujind voința lui Halli. Făptura care stătea înaintea ei era cu totul alta, totuși pe cât de familiară îi era imaginea pe care o vedea când se apleca peste jgheabul de apă, pentru a-și face palmele căuș ca să bea. Spectrul acesta cu ochi adânciți în orbite și obraji palizi, cu țeasta rasă, mantie zdrențuită și degete lungi, înzestrate pentru a face muzică, fantoma aceasta era... ea însăși. Și totuși... și totuși...

— Mă cunoști, a rostit vizitatorul apropiindu-se.

Ea a întins o mână să-l atingă, abia crezând ce vedea și degetele i-au trecut prin el — mantie, carne, oase, toate la fel de nebuloase ca umbrele.

— Ești fratele meu, a șoptit ea și ochii i-au lunecat temători spre ușă.

— Nu ne va auzi.

— De ce-ai venit? De ce ai călătorit din... din moarte ca să mă cauți?

— Ți-e frică. Nu vezi răspunsuri. Totuși tu însăți ai cheia la toate astea, Bardule.

Vocea îi era gravă și înceată.

— Calapodul s-a stricat; asta-i isprava ta. De aceea, tu va trebui să-l refaci, drept și egal de data aceasta.

— De ce n-ai venit până acum? a întrebat ea apăsat. Am avut nevoie de ajutor. De ce n-ai venit înainte să moară mulți oameni buni, înainte ca el să facă ce a făcut? Unde ai fost?

— M-ai purtat în tine în tot acest timp, surioară. Dacă n-ai fi greșit, mi-ai fi putut auzi glasul, tot mai puternic odată cu trecerea anilor. Bardul nu-i de fapt niciodată chiar singur, ci-l are întotdeauna pe Fârtalt. Dar tu i-ai nesocotit pe strămoși. Alegerea ți-a fost imperfectă. Acum puterea ei întinde beznă peste tine.

Bardul l-a privit și și-a simțit din nou membrele de plumb, inima împovărată.

— Oamenii vor pieri. Poate că nu în anul acesta, poate că nu în anul care va urma, dar până la urmă totul va fi pierdut. Am văzut-o.

Fârtaltul a privit-o. Ochii lui păreau găvane goale, totuși umplute cu lumină. Era în același timp bătrân și tânăr: un prunc într-un paner din papură, un bărbat în puterea vârstei, un bătrân cu spirit înțelept.

— Tu ai făcut să se ajungă aici, a rostit el încet. Acum desfă cele făcute. Fă ce n-ai putut face cu mulți ani în urmă. Nu poți să nesocotești înțelepciunea strămoșilor. Din ziua în care ai făcut-o, Oamenii au mers sub o umbră, o beznă care-i va sufoca în cele din urmă. Tu ții viitorul lor în vârful cuțitului.

— Dar...

— Fârtaltul trebuie să moară, Bardule. Nu poți să ocolești asta. El nu poate trăi în lumină, nu poate fi lăsat să umble pe tărâm și să-și murmure poveștile la urechea țăranului și a pescăriței, a negustorului și a cusătoresei. Iar Bardul nu-și

poate face menirea fără el. Ei doi trebuie să fie unul, pentru că sunt realitatea și reflexia, lumina și întunericul, substanța și umbra.

Bardul s-a cutremurat.

— Vrei să spui că Fârtaltul este... rău? Că dacă el trăiește va aduce inevitabil distrugerea?

— Nu, nu-i atât de simplu. Ei doi sunt jumătăți ale întregului: completare și complementare reciprocă. Poate ziua să existe fără noapte, lumina fără umbră, veghea fără somn? Pot Oamenii supraviețui fără moartea scrumbiilor în năvod, fără sulița înfiptă în inima focii, fără capitularea de către găină a puilor ei nenăscuți? Pentru a menține cumpăna, Fârtaltul trebuie să stea în umbră, în întuneric. Doar atunci poate Bardul să cânte adevărul. Acum du-te și fă ce trebuie să faci până nu-i prea târziu.

— Sunt tare obosită.

— O să te ajut.

A înaintat s-o îmbrățișeze; brațele care au cuprins-o erau la fel de imateriale ca aburul. A simțit prin ea un fior ca o răsuflare rece și el a dispărut.

Hoinarii ridicaseră tabără pe malul mării, copiii culegeau scoici în zorii roș-sângerii, fumul focurilor se ridica leneș. Se auzea uruitul furtunii care se apropia, iar muzica aceea gravă era un contrapunct la tonul ascuțit al fluierului. Tânărul privea cerul, ca și cum melodia lui ar fi putut ademeni soarele să se arate printre norii grei de ploaie. Când Bardul s-a apropiat, cântecul i-a tremurat și a încetat.

Ea nu știuse cum va vorbi cu el. Cum poți spune: Vino cu mine, îți voi spune al cui frate ești și apoi vei muri? Ah, ochii aceia, ochi frumoși și veseli pe care-i văzuse privind-o odată, deschiși și nevinovați! El fusese foarte tăcut. Fusese foarte cuminte. Nu scosese nici un sunet, când îl dusese, cu panerul bine închis, în sus pe munte, în coliba ei. Nici

măcar un scâncet, când Bardul plătise fetițele să-l ia, fetițele cu pene împletite în păr și chipurile vopsite în spirale și puncte albe și roșii. Ce mai conta un țânc printre atâția? Cine ar fi știut, când toți erau mascați în culori de curcubeu, în mantii scânteietoare de anonimat? Plătise frumușel, iar femeile aveau să-l hrănească și îngrijească. Erau un neam generos, care-și stabilea singur regulile. Panerul din papură, îngreunat cu leșul unei gâște grase, se transformase în scrum. Nimeni nu știuse. Nimeni, cu excepția Bardului, a cărei inimă se înfiorase de fiecare dată când veniseră hoinarii, ai cărei ochi se umpluseră de lacrimi auzind glasul fluierului, atât de trist, atât de pur. Ce-i făcuse lui? Ce le făcuse amândurora?

— Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

Nu i-a pus nicio întrebare când au mers laolaltă sub cerul negru, suind dealul către locul stâncilor. L-a întrebat cum se numea; el i-a spus că-l chema Sam.

— Ai fost la ultima Cântare? l-a întrebat.

El a încuviințat, dar n-a zis nimic. S-au oprit la jgheabul vechi de apă.

— Spală-te pe față, i-a spus Bardul.

Spălați și curați, amândoi, goi și curați.

Sam a privit-o pentru o clipă, cu ochii mari. Trăsăturile îi erau vopsite cu spirale și verigi, puncte și linii. Părul îi era în rânduri de țepi de arici, ceruit ca mierea întunecată. S-a aplecat spre apă și s-a stropit pe față, spălându-și însemnele. Apa s-a înnegurat.

— Așteaptă, a zis Bardul.

Apa s-a limpezit. Soarele a străpuns norii pentru un moment strălucitor.

— Acum, privește, a spus ea.

Imaginea era obscură; bucățele de argilă colorată pluteau peste trăsăturile lui oglindite. Era însă suficient de clar. El a privit-o.

— Am comis o greșeală, a vorbit Bardul. El este fratele tău. Ți-am cruțat viața, pentru că... pentru că... nu contează. Acum totul este strâmb din cauza a ceea ce n-am făcut.

În felul ei, era o scuză.

N-au urmat negări disperate, nici proteste.

— Pot să-l văd? a întrebat Sam. Mi-ar plăcea să-l văd mai întâi.

Era ca și cum ar fi știut. Nori se rostogoleau deasupra, grei de ploaie. Cerul a mârâit ca o fiară sălbatică.

— Vino atunci, a zis Bardul.

Halli stătea lângă piatra-străjii, cu brațele întinse și ochii închiși în postura meditației. Ea îl găsea adesea acolo înaintea unei furtuni; îl excitau freamătul vântului, mișcarea neliniștită a copacilor, izul straniu înțepător al aerului. În astfel de momente de pericol, spunea el, poate că niște glasuri puternice s-ar fi auzit din stânci.

Bardul și tânărul Sam au rămas lângă marginea adânciturii. Sub cutele negre ale mantiei lungi, degetele ei au atins fierul rece.

— Este fratele tău, a repetat ea și ochii albaștri ai lui Halli s-au deschis brusc.

Nu era nevoie de explicații. Cei doi au rămas încremeniți, unul în surprindere uluită, celălalt în înțelegere bruscă și furioasă. Apoi Halli a tras aer adânc în piept, șuierând.

— L-ai cruțat! a șoptit el acuzator, mânios. Nu-i de mirare că n-am fost niciodată îndeajuns de bun, nu-i de mirare că nu-i puteam auzi! L-ai cruțat pe Fârtalt! De ce? De ce?

Din cauza iubirii, a răspuns Bardul, dar nu cu glas tare. *Am greșit și acum el trebuie să moară.*

— Bine ne-am întâlnit, frățioare!

Surâsul lui Sam, care-i săpa gropițe în obraji, era generos. Dedesubtul părului țepos și ciudat, ochii lui albaștri rosteau un salut radios. A făcut un pas înainte, cu mâna întinsă în prietenie. Acum Bardul era în spatele lui. Ochii torturați ai lui

Halli au privit-o pe femeie peste umărul geamănului său, cu mesajul perfect clar. *Fă-o acum. Fă ce n-ai putut face înainte. Îndreaptă lucrurile.* Poate că propriul ei Fârtalt rostise cuvintele acelea: umbra dinăuntru. Ea a tras cuțitul. A văzut gropița apărând în obrazul lui Halli, curba gurii lui pe când o privea. Sam a încremenit. Nu s-a întors. Bardul a ridicat mâna.

Un tăiș uriaș a pogorât din înălțimi și s-a auzit un trosnet asurzitor ca și cum ar fi fost cu adevărat sfârșitul lumii, urmat de o zguduitură neașteptată. Nu arma ei fusese cea care cutremurase pământul și care se repezise aidoma unui talaz prin aerul umed, trântind-o pe jos, răschirată, cu fața în iarba udă, cu ambele mâini încleștate, străduindu-se să se agațe de ceva și cu urechile răsunând, asurzită de vocea uriașă care vorbise. Inima îi bubuia; capul îi era amețit. S-a sculat încet în genunchi. Cuțitul zăcea pe sol la picioarele ei, cu tăișul curat ca un prunc abia spălat. A înălțat ochii. Piatra-străjii era despicată în două; forța trăsnetului îi spărsese ca o daltă forma monumentală. Jumătate rămăsese în picioare, ridicându-și capul încrustat de licheni spre cerul clocotitor de furtună. Cealaltă jumătate era pe pământ acum, precum o umbră care căpătase substanță: dovadă întunecată a ferocității cerului. Lespedea aceea nu avea să fie ridicată niciodată, nici chiar dacă ar fi sosit toți Oamenii de pe insulă, cu funii și boi. Era mormânt și leagăn; sfârșit și început. Până la urmă, ea nu trebuise să aleagă. Strămoșii vorbiseră și alegerea fusese făcută.

— Plângi, a spus ea. Bardul nu plânge.

— Cum pot să nu plâng? A fost fratele meu.

— Vino, Halli, a rostit Bardul cu blândețe. Aici n-a mai rămas nimic de făcut. Și începe să plouă.

Și-a desfăcut mantia și s-a întins să i-o pună pe umeri.

Sam a privit-o nemișcat, pământiu la față de șocul găsirii și pierderii și regăsirii.

— Am multe de învățat, a murmurat el și Bardul a văzut că-i înțelesese cuvintele. Foarte multe.

A încuviințat din cap.

— Nu sunt încă atât de bătrână, încât să nu te pot învăța ce trebuie să știi. Ești deja bogat în înțelegere. Auzi deja Cântecele și le spui, fără să-ți dai seama. El te va ajuta. Degetele lui cunosc harfa, buzele lui cunosc fluierul. Inima care bate înțelepciune nouă în Cântece vă aparține acum la amândoi.

El a plecat capul și a privit spre scobitura puțin adâncă, ascunsă acum sub lespedea uriașă de piatră. Ploaia cădea precum lacrimile pe suprafața ei spintecată, desenând un model de spirale și curbe, puncte și linii.

— Ar fi mai bine să-ți ridici gluga, a spus ea, până mă ocup de părul tău. Niciun elev al meu nu are țeasta nerasă. Vino! Sunt multe de făcut.

Traducerea: Mihai-Dan Pavelescu

CAVALERUL MISTERIOS

GEORGE R.R. MARTIN

George R.R. Martin este autorul extrem de popular al seriei fantasy *Cântec de gheață și foc*[12], precum și al multor alte romane, printre care se numără *Lumina ce se stinge*[13] și *The Armageddon Rag*.

Scrierile sale de ficțiune de mică întindere — apărute în numeroase antologii și în majoritatea, dacă nu cumva în toate revistele de gen — i-au adus patru premii Hugo, două premii Nebula, un premiu Stoker și un premiu World Fantasy. Martin este de asemenea cunoscut și pentru editarea seriei de antologii cu supereroi dintr-un același univers, intitulată *Wild Cards*, ca și pentru munca sa de scenarist la proiecte de televiziune, cum sunt versiunea din anii 1980 a serialului *Zona Crepusculară* și *Frumoasa și Bestia*. Un serial de televiziune bazat pe seria *Cântec de gheață și foc* a început la HBO în 2011.

Dunk și Egg părăsiră Septul de Piatră printre stropii unei ploi ușoare, de vară.

Dunk călărea pe Tunet, bătrânul său cal de luptă, cu Egg alături de el, stând pe șaua unui buiestraș tânăr și sprinten, pe care-l numise Ploaie, și ducându-l de frâu pe catârul lor, Maester. Pe spinarea acestuia se aflau, în boccele, armura lui Dunk și cărțile lui Egg, așternuturile lor, cortul, haine de schimb, mai multe felii uscate și sărate de carne de vită, o jumătate de carafă de mied și două burdufuri cu apă. Pălăria veche de paie a lui Egg, cu borul larg și pleoștit, ferea de ploaie capul catârului. Băiatul tăiase găuri pentru urechile

[12] Ed. Nemira, mai multe ediții. (*N.t.*)
[13] Ed. Nemira, 2012. (*N.t.*)

lui Maester. El își purta pălăria nouă. În afara găurilor pentru urechi, cele două pălării i se păreau lui Dunk identice.

Când se apropiară de porțile orașului, Egg struni scurt calul. Sus, deasupra portalului, se vedea capul unui trădător, înfipt într-o țepușă de fier. După cum arăta, părea tăiat de curând, carnea fiind mai degrabă rozalie decât verde, dar ciorile negre începuseră deja să-i dea atenție. Ca și buzele, obrajii mortului erau sfâșiați și zdrențuiți; ochi erau două găuri maronii, plângând cu lacrimi leneșe, roșii, pe măsură ce se amesteca ploaia cu sângele uscat. Gura mortului atârna deschisă, de parcă le-ar fi ținut o predică drumeților care treceau prin poarta de dedesubt.

Dunk mai văzuse așa ceva și înainte.

— Când nu eram decât un băietan, la Debarcaderul Regelui, am furat odată un cap din țepușa lui, îi povesti lui Egg.

De fapt, Dihorul se cățărase pe zid ca să-nșface capul, după ce Uscățivul și Budincă spuseseră că n-avea să-ndrăznească niciodată, dar, când văzuse străjile care se apropiau în fugă, îl aruncase, iar Dunk îl prinsese.

— Vreun lord rebel sau vreun cavaler jefuitor, asta era. Sau poate doar vreun criminal de rând. Un cap e un cap. După câteva zile în țăruș, arată toate la fel.

El și cei trei prieteni ai săi folosiseră capul ca să terorizeze fetele din Fundătura Puricilor. Le fugăreau pe alei, le prindeau și le puneau să-l sărute înainte de a le da drumul. Din câte își aducea aminte, capul primise o grămadă de sărutări. În Debarcaderul Regelui nu era nicio fată care s-alerge la fel de repede ca Uscățivul. Însă Egg ar fi preferat să n-asculte partea aia. Dihorul, Uscățivul și Budincă. *Niște mici monștri, ăia trei, și eu, cel mai rău dintre toți.* El și prietenii săi păstraseră capul până când i se înnegrise carnea și începuse să i se desprindă de pe oase. Asta îi lipsise de amuzanta urmărire a fetelor, așa că, într-o noapte, dăduseră buzna într-o cârciumă și aruncaseră hârca rămasă în cazan.

— Ciorile se reped întotdeauna la ochi, îi spuse lui Egg. Pe urmă se surpă obrajii, carnea se înverzește...

Își miji ochii.

— Ia stai. Cunosc mutra asta.

— Da, ser, răspunse Egg. De acum trei zile. E septonul ghebos pe care l-am auzit predicând împotriva lordului Corbul Sângelui.

Și Dunk își aminti. *Era un bărbat sfânt, juruit Celor Șapte, chiar dacă predica trădarea.*

— Mâinile îi sunt înroșite de sângele fratelui, ca și de sângele nevârstnicilor săi nepoți, proclamase ghebosul în fața mulțimii adunate în piață. La porunca lui, o umbră a venit să-i sugrume pe fiii viteazului prinț Valarr, în pântecele mamei lor. Unde e acum tânărul nostru prinț? Unde e fratele lui, drăgălașul Matarys? Unde-au plecat Bunul Rege Daeron și neînfricatul Baelor Sfarmă-Lance? Mormântul i-a chemat pe toți, însă el nu piere, păsăroiul ăsta palid, cu ciocul însângerat, cocoțat pe umărul regelui Aerys ca să-i croncăne la ureche. Poartă semnul iadului pe față și în orbita goală și ne-a adus seceta, molima și crima. Revoltați-vă, vă spun vouă, și aduceți-vă aminte de regele vostru de dincolo de apă. Există șapte zei și șapte regate și Dragonul Negru a dus pe lume șapte fii! Revoltați-vă, lorzii mei și doamnele mele. Revoltați-vă, cavaleri curajoși și voi, dârji oameni liberi, și răsturnați-l pe Corbul Sângelui, pe vrăjitorul ăsta înăcrit, dacă nu vreți să-i blesteme pe veci pe copiii voștri și pe copiii copiilor voștri.

Fiecare cuvânt a fost o trădare. Chiar și așa, era un șoc să-l vadă acolo, cu găuri în locul ochilor.

— Da, el e, zise Dunk, și-avem încă un motiv întemeiat ca să lăsăm orașul ăsta în urmă.

Îl îmboldi pe Tunet ușor cu pintenii și trecu, împreună cu Egg, dincolo de porțile Septului de Piatră, ascultând ușorul răpăit al ploii. *Câți ochi are Corbul Sângelui?* suna o ghicitoare, trecând din gură-n gură. *O mie de ochi și numai*

unul. Unii pretindeau că Mâna regelui studia artele negre și își putea schimba chipul, putea să ia înfățișarea unui câine chior, ba chiar și să se preschimbe în ceață. Lumea spunea că haite de lupi cenușii jigăriți îi vânau dușmanii, iar ciorile negre erau spionii lui și îi șopteau secrete la ureche. Cele mai multe povești erau într-adevăr povești, Dunk n-o punea la îndoială, așa cum nimeni nu se îndoia că spionii Corbului Sângelui se aflau pretutindeni.

Dunk îl văzuse cândva cu ochii săi, la Debarcaderul Regelui. Părul și pielea lui Brynden Rivers aveau culoarea albă a oaselor, iar ochiul — nu-i mai rămăsese decât unul, pe celălalt îl pierduse în lupta cu fratele său vitreg, Oțelul Înverșunat, pe Câmpul Ierbii Roșii — îi era roșu ca sângele. Pe un obraz și pe gât purta un semn din naștere, de la care i se trăgea numele.

Când orașul se afla deja la o bună distanță în urma lor, Dunk își drese glasul:

— Urâtă treabă, să tai capetele septonilor. Nu făcea altceva decât să vorbească. Cuvintele sunt vânt.

— Unele cuvinte sunt vânt, ser. Altele sunt trădare.

Egg era slab ca un băț, numai piele și os, dar avea gură.

— Acum ai vorbit ca un prințișor veritabil.

Egg luă asta drept insultă, ceea ce și era.

— O fi fost septon, dar predica minciuni, ser. Nici seceta, nici Molima Mare de Primăvară n-au fost din vina lordului Corbul Sângelui.

— Oi fi având tu dreptate, dar, dacă ne apucăm să tăiem capetele tuturor neghiobilor și pe ale tuturor mincinoșilor, o să pustiim jumătate din orașele Celor Șapte Regate.

Șase zile mai târziu, ploaia nu mai era decât o amintire.

Dunk își scosese tunica, dornic să se bucure de căldura soarelui pe piele. Oftă când începu o adiere ușoară, răcoroasă, proaspătă și înmiresmată ca răsuflarea unei fecioare.

— Apă, anunță el. Simți mirosul? Lacul nu mai poate fi prea departe.

— Nu simt decât mirosul lui Maester, ser. Duhnește.

Egg trase cu sălbăticie de frâul catârului. Maester se oprise să pască iarba de pe marginea drumului, așa cum făcea din când în când.

— Pe malul lacului e un han vechi.

Dunk se oprise o dată acolo, pe când era scutierul bătrânului.

— Ser Arlan spunea că fac o bere brună minunată. Poate reușim s-o gustăm cât așteptăm podul plutitor.

Egg îi aruncă o privire plină de speranțe.

— Ca să-mpingă mâncarea la vale, ser?

— Ce mâncare ai vrea să fie?

— O felie de friptură? spuse băiatul. O bucată de rață, un castron cu tocană? Orice au, ser.

Se delectaseră cu ultima masă caldă în urmă cu trei zile. De atunci trăiau cu fructe adunate de sub pomi și cu fâșii de carne veche, sărată, tare ca lemnul. *Ar fi bine să punem ceva mâncare adevărată în pântece înainte de a porni spre nord. Până la Zidul ăla e cale lungă.*

— Am putea petrece acolo și noaptea, sugeră Egg.

— Lordul meu dorește o saltea din fulgi?

— Paiele vor fi îndeajuns de mulțumitoare, ser, răspunse Egg, ofensat.

— N-avem bani pentru paturi.

— Avem douăzeci și doi de bănuți, trei stele, un cerb și rubinul ăla vechi, ciobit, ser.

Dunk își scărpină urechea.

— Credeam c-avem doi arginți.

— Am avut, până când ai cumpărat cortul. Acum nu mai e decât unul.

— Dacă-ncepem să dormim pe la hanuri, n-o să mai avem niciunul. Vrei să-mparți patul cu vreun negustor de vechituri

și să te trezești plin de purici? zise Dunk pufnind. Eu nu. Am puricii mei și nu le plac străinii. O să dormim sub stele.

— Stelele sunt bune, încuviință Egg, dar pământul e tare, ser, și uneori e plăcut să ai o pernă sub cap.

— Pernele sunt pentru prinți.

Egg era un scutier atât de bun pe cât își putea dori un cavaler, dar avea uneori sensibilități princiare. Prin venele flăcăului curgea sânge de dragon și așa ceva nu trebuia dat uitării. Dunk avea sânge de cerșetor. Sau cel puțin așa îi spuneau în Fundătura Puricilor, când nu îi prevesteau c-avea să fie spânzurat cu siguranță.

— Poate c-o să ne îngăduim niște bere și o cină caldă, dar n-am să irosesc o bunătate de monedă pentru un pat. Trebuie să ne păstrăm banii pentru podar.

Când traversase ultima oară lacul, la podul plutitor plătise doar câteva monede de aramă, dar asta se întâmplase cu șase ani în urmă, sau poate cu șapte. De-atunci se scumpise totul.

— Păi, zise Egg, pentru traversare ne-am putea folosi de cizma mea.

— Am putea, zise Dunk, dar n-o s-o facem.

Întrebuințarea cizmei era primejdioasă. *S-ar duce vestea. Se răspândește întotdeauna*. Scutierului său nu-i lipsea din întâmplare părul capului. Egg avea ochii violeți ai locuitorilor vechii Valyrii și păr care strălucea precum aurul împletit laolaltă cu șuvițe de argint. Ar fi putut la fel de bine să poarte dragonul cu trei capete drept agrafă pentru mantie și să-și lase părul să crească. Vremurile erau periculoase în Westeros și... ei bine, era de preferat să nu riște.

— Încă un cuvânt despre afurisita ta de cizmă, și-ți trag una peste ureche de-o să *zbori* peste lac.

— Mai degrabă aș înota, ser.

Egg înota bine, însă Dunk nu. Băiatul se răsuci în șa.

— Ser, vine cineva pe drum, în urma noastră. Auzi caii?

— Nu sunt surd.

Dunk vedea şi praful pe care-l stârneau.

— Un grup mare. Şi grăbit.

— Crezi că s-ar putea să fie tâlhari, ser?

Egg se ridică în scări, mai mult entuziasmat decât speriat. Aşa era firea lui.

— Tâlharii n-ar fi atât de zgomotoşi. Numai lorzii fac atâta gălăgie.

Dunk îşi mişcă mânerul sabiei cu un zăngănit, ca să nu fie lama înţepenită din teacă.

— O să ieşim totuşi de pe drum şi-o să-i lăsăm să treacă.

Puţină prudenţă nu strica niciodată. Drumurile nu mai erau la fel de sigure ca pe vremea când pe Tronul de Fier stătea Bunul Rege Daeron.

Se ascunse, împreună cu Egg, în spatele unei tufe de mărăcini. Pe urmă îşi desfăcu scutul ţinut în bandulieră şi şi-l puse pe braţ. Era un obiect vechi, înalt şi greu, de formă alungită, făcut din lemn de pin înconjurat de o bordură de fier. Îl cumpărase din Septul de Piatră, ca să-l înlocuiască pe cel preschimbat în aşchii după ce i-l ciopârţise Longinch, în timpul luptei lor. Dunk n-avusese timp să pună să i se picteze pe el ulmul şi steaua căzătoare, aşa că încă mai purta blazonul fostului său posesor: un spânzurat, legănându-se sinistru, cu faţa cadaverică, sub copacul de care fusese aninat. El nu şi-ar fi ales un asemenea blazon, dar cumpărase scutul pe nimica toată.

Peste câteva clipe, primii călăreţi galopau deja prin dreptul lor; doi lorzi tinerei, pe doi armăsari iuţi. Cel de pe calul murg purta un coif care nu-i acoperea faţa, din oţel aurit, cu trei pene, una albă, una roşie şi una aurie, toate înalte, bogate. Apărătoarea de cap a calului era împodobită cu pene de acelaşi fel. Armăsarul negru de alături avea o armură albastră cu auriu. Alerga în tropot tunător de copite, cu valtrapurile fluturând în vânt. Călăreţi goneau umăr la umăr, strigând şi râzând, cu mantiile lungi unduindu-le în urmă.

Un al treilea lord călărea cu mai mult calm, în fruntea unei coloane cât toate zilele. Din grup făceau parte douăzeci și patru de oameni, grăjdari, bucătari și servitori, toți numai ca să se ocupe de trei cavaleri, plus soldați și arbaletrieri călări, și de căruțe grele, încărcate cu armuri, corturi și provizii. De șaua lordului atârna scutul său, de un portocaliu-închis, pe fondul căruia erau înfățișate trei castele negre.

Blazonul îi era cunoscut lui Dunk, dar de unde? Lordul care-l purta era un bărbat mai vârstnic, posomorât, cu o strâmbătură acră pe buze și cu o barbă scurtă, cărunță. *Poate c-a fost la Lunca de la Vadul Frasinului*, se gândi Dunk. *Sau poate-am slujit la castelul lui, când eram scutierul lui ser Arlan.* De-a lungul anilor, bătrânul cavaler al desișurilor fusese în solda atât de multor fortărețe și castele, încât Dunk nu-și mai aducea aminte nici măcar de jumătate din totalul lor.

Lordul își struni brusc calul, uitându-se încruntat către tufa de mărăcini.

— Voi. Din tufiș. Arătați-vă!

În spatele lui, doi arbaletrieri își puseră săgeți în locașurile armelor. Ceilalți își continuară drumul.

Dunk păși prin iarba înaltă, cu scutul pe braț, cu mâna dreaptă odihnindu-i-se pe mânerul sabiei sale lungi. Din cauza prafului ridicat de copitele cailor, fața lui părea o mască maroniu-roșcată, și era gol de la brâu în sus. Știa că părea șleampăt și neîngrijit, deși înălțimea lui era mai degrabă aceea care-i luase celuilalt graiul.

— Nu căutăm ceartă, lordul meu. Nu suntem decât doi, eu și scutierul meu.

Îi făcu semn lui Egg să înainteze.

— Scutierul tău? Pretinzi că ești cavaler?

Lui Dunk nu-i plăcea cum îl privea călărețul. *Cu ochii ăia ar putea jupui un om.* I se păru că era mai înțelept să-și ia mâna de pe sabie.

— Sunt cavaler al desişurilor, caut pe cineva care să mă ia în slujbă.

— Toţi cavalerii tâlhari pe care i-am spânzurat vreodată au zis acelaşi lucru. Scutul tău ar putea fi profetic, ser... dacă meriţi să ţi se spună aşa. O spânzurătoare şi un spânzurat. Ăsta ţi-e blazonul?

— Nu, lordul meu. Trebuie să dau scutul la repictat.

— De ce? L-ai furat de la un cadavru?

— L-am cumpărat cu bani cinstiţi. *Trei castele negre pe portocaliu... unde le-am mai văzut?* Nu sunt tâlhar.

Ochii lordului erau aşchii de cremene.

— Ce ţi-a lăsat cicatricea aia pe obraz? O lovitură de bici?

— Una de pumnal. Deşi asta nu te priveşte, lordul meu.

— Eu hotărăsc ce mă priveşte şi ce nu.

Între timp, cei doi cavaleri mai tineri se întorseseră, mânându-şi caii la trap, curioşi să afle de ce întârzia restul grupului.

— Aici erai, Gormy, strigă cel de pe calul negru, un tânăr slab, mlădios, cu faţa atrăgătoare rasă şi cu trăsături fine.

Părul negru i se revărsa, lucios, peste guler. Purta un pieptar de un albastru-întunecat, din mătase, cu borduri de satin auriu. De-a latul pieptului avea o cruce zimţată, brodată cu fir de aur, cu câte o scripcă aurie în primul şi în al treilea pătrat şi cu câte o sabie de aceeaşi culoare în al doilea şi într-al patrulea. Ochii îi reflectau albastrul profund al pieptarului şi sticleau, amuzaţi.

— Alyn se temea c-ai picat de pe cal. Mi s-a părut evident o scuză, fiindcă eram pe cale să-l las în urmă, în praful ridicat de copite.

— Cine sunt bandiţii ăştia doi? întrebă călăreţul murgului.

Egg se zbârli la auzul insultei:

— N-aveţi de ce să ne numiţi bandiţi, lordul meu. Când v-am văzut praful, ne-am temut că sunteţi tâlhari şi numai

dintr-această pricină ne-am ascuns. El e ser Ducan cel Înalt, iar eu îi sunt scutier.

Lorzii tineri nu-i acordară mai multă atenție decât orăcăitului unei broaște.

— Cred că e cel mai înalt țopârlan pe care l-am văzut vreodată, declară cavalerul celor trei pene.

Sub o claie de păr buclat, de culoarea mierii brune, i se zărea o față mică, dolofană.

— Are doi metri și cincisprezece, pun prinsoare. Ce frumos o să fie când o să se dea de-a berbeleacul.

Dunk își simți roșeața urcând în obraji. *Ai pierde rămășagul*, se gândi. La ultima măsurătoare, Aemon, fratele lui Egg, declarase că n-avea decât un metru și doisprezece.

— Ăla-i calul tău de luptă, ser Uriaș? întrebă tinerelul cu pene. Cred că l-am putea tăia pentru carne.

— Lordul Alyn dă adesea uitării curtoazia, zise cavalerul cu păr negru. Te rog să-i ierți mojiciile, ser. Alyn, cere-i scuze lui ser Duncan.

— Dacă trebuie. Mă ierți, ser?

Nu așteptă răspunsul. Își întoarse calul și se îndepărtă mânându-l la trap.

Celălalt zăbovi.

— Mergi la nuntă, ser?

Ceva din tonul lui îi îmboldi pe Duncan să se tragă de smocul de păr de pe frunte. Rezistă impulsului și răspunse:

— Ne îndreptăm spre podul plutitor, lordul meu.

— Ca și noi... dar singurii lorzi aici de față sunt Gormy și acel pierde-vară care tocmai ne-a părăsit, Alyn Cockshaw. Eu sunt un cavaler vagabond al desișurilor, ca tine. Mi se spune ser John Scripcarul.

Era soiul de nume pe care și l-ar fi ales un cavaler al desișurilor, dar Duncan nu mai văzuse niciodată vreunul cu veșminte, arme sau cal de o asemenea splendoare. *Cavalerul desișului de aur*, se gândi.

— Îmi știi numele. Al scutierului meu e Egg.

— Încântat de cunoștință, ser. Haide, vino cu noi la Whitewalls și frânge câteva lănci, ca s-ajuți la sărbătorirea noii căsătorii a lordului Butterwell. Pun rămășag că te-ai descurca de minune.

După Lunca de la Vadul Frasinului, Dunk nu mai luase parte la niciun turnir. *Dac-aș reuși să câștig câteva răscumpărări, am mânca bine pe drumul către nord*, se gândi, însă lordul cu trei castele pe scut spuse:

— Ser Duncan trebuie să-și continue călătoria și tot asta trebuie să facem și noi.

John Scripcarul nu-i dădu nicio atenție bărbatului mai vârstnic.

— Mi-ar fi plăcut să ne încrucișăm spadele, ser. Mi-am încercat puterile cu războinici de multe rase și din multe ținuturi, dar niciodată cu cineva atât de mare ca tine. Tatăl tău era la fel de voinic?

— Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, ser.

— Îmi pare rău s-aud. Și părintele meu mi-a fost luat prea curând, zise Scripcarul și se întoarse spre lordul celor trei castele. Ar trebui să-l rugăm pe ser Duncan să se-alăture grupului nostru vesel.

— N-avem nevoie de oameni de soiul lui.

Dunk nu-și găsea cuvintele. De obicei fără nicio lețcaie, cavalerii desișurilor nu erau prea des invitați să călătorească alături de lorzii de obârșie înaltă. *Aș avea mai multe în comun cu servitorii lor.* Judecând după lungimea convoiului, lordul Cockshaw și Scripcarul își aduseseră grăjdari care să le poarte grija cailor, bucătari care să-i hrănească, scutieri care să le curețe armurile, străjeri care să-i apere. Dunk îl avea pe Egg.

— De soiul lui? întrebă râzând Scripcarul. Ce soi e ăsta? Uită-te ce mare e. Ne dorim oameni puternici. Săbiile tinere sunt mai de preț decât numele străvechi, am auzit adesea spunându-se așa.

— O spun proștii. Despre omul ăsta știm mai puțin decât nimic. Ar putea fi tâlhar sau spionul lordului Corbul Sângelui.

— Nu sunt spionul nimănui, zise Dunk. Iar lordul meu nu e îndreptățit să vorbească despre mine ca și cum aș fi surd sau mort sau tocmai în Dorne.

Ochii de cremene îl măsurară.

— Dorne ar fi un loc potrivit pentru tine, ser. Ai îngăduința mea să pleci într-acolo.

— Nu-l lua în seamă, zise Scripcarul. E un suflet bătrân, înăcrit, bănuiește pe toată lumea. Gormy, omul ăsta îmi trezește o presimțire bună. Ser Duncan, vii cu noi la Whitewalls?

— Lordul meu...

Ar fi putut să-mpartă tabăra cu asemenea oameni? Servitorii le-ar fi întins corturile, grăjdarii le-ar fi țesălat caii, bucătarii i-ar fi servit pe fiecare cu câte un clapon sau cu câte halcă de carne de vită, în timp ce el și Egg și-ar fi ros fâșiile de carne tare, sărată.

— N-aș putea.

— Vezi, își cunoaște locul, care nu e alături de noi, spuse lordul celor trei castele și își întoarse din nou calul către drum. Lordul Cockshaw ne-a luat deja înainte c-o jumătate de leghe.

— Presupun că trebuie să-l prind iarăși din urmă.

Scripcarul se uită la Dunk un zâmbet încărcat de scuze.

— Poate-o s-avem norocul să ne reîntâlnim într-o bună zi. Mi-ar plăcea să-mi încerc lancea înfruntând-o pe-a ta.

La asta Dunk nu știu ce să răspundă.

— Noroc la turnir, ser, izbuti într-un târziu să spună, dar ser John se îndepărtase deja, străduindu-se s-ajungă coloana.

Lordul mai vârstnic călărea în urma lui. Dunk era încântat să-i vadă spatele. Nu-i plăcuseră nici ochii lui de cremene, nici aroganța lordului Alyn. Scripcarul fusese o prezență destul de plăcută, dar și el avea ceva ciudat.

— Două scripci și două săbii, o cruce zimțată, îi spuse lui Egg, în timp ce priveau praful din urma celorlalți. Ce casă e asta?

— Niciuna, ser. N-am văzut niciodată așa ceva, în niciun catastif cu blazoane.

Poate că, la urma urmelor, e un cavaler al desișurilor. Dunk își născocise propriul blazon la Lunca de la Vadul Frasinului, când o păpușăreasă pe nume Tanselle Lungana îl întrebase ce dorea să i se picteze pe scut.

— Lordul mai bătrân era vreo rudă de-a Casei Frey?

Ei aveau castele pe scuturi și domeniile lor nu se aflau prea departe.

Egg își rostogoli ochii.

— Casa Frey are pe blazon două turnuri albastre unite de un pod, pe fond cenușiu. Aici, ser, erau trei castele negre pe portocaliu. Ai văzut vreun pod?

— Nu. *Știe că asta mă enervează.* Iar data viitoare când îți mai rostogolești ochii la mine, te plesnesc zdravăn peste ureche, ca să ți se-nvârtească de-adevăratea-n găvane.

Egg păru să-și fi vârât mințile-n cap.

— N-am vrut nicidecum...

— Nu-mi pasă ce-ai vrut. Spune-mi cine era.

— Gormon Peake, lordul de Starpike.

— Asta e tocmai în Reach, nu? Chiar are trei castele?

— Numai pe scut, ser. Casa Peake le-a stăpânit cândva pe toate trei, dar două dintre ele au fost pierdute.

— Cum poți să pierzi două castele?

— Lupți pentru dragonul negru, ser.

— Oh!

Dunk se simți ca un prost. *Mai fă o-ncercare.*

Vreme de două sute de ani, țara fusese condusă de urmașii lui Aegon Cuceritorul și ai surorilor lui, care uniseră Cele Șapte Regate și făuriseră Tronul de Fier. Pe steagurile lor regale de luptă era înfățișat dragonul cu trei capete al Casei Targaryen,

roșu pe negru. Cu șaisprezece ani în urmă, un fiu bastard al Regelui Aegon al IV-lea, Daemon Backfyre, se revoltase împotriva fratelui său, care era fiu legitim. Și Daemon își pusese pe steaguri dragonul cu trei capete, dar inversase culorile, așa cum făceau mulți bastarzi. Revolta lui se încheiase pe Câmpul Ierbii Roșii, unde el și fii lui gemeni pieriseră sub ploaia de săgeți a lordului Corbul Sângelui. Rebelii care supraviețuiseră și își plecaseră genunchiul fuseseră uitați, dar unii pierduseră pământuri, alții titluri, alții aur. Toți oferiseră ostatici ca garanție a viitoarei lor loialități.

Trei castele negre pe portocaliu.

— Acum mi-aduc aminte. Lui ser Arlan nu i-a plăcut niciodată să vorbească despre Câmpul Ierbii Roșii, dar odată, la beție, mi-a povestit cum a murit fiul surorii sale.

Aproape că auzea din nou vocea bătrânului și simțea mirosul vinului din răsuflarea lui.

— Roger de Pennytree, așa se numea. Capul i-a fost zdrobit de ghioaga unui lord cu trei castele pe scut.

Lordul Gormon Peake. Bătrânul nu i-a aflat niciodată numele. Sau n-a vrut niciodată să i-l afle. În clipa aceea, lordul Peake, John Scripcarul și grupul lor nu mai erau decât o dâră de praf roșu în depărtare. *S-a întâmplat acum șaisprezece ani. Pretendentul a murit, iar cei care-l urmaseră au fost exilați sau iertați. Oricum, n-are nicio legătură cu mine.*

Călăriră o vreme alături în tăcere, ascultând țipetele tânguitoare ale păsărilor. După o jumătate de leghe, Dunk își drese glasul și spuse:

— Butterwell, așa a zis. Pământurile lui sunt în apropiere?

— Pe celălalt mal al lacului, ser. Lordul Butterwell era maestru trezorier la urcarea Regelui Aegon pe Tronul de Fier. Regele Daeron l-a făcut Mână, dar nu pentru mult timp. Blazonul lui e verde cu alb și cu galben, ser.

Lui Egg îi plăcea să se fălească dovedindu-și cunoștințele de heraldică.

— E prieten cu tatăl tău?

Băiatul se strâmbă.

— Tatei nu i-a plăcut niciodată. În timpul Rebeliunii, al doilea fiu al lordului Butterwell a luptat pentru pretendent, iar fiul cel mare pentru rege. Așa s-a asigurat că se află de partea învingătorului. El însuși n-a luptat pentru nimeni.

— Unii ar numi asta prudență.

— Tata o numește lașitate.

Da, așa e. Prințul Maekar era un bărbat aspru, mândru și batjocoritor.

— Trebuie să trecem prin Whitewalls ca s-ajungem pe drumul regelui. De ce să nu ne umplem burțile?

Numai gândul era de-ajuns ca să-i chiorăie mațele.

— Poate că vreunul dintre nuntași o să aibă nevoie de o escortă pe drumul de-ntoarcere acasă.

— Spuneai că mergem spre nord.

— Zidul stă în picioare de opt mii de ani, așa c-o să mai reziste o vreme. De-aici până acolo sunt o mie de leghe și le-am putea străbate cu mai mult argint în pungă.

Dunk se vedea călare pe Tunet, năpustindu-se asupra bătrânului lord cu mutră acră și cu trei castele pe scut. Ar fi fost minunat. *„Te-a înfrânt scutierul bătrânului ser Arlan, i-aș putea spune, când o să vină să-și răscumpere armele și armura. Băiatul care l-a înlocuit pe cel ucis de tine." Bătrânului i-ar fi plăcut.*

— N-ai de gând să iei parte la turnir, nu-i așa, ser?

— Poate e timpul.

— Nu e, ser.

— Poate e timpul să-ți trag o scatoalcă zdravănă peste ureche. Ar fi de-ajuns să câștig două înfruntări. *Dac-aș putea să iau două răscumpărări și să nu plătesc decât una, am mânca regește un an întreg.* Dac-ar avea loc o înfruntare, aș putea să iau parte.

Înălțimea și forța lui i-ar fi fost de mai mare folos într-un meleu decât în înfruntarea cu lancea.

— Nu se-obișnuiește să ai un meleu la nunți, ser.

— Dar se-obișnuiește să dai un ospăț. Ne-așteaptă un drum lung. De ce să nu plecăm măcar o dată cu burțile pline?

Soarele coborâse mult către apus când văzură lacul, licărind roșu și auriu, strălucitor ca o foaie de aramă. Când zăriră turnurile hanului deasupra unui pâlc de sălcii, Dunk își scoase din nou tunica asudată și se opri să-și împroaște apă pe față. Se spălă de praful drumului cât de bine putu și își trecu degetele prin chica deasă de păr brăzdat de șuvițe decolorate de soare. În privința înălțimii sau a cicatricei care-i însemna obrazul nu era nimic de făcut, dar voia să semene cât mai puțin a cavaler tâlhar sălbatic.

Hanul era mai mare decât se așteptase, o clădire cenușie întinsă, ramificată, cu ziduri masive și turnuri, înălțată pe jumătate pe piloni, deasupra apei. Pe malul noroios al lacului, până la locul de acostare al podului plutitor, fusese construit un drum din scânduri grosolane, dar nici podul, nici podarii nu se zăreau nicăieri. De partea cealaltă a drumului se afla un grajd cu acoperișul din stuf. Un gard din zidărie uscată de piatră îi înconjura curtea, dar poarta era deschisă. Înăuntru găsiră o fântână și un jgheab pentru apă.

— Ai grijă de animale, îi spuse Dunk lui Egg, și vezi să nu bea prea mult. Eu o să-ntreb de mâncare.

O găsi pe hangiță măturând treptele.

— Ați venit pentru podul plutitor? îl întrebă femeia. Ați ajuns prea târziu. Soarele apune și lui Ned nu-i place să traverseze noaptea, decât dacă e lună plină. O să se-ntoarcă la prima oră a dimineții.

— Știi cât cere?

— Trei gologani pentru fiecare dintre voi, și câte zece pentru cai.

— Avem doi cai și-un catâr.

— Tot zece e și pentru catâri.

Dunk făcu adunarea în gând și ajunse la treizeci și șase, mai mult decât crezuse c-avea să cheltuiască.

— Ultima dată când am trecut pe-aici, costa numai doi gologani, și șase pentru cai.

— Spune-i asta lui Ned, nu e treaba mea. Dacă vrei un pat, n-am nici măcar unul. Lordul Shawney și lordul Costayne și-au adus suitele. Hanul e plin ochi.

— E și lordul Peake aici? *L-a ucis pe scutierul lui ser Arlan.* Îl însoțeau lordul Cockshaw și John Scripcarul.

— Ned i-a dus pe malul celălalt la ultima trecere.

Femeia îl măsură pe Dunk din cap până-n tălpi.

— Făceai parte din grupul lor?

— Ne-am întâlnit pe drum, atâta tot.

Pe ferestrele hanului ieșea un miros plăcut și lui începu să-i lase gura apă.

— S-ar putea să ne fie pe plac ce-ai în frigare, dacă nu e prea scump.

— E mistreț, spuse femeia, cu ardei iute din belșug și cu garnitură de ceapă, ciuperci și piure de napi.

— Ne-am putea descurca fără napi. Câteva felii de mistreț și un ulcior din berea ta brună și bună ne-ar fi de-ajuns. Și ne-am putea găsi câte un loc pe podeaua grajdului tău, ca pat pentru noapte?

Asta se dovedi o greșeală.

— Grajdurile sunt pentru cai. De-aia le zice grajduri. Tu ești mare cât un cal, te asigur, dar nu văd decât două picioare.

Își legănă mătura spre el, alungându-l.

— Nu mi se poate cere să hrănesc toate Cele Șapte Regate. Mistrețul e pentru oaspeții mei. Ca și berea mea. Nu vreau să spună lorzii c-am rămas fără mâncare și fără băutură înainte de-a se ghiftui. Lacul e plin de pește, și-o să găsiți alți vagabonzi poposiți lângă buturugi. Cavaleri ai desișurilor, dacă e să-i crezi.

Tonul pe care o spuse dădea limpede de înțeles că ea nu-i credea.

— Poate au ei mâncare de-mpărțit cu alții. Nu mă privește. Acum pleacă, am treabă.

Ușa se închise în urma ei bufnind cu putere, înainte să-i treacă lui Dunk prin cap să-ntrebe unde erau buturugile.

În găsi pe Egg cocoțat pe jgheabul cailor, înmuindu-și picioarele în apă și făcându-și vânt cu pălăria lui mare și pleoștită ca să-și răcorească fața.

— Frig un porc, ser? Mie a friptură de porc îmi miroase.

— Un porc mistreț, răspunse Dunk, posac, dar cine vrea mistreț când avem carne de vită, bună, sărată?

Egg se strâmbă.

— Ser, mi-aș putea mânca în schimb cizmele? O să-mi fac o pereche nouă din vaca sărată. E mai tare.

— Nu, răspunse Dunk, străduindu-se să nu zâmbească. Încă un cuvânt și-o să mănânci pumnul meu.

Își găsi coiful pe catâr și i-l aruncă lui Egg.

— Scoate niște apă din fântână și-nmoaie carnea. Dacă n-o lăsai la înmuiat destul de mult, vaca sărată putea să-ți rupă dinții. Înmuiată în bere era mai gustoasă, dar și apa avea să-și facă datoria.

— Și nu mai folosi și tu jgheabul, nu vreau să-ți gust picioarele.

— Picioarele mele nu pot decât să dea gust mai bun, ser, zise Egg, mișcând din degete în apă.

Dar făcu ce i se ceruse.

Cavalerii desișurilor se dovediră ușor de găsit. Egg le zări focul licărind printre copacii de pe marginea lacului, așa că se îndreptară într-acolo, trăgându-și animalele după ei. Băiatul ținea sub braț coiful lui Dunk, în care apa clipocea la fiecare pas. Din soare nu mai rămăsese decât o amintire roșie pe cerul dinspre apus. În scurt timp, copacii li se deschiseră în față și se pomeniră în ceea ce trebuia să fi fost cândva un crâng de copaci ai inimii. Numai un inel de buturugi albe și o încâlceală de

rădăcini de culoarea palidă a oaselor mai arătau unde se înălțaseră arbori pe vremea când în Westeros domneau copiii pădurii.

Printre buturugile de copaci ai inimii, dădură peste doi bărbați care stăteau lângă un foc, plimbând un burduf cu vin de la unul la altul. Caii lor pășteau iarba de dincolo de crâng și își stivuiseră cu grijă armele și armurile. Un bărbat mult mai tânăr stătea la distanță de ei, sprijinit de un castan.

— Bine v-am găsit, cavaleri, strigă Dunk, cu glas vesel.

Nu era niciodată înțelept să iei prin surprindere niște oameni înarmați.

— Mie mi se spune ser Duncan cel Înalt. Pe flăcău îl cheamă Egg. Ne primiți la focul vostru?

Un bărbat robust, de vârstă mijlocie, în straie bogate, dar zdrențuite, se ridică să-i întâmpine. Favoriți stufoși, de culoare roșcată, îi încadrau fața.

— Ne bucurăm să te cunoaștem, ser Duncan. Ești voinic... și foarte bine venit, cu siguranță, ca și flăcăul tău. Egg, așa ai spus? Ce soi de nume e ăsta, rogu-te?

— Unul scurt, ser.

Era un nume de alint, venit de la Aegon, dar el știa că nu era bine să mărturisească așa ceva, nu față de oameni străini.

— Într-adevăr. Ce s-a-ntâmplat cu părul tău?

Viermi de rădăcină, se gândi Dunk. *Spune-i c-au fost viermi de rădăcină, băiete.*

Era cea mai sigură poveste, cea de care se foloseau cel mai des... deși lui Egg îi trecea uneori prin minte câte-un joc copilăresc.

— L-am ras, ser. Vreau să-mi țin capul ras până când o s-ajung cavaler.

— Un legământ plin de noblețe. Eu sunt ser Kyle, Motanul din Smârcul Cețos. Sub castan stă ser Glendon, ăă, Ball. Iar aici îi avem pe bunul ser Maynard Plumm[14].

---

[14] Nume derivat din plum (prună). (*N.r.*)

La auzul numelui, Egg ciuli urechile.

— Plumm... ești rudă cu lordul Viserys Plumm, ser?

— De departe, mărturisi ser Maynard, un bărbat înalt și subțire, cu umerii căzuți și părul blond-deschis lung și drept, deși mă îndoiesc că nobilul lord e dispus să recunoască. Unii ar putea spune că el e soiul nostru dulce, iar eu, cel acru.

Mantia lui Plumm era la fel de vineție ca numele lui, roasă pe margini și prost vopsită. O agrafă din piatra lunii, cât un ou de găină, i-o prindea pe umăr. În rest, purta haine dintr-o țesătură aspră, de un cenușiu mohorât, și din piele maronie, murdară.

— Avem carne sărată, de vită, spuse Dunk.

— Ser Maynard are o pungă de mere, adăugă Kyle Motanul. Iar eu am ouă murate și ceapă. Păi, împreună, avem tot ce ne trebuie pentru un ospăț! Așezați-vă, ser. Alegeți-vă câte una dintre minunatele noastre buturugi, pe care se poate sta în tihnă. Dacă nu mă-nșel cumva, o să rămânem aici până pe la jumătatea dimineții. Nu există decât podul plutitor, și nu-i destul de mare ca să ne ia pe toți. Lorzii și escortele lor trebuie să traverseze primii.

— Dă-mi o mână de ajutor la cai, îi ceru Dunk lui Egg.

Scoaseră împreună șeile de pe Tunet, Ploaie și Maester.

Dunk acceptă burduful de vin oferit de ser Maynard numai după ce-și văzu animalele hrănite, adăpate și adunate laolaltă pentru noapte.

— Până și vinul acru e mai bun decât niciunul, zise Kyle Motanul. O să bem licori mai fine la Whitewalls. Se spune că lordul Butterwell are cele mai bune vinuri de la nord de Arbor. A fost cândva Mâna Regelui, așa cum a fost și tatăl tatălui său mai înainte, și se mai spune și că, în plus, e un bărbat pios și foarte bogat.

— Toată bogăția i-o aduc vacile, zise Maynard Plumm. Ar trebui să-și aleagă ca blazon un uger umflat. Prin venele acestor Butterwelli curge lapte, și nici Freyii nu-s mai buni. O să

fie o căsătorie între hoți de vite și strângători de biruri, un soi de zornăitori de bani unit cu altul. Când s-a ridicat Dragonul Negru, lordul vacilor și-a trimis un fiu la Daemon și unul la Daeron, ca să fie sigur că un Butterwell o să se afle de partea câștigătorilor. Au pierit amândoi pe Câmpul Ierbii Roșii, iar mezinul i s-a prăpădit în primăvară. De-aia se-nsoară acum încă o dată. Dacă noua soție nu-i face un băiat, numele o să-i moară odată cu el.

— Așa ar trebui, zise ser Glendon Ball și își lovi din nou sabia cu cutea. Războinicul îi urăște pe lași.

Batjocura din vocea tânărului îl făcu pe Dunk să-l studieze cu mai multă atenție. Hainele lui ser Glendon erau dintr-o țesătură bună, dar uzată, și nu se asortau unele cu altele, părând primite de pomană. De sub casca de fier îi ieșeau smocuri de păr castaniu. Flăcăul era scund și îndesat, cu ochii mici, apropiați, cu umeri lați și brațe musculoase. Avea sprâncenele mițoase, ca două omizi după o primăvară umedă, nasul bulbucat, bărbia repezită înainte. Și era tânăr. *Poate de vreo șaisprezece ani. Oricum, n-a sărit de optsprezece.* Dunk și l-ar fi luat drept scutier dacă ser Kyle nu l-ar fi prezentat punându-i un *ser* înaintea numelui. În loc de favoriți, pe obrajii lui erau coșuri.

— De când ești cavaler? îl întrebă Dunk.

— De destulă vreme. Se împlinește o jumătate de an când se schimbă luna. Am fost făcut cavaler de ser Morgan Dunstable de Cascada Saltimbancului, cu vreo douăzeci și șase de oameni ca martori, dar mă antrenez pentru asta de când m-am născut. Am învățat mai întâi să călăresc și apoi să merg și am scos dinții unui bărbat în toată firea cu o lovitură de pumn înainte de-a pierde vreun dinte de-al meu. Vreau să câștig faimă la Whitewalls și să revendic oul de dragon.

— Oul de dragon? Ăsta e premiul câștigătorului? Serios?

Ultimul dragon pierise cu un secol în urmă. Însă fusese femelă și ser Arlan văzuse câteva dintre ouăle ei. *Erau tari ca piatra, dar foarte frumoase la înfățișare*, îi spusese bătrânul.

— Cum a ajuns lordul Butterwell să capete un ou de dragon?

— Regele Aegon i-a dăruit unul tatălui tatălui lui, după ce-a stat o noapte în ospeție în vechiul lui castel, răspunse ser Maynard Plumm.

— A fost o recompensă pentru vreo faptă vitejie? întrebă Dunk.

Ser Kyle chicoti.

— Unii ar putea s-o numească astfel. Se spune că bătrânul lord Butterwell avea trei fete tinere, fecioare, când a sosit Înălțimea Sa, cerând adăpost. Dimineața, toate trei aveau câte-un mic bastard regal în pântece. Munca unei nopți fierbinți, asta a fost.

Dunk mai auzise astfel de vorbe. Aegon cel Netrebnic se culcase cu jumătate dintre fecioarele din țară și se presupunea că le făcuse celor mai multe dintre ele câte un bastard. Mai rău decât atât, pe patul de moarte, bătrânul rege îi recunoscuse pe toți; și pe cei de obârșie umilă, aduși pe lume de destrăbălatele din taverne, de târfe și de ciobănițe, și pe Marii Bastarzi, cu mame nobile.

— Dacă jumătate dintre poveștile astea ar fi adevărate, am fi cu toții fiii bastarzi ai lui Aegon cel Netrebnic.

— Și cine spune că nu suntem? întrebă zeflemitor ser Maynard.

— Ar trebui să vii cu noi la Whitewalls, ser Duncan, îl îndemnă ser Kyle. Înălțimea ta o s-atragă cu siguranță ochii vreunui lord. S-ar putea să fii luat în serviciul cuiva. Eu știu c-o să fiu. La nunta asta o să vină și Joffrey Caswell, lordul de Podul Amar. Când avea trei ani, eu i-am făcut prima sabie. I-am cioplit-o din lemn de pin, ca să fie potrivită pentru mâinile lui. În zilele când eram mai verde, sabia mea a fost în slujba tatălui lui.

— Și aia era tot din lemn de pin? întrebă ser Maynard.

Kyle Motanul găsi în el destulă eleganță ca să râdă.

— Te-asigur că era din oțel bun. M-aș bucura s-o pun din nou la lucru în serviciul unui centaur. Ser Duncan, chiar dacă nu te înscrii la turnir, vino cu noi la ospățul de nuntă. Vor fi cântăreți și lăutari, jongleri și saltimbanci, și-o trupă de clovni pitici.

Dunk se încruntă.

— Eu și Egg avem de făcut un drum lung. Mergem spre nord, către Winterfell. Lordul Beron Stark adună săbii ca să-i alunge pe krakeni de pe țărmurile lui pentru totdeauna.

— Acolo e prea frig pentru mine, zise ser Maynard. Dacă vrei s-omori krakeni, ia-o către apus. Lannisterii construiesc corăbii ca să-i atace pe oamenii de fier și să-i trimită înapoi, în insulele lor. Așa i se poate veni de hac lui Dagon Greyjoy. Să te lupți cu el pe uscat e zadarnic, fuge, pur și simplu, pe mare. Trebuie înfrânt pe apă.

Vorbele lui aveau sunetul adevărului, dar Dunk nu savura perspectiva unei lupte pe mare cu oamenii de fier. Avuse ocazia să-i simtă gustul pe *Doamna Albă*, care naviga dinspre Dorne către Orașul Vechi, când își pusese armura și ajutase echipajul să respingă atacul unor pirați. Purtaseră o luptă disperată și sângeroasă și, la un moment dat, fusese cât pe ce să cadă-n apă. Asta i-ar fi adus sfârșitul.

— Tronul ar trebui să ia lecții de la Stark și Lannister, declară ser Kyle Motanul. Măcar ei luptă. Targaryenii ce fac? Regele Aerys se ascunde printre cărțile lui, prințul Rhaegel țopăie în pielea goală prin sălile din Fortăreața Roșie, iar prințul Maekar clocește în Castelul Verii.

Egg ațâța focul cu un băț, trimițând scântei să plutească în noapte. Dunk se bucură văzând că nu lua în seamă pronunțarea numelui tatălui său. *Poate a-nvățat în sfârșit să-și țină limba aia-n frâu.*

— Eu, unul, dau vina pe Corbul Sângelui, continuă ser Kyle. El e Mâna Regelui, și totuși nu face nimic, în vreme ce krakenii răspândesc pârjolul și teroarea în lungul și-n latul mării apusului.

Ser Maynard ridică din umeri.

— Stă cu ochii pe Tyrosh, unde e în exil Oțelul Înverșunat, care complotează cu fiii lui Daemon Blackfyre. Așa că ține corăbiile regelui la-ndemână, de teamă să nu-ncerce ei o traversare.

— Da, asta s-ar putea întâmpla, zise ser Kyle, dar mulți ar întâmpina cu bucurie întoarcerea Oțelului Înverșunat. Corbul Sângelui e rădăcina tuturor belelelor, e micul vierme alb care roade inima țării.

Dunk se încruntă, aducându-și aminte de septonul cocoșat de la Septul de Piatră.

— Altfel de cuvinte îl pot costa pe un om capul. Unii ar putea zice că rostești vorbe trădătoare.

— Cum poate fi adevărul trădare? În zilele regelui Daeron, unui bărbat nu-i era teamă să spună ce gândește, dar acum? întrebă Kyle Motanul și scoase un sunet necuviincios. Corbul Sângelui l-a pus pe regele Aerys pe Tronul de Fier, dar pentru cât timp? Aerys e nevolnic și, când o să moară, pentru coroană o să izbucnească un război sângeros între lordul Rivers și prințul Maekar, Mâna contra moștenitorului.

— L-ai uitat pe prințul Rhaegel, prietene, îi atrase atenția ser Maynard, pe un ton blajin. El e următorul după Aerys, nu Maekar, și copiii lui vin după el.

— Rhaegel e slab de minte. Firește, nu-i doresc răul, dar e ca și mort, și el și gemenii lui, indiferent dacă-i va ucide ghioaga lui Maekar sau vrăjile Corbului Sângelui...

Cei Șapte să ne aibă-n paza lor, se gândi Dunk, în timp ce Egg vorbea cu voce ascuțită, sonoră.

— Prințul Maekar e fratele prințului Rhaegel. Îl iubește cu adevărat. Nu i-ar face niciodată un rău lui sau alor lui.

— Taci, băiete, mârâi Dunk la el. Pe acești cavaleri nu-i interesează părerea ta.

— Pot să vorbesc dacă vreau.

— Nu. Nu poți. *Gura asta a ta o să-ți aducă moartea într-o bună zi. Așa cum o să mi-o aducă, foarte probabil, și*

mie. Carnea aia sărată de vită s-a-nmuiat destul, aș zice. Dă-le prietenilor noștri câte-o fâșie, și mișcă-te repede.

Egg se împurpură la față și, pentru o jumătate de secundă, Dunk se temu că avea să riposteze. Însă scutierul îi adresă doar o privire ursuză, clocotind în sinea lui așa cum n-o poate face decât un băiat de unsprezece ani.

— Da, ser, zise, pescuind din fundul coifului.

Capul ras îi lucea roșcat în lumina focului în timp ce împărțea carnea.

Dunk își luă bucata și se chinui s-o mănânce. Prin înmuiere, carnea se transformase din lemn în piele, și atâta tot. Îi supse un colț, simțind gustul sării și încercând să nu se gândească la mistrețul fript de la han care trosnea în frigare, cu grăsimea picurându-i.

Pe măsură ce se îndesea întunericul, muștele și gâzele pișcătoare veneau să roiască în jurul lacului. Muștele preferau să le sâcâie caii, dar gâzele aveau o slăbiciune pentru carnea de om. Nu te puteai feri de mușcăturile lor decât stând aproape de foc și inhalând fum. Copt sau devorat, se gândi posomorât Dunk, asta are de-ales un cerșetor. Își scărpină brațele și se trase ceva mai aproape de foc.

Burduful cu vin reîncepu curând să treacă din mână-n mână. Licoarea era acră și tare. Dunk sorbi îndelung, apoi dădu burduful mai departe, în timp ce Motanul din Smârcul Cețos începea să le istorisească de-a fir a păr cum salvase viața lordului de Podul Amar în timpul Rebeliunii Blackfyre.

— Când a căzut stegarul lordului Armond, am sărit de pe cal, cu trădătorii în jurul nostru...

— Ser, zise Glendon Ball. Cine erau trădătorii ăștia?

— Vorbeam despre oamenii lui Blackfyre.

Lumina focului licărea pe oțelul din mâna lui ser Glendon. Coșurile de pe fața lui străluceau ca niște răni deschise și toate tendoanele i se încordaseră ca o arbaletă.

— Tata a luptat pentru dragonul negru.

Vechea poveste. Dunk pufni. *Roşu sau negru?* nu era o întrebare pe care să i-o pui unui bărbat. Aducea întotdeauna necazuri.

— Sunt sigur că ser Kyle n-a vrut să-ţi insulte tatăl.

— Nicidecum, încuviinţă Motanul. Asta, cu dragonul roşu şi negru, e o poveste veche. N-are sens să ne-ncăierăm acum din pricina ei, flăcăule. Aici facem cu toţii parte din frăţia desişurilor.

Ser Glendon păru să-i cântărească vorbele, ca să-şi dea seama dacă era sau nu luat în râs.

— Daemon Blackfyre n-a fost trădător. Bătrânul rege i-a dat *lui* sabia. I-a văzut meritele, deşi se născuse bastard. Din ce alt motiv ar fi pus-o pe Blackfyre în mâna lui, în loc s-o pună într-a lui Daeron? A vrut să ia el şi regatul. Daemon era cel mai bun.

Se lăsă tăcerea. Dunk auzea pocnetele slabe ale focului. Simţea gâzele târându-i-se pe ceafă. Le plesni, cu ochii la Egg, dorindu-şi ca băiatul să rămână liniştit.

— Eu eram copil când s-au bătut pe Câmpul Ierbii Roşii, spuse, când se părea că nimeni altcineva n-avea de gând să vorbească, dar am fost scutierul unui cavaler care luptase pentru dragonul roşu, apoi i-am slujit altuia, care luptase pentru cel negru. În amândouă taberele au fost bărbaţi viteji.

— Bărbaţi viteji, repetă ca un ecou Kyle Motanul, cu voce cam prea slabă.

— Eroi.

Glendon îşi răsuci scutul, ca să vadă toată lumea blazonul pictat, un ghem de foc, strălucind, roşu şi galben, pe un fond negru ca noaptea.

— Eu sunt din sângele eroului.

— Eşti fiul lui *Ghem de Foc*, spuse Egg.

Atunci îl văzură pentru prima oară pe Glendon zâmbind.

Ser Kyle Motanul îl studie pe băiat cu mare atenţie.

— Cum ar fi posibil? Câţi ani ai? Quentyn Ball a murit...

— ...înainte de a mă naște eu, încheie ser Glendon în locul lui, dar trăiește din nou în mine.

Își împinse cu zgomot sabia la loc, în teacă.

— O să v-o dovedesc tuturor la Whitewalls, când o să revendic oul dragonului.

Ziua următoare adeveri profeția lui ser Kyle. Podul plutitor al lui Ned nu era nicidecum destul de mare ca fie loc pentru toți doritorii, așa că lorzii Costayne și Shawney trebuiau să traverseze primii, cu escortele lor. Pentru asta era nevoie de mai multe drumuri, de mai bine de câte oră fiecare. Limbile de pământ noroios dădeau de furcă, caii și căruțele trebuiau să străbată drumul de scânduri, să fie încărcate pe pod și apoi descărcate pe celălalt mal al lacului. Cei doi lorzi începeniră lucrurile încă și mai mult când începură să țipe unul la altul, disputându-și întâietatea. Shawney era mai înaintat în vârstă, dar Costayne se considera de obârșie mai înaltă.

Dunk nu putea face nimic altceva decât să aștepte și să transpire.

— Am fi putut trece primii dacă m-ai fi lăsat să-mi folosesc cizma, spuse Egg.

— Am fi putut, răspunse Dunk, dar n-o s-o facem. Lordul Costayne și lordul Shawney au sosit aici înaintea noastră. În plus, ei sunt lorzi.

Egg se strâmbă.

— Lorzi rebeli.

Dunk își coborî privirea spre el, încruntându-se.

— Ce vrei să spui?

— Au fost de partea dragonului negru. Bine, lordul Shawney și tatăl lordului Costayne. Eu și Aemon am purtat lupta pe masa verde a Maesterului Melaquin, cu soldați colorați și cu steaguri mici. Blazonul lui Costayne e un potir argintiu pe fundal negru, cu un trandafir negru pe auriu. Steagul ăsta a fost în stânga oștirii lui Daemon. Shawney s-a aflat în

dreapta, cu Oțelul Înverșunat și rănile au fost cât pe ce să-l ucidă.

— Poveşti de demult. Acum sunt aici, nu-i aşa? Înseamnă c-au plecat genunchiul şi regele Daemon i-a iertat.

— Da, dar...

Dunk îl ciupi pe băiat de buze, închizându-i-le.

— Ține-ți gura.

Egg și-o ținu.

Abia ce se îndepărtă de mal podul încărcat cu ultimii oameni ai lui Shawney, când la debarcader sosiră pe neașteptate lordul și lady Smallwood, cu propria escortă, și cei cinci se văzură nevoiți s-aștepte din nou.

Era ușor de văzut că frăția desișurilor nu-i supraviețuise nopții. Ser Glendon stătea de unul singur, ursuz și gata să se mânie din orice. Kyle Motanul socotise că avea să treacă de amiază înainte de a li se îngădui lor să se îmbarce pe podul plutitor, așa că se despărțise de ceilalți, încercând să intre în grațiile lordului Smallwood, pe care îl cunoștea, deși nu foarte bine. Ser Maynard își petrecea timpul pălăvrăgind cu hangița.

— De ăsta ține-te departe, îl sfătui Dunk pe Egg. Plumm avea ceva care-l neliniștea. Din câte știm noi despre el, ar putea foarte bine să fie un cavaler tâlhar.

Avertizarea nu reuși decât să-l facă pe ser Maynard mai interesant pentru Egg.

— N-am cunoscut niciodată un cavaler tâlhar. Crezi că vrea să fure oul de dragon?

— Sunt sigur că lordul Butterwell o să țină oul foarte bine sub pază.

Dunk își scărpină ciupiturile de gâze de pe gât.

— Crezi c-o să-l arate la ospăț? Mi-ar plăcea să văd unul.

— Ți l-aș arăta pe al meu, ser, dar e la Castelul Verii.

— Al tău? Oul tău de dragon?

Dunk îl privi încruntat, întrebându-se dacă era luat în râs.

— De unde-a apărut?

— De la un dragon, ser. Mi l-au pus în leagăn.

— Vrei o scatoalcă peste ureche? Nu există dragoni.

— Nu, dar există ouă. Ultimul dragon a lăsat cinci și sunt mai multe la Piatra Dragonului, din cele vechi, dinainte de Dans. Toți frații mei au câte unul. Al lui Aerion arată de parcă ar fi din aur și argint, cu vene de foc trecând prin el. Al meu e în întregime un vârtej de alb cu verde.

— Oul tău de dragon.

I l-au pus în leagăn. Dunk se obișnuise cu Egg într-o asemenea măsură, încât uneori uita că Aegon era prinț. *Bineînțeles că i-au pus un ou de dragon în leagăn.*

— Ei, ai grijă să nu pomenești de oul ăsta acolo unde poate auzi toată lumea.

— Nu sunt prost, ser. Într-o bună zi, dragonii se vor întoarce, adăugă Egg coborându-și vocea. Fratele meu Daeron a visat asta, iar regele Aerys a citit într-o profeție. Poate că puiul o să iasă din oul meu. Ar fi *splendid*.

— Da?

Dunk avea îndoielile lui.

Egg nu.

— Eu și Aemon obișnuiam să ne-nchipuim că puii vor ieși din ouăle noastre. Dacă ar fi așa, am putea zbura prin văzduh în spinarea câte unui dragon, ca primul Aegon și surorile lui.

— Da, și dacă ar muri toți cavalerii din regat, eu aș fi lordul comandant al Gărzii Regelui. Dacă ouăle astea sunt atât de prețioase, de ce-l dă lordul Butterwell pe-al lui?

— Ca să-i arate întregului regat ce bogat e?

— Presupun.

Dunk își scărpină din nou gâtul și aruncă o privire către ser Glendon Ball, care, în așteptarea podul plutitor, strângea chingile șeii. *Animalul ăla n-o să fie niciodată bun în luptă.* Calul lui Glendon avea spatele scobit, era mic și bătrân.

— Ce știi despre tatăl lui? De ce i se spunea Ghem de Foc?

— Fiindcă avea mintea înfierbântată și părul roșu. Ser Quentyn Ball a fost maestrul de arme al Fortăreței Roșii. El i-a învățat pe tata și pe unchii mei să lupte. Și pe Marii Bastarzi. Regele Aegon i-a promis c-o să-l înalțe în rang, primindu-l în Garda Regelui, așa că Ghem de Foc și-a făcut soția să li se alăture surorilor tăcute, numai că, în momentul când a apărut un loc liber, regele Aegon era mort și regele Daeron l-a numit, în locul lui, pe ser William Wylde. Tata spune că Ghem de Foc a fost cel care, alături de Oțelul Înverșunat în aceeași măsură, l-a convins pe Daemon Blackfyre să pretindă coroana, și tot el l-a salvat când a trimis Daeron Garda Regelui să-l aresteze. Mai târziu, Ghem de Foc l-a ucis pe lordul Lefford la porțile Lannisportului și l-a pus pe fugă pe Leul Cenușiu, care s-a ascuns în Rock. La traversarea râului Mander, fiii lui lady Penrose au murit de sabia lui, unul câte unul. Se spune că a cruțat viața celui mai tânăr, ca favoare pentru mama lui.

— A fost un gest cavaleresc, se văzu Dunk nevoit să admită. Ser Quentyn a murit pe Câmpul Ierbii Roșii?

— Înainte, ser, răspunse Egg. Un arcaș i-a trimis o săgeată în gât când a descălecat lângă un pârâu, să bea apă. A fost un om de rând, nimeni nu-i cunoaște numele.

— Acești oameni de rând pot fi periculoși când le intră-n cap să măcelărească lorzi și eroi.

Dunk zări podul plutitor târându-se încet de-a curmezișul lacului.

— Vine.

— Se mișcă-ncet. Mergem la Whitewalls, ser?

— De ce nu? Vreau să văd oul ăla. Dac-o să câștig turnirul, vom avea amândoi ouă de dragon, zise Dunk zâmbind.

Egg îi aruncă o privire plină de îndoieli.

— Ce e? De ce te uiți așa la mine?

— Aș putea să-ți spun, ser, răspunse băiatul, cu un aer solemn, dar trebuie să-nvăț să-mi țin gura.

Pe cavalerii desişurilor îi aşezară la mare distanţă de locurile de onoare, mai aproape de uşă decât de dais.

Înălţat cu numai patruzeci de ani urmă de bunicul stăpânului său din prezent, Whitewalls era, pentru un castel, aproape nou. Oamenii de rând din împrejurimi îl numeau Casa Laptelui, fiindcă zidurile, donjoanele şi turnurile lui erau construite din piatră albă, minunat lustruită, extrasă din Vale şi adusă în munţi cu mare cheltuială. Înăuntru erau podele şi coloane din marmură de un alb-lăptos, străbătută de vinişoare aurii; grinzile de deasupra capetelor erau cioplite din trunchiuri de copaci ai inimii, de culoarea palidă a oaselor. Dunk nici măcar nu-şi putea imagina cât costaseră.

Dar sala nu era la fel de mare ca altele, pe care le văzuse prin alte părţi. *Măcar ne-au îngăduit să stăm sub acoperiş,* se gândi, ocupând-şi locul pe bancă, între ser Maynard Plumm şi Kyle Motanul. Deşi neinvitaţi, cei trei fuseseră primiţi la ospăţ destul de repede; aducea ghinion să-i refuzi unui cavaler ospitalitatea în ziua nunţii tale.

Tânărul ser Glendon avusese totuşi ceva necazuri. Dunk îl auzise pe maestrul de ceremonii al lordului Butterwell vorbindu-i cu glasul sonor:

— Ghem de foc n-a avut niciodată un fiu.

Tânărul răspunsese cu aprindere şi numele lui ser Morgan Dunstable fusese rostit de mai multe ori, dar maestrul de ceremonii nu se lăsase înduplecat. Când ser Glendon îşi atinsese mânerul sabiei, îşi făcuseră apariţia vreo doisprezece oşteni cu suliţe, şi pe moment se păruse c-avea să se lase cu vărsare de sânge. Numai intervenţia unui cavaler voinic, blond, pe nume Kirby Pimm, salvase situaţia. Dunk se afla prea departe ca s-audă, dar îl văzuse pe Pimm încleştându-şi braţul în jurul umerilor maestrului de ceremonie şi râzând în vreme ce-i şoptea ceva la ureche. Acesta se încruntase şi spusese ceva care împurpurase obrajii băiatului. *Arată ca şi cum ar fi gata să plângă,* se gândise Dunk, cu ochii la el. *Sau să omoare pe*

cineva. Pe urmă, tânărul cavaler fusese, în sfârșit, primit în sala mare a castelului.

Sărmanul Egg nu fusese la fel de norocos.

— Sala mare e pentru lorzi și cavaleri, îi înștiințase cu aroganță un ajutor al maestrului de ceremonie, când încercase Dunk să-l aducă pe băiat înăuntru. În curtea interioară avem mese pentru scutieri, grăjdari și oșteni.

Dac-ai avea cât de cât idee cine e, l-ai așeza pe dais, pe-un tron cu pernă. Lui Dunk nu-i plăcuse prea mult cum arătau ceilalți scutieri. Câțiva erau băietani de-o seamă cu Egg, însă cei mai mulți erau mai înaintați în vârstă, luptători oțeliți care se hotărâseră cu mult timp în urmă să se pună în slujba câte unui cavaler, în loc să devină cavaleri ei înșiși. *Dar au avut oare de-ales?* Ca să fii cavaler nu erau de-ajuns curajul, galanteria și măiestria în mânuirea armelor; îți trebuiau și-un cal, o sabie și o armură.

— Ai grijă ce vorbești, îi spuse lui Egg, înainte de a-l lăsa într-o asemenea companie. Ăștia sunt oameni în toată firea, n-or să-ți primească obrăzniciile cu bunăvoință. Așază-te, mănâncă și ascultă, că poate-o să afli câte ceva.

Dinspre partea lui, Dunk era pur și simplu bucuros să stea la loc ferit de soarele fierbinte, cu un pocal de vin în față și având șansa să-și umple pântecul. Acolo, în coada mesei, mâncarea avea să fie mai degrabă simplă decât sofisticată, dar din belșug. Locul era destul de bun pentru Dunk.

Dar lucrurile cu care se mândrește țăranul îl fac pe lord de rușine, obișnuia să spună bătrânul.

— Ăsta nu poate fi un loc potrivit pentru mine, zise ser Glendon Ball, cu aprindere, către ajutorul maestrului de ceremonie.

Pentru ospăț, se îmbrăcase cu un pieptar curat, un veșmânt vechi, dar frumos, cu dantelă aurie la manșete și la guler și având cusute de-a latul pieptului V-ul roșu și discurile albe al Casei Ball.

— Știi cine-a fost tatăl meu?

— Un cavaler nobil și un lord puternic, nu mă-ndoiesc, răspunse slujitorul, dar asta se potrivește pentru mulți dintre cei de-aici. Te rog să te-așezi sau să pleci, ser. Pentru mine e totuna.

În cele din urmă, băiatul se așeză, bosumflat, în coada mesei, alături de ceilalți. Sala lungă, albă, se umplea pe măsură ce pe bănci se înghesuiau tot mai mulți cavaleri. Oaspeții erau mai numeroși decât își închipuise Dunk și, după cum arătau, unii veniseră de foarte departe. El și Egg nu se mai aflaseră printre atât de mulți lorzi și cavaleri de când plecaseră de la Lunca de la Vadul Frasinului, și n-aveai cum să ghicești cine urma să-și mai facă apariția. *Ar fi trebuit să rămânem afară, în desișuri, să dormim sub copaci. Dacă sunt recunoscut...*

Când un servitor puse în fața fiecăruia dintre ei câte o pâine neagră, așezată pe un ștergar, Dunk îi fu recunoscător pentru că abătea atenția. Tăie pâinea de-a lungul, scobi partea de jos, transformând-o într-o strachină, și o mâncă pe cea de deasupra. Era veche, dar, în comparație cu carnea sărată, părea o adevărată cremă. Cel puțin nu trebuia înmuiată în bere, lapte sau apă ca să se-nmoaie atât cât era nevoie ca s-o poți mesteca.

— Ser Duncan, s-ar părea că atragi multe priviri, remarcă ser Maynard Plumm, în vreme ce lordul Vyrwel și suita lui defilau către locurile de onoare din partea de sus a sălii. S-ar zice că fetele alea de pe dais nu-și pot lua ochii de la tine. Pun rămășag că n-au mai văzut un bărbat atât de mare. Chiar și așezat ești cu o jumătate de cap mai înalt decât oricare altul din sală.

Dunk își gârbovi umerii. Era obișnuit să se holbeze lumea la el, dar asta nu-nsemna că-i făcea și plăcere.

— N-au decât să se uite.

— Ăla de-acolo, de sub dais, e Bivolul Bătrân, explică ser Maynard. Se zice că-i un bărbat uriaș, dar, după cum mi se pare

mie, cea mai mare parte a lui e pântecul. Pe lângă el, ești un gigant adevărat.

— Chiar așa, ser, spuse un alt mesean aflat alături de ei, pe bancă, un bărbat palid, taciturn, îmbrăcat în cenușiu și verde.

Avea ochii mici, înguști, sub sprâncene subțiri, arcuite. O barbă neagră, tunsă îngrijit, îi înconjura gura, compensând retragerea părului către creștet.

— Într-un turnir ca ăsta, înălțimea ta e de-ajuns ca să te facă unul dintre cei mai înspăimântători concurenți.

— Am auzit că s-ar putea să vină Bruta din Bracken, spuse un alt bărbat, așezat la o distanță mai mare.

— Nu cred c-o să vină, răspunse bărbatul în cenușiu și verde. Ăsta nu e decât un turnir scurt, menit să celebreze nunta. O tăvăleală în curte, ca s-o marcheze pe cea dintre cearșafuri. Greu de crezut că unul ca Otho Bracken se urnește pentru așa ceva.

Ser Kyle Motanul sorbi din vin.

— Pun rămășag că nici lordul Butterwell n-o să intre pe câmpul de luptă. O să-și ovaționeze campionii stând în loja lui, la umbră.

— Atunci o să-și vadă campionii căzând, se făli ser Glendon Ball, și, la urmă, o să-mi înmâneze oul mie.

— Ser Glendon e fiul lui Ghem de Foc, spuse ser Kyle, spre lămurirea noii lor cunoștințe. Putem avea onoarea să-ți aflăm numele, ser?

— Ser Uthor Underleaf. Fiul cuiva lipsit de importanță.

Hainele lui Underleaf erau dintr-un material bun, curate și bine întreținute, dar cu o croială simplă.

— Ser Glendon, dacă lancea ți-e tot atât de iscusită cum ți-e limba, ai putea să-ți măsori puterea chiar cu uriașul ăsta de-aici.

În timp ce era turnat vinul, ser Glendon aruncă o privire spre Dunk.

— Dacă ne-ntâlnim, o să cadă. Nu-mi pasă cât de mare e.

Dunk se uită la slujitorul care-i umplea pocalul.

— Mă descurc mai bine cu sabia decât cu lancea, recunoscu el, și încă și mai bine cu securea. Oare o să fie un meleu?

Înălțimea și forța lui i-ar fi fost de mare folos într-un meleu, și știa că ar fi putut da tot ce-avea mai bun. Înfruntarea cu lancea era însă cu totul altceva.

— Un meleu? La o nuntă?

Ser Kyle părea șocat.

— Ar fi scandalos.

Ser Maynard chicoti.

— Căsătoria e un meleu, după cum ți-o poate spune orice bărbat însurat.

Ser Uthor râse pe înfundate.

— Mă tem că n-or să fie decât înfruntări cu lancea, dar, pe lângă oul de dragon, lordul Butterwell a făgăduit treizeci de dragoni de aur pentru învinsul din ultima înfruntare și câte zece pentru cavalerii înfrânți în runda dinaintea ei.

Zece dragoni nu-i chiar atât de rău. Cu zece dragoni ar fi putut cumpăra un buiestraș, ca să nu fie nevoit să-l călărească pe Tunet decât în luptă. Ar fi putut lua o armură pentru Egg și un steag pe potriva unui cavaler, pe care să fie brodate copacul și steaua lui căzătoare. *Zece dragoni ar însemna friptură de gâscă și șuncă și plăcintă cu porumbel.*

— Vor fi și răscumpărări de primit, pentru cei care-și vor câștiga înfruntările, zise ser Uthor, scobindu-și strachina, și am auzit zvonindu-se că unii vor pune prinsoare pe fiecare atac cu lancea. Lordului Butterwell nu-i place să rişte, dar printre oaspeții lui sunt unii care se dau în vânt după rămășaguri.

Nu-și încheiase bine vorbele când Ambrose Butterwell își făcu intrarea, în sunetul trâmbițelor din fanfara instalată în galeria menestrelului. Dunk se săltă în picioare, alături de ceilalți, în vreme ce Butterwell își escorta mireasa spre dais, braț la braț, purtându-și pașii peste modelele colorate

ale unui covor myrishian. Fata avea cincisprezece ani și abia înflorise, iar nobilul ei soț avea cincizeci și abia rămăsese văduv. Ea era roz, el era cenușiu. Mantia de mireasă se târa în urma ei, verde, albă și galbenă. Părea atât de încinsă și de grea, încât Dunk se întrebă cum de suporta s-o poarte. Și lordul Butterwell părea încins și greu, cu gușile lui groase și cu părul blond subțiat.

Tatăl miresei mergea la mică distanță în spatele ei, de mână cu micul său fiu. Lordul Frey de Crossing era un bărbat uscățiv, îmbrăcat elegant, în albastru și cenușiu, iar moștenitorul lui, un băiat de patru ani, fără bărbie, cu mucii curgându-i din nas. Apoi veneau lorzii Costayne și Risley, cu soțiile lor, fiicele lordului Butterwell din prima căsătorie. Îi urmau fiicele lui Frey, cu soții lor. În spatele lor mergea lordul Gormon Peake; apoi lorzii Smallwood, Vyrwel și Shawney; și mai mulți lorzi de rang mai mic și cavaleri din ținut. Dunk îi zări printre ei pe John Scripcarul și pe Alyn Cockshaw. Lordul Alyn părea cherchelit, deși ospățul încă nu începuse cu adevărat.

După ce, înaintând agale, sosiră cu toții pe dais, la masa de sus înghesuiala ajunse la fel de mare ca aceea de pe bănci. Lordul Butterwell și mireasa lui stăteau pe un tron dublu, din stejar aurit, cu perne umflate, de puf. Ceilalți se așezară pe scaune înalte, cu brațele sculptate în chip bizar. Pe peretele din spatele lor erau două steaguri imense, atârnate de grinzi: turnurile gemene ale Casei Frey, albastre pe fundal cenușiu, și verdele, albul și galbenul Butterwellilor.

Toasturile căzură în sarcina lordului Frey.

— *Pentru rege!* începu el, simplu.

Ser Glendon își înălță pocalul cu vin deasupra castronului cu apă. Dunk îl ciocni pe al lui de el, apoi de al lui ser Uthor și de ale celorlalți. Băură.

— Pentru lordul Butterwell, buna noastră gazdă, spuse apoi Frey. Să-i dea Tatăl viață lungă și fii mulți!

Băură iarăși.

— *Pentru lady Butterwell, mireasa fecioară, iubita mea fiică.* Să-i dea Mama pântec rodnic.

Frey îi zâmbi fetei.

— Vreau un nepot înainte de a se încheia anul. Niște gemeni mi-ar face încă și mai multă plăcere, așa că bate bine putineiul în noaptea asta, scumpa mea.

Râsetele se înălțară către grinzi și oaspeții băură iarăși. Vinul era delicios, roșu și dulce.

— Pe-acesta îl închin în cinstea lui Brynden Rivers, Mâna Regelui. Să-i lumineze lampa Babei calea către înțelepciune.

Își înălță ușor pocalul și bău, împreună cu lordul Butterwell și cu mireasa lui, și cu toți ceilalți de pe dais. Jos, în coada mesei, ser Glendon își întoarse paharul cu gura în jos, vărsând vinul pe podea.

— O irosire întristătoare a unui vin bun, zise ser Maynard Plumm.

— Nu beau în cinstea regicizilor, răspunse ser Glendon. Lordul Corbul Sângelui e vrăjitor și bastard.

— S-a născut bastard, încuviință cu glas blajin ser Uthor, dar, pe patul de moarte, regele, tatăl lui, l-a recunoscut drept fiul legitim.

Sorbi prelung din vin, aidoma lui ser Maynard și multor altora. Aproape tot atât de mulți își lăsară pocalele din mâini sau le întoarseră cu gura în jos, cum făcuse Ball. Dunk și-l simțea pe-al lui atârnându-i greu între degete. *Câți ochi are lordul Corbul Sângelui?* întrebă ghicitoarea. *O mie de ochi și numai unul.*

Toasturile urmau unul după altul, propuse de lordul Frey, dar și de alții. Băură în cinstea lordului Tully, seniorul lordului Butterwell, care își ceruse scuze pentru că nu putuse ajunge la nuntă. Și în sănătatea lui Leo Longthorn, lordul de Highgarden, despre care se zvonea că ar fi fost bolnav. Băură

în amintirea vitejilor morți. *Da,* se gândi Dunk, amintindu-și. *Pentru ei beau bucuros.*

Ser John Scripcarul propuse ultimul toast.

— *Pentru curajoșii mei frați!* Sunt sigur că, în noaptea asta, zâmbesc cu toții.

Știind că a doua zi urma turnirul, Dunk n-avusese intenția să bea atât de mult, dar pocalele erau reumplute după fiecare toast, și el descoperi că-i era sete.

— Să nu refuzi niciodată o cupă cu vin sau un corn cu bere, îl sfătuise cândva ser Arlan. Ar putea trece un an până când o să mai vezi altul.

N-ar fi fost curtenitor să nu toastez în cinstea miresei și a mirelui, își spuse, *și ar fi fost periculos să nu beau pentru rege și Mâna lui, cu atâția străini în jur.*

Din fericire, toastul Scripcarului fu ultimul. Lordul Butterwell se ridică, greoi, să le mulțumească fiindcă veniseră și le făgădui un turnir frumos în ziua următoare.

— Să-nceapă ospățul!

La masa de sus se aduse un purcel de lapte; un păun fript în penele lui; o știucă imensă, cu crustă de migale fărâmițate. În coada mesei de jos nu ajunse nimic din toate astea. În locul purcelului de lapte primiră carne sărată de porc, îmbibată cu lapte de migdale și condimentată savuros cu ardei uite. În locul păunului li se aduseră claponi crocanți, frumos rumeniți, umpluți cu ceapă, ierburi aromate, ciuperci și castane prăjite. În loc de știucă, mâncară bucăți mari de cod alb, pufos, în aluat de plăcintă, cu un soi de sos gustos, maroniu, despre care Dunk n-ar fi putut spune din ce era. Pe lângă astea, aveau terci de mazăre, napi tăvăliți prin unt, morcovi stropiți cu miere și niște brânză albă, veche, cu un miros la fel de puternic ca al lui Bennis de Scutul Cafeniu. Dunk mâncă bine, dar întrebându-se tot timpul ce primise Egg în curte. Pentru orice eventualitate, își strecură în buzunarul mantiei

o jumătate de clapon, câteva bucăți de pâine și puțină brânză împuțită.

În timp ce se ospătau, cimpoaiele și scripcile umpleau aerul cu melodii vesele, iar conversația se îndreptă către turnirul din ziua următoare.

— Ser Franklyn Frey e bine văzut de-a lungul întregii Furci Verzi, zise Uthor Underleaf, care părea să-i cunoască foarte bine pe vitejii din partea locului. E cel de-acolo, de pe dais, unchiul miresei. Lucas Nayland e din Mlaștinile Cotoroanței și nu trebuie nesocotit. Ca și ser Mortimer Boggs, din Capul Ghearei Sfărâmate. Altminteri, ăsta ar trebui să fie un turnir al cavalerilor casei și al vitejilor de prin sate. Dintre care Kirby Pimm și Galtry cel Verde sunt cei mai buni, deși niciunul dintre ei nu e pe măsura ginerelui lordului Butterwell, Tom Heddle cel Negru. Ăsta e periculos. A dobândit mâna celei mai mari dintre fiicele lordului omorând trei dintre ceilalți pretendenți, așa se spune, și o dată l-a trântit de pe cal pe lordul de Casterly Rock.

— Pe cine, pe tânărul lord Tybold? întrebă ser Maynard.

— Nu, pe bătrânul Leu Cenușiu, cel care-a murit în primăvară.

Așa se vorbea despre cei care pieriseră în timpul Molimei Mari de Primăvară. *A murit în primăvară.* În primăvară muriseră zeci de mii de oameni, printre care un rege și doi prinți tineri.

— Nu-l nesocotiți pe ser Buford Bulwer, zise Kyle Motanul. Bivolul Bătrân a căsăpit patruzeci de oameni pe Câmpul Ierbii Roșii.

— Și, după cum îi socotește el, numărul le crește în fiecare an, spuse ser Maynard. Vremea lui Bulwer a apus. Uitați-vă la el. A sărit de șaizeci de ani, e gras și pufos și ochiul drept i-a rămas fără vedere.

— Nu vă osteniți să căutați campionul în toată sala, zise o voce din spatele lui Dunk. Sunt aici, cavaleri. Desfătați-vă ochii.

Dunk se întoarse și-l văzu pe ser John Scripcarul deasupra lui, cu o jumătate de zâmbet pe buze. Pieptarul lui de mătase albă avea mâneci crestate pe margini, căptușite cu satin roșu și atât de lungi încât vârfurile îi treceau de genunchi. Pe piept îi atârna un lanț greu, de argint, țintuit cu ametiste imense, întunecate, a căror culoare se potrivea cu a ochilor lui. *Lanțul ăsta prețuiește mai mult decât tot ce am eu*, se gândi Dunk.

Vinul colorase obrajii lui ser Glendon și îi iritase coșurile.

— Cine ești tu, ca să te lauzi astfel?

— Mi se spune John Scripcarul.

— Ești lăutar sau războinic?

— Pot scoate sunete dulci fie din lance, fie din arcușul uns cu sacâz, după cum se nimerește. La fiecare nuntă e nevoie de câte-un cântăreț, și la fiecare turnir de câte-un cavaler misterios. Pot să stau cu voi? Butterwell are un loc bun pentru mine pe dais, dar, în locul companiei grăsanelor rozalii și a bătrânilor, o prefer pe a semenilor mei, cavalerii desișurilor.

Scripcarul îl bătu pe Dunk pe umăr.

— Fii bun și trage-te ceva mai încolo, ser Duncan.

Dunk se trase într-o parte.

— Ai sosit cam târziu pentru mâncare, ser.

— Nu contează. Știu unde sunt bucătăriile lui Butterwell. Dar vin a mai rămas, dacă nu mă-nșel?

Scripcarul mirosea a portocale și a lămâii, iar sub parfumul lor se deslușea aroma abia ghicită a unei mirodenii stranii, din răsărit. Poate era nucșoară. Dunk n-ar fi putut spune. Ce știa el despre nucșoară?

— Laudele tale sunt lipsite de bună-cuviință, îi spuse ser Glendon Scripcarului.

— Da? Atunci trebuie să-ți cer iertare, ser. Nu mi-aș dori niciodată s-aduc o ofensă unui fiu al lui Ghem de Foc.

Asta-l luă pe tânăr prin surprindere.

— Știi cine sunt?

— Fiul tatălui tău, așa sper.

— Ia uitați-vă, spuse ser Kyle Motanul. Plăcinta de nuntă.

Șase băieți de la bucătărie o împingeau dincolo de ușile deschise, pe o masă mare, cu roți. Plăcinta era maronie, imensă, cu o crustă tare, și din ea se auzeau zgomote, țipete, cârâieli și bufnituri. Lordul și lady Butterwell coborâră de pe dais ca să-i iasă în întâmpinare, cu săbii în mâini. Când o despicară, dinăuntru țâșniră cincizeci de păsări, luându-și zborul prin sală. La alte ospețe de nuntă la care luase parte Dunk, plăcintele fuseseră umplute cu porumbei sau cu păsări cântătoare, dar în aceea erau gaițe albastre și ciocârlii, guguștiuci și porumbei, sturzi zeflemitori și privighetori, vrăbiuțe cafenii și papagali mari, roșii.

— Douăzeci și unu de soiuri de păsări, spuse ser Kyle.

— Douăzeci și unu de soiuri de găinat, adăugă ser Maynard.

— Ser, n-ai pic de poezie în suflet.

— Tu ai găinat pe umăr.

— Așa e corect să umpli o plăcintă, pufni ser Kyle, curățându-și tunica. Plăcinta e un simbol al căsniciei, iar într-o căsnicie adevărată sunt tot soiul de lucruri — bucurie și întristare, durere și plăcere, dragoste și poftă trupească și loialitate. Așa că e potrivit să pui păsări de multe soiuri. Niciun bărbat nu știe cu adevărat ce-o să-i aducă o nouă soție.

— Fofoloanca ei, zise ser Plumm, altminteri ce rost ar avea?

Dunk se trase către spate, îndepărtându-se de masă.

— Trebuie să iau o gură de aer.

Adevărul era că trebuia să-și golească bășica udului, dar, în compania unor obraze subțiri, era mai elegant să vorbești despre aer.

— Vă rog să mă scuzați.

— Întoarce-te degrabă, ser, îi spuse Scripcarul. Mai sunt de venit jonglerii și nu cred că vrei să scapi plecarea la culcare.

Afară, vântul nopții se năpusti asupra lui Dunk ca limba unui animal uriaș. Pământul bine bătătorit părea să i se miște sub tălpi... sau poate se clătina el.

Arena fusese construită în mijlocul curții exterioare. Sub ziduri se înălța o tribună de lemn, cu trei rânduri de loji, pentru ca lordul Butterwell și oaspeții săi de obârșie înaltă să stea la umbră, pe jilțurile lor cu perne. La ambele capete ale arenei erau corturi în care cavalerii își puteau îmbrăca armurile, cu stelaje pline cu lănci pregătite pentru turnir. Când săltă vântul pentru o clipă steagurile, Dunk simți mirosul de var al barierei. Plecă în căutarea curții interioare. Trebuia să-l găsească pe Egg și să-l trimită la maestrul de ceremonie al turnirului, ca să-l înscrie. Asta făcea parte dintre îndatoririle scutierului.

Însă Whitewalls era pentru el un loc străin și reuși cumva să se rătăcească, ajungând dincolo de cuștile câinilor, unde copoii îi simțiră mirosul și începură să latre și să urle. *Vor să-mi sfâșie beregata,* se gândi, *sau vor claponul din buzunarul mantiei.* Se întoarse pe unde venise, trecând pe lângă sept. O femeie își făcu apariția alergând, cu răsuflarea tăiată de râs, urmărită cu greu de un cavaler pleșuv. Bărbatul cădea într-una și, în cele din urmă, femeia se văzu nevoită să se-ntoarcă să-l ridice. *Ar trebui să mă strecor în sept și să-i rog pe Cei Șapte să-l facă pe cavalerul ăsta primul meu adversar,* se gândi Dunk, dar ar fi fost o impietate. *Acum am nevoie de o privată, nu de o rugăciune.* În apropiere erau niște tufe, sub un șir de trepte de piatră deschisă la culoare. *Alea sunt bune.* Ajunse pe bâjbâite în spatele lor și-și dezlegă pantalonii bufanți. Bășica udului stătea să-i plesnească. Urină îndelung.

Undeva, deasupra, se deschise o ușă. Dunk auzi pași pe trepte, cizme frecându-se de piatră.

— ... ne-ai pus în față un ospăț al milogilor. Fără Oțelul Înverșunat...

— Pe Oțelul Înverșunat să-l înghită Iadul, spuse, cu insistență, o voce cunoscută. Nu poți avea încredere în niciun

bastard, nici măcar în el. Câteva victorii îl vor aduce destul de repede de dincolo de apă.

Lordul Peake. Dunk își ținu răsuflarea... și își reținu udul.

— E mai ușor să vorbești despre victorii, decât să le dobândești.

Celălalt bărbat avea o voce mai profundă decât Peake, un bas care tuna cu o tentă de furie.

— Bătrânul Sânge-de-Lapte spera că băiatul o are, și așa se așteaptă și ceilalți. Vorbele frumos curgătoare și farmecul nu-i pot ține locul.

— Un dragon ar putea. Prințul susține cu insistență că din ou va ieși un pui. A visat asta, așa cum i-a visat cândva pe frații lui morți. Un dragon viu ar câștiga de partea noastră toate săbiile pe care ni le dorim.

— Un dragon e una și un vis e alta. Corbul Sângelui nu visează, ți-o garantez. Avem nevoie de un luptător, nu de un visător. Băiatul e fiul tatălui său?

— Tu ai grijă de partea ta, doar atât, așa cum ai făgăduit, și lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta. Odată ce-o s-avem aurul lui Butterwell și săbiile Casei Frey, Harrenhal o să ne urmeze, apoi vor veni și Brackenii. Otho știe că nu poate spera să reziste...

Glasurile se stinseră pe măsură ce se îndepărtau vorbitorii. Udul lui Dunk reîncepu să curgă. Își scutură mădularul și-l închise din nou în spatele șnururilor. *Fiul tatălui său,* murmură. *Despre cine vorbeau? Despre fiul lui Ghem de Foc?*

Când ieși de sub trepte, cei doi lorzi străbătuseră o bună bucată din curte. Era cât pe ce să strige după ei, ca să-i facă să-și arate fețele, dar se răzgândi. Era singur, neînarmat și, pe deasupra, pe jumătate beat. *Poate mai mult decât pe jumătate.* Rămase locului o clipă, încruntându-se, apoi se întoarse în sală.

Înăuntru fusese servit ultimul fel de mâncare și începuse distracția. Una dintre fiicele lordului Frey cântă la harpă, foarte prost, *Două inimi care bat ca una.* Câțiva jongleri își aruncară

o vreme unul altuia torțe aprinse, și câțiva saltimbanci făcură roata în aer. Nepotul lordului Frey începu să cânte *Ursul și frumoasa fecioară*, în timp ce ser Kirby Pimm bătea tactul lovind în masă cu o lingură de lemn. I se alăturată și alții, până când toată sala ajunse să zbiere:

— *Un urs! Un urs! Negru și cafeniu, acoperit de păr!*

Lordul Caswell leșină la masă, căzând cu fața într-o baltă de vin, iar lady Vyrwel începu să plângă, deși nimeni nu știa sigur care era motivul nefericii ei.

În tot acest timp, băutura continuă să curgă. Vinurile roșii, cu buchet bogat, din Arbor, își cedară locul celor din regiune, sau cel puțin așa spuse Scripcarul. Adevărul era că Dunk nu remarca diferența. Se servea și vin cu mirodenii și gustă și din acela un pocal. *Ar putea trece un an până când o să mai beau altul.* Ceilalți cavaleri ai desișurilor, bărbați frumoși cu toții, începuseră să vorbească despre femeile pe care le cunoscuseră. Dunk se pomeni întrebându-se unde-o fi fost Tenselle în noaptea aceea. Știa unde se afla lady Rohanne — în castelul Coldmoat, în pat cu bătrânul ser Eustace, care sforăia prin mustață —, așa că încercă să nu se gândească la ea. *Oare ele se gândesc vreodată la mine?* se întrebă.

O trupă de pitici cu fețele vopsite îi întrerupse cu brutalitate cugetările melancolice când dădu buzna în sală, țâșnind din pântecul unui porc de lemn cu roți ca să-l urmărească pe bufonul lordului Butterwell în jurul meselor, pocnindu-l cu bășici de porc umflate care scoteau zgomote necuviincioase ori de câte ori își atingeau ținta. Dunk nu văzuse ceva mai amuzant de ani de zile și râse alături de toți ceilalți. Caraghioslâcurile îl încântară pe fiul lui Frey atât de tare, încât intră în joc, pocnind oaspeții cu o bășică împrumutată de la un pitic. Copilul avea cel mai enervant râs pe care-l auzise vreodată Dunk, un sughiț subțire și strident, care-i trezea dorința să și-l pună pe un genunchi și să-l bată la fund sau să-l arunce într-o fântână. *Dacă mă lovește cu bășica aia, s-ar putea s-o fac.*

— Iată-l pe flăcăul care-a pus la cale căsătoria asta, spuse ser Maynard, când ştrengarul fără bărbie trecu pe lângă ei zbierând.

— Cum aşa?

Scripcarul înălţă un pocal gol şi un servitor în trecere i-l umplu.

Ser Maynard aruncă o privire spre dais, unde mireasa îşi hrănea bărbatul cu cireşe.

— Nobilul lord n-o să fie primul care pune unt pe biscuitul ăla. Mireasa lui a fost deflorată la Gemeni, de-un ajutor de bucătar. Se strecura în bucătărie ca să-l întâlnească. Din păcate, acest frăţior s-a furişat într-o noapte pe urmele ei. Când i-a văzut făcând-o pe dihania cu două spinări, a slobozit un ţipăt şi bucătarii şi străjerii au venit în grabă şi au dat cu ochii de nobila doamnă împreunându-se cu ucenicul mânuitor de oale pe lespedea de marmură pe care se frământă aluatul, amândoi goi ca-n ziua când şi-au primit numele şi plini de făină din creştet până-n tălpi.

Nu poate fi adevărat, se gândi Dunk. Lordul Butterwell avea pământuri întinse şi oale pline cu aur galben. De ce s-ar fi însurat c-o fată întinată de un ucenic bucătar şi de ce şi-ar fi dat oul de dragon ca să marcheze o asemenea faptă? Freyii de la Crossing nu erau de neam mai nobil decât Butterwellii. Stăpâneau un pod în loc de vaci, dar asta era singura diferenţă. Lorzii. Cine-ar fi putut să-*i* înţeleagă vreodată? Dunk mâncă vreo câteva nuci şi se gândi la vorbele auzite în timp ce-şi golea băşica. *Dunk cel beat, ce crezi tu c-ai aflat?* Bău încă un pocal de vin cu mirodenii, fiindcă primul îi plăcuse. Pe urmă îşi sprijini capul pe braţele încrucişate şi închise ochii, doar pentru o clipă, vrând să şi-i odihnească după atâta fum.

Când îi deschise din nou, jumătate din oaspeţi erau în picioare şi zbierau.

— În pat cu ei! În pat cu ei!

Făceau o asemenea zarvă, încât îl treziseră pe Dunk dintr-un vis frumos, în care erau amestecate Tanselle Lungana și Văduva Roșie. Începerea răsuna de strigăte:

— În pat cu ei! În pat cu ei!

Dunk își îndreptă spatele și se frecă la ochi.

Ser Franklyn Frey avea mireasa în brațe și o purta pe aleea dintre mese, cu o mulțime de bărbați și de băieți roind în jurul lor. Doamnele de la masa de sus îl înconjuraseră pe lordul Butterwell. Lady Vyrwell ieșise din criza de tristețe și încerca să-l dea jos de pe scaun, în timp de una dintre fiicele lui îi descheia cizmele și o femeie din Casa Frey îi trăgea tunica în sus. Butterwell încerca să se apere de ele rotindu-și zadarnic brațele și râdea. Dunk văzu că era beat, iar ser Franklyn era criță... atât de beat, încât aproape scăpă mireasa din brațe. Înainte să-și dea Dunk bine seama ce se petrece, John Scripcarul trăsese de el, săltându-l în picioare.

— Aici! strigă. Lăsați-l pe uriaș s-o ducă!

Când se dezmetici din nou, Dunk urca scările unui turn, cu mireasa zvârcolindu-i-se în brațe. Modul în care izbutea să se țină pe picioare îi depășea puterea de înțelegere. Fata nu stătea liniștită și ceilalți bărbați erau peste tot în jurul lor, făcând glume porcoase despre tăvălirea prin făină și frământarea ei, în timp ce-i smulgeau hainele. Li se alăturară și piticii. Mișunau în jurul picioarelor lui Dunk, țipând, răzând și plesnindu-l cu bășicile lor peste pulpe. Abia izbutea să nu se-mpiedice de ei.

Dunk n-avea idee unde se afla dormitorul lordului Butterwell, dar ceilalți bărbați îl împinseră și îl înghioldiră până ce ajunse acolo, moment în care mireasa era roșie la față, chicotea și rămăsese aproape în pielea goală, nemaipurtând decât ciorapul din piciorul stâng, care supraviețuise cumva urcușului. Și obrajii lui Dunk erau stacojii, dar nu de oboseală. Învârtoșarea mădularului său ar fi fost vizibilă dacă s-ar fi uitat cineva, dar, din fericire, toți ochii erau îndreptați

către mireasă. Lady Butterwell nu semăna cu Tanselle, dar, cu una zbătându-i-se în braţe, pe jumătate dezbrăcată, gândul lui Dunk se dusese la cealaltă. *Tanselle Lungana, aşa i se spunea, dar pe lângă mine nu părea lungană.* Se întrebă dacă avea să mai dea vreodată de ea. Fuseseră nopţi în care credea că o visase. *Nu, tembelule, ai visat doar că îi plăceai.*

Dormitorul lordului Butterwell era mare şi de o bogăţie ieşită din comun. Covoare myrishene acopereau podelele, o sută de lumânări aromate ardeau în colţuri şi în firide şi lângă uşă stătea o armură încrustată cu aur şi pietre preţioase. Şi se bucura chiar şi de intimitate, fiind instalată într-o mică nişă de piatră din zidul exterior.

Când Dunk lăsă în sfârşit mireasa să cadă în patul nupţial, un pitic sări lângă ea şi-i puse mâna pe un sân, dezmierdându-i-l pentru o clipă. Fata scoase un ţipăt, bărbaţii izbucniră în hohote de râs, iar Dunk îl înşfăcă pe pitic de guler şi se îndepărtă de nobila doamnă cu el dând frenetic din picioare. Traversa încăperea, cu gândul să-l azvârle pe bărbatul mărunţel pe uşă afară, când zări oul dragonului.

Lordul Butterwell îl pusese pe o pernă de catifea neagră, aşezată pe un soclu de marmură. Era mai mare decât un ou de găină, deşi nu atât de mare cum şi-l imaginase. Îl acopereau solzi roşii, delicaţi, lucind ca giuvaerele în lumina lămpilor şi a lumânărilor. Dunk îl lăsă pe pitic să cadă şi ridică oul, pur şi simplu ca să-l pipăie o clipă. Era mai greu decât se aşteptase. *Cu ăsta ai putea să zdrobeşti capul unui om şi coaja nu s-ar sparge.* Simţea solzii moi sub degete şi, când răsuci oul în mâinii, roşul lui profund, bogat, păru să sclipească. *Sânge şi foc*, se gândi, dar în coajă erau şi pistrui de aur, şi frânturi de spirală din negrul nopţii.

— Ei, tu! Ce-ţi închipui că faci acolo, ser?

Era privit cu asprime de un om pe care nu-l cunoştea, un bărbat voinic cu barba de un negru intens şi cu furuncule, dar nu înfăţişarea acestuia îl făcu să clipească, ci vocea: joasă,

îngroșată de furie. *El a fost, el vorbea cu Peake*, își dădu seama Dunk, pe când celălalt continuă:

— Lasă-l jos. O să-ți fiu recunoscător dac-o să-ți ții degetele unsuroase departe de comorile Înălțimii Sale sau, pe Cei Șapte, o să-ți dorești s-o fi făcut.

Celălalt cavaler nu era nici pe departe la fel de beat ca el, așa că lui Dunk i se păru înțelept să-i dea ascultare. Puse oul la loc, pe perna lui, cu foarte mare grijă, și își șterse degetele de propria mânecă.

— N-am avut niciun gând rău, ser.

Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel. Pe urmă se strecură pe lângă bărbatul cu barbă neagră și ieși.

Casa scării era plină de zgomote, țipete vesele și chicoteli de fetișcane. Femeile îl aduceau pe lordul Butterwell la mireasa lui. Dunk nu-și dorea câtuși de puțin să le-ntâlnească, așa că urcă în loc să coboare și se pomeni pe acoperișul turnului, sub stele, înconjurat de licărirea palidă a castelului sub razele de lună.

Vinul îl ameți se, așa că se sprijini de parapet. *O să vomit?* De ce se dusese s-atingă oul de dragon? Își aminti de spectacolul păpușilor lui Tanselle și de dragonul de lemn care stârnise toată beleaua de la Vadul Frasinului. Amintirea îl făcu să se simtă vinovat, așa cum i se întâmpla întotdeauna. *Trei bărbați cumsecade morți, ca să salveze piciorul unui cavaler al desișurilor.* N-avea sens, niciodată n-avusese. *Învață ceva din asta. Statul în preajma dragonilor și a ouălor lor nu de nasul celor de teapa ta.*

— Arată aproape ca și cum ar fi făcut din zăpadă.

Dunk se întoarse. În spatele lui era John Scripcarul, zâmbind în straiele lui de mătase și brocart.

— Ce e făcut din zăpadă?

— Castelul. Toată piatra asta albă sub lumina lunii. Ai fost vreodată la nord de Gât, ser Duncan? Mi s-a spus că acolo ninge în fiecare vară. Ai văzut vreodată Zidul?

— Nu, lordul meu. *De ce vorbește despre Zid?* Acolo mergem. Eu și Egg. Spre nord, la Winterfell.

— Aș putea să vă-nsoțesc. M-ați călăuzi.

— Să te călăuzim? întrebă Dunk încruntându-se. E drept în susul drumului regelui. Dacă rămâi pe drum și te îndrepți spre nord, n-ai cum să nu-l găsești.

Scripcarul râse.

— Presupun că nu... deși s-ar putea să fii surprins aflând că unii izbutesc să nu-l găsească.

Se apropie de parapet și cuprinse castelul cu privirea.

— Se spune că oamenii din nord sunt sălbatici, iar pădurile lor sunt pline de lupi.

— Lordul meu, de ce-ai venit aici sus?

— Alyn mă caută și nu vreau să fiu găsit. Când bea devine plictisitor, asta se-ntâmplă cu Alyn. Te-am văzut strecurându-te afară din camera ororilor și m-am furișat pe urmele tale. Am băut prea mult vin, te asigur, dar nu destul de mult ca să fac față unui Butterwell dezbrăcat.

Îi adresă lui Dunk un zâmbet enigmatic.

— Te-am visat, ser Duncan. Înainte de a te întâlni. Când te-am văzut pe drum, ți-am recunoscut imediat chipul. Ca și cum am fi fost prieteni vechi.

Duncan avu apoi cea mai ciudată senzație cu putință, ca și cum ar mai fi trăit înainte totul. *Te-am visat*, spunea celălalt. *Visele mele nu sunt ca ale tale, ser Duncan. Ale mele sunt adevărate.*

— M-ai visat? întrebă, cu vocea îngroșată de vin. În ce soi de vis?

— Păi, răspunse Scripcarul, am visat că erai în alb din creștet până-n tălpi, cu o mantie lungă, albă, curgându-ți în josul acestor umeri lați. Erai o Sabie Albă, ser, un Frate Jurat din Garda Regelui, cel mai măreț cavaler din Cele Șapte Regate, și singurul scop al vieții tale era să-l aperi pe rege, să-l

slujești și să-i faci pe plac. Puse mâna pe umărul lui Dunk. Ai avut același vis, știu că l-ai avut.

Îl avusese, era adevărat. *Prima oară când mi-a îngăduit bătrânul să țin în mână sabia lui.*

— Orice băiat visează să slujească în Garda Regelui.

— Totuși, numai șapte cresc ca să poarte mantia albă. Ți-ar plăcea să fii unul dintre ei?

— Mie?

Dunk își mișcă umărul, scoțându-l de sub mâna lordului, care începuse să i-l strângă.

— Poate. Sau poate că nu.

Cavalerii din Garda Regelui îl slujeau toată viața și jurau să nu-și ia soție și să nu stăpânească pământuri. *S-ar putea s-o regăsesc pe Tanselle într-o bună zi. De ce n-aș avea o soție, de ce n-aș avea fii?*

— Nu contează ce visez eu. Numai un rege te poate face cavaler în garda lui.

— Atunci presupun că va trebui să iau tronul. Aș putea mai degrabă să te-nvăț să cânți la scripcă.

— Ești beat.

Și cioara i-a spus cândva corbului că e negru.

— Minunat de beat. Vinul face totul posibil, ser Duncan. Cred că ți-ar sta bine în alb, dar, dacă nu-ți convine culoarea asta, poate-ai prefera să fii lord?

Dunk îi râse în nas.

— Nu, mai degrabă or să-mi crească aripi albastre și-o să zbor. E tot atât de posibil să mi se-ntâmple.

— Acum îți bați joc de mine. Un cavaler adevărat n-ar trebui să-și bată niciodată joc de regele lui.

Scripcarul părea îndurerat.

— Cred c-o să fii mai încrezător când o să vezi dragonul ieșind din ou.

— Un dragon o să iasă din ou? Un dragon *viu*? Unde, aici?

— Am visat. Castelul ăsta alb, pe tine, un dragon țâșnind din oul crăpat, am visat totul, exact așa cum mi-am visat frații zăcând morți. Aveau doisprezece ani și eu aveam șapte, așa că au râs de mine și au murit. Acum am douăzeci și doi de ani și încredere în visele mele.

Dunk își aducea aminte de un alt turnir, își amintea cum se plimbase prin ploaia blândă de primăvară, cu un alt prințișor. *Te-am visat și am visat un dragon mort*, îi spunea Daeron, fratele lui Egg. *O fiară mare, imensă, cu aripi atât de largi, încât ar fi putut să acopere lunca asta. A căzut peste tine, dar tu erai viu și dragonul era mort. Și chiar așa era, sărmanul Baelor.* Pe vise nu se putea construi nimic, erau un teren înșelător.

— Cum spui, lordul meu, îi răspunse Scripcarului. Te rog să mă scuzi.

— Unde *te duci*, ser?

— În patul meu, să dorm. De beat ce sunt, mă simt obosit ca un câine.

— Fii câinele meu, ser. Noaptea freamătă de făgăduieli. Putem urla împreună, ca să trezim până și zeii.

— Ce vrei de la mine?

— Sabia ta. Te-aș face omul meu și te-aș ridica foarte sus. Visele mele nu mint, ser Duncan. Vei avea mantia albă, iar eu trebuie să am oul dragonului. *Trebuie*, visele mi-au spus-o limpede. Poate din el va ieși un pui, altminteri...

În spatele lor, ușa se deschise, trântită cu violență.

— *E aici, lordul meu.*

Doi oșteni ieșiră pe acoperiș. Lordul Gormon Peake era la un pas în urma lor.

— *Gormy*, spuse Scripcarul, cu voce tărăgănată. Ei, ce cauți la mine-n dormitor, lordul meu?

— Ăsta e un acoperiș, ser, iar tu ai băut prea mult vin.

Lordul Gormon făcu un gest scurt și străjile înaintară.

— Îngăduie-ne să te conducem în pat. Mâine lupți în turnir, te rog să nu uiți. Kirby Pimm se poate dovedi periculos.

— Speram c-o să mă-ntrec cu ser Duncan, aici de față.

Peake îi aruncă lui Dunk o privire nepăsătoare.

— Poate mai târziu. Pentru prima înfruntare, l-ai tras pe ser Kirby Pimm.

— Atunci Pimm trebuie să cadă! Așa cum trebuie să cadă toți! Cavalerul misterios triumfă asupra tuturor provocatorilor și uimirea îi dansează pe urme.

Unul dintre oșteni îl luă pe Scripcar de braț.

— Ser Ducan, se pare că trebuie să ne despărțim, strigă el, în timp ce era ajutat să coboare treptele.

Pe acoperiș, cu Dunk, rămase numai lordul Gormon.

— Cavaler al desișurilor, mârâi el, mama ta nu te-a-nvățat niciodată să nu-ți vâri mâna în gura dragonului?

— N-am cunoscut-o niciodată pe mama, lordul meu.

— Asta ar fi o explicație. El ce ți-a făgăduit?

— Rangul de lord. O mantie albă. Aripi mari, albastre.

— Uite ce-ți făgăduiesc eu: un metru de oțel rece care să-ți străpungă pântecul dacă scapi vreo vorbă despre cele petrecute aici.

Dunk clătină din cap, încercând să-și limpezească mintea. Gestul nu păru să-i fie de folos. Pe urmă se îndoi de mijloc și vomită.

Câțiva stropi de vomă ajunseră pe cizmele lui Peake. Lordul înjură.

— Cavaleri al desișurilor! exclamă, dezgustat. N-aveți ce căuta aici. Niciun cavaler adevărat n-ar fi atât de lipsit de curtoazie încât să-și facă apariția neinvitat, însă voi, creaturi ale hățișurilor...

— Noi, lordul meu, nu suntem doriți nicăieri și ne facem apariția peste tot.

Vinul îi dăduse curaj lui Dunk, altminteri și-ar fi ținut gura. Își șterse buzele cu dosul palmei.

— Încearcă să nu uiți ce ți-am spus, ser. Altminteri n-o să-ți meargă bine.

Lordul Peake își scuturăvoma de pe cizme. Pe urmă plecă. Dunk se sprijini din nou de parapet. Se întrebă cine era mai nebun, Lordul Gormon sau Scripcarul.

Când se reîntoarse în sală, dintre însoțitorii lui nu mai rămăsese decât ser Maynard.

— Avea făină pe țâțe când i-ați scos lenjeria de corp? vru el să știe.

Dunk clătină din cap, își umplu un alt pocal cu vin, apoi decise că băuse destul.

Slujitorii lui Butterwell găsiseră camere în fortăreață pentru lorzi și pentru doamne și paturi în barăci pentru escortele lor. Ceilalți oaspeți puteau alege între o saltea de paie în pivniță sau o bucată de pământ sub zidurile din vest, pe care să-și ridice corturile. Cel cumpărat de Dunk din Septul de Piatră era simplu, din material de vele, dar servea drept adăpost de ploaie și de soare. O parte dintre vecinii lui erau încă treji, cu zidurile de mătase ale corturilor strălucind în noapte ca niște lampioane colorate. Dintr-unul albastru, acoperit cu flori ale soarelui, veneau râsete, iar din altul, cu dungi albe și violet, se auzeau sunetele dragostei. Egg îl înălțase pe al lor ceva mai departe de celelalte. Maester și cei doi cai erau priponiți în apropiere, iar armele și armura lui Dunk fuseseră aranjate cu grijă lângă zidul cetății. Când se strecură în cort, își găsi scutierul lângă o lumânare, cu picioarele încrucișate și cu creștetul lucindu-i în vreme ce se uita cu atenție într-o carte.

— Citind la lumânare o să orbești până la urmă.

Cititul rămânea pentru Dunk un mister, deși flăcăul încercase să-i dea lecții.

— Am nevoie de lumânare ca să văd cuvintele, ser.

— Vrei o palmă peste ureche? Ce carte e aia?

Dunk văzu pe pagină culori strălucitoare, ca niște scuturi pictate ascunse printre litere.

— Un catastif cu blazoane, ser.

— Îl cauți pe Scripcar? N-o să-l găsești. În catastifele astea nu pun cavaleri rătăcitori, doar lorzi și campioni.

— Nu-l căutam pe el. Am văzut în curte alte blazoane... Lordul Sunderland e aici, ser. Are pe scut trei capete de femei cu fețe palide, pe verde cu albastru.

— Cineva de pe Trei Surori? Serios?

Cele Trei Surori erau insule din Mușcătura. Dunk îi auzise pe septoni spunând că toate colcăiau de păcate și de lăcomie. Sisterton era cel mai vestit bârlog de contrabandiști din Westeros.

— A venit de departe. Probabil e rudă cu noua mireasă a lui Butterwell.

— Nu e, ser.

— Atunci a venit pentru ospăț. Pe Trei Surori se mănâncă pește, nu-i așa? Omul se satură de pește. Tu ai primit destulă mâncare? Ți-am adus o jumătate de clapon și niște brânză.

Dunk scotoci în buzunarul mantiei.

— Ne-au ospătat cu coaste, ser.

Egg își ținea nasul adâncit în carte.

— Lordul Sunderland a luptat pentru dragonul negru, ser.

— Ca bătrânul lord Eustace? El n-a fost la fel de rău, nu-i așa?

— Așa e, ser, răspunse Egg, dar...

— Am văzut oul de dragon.

Dunk puse mâncarea la păstrare, alături de pâinea lor uscată și de carnea sărată.

— Era roșu, aproape în întregime. Are și lordul Corbul Sângelui un ou de dragon?

Egg lăsă cartea în jos.

— De ce-ar avea? Nu e de obârșie înaltă.

— E bastard, dar de familie bună.

Corbul Sângelui se născuse pe partea greșită a păturii, dar avea sânge nobil și dinspre tată, și dinspre mamă. Dunk se pregătea să-i povestească lui Egg despre bărbații pe care-i auzise din întâmplare, când îi văzu fața.

— Ce s-a-ntâmplat cu buza ta?

— M-am bătut, ser.

— Lasă-mă s-o văd.

— N-a sângerat decât foarte puțin. Am tamponat-o cu vin.

— Cu cine te-ai bătut?

— Cu niște scutieri. Au spus...

— N-are nicio importanță ce-au spus ei. Ce ți-am spus eu ție?

— Să-mi țin limba-n frâu și să nu fac scandal.

Băiatul își atinse buza spartă.

— Dar au spus că tata e un *regicid*.

Este, flăcăule, deși nu cred că asta a vrut. Dunk îi spusese lui Egg de o sută de ori să nu pună la inimă astfel de vorbe. *Tu știi adevărul. Mulțumește-te cu atât.* Mai auziseră asemenea cuvinte, în crame și în cârciumi ordinare, ca și în jurul focurilor de tabără din păduri. Toată lumea știa cum îl doborâse ghioaga prințului Maekar pe fratele său, Baelor Sfarmă-Lance, la Lunca de la Vadul Frasinului. Nu puteai să nu te-aștepți la discuții despre comploturi.

— Dacă ar fi știut că prințul Maekar e tatăl tău, n-ar fi rostit niciodată astfel de lucruri. *Doar în spatele tău, e adevărat, dar nu ți le-ar fi spus niciodată în față.* Și ce le-ai răspuns acelor scutieri, în loc să-ți ții gura?

Egg păru să se rușineze.

— Că moartea prințului Baelor n-a fost decât o întâmplare nefericită. Numai că, atunci când am zis că prințul Maekar l-a iubit pe fratele său, Baelor, scutierul lui ser Addam a răspuns că l-a omorât cu dragostea, iar scutierul lui ser Mallor a

adăugat că are de gând să-l iubească tot așa și pe Aerys. Atunci l-am pocnit. L-am pocnit zdravăn.

— Eu ar trebui să te pocnesc zdravăn. Să-ți umflu și urechea, să fie pe potriva buzei. Dac-ar fi aici, tatăl tău ar face același lucru. Crezi că prințul Maekar are nevoie să-l apere un băiețaș? Ce ți-a spus când te-a trimis cu mine în lume?

— Să te slujesc cu credință ca scutier și să nu dau îndărăt în fața însărcinărilor și a greutăților.

— Și ce altceva?

— Să mă supun legilor regelui, legilor cavalerismului și ție.

— Și ce altceva?

— Să-mi țin capul ras sau să-mi vopsesc părul, răspunse copilul, evident fără nicio tragere de inimă, și să nu spun nimănui numele meu adevărat.

Dunk dădu din cap.

— Cât vin a băut băiatul ăsta?

— A băut bere.

— Vezi? Berea aia a vorbit. Cuvintele sunt vânt, Egg. Lasă-le pur și simplu să treacă pe lângă tine.

— Unele cuvinte sunt vânt.

Băiatul era încăpățânat din cale-afară.

— Altele sunt trădare. Ăsta e turnirul unui trădător, ser.

— Ce, toți sunt trădători?

Dunk clătină din cap.

— Dacă a fost așa, atunci s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

Aburii beției se risipiseră. Dunk era furios și aproape treaz.

— Administratorul lordului Butterwell, un bărbat pe nume Cosgrove, e maestrul de ceremonie al jocurilor. Caută-l și înscrie-mi numele în turnir. Nu, stai... nu spune numele meu.

Fiind atât de mulți lorzi de față, unul și-ar fi putut aduce aminte de ser Duncan cel Înalt de la Lunca de la Vadul Frasinului.

— Înscrie-mă drept Cavalerul Spânzurătorii.

Oamenii de rând erau încântați când apărea la un turnir un cavaler misterios.

Egg își pipăi buza umflată.

— Cavalerul Spânzurătorii, ser?

— Se potrivește cu scutul.

— Da, dar...

— Du-te și fă cum ți-am spus. Pentru o singură noapte, ai citit destul.

Dunk strânse flacăra lumânării între degetul mare și arătător.

Soarele urca pe boltă, fierbinte și chinuitor, fără cruțare.

Din piatra albă a castelului se înălțau valuri pâlpâitoare de căldură. Aerul mirosea a pământ pârjolit și a iarbă ruptă și nicio adiere de vânt nu unduia steagurile verzi, albe și galbene arborate deasupra fortăreței și a porții.

Tunet era agitat, așa cum Dunk nu-l mai văzuse decât de foarte puține ori. Capul armăsarului zvâcnea dintr-o parte într-alta în timp ce Egg strângea chingile șeii. Și chiar se întoarse spre băiat dezgolindu-și dinții mari, pătrați. *E atât de cald*, se gândi Dunk, *prea cald pentru oameni și pentru cai. Un cal de luptă nu stă liniștit nici măcar în cele mai bune momente ale sale. Pe o asemenea arșiță, până și Mama ar fi arțăgoasă.*

În mijlocul curții, cavalerii care se înfruntau se avântau din nou unul către altul. Ser Harbert călărea pe un cal sălbatic, apărat de o armură neagră, împodobită cu șerpii roșii și albi ai Casei Paege, iar ser Franklin pe un roib cu turnurile gemene ale Freylor pe valtrapul de mătase. Când se întâlniră, lancea roșie cu alb se rupse frumos în două, iar așchiile celei albastre țâșniră în toate părțile, dar niciunul dintre călăreți nu căzu din șa. Din tribună și dinspre străjile de pe ziduri se înălțară urale, dar răsunară scurt, slab și sec. *E prea cald pentru ovații.*

Dunk își tamponă sudoarea de pe frunte. Era prea cald pentru un turnir. Capul îi zvâcnea în ritmul unei tobe. *Îngăduie-mi să câștig înfruntarea asta și încă una, și-o să fiu mulțumit.*

Cavalerii își mânară caii spre capetele arenei și-și aruncară resturile zimțate ale lăncilor, a patra pereche pe care-o rupseseră. *Cu trei în plus.* Dunk își amânase punerea armurii cât de mult cutezase, dar își simțea deja lenjeria de corp lipindu-i-se de piele sub oțel. *Sunt lucruri mai rele decât să fii scăldat în sudoare,* își spuse, amintindu-și de lupta de pe Doamna Albă, când se cățăraseră oamenii de fier peste copastie. La sfârșitul acelei zile, fusese scăldat în sânge.

Cu lănci noi în mâini, Paege și Frey dădură din nou pinteni cailor. În urma copitelor țâșneau, la fiecare lovitură, nori de țărână de pe pământul crăpat. Dunk tresări la auzul pocnetului lăncilor sfărâmate. *Prea mult vin azi-noapte și prea multă mâncare.* Își aducea vag aminte că dusese mireasa în brațe în susul treptelor și că se-ntâlnise cu John Scripcarul și cu lordul Peake pe un acoperiș. *Ce-am căutat pe un acoperiș?* Își aminti că vorbiseră despre dragoni, sau despre ouăle de dragon, sau despre cam așa ceva, dar...

Un zgomot, pe jumătate răcnet și pe jumătate geamăt, îi întrerupse visarea. Văzu calul auriu, fără călăreț, îndreptându-se la trap către capătul arenei, în timp ce ser Harbert Paege se rostogolea fără vlagă pe pământ. *Încă două până-mi vine rândul.* Cu cât mai curând îl dădea jos de pe cal pe ser Uthor, cu atât mai curând putea să-și scoată armura, să bea ceva rece și să se odihnească. Avea să treacă pe puțin o oră înainte de a fi rechemat în arenă.

Heraldul masiv al lordului Butterwell se urcă deasupra tribunei ca să vestească următoarea pereche de cavaleri.

— Ser Argrave Sfidătorul, strigă el, un cavaler din Nunny, în slujba lordului Butterwell de Whitewalls. Ser Glendon Flowers, Cavalerul de Sălcioare. Veniți să vă dovediți curajul.

În tribună se răspândi un val de râsete.

Ser Argrave era un bărbat uscăţiv, cu faţa tăbăcită, unul dintre cavalerii veterani ai casei, cu armura sa cenuşie plină de urme de lovituri şi cu un cal fără armură. Dunk mai întâlnise oameni de soiul lui; erau la fel de robuşti ca rădăcinile bătrâne şi-şi cunoşteau meseria. Adversarul lui era tânărul ser Glendon, călare pe calul lui prăpădit şi având drept armură o cămaşă grea de zale şi o cască de fier, care-i lăsa faţa descoperită. Pe scutul de pe braţ avea blazonul cu flăcări al tatălui său. *Îi trebuie o platoşă şi de un coif ca lumea,* se gândi Dunk. *Cu astea, o lovitură în cap sau în piept l-ar putea ucide.*

Ser Glendon era evident furios din pricina cuvintelor cu care fusese prezentat.

— Sunt Glendon Ball, nu Glendon Flowers. Mă iei în râs spre pieirea ta, heraldule. Te previn că am sânge de erou în vene.

Heraldul nu catadicsi să-i răspundă, dar în întâmpinarea protestelor sale veniră alte râsete.

— De ce râd de el? se miră Dunk, cu glas tare. Atunci e bastard?

Flowers era numele de familie primit de bastarzii din Reach cu părinţi nobili. *Şi ce-i cu sălcioarele?*

— N-am reuşit să aflu, ser, răspunse Egg.

— Nu, nu e treaba ta. Ai coiful meu?

Ser Argrave şi ser Glendon îşi înclinară lăncile în faţa lordului şi a lui lady Butterwell. Dunk îl văzu pe Butterwell aplecându-se şi şoptind ceva la urechea miresei sale. Fata începu să chicotească.

— Da, ser.

Egg îşi pusese pălăria pleoştit, ca să-şi umbrească ochii şi să-şi ferească de soare capul ras. Lui Dunk îi plăcea să-l tachineze pe seama pălăriei, dar în clipa aceea îşi dorea să fi avut şi el una. Sub un asemenea soare, o pălărie de paie era mai bună decât una de fier. Îşi îndepărtă părul din ochi, îşi potrivi coiful cu amândouă mâinile şi şi-l prinse de grumăjer. Căptuşeala duhnea a sudoare veche şi simţea toată greutatea

fierului apăsându-i gâtul și umerii. Capul îi zvâcnea din cauza vinului din noaptea trecută.

— Ser, nu e prea târziu să te retragi, spuse Egg. Dacă pierzi armura și pe Tunet...

N-aș mai avea ce căuta în rândurile cavalerilor.

— De ce să le pierd? întrebă Dunk.

Ser Argrave și ser Glendon călăriseră către cele două capete ale arenei.

— Nu e ca și cum l-aș înfrunta pe Furtună Hohotitoare. Ce cavaler de aici ar putea să-mi facă necazuri?

— Aproape toți, ser.

— Pentru asta-ți datorez o scatoalcă peste ureche. Ser Uthor e cu zece ani mai bătrân decât mine și pe jumătate cât mine.

Ser Argrave își lăsă viziera coifului în jos. Ser Glendon n-avea vizieră.

— După Lunca de la Vadul Frasinului n-ai mai fost la niciun turnir, ser.

Obraznic băiat.

— M-am antrenat.

Cu siguranță nu cu atâta regularitate cum ar fi trebuit. Călărise, exersând cu momâi de paie și inele, ori de câte ori dăduse peste așa ceva. Și uneori îl pusese pe Egg să se cațere în câte un copac și s-agațe un scut sau o doagă de butoi sub o creangă aflată la înălțimea potrivită, apropiată de a unui adversar din turnir.

— Te descurci mai bine cu sabia decât cu lancea, continuă Egg. Iar cu o secure sau cu o ghioagă nu găsești mulți pe măsura puterii tale.

În vorbele lui era destul adevăr ca să-l înfurie pe Dunk și mai tare.

— N-au nicio întrecere cu săbii sau cu ghioage, sublinie, în timp ce fiul lui Ghem de Foc și ser Argrave Sfidătorul își începeau atacul. Adu-mi scutul.

Egg se strâmbă, apoi plecă după scut.

În partea opusă a curții, lancea lui ser Argrave izbi scutul lui ser Glendon și ricoșă, lăsând în urmă o adâncitură de-a curmezișul cometei. Dar coroana lăncii lui Ball găsi centrul platoșei adversarului său, izbindu-l cu atâta putere, încât îi desfăcu chingile șeii. Cavalerul și șaua sa căzură împreună la pământ. Dunk nu putu să nu se simtă impresionat. *Băiatul luptă aproape la fel de bine cum vorbește.* Se întrebă dacă asta avea să-i împiedice pe ceilalți să-l mai ia în râs.

Sună o trâmbiță, destul de tare ca să-i smulgă lui Dunk o tresărire. Heraldul urcă din nou la locul său.

— Ser Joffrey din Casa Caswell, lord de Podul Amar și Apărător al Vadurilor. Ser Kyle, Motanul din Smârcul Cețos. Veniți să vă dovediți curajul.

Armura lui ser Kyle era de bună calitate, dar veche, uzată, cu multe adâncituri și zgârieturi.

— Mama a fost îndurătoare cu mine, ser Duncan, le spuse, în drum spre arenă, lui Dunk și Egg. Sunt trimis chiar împotriva lui ser Caswell, omul pe care-am venit să-l văd.

Dacă pe întreg terenul destinat turnirului se afla vreun om care să se simtă în dimineața aceea mai rău decât Dunk, atunci nu putea fi decât ser Caswell, care băuse la ospăț până ce leșinase.

— După noaptea trecută, e de mirare că se poate ține în șa, spuse Dunk. Victoria îți aparține, ser.

— Oh, nu. Pe buzele lui ser Kyle se așternu un zâmbet mieros. Ser Duncan, motanul care-și vrea castronul cu smântână trebuie să știe când să toarcă și când să-și arate ghearele. Dacă lancea înălțimii sale o să-mi zgârie oricât de ușor scutul, o să mă rostogolesc la pământ. Pe urmă, când o să-i duc calul și armura, o să-i fac complimente, spunându-i cât de multă îndemânare a dobândit de când i-am cioplit prima sabie. Asta o să-i aducă aminte de mine și, înainte de a se încheia ziua, o să fiu din nou un om al Casei Caswell, un cavaler de Podul Amar.

În asta nu e pic de onoare, fu Dunk cât pe ce să spună, dar își mușcă în schimb limba. Ser Kyle n-avea să fie primul cavaler al desișurilor care-și trăda onoarea de dragul unui loc călduț, lângă foc.

— Cum spui, murmură. Îți urez noroc. Sau ghinion, dacă preferi.

Lordul Joffrey Caswell era un tânăr costeliv, de douăzeci de ani, deși în armură arăta, ce-i drept, mult mai impresionat decât în noaptea dinainte, cu fața în băltoaca de vin. Pe scutul lui, un centaur galben încorda un arc. Același centaur îi împodobea valtrapurile de mătase albă ale calului și îi strălucea, auriu, în partea de sus a coifului. *Un bărbat care are drept blazon un centaur ar trebui să călărească mai bine.* Dunk nu știa cu câtă pricepere mânuia ser Kyle lancea, dar, judecând după cum stătea lordul Caswell în șa, chiar și o tuse ușoară l-ar fi putut trânti la pământ. *Motanul nu trebuie decât să treacă pe lângă el în goana calului.*

Egg îl ținu pe Tunet de frâu în vreme ce Dunk se avântă greoi în șaua înaltă, țeapănă. Așteptând așa, călare, simțea toți ochii ațintiți asupra lui. *Se întreabă dacă uriașul cavaler al desișurilor e bun de ceva.* Dunk își punea aceeași întrebare. Și avea să afle răspunsul destul de curând.

Motanul din Smârcul Cețos se ținu de cuvânt. Lancea lordului Caswell tremură tot timpul de-a curmezișul arenei și nu-l ținti cum trebuia pe ser Kyle. Niciunul dintre călărești nu-și mână calul mai repede decât la trap. Cu toate astea, Motanul se prăbuși când coroana lordului Joffrey îi nimeri din întâmplare umărul. *Credeam că toate pisicile cad în picioare,* se gândi Dunk, în vreme ce cavalerul desișurilor se rostogolea prin praf. Lancea lordului Caswell rămase întreagă. În timp ce-și întorcea calul, o avântă de mai multe ori în sus, de parcă tocmai l-ar fi dat jos de pe cal pe Leo Ghimpe Lung sau pe Furtună Hohotitoare. Motanul își scoase coiful și fugi să-și prindă calul.

— Scutul meu, îi spuse Dunk lui Egg.

Băiatul i-l întinse. El își strecură brațul stâng prin curea și-și încleștă degetele de mâner. Greutatea scutului alungit era liniștitoare, cu toate că lungimea lui îl făcea greu de mânuit, iar vederea spânzuratului îi trezi un sentiment de neliniște. *Blazonul ăsta e de rău augur.* Se hotărî să ducă scutul la repictat cât de curând cu putință. *Să-mi dea Războinicul cale lină și victorie grabnică,* se rugă, pe când heraldul lui Butterwell se cățăra încă o dată pe trepte.

— *Ser Uthor Underleaf,* răsună vocea lui. *Cavalerul Spânzurătorii. Veniți să vă dovediți curajul.*

— Ai grijă, ser, îl avertiză Egg pe Dunk, întinzându-i o lance de turnir, o suliță conică, de lemn, lungă de trei metri și trei sferturi, și cu o coroană de fier, de forma unui pumn strâns, în loc de vârf. Ceilalți scutieri spuneau că ser Uthor se ține bine în șa. Și e iute.

— Iute? Dunk râse zgomotos. Are un melc pe scut. Cât de iute poate fi?

Îți înfipse pintenii în coastele lui Tunet și îl mână încet înainte, ținându-și lancea ridicată. *O victorie și n-o să stau mai rău decât până acum. Două ne-ar împinge bine înainte. Ținând cont în ce companie mă aflu, două nu înseamnă să sper prea mult.* Cel puțin avusese noroc la tragerea la sorți. Ar fi putut să-l tragă pe Bivolul Bătrân, sau pe ser Kirby Pimm, sau pe vreun alt erou din partea locului. Dunk se întrebă dacă maestrul de turnir aranjase înadins totul astfel încât cavalerii desișurilor să se lupte unii cu alții, pentru ca niciun lord să nu se facă de râs pierzând în fața unui dintre ei în prima rundă. N-are importanță. Dușmanii trebuie înfrânți unul câte unul, așa spunea bătrânul întotdeauna. Ser Uthor trebuie să fie acum singura mea grijă.

Se întâlniră în fața tribunei în care se aflau lordul și lady Butterwell, așezați pe pernele lor, în umbra zidurilor castelului. Lordul Frey stătea lângă ei, legănându-și pe un genunchi

fiul cu muci sub nas. Un șir de servitoare le făcea vânt cu evantaie, și totuși tunica de damasc al a lordului Butterwell era pătată sub brațe, iar transpirația pleoștise părul doamnei sale. Părea încinsă, plictisită și dornică de mai mult confort, dar, când îl văzu pe Dunk, își împinse pieptul în față într-un mod care împurpură obrajii lui ascunși de coif. El își înclină lancea în fața ei și a soțului ei. Ser Uthor făcu același lucru. Butterwell le ură amândurora noroc la turnir. Soția lui scoase limba.

Era timpul. Dunk se întoarse, la trap, în capătul de sud al arenei. La douăzeci și cinci de metri distanță, adversarul își ocupa la rândul său poziția. Armăsarul lui sur era mai mic decât Tunet, dar mai tânăr și mai iute. Ser Uthor purta o platoșă verde, lăcuită, și o cămașă de zale argintie. Din coiful rotund i se revărsau fâșii de mătase cenușie, iar pe scutul verde avea un melc argintiu. *O armură bună și un cal bun înseamnă o răscumpărare bună, dacă reușesc să-l dau jos din șa.*

Sună o trâmbiță.

Tunet porni încet, la trap. Dunk își mută lancea în mâna stângă și o lăsă în jos, înclinând-o peste capul calului și peste bariera dintre el și adversar. Scutul îi apăra partea stângă a trupului. Se aplecă în față, întețindu-și strânsoarea picioarelor pe măsură ce calul înainta în arenă. *Suntem una. Om, cal, lance, suntem o singură creatură din sânge, lemn și fier.*

Ser Uthor șarja în forță înălțând nori de praf în spatele copitelor surului său. Când îi mai despărțeau zece metri, Dunk îi dădu pinteni lui Tunet, trecând de la trap la galop, și-și îndreptă vârful lăncii drept către melcul de argint. Soarele necruțător, praful, arșița, castelul, lordul Butterwell și mireasa lui, Scripcarul și ser Maynard, cavalerii, scutierii, grăjdarii, gloata, totul dispăru.

Nu mai rămase decât potrivnicul său. Din nou pinteni calului. Tunet o rupse la fugă. Melcul gonea către ei; creștea cu fiecare pas al picioarelor lungi ale calului sur... dar înaintea lui venea lancea lui ser Uthor, cu pumnul ei de fier. *Scutul meu e*

puternic, o să suporte lovitura. Numai melcul contează. Lovesc melcul și victoria e a mea.

Când nu-i mai despărțeau nici trei metri, ser Uthor își îndreptă vârful lăncii în sus.

În clipa când lancea lui lovi, în urechile lui Dunk răsună un pocnet. Simți impactul în braț și în umăr, dar nu văzu lovitura atingându-și ținta. Pumnul de fier al lui Uthor îl izbi drept între ochi, cu întreaga forță a omului și a calului în spatele său.

Dunk se trezi întins pe spate, cu ochii la arcuirea unei bolți cilindrice. Pentru o clipă, nu știu nici unde se afla, nici cum ajunsese acolo. În cap îi răsunau voci și pe lângă el pluteau chipuri: bătrânul ser Arlan, Tanselle Lungana, Dennis de Scutul Cafeniu, Văduva Roșie, Baelor Sfarmă-Lance, Prințul Strălucitor Aerion, lady Vaith, înnebunită de tristețe. Pe urmă turnirul îi reveni brusc în minte: arșița, melcul, pumnul de fier venind spre fața lui. Gemu și se rostogoli, sprijinindu-se într-un cot. Mișcarea îi făcu țeasta să zvâcnească precum o tobă de război monstruoasă.

Cel puțin vedea cu amândoi ochii. Și nu simțea nicio gaură în cap, ceea ce era foarte bine. Își dădu seama că se afla într-un soi de pivniță, cu butoaie de vin și bere de o parte și de alta. *Măcar aici e răcoare*, se gândi, *și băutura e la-ndemână*. În gură avea gust de sânge. Simți spaima înjunghiindu-l. Dacă-și retezase limba cu dinții, avea să fie și mut, și tâmpit.

— Bună dimineața, rosti, cu glas răgușit, doar ca să și-l audă.

Tavanul boltit îi trimise ecoul cuvintelor înapoi. Încercă să se salte în picioare, dar efortul făcu pivnița să se rotească.

— Încetișor, încetișor, spuse o voce tremurătoare, undeva, în apropiere.

Un moșneag gârbov își făcu apariția lângă pat, înveșmântat într-o robă tot atât de sură ca părul lui lung. La gât purta un colan de maester, dintr-o mulțime de metale. Avea fața

îmbătrânită, ridată, cu două pliuri adânci de o parte și de alta a nasului ca un cioc imens.

— Stai liniștit și lasă-mă să-ți văd ochii.

Se uită cu atenție în ochiul lui stâng, apoi în dreptul, ținându-i deschiși cu degetul mare și cu arătătorul.

— Mă doare capul.

— Ser, pufni maesterul, fii recunoscător că încă-ți mai stă pe umeri. Uite, asta s-ar putea să te-ajute cumva. Bea.

Dunk își impuse să bea licoarea urât mirositoare până la ultimul strop și izbuti să n-o scuipe.

— Turnirul, zise, ștergându-se la gură cu dosul palmei. Povestește-mi. Ce s-a-ntâmplat?

— Aceeași nebunie care se-ntâmplă la toate încăierările astea. Bărbații se doboară unii pe alții de pe cai cu bețe. Nepotul lordului Smallwood și-a rupt încheietura mâinii, iar piciorul lui ser Eden Risley a fost strivit sub cal, dar până acum n-a fost nimeni ucis. Deși m-am temut pentru tine, ser.

— Am fost doborât de pe cal?

Continua să-și simtă capul ca și cum i-ar fi fost plin cu lână, altminteri n-ar fi pus niciodată o întrebare atât de prostească. Își regretă cuvintele chiar în clipa când îi ieșeau din gură.

— Cu o bufnitură care a zguduit cele mai înalte metereze. Cei care puseseră rămășag pe tine pe bani buni și-au ieșit cel mai tare din minți, iar scutierul tău a fost copleșit. Încă ar mai fi aici, dacă nu l-aș fi dat afară. N-am nevoie de copii zdrobiți. I-am reamintit care-i e datoria.

Dunk descoperi că și lui trebuia să i se reamintească.

— Ce datorie?

— Calul tău, ser. Armele și armura.

— Da, își aduse Dunk aminte.

Băiatul era un scutier bun; știa ce se așteaptă de la el. *Am pierdut sabia bătrânului și armura pe care mi-a făurit-o Tigvă de Oțel.*

— Și prietenul tău scripcarul a-ntrebat de tine. Mi-a spus că trebuie să primești cele mai bune îngrijiri. L-am dat și pe el afară.

— De când sunt în grija ta?

Dunk își îndoi degetele mâinii în care ținea sabia. Toate păreau în bună stare. *Nu mă doare decât capul, și ser Arlan obișnuia să spună că oricum nu-l folosesc niciodată.*

— De patru ore, după cadranul solar.

Patru ore nu era chiar atât de rău. Auzise cândva povestindu-se despre un cavaler lovit atât de tare, încât dormise patruzeci de ani și se trezise ca să se vadă bătrân și ofilit.

— Ai idee dacă ser Uthor a câștigat și a doua înfruntare?

Poate că melcul avea să câștige turnirul. Înfrângerea l-ar fi durut mai puțin dacă și-ar fi putut spune că-l doborâse cel mai bun cavaler din arenă.

— Acela? Da, a câștigat într-adevăr. Împotriva lui ser Addam Frey, un văr de-al mireșei, un luptător tânăr, promițător. Nobila doamnă a leșinat când a căzut ser Addam. A fost ajutată să se-ntoarcă în odăile ei.

Dunk se sili să se salte în picioare, clătinându-se când se ridică, dar maesterul îl ajută să-și regăsească echilibrul.

— Unde sunt hainele mele? Trebuie să plec. Am de... Trebuie să...

— Dacă nu-ți aduci aminte, nu poate fi chiar atât de urgent.

Maesterul schiță un gest plin de iritare.

— Ți-aș sugera să te ferești de mâncărurile bogate, de băuturile tari și de alte lovituri între ochi... dar am aflat cu mult timp în urmă că niciun cavaler n-aude vocea rațiunii. Du-te, du-te! Am alți nebuni de-ngrijit.

Afară, Dunk zări un șoim care se rotea în cercuri largi pe cerul de un albastru strălucitor. Îl invidie. La răsărit se adunau câțiva nori, negri ca amărăciunea din sufletul lui. Descoperi

drumul înapoi, către arena turnirului, cu soarele bătându-i în cap ca un ciocan pe nicovală. Pământul părea să i se miște sub picioare... sau poate pur și simplu se clătina el. Pe treptele pivniței fusese cât pe ce să cadă de două ori. *Ar fi trebuit să țin seama de vorbele lui Egg.*

Străbătu încet curtea exterioară, mergând pe la marginea mulțimii. În arenă, înfrânt de tânărul Glendon Ball, dolofanul lord Alyn Cocksaw se retrăgea șchiopătând între doi scutieri. Un al treilea scutier îi ducea coiful, cu cele trei pene falnice frânte.

— Ser John Scripcarul, strigă heraldul. Ser Franklyn din Casa Frey, un cavaler de Gemeni, vasal al lordului de Crossing. Veniți să vă dovediți curajul.

Dunk nu putu decât să rămână locului, uitându-se la calul mare și negru al Scripcarului, care străbătea arena la trap, într-un vârtej de mătase albastră și săbii și scripci aurii. Platoșa lui era de asemenea lăcuită în albastru, așa cum îi erau și genunchierele, cotierele, jambierele și grumăjerul. Sub ele, armura din inele era aurită. Ser Franklyn călărea pe un cal sur de o nuanță deschisă, aproape alb, cu coama unduioasă, argintie, asortată cu cenușiul mătăsurilor lui și cu armura de culoarea argintului. Pe scut, pe tunica de deasupra armurii și pe valtrapuri erau turnurile gemene ale Casei Frey. Cei doi șarjară o dată și încă o dată. Dunk stătu să-i privească, dar nu văzu nimic. *Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel,* se mustră singur. *Avea un melc pe scut. Cum e posibil să fii înfrânt de un om cu un melc pe scut?*

În jurul lui se înălțau urale. Când își ridică privirea, văzu că Franklyn Frey era la pământ. Scripcarul descălecase ca să-și ajute adversarul căzut să se ridice în picioare. *E cu un pas mai aproape de oul de dragon,* se gândi Dunk, *iar eu unde sunt?*

Când se apropie de poarta laterală, dădu peste trupa de pitici de la ospățul din noaptea trecută, pregătindu-se de plecare. Înhămau ponei la porcul lor de lemn cu roți și la un al

doilea car, cu o înfățișare mult mai obișnuită. Văzu că erau șase, unul mai mic și mai diform decât altul. Câțiva ar fi putut fi copii, dar, fiind cu toții atât de scunzi, nu puteai să fii sigur. La lumina zilei, îmbrăcați în pantaloni bufanți din piele de cal și cu mantii cu glugă, dintr-o țesătură aspră, păreau mai puțin veseli decât fuseseră la petrecere.

— Bună dimineața tuturor, le spuse el, vrând să fie curtenitor. Vă pregătiți de plecare? La răsărit se-adună nori, s-ar putea să plouă.

O privire supărată din partea celui mai urât pitic fu singurul răspuns. *Oare pe ăsta l-am luat azi-noapte de pe lady Butterwell?* De aproape, bărbatul mărunțel mirosea ca o privată. O singură răsuflare fu de-ajuns ca să-l îndemne pe Dunk să-și grăbească pașii.

Plimbarea de-a lungul Casei Laptelui păru să-i ia lui Dunk tot atât timp cât îi luase cândva lui Egg traversarea nisipurilor din Dorne. Mergea tot timpul pe lângă câte un zid, de care se sprijinea din când în când. Ori de câte ori își întorcea capul, lumea părea să legene. *Apă*, se gândi. *Am nevoie de-o gură de apă, altminteri mă prăbușesc.*

Un grăjdar în trecere îi spuse unde era cea mai apropiată fântână. Acolo îl descoperi pe Kyle Motanul vorbind cu Maynard Plumm cu voci scăzute. Umeri lui ser Kyle erau căzuți, trădându-i descurajarea, dar își ridică privirea la apropierea lui Dunk.

— Ser Duncan? Am auzit că ești mort sau pe moarte.

El își frecă tâmplele.

— Aș vrea să fi fost.

— Știu foarte bine ce simți, zise ser Kyle cu un oftat. Lordul Caswell nu m-a recunoscut. Când i-am povestit cum i-am cioplit prima sabie, s-a uitat la mine de parcă mi-aș fi pierdut mințile. A spus că la Podul Amar nu e loc pentru cavaleri atât de nevolnici cum m-am dovedit eu.

Motanul râse cu amărăciune.

— Însă mi-a luat armele și armura. Și calul. Ce-o să mă fac?

Dunk n-avea niciun răspuns pentru el. Până și unui călăreț liber îi trebuia un cal; unui mercenar îi trebuia o sabie pe care să și-o vândă.

— O să găsești un alt cal, spuse Dunk, trăgând găleata la suprafață. Cele Șapte Regate sunt pline de cai. O să găsești alt lord care să te înarmeze.

Își făcu palmele căuș, le umplu cu apă, bău.

— Alt lord. Da. Cunoști vreunul? Nu sunt atât de tânăr și de puternic ca tine. Nici la fel de mare. Bărbații mari de statură au întotdeauna căutare. Lui Butterwell, de pildă, îi place să fie înconjurat de cavaleri voinici. Uită-te la Tom Heddle. L-ai văzut în turnir? I-a doborât pe toți cei cu care s-a măsurat. Însă la fel a făcut și flăcăul Ghem de Foc. Și Scripcarul. Măcar dacă m-ar fi dat el jos din șa. Refuză răscumpărările. Spune că nu vrea nimic altceva decât oul de dragon... și prietenia adversarilor înfrânți. Omul ăsta e floarea cavalerismului.

Maynard Plumm râse.

— Vrei să zici scripca, nu floarea. Băiatul cântă ca s-atragă furtuna, iar noi am face bine să plecăm cu toții înainte să se dezlănțuie.

— Nu ia răscumpărări? zise Dunk. Un gest frumos.

— E ușor să faci gesturi frumoase când ai punga doldora de aur, răspunse ser Maynard. Aici e de-nvățat o lecție, ser Duncan, dacă ai destulă minte ca să vrei s-o-nveți. Pentru tine nu e prea târziu să pleci.

— Să plec? Unde?

Ser Maynard ridică din umeri.

— Oriunde. La Winterfell, la Castelul Verii, la Asshai lângă Umbră. N-are nicio importanță, atâta timp cât nu mai ești aici. Ia-ți calul și armura și furișează-te pe poarta laterală. N-o să ți se simtă lipsa. Melcul trebuie să se gândească la următoarea înfruntare, iar ceilalți n-au ochi decât pentru turnir.

Pentru o jumătate de secundă, Dunk se simți ispitit. Atâta vreme cât era înarmat și-avea un cal, putea să rămână un soi de cavaler. Fără ele, nu era cu nimic mai mult decât un cerșetor. *Un cerșetor înalt, dar tot cerșetor.* Însă armele și armura lui îi aparțineau acum lui ser Uthor. Ca și Tunet. *Mai bine cerșetor decât hoț.* În Fundătura Puricilor fusese și una, și alta, când alerga pe străzi împreună cu Dihorul, Uscătivul și Budincă, dar bătrânul îl scăpase de viața aia. Știa ce părere ar fi avut ser Arlan de Pennytree despre sugestia lui Plumm. Și, ser Arlan fiind mort, Dunk o rosti în locul lui:

— Până și un cavaler al desișurilor are onoarea lui.

— Preferi să mori cu onoarea intactă sau să trăiești cu ea pătată? Nu, lasă, știu ce-o să răspunzi. Ia-ți băiatul și fugi, cavaler al spânzurătorii. Până când nu ți se preschimbă blazonul în destin.

Dunk se zbârli.

— De unde știi care mi-e destinul? Ai avut și tu un vis, ca John Scripcarul? Ce știi despre Egg?

— Știu că ouăle fac bine să stea departe de tigăi. Whitewalls nu e un loc sănătos pentru băiat.

— Ser, cum ți-a mers în turnir? îl întrebă Dunk.

— Oh, nu mi-am încercat norocul. Semnele prevestitoare au fost urâte. Cine crezi c-o să-și revendice oul, rogu-te?

Eu nu, se gândi Dunk.

— Numai Cei Șapte știu. Eu habar n-am.

— Încearcă să ghicești, ser. Ai doi ochi.

El căzu o clipă pe gânduri.

— Scripcarul?

— Perfect. Ai vrea să-mi explici cum ai dedus?

— Pur și simplu... am un presentiment.

— Și eu la fel, zise Maynard Plumm. O presimțire urâtă pentru orice bărbat sau băiat destul de nechibzuit ca să stea în calea Scripcarului nostru.

Egg îl peria pe Tunet în fața cortului lor, dar avea privirile pierdute în depărtare. *Căderea mea l-a făcut pe băiat să sufere.*

— Ajunge, strigă Dunk. Dacă nu te-oprești, Tunet o să fie la fel de lipsit de păr ca tine.

— Ser? exclamă Egg și scăpă peria. *Știam* eu că niciun melc prost nu te poate ucide, ser.

Băiatul își aruncă brațele în jurul lui.

Dunk îi șterpeli pălăria de paie și și-o puse pe cap.

— Maesterul a spus că te-ai descotorosit de armura mea.

Egg își luă pălăria înapoi, smulgând-o cu indignare.

— Ți-am curățat zalele și ți-am lustruit genuncherele, grumăjerul și platoșa, ser, dar coiful a crăpat și s-a adâncit în locul unde l-a lovit coroana lui ser Uthor. Va trebui să-l îndrepte un armurier, cu ciocanul.

— Lasă-l pe ser Uthor să-l ducă la armurier. Acum e-al lui.

Fără cal, fără sabie, fără armură. Poate mă primesc piticii ăia în trupa lor. Ar fi caraghios, șase pitici snopind din bătaie un uriaș cu bășicile lor de porc.

— Și Tunet e al lui. Haide. I le ducem și îi urăm noroc în restul turnirului.

— Acum, ser? Nu-l răscumperi de Tunet?

— Cu ce, băiete? Cu pietricele și căcăreze de oaie?

— M-am gândit la asta, ser. Dacă ai putea împrumuta...

Dunk îl întrerupse.

— Nimeni nu mi-ar împrumuta mie atâția bani, Egg. De ce-ar face-o? Ce sunt eu, în afară de un nerod înalt care și-a spus cavaler până când un melc cu un băț aproape că i-a găurit scăfârlia?

— Păi, spuse Egg, ai putea călări pe Ploaie, ser. Eu o să călăresc din nou pe Maester. O să mergem la Castelul Verii. O să poți intra în slujba tatei. Grajdurile lui sunt pline de cai. Ai putea să ai și un cal de luptă, și un buiestraș.

Egg îi voia binele, dar Dunk nu se putea înjosi întorcându-se la Castelul Verii. Nu așa, fără niciun ban și înfrânt,

căutând să se pună în slujba cuiva fără să aibă nici măcar o sabie de oferit.

— Flăcăule, e frumos din partea ta, dar eu nu vreau firimituri de la masa nobilului tău tată și nici din grajdurile lui. Poate e timpul ca drumurile noastre să se despartă.

Dunk putea să plece oricând ca să se alăture Gărzii Orașului din Lannisport sau din Orașul Vechi, căci un bărbat voinic le era tuturor pe plac. *Mi-am lovit dovleacul de toate grinzile din toate hanurile, din Lannisport până la Debarcaderul Regelui, așa că poate e timpul ca înălțimea asta a mea să-mi aducă și niște bani în loc de un cap plin de cucuie.* Însă străjerii n-aveau scutieri.

— Te-am învățat tot ce-am putut, și a fost destul de puțin. Ți-ar fi mai bune cu un maestru de arme adevărat, care să se ocupe de instruirea ta, cu un cavaler bătrân fioros, care știe de ce capăt se ține lancea.

— Nu vreau un maestru de arme adevărat, spuse Egg. Te vreau pe tine. Ce-ar fi să-mi folosesc...

— Nu. Nimic din toate astea, nu vreau să le-aud. Du-te să-mi aduni armele. I le prezentăm lui ser Uthor împreună cu omagiile mele. Dacă le amâni, lucrurile grele nu fac nimic altceva decât să devină și mai grele.

Egg izbi cu piciorul în pământ, cu fața tot atât de pleoștită ca pălăria lui de paie.

— Am înțeles, ser. Cum spui.

Privit din afară, cortul lui ser Uthor era foarte modest; o cutie mare, pătrată, din pânză de vele de un cenușiu închis, ancorată cu funii de cânepă de țărușii înfipți în pământ. Deasupra unui steag lung, tot cenușiu, un melc de argint împodobea stâlpul central, dar era singurul ornament.

— Așteaptă-mă aici, îi spuse Dunk lui Egg.

Băiatul îl adusese pe Tunet ținându-l de frâu. Uriașul cal de luptă cafeniu era împovărat cu armele și armura lui

Dunk, chiar și cu nou dobânditul lui scut vechi. *Cavalerul Spânzurătorii. Ce cavaler misterios jalnic m-am dovedit a fi.*

— Nu stau mult.

Își aplecă fruntea, lăsându-și capul pe umăr, ca să treacă dincolo de clapa de la intrare.

Înfățișarea exterioară a cortului nu-l pregătise pentru luxul din interior. Sub tălpile lui, pământul era acoperit de covoare țesute în Myrish, în culori bogate. O masă ornamentată, sprijinită pe capre de lemn, era înconjurată de scaune de campanie. Salteaua din fulgi era acoperită cu pături moi și într-un vas pentru jăratic ardea tămâie aromată.

Ser Uthor era așezat la masă, cu un morman de aur și argint în față și cu o carafă cu vin alături, numărându-și monedele împreună cu scutierul lui, un individ stângaci, cam de vârsta lui Dunk. Melcul mușca din când în când câte o monedă, ori punea câte una deoparte.

— Văd că încă mai am să te-nvăț multe, Will, îl auzi Dunk spunând. Moneda asta a fost teșită, iar ailaltă răzuită. Dar asta?

Un ban de aur îi dansă între degete.

— *Uită*-te la bani înainte de a-i lua. Hai, spune-mi ce vezi.

Dragonul se roti în aer. Will încercă să-l prindă, dar moneda i se lovi de degete și căzu. Trebui să se lase în genunchi ca s-o găsească. Pe urmă o răsuci de două ori în mână înainte de a spune:

— Asta e bună, lordul meu. Are un dragon pe-o parte și un rege pe-ailaltă...

Underleaf aruncă o privire spre Dunk.

— Spânzuratul. E bine că te văd mișcându-te, ser. Mi-a fost teamă că te-am omorât. Vrei să fii atât de bun încât să-l înveți pe scutierul meu câte ceva despre dragoni? Will, dă-i moneda lui ser Duncan.

El n-avu de ales și o luă. *M-a dat jos de pe cal, dar trebuie să fac și giumbușlucuri pentru el?* Încruntându-se, ridică moneda în palmă, îi studie ambele fețe, o gustă.

— E aur, nici teşit, nici răzuit. Greutatea pare cea potrivită. Şi eu aş fi luat-o, lordul meu. Ce-i rău la ea?

— Regele.

Dunk se uită cu mai multă atenţie. Figura de pe ban era tânără, bine bărbierită, frumoasă. Pe monedele lui, Regele Aerys avea barbă, la fel ca bătrânul Rege Aegon. Regele Daeron, care domnise între ei, avusese obrajii raşi, dar chipul acela nu era al lui. Moneda nu părea destul de veche ca să fie dinainte de Aegon cel Netrebnic. Dunk se încruntă, cu ochii la cuvântul de sub cap. *Şase litere.* Arătau la fel ca pe alţi dragoni. Daeron, aşa scria, dar Dunk cunoştea chipul lui Daeron cel Bun, şi nu era el. Când se uită din nou, văzu ceva ciudat la forma celei de-a patra litere, nu era...

— *Daemon*, se trezi vorbind. Scrie *Daemon*. Însă n-a existat niciodată un rege Daemon, în afară de...

— ... pretendent. Daemon Blackfyre a bătut monede în timpul rebeliunii sale.

— Dar e totuşi aur, argumentă Will. Dacă e aur, ar trebui să fie la fel de bun cum sunt ceilalţi dragoni, lordul meu.

Melcul îl plesni peste obraz.

— Cretinule. Da, e aur. Aur de-al rebelilor. De-al trădătorilor. Să ai o astfel de monedă înseamnă înaltă trădare şi trădezi de două ori când o dai altcuiva. O să fiu nevoit s-o topesc.

Îl plesni din nou.

— Piei din ochii mei! Eu şi acest cavaler de treabă avem ceva de discutat.

Will nu pierdu timpul, se grăbi să iasă din cort.

— Ia loc, spuse curtenitor ser Uthor. Bei vin?

Acolo, în cortul lui, Underleaf părea cu totul alt om decât la ospăţ. *Melcul se ascunde în cochilia sa*, îşi aminti Dunk.

— Mulţumesc, nu.

Aruncă moneda înapoi, la ser Uthor. Aurul trădătorului. Aurul lui Blackfyre. *Egg a spus că e turnirul unui trădător, dar eu nu l-am ascultat. Îi datorez scuze băiatului.*

— O jumătate de pocal, insistă Underleaf. S-ar părea că ai nevoie.

Umplu două pocale și îi întinse unul lui Dunk. Fără armură, semăna mai degrabă a neguțător decât a cavaler.

— Presupun că vizita asta are legătură cu plata.

— Așa e.

Dunk luă vinul. Poate avea să pună capăt zvâcnirilor din țeasta lui.

— Ți-am adus calul meu, armele și armura. Ia-le, cu toată stima mea.

Ser Uthor zâmbi.

— Iar acum eu îți spun că în turnirul ăsta ai fost curajos.

Dunk se întrebă dacă, în limbajul cavaleresc, *curajos* înlocuia cuvântul *stângaci*.

— E frumos, dar...

— Cred că nu m-ai auzit bine, ser. Sunt prea îndrăzneț dacă te-ntreb cum ai ajuns cavaler?

— Ser Arlan de Pennytree m-a găsit în Fundătura Puricilor, alergând după porci. Scutierul lui fusese căsăpit pe Câmpul Ierbi Roșii, așa c-avea nevoie de cineva care să-i îngrijească armăsarul și să-i curețe armura. Mi-a promis c-o să mă-nvețe să lupt cu sabia și cu lancea și să călăresc dacă intru în slujba lui, așa că am intrat.

— O poveste încântătoare... deși, în locul tău, aș sări peste partea cu porcii. Rogu-te, unde e ser Arlan acum?

— A murit. Eu l-am îngropat.

— Înțeleg. L-ai dus acasă, la Pennytree?

— N-am știut unde e.

Dunk nu văzuse niciodată acel Pennytree al bătrânului. Ser Arlan vorbea rareori despre el, nu mai mult decât obișnuia Dunk să vorbească despre Fundătura Puricilor.

— L-am îngropat pe-o coastă de deal, cu fața spre vest, ca să vadă apusurile de soare.

Sub greutatea lui, scaunul scoase un scârțâit îngrijorător.

Ser Uthor se așeză din nou.

— Am armură, și e mai bună decât a ta. La ce mi-aș dori o mârțoagă bătrână și un sac de tablă deformată și de zale ruginite?

— Armura mea a făcută de Tigvă de Oțel, zise Dunk, cu o umbră de furie. Egg a avut mare grijă de ea. Pe zalele mele nu e nici cea mai mică pată de rugină, iar oțelul e bun, rezistent.

— Bun, rezistent, se plânse Set Uthor, și prea mare pentru un om de înălțime normală. Ești neobișnuit de mare, Duncan cel Înalt. Cât despre calul tău, e prea bătrân ca să fie călărit și prea ațos ca să fie mâncat.

— Tunet nu mai e tânăr, ca pe vremuri, recunoscu Dunk, și armura mea e mare, cum spui. Însă ai putea s-o vinzi. În Lannisport și în Debarcaderul Regelui sunt o grămadă de fierari care te-ar scăpa bucuroși de ea.

— Poate, pentru a zecea parte din cât valorează, ripostă ser Uthor, și numai ca s-o topească, pentru metal. Nu. Pretind argint curat, nu fier vechi. În monedele regatului. Așa că, vrei sau nu să-ți răscumperi armele?

Dunk răsuci pocalul de vin în mâini, cu sprâncenele încruntate. Era din argint masiv, cu un șir de melci aurii încrustat în partea de sus. Și vinul era auriu, și îl simțeai amețindu-te.

— Dacă fiecare dorință ar fi o sămânță, da, aș plăti. Bucuros. Numai că...

— ...n-ai nici măcar doi cerbi ca să le pui coarne.

— Dacă mi-ai... mi-ai împrumuta calul și armura, ți-aș plăti răscumpărarea mai târziu. Imediat ce găsesc banii.

Melcul păru să se amuze.

— Unde-o să-i găsești, rogu-te?

— Aș putea intra în slujba unui lord sau...

Îi venea greu să scoată cuvintele printre buze. Îl făceau să se simtă ca un cerșetor.

— S-ar putea să dureze câțiva ani, dar ți-aș plăti. Jur.

— Pe onoarea ta de cavaler?

Dunk roşi.

— Aş putea să-mi pun însemnul pe un pergament.

— Mâzgălitura unui cavaler al desişurilor pe-o bucată de hârtie?

Ser Uthor îşi rostogoli ochii.

— Numai bună ca să mă şterg la fund. Atât şi nimic mai mult.

— Şi tu eşti cavaler al desişurilor.

— Acum mă insulţi. Călăresc încotro îmi place şi nu slujesc pe nimeni în afară de mine însumi... dar au trecut mulţi ani de când n-am mai dormit prin desişuri. Găsesc că hanurile sunt mult mai confortabile. Sunt un *cavaler de turnir*, cel mai bun pe care-o să-l întâlneşti vreodată.

— Cel mai bun?

Aroganţa lui îl înfurie pe Dunk.

— Furtună Hohotitoare s-ar putea să nu fie de acord, ser. Şi nici Leo Ghimpe Lung, nici Bruta din Bracken. La Lunca de la Vadul Frasinului n-a vorbit nimeni despre melci. De ce, dacă eşti un campion atât de vestit?

— M-ai auzit pe mine numindu-mă campion? Aşa se răspândesc minciunile. Eu unul prefer mai degrabă sifilisul. Mulţumesc, dar nu. O să câştig următoarea înfruntare, da, dar la cea din urmă o să cad. Butterwell are treizeci de dragoni pentru cavalerul de pe locul doi, şi asta o să-mi ajungă... alături de câteva răscumpărări frumuşele şi de câştigul din rămăşaguri. Arătă către mormanele de cerbi de argint şi de dragoni de aur de pe masă. Tu pari un tip sănătos şi foarte voinic. Mărimea îi uimeşte întotdeauna pe proşti, deşi într-un turnir nu-nseamnă mai nimic. Will a izbutit să aducă rămăşagurile la trei la unu împotriva mea. Lordul Shawney a făcut prinsoarea cu cinci la unu, prostul.

Luă un cerb de argint şi, cu un bobârnac al degetelor sale lungi, îl trimise să se răsucească în aer.

— Bivolul Bătrân e următorul care va cădea. Pe urmă va fi rândul Cavalerului de Sălcioare, dacă supraviețuiește până atunci. Sentimentalismul fiind ceea ce este, o să am rămășaguri bune împotriva amândurora. Oamenilor de rând le plac eroii din partea locului.

— Ser Glendon are sânge de erou, se pomeni Dunk spunând.

— Oh, sper că da. Sângele de erou ar trebui să fie bun pentru doi la unu. Pentru sângele de târfă șansele sunt mai mici. Ser Glendon vorbește despre presupusul lui tată ori de câte ori i se ivește ocazia, dar ai observat că nu spune niciodată nimic despre maică-sa? Dintr-un motiv întemeiat. L-a născut o vivandieră. Jenny, așa se numea. Până la Câmpul Ierbii Roșii, i se spunea Jenny Para. În noaptea dinaintea luptei, i-au tras-o atât de mulți bărbați, încât pe urmă toată lumea o știa drept Jenny Iarbă Roșie. Nu mă îndoiesc c-a avut-o și Ghem de Foc, dar tot așa au avut-o încă o sută. După cum mi se pare mie, prietenul nostru Glendon face cam multe presupuneri. Nici măcar n-are părul roșu.

Sânge de erou, se gândi Dunk.

— Spune că e cavaler.

— Oh, atâta lucru e adevărat. Băiatul și sora lui au crescut într-o casă a plăcerilor, numită Sălcioarele. După ce-a murit Jenny Para, celelalte târfe au avut grijă de ei și l-au hrănit pe flăcău cu poveștile inventate de maică-sa despre nașterea lui din sămânța lui Ghem de Foc. Un scutier bătrân, care locuia în apropiere, l-a antrenat așa cum s-a priceput, primind în schimb bere și fofoloance, dar, nefiind decât un scutier, nu-l putea face cavaler pe micul bastard. Însă, acum o jumătate de an, la lupanar a nimerit un grup de cavaleri și un oarecare ser Morgan Dunstable a făcut o pasiune de bețiv pentru sora lui ser Glendon. Din întâmplare, fata era încă virgină, iar Dunstable n-avea cu ce plăti pentru fecioria ei. Așa că au făcut un târg. Ser Morgan i-a ridicat fratele la rangul de cavaler, chiar

acolo, la Sălcioarele, în fața a douăzeci de martori, după care surioara l-a dus sus și el i-a cules floarea. Și cu asta basta.

Orice cavaler putea să facă un cavaler. Când era scutierul lui ser Arlan, Dunk auzise povestindu-se despre bărbați care își cumpăraseră intrarea în tagma cavalerilor cu un favor, cu o amenințare sau cu o pungă de arginți, dar niciodată cu fecioria unei surori.

— Nu e decât o poveste, se auzi spunând. Nu poate fi adevărată.

— O știu de la Kirby Pimm, care pretinde că a fost de față, ca martor la ceremonia primirii titlului de cavaler.

Ser Uthor ridică din umeri.

— Fiu de erou sau fiu de târfă, sau și una, și alta, dacă mă-nfruntă pe mine, băiatul o să cadă.

— Tragerea la sorți ți-ar putea da alt adversar.

Ser Uthor își arcui o sprânceană.

— Cosgrove e tot atât de iubitor de arginți ca oricine altcineva. Îți garantez că la sorți o să-mi cadă mai întâi Bivolul Bătrân, apoi băiatul. Vrei să faci prinsoare?

— Nu mi-a rămas nimic pe care să-l pun la bătaie.

Dunk nu știa de ce se simțea mai abătut: fiindcă melcul îl mituia pe maestrul jocurilor ca să primească partenerii pe care-i dorea sau fiindcă-și dăduse seama că se numărase *el însuși* printre cei aleși. Se ridică în picioare.

— Am spus ce-am venit să spun. Calul și sabia mea sunt ale tale, ca și întreaga mea armură.

Melcul își uni degetele mâinilor, închipuind o turlă.

— Poate există o altă cale. Nu ești cu totul lipsit de talente. Cazi aproape splendid.

Buzele lui ser Uthor sclipiră când zâmbi.

— O să-ți dau calul și armura înapoi, cu împrumut... dacă intri în slujba mea.

— În slujba ta?

Dunk nu reușea să priceapă.

— Ce soi de slujbă? Ai un scutier. Îți trebuie o garnizoană pentru vreun castel?

— Mi-ar trebui, dacă aș avea unul. Dar, ca să fiu sincer, prefer un han bun. Întreținerea unui castel costă prea mult. Nu, slujba asta ar însemna să mă înfrunți la alte câteva turniruri. Douăzeci ar fi de-ajuns. Bănuiesc că poți. Vei primi a zecea parte din câștigurile mele și făgăduiesc că de-acum încolo o să te lovesc în pieptul ăla lat, nu în frunte.

— Vrei să umblu de colo-colo împreună cu tine ca să fiu doborât de pe cal?

Ser Uthor chicoti încântat.

— Ești un asemenea zdrahon, încât nimeni n-o să creadă vreodată că un bătrân cu umeri gârbovi și cu un melc pe scut te poate trânti. Fiindc-a venit vorba, continuă ser Uthor și își frecă bărbia, ți-ar trebui un blazon nou. Spânzuratul ăla e destul de înfiorător, te asigur, dar... Ei bine, *atârnă într-o spânzurătoare*, nu-i așa? Mort, înfrânt. E nevoie de ceva mai fioros. Un cap de urs. Un craniu. Sau, și mai bine, trei cranii. Un bebeluș înfipt într-o suliță. Și-ar trebui să-ți lași părul să crească și să ai barbă, cu atât mai utilă cu cât o să fie mai fioroasă și mai ne-ngrijită. Turnirurile mici sunt mai multe decât ai idee. Cu șansele care mi se vor da la rămășaguri o să câștigăm destul ca să cumpărăm un ou de dragon, înainte...

— ...să se ducă vestea că sunt neajutorat? Mi-am pierdut armura, nu onoarea. O să-l ai pe Tunet și armele mele, nimic mai mult.

— Cu mândria prostească ajungi cerșetor, ser. Ai putea face lucruri mult mai cumplite decât să mă-nsoțești. Cel puțin de la mine o să-nveți câte ceva despre turniruri, fiindcă acum n-ai habar de nimic.

— M-ai face să par un nătărău.

— Asta am făcut-o ceva mai devreme. Până și nătărăii trebuie să mănânce.

Dunk ar fi vrut să-i sfărâme zâmbetul de pe față.

— Înțeleg de ce ai un melc pe scut. Nu ești un cavaler adevărat.

— Ai vorbit ca un nerod adevărat. Ești atât de orb, încât nu vezi că ești în pericol?

Ser Uthor își puse paharul alături.

— Vrei să știi de ce te-am lovit unde te-am lovit, ser?

Se ridică în picioarele și-l atinse pe Dunk ușor în mijlocul pieptului.

— O izbitură de coroană aici te-ar fi pus la pământ la fel de repede. Capul e o țintă mai mică, lovitura e mai greu de dat... dar are mai multe șanse să fie mortală. Am fost plătit să te lovesc acolo.

— Plătit?

Dunk se dădu înapoi cu un pas, îndepărtându-se de el.

— Ce vrei să spui?

— Șase dragoni oferiți înainte și încă patru făgăduiți dacă ai fi murit. O sumă prea măruntă în schimbul vieții unui cavaler. Fii recunoscător. Dac-ar fi dat mai mult, mi-aș fi îndreptat vârful lăncii către ochi.

Pe Dunk îl cuprinse din nou amețeala. *De ce-ar plăti cineva ca să fiu ucis? La Whitewalls n-am făcut nimănui niciun rău.* Cu siguranță nu-l ura nimeni atât de mult, în afară de Aerion, fratele lui Egg, dar Prințul Strălucitor era în exil, dincolo de marea îngustă.

— Cine te-a plătit?

— Un slujitor a adus banii în zori, la scurt timp după ce maestrul jocurilor a stabilit definitiv perechile. Avea fața ascunsă de glugă și n-a rostit numele stăpânului său.

— Dar de ce?

— N-am întrebat, răspunse ser Uthor și își umplu din nou paharul. Cred, ser Duncan, că ai mai mulți dușmani decât știi. Și cum ar putea să nu fie așa? Unii ar zice că ți-ai pricinuit singur toate necazurile.

Dunk simți o mână rece cuprinzându-i inima.

— Ce vrei să spui?

Melcul ridică din umeri.

— Poate că n-oi fi fost la Lunca de la Vadul Frasinului, dar turnirurile sunt pâinea mea. Le urmăresc de la distanță, cu mai multă fidelitate decât urmăresc maesterii stelele. Știu cum a ajuns un anumit cavaler al desișurilor să fie supus unei Judecăți de Șapte, care a dus la moartea lui Baelor Sfarmă-Lance de mâna fratelui său Maekar.

Ser Uthor se așeză și își întinse picioarele.

— Prințul Baelor era iubit. Iar Prințul Stălucitor avea prieteni, care n-au uitat de ce e în exil. Gândește-te la oferta mea, ser. O fi lăsând melcul în urma lui o dâră băloasă, dar câteva bale nu-i fac unui om niciun rău... în schimb, dacă dansezi cu dragoni, trebuie să te-aștepți la arsuri.

Ziua părea mai întunecată când ieși Dunk din cortul Melcului. Norii de la răsărit erau mai mari și mai negri, iar soarele cobora către apus, aruncând în curte umbre prelungi. Îl găsi pe scutierul Will inspectând picioarele lui Tunet.

— Unde e Egg? îl întrebă.

— Băiatul chel? De unde să știu? A fugit undeva.

N-a putut suporta despărțirea de Tunet, decise Dunk. *Trebuie să fie în cort, cu cărțile lui.*

Dar nu era. Cărțile se vedeau, stivuite cu grijă, lângă așternutul lui, dar băiatul nu se zărea nicăieri. Ceva nu mirosea a bine. Dunk simțea. Lui Egg nu-i stătea în fire să hoinărească fără să ceară voie.

Doi oșteni cu părul cărunt beau bere în fața unui cort cu dungi, la câțiva pași distanță.

— ...păi, fir-ar să fie, o dată mi-a ajuns, bombănea unul. Iarba era verde când a apărut soarele pe boltă, da...

Se întrerupse când îl înghionti celălalt și dădu abia atunci cu ochii de Dunk.

— Ser?

— Nu l-aţi văzut pe scutierul meu? Egg, aşa-l cheamă.

Bărbatul îşi duse mâna sub o ureche şi-şi scărpină ţepii cărunţi ai bărbii abia mijite.

— Îl ţin minte. Mai puţin păr decât mine şi gura de trei ori cât el. Alţi flăcăi l-au cam pocnit, dar asta s-a-ntâmplat noaptea trecută. De-atunci nu l-am mai văzut, ser.

— S-a speriat şi a fugit, adăugă însoţitorul lui.

Dunk îi aruncă o privire aspră.

— Dacă se-ntoarce, spuneţi-i să m-aştepte aici.

— Da, ser. Aşa o să facem.

Poate s-a dus să vadă turnirul. Dunk făcu cale-ntoarsă, în direcţia arenei. Când trecu pe lângă grajduri, îl întâlni pe ser Glendon Ball, care peria un cal de luptă, un roib frumos.

— Nu l-ai văzut pe Egg? îl întrebă.

— A trecut pe-aici în fugă, acum câteva clipe.

Ser Glendon scoase din buzunar un morcov şi hrăni roibul.

— Îţi place noua mea iapă? Ser Costayne şi-a trimis scutierul s-o răscumpere, dar i-am spus să-şi păstreze aurul. Vreau s-o ţin pentru mine.

— Nobilului lord n-o să-o placă.

— Nobilul lord a zis că n-am câtuşi de puţin dreptul să-mi pun un ghem de foc pe scut. Că blazonul meu ar trebui să fie un pâlc de sălcioare. Nobilul lord n-are decât să şi-o ia în mână.

Dunk nu putu să nu zâmbească. Cinase şi el la aceeaşi masă, înghiţind cu noduri aceleaşi îmbucături amare, servite de oameni ca Prinţul Stălucitor şi ser Steffon Fossoway. Se simţea oarecum înrudit cu tânărul cavaler plin de coşuri. *Din câte ştiu, şi mama a fost târfă.*

— Câţi cai ai câştigat?

Ser Glendon ridică din umeri.

— Le-am pierdut şirul. Mortimer Boggs încă-mi mai datorează unul. Spune că mai bine-şi mănâncă iapa, decât

să fie călărită de bastardul unei târfe. Și mi-a trimis armura după ce-a bătut-o cu ciocanul. E plină de găuri. Cred că pot totuși să iau ceva pe ea, pentru metal. Părea mai degrabă trist decât furios. Lângă... hanul în care-am crescut era un grajd. Am lucrat acolo când eram copil și, ori de câte ori puteam, scoteam caii pe furiș, când erau ocupați stăpânii lor. M-am priceput întotdeauna la cai. Cai ageri, cai buni la toate, buiestrași, cai de căruță, cai de plug, cai de luptă, i-am călărit pe toți. Am călărit chiar și un cal de nisip dornishean. Un bătrân pe care-l cunoșteam m-a învățat să-mi fac singur lănci. Am crezut că dacă o să le-arăt ce bun sunt, nu vor mai avea încotro și mă vor recunoaște drept fiul tatălui meu. Dar n-au făcut-o. Nici măcar acum. Pur și simplu, nu vor.

— Unii nu vor recunoaște niciodată, îi spuse Dunk. Indiferent ce-ai face tu. Însă alții... nu sunt toți la fel. Am cunoscut și unii cumsecade.

Căzu o clipă pe gânduri.

— După ce se termină turnirul, eu și Egg vrem să mergem spre nord. Să intrăm în slujbă la Winterfell și să luptăm pentru Casa Stark împotriva oamenilor de fier. Ai putea să vii cu noi.

Nordul era o lume în sine, așa spunea ser Arlan întotdeauna. *Probabil că acolo n-o să știe nimeni povestea lui Jenny Para și a Cavalerului de Sălcioare. Acolo n-o să te ia nimeni în râs. Te vor cunoaște numai după sabia ta și te vor judeca după valoarea ta.*

Ser Glendon îl privi bănuitor.

— De ce să-mi doresc asta? Vrei să spui că trebuie să fug, să mă ascund?

— Nu. Mă gândeam doar... două săbii în loc de una. Drumurile nu mai sunt la fel de sigure cum erau pe vremuri.

— E destul de adevărat, recunoscu băiatul, fără tragere de inimă, dar tatălui meu i s-a promis cândva un loc în Garda Regelui. Am de gând să cer mantia albă pe care n-a ajuns el niciodată s-o poarte.

Ai tot atât de multe șanse să porți o mantie albă câte am și eu, fu Dunk cât pe ce să-i spună. *Tu te-ai născut dintr-o vivandieră, iar eu m-am târât afară din cloaca din Fundătura Puricilor. Regii nu-i copleșesc cu onoruri pe unii ca noi.* Însă flăcăul n-ar fi fost încântat s-audă asta.

— Atunci să ai putere-n braț, îi spuse Dunk în schimb.

Abia ce se îndepărtase cu câțiva pași, când Gordon îl strigă.

— Ser Duncan, așteaptă... n-ar fi trebuit să fiu atât de tăios. Un cavaler trebuie să dea dovadă de curtoazie, așa zicea mama.

Băiatul părea să-și găsească greu cuvintele.

— După ultima mea rundă, lordul Peake a venit să-mi vorbească. A spus că se-apropie o furtună cum nu s-a mai văzut în Westeros de mai multe generații și că are nevoie de săbii și de oameni care să le mânuiască. De bărbați loiali, care știu să se supună.

Lui Dunk aproape că nu-i venea să creadă. Gormon Peake își arătase cât se putea de clar disprețul față de cavalerii desișurilor, atât pe drum, cât și pe acoperiș, însă oferta era generoasă.

— Peake e un lord puternic, spuse cu prudență, dar... cred că într-un om ca el n-aș putea avea încredere.

— Așa e, recunoscu băiatul și roși. Exista un preț. A zis că m-ar lua în serviciul lui... dar ar trebui să-mi dovedesc mai întâi loialitatea. Avea de gând să se asigure că-n runda următoare o să-l înfrunt pe prietenul lui, Scripcarul, și voia să jur c-o să pierd.

Dunk îl crezu. Știa că ar fi trebuit să fie șocat, dar, cumva, nu era.

— Ce i-ai răspuns?

— I-am spus că e posibil să nu pot pierde în fața Scripcarului nici dacă aș vrea, că deja am doborât de pe cal bărbați mult mai iscusiți decât el și că oul de dragon o să fie al meu înainte de a se încheia ziua.

Ball schiță un zâmbet abia vizibil.

— N-a fost răspunsul pe care-l dorea. A zis că sunt un prost și că aș face bine să-mi păzesc spatele. A adăugat că Scripcarul are mulți prieteni, iar eu n-am niciunul.

Dunk își puse mâna pe umărul lui și i-l strânse.

— Ai unul, ser. Doi, după ce-o să-l găsesc pe Egg.

Băiatul îl privi în ochi și dădu din cap.

— E bine să știi că încă mai există cavaleri adevărați.

Dunk se uită pentru prima oară cu atenție la ser Tommard Heddle în timp ce-l căuta pe Egg în mulțimea din jurul arenei. Îndesat, cu umerii lați, cu pieptul ca un butoi, ginerele lordului Butterwell purta o platoșă neagră peste armura din piele fiartă și un coif bogat ornamentat, cu înfățișare de demon solzos și bălos. Calul lui era cu trei palme mai înalt decât Tunet și cu doi bolovani mai greu, un animal monstruos, protejat de o armură din inele. Greutatea fierului îi încetinea mișcările, așa că, în timpul înfruntărilor din turnir, Heddle nu depășea niciodată viteza unui galop ușor; dar asta nu-l împiedică să-l scoată repede din luptă pe ser Clarence Charlton. În vreme ce învinsul era scos din arenă pe-o targă, Heddle își scoase coiful demonic. Avea capul mare și chel, cu o barbă mare, pătrată. Pe obrajii și pe gâtul lui se vedeau furuncule roșii, supurânde.

Dunk îi cunoștea chipul. Heddle era cavalerul care mârâise la el în dormitor, când atinsese oul dragonului, bărbatul cu voce groasă pe care-l auzise vorbind cu lordul Peake.

În minte îi reveni o învălmășeală de cuvinte... *ne-ai pus în față un ospăț al milogilor... Oțelul Înverșunat... nevoie de sabia... Bătrânul Sânge-de-Lapte spera... băiatul e fiul tatălui său... Corbul Sângelui nu visează, ți-o garantez... băiatul e fiul tatălui său?*

Privi îndelung tribuna, întrebându-se dacă Egg nu reușise cumva să-și ocupe locul care i se cuvenea de drept printre oaspeții de vază. Însă nici urmă de băiat. Și Butterwell și

Frey lipseau, cu toate că soția lui Butterwell continua să stea la locul ei, părând plictisită și neliniștită. *E bizar,* medită Dunk. Se aflau în castelul lui Butterwell, la nunta lui, iar Frey era tatăl miresei. Turnirul se ținea în cinstea lor. Unde plecaseră?

— Ser Uthor Underleaf, tună vocea heraldului.

O umbră se târî peste fața lui Dunk pe măsură ce soarele era înghițit de un nor.

— Ser Theomore din Casa Bulwer, Bivolul Bătrân, un cavaler de Blackcrown. Veniți să vă dovediți curajul.

Bivolul Bătrân oferea o privelişte înfricoşătoare în armura lui roşie ca sângele, cu coarne de taur negru înălțându-i-se din coif. Însă avu nevoie de ajutorul unui scutier vânjos ca să se salte în șa, iar modul în care-și răsucea mereu capul în timp ce călărea sugera că ser Maynard avusese dreptate în privința ochiului său. Cu toate acestea, intrarea lui în arenă fu salutată cu ovații puternice.

Ceea ce nu i se întâmplă și Melcului, fără îndoială după cum prefera. La prima trecere, ambii cavaleri dădură lovituri piezişe. La a doua, Bivolul Bătrân își rupse lancea de scutul lui ser Uthor, în timp ce acesta ratã cu desăvârşire. Același lucru se petrecu și la a treia trecere, și de data asta ser Uthor se clătină ca și cum ar fi fost gata să cadă. *Se preface,* își dădu Dunk seama. *Prelungește înfruntarea ca să crească miza rămășagurilor pentru data următoare.* O singură privire în jur îi fu de-ajuns ca să-l zărească pe Will la lucru, făcând prinsori pentru stăpânul său. Abia atunci îi trecu prin minte că și-ar fi putut îngroșa și el punga cu o monedă sau două pe seama Melcului. *Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel.*

Bivolul Bătrân se prăbuși la a cincea trecere, izbit pieziș de o coroană care-i alunecă pe scut cu îndemânare, nimerindu-l apoi în piept. În cădere, piciorul i se încurcă în scară și fu târât vreo patruzeci de metri înainte de a izbuti oamenii lui să stăpânească armăsarul. Targa apăru iarăși, ca să-l ducă la maester. În timp ce Bulwer era scos din arenă, căzură primii stropi

de ploaie, și cei ajunși pe tunica de peste armura lui deveniră pete întunecate. Dunk urmărea totul fără expresie. Se gândea la Egg. *Dacă dușmanul meu necunoscut a pus mâna pe el?* Presupunerea nu era mai lipsită de sens decât oricare alta. *Băiatul nu poartă nicio vină. Dacă are cineva ceva de împărțit cu mine, nu trebuie să plătească el.*

Când îl găsi Dunk, ser John Scripcarul era pregătit pentru următoarea sa înfruntare din turnir. Îl ajutau nu mai puțin de trei scutieri, care-i încătărămau armura și se ocupau de harnașamentul calului său, în timp ce lordul Alyn Cockshaw, plin de vânătăi și ursuz, stătea în preajma lui, bând vin îndoit cu apă. La vederea lui Dunk, lordul Alyn începu să vorbească împroșcând cu salivă și pe piept îi picurară stropi de vin.

— Cum se face că încă mai umbli pe-aici? Melcul ți-a găurit fața.

— Tigvă de Oțel mi-a făcut un coif bun, solid, lordul meu. Și, așa cum obișnuia să spună ser Arlan, capul meu e tare ca piatra.

Scripcarul râse.

— Nu-l lua în seamă pe Alyn. Bastardul lui Ghem de Foc l-a răsturnat de pe cal și-a dat cu funduleţul lui dolofan de pământ, așa că s-a hotărât să-i urască pe toți cavalerii desișurilor.

— Creatura aia jalnică, plină de bube, nu e fiul lui Quentyn Ball, insistă Alyn Cockshaw. N-ar fi trebuit să fie primit în turnir. Dac-ar fi fost nunta mea, aș fi pus să fie biciuit pentru îngâmfare.

— Ce fecioară s-ar însura cu tine? zise ser John. Și îngâmfarea lui Ball e ceva mai puțin supărătoare decât mutra ta bosumflată. Ser Duncan, ești cumva prieten cu Galtry cel Verde? Va trebui să-l despart în curând de calul său.

Dunk nu se îndoia.

— Nu-l cunosc, lordul meu.

— Vrei un pahar de vin? Niște pâine cu măsline?

— Doar o vorbă, lordul meu.

— Poți avea câte vorbe dorești. Să ne retragem în cortul meu, zise Scripcarul și ridică pentru el clapa cortului. Tu nu, Alyn. Ca să spunem adevărul, ți-ar prii dac-ai mânca mai puține măsline.

Înăuntru, Scripcarul se întoarse spre Dunk.

— Știam că ser Uthor nu te-a omorât. Visele nu mă înșală niciodată. Și Melcul trebuie să-și măsoare în curând puterile cu mine. Odată ce-o să-l trântesc din șa, o să-i cer armele și armura ta. Și calul tău de luptă, deși meriți unul mai bun. L-ai accepta ca dar din partea mea?

— Păi... nu... n-aș putea.

Gândindu-se la asta, Dunk se simți stânjenit.

— Nu vreau să fiu nerecunoscător, dar...

— Dacă datoria e cea care te neliniștește, scoate-ți-o din minte. N-am nevoie de argintul tău, ser. Doar de prietenia ta. Cum poți fi unul dintre cavalerii mei fără un cal?

Ser John își scoase mănușile de zale și își îndoi degetele.

— Scutierul meu a dispărut.

— Poate-a fugit cu vreo fată?

— Egg e prea tânăr pentru fete, lordul meu. Nu m-ar părăsi din propria lui voință. Chiar dacă aș fi pe moarte, ar sta lângă mine până m-aș răci. Calul lui e aici. Ca și catârul nostru.

— Dacă vrei, le pot cere oamenilor mei să-l caute.

Oamenii mei. Lui Dunk nu-i plăcea cum suna asta. *Un turnir pentru trădători,* se gândi.

— Nu ești cavaler al desișurilor.

— Nu, recunoscu Scripcarul, cu un zâmbet plin de farmec tineresc. Dar ai știut de la început. M-ai numit lord încă de când ne-am întâlnit pe drum, și oare de ce?

— După felul în care vorbești. În care arăți. În care de porți. *Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel.* Azi-noapte, pe acoperiș, ai spus niște lucruri...

— Vinul mă face să vorbesc prea mult, dar fiecare cuvânt a fost adevărat. Noi doi, tu și mine, trebuie să fim unul alături de celălalt. Visele mele nu mint.

— Visele tale nu mint, dar minți tu. John nu e adevăratul tău nume, nu-i așa?

— Așa e.

Ochii Scripcarului scânteiau, poznași.

Are ochii lui Egg.

— Adevăratul său nume le va fi dezvăluit cât de curând acelora care trebuie să-l cunoască.

Ser Gormon Peake se strecurase în cort, încruntat.

— Te previn, cavaler al desișurilor...

— Oh, Gormy, încetează, zise Scripcarul. Ser Duncan e de partea noastră sau va fi în curând. Ți-am spus, l-am visat.

Afară răsună trâmbița unui herald. Scripcarul întoarse capul.

— Sunt chemat în arenă. Ser Duncan, scuză-mă, rogu-te. Putem continua discuția după ce scap de ser Galtry cel Verde.

— Să ai putere-n braț, spuse Dunk.

Nu făcea altceva decât să fie curtenitor.

Lordul Gormon rămase după plecarea lui ser John.

— Visele lui vor fi moartea noastră, a tuturor.

— De ce-a fost nevoie ca să-l cumperi pe ser Galtry? se auzi Dunk întrebând. S-a mulțumit cu argint sau a cerut aur?

— După cum văd, cineva a vorbit.

Peake se așeză pe un scaun de campanie.

— Am afară doisprezece oameni. Ar trebui să-i chem și să-i pun să-ți taie gâtul, ser.

— De ce n-o faci?

— Înălțimea Sa mi-ar lua-o în nume de rău.

Înălțimea Sa. Dunk avu senzația că primise un pumn în pântece. *Încă un dragon negru,* se gândi. *Încă o rebeliune Blackfyre. Și, în curând, încă un Câmp al Ierbii Roșii.* Iarba nu fusese roșie la răsăritul soarelui.

— De ce-a fost nevoie de nunta asta?

— Lordul Butterwell își dorea o nouă soție tânără care să-i încălzească patul, iar lordul Frey avea o fată oarecum pângărită. Petrecerea lor de nuntă a oferit un pretext plauzibil pentru întâlnirea mai multor lorzi care gândesc la fel. Dintre oaspeți, foarte mulți au luptat cândva pentru dragonul negru. Alții au motive să deteste autoritatea Corbului Sângelui. Mulți dintre noi am avut fii și fiice la Debarcaderul Regelui, ca garanție a viitoarei noastre loialități, dar aproape toți ostaticii au pierit în timpul Molimei Mari de Primăvară. Nu mai avem mâinile legate. A venit vremea noastră. Aerys e slab. Cărturar, nu războinic. Oamenii de rând nu știu mai nimic despre el, iar ceea ce știu nu le place. Lorzii lui îl iubesc încă și mai puțin. E adevărat că și tatăl lui era slab, dar, când i-a fost amenințat tronul, a avut fii care să lupte pentru el. Baelor și Maekar, ciocanul și nicovala. Dar Baelor Sfarmă-Lance nu mai e, iar prințul Maekar stă supărat la Castelul Verii, certat cu regele și cu Mâna.

Da, se gândi Dunk, *iar un nebun de cavaler al desișurilor i-a dat acum fiul preferat pe mâna dușmanilor.* Pe ce altă cale te-ai fi putut asigura mai bine că prințul nu se clintește din Castelul Verii?

— Mai e și Corbul Sângelui. El nu e slab.

— Nu, recunoscu lordul Peake, dar nimeni nu-ndrăgește un vrăjitor, iar regicizii sunt blestemați de zei și de oameni. La primul semn de slăbiciune sau de înfrângere, oamenii lui se vor face nevăzuți, ca zăpada în vremea verii. Iar visul prințului se va adeveri și un dragon viu va ieși din ou aici, la Whitewalls...

— ...și tronul va fi al tău, îi încheie Dunk spusele.

— Al lui, ripostă lordul Gormon Peake. Eu nu sunt decât un slujitor umil.

Se ridică în picioare.

— Nu-ncerca să pleci din castel, ser. Dac-o s-o faci, o s-o iau drept dovadă de trădare și-o să plătești cu viața. Am ajuns prea departe ca să mai dăm acum înapoi.

Cerul plumburiu își cernea cu zel ploaia în timp ce, la capetele opuse ale arenei, John Scripcarul și ser Galtry cel Verde își luau câte o lance nouă. Mai mulți nuntași se scurgeau către sala mare, ghemuiți sub mantii.

Ser Galtry călărea pe un armăsar alb. O pană verde, pleoștită, îi împodobea coiful, iar perechea ei se afla pe apărătoarea de cap a calului. Mantia lui era o amestecătură de petice pătrate, fiecare de o altă nuanță de verde. Inserțiile de aur făceau să-i scânteieze jambierele și mănușile, iar pe scut avea nouă stele de jad pe un fond verde ca prazul. Până și barba îi era verde, vopsită ca ale bărbaților din Tyrosh, de dincolo de marea îngustă.

El și Scripcarul, cavalerul mantiei din petice verzi și tânărul lord al săbiilor și scripcilor de aur, șarjară de nouă ori cu lăncile îndreptate spre țintă și lăncile li se rupseră de nouă ori. La a opta trecere, pământul începuse să se-nmoaie și uriașii cai de luptă împroșcau apa din bălțoace. A noua oară, Scripcarul fu cât pe ce să alunece din șa, dar își regăsi echilibrul înainte de cădere.

— Bună lovitură, spuse, râzând. Aproape că m-ai trântit la pământ, ser.

— O s-o fac curând, îi strigă prin ploaie cavalerul verde.

— Nu, cred că nu.

Scripcarul își azvârli lancea ruptă și un scutier îi întinse una nouă.

Următoarea alegare fu ultima. Lancea lui ser Galtry zgârie zadarnic scutul lui ser John, în timp ce acesta nimeri chiar în mijlocul pieptului și îl azvârli din șa pe cavalerul verde, care căzu împroșcând o trâmbă de apă maronie. Dunk zări, către răsărit, un fulger îndepărtat.

Tribunele se goliră repede, oamenii de rând și lorzii grăbindu-se deopotrivă să plece din ploaie.

— Uite-i cum aleargă, murmură Alyn Cockshaw, strecurându-se în spatele lui Dunk. Câteva picături de apă și toți

lorzii bravi dau fuga la adăpost, țipând. Mă întreb ce vor face când va începe adevărata furtună.

Adevărata furtună. Dunk știa că lordul Alyn nu vorbea despre vreme. *Ce vrea ăsta? S-a hotărât brusc să fie prieten cu mine?*

Heraldul urcă din nou pe platformă.

— Ser Tommard Heddle, un cavaler de Whitewalls, în serviciul lordului Butterwell, strigă, în timp ce în depărtare bubuia tunetul. Ser Uther Underleaf. Veniți să vă dovediți curajul.

Dunk se uită către Melc la timp ca să-i vadă zâmbetul înăcrindu-se. *Nu e perechea pentru care-a plătit.* Maestrul de ceremonie al turnirului l-a trădat, dar de ce? *S-a amestecat altcineva, cineva pe care Cosgrove îl respectă mai mult decât pe Uthor Underleaf.* Dunk rumegă asta o clipă. Apoi înțelese brusc. *Habar n-au că Uthor nu vrea să câștige. Văd în el o amenințare, așa că vor să-l înlăture Tom cel Negru din calea Scripcarului.* Heddle făcea parte din conspirația lui Peake, care se baza pe el, știa c-avea să piardă când urma să fie necesar. Ceea ce nu mai lăsa pe nimeni, în afară de...

Și, pe neașteptate, lordul Peake în persoană traversă ca o furtună arena noroioasă ca să urce treptele către platforma heraldului, cu mantia fluturându-i în urmă.

— *Am fost trădați!* strigă el. Corbul Sângelui are un spion printre noi. Cineva a furat oul de dragon!

Ser John Scripcarul își întoarse calul.

— Oul meu? Cum e cu putință? La ușa dormitorului lordului Butterwell stau străjeri zi și noapte.

— Au fost măcelăriți, declară lordul Peake, dar, înainte de moarte, unul a rostit numele ucigașului său.

Are de gând să dea vina pe mine? se întrebă Dunk. Mai bine de zece oameni îl văzuseră atingând oul cu o noapte înainte, când o dusese pe lady Butterwell în așternutul nobilului ei soț.

Degetul lordului se îndreptă în jos, învinovățitor.

— Uitați-l acolo. Fiul curvei. Prindeți-l!

În celălalt capăt al arenei, ser Glendon Ball își ridică nedumerit privirea. Pentru o clipă, păru să nu priceapă ce se petrecea, apoi văzu oamenii care alergau spre el din toate părțile. Pe urmă băiatul se mișcă mai repede decât și-ar fi putut imagina Dunk. Când își încolăci primul atacator brațul în jurul gâtului său, avea deja sabia pe jumătate scoasă din teacă. Scăpă din strânsoare, dar alți doi bărbați se năpustiseră asupra lui. Se aruncară peste el și îl trântiră în noroi. Alții mișunau deasupra lor, zbierând și lovind cu picioarele. *Aș fi putut fi în locul lui,* își dădu seama Dunk. Se simțea la fel de neajutorat ca la Vadul Frasinului, când îi spuseseră că trebuia să-și piardă o mână și un picior.

Alyn Cockshaw îl trase înapoi.

— Nu te-amesteca, dacă vrei să-l găsești pe scutierul ăla al tău.

Dunk se-ntoarse spre el.

— Ce vrei să spui?

— S-ar putea să știu unde-l găsești pe băiat.

— Unde?

Dunk n-avea chef de joacă.

În celălalt capăt al arenei, ser Glendon era săltat cu brutalitate în picioare, țintuit între doi oșteni cu căști, înveșmântați în zale. Noroiul cafeniu îl acoperea de la mijloc până la glezne, iar sângele și ploaia i se scurgeau pe obraji. *Sângele eroului,* medită Dunk, în vreme ce Tom cel Negru descăleca în fața prizonierului.

— Unde e oul?

Din gura lui Ball picura sânge.

— De ce să-l fi furat eu? Urma să-l câștig.

Da, se gândi Dunk, *iar ei nu puteau îngădui.*

Tom cel Negru îl pocni pe Ball peste față cu pumnul acoperit de zale.

— Căutați în coburii lui, porunci Peake. Pun prinsoare c-o să descoperim oul, bine-nfășurat și ascuns.

Lordul Alyn își coborî vocea.

— Și chiar așa va fi. Vino cu mine dacă vrei să-ți găsești scutierul. Acum, când sunt ocupați cu toții, e momentul cel mai potrivit.

Nu așteptă răspunsul.

Dunk se văzu nevoit să-l urmeze. Trei pași mari îl aduseră alături de tânărul lord.

— Dacă i-ai făcut vreun rău lui Egg...

— Băieții nu sunt pe gustul meu. Pe aici. Acum ne putem mișca mai iute.

Împroșcând apa din băltoace și cu ploaia căzându-le în jur, Dunk se ținu după el pe sub o arcadă, în josul unui șir de trepte noroioase, dincolo de un colț. Merseră pe lângă ziduri, învăluiți în umbră, pentru a se opri în cele din urmă într-o curte interioară pavată cu pietre netede, alunecoase. Pe toate laturile se înălțau clădiri, la mică distanță, apăsătoare. Sus aveau ferestre, închise și oblonite. În centru se afla o fântână înconjurată de un zid scund, de piatră.

Un loc singuratic, se gândi Dunk. Nu-i plăcu senzația pe care i-o dădea. Un instinct vechi îi împinse mâna către mânerul sabiei înainte de a-și aminti că sabia lui era la Melc. În timp ce-și pipăia orbește acel loc de pe șold unde ar fi trebuit să atârne teaca, simți vârful unui cuțit înghiontindu-l în șale.

— Întoarce-te spre mine și-ți scot rinichiul, să-l gătească bucătarii lui Butterwell pentru ospăț.

Apăsat cu insistență, cuțitul îi străpunse partea din spate a vestei.

— Către fântână. Fără mișcări bruște, ser.

Dacă l-a aruncat pe Egg în fântâna aia, o să aibă nevoie de ceva mai mult decât un cuțitaș de jucărie ca să se salveze. Dunk înainta încet. Își putea simți furia crescând în stomac.

Lama din spatele lui dispăru.

— Acum te poți întoarce cu fața spre mine, cavaler al desișurilor.

Dunk se întoarse.

— Asta are vreo legătură cu oul de dragon, lordul meu?

— Nu. Are legătură cu dragonul. Credeai c-o să stau cu mâinile-n sân și-o să te las să-l furi? zise ser Alyn strâmbându-se. Ar fi trebuit să știu că nu trebuia să am încredere în mizerabilul ăla de Melc c-o să te ucidă. O să-mi iau aurul înapoi, până la ultimul ban.

El? se gândi Dunk. *Lorduleț ul ăsta dolofan, palid și parfumat e dușmanul meu secret?* Nu știa dacă să râdă sau să plângă.

— Ser Uthor și-a câștigat aurul. Am capul tare, atâta tot.

— Așa s-ar părea. Dă-te mai înapoi.

Dunk se retrase cu un pas.

— Mai mult. Mai mult. Încă o dată.

Încă un pas și ajunse lângă fântână. Pietrele ei îi apăsau șalele.

— Așază-te pe zid. Nu ți-e frică de-o mică baie, nu-i așa? N-ai cum să te uzi mai tare decât te-ai udat deja.

— Nu știu să-not.

Dunk se sprijini cu o mână de ghizd. Pietrele erau ude. Una se mișcă sub apăsarea palmei sale.

— Ce rușine. Sari sau trebuie să te-nțep?

Dunk își coborî privirea. Văzu picăturile de ploaie vălurind apa, la cel puțin șase metri mai jos. Pereții erau acoperiți cu alge băloase.

— Nu ți-am făcut niciodată niciun rău.

— Și nici n-o să-mi faci. Daemon e al meu. Eu o să comand Garda lui Regală. Tu nu ești demn de-o mantie albă.

— Nici n-am pretins vreodată că aș fi.

Daemon. Numele răsuna în capul lui Dunk. *Nu John. Daemon, după tatăl lui. Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel.*

— Daemon Blackfyre a avut șapte fii. Doi, gemeni, au murit pe Câmpul Ierbii Roșii...

— Aegon și Aemon. Bătăuși nemernici și fără minte, ca tine. Când eram mici, le plăcea să ne chinuiască deopotrivă pe mine și pe Daemon. Am plâns și când l-a luat Oțelul Înverșunat în exil și când mi-a spus lordul Peake că se-ntoarce acasă. Însă pe urmă te-a văzut pe tine, pe drum, și a uitat de existența mea. Cockshaw își flutură amenințător pumnalul. Poți intra în apă așa cum ești, sau poți s-o faci sângerând. Cum să fie?

Dunk își încleștă mâna în jurul pietrei desprinse. Se dovedi că nu era chiar atât de desprinsă cum sperase. Înainte de a izbuti s-o smulgă, ser Alayn fandă. Dunk se răsuci într-o parte, așa că vârful pumnalului îi pătrunse în carnea mâinii menite să țină scutul, spintecând-o. Și apoi piatra se desprinse. Dunk o îndesă în gura nobilului lord și îi auzi dinții spărgându-se sub lovitură.

— În fântână, nu-i așa?

Îl izbi pe tânăr încă o dată peste gură, apoi lăsă piatra să cadă, îl înșfăcă de încheietura mâinii și i-o răsuci până când pocni un os și pumnalul zăngăni pe pietre.

— După tine, lordul meu.

Făcând un pas în lateral, îl smuci pe Cockshaw de braț și-i trase un picior în șale. Lordul Alyn căzu în fântână cu capul înainte. Se auzi clipocitul apei.

— Bine lucrat, ser.

Dunk se răsuci pe călcâie. Prin ploaie nu izbuti să vadă decât o siluetă cu glugă și un singur ochi albicios. Abia după ce bărbatul înaintă căpătă fața umbrită trăsăturile cunoscute ale ser Maynard Plumm, iar ochiul alb se dovedi a nu fi nimic mai mult decât o agrafă monstruoasă, din piatra lunii, care-i prindea mantia pe umăr.

Jos, în fântână, lordul Alyn se zvârcolea împroșcând apa și strigând după ajutor.

— *Crimă!* Să m-ajute cineva!

— A-ncercat să mă ucidă, zise Dunk.

— Asta ar explica sângele.

— Sânge?

Se uită în jos. Avea brațul stâng roșu de la umăr până la cot și tunica i se lipise de piele.

— Oh!

Nu-și aducea aminte să fi căzut, dar se văzu deodată la pământ, cu stropii de ploaie prelingându-i-se în josul feței. Îl auzea pe lordul Alyn tânguindu-se în fântână, dar apa clipocea din ce în ce mai încet.

— Trebuie să bandajăm brațul ăla.

Ser Maynard își strecură mâna sub Dunk.

— Acum ridică-te. Nu pot să te salt singur. Folosește-ți picioarele.

Dunk și le folosi.

— Lordul Alyn. O să se-nece.

— N-o să-i ducă nimeni dorul. Scripcarul o să-i simtă lipsa mai puțin decât oricine.

— Nu e scripcar, gâfâi Dunk, palid de durere.

— Nu. E Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său. Sau cel puțin așa o să-și spună dac-o să câștige vreodată Tronul de Fier. O să afli cu surprindere cât de mulți lorzi preferă regii curajoși și proști. Daemon e tânăr și cutezător și arată bine în șa.

Zgomotele din fântână erau atât slabe, încât abia se mai auzeau.

— N-ar trebui să-i aruncăm o frânghie nobilului lord de jos?

— Să-l salvăm acum ca să-l executăm mai târziu? Cred că nu. Lasă-l să mănânce tot ce-ți pregătise ție. Haide, sprijină-te de mine.

Plumm îl călăuzi de-a lungul curții. De atât de aproape, trăsăturile lui aveau ceva bizar. Dunk părea să vadă cu atât mai puțin cu cât le privea mai mult.

— Dacă-ți aduci aminte, te-am îndemnat să fugi, dar tu ai pus onoarea mai presus decât viața. O moarte onorabilă e

bună și frumoasă, dar ce te faci când în joc e viața altuia, nu a ta? Atunci dai același răspuns, ser?

— Viața cui?

Din fântână se auzi un ultim clipocit.

— A lui Egg? Despre el vorbești?

Dunk își încleștă degetele de brațul lui Plumm.

— *Unde e?*

— Cu zeii. Și cred că știi de ce.

Durerea care se răsuci în Dunk îl făcu să uite de braț. Gemu.

— A-ncercat să-și întrebuințeze cizma.

— Așa presupun. I-a arătat inelul maesterului Lothar, care i l-a dat lui Butterwell, care, la vederea lui, s-a scăpat fără nicio îndoială în pantaloni și-a început să se-ntrebe dacă nu cumva a trecut de partea cui nu trebuia și cât de multe o fi știind Corbul Sângelui despre conspirația lui. Răspunsul la ultima întrebare e „foarte multe".

Plumm chicoti.

— Cine ești?

— Un prieten, spuse Maynard Plumm. Unul care te urmărește și pe care l-a mirat prezența ta în cuibul ăsta de vipere. Acum stai liniștit până te reparăm.

Mergând tot timpul la adăpostul umbrelor, cei doi izbutiră să se-ntoarcă în micul cort al lui Dunk. Odată ce se văzură înăuntru, ser Maynard aprinse un foc, găsi o oală cu vin și o puse să fiarbă.

— O tăietură curată, și cel puțin nu e brațul cu care mânuiești sabia, spuse el, despicând mâneca îmbibată de sânge a tunicii. S-ar părea că lovitura nu ți-a nimerit osul. E totuși nevoie s-o spălăm, altminteri s-ar putea să-ți pierzi brațul.

— N-are importanță.

Stomacul lui Dunk era un vârtej, avea senzația că ar fi putut începe să vomite în orice clipă.

— Dacă Egg e mort...

— ...tu porți vina. Ar fi trebuit să-l ții la mare distanță de locul ăsta. Însă n-am spus nicidecum că băiatul a murit. Am spus că e cu zeii. Ai o bucată curată de pânză de in? De mătase?

— Tunica mea. Cea bună, pe care-am primit-o în Dorne. Cum adică e cu zeii?

— Toate la timpul lor. Mai întâi brațul.

Vinul începu în curând să înalțe aburi. Ser Maynard găsi tunica bună, din mătase, despre care îi vorbise Dunk, o adulmecă bănuitor, apoi scoase un pumnal și începu s-o taie. Dunk își înghiți protestele.

— Ambrose Butterwell n-a fost niciodată ceea ce se înțelege printr-un om hotărât, zise ser Maynard, rulând trei bucăți de mătase și lăsându-le să cadă în vin. A avut de la bun început dubii în privința acestui complot și dubiile s-au înmulțit când a aflat că băiatul nu avea sabia. Iar în dimineața asta oul lui de dragon a dispărut și odată cu el i s-au făcut nevăzute ultimele resturi de curaj.

— Ser Glendon n-a furat oul. A stat toată ziua în curte, înfruntându-și adversarii din turnir și uitându-se la înfruntările altora.

— Peake o să găsească oricum oul în coburii lui.

Vinul fierbea. Plumm își puse o mănușă de piele, spunând:

— Încearcă să nu țipi.

Pe urmă scoase o fâșie de mătase din vinul care clocotea și începu să spele tăietura.

Dunk nu țipă. Scrâșni din dinți, își mușcă limba și se lovi cu pumnul în coapsă destul de tare ca să-și facă vânătăi, dar nu țipă. Ser Maynard folosi restul tunicii bune ca să facă un bandaj pe care i-l legă strâns în jurul brațului.

— Cum e acum? întrebă, după ce terminase.

— Groaznic, răspunse Dunk și se cutremură. Unde e Egg?

— Cu zeii. Ți-am zis.

Dunk întinse brațul teafăr și-și înfășură degetele în jurul gâtului lui Plumm.

— Vorbește clar. M-am săturat de aluzii și de semne. Spune-mi unde-l găsesc pe băiat, altminteri, prieten sau nu, îți frâng gâtul.

— În sept. Ar prinde bine să te duci înarmat.

Ser Maynard zâmbi.

— E destul de clar pentru tine, Dunk?

Dunk făcu prima oprire în cortul lui ser Uthor Underleaf.

Când se strecură înăuntru, îl găsi numai pe scutierul Will, aplecat asupra albiei și frecând lenjeria de corp a stăpânului său.

— Iar ai venit? Ser Uthor e la ospăț. Ce vrei?

— Sabia și scutul meu.

— Ai adus răscumpărarea?

— Nu.

— Atunci de ce te-aș lăsa să le iei?

— Fiindcă-mi trebuie.

— Nu-i un motiv întemeiat.

— Atunci ce zici de ăsta: încearcă să mă oprești și te ucid?

Will rămase cu gura căscată.

— Sunt acolo.

Dunk se opri în fața septului castelului. *Facă zeii să nu fi ajuns prea târziu.* Centura sabiei era din nou la locul ei, bine strânsă în jurul mijlocului. Greutatea scutului cu spânzuratul îi trimitea la fiecare pas zvâcniri dureroase de-a lungul brațului rănit, de care îl legase. Dunk se temea că nu și-ar fi putut reține țipătul dacă l-ar fi atins cineva. Deschise ușile împingându-le cu mâna teafără.

Interiorul septului era întunecos și tăcut, singura lumină fiind dată de lumânările pâlpâitoare de pe altarele Celor Șapte. Războinicul le avea pe cele mai multe, așa cum era de așteptat

în timpul unui turnir; mulți cavaleri intraseră probabil acolo să se roage, cerând putere și curaj înainte de a-și încerca norocul în arenă. Cu numai o singură lumânare aprinsă, altarul Străinului era învăluit de întuneric. Mama și Tatăl aveau fiecare câteva zeci, iar Fierarul și Fecioara ceva mai puține. Iar sub lampa strălucitoare a Babei stătea îngenuncheat Ambrose Butterwell, cu capul plecat, rugându-se fără vorbe pentru înțelepciune.

Nu era singur. Dunk abia o pornise în direcția lui când doi oșteni îi tăiară calea, cu chipuri severe sub căști. Amândoi purtau cămăși de zale sub tunici cu dungile verzi, albe și galbene ale Casei Butterwell.

— Oprește-te, ser, spuse unul. N-ai ce căuta aici.

— Ba da, are. V-am *prevenit* c-o să mă găsească.

Vocea era a lui Egg.

Când ieși din umbra de sub statuia Tatălui, Duck fu cât pe ce să se repeadă la el, să-l salte în brațe dintr-o smucitură însoțită de un strigăt vesel și să-l strivească într-o îmbrățișare. Ceva din tonul băiatului îl făcu să șovăie. *Pare mai degrabă furios decât speriat și nu l-am mai văzut niciodată atât de încruntat. Și Butterwell în genunchi. Aici ceva e bizar.*

Lordul Butterwell se ridică în picioare. Pielea lui părea palidă și cleioasă chiar și în lumina lumânărilor.

— Lăsați-l să treacă, le spuse oștenilor din garda sa.

Când cei doi se retraseră, îi făcu semn lui Dunk să se apropie.

— Nu i-am făcut niciun rău băiatului. Îl cunosc bine pe tatăl lui, de pe vremea când eram Mâna regelui. Prințul Maekar trebuie să afle că nimic din toate astea n-a fost ideea mea.

— Va afla, îi făgădui Dunk.

Ce se petrece aici?

— Peake. El a plănuit totul, jur pe Cei Șapte. Să mă doboare zeii la pământ dacă mint, rosti Lordul Butterwell

punând mâna pe altar. El mi-a spus pe cine trebuie să invit și cine trebuie să fie lăsat deoparte și tot el l-a adus aici pe băiatul ăsta, pretendentul. N-am vrut niciodată să fiu părtaș la vreo trădare, trebuie să mă crezi. Tom Heddle, el m-a îndemnat, n-o să neg. E ginerele meu, însurat cu fiica mea cea mare, dar n-o să mint, el a fost amestecat în toate astea.

— E campionul tău, spuse Egg. Dacă el a fost amestecat în asta, ai fost și tu.

Taci, ar fi vrut Dunk să strige. *Limba asta slobodă a ta o să ne ucidă.* Însă Butterwell păru să se sperie.

— Lordul meu, nu înțelegi. Heddle e comandantul garnizoanei mele.

— Trebuie să ai câțiva străjeri loiali, zise Egg.

— Cei de aici, răspunse lordul Butterwell. Și alți câțiva. Am fost prea slab, o s-o recunosc, dar n-am fost niciodată trădător. Eu și Frey am avut dubii în privința pretendentului lordului Peake încă de la început. Nu poartă sabia! Dacă ar fi fost fiul tatălui său, Oțelul Înverșunat l-ar fi înarmat cu Blackfyre. Și toată vorbăria asta despre un dragon... nebunie, nebunie și absurditate.

Lordul își șterse sudoarea de pe față cu mâneca.

— Și acum au luat oul, ou de dragon primit de bunicul meu chiar de la rege, ca răsplată pentru loialitatea cu care l-a slujit. Era aici azi-dimineață, când m-am trezit, iar străjerii jură că-n dormitor n-a intrat nimeni după ce-am plecat. Poate că lordul Peake i-a cumpărat, nu pot s-o știu, dar oul a dispărut. Probabil că îl au ei, altminteri...

Altminteri dragonul a ieșit din ou, se gândi Dunk. Dacă în Westeros apărea din nou un dragon viu, lorzii și oamenii de rând deopotrivă s-ar fi strâns grămadă, urmându-l pe orice prinț care ar fi putut să-l revendice.

— Lordul meu, spuse el, o vorbă cu.... cu scutierul meu, dacă ești bun.

— Cum dorești, ser.

Lordul Buttterwell îngenunche din nou ca să se roage.

Dunk îl trase pe Egg deoparte, apoi se lăsă într-un genunchi, ca să-i vorbească privindu-se unul pe altul în ochi.

— O să-ți trag una peste ureche atât de tare, încât o să ți se-ntoarcă fața către spate și-o să-ți petreci restul vieții uitându-te pe unde-ai fost.

— Ar trebui, ser.

Egg avu eleganța să pară rușinat.

— Îmi pare rău. N-am vrut decât să-i trimit tatei un corb.

Așa că pot să rămân cavaler. Băiatul a avut intenții bune. Dunk aruncă o privire în direcția lui Butterwell, care se ruga.

— Ce i-ai făcut?

— L-am speriat, ser.

— Da, asta pot să văd. O să aibă coji pe genunchi înainte de a se lumina de ziuă.

— N-am știut ce altceva să fac, ser. După ce-a văzut inelul tatei, maesterul m-a dus la ei.

— La ei?

— La lordul Butterwell și la lordul Frey, ser. Erau acolo și niște străjeri. Toată lumea era supărată. Cineva a furat oul de dragon.

— Sper că nu tu.

Egg clătină din cap.

— Nu, ser. Când i-a arătat maesterul inelul meu lordului Butterwell, am știut că o să am necazuri. M-am gândit să spun că îl furasem, dar mă îndoiam că m-ar fi crezut. Pe urmă mi-am amintit că tata a povestit într-un rând cum a zis Corbul Sângelui: că e mai bine să fii cel care înspăimântă decât cel înspăimântat. Așa că le-am spus că tata ne-a trimis aici să spionăm pentru el, că vine încoace cu o armată și că nobilul lord ar face bine să mă elibereze și să renunțe la trădare sau o să-și piardă capul.

Zâmbi cu sfială.

— A mers mai bine decât crezusem, ser.

Dunk ar fi vrut să-l prindă de umeri și să-l zgâlțâie până-i clănțăneau dinții. *Ăsta nu e un joc,* ar fi vrut să urle. *E vorba de viață și de moarte.*

— A auzit și lordul Frey toate astea?

— Da. I-a urat lordului Butterwell să fie fericit în căsnicie și l-a anunțat că se întoarce la imediat la Twins. Atunci ne-a adus lordul pe toți aici, să ne rugăm.

Frey a putut să fugă, se gândi Dunk, dar Butterwell n-are unde să se ducă și, mai curând sau mai târziu, o să-nceapă să se-ntrebe de ce nu mai apare prințul Maekar cu armata lui.

— Dacă află lordul Peake că ești în castel...

Ușa exterioară a septului se deschise cu un trosnet. Dunk se întoarse și dădu cu ochii de Tom Heddle cel Negru, încruntat, în cămașă de zale și cu platoșă, cu apa scurgându-i-se din mantia îmbibată de ploaie ca să-i băltească în jurul picioarelor. Alături de el erau doisprezece soldați, înarmați cu lănci și securi. Albastru și alb, un fulger lumină cerul din spatele lor, conturând umbre neașteptate pe piatra de culoare deschisă a podelei. O rafală de vânt prinse în dans flăcările tuturor lumânărilor din sept.

Oh, șapte iaduri blestemate! fu singurul lucru care apucă să treacă prin mintea lui Dunk înainte de a-l auzi pe Heddle spunând:

— Iată-l pe băiat. Luați-l.

Lordul Butterwell se ridicase în picioare.

— Nu. Opriți-vă. Băiatul nu trebuie brutalizat. Tommard, ce-nseamnă asta?

Fața lui Heddle se schimonosi, disprețuitoare.

— Nu ne curge tuturor lapte prin vene, nobile lord. O să iau băiatul.

— Nu înțelegi.

Vocea lui Butterwell începuse să tremure ușor.

— S-a zis cu noi. Lordul Frey a plecat și alții îl vor urma. Prințul Maekar vine cu o armată.

— Un motiv în plus ca să-l luăm pe băiat ostatic.

— Nu, nu. Nu mai sunt nici de partea lordului Peake, nici de a pretendentului lui. N-o să lupt.

Tom cel Negru își privi lordul cu răceală. Și scuipă.

— Lașule. N-ai decât să spui ce vrei. Luptăm sau murim, lordul meu.

Arătă către Egg.

— Un cerb pentru primul om care varsă sânge.

— Nu, nu.

Butterwell se întoarse către oamenii lui.

— Opriți-i, m-ați auzit? Vă poruncesc.

Dar toți străjerii stăteau locului, nedumeriți, neștiind cui ar fi trebuit să i se supună.

— Atunci e nevoie s-o fac eu însumi?

Tom cel Negru își trase sabia lungă.

Dunk făcu același lucru.

— Rămâi în spatele meu, Egg,.

— Puneți-vă oțelul în teacă, amândoi! strigă Butterwell. Nu vreau vărsare de sânge în sept! Ser Tommard, omul ăsta e apărătorul juruit al prințului. O să te ucidă!

— Numai dacă se prăbușește peste mine.

Tom cel Negru își arătă dinții într-un rânjet plin de cruzime.

— L-am văzut încercând să lupte în turnir.

— Cu sabia sunt mai bun, îl avertiză Dunk.

Heddle răspunse cu un râs zgomotos, apoi atacă.

Dunk îl împinse cu brutalitate pe Egg înapoi și se întoarse în întâmpinarea lamei. Blocă destul de bine primul atac, dar izbitura sabiei lui Tom cel Negru în scutul din care mușcă și în rana bandajată din spatele lui îi trimise o zvâcnire de durere în susul brațului. Încercă să răspundă cu o lovitură biciuitoare asupra capului lui Heddle, care însă se feri și încercă din nou să-l ciopârțească. Dunk abia izbuti să-și rotească scutul la timp. Așchiile de pin zburară în toate părțile și Tom cel Negru

râse, atacând cu lovituri insistente, jos și sus, și iarăși jos. Dunk le pară pe toate cu scutul, dar fiecare era un chin, și se pomeni pierzând teren.

— Dă-l gata, ser, îl auzi pe Egg strigând. Dă-l gata, dă-l gata, e chiar acolo.

Dunk simțea în gură gust de sânge și, încă și mai rău, rana i se redeschisese. Peste el trecu un val de ameteală. Lama lui Tom cel Negru îi preschimba scutul lung în așchii. *Stejar și fier, păziți-mă-ndelung, c-altminteri mor și-n iad ajung,* se gândi Dunk, înainte de a-și aminti că scutul lui era din lemn de pin. Când spatele i se izbi cu putere de altar, se împletici, căzând într-un genunchi, și înțelese că nu mai avea unde să se retragă.

— Nu ești cavaler, spuse Tom cel Negru. Alea din ochii tăi sunt lacrimi, țărănoiule?

Lacrimi de durere. Dunk se ridică împingând în genunchiul de pe podea și se izbi de adversarul său, cu scutul în față.

Tom cel Negru dădu înapoi împleticindu-se, dar izbuti cumva să-și țină echilibrul. Dunk se îndreptă imediat spre el, îmbrâncindu-l, și continuă să-l lovească iarăși și iarăși cu scutul, folosindu-și mărimea și puterea ca să-l împingă printr-o jumătate de sept. Pe urmă își trase brusc scutul deoparte și lovi cu sabia, iar Heddle țipă când fierul mușcă din lemn și din mușchi, pătrunzându-i adânc în coapsă. Își roti propria lamă cu sălbăticie, dar lovitura era disperată și stângace. Dunk își lăsă din nou scutul s-o suporte și ripostă folosindu-și toată greutatea.

Tom cel Negru dădu înapoi clătinându-se și se holbă cu groază la propriul său braț căzut pe podea, sub altarul Străinului.

— Tu, bolborosi, cu răsuflarea tăiată, tu, tu, tu...

— Ți-am spus, rosti Dunk și îi străpunse gâtul. Cu sabia sunt mai bun.

Doi oșteni o rupseră la fugă, repezindu-se în ploaie, în timp ce sângele lui Tom cel Negru se revărsa într-o baltă.

Ceilalți își strânseră lăncile în mâini și șovăiră, aruncând priviri spre Dunk, în așteptarea vorbelor lordului lor.

— Asta... asta n-a fost bine, izbuti în sfârșit Butterwell să rostească, apoi se întoarse spre Dunk și Egg. Trebuie să plecăm din Whitewalls înainte de a-i duce cei doi vestea lui Gormon Peake. Are mai mulți prieteni printre oaspeți decât mine. Poarta secretă din zidul de nord, ne strecurăm pe acolo... haideți, trebuie să ne grăbim.

Dunk își trânti sabia în teacă.

— Egg, du-te cu lordul Butterwell.

Îl cuprinse pe băiat cu brațul și își coborî vocea.

— Nu rămâne cu el mai mult decât e nevoie. Dă-i frâu liber lui Ploaie și pleacă înainte de a schimba nobilul lord din nou tabăra. Mergi spre Iazul Fecioarelor, e mai aproape decât Debarcaderul Regelui.

— Și tu, ser?

— Nu duce grija mea.

— Sunt scutierul tău.

— Da, zise Dunk, și-o să faci cum îți spun sau o să primești o scatoalcă zdravănă peste ureche.

Un grup de bărbați ieșea din sala mare, oprindu-se atât cât era nevoie ca să-și ridice glugile înainte de a se aventura în ploaie. Bivolul Bătrân se număra printre ei, ca și costelivul ser Caswell, din nou beat. Amândoi îl ocoliră pe Dunk. Ser Mortimer Boggs îi făcu favoarea unei priviri curioase, dar se gândi că era mai bine să nu-i vorbească. Uthor Underleaf se dovedi mai puțin timid.

— Vii cam târziu la ospăț, ser, spuse, trăgându-și mănușile. Și văd că porți din nou sabie.

— O să-ți primești răscumpărarea pentru ea, dacă asta te îngrijorează.

Dunk își lăsase scutul stricat în urmă și-și înfășurase mantia în jurul brațului ca să ascundă sângele.

— Dacă nu mor cumva. Atunci îți îngădui să-mi jefuiești leșul.

Ser Uther râse.

— Asta miroase a bravură sau a prostie? Din câte-mi amintesc, cele două arome sunt foarte asemănătoare. Nu e prea târziu ca să-mi accepți oferta, ser.

— E mai târziu decât crezi, îl avertiză Dunk.

Nu așteptă răspunsul lui Underleaf, își făcu loc pe lângă el și trecu dincolo de ușile duble. Sala mare mirosea a bere, a fum și a lână udă. În galeria de deasupra cântau câțiva lăutari, în surdină. Dinspre mesele de sus, unde jucau ser Kirby Pimm și ser Lucas Nayland un joc de beție, răsunau râsete. Pe dais, lordul Peake vorbea plin de seriozitate cu lordul Costayne, în vreme ce proaspăta mireasă a lui Ambrose Butterwell stătea, părăsită, pe scaunul ei înalt.

Jos, în coada mesei, Dunk îl găsi pe ser Kyle înecându-și necazurile în berea lordului Butterwell. Strachina lui era plină cu o fiertură groasă, din resturile de mâncare rămase din noaptea de dinainte. *Un castron cu maroneală*, așa numeau acel fel de mâncare în cârciumile din Debarcaderul Regelui. Era evident că ser Kyle nu-l suporta. Neatinsă, fiertura se răcise, și deasupra maronelii lucea o pojghiță de grăsime.

Dunk se strecură pe bancă, alături de el.

— Ser Kyle?

Motanul dădu din cap.

— Ser Duncan. Vrei niște bere?

— Nu.

Berea era ultimul lucru de care-avea nevoie.

— Nu te simți bine, ser? Iartă-mă, dar arăți...

... *mai bine decât mă simt*.

— Ce s-a-ntâmplat cu Glendon Ball?

— L-au dus în temniță, răspunse ser Kyle și clătină din cap. Odraslă de târfă sau nu, băiatul nu mi s-a părut niciodată hoț.

— Nici nu e.

Ser Kyle îl privi cu ochi îngustați.

— Brațul tău... cum ai...?

— Un pumnal.

Duncan se întoarse către dais, încruntându-se. În ziua aceea scăpase de două ori de moarte. Pentru cei mai mulți bărbați ar fi fost de-ajuns, știa. *Dunk cel tembel, mare cât un zid de castel.* Se ridică în picioare.

— Înălțimea Ta! strigă.

Câțiva meseni de pe băncile din apropiere își lăsară jos lingurile, își întrerupseră conversațiile și se întoarseră să-l privească.

— *Înălțimea Ta!* repetă Dunk, cu voce mai sonoră, și se îndreptă spre dais, străbătând cu pași mari covorul myrishian. *Daemon.*

De data asta amuți o jumătate de sală. La masa de sus, bărbatul care își spunea Scripcarul se întoarse să-i zâmbească. Dunk văzu că îmbrăcase pentru ospăț o tunică violet. *Violet, ca să-i scoată în evidență culoarea ochilor.*

— Ser Duncan. Mă bucur că ești alături de noi. Ce dorești de la mine?

— Dreptate, răspunse Dunk, pentru Glendon Ball.

Pereții trimiseră în sală ecoul numelui și, pentru o clipă, toți cei care își întorseseră capetele, bărbați, femei și băieți, părură stane de piatră. Pe urmă, lordul Costayne izbi cu pumnul în masă și zbieră:

— Acela merită moarte, nu dreptate!

Multe alte glasuri îi repetară vorbele, iar ser Harbert Paege declară:

— E bastard. Toți bastarzii sunt hoți sau mai rău. Sângele vorbește.

Pentru o clipă, pe Dunk îl cuprinse disperarea. *Aici sunt singur.* Apoi, ser Kyle Motanul se săltă în picioare, clătinându-se foarte puțin.

— Poate că băiatul e bastard, lorzii mei, dar e bastardul lui Ghem de Foc. Ser Harbert are dreptate. Sângele vorbește.

— Nimeni nu-l cinstește pe Ghem de Foc mai mult decât mine, spuse Daemon încruntat. Nu pot să cred că acest fals cavaler e din sămânța lui. A furat oul dragonului și pentru asta a măcelărit trei oameni.

— N-a furat nimic și n-a ucis pe nimeni, insistă Dunk. Dacă acei oameni au fost măcelăriți, căutați-le ucigașul în altă parte. Înălțimea Ta știe tot atât de bine ca mine că ser Glendon a fost în arenă toată ziua, înfruntând un cavaler după altul.

— Așa e. Asta m-a mirat și pe mine. Dar oul de dragon a fost găsit printre lucrurile lui.

— Da? Acum unde e?

Lordul Gormon Peake se ridică, arogant și calm.

— În siguranță și foarte bine păzit. Și de ce-ți faci griji, ser?

— Adu-l aici, ripostă Dunk. Aș vrea să mai arunc o privire asupra lui, lordul meu. Azi-noapte nu l-am văzut decât pentru o clipă.

Ochii lui Peake se îngustară.

— Înălțimea Ta, îi spuse lui Daemon, îmi aduc aminte că acest cavaler al desișurilor a venit la Whitewalls împreună cu ser Glendon, neinvitat. Ar putea fi amestecat în toate astea.

Dunk nu-l luă în seamă.

— Înălțimea ta, lordul Peake a găsit printre lucrurile lui ser Glendon acel ou de dragon pe care l-a pus acolo el însuși. Lasă-l să-l aducă aici, dacă poate. Cercetează-l cu ochii tăi. Pun prinsoare că nu e nimic mai mult decât o piatră vopsită.

Toată lumea răbufni, aducând în sală haosul. O sută de voci vorbeau în același timp și mai mulți cavaleri săriră în picioare. Daemon părea aproape la fel de tânăr și de pierdut ca ser Glendon, în clipa când îl învinuiseră.

— Ești beat, prietene?

Aș vrea să fi fost.

— Am pierdut ceva sânge, recunoscu Dunk, dar nu mi-am pierdut mințile. Ser Glendon a fost învinuit pe nedrept.

— De ce? întrebă Daemon, nedumerit. Dacă Ball n-a făcut nimic rău, după cum susții cu atâta insistență, de ce ar zice nobilul lord altceva și ar încearca să-și dovedească spusele cu o piatră vopsită?

— Ca să-l îndepărteze din calea ta. Nobilul lord ți-a cumpărat ceilalți potrivnici cu aur și promisiuni, însă Ball n-a fost de vânzare.

Scripcarului i se împurpurară obrajii.

— Nu e adevărat.

— Este. Trimite după ser Glendon și întreabă-l tu însuți.

— Chiar asta o să fac. Lord Peake, pune să fie adus imediat bastardul. Și adu și oul de dragon. Vreau să mă uit mai bine la el.

Gormon Peake îi aruncă lui Dunk o privire plină de scârbă.

— Înălțimea Ta, băiatul e interogat. Nu mă îndoiesc că, peste câteva ore, vom avea pentru tine o mărturisire.

— Când spune *interogat*, lordul meu vrea să spună torturat, zise Dunk. Peste câteva ore, ser Glendon va mărturisi că i-a ucis, deopotrivă, pe tatăl și pe cei doi frați ai Înălțimii Tale.

— *Destul!* strigă lordul Peake, cu fața aproape vânătă. Încă un cuvânt și-ți smulg limba din rădăcină.

— Ești mincinos, ripostă Duncan. Asta înseamnă două cuvinte.

— Și-o să te căiești pentru amândouă, îi făgădui Peake. Luați-l pe omul ăsta și-nlănțuiți-l în temniță.

— Nu, interveni Daemon cu o voce primejdios de înceată. Vreau să aflu adevărul despre toate astea. Sunderland, Vyrwel, Smallwood, luați-vă oamenii și căutați-l pe ser Glendon în temnițe. Aduceți-l imediat sus și aveți grijă să nu i se facă niciun rău. Dac-o să-ncerce cineva să vă stânjenească, spuneți-i că vă ocupați de treburile regelui.

— Cum poruncești, răspunse lordul Vywrel.

— O să lămuresc lucrurile așa cum ar fi făcut tata, zise Scripcarul. Ser Glendon e învinuit de crime cumplite. Fiind cavaler, are dreptul să se apere cu puterea armelor. O să-l întâlnesc în arenă și să lăsăm zeii să-i hotărască vinovăția sau inocența.

Sânge de erou sau sânge de târfă, se gândi Dunk, când doi oameni de-ai lordului Vywrel i-l aruncară pe ser Glendon, despuiat, la picioare, *acum are cu mult mai puțin decât înainte.*

Băiatul fusese bătut cu sălbăticie. Avea fața învinețită și umflată, mai mulți dinți sparți sau lipsă, din ochiul drept îi curgeau lacrimi de sânge, iar în susul și în josul pieptului carnea îi era roșie și crăpată în locurile unde i-o arseseră cu fierul roșu.

— Acum ești în siguranță, murmură ser Kyle. Aici nu-s decât cavaleri ai desișului și zeii știu că suntem o adunătură inofensivă.

Daemon le dăduse odăile maesterului și le poruncise să bandajeze toate rănile pe care le-ar fi putut avea ser Glendon și să se asigure că era pregătit pentru înfruntarea din arenă.

Când îi spăla sângele de pe față și de pe mâini, Glendon văzu că lui Ball îi fuseseră smulse trei unghii de la mâna stângă. Asta îl îngrijoră mai mult decât tot restul.

— Poți să ții o lance?

— O lance?

Când încercă să vorbească, din gura lui ser Glendon picurară stropi de sânge și de salivă.

— Am toate degetele?

— Zece, răspunse Dunk, dar numai șapte unghii.

Ball dădu din cap.

— Tom cel Negru voia să-mi taie degetele, dar a fost chemat în altă parte. Cu el trebuie să mă lupt?

— Nu. L-am omorât eu.

Vestea asta aduse pe buzele băiatului un zâmbet.

— Cineva trebuia s-o facă.

— O să te-ntreci cu Scripcarul, dar adevăratul lui nume...

— ... e Daemon, da. Mi-au spus. Dragonul negru.

Ser Gordon râse.

— Tatăl meu a murit pentru al lui. Aș fi fost omul lui, și asta cu bucurie. Aș fi luptat pentru el, aș fi ucis pentru el, aș fi murit pentru el, dar nu puteam să pierd în turnir pentru el.

Își întoarse capul într-o parte și scuipă un dinte spart.

— Pot primi un pocal cu vin?

— Ser Kyle, adu burduful.

Băiatul bău mult, cu înghițituri lungi, apoi își șterse buzele.

— Uitați-vă la mine. Tremur ca o fată.

Dunk se încruntă.

— Te mai poți ține în spinarea unui cal?

— Ajutați-mă să mă spăl și aduceți-mi scutul, lancea și șaua, răspunse ser Glendon, și-o să vedeți ce pot face.

Aproape că se iviră zorile înainte să se domolească ploaia atât cât era nevoie ca să se poată purta lupta. Curtea castelului era o baltă de noroi moale, strălucind umed în lumina a o sută de torțe. Dincolo de arenă se înălța o ceață cenușie, trimițându-și degetele fantomatice în susul zidurilor albe, ca să se prindă de creneluri. Mulți dintre oaspeții veniți la nuntă se făcuseră nevăzuți între timp, dar cei rămași se urcară din nou în tribună, așezându-se pe scânduri de pin îmbibate de apă. Printre ei se afla ser Gormon Peake, înconjurat de un grup de lorzi mai puțin importanți și de cavalerii casei.

Din vremurile când Dunk fusese scutierul bătrânului ser Arlan trecuseră doar câțiva ani. Nu uitase cum se făcea. Strânse cataramele armurii care nu era pe măsura lui ser Glendon, îi prinse coiful de grumăjer, îl ajută să încalece și-i întinse scutul. Întrecerile dinainte lăsaseră scobituri adânci în lemn, dar

ghemul de vâlvătăi se mai vedea încă. *Pare tot atât de tânăr ca Egg,* se gândi Dunk. *Un băiat înspăimântat și îndârjit.* Iapa lui roaibă n-avea armură și era nervoasă. *Ar fi trebuit să rămână pe calul lui. Roaiba o fi mai iute și de soi mai bun, dar un călăreț se împacă mai bine cu un cal pe care-l cunoaște, însă iapa asta e străină pentru el.*

— O să am nevoie de-o lance, zise ser Glendon. De una de război.

Dunk se duse la stelaje. Lăncile de război erau mai scurte și mai grele decât cele de turnir, folosite în toate înfruntările de până atunci: doi metri și jumătate de lemn masiv de frasin, cu un vârf de fier în capăt. Dunk alese una și o scoase, plimbându-și mâna de-a lungul ei ca să se-asigure că n-avea nicio crăpătură.

În capătul celălalt al arenei, Daemon primea de la unul dintre scutierii săi o lance identică. Și nu mai era scripcar. În locul săbiilor și al scripcilor, pe valtrapul calului său de luptă se vedea acum dragonul cu trei capete al Casei Blackfyre, negru pe fond roșu. Prințul spălase și vopseaua care-i înnegrise părul, revărsat acum în josul gulerului într-o cascadă de argintiu și auriu și strălucind în lumina torțelor aidoma metalului bătut. *Egg o să aibă astfel de păr, dac-o să și-l lase vreodată să crească,* își dădu seama Dunk. Îi venea greu să și-l imagineze astfel, dar într-o zi așa avea să-l vadă, dacă trăiau amândoi atât de mult.

Heraldul se urcă încă o dată pe platforma lui.

— Ser Glendon Bastardul e acuzat de hoție și crimă, anunță el, și acum vine să-și dovedească nevinovăția cu riscul trupului său. Daemon din Casa Blackfyre, Al Doilea pe Numele Său, Rege prin naștere al andalilor, al rhoynarilor și al primilor oameni, stăpân al Celor Șapte Regate și Protector al Ținutului, vine să dovedească adevărul acuzațiilor împotriva bastardului Glendon.

Și un an dispăru dintr-odată și Dunk era înapoi, din nou la Lunca de la Vadul Frasinului, ascultându-l pe Baelor

Sfarmă-Lance chiar înainte de a începe lupta pentru viaţa lui. Puse lancea de război la locul ei şi smulse din stelajul alăturat o lance de turnir: lungă de trei metri şi trei sferturi, suplă, elegantă.

— Ia-o pe asta, îi spuse lui ser Glendon. Asta am folosit noi la Vadul Frasinului, la Judecata de Şapte.

— Scripcarul a ales o lance de război. Are de gând să mă ucidă.

— Mai întâi trebuie să te lovească. Dacă ţinteşti bine, vârful lăncii lui n-o să te atingă niciodată.

— Nu ştiu.

— Eu ştiu.

Ser Glendon smulse lancea din mâna lui, îşi întoarse calul şi se îndreptă, la trap, către arenă.

— Atunci Cei Şapte să ne aibă pe amândoi în paza lor.

Undeva către răsărit un fulger brăzdă cerul de un roz palid. Daemon îmboldi calul în coaste cu pintenii auriţi şi se năpusti înainte cu un salt, ca o lovitură de trăsnet, aplecându-şi lancea de război, cu vârful ei ucigător. Ser Glendon îşi înălţă scutul şi alergă să-l întâmpine, legănându-şi propria lance pe deasupra capului iepei şi îndreptând-o către pieptul tânărului pretendent. Noroiul ţâşnea, împroşcat în urma copitelor, iar torţele păreau să ardă cu mai multă strălucire când treceau prin dreptul lor cei doi cavaleri, lovind cu putere pământul.

Dunk închise ochii. Auzi un *pocnet*, un strigăt, o bufnitură.

— Nu, îl auzi pe lordul Peake strigând, cu durere. *Nuuuuuu*!

Pentru o clipă, lui Dunk aproape că-i fu milă de el. Deschise ochii. Fără călăreţ, uriaşul armăsar negru îşi încetinea goana până la un trap mărunt. Dunk se repezi şi-l prinse de frâu. În celălalt capăt al arenei, ser Glendon Ball îşi întoarse iapa şi îşi înălţă lancea ruptă. Mai mulţi bărbaţi alergară către

locul unde zăcea Scripcarul, nemişcat, cu faţa în noroi. Când îl ajutară să se ridice, era mânjit de nămol din creştet până-n tălpi.

— Dragonul Maroniu, strigă cineva.

Râsetele se răspândiră în cascadă prin curte în timp ce lumina zorilor inunda castelul Whitewalls.

Câteva secunde mai târziu, când Dunk şi ser Kyle îl ajutau pe Glendon Ball să descalece, sună prima trâmbiţă şi santinelele de pe ziduri dădură alarma. În afara castelului îşi făcu apariţia o oştire, desprinzându-se din ceţurile dimineţii.

— La urma urmelor, Egg n-a minţit, îi spuse Dunk, uluit, lui ser Kyle.

De la Iazul Fecioarelor venise lordul Mooton, de la Raventree lordul Blackwood, de la Duskendale lordul Darklyn. De pe domeniile regale din jurul Debarcaderului Regelui fuseseră trimişi lorzi din Casele Hayford, Rosby, Stokeworth şi Massey şi fraţii juraţi ai regelui, conduşi de trei cavaleri din Garda sa şi având ca întăriri trei sute de oameni din compania Dinţii Corbului, cu arcurile lor mari şi albe, din lemnul copacului inimii. Danelle Lothston Nebuna călărea în forţă, venind de la turnurile ei bântuite din Harrenhal, înveşmântată într-o armură neagră, care i se potrivea ca o mănuşă de fier, cu părul lung şi roşu curgându-i în josul umerilor.

Soarele se înălţa cu razele scânteindu-i pe vârfurile a cinci sute de lăncii şi a de zece ori mai multe suliţi. Steagurile cenuşii din timpul nopţii renăşteau într-o jumătate de sută de culori ţipătoare. Iar deasupra tuturor fluturau doi dragoni regali, pe fond negru ca noaptea: marea fiară cu trei capete a Regelui Aerys Targaryen Întâiul, roşie ca focul, şi o furie cu aripi albe, suflând o flamă stacojie.

La urma urmelor, nu e Maekar, se gândi Dunk, văzând steagurile. Pe steagurile prinţului de la Castelul Verii erau patru dragoni cu câte trei capete, doi şi doi, blazonul celui

de-al patrulea născut dintre fiii răposatului Rege Daeron Targaryen al II-lea. Un singur dragon alb anunța prezența Mâinii Regelui, lordul Brynden Rivers.

Corbul Sângelui în persoană venise la Whitewalls.

Prima Rebeliune Blackfyre își găsise sfârșitul pe Câmpul Ierbii Roșii, în sânge și glorie. A doua se sfârși cu un scâncet.

— Nu pot să ne înfricoșeze, declară tânărul Daemon de pe creneluri, după ce văzuse inelul de fier care-i înconjura, fiindcă luptăm pentru o cauză dreaptă. O să ne tăiem drum printre ei și-o să călărim iute și cu hotărâre către Debarcaderul Regelui! Să sune trâmbițele!

În loc de asta, cavalerii, lorzii și soldații murmurară câte ceva unii către alții și vreo câțiva începură să se îndepărteze pe furiș, mergând către grajduri, către vreo poartă tainică sau către vreo ascunzătoare pe care-o sperau destul de bună ca să-i țină în siguranță. Și când Daemon își trase sabia și o ridică deasupra capului, toată lumea văzu că nu era Blackfyre.

— Astăzi vom face un alt Câmp al Ierbii Roșii, le făgădui pretendentul.

— Pișă-te pe el, Scripcarule, îi strigă un scutier cu părul cărunt. Eu prefer să trăiesc.

În cele din urmă, al doilea Daemon Blackfyre ieși călare de unul singur, își struni calul în fața oștirii regale și îl provocă pe lordul Corbul Sângelui la luptă.

— O să mă bat cu tine sau cu lașul Aerys, sau cu oricare campion pe care-l vei numi.

Însă oamenii lordului Corbul Sângelui îl încercuiră, îl traseră jos de pe cal și îl încătușară cu lanțuri de aur. Steagul pe care-l adusese fu înfipt în pământul noroios și i se dădu foc. Arse vreme îndelungată, înălțând o dâră răsucită de fum, vizibilă de la o distanță de mai multe leghe.

În ziua aceea nu se vărsă sânge decât în momentul când un bărbat din serviciul lordului Vyrwel începu să se laude că fusese unul dintre ochii Corbului Sângelui.

— Când apare luna, o să călăresc târfe și-o să beau vin dornishean roșu.

Asta se presupunea că ar fi zis înainte de a-i tăia gâtul un cavaler de-al lordului Costayne.

— Bea-l pe ăsta, zisese el, în vreme ce omul se înneca în propriul sânge. Nu e dornishean, dar e roșu.

Altminteri, nu fusese decât o coloană dezolantă, tăcută, de bărbați care-și târșâiseră picioarele prin porțile castelului Whitewalls ca să-și arunce armele într-un morman strălucitor înainte de a fi legați și conduși acolo unde aveau să aștepte judecata lordului Corbul Sângelui. Dunk ieșise odată cu ceilalți, împreună cu ser Kyle Motanul și cu Glendon Ball. Îl căutaseră pe ser Maynard, ca să li se alăture, dar Plumm se făcuse nevăzut cândva, în timpul nopții.

După-amiaza era deja târzie când ser Roland Crakehall, un cavaler din Garda Regelui, îl găsi pe Dunk printre ceilalți prizonieri.

— Ser Duncan, unde cele șapte iaduri te-ai ascuns? Lordul Rivers întreabă de tine de câteva ore. Vino cu mine, dacă vrei.

Dunk plecă alături de el. Mantia lungă a lui Crakehall îi fâlfâia în urmă la fiecare rafală de vânt, albă ca lumina lunii pe zăpadă. Vederea ei îi aduse aminte lui Dunk de vorbele rostite de Scripcar pe acoperiș. *Am visat că erai în alb din creștet până-n tălpi, cu o mantie lungă, albă, curgându-ți în josul acestor umeri lați.* Dunk pufni. *Da. Și ai visat dragoni ieșind din ouă de piatră. Și un vis, și celălalt au tot atâtea șanse să se-nfăptuiască.*

Cortul Mâinii se afla la vreo opt sute de metri de castel, în umbra unui ulm cu coroana bogată. Mai multe vaci pășteau în apropiere. *Regii se urcă pe tronuri sau cad,* cugetă Dunk, *iar vacile și oamenii de rând își văd de treburile lor.* Bătrânul obișnuia să spună asta.

— Ce-o să se aleagă de ei? îl întrebă pe ser Roland când trecură pe lângă un grup de prizonieri așezați pe iarbă.

— Vor mărşălui până la Debarcaderul Regelui, pentru judecată. Cavalerii şi oştenii vor scăpa destul de uşor. N-au făcut nimic altceva decât să-şi urmeze seniorii.

— Şi lorzii?

— Unii vor fi iertaţi, dacă vor spune adevărul despre ceea ce ştiu şi vor trimite un fiu sau o fiică drept garanţie pentru viitoarea lor loialitate. Va fi mai greu pentru cei care şi-au primit iertarea după Câmpul Ierbii Roşii. Vor fi întemniţaţi sau îşi vor pierde averile. Iar cel mai rău lucru care li se va putea întâmpla va fi să-şi piardă capetele.

Pentru asta, Corbul Sângelui făcuse deja un început, văzu Dunk când ajunse lângă cortul lui. Intrarea era flancată de capul lui Gormon Peake şi de al lui Tom Heddle cel Negru, înfipte în suliţe, cu scuturile puse dedesubt, la vedere. *Trei castele, negre pe portocaliu. Omul care l-a ucis pe Roger de Pennytree.*

Chiar şi în moarte, ochii lordului Gormon erau duri şi cruzi. Dunk îi închise cu degetele.

— De ce-ai făcut asta? îl întrebă un străjer. Ciorile or să-i mănânce destul de curând.

— Îi datoram atâta lucru.

Dacă Roger n-ar fi murit în ziua aceea, bătrânul nu i-ar fi dat niciodată vreo atenţie lui Dunk când îl văzuse fugărind porcul pe străzile înguste din Debarcaderul Regelui. *Un rege bătrân, acum mort, i-a dat o sabie unui fiu în loc să i-o dea altuia, aşa a început totul. Şi eu stau acum aici, iar sărmanul Roger e în mormânt.*

— Mâna aşteaptă, spuse Roland Crakehall.

Dunk trecu pe lângă el şi se pomeni în prezenţa lordului Brynden Rivers, bastard, vrăjitor şi Mână a Regelui.

Egg stătea în faţa lui, proaspăt îmbăiat şi purtând veşminte princiare, aşa cum se cădea să poarte un nepot al regelui. Alături, lordul Frey era aşezat pe un scaun de campanie, cu un pocal de vin în mână şi cu micul lui moştenitor hidos

agitându-i-se în poală. Și lordul Butterwell era acolo... în genunchi, palid și tremurând.

— Trădarea nu e mai puțin mârșavă fiindcă trădătorul se dovedește a fi un laș, spunea lordul Rivers. Ți-am ascultat tânguielile, lord Ambrose, și am crezut un cuvânt din zece. De aceea o să-ți îngădui să păstrezi a zecea parte a averii. Îți poți păstra și nevasta. Îți doresc să te bucuri de ea.

— Și Whitewalls? întrebă Butterwell, cu voce tremurătoare.

— Confiscat de Tronul de Fier. Vreau să-l dărâm piatră cu piatră și să împrăștii sare pe pământul pe care-a stat. În douăzeci de ani, n-o să-și mai amintească nimeni c-a existat. Bătrânii neghiobi și tinerii nemulțumiți încă se mai duc în pelerinaj pe Câmpul Ierbii Roșii, să planteze flori în locul unde-a căzut Daemon Blackfyre. N-o să îngădui ca Whitewalls să devină un alt monument al dragonului negru. Acum grăbește-te să dispari, vierme, zise și flutură cu mâna palidă.

— Mâna e îndurătoare.

Butterwell ieși împleticindu-se, atât de orbit de supărare, încât nici măcar nu păru să-l recunoască pe Dunk când trecu pe lângă el.

— Și ție îți îngădui să pleci, lord Frey, zise Rivers. O să mai stăm de vorbă mai târziu.

— Cum poruncește lordul meu.

Frey își conduse fiul afară din cort.

Abia după plecarea lor se-ntoarse Mâna Regelui spre Dunk.

Era mai bătrân decât și-l amintea cavalerul, cu fața dură ridată, dar pielea continua să-i fie la fel de palidă, albă ca oasele, și încă mai avea pe gât hidosul semn din naștere care li se părea unora asemănător cu un corb. Cizmele lui erau negre, iar tunica stacojie. Peste ea purta o mantie de culoarea fumului, prinsă cu o agrafă de forma unei mâini de fier. Părul îi cădea pe umeri, lung, alb și drept, pieptănat astfel încât să-i

ascundă ochiul lipsă, cel pe care i-l scosese Oțelul Înverșunat pe Câmpul Ierbii Roșii. Iar ochiul care-i rămăsese era foarte roșu. *Câți ochi are Corbul Sângelui? O mie de ochi și numai unul.*

— Nu mă îndoiesc că prințul Maekar a avut un motiv întemeiat ca să-i îngăduie fiului său să fie scutierul unui cavaler al desișurilor, spuse el, deși nu pot să cred că din asta făcea parte și aducerea băiatului într-un castel plin de trădători care puneau la cale o rebeliune. Cum se face că-mi găsesc vărul în cuibul ăsta de vipere, ser? Lordul Fund-de-Unt[15] ar vrea să cred că prințul Maekar v-a trimis aici, sub masca unui cavaler misterios, ca să-i descoperiți pe rebeli. Ăsta e adevărul?

Dunk se lăsă într-un genunchi.

— Nu, lordul meu. Adică, da, lordul meu. Asta i-a spus Egg. Adică prințul Aegon. Așa că partea asta e adevărată. Însă nu e ceea ce ai numi adevăr.

— Înțeleg. Așadar, voi doi ați aflat de această conspirație împotriva coroanei și v-ați hotărât s-o zădărniciți singuri. Așa stau lucrurile?

— Nu, nici așa. Într-un fel, pur și simplu am... nimerit în mijlocul ei din greșeală, cred că mai degrabă așa aș zice.

Egg își încrucișă brațele.

— Iar eu și ser Duncan țineam totul bine în mână înainte să apari tu, cu oastea ta.

— Am avut câteva ajutoare, lordul meu, adăugă Dunk.

— Cavaleri ai desișurilor.

— Da, lordul meu. Ser Kyle Motanul și Maynard Plumm. Și ser Glendon Ball. El l-a dat jos de pe cal pe Scrip... pe pretendent.

— Da, am auzit deja povestea asta desprinsă de pe multe zeci de buze. Bastardul de Sălcioare. Născut dintr-o târfă și un trădător.

---

[15] În original Butterbutt, derivat din Butterwell. (*N.t.*)

— Născut din *eroi*, insistă Egg. Dacă se află printre prizonieri, vreau să fie găsit și eliberat. Și răsplătit.

— Și cine ești tu ca să-i spui Regelui ce să facă?

Egg nici măcar nu clipi.

— Știi cine sunt, vere.

— Scutierul tău e obraznic, ser, îi spuse lordul Rivers lui Dunk. Ar trebui să-l dezveți.

— Am încercat, lordul meu. E totuși un prinț.

— E un *dragon*, asta este, spuse Corbul Sângelui. Ridică-te, ser.

Dunk se ridică.

— Din vremuri străvechi, cu mult înainte de Cucerire, au existat întotdeauna Targaryeni care-au visat ce urma să se-ntâmple, spuse Corbul Sângelui, așa că n-ar trebui să ne mire dacă, din când în când, harul ăsta apare și la câte un Blackfyre. Daemon a visat că la Whitewalls o să se nască un dragon, și așa a fost. Numai că neghiobul n-a deslușit bine culoarea.

Dunk se uită la Egg. *Inelul,* se gândi, văzându-l. *Inelul tatălui său. Îl are pe deget, nu îndesat în cizmă.*

— Sunt pe jumătate hotărât să te iau cu noi la Debarcaderul Regelui, îi spuse lordul Rivers lui Egg, și să te țin la curte, ca... oaspete al meu.

— Tatăl meu n-ar vedea asta cu ochi buni.

— Presupun că nu. Prințul Maekar e, de felul lui... iute la mânie. Poate-ar trebui să te trimit înapoi, la Castelul Verii.

— Locul meu e alături de ser Duncan. Sunt scutierul lui.

— Cei Șapte să vă aibă pe amândoi în pază. Cum dorești. Puteți pleca.

— O să plecăm, zise Egg, dar mai întâi avem nevoie de niște aur. Ser Duncan trebuie să-i plătească Melcului răscumpărarea.

Corbul Sângelui râse.

— Ce s-a-ntâmplat cu băiatul modest pe care l-am cunoscut cândva la Debarcaderul Regelui? Cum spui, prințul meu. O să-i cer trezorierului meu să vă dea cât aur doriți. În limitele bunului-simț.

— Numai ca împrumut, insistă Dunk. O să-i înapoiez.

— Când o să-nveți să lupți în turniruri, firește.

Lordul River pocni din degete, făcându-le semn să plece, desfășură un pergament și începu să însemne nume cu o pană.

Marchează oamenii care vor muri, înțelese Dunk.

— Lordul meu, spuse, am văzut capete de afară. Asta o să... Scripcarul... Daemon... o să-i iei și lui capul?

Lordul Corbul Sângelui își desprinse privirea de la pergament.

— Asta trebuie s-o hotărască Regele Aerys... dar Daemon are patru frați mai mici, plus niște surori. Dac-o să fiu atât de neghiob încât să-i tai capul frumos, mama lui o să-l jelească, prietenii lui or să mă blesteme, iar Oțelul Înverșunat o să-l încoroneze pe fratele lui, Haegon. Mort, tânărul Daemon e un erou. Viu, e o piedică în calea fratelui meu vitreg. E greu să faci un al treilea rege Blackfyre cât timp cel de-al doilea rămâne atât de stânjenitor în viață. În plus, un prizonier atât de frumos va fi o podoabă a curții noastre și o dovadă vie a milei și a mărinimiei Regelui Aerys.

— Am și eu o întrebare, zise Egg.

— Încep să înțeleg de ce-a fost tatăl tău atât de dornic să scape de tine. Ce altceva mai dorești de la mine, vere?

— Cine-a luat oul de dragon? La ușă erau străjeri și mai erau unii și pe scară, așa că nimeni n-ar fi putut intra neobservat în dormitorul lordului Butterwell.

Lordul Rivers zâmbi.

— Dac-ar fi să ghicesc, aș zice că s-a cățărat cineva înăuntru prin puțul latrinei.

— E prea îngust ca să te poți cățăra prin el.

— Pentru un bărbat. Un copil ar putea s-o facă.

— Sau un pitic, se trezi Dunk vorbind.

O mie de ochi și numai unul. De ce n-ar fi fost unii dintre ei ai unei trupe de pitici saltimbanci?

Traducerea: Ana-Veronica Mircea

MULȚUMIRI

Multe mulțumiri următorilor:

Lui Jacob Weisman și Jill Roberts, pentru publicarea cărții, și restului echipei de la Tachyon Publications.

Lui John Coulthart, pentru copertă.

Agentului meu, Joe Monti, pentru că este incredibil de susținător și pentru că a găsit edituri pentru toate proiectele mele. Le spun tuturor scriitorilor care citesc aceste rânduri: o să aveți noroc dacă-l veți avea pe Joe în echipa voastră.

Colegilor mei Scott Andrews, Douglas Cohen, Howard Andrew Jones și John O'Neill, pentru numeroasele lor recomandări, și tuturor celor care au introdus sugestii în baza mea de date cu recomandări de cărți aparținând subgenului fantasy epic.

Lui Peter Ahlstrom, Deborah Beale, Kathleen Bellamy, Blanche Brown, Fran Bryson, Kristine Card, Gail Cross, Kaolin Imago Fire, Ty Franck, Russ Galen, Vaughne Lee Hansen, Kat Lemmer, Chris Lotts, Howard Morhaim, Eric Raab, William Schafer, Shawn Speakman, Matt Staggs, Jonathan Strahan și Simon Taylor, pentru că m-au ajutat (sau au încercat!) să obțin permisiuni de retipărire și/sau să obțin copii electronice ale manuscriselor de care aveam nevoie.

Lui David Carani, Caleb Jordan Schulz, LaShawn Wanak, Data Watson și Moshe Siegel, pentru feedback asupra textelor în decursul procesului editorial.

Lui Gordon Van Gelder, prietenul și mentorul meu.

Uluitoarei mele soții, Christie, și mamei mele, Marianne, pentru toată dragostea și susținerea lor, și pentru entuziasmul lor nesfârșit față de toate proiectele mele noi.

Dragilor mei prieteni Robert Bland, Desirina Boskovich, Christopher M. Cevasco, Doug Cohen, Jordan Hamessley, Andrea Kail, David Barr Kirtley și Matt London.

Cititorilor și recenzenților cărora le-au plăcut celelalte antologii ale mele, astfel încât a fost posibil să întocmesc altele.

Și, în sfârșit, dar cu siguranță nu în cele din urmă: mulțumiri din suflet tuturor autorilor care apar în această antologie.

CREDITE

Mulţumirile se îndreaptă spre autorii care ne-au dat permisiunea, în absenţa altor prevederi legale, de a republica următoarele materiale:

„The Alchemist" © 2010 by Paolo Bacigalupi. Originally published by Audible.com in The Alchemist and The Executioness by Paolo Bacigalupi and Tobias Buckell.

„The Mad Apprentice" © 2010 by Trudi Canavan. Originally published in Legends of Australian Fantasy, edited by Jack Dann and Jonathan Strahan (Voyager: Sydney, Australia).

„Sandmagic" © 1979 by Orson Scott Card. Originally published in Swords Against Darkness IV, edited by Andrew J. Offut (Zebra Books: New York).

„As the Wheel Turns" © 2010 by Aliette de Bodard. Originally published in Greatest Uncommon Denominator, Issue 6, November 2012.

„Riding the Shore of the River of Death" © 2009 by Kate Elliott. Originally published in A Fantasy Medley, edited by Yanni Kuznia (Subterranean Press: Burton, Michigan). Reprinted by permission of the author.

„Homecoming" © 2003 by Robin Hobb. Originally published in Legends II, edited by Robert Silverberg (Del Rey/ Ballantine: New York).

„The Narcomancer" © 2007 by N. K. Jemisin. Originally published in Helix #3, Winter 2007.

„Bound Man" © 2006 Mary Robinette Kowal. Originally published in Twenty Epics, edited by David Moles and Susan Marie Groppi (All Star Stories: Berkeley, California).

„The Word of Unbinding," © 1964, 1992 by Ursula K. Le Guin. First appeared in Fantastic, January 1974; from The Wind's Twelve Quarters (William Morrow: New York).

Reprinted by permission of the Author and the Author's agents, the Virginia Kidd Agency, Inc.

„The Mystery Knight" © 2010 by George R. R. Martin. Originally published in Warriors, edited by George R. R. Martin and Gardner Dozois (Tor Books: New York).

„Otherling" © 2000 by Juliet Marillier. Originally published in Voyager 5: Collector's Edition (Voyager: Sydney, Australia).

„While the Gods Laugh" © 1961 by Michael and Linda Moorcock. Originally published in Science Fantasy #49.

„Mother of All Russiya" © 2012 by Melanie Rawn. Originally published in Lightspeed, May 2012.

„The Road to Levinshir" © 2002, 2011 by Patrick Rothfuss. Originally published in Writers of the Future XVIII, edited by Algis Budrys (Galaxy Press: Hollywood, California) and, in substantially different form, in The Wise Man's Fear (DAW: New York). This version first appeared in The Wise Man's Fear.

„Rysn" © 2010 by Dragonsteel Entertainment, LLC. Originally published in The Way of Kings. (Tor Books: New York).

„Strife Lingers in Memory" © 2002 by Carrie Vaughn, LLC. Originally published in Realms of Fantasy, December 2002.

„The Burning Man" © 1998 by Tad Williams. Originally published in Legends, edited by Robert Silverberg (Tor Books: New York).

CUPRINS

7 CUVÂNT ÎNAINTE de Brent Weeks

11 INTRODUCERE de John Joseph Adams

15 DRUMUL SPRE CASĂ de Robin Hobb

108 ELIBERAREA de Ursula K. Le Guin

117 OMUL DIN FLĂCĂRI de Tad Williams

178 CÂND SE ÎNTOARCE ROATA de Aliette de Bodard

204 ALCHIMISTUL de Paolo Bacigalupi

284 MAGIA NISIPULUI de Orson Scott Card

305 DRUMUL SPRE LEVINSHIR de Patrick Rothfuss

362 RYSN de Brandon Sanderson

372 ÎN TIMP CE ZEII HOHOTESC de Michael Moorcock

413 MAMA ÎNTREGII RUSII de Melanie Rawn

437 CĂLĂRIND PE MALUL RÂULUI MORȚII de Kate Elliott

473 ROBUL de Mary Robinette Kowal

504 NARCOMANTUL de N.K. Jemisin

543 LUPTA STĂRUIE ÎN AMINTIRI de Carrie Vaughn

562 UCENICUL NEBUN de Trudi Canavan

605 FÂRTALTUL de Juliet Marillier

628 CAVALERUL MISTERIOS de George R.R. Martin

754 MULȚUMIRI

756 CREDITE

JOHN JOSEPH ADAMS

EPIC

LEGENDE FANTASY

„Voi spune povestea, așadar... dar va trebui
să fiți cu băgare de seamă, pentru că nici
povestitoarea însăși n-o înțelege pe deplin.
Am să vă povestesc ce mi-a prezis vrăjitoarea.
Am să vă povestesc despre iubirea pe
care am avut-o și am pierdut-o.
Am să vă povestesc despre..."

Epic. Legende fantasy cuprinde 17 proze scrise de unii dintre cei mai faimoși autori moderni: George R. R. Martin, Terry Brooks, Ursula K. Le Guin, Robin Hobb, Orson Scott Card, Tad Williams ș.a.

„O vitrină excelentă a tot ce are mai
bun literatura fantasy actuală."
Publishers Weekly

„Aceasta nu este una dintre cărțile pe care să le
devorezi pe nerăsuflate, ci dintre cele pe care le
savurezi de-a lungul multor seri de lectură."
Locus

Poreclit „regele antologiilor", americanul **John Joseph Adams** (n. 1976) a editat până în prezent douăsprezece colecții fantasy; în limba română a mai apărut volumul *Tărâmurile pustiite* (2009). A fost nominalizat de șase ori la Premiul Hugo și de cinci ori la Premiul World Fantasy. Este editorul revistelor *Lightspeed*, *Fantasy* și *Nightmare* și una din gazdele podcastului *The Geek's Guide* to the Galaxy pe Wired.com. Îl găsiți on-line la johnjosephadams.com și pe Twitter @JohnJosephAdams.

FANTASY

ISBN 978-973-707-882-7

www.edituratrei.ro